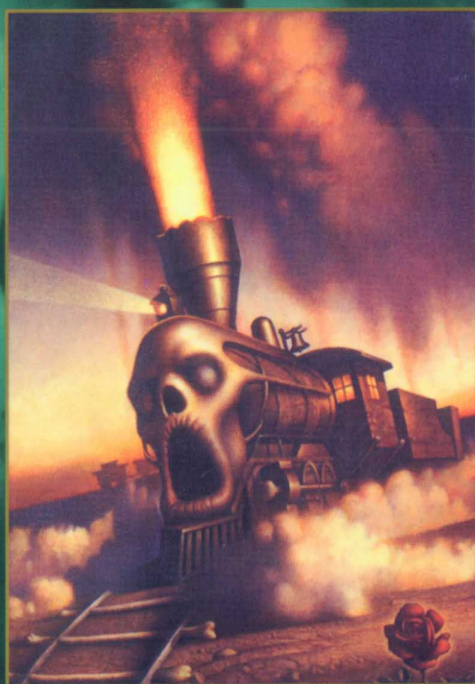

STEPHEN KING

TEMNÁ VĚŽ

PUSTINY

Třetí svazek tohoto příběhu s vděčností věnuji
svému synovi Owenu Philipu Kingovi:
Khef, Ka a Ka-tet.

Zápletka

Pustiny jsou třetím dílem delšího příběhu, který je inspirován a do jisté míry založen na básnickém příběhu Roberta Browninga Childe Roland přišel k Temné věži.

První díl, *Pistolník*, vypráví o tom, jak Roland, poslední pistolník světa, jenž se „hnul“, pronásleduje a nakonec dopadne muže v černém, čaroděje Waltera, jenž byl falešným přítelem Rolandova otce v dobách, kdy Středosvět stále ještě trval. Chytit toho zpola lidského čaroděje není Rolandovým hlavním cílem, jen dalším mezníkem na cestě k mocné a tajemné Temné věži, která stojí v průsečíku času.

Kdo je vlastně Roland? Jaký byl jeho svět, než se hnul? Co znamená ta Věž a proč ji Roland hledá? Známe jen zlomky odpovědí. Roland je zřejmě jakýsi rytíř, který patří k těm, kdo mají zachovat (nebo snad zachránit) svět, na nějž si Roland vzpomíná jako na „plný lásky a světla“. Ovšem do jaké míry se Rolandovy vzpomínky kryjí s tím, jak skutečně jeho svět vypadal, to je otevřená otázka.

Víme, že byl donucen velmi časně podstoupit zkoušku mužnosti, protože odhalil, že jeho matka se stala milenkou Martena, mnohem většího čaroděje, než byl Walter. Víme, že Marten nastrojil věci tak, aby Roland matčin vztah odhalil, protože očekával, že Roland ve zkoušce mužnosti neobstojí a bude „poslán na Západ“ do pustiny. Víme, že Roland Martenovy plány zhatil, protože zkoušku složil.

Víme také, že pistolníkův svět má jakýsi zvláštní, ale zásadní vztah k našemu světu, a někdy je možné mezi těmi světy procházet.

Na stanici u dávno opuštěné dostavníkové cesty, která vede přes poušť, se Roland setká s chlapcem Jakem, který v našem světě zemřel, s chlapcem, kterého kdosi strčil z rohu ulice uprostřed Manhattanu do silnice pod příjíždějící auto. Jake Chambers zemřel, zatímco na něj shlížel muž v černém - Walter - a probudil se v Rolandově světě.

Než dohoní muže v černém, Jake zemře znovu... tentokrát vinou pistolníka, který je postaven před druhou nejbolestnější volbu v životě a rozhodne se tohoto symbolického syna obětovat. Pokud má volit mezi Věží a dítětem, Roland volí Věž. Jakeova poslední slova, která

praví pistolníkovi, než se zřítí do propasti, znějí: „Tak jdi - jsou jiné světy než tento.“

Poslední střetnutí mezi Rolandem a Walterem se odehraje na prašné golgotě plné rozpadajících se kostí. Muž v černém vykládá Rolandovi budoucnost z balíčku tarotových karet. Roland má věnovat pozornost zvláště třem *velmi* zvláštním kartám - Vězni, Paní stínů a Smrti („Nikoli pro tebe, pistolníku“).

Druhý díl, *Tři vyvolení*, začíná na břehu Západního moře zanedlouho poté, co skončilo Rolandovo střetnutí s Walterem. Vyčerpaný pistolník se probudí uprostřed noci a zjistí, že se stoupajícím přílivem se objevilo i hejno plazivých masožravých příšer - „humroidů“. Než jim pistolník stačí uniknout z dosahu, utrpí vážné zranění, protože ho ti netvoří připraví o dva prsty na pravé ruce. Také ho otráví jed, který humroidi mají v zubech, a když se pistolník znovu vydá na cestu na sever po břehu Západního moře, onemocní... možná umírá.

Postupně najde na břehu moře troje dveře, volně stojící v kamení. Každé dveře se otevírají - pouze a jenom pro Rolanda - do našeho světa. Vlastně do města, kde žil Jake. Roland navštíví New York ve třech bodech našeho časového kontinua, a to jednak proto, aby si zachránil život, a potom aby vybral tři, kteří ho musejí provázet na cestě k Věži.

Eddie Dean je *Vězeň*, narkoman navyklý na heroin, z New Yorku konce osmdesátých let. Roland projde dveřmi na pláži ve svém světě a vkročí do mysli Eddieho Deana, zrovna když Eddie, coby nájemný pašerák drog pracující pro Enrica Balazara, přistává v letadle na letišti JFK. Roland a Eddie prožijí spolu strhující dobrodružství, během kterých Roland dokáže získat trochu penicilinu a přivede Eddieho Deana do svého světa. Eddie, feťák, který zjistí, že se ocitl ve světě, kde není co fetovat (a kde nejsou ani Pepkova smažená kuřata, když na to přijde), nemá z takového obratu žádnou radost.

Druhé dveře zavedou Rolanda k *Paní stínů* - ve skutečnosti ke dvěma ženám v jednom těle. Tentokrát se Roland ocitne v New Yorku počátkem šedesátých let a střetne se s mladou aktivistkou hnutí za lidská práva Odettou Holmesovou, upoutanou na invalidní vozík. Žena, která se v ní ukrývá, je vychytralá a nenávistná Detta Walkerová. Když je tato dvojité žena odvezena do Rolandova světa, jsou následky pro Eddieho a rychle chřadnoucího pistolníka všelijaké. Odetta věří, že to, co se s ní děje, je jen sen nebo halucinace. Detta, obdařená

mnohem surovějším a přímočařejším intelektem, napne veškeré síly, aby zabila Rolanda a Eddieho, ve kterých vidí své bílé d'ábelské mučitele.

Jack Mort, sériový vrah, který se skrývá za třetími dveřmi (v New Yorku uprostřed sedmdesátých let), je *Smrt*. Mort dvakrát způsobil velkou změnu v životě Odetty Holmesové/Detty Walkerové, i když to ani jeden z nich neví. Mort, jehož modus operandi obnáší strkat do svých obětí nebo na ně něco z výšky shazovat, provedl během své šílené (ale nesmírně opatrné) kariéry Odettě obojí. Když byla Odetta ještě malá, Mort jí shodil na hlavu cihlu a holčička upadla do komatu, ve kterém se zrodila také Detta Walkerová, Odettina skrytá sestra. Po letech, v roce 1959, Mort znovu na Odettu narazí a strčí ji do cesty příjíždějícího vlaku metra v Greenwich Village. Odetta Morta opět přežije, ale zaplatí za to: příjíždějící vlak jí ujel obě nohy v kolenou. Pouze díky přítomnosti statečného mladého lékaře (a možná také díky odpornému, ale nezkrotnému duchu Detty Walkerové) přežije... aspoň se tak zdá. Rolandovu zraku připadá, že tyto propletené vztahy naznačují něco víc než pouhou náhodu. Věří, že titánské síly, které obklopují Temnou věž, se začaly znovu stahovat kolem.

Roland zjistí, že Mort je zřejmě jádrem dalšího tajemství a číhajícího paradoxu, který ničí rozum. Neboť oběť, na kterou Mort číhá v době, kdy pistolník vkročí do Mortova života, není nikdo jiný než Jake, chlapec, kterého Roland potkal na dostavníkové stanici a ztratil ho v horách. Roland neměl nikdy důvod nevěřit Jakeovu příběhu o tom, jak v našem světě zemřel, ani pochybovat o tom, kdo byl Jakeovým vrahem - samozřejmě Walter. Jake ho uviděl oblečeného jako kněze v davu, který se shromáždil kolem místa jeho smrtelné nehody na ulici, a Roland nikdy o jeho popisu nepochyboval.

Nepochyboval ani teď. Walter tam byl, ach ano, o tom není pochyb. *Ale co když to byl Jack Mort a ne Walter, kdo strčil Jakea pod příjíždějící cadillac?* Je něco takového možné? Roland neví, není si jist, ale pokud tomu tak je, kde je Jake nyní? Je mrtvý? Živý? Uvázl někde v čase?

A pokud je Jake Chambers stále živ a zdrav ve svém světě v Manhattanu uprostřed sedmdesátých let, jak je možné, *že si ho Roland stále pamatuje?*

I když je vývoj událostí spletitý a možná nebezpečný, znamená otevření dveří - a zvolení těch tří - pro Rolanda nakonec úspěch. Eddie

Dean se smíří s Rolandovým světem, protože se zamiloval do Paní stínů. Detta Walkerová a Odetta Holmesová, druhé dvě z Rolandových tří, se spojí do jedné osobnosti, která spojuje prvky z Detty a Odetty, protože pistolník nakonec dokáže obě donutit, aby na sebe pohlédly. Tato propojená osobnost dokáže přijímat a oplácet Eddieho lásku. Odetta Susannah Holmesová a Detta Susannah Walkerová se proto stanou novou, třetí ženou: Susannah Deanovou.

Jack Mort umírá pod koly téhož vlaku - slavného A-vlaku - který před patnácti nebo šestnácti lety připravil Odettu o nohy. Nebyla ho škoda.

A Roland z Gileadu, poprvé po nezměrné řadě roků, konečně není na své cestě k Temné věži sám. Cuthbert a Alain, jeho dávno ztracení přátelé minulých let, byli nahrazeni Eddiem a Susannah... ale pistolník je pro své přátele hořkou pilulkou. Moc hořkou.

Pustiny vyprávějí, co se přihodilo těmto třem poutníkům Středosvětém několik měsíců poté, co byly otevřeny poslední dveře na břehu moře. Ušli už pořádný kus cesty do vnitrozemí. Doba odpočinku končí a začíná doba učení. Susannah se učí střílet... Eddie se učí vyřezávat... a pistolník se učí, jaké to je, přicházet kousek po kousku o rozum.

(Ještě jedna poznámka: moji čtenáři z New Yorku poznají, že jsem si geografii města poněkud upravil. Doufám, že mi mohou odpustit.)

Jen kupa rozbitých model, kam bije slunce
a kde suchý strom nechrání, cvrček nedá úlevu
a na suchém kameni nezazní voda. Jen
tady pod touto červenou skálou je stín,
(pojď v stín této červené skály,
a já ti ukážu něco docela jiného, než
je tvůj stín, ráno kráčející za tebou,
a než je tvůj stín, večer jdoucí ti vstříc.
Ukážu ti strach v hrsti prachu.

T. S. Eliot

„Pustá země“ (přel. Jiřina Hauková a Jindřich Chalupecký)

Pokud se vystrčil některý rozježený bodlák
nad své druhy, tu hlavu usekli; lada
jinak žárčila. Co způsobilo ty trhliny a praskliny
v listech za zdí, hrubých a zhnědlých a pobitých tak, že se vzdaly
vší naděje na zeleň? Hovado muselo tudy kráčet
a vytloukat život z nich, s hovadským záměrem.

Robert Browning

„Childe Roland přišel k Temné věži“

„Co je to za řeku?“ vyzvíдалa líně Millicent.
„Je to jenom potok. No, možná *trochu* víc než potok.
Jmenuje se Pustý.“
„Opravdu?“
„Ano,“ řekla Winifred, „opravdu.“

Robert Aickman

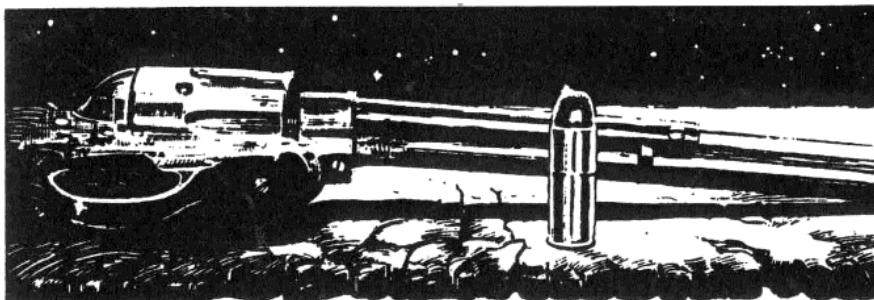
„Ruka v rukavici“

Knihá první

Jake

STRACH V HRSTI PRACHU

I. Medvěd a kost

S ostrými náboji to zkoušela potřetí... a poprvé tasila z pouzdra, kterým ji vystrojil Roland.

Ostrých nábojů měli spoustu. Roland jich přinesl víc než tři stovky ze světa, ve kterém Eddie a Susannah Deanovi žili své životy až do chvíle volby. Ale skutečnost, že měli spoustu munice, ještě neznamenala, že jí mohli plýtvat. Spíš naopak. Bohové se na marnotratníky mračí. V této víře Rolanda vychovávali, nejdřív otec a potom Cort, jeho největší učitel, a Roland v to věřit nepřestal. Bohové nemusejí trestat okamžitě, ale dřív nebo později na pokání dojde... a čím déle se odkládá, tím pádněji trest dopadne.

Ze začátku stejně nebyly ostré náboje potřeba. Roland střílel víc let, než by krásná žena s hnědou kůží na kolečkovém křesle věřila. Nejdřív jen sledoval, jak míří a naprázdno střílí na terče, které jí stanovil, a opravoval ji. Učila se rychle. Ona i Eddie se učili rychle.

Přesně jak Roland předpokládal, oba byli rozenými pistolníky.

Dnes Roland a Susannah přišli na mýtinu vzdálenou necelou míli od tábora v lese, který jim byl domovem už skoro dva měsíce. Dny mýjely v sladké jednotvárnosti. Pistolníkově tělo se hojilo a Eddie a Susannah se zatím učili věci, které jim pistolník předváděl: jak střílet, lovit, kuchtat a čistit to, co zabili. Jak nejprve vypnout, potom vyčinit a ošetřit kůži kořisti. Jak všeho využít, aby žádná část zvířete nepřišla nazmar. Jak najít podle Staré hvězdy sever a podle Staré matky jih. Jak naslouchat lesu, ve kterém nyní pobývali, více než šedesát mil od Západního moře. Dnes se k nim Eddie nepřidal, ale pistolníka to nerozladilo. Věděl, že lekce, které si člověk pamatuje nejdéle, jsou ty, které se naučil sám.

Avšak lekce, která byla nejdůležitější v dřívějších časech, zůstala nejdůležitější i dnes: jak střílet a jak pokaždé zasáhnout to, nač míříme. Jak zabít.

Okraje mýtiny tvořily tmavé, sladce vonící jedle, které mýtinu obstupovaly v hrubém půlkruhu. Na jižní straně mýtina náhle končila a spadala tři sta stop hluboko v řadě drolivých mělkých říms a popraskaných útesů, podobných obřímú schodišti. Z lesa vytékal čistý potok, rozděloval mýtinu na dvě poloviny, a nejdřív bublal hlubokou strouhou v měkké půdě a drobném kamení, a pak se hrnul přes šupinaté

kamenné podloží, které se svažovalo k místu, kde se skála prudce lámala.

Voda spadala po kamenných stupních v řadě vodopádů a vytvářela spoustu hezkých, rozvlněných duh. Za okrajem srázu se prostíralo nádherné hluboké údolí, hustě zarostlé jedlemi a několika vzrostlými starými jilmy, které se nenechaly zadusit. Jilmy se tyčily vysoko, zelené a bujné, a mohly být staré už v době, kdy země, odkud Roland přišel, byla ještě mladá. Neviděl žádné znamení, které by prozrazovalo, že údolím někdy prošel požár, i když blesk do něj musel občas sjet. A blesk nebyl jediným nebezpečím. V dávných dobách byli v tomto lese lidé. Během uplynulých týdnů Roland několikrát narazil na jejich stopy. Byly to většinou primitivní artefakty, ale mezi nimi našel i střepy nádobí, které mohlo být vypáleno jen v ohni. A oheň je zlý sluha, jenž radostně utíká rukám, které ho stvořily.

Nad touto krajinou, jako vymalovanou, se klenulo bezchybně modré nebe a jen pár vran několik mil daleko po něm kroužilo a krákaló svými stařeckými, chraptivými hlasy. Vypadaly neklidně, jako by se blížila bouřka, ale Roland zavětril a neucítil ve vzduchu žádný déšť.

Nalevo od potoka ležel balvan. Roland na něj položil šest kamenů. Každý byl hustě poset lupínky slídy, takže se v teplém odpoledním světle leskly jako čočky.

„Poslední možnost,“ řekl pistolník. „Jestli ti to pouzdro nesedí - třeba jenom nepatrně -, řekni mi to radši hned. Nepřišli jsme sem plýtvat náboji.“

Potměšile se po něm podívala a Roland v tom pohledu na okamžik spatřil Dettu Walkerovou. Jako když se záblesk slunce odrazí od oceľové tyče. „Co bys dělal, kdyby mi neseslo a já ti to neřekla? Kdybych minula všech šest těch mrňousů? Praštil mě po palici, jako vám to dělával ten váš starej učitel?“

Pistolník se usmál. V uplynulých pěti týdnech se usmál víckrát než za uplynulých pět let. „To nemůžu a ty to víš. Byli jsme děti, to za prvé - děti, které ještě neprošly našimi obřady dospělosti. Můžeš dítě plácnout, abys ho usměrnila, ale -“

„V mém světě lepší lidi neuznávají, když se bijí děti,“ řekla Susannah suše.

Roland pokrčil rameny. Takový svět si dokázal těžko představit - copak se ve Velké knize neříká „Nešetři březový proutek, abys nezka-

zil dítě“? - ale věřil, že mu Susannah nelže. „Tvůj svět se nepohnul,“ řekl. „Mnoho věcí je tam jinak. Copak jsem to sám neviděl?“

„Asi viděl.“

„Každopádně ty a Eddie nejste děti. Dělal bych chybu, kdybych s vámi zacházel, jako byste byli. A pokud byly zapotřebí nějaké zkoušky, oba jste je složili.“

Sice to neřekl, ale vzpomněl si, jak to skončilo na břehu moře, kdy Susannah poslala přesnou kulkou tři nemotorné humroidy do pekel, než stačili pistolníka a Eddieho obrátit na kost. Viděl, že se na něj usmívá, a napadlo ho, že asi myslí na totéž.

„Tak co máš v plánu, jestli netrefím ani prd?“

„Podívám se na tebe. Myslím, že to bude stačit.“

Přemýšlela nad tím, pak přikývla. „Může bejt.“

Znovu vyzkoušela řemen s pistolí. Zavěsila si ho křížem přes prsa, skoro jako ramenní pouzdro (takovému způsobu Roland říkal „dokařův hmat“); vypadal docela jednoduše, ale vyžádal si řadu týdnů pokusů a omylů - a spoustu přešívání -, než přesně padl. Řemen a revolver, který vystrkoval ohmatanou pažbu ze santalového dřeva z prastarého promaštěného pouzdra, patřily pistolníkovi. To pouzdro mu kdysi viselo u pravého boku. Za posledních pět týdnů věnoval hodně času tomu, aby se smířil s tím, že už tam to pouzdro nikdy viset nebude. Kvůli humroidům z něj nyní byl výlučně levoruký pistolník.

„Tak jaký je?“ zeptal se znovu.

Tentokrát se na něj zasmála. „Rolande, tendle starej řemen sedí tak parádně, že už to lepší bejt nemůže. Tak co, chceš, abych střílela, nebo tu budeme vysedávat a poslouchat támhle ty vrány?“

Pocítil pod kůží ostré mravenčení a napadlo ho, že Cort se v podobných chvílích asi cítil stejně, i pod tou svou zakaboněnou obtloustlou slupkou. Chtěl, aby byla dobrá... *potřeboval*, aby byla dobrá. Ale ukázat, jak strašně to chce a potřebuje - to by mohlo vést ke katastrofě.

„Tak mi znovu odříkej, co ses naučila, Susannah.“

Vzdychla, jako by jí tou žádostí popudil... ale když promluvila, úsměv se jí vytratil z tváře a její tmavá, krásná tvář ztvárněla. A z jejích rtů opět uslyšel slova starého učení, oživovaného jejími ústy. Nikdy nečekal, že ta slova uslyší od ženy. Jak přirozeně zněla... ale zároveň podivně a nebezpečně.

„Nemírím rukou. Ta, která míří rukou, zapomněla tvář svého otce.“

Mířím zrakem.

Nestřílím rukou. Ta, která střílí rukou, zapomněla tvář svého otce.

Střílím hlavou.

Nezabíjím pistolí -“

Zmlkla a ukázala na kameny lesklé slídou, postavené na balvanu.

„Teď každopádně nic nezabiju - je to jenom pitomé kamení.“

Podle jejího výrazu - trochu nafoukaného, trochu uličnického - bylo znát, že čeká, že tím Rolanda poškádlí, možná i rozzlobí. Ale Roland kdysi prožil to, co teď prožívala ona. Nezapomněl, že pistolníci učňové byli vzpurní a bujní, drzí a schopní kousnout přesně v tom nejméně vhodném okamžiku... a objevil v sobě neočekávanou schopnost. Uměl učit. Co víc, líbilo se mu učit a občas se přistihl, jak uvažuje, jestli to platilo také o Cortovi. Nejspíš ano.

Z lesa za nimi se ozvalo chraptivé volání dalších vran. Rolandův mozek zaregistroval skutečnost, že ten nový křik zní spíš poplašeně než hádavě. Podle volání těch ptáků to vypadalo, že je cosi vystrašilo a zahnal z místa, kde se krmili. Pistolník měl však důležitější věci na práci než přemýšlet o tom, co vyplašilo hejno vran, a tak tu informaci prostě odsunul a opět se soustředil na Susannah. Jednat s učedníkem jinak by znamenalo říkat si o druhé, méně hravé kousnutí. A čím by to byla vina: koho jiného než učitele? Copak ji sám neučil, jak kousat? Copak oba neučil kousat? Copak k tomu nebyl pistolník určen, když jste z něj stáhli oteže rituálu a umlčeli těch pár železných ozdůbek učení? Copak nebyl (nebo nebyla) jen lidským dravcem, cvičeným kousnout na povel?

„Ne,“ řekl. „Není to kamení.“

Povytáhla obočí a znovu se začala usmívat. Když teď viděla, že se proti ní zuřivě neobrátil, jak se občas stávalo, když byla pomalá nebo vzpurná (aspoň zatím), objevil se jí znovu v očích ten posměvačný odlesk podobný slunci na oceli, který si spojoval s Dettou Walkero-
vou. „Tak není?“ Posměvačný tón zněl zatím dobromyslně, ale pistolník tušil, že by hodně zjízlivěl, kdyby to dovolil. Byla celá napjatá, vyčkávala, drápy už napůl vysunuté.

„Ne, není,“ opakoval také posměšně. Také se začal usmívat, byl to však tvrdý a neveselý úsměv. „Susannah, pamatuješ se na ty *bílý hajzly*?“

Úsměv jí z tváře začal mizet.

„Ty *bílý hajzly* v městečku Oxford?“

Přestala se usmívat nadobro.

„Pamatuješ se na to, co ti *bílí hajzlové* provedli, tobě a tvým přátelům?“

„To jsem nebyla já,“ namítla. „To byla jiná žena.“ Její oči získaly kalný, zlověstný lesk. Nenáviděl ten pohled, ale také se mu zamlouval. Byl to ten správný pohled, takový, který napovídal, že troud pěkně doutná a polínka brzy chytanou.

„Ano. Byla. Ať se ti to líbí, nebo ne, byla to Odetta Susannah Holmesová, dcera Sarah Walker Holmesové. Nebylas to ty, jaká jsi teď, ale jaká jsi byla. Pamatuješ se na ty požárnické hadice, Susannah? Pamatuješ se na ty zlaté zuby, které jsi viděla, když v Oxfordu ty hadice vzali na tebe a na tvé přátele? Které jsi viděla blýskat, když se ti smáli?“

Vyprávěla jim o tom, jako o spoustě dalších věcí, za dlouhých večerů, kdy jen chvílemi přikládali na táborový oheň. Pistolník nerozuměl všemu, ale přesto poslouchal pozorně. A pamatoval si. Bolest byla přece jen nástrojem. Někdy tím nejlepším.

„Co je to s tebou, Rolande? Proč chceš, abych si vybavovala takové svinstvo?“

Teď ty zlověstné oči po něm nebezpečně blýskly. Připomněly mu Alainovy oči, když se dobromyslný Alain nakonec rozzlobil.

„Tamhleto kamení jsou ti muži,“ odpověděl Roland tiše. „Ti muži, kteří tě zamkli do cely a nechali tě, aby ses pokálela. Ti muži s klacky a psy. Ti muži, kteří tě nazývali negerskou píčou.“

Natáhl ruku a postupně na všechny ukázal.

„Tamten je muž, který tě štípal do prsou a smál se. Tamten je muž, který říkal, že se pro jistotu podívá, jestli sis něco nenacpala do zadku. Tamten je muž, který tě nazval šimpanzem v pětistokovém vohozu. Tamten je muž, který pořád přejížděl obuškem po špicích tvého pojízdného křesla, až sis myslela, že se z toho drnčení zblázníš. Tamten je muž, který nazval tvého přítele Leona *socanským poskokem*. A tamten na konci, Susannah, je Jack Mort.

Tak. Tam je to kamení. Ti muži.“

Zrychleně dýchala, hrud' pod pistolnickým řemenem obtíženým náboji se jí trhaně zvedala a klesala. Odvrátila od něj oči. Zahleděla se na kameny poseté lupínky slídy. Za nimi, kdesi daleko, se rozštípl strom a padl. Na nebi se rozkřičely další vrány. Oni však, zabraní hluboko do hry, která už nebyla hrou, si toho nevšimli.

„Ano?“ vydechla. „Je to tak?“

„Je. Teď odříkej, co ses naučila, Susannah Deanová, a věrně.“

Tentokrát ta slova odpadala z jejích rtů jako kousky ledu. Pravá ruka na opěrce pojízdného křesla se lehce chvěla jako motor spuštěný na volnoběh.

„Nemírím svou rukou. Ta, která míří rukou, zapomněla tvář svého otce.“

Mírím zrakem.“

„Dobře.“

„Nestřílím rukou. Ta, která střílí rukou, zapomněla tvář svého otce.“

Střílím myšlenkou.“

„Tak tomu bylo vždy, Susannah Deanová.“

„Nezabývám pistolí. Ta, která zabývá pistolí, zapomněla tvář svého otce.“

Zabývám srdcem.“

„Tak je ZABIJ, při jménu tvého otce!“ zakřičel Roland. „ZAB JE VŠECHNY!“

Pravá ruka se jen mihla mezi opěrkou křesla a pažbou Rolandovy šestiranné pistole. Ve vteřině byla venku a její levá ruka poklesávala a natahovala kohoutek rychlými, ladnými pohyby, které připomínaly křídlo kolibříka. Šestkrát to suše prásklo údolím a pět ze šesti kamenů položených na balvanu rázem zmizelo ze světa.

Chvilí ani jeden nepromluvil - snad ani nedýchal - a ozvěna se převalovala sem a tam a pomalu slábla. Dokonce i vrány zmlkly, aspoň prozatím.

Ticho přerušil pistolník čtyřmi slovy, suchými, přesto důraznými: „Je to velmi dobré.“

Susannah se podívala na pistolí v ruce, jako by ji v životě neviděla. Z hlavně stoupal pramínek kouře, v tom bezvětrí dokonale rovný. Potom pistolí pomalu vrátila do pouzdra pod prsy.

„Dobré, ale ne perfektní,“ řekla konečně. „Jeden jsem netrefila.“

„Opravdu?“ Přešel k balvanu a zvedl zbývající kámen. Pohlédl na něj a pak jí ho hodil.

Chytila ho levačkou. Pravou stále držela poblíž pistole v pouzdře. Všiml si toho s uspokojením. Střílela líp a přirozeněji než Eddie, ale konkrétně tuto lekci se nenaučila tak rychle jako Eddie. Kdyby se s nimi zúčastnila přestřelky v Balazarově nočním klubu, tak by tomu asi

bylo jinak. Roland však viděl, že se konečně učí i to. Podívala se na kámen a uviděla v horním rohu zub, sotva půl centimetru hluboký.

„Jenom jsi ho škrábla,“ řekl Roland, který se k ní vracel, „ale v boji často víc nepotřebuješ. Když takhle škrábneš nějakého chlapa, rozkolísáš mu mušku...“ Odmlčel se. „Proč se na mě tak díváš?“

„Ty nevíš, co? Fakt netušíš?“

„Ne. Tvá mysl je pro mě často uzavřena, Susannah.“

Z jeho hlasu nebylo nijak znát, že by se bránil, a Susannah podrážděně zavrtěla hlavou. Rychlé střídání jejích osobností pistolníka někdy unavovalo. Avšak jeho zřejmá neschopnost říct něco jiného než přesně to, co si myslí, ji unavovala stejně tak.

„Dobře,“ řekla. „Já ti povím, proč se tak na tebe dívám, Rolande. Protože to, co jsi mi udělal, byl zlomyslný trik. Řekl jsi, že mě neuhodíš, že mě nemůžeš uhodit, i když zaryju hluboko... ale buď jsi lhal, nebo jsi hodně hloupý, a já vím, že hloupý nejsi. Lidí nedávají facky jenom rukama, jak by ti mohl dosvědčit každý muž a žena mé rasy. Tam, odkud pocházím, máme takovou říkanku: Kamení a klacky zpěráží mi pracky-“

„- ale štiplavost mě nepopálí,“ dokončil Roland.

„No, tak to přesně neříkáme, ale je to dost podobné. Každopádně je to kec. Jazyk jako břitva, to se neříká nadarmo. Tvoje slova mě ranila, Rolande - chceš tu přede mnou stát a tvrdit, žes to nevěděl?“

Seděla v křesle, hleděla na něj vzhůru bystře a se zlověstnou zvědavostí, a Rolanda napadlo - a nebylo to poprvé - že ti *bílí hajzli* z její země museli být buď hodně stateční, nebo hodně hloupí, když jí křížili cestu, bez ohledu na to křeslo. A jelikož mezi nimi pobyl, nepovažoval statečnost za tu správnou odpověď.

„Nemyslel jsem na to a nezajímalo mě, jestli tě raním,“ řekl trpělivě. „Viděl jsem, že ceníš zuby, a věděl jsem, že chceš kousat, tak jsem ti strčil mezi čelisti klacek. A zabralo to... ne?“

Její výraz byl obrazem bolestného úžasu. „Ty *parchante!*“

Místo odpovědi vzal z jejího pouzdra pistoli, zbývajícími dvěma prsty na pravé ruce otevřel bubínek a začal levačkou doplňovat komory.

„Ze všech panovačných, nafoukaných -“

„Potřebovala jsi kousnout,“ pokračoval stejně trpělivě. „Kdyby ne, střílela bys úplně špatně - rukou a pistolí, místo zrakem a hlavou a srdcem. Byl to trik? Bylo to nafoukané? Nemyslím. Řekl bych,

Susannah, že to ty jsi měla nafoukanost v srdci. Řekl bych, že to ty ses chystala k nějakému triku. To mě nerozčiluje. Právě naopak. Pistolník bez zubů není žádný pistolník.“

„Krucinál, já nejsem pistolník!“

Nevšímal si toho. Mohl si to dovolit. Jestli nebyla pistolník, pak on byl podomek. „Kdybychom hráli nějakou hru, možná bych se choval jinak. Ale tohle není hra. Je...“

Zdravá ruka mu zabloudila k čelu a chvíli tam setrvala, prsty se opíraly o lebku těsně nad levým spánkem. Susannah viděla, že špičky těch prstů se nepatrně chvějí.

„Rolande, co tě trápí?“ zeptala se tiše.

Ruka se pomalu spustila dolů. Zasunul bubínek na místo a vrátil revolver do pouzdra, které nosila. „Nic.“

„Ale ano. Viděla jsem to. Eddie taky. Začalo to skoro hned, když jsme odešli od moře. Něco se děje a je to pořád horší.“

„Nic se neděje,“ opakoval.

Natáhla se a vzala ho za ruce. Její vztek se rozplynul, aspoň pro tu chvíli. Naléhavě se mu zahleděla do očí. „Eddie a já... tohle není náš svět, Rolande. Bez tebe bychom tu umřeli. Měli bychom tvoje pistole a umíme s nimi střílet, naučils nás to dost dobře, ale stejně bychom umřeli... My... jsme na tobě závislí. Tak mi pověz, co se děje. Třeba ti pomůžu. Třeba ti oba pomůžeme.“

Nikdy nebyl člověkem, který si dokonale rozumí nebo který by o to vůbec stál. Představa sebeuvědomění (nemluvě o sebeanalýze) mu byla cizí. On prostě jednal - rychle se poradil se svým nitrem, vrcholně tajuplným uspořádáním, a pak jednal. Ze všech tří byl nejdokonaleji uspořádán on, člověk s hluboce romantickým jádrem, uzavřeným v syrově prosté schránce, složené z instinktů a pragmatismu. Nyní tedy rychle nahlédl do svého nitra a rozhodl se, že jí všechno poví. Ano, něco se s ním dělo. Nepochybně. Něco se dělo s jeho hlavou, cosi stejně prostého, jako byla jeho povaha, a stejně divného, jako přízračný tulácký život, do kterého jej ta povaha vehnala.

Už už otvíral ústa, aby řekl, *Povím ti, co se děje, Susannah, a povím ti to jen dvěma slovy. Propadám šílenství.* Ale než stačil začít, v lese padl další strom - padl s mohutným, pronikavým praskotem. Tento strom padl blíž a oni tentokrát nebyli tak hluboce zabráněni do zkoušky vůle zamaskované do pláště výuky. Slyšeli to oba, slyšeli oba to

poplašené krákání vran, které vzápětí následovalo, a oba si všimli, že ten strom padl nedaleko jejich tábora.

Susannah hleděla směrem, odkud ten zvuk zazněl, ale teď se její oči, doširoka otevřené a vyděšené, otočily k pistolníkově tváři. „Eddie!“ vydechla.

Z husté hluboké lesní zeleně za nimi zazněl řev - mohutný vzteklý řev. Další strom padl, a pak další. Padaly a znělo to jako překotná palba z moždířů. Suché dřevo, pomyslel si pistolník. Ušchlé stromy.

„Eddie!“ Tentokrát vykřikla. „Nevím, co to je, ale je to u Eddieho!“ Ruce jí vzlétly ke kolům křesla a pustily se do pracné obrátky.

„Na to není čas.“ Roland ji chytil pod pažemi a vytáhl ji ven. Už jí tak několikrát nesl, když byla cesta pro její křeslo příliš neprůchodná - nosili ji tak oba muži -, ale stejně ji stále udivovala ta jeho ďábelská, bezohledná rychlost. V jednu chvíli seděla v křesle, což byla pomůcka zakoupená v nejlepším newyorském obchodě se zdravotnickými potřebami na podzim roku 1962. V následujícím okamžiku vratce balancovala na Rolandových ramenou jako fanynka na fotbale, svalnatými stehny mu tiskla po stranách krk a jeho dlaně, zvednuté nad hlavu, se jí tiskly k bedrům. Rozběhl se s ní a jeho roztrhané boty dusaly po jehličím zasypané zemi mezi koleji, které zanechalo její křeslo.

„Odetto!“ vykřikl, v této napjaté chvíli se vrátil ke jménu, pod kterým ji znal na počátku. „Neztrať pistoli! Při jménu svého otce!“

Uháněl už mezi stromy. Mezi nimi běžela jako pohyblivá mozaika stínová krajka a svítivé řetězy slunečních zrcátek. Roland prodloužil krok. Utíkal z kopce. Susannah zvedla levou ruku, aby odrazila větev, která ji málem shodila z pistolníkových ramenou. Zároveň spustila pravici k pažbě jeho prastarého revolveru, aby ho ochránila.

Jedna míle, pomyslela si. Za jak dlouho se uběhne míle? Za jak dlouho, když běží takovým tryskem? Dlouho ne, pokud se udrží na nohou na tom kluzkém jehličí... ale možná to bude trvat příliš dlouho. Bože, ať se mu nic nestane - ať se mému Eddiemu nic nestane.

Jako by v odpověď zaslechla řev, který vydalo neviditelné zvíře. Ten mohutný hlas zněl jako hrom. Jako zkáza.

Byl největším tvorem v lese, který byl kdysi známý jako Velký západní les, a byl nejstarší. Mnoho z těch mohutných starých jilmů, kterých si Roland všiml v údolí dole, bylo sotva víc než proutky rašící ze země, když medvěd přišel z kalných neznámých končin Zásvětí jako krutý, potulný král.

Kdysi žil v Západním lese Starý lid (to jeho stopy Roland v uplynulých týdnech tu a tam nacházel), ale odešel ve strachu z obrovitého, neumírajícího medvěda. Pokusili se ho na počátku zabít, když zjistili, že nejsou sami na novém území, na které přišli, ale i když ho jejich šípy rozzuřovaly, nezpůsobily vážné zranění. A medvěd netápal ani chvilku, co je zdrojem jeho trápení, jako tápala jiná lesní zvířata - i draví leopardi, kteří sídlili a rozmnožovali se v písčinných kopcích na západě. Ne, on věděl, ten medvěd, odkud šípy přilétají. A za každý šíp, který našel cíl v mase pod jeho hrubou kožešinou, si vzal tři, čtyři, snad i půl tuctu lidí. Děti, když je dokázal chytit; ženy, když to nedokázal. Jejich válečníky přehlížel, a to byla největší potupa.

Nakonec, když si uvědomili, co je zač, už se ho nepokoušeli zabít. Byl samozřejmě vtělením démona - nebo stínem boha. Nazvali ho Mir, což pro tento lid znamenalo „svět pod světem“. Tyčil se do výše sedmdesáti stop a po osmnácti nebo ještě více stoletích, kdy nepochybně vládl Západním lesům, umíral. Nástrojem jeho smrti byl zprvu snad nějaký mikroskopický organismus, který snědl nebo vypil. Možná to bylo vysokým věkem, ale nejspíš obojím. Na příčině nezáleželo. Záleželo na konečném výsledku - na rychle se množící kolonii parazitů hemžících se v jeho úžasném mozku. Po letech vypočítavé, kruté inteligence Mir zešlel.

Medvěd věděl, že v jeho lese jsou opět lidé. Vládl tomu lesu, a i když to byl rozlehlý les, žádná důležitá událost na dlouho neunikla medvědově pozornosti. Držel se od nově příchozích stranou, nikoli proto, že by se bál, ale protože s nimi neměl co do činění, ani oni s ním. Potom se parazité pustili do díla, a jak jeho šílenství postupovalo, dospěl k jistotě, že je to znovu Starý lid, že ti kladečí pastí a paliči lesů se vrátili a brzy se pustí do toho svého hloupého pošťuchování. Teprve když ležel ve svém posledním doupěti asi třicet mil od místa, kde žili nově příchozí, a s každým úsvitem mu bylo hůř než při západu

slunce předchozího dne, došel k přesvědčení, že Starý lid na něj nakonec našel účinný trik: jed.

Tentokrát přišel nikoli proto, aby pomstil nějaké drobné zranění, ale aby je úplně rozdupal, než ten jejich jed stačí dokončit svou práci... a cestou, na kterou se vydal, ho veškeré myšlení opustilo. Zbyl jen rudý vztek, zrezivělé vrzání té věci na jeho hlavě - té otáčející se věci mezi ušima, která donedávna konala svou práci hladce a tiše - a přízračně vytříbený cich ho zavedl neomylně k táboru tří poutníků.

Medvěd, jehož skutečné jméno neznělo Mir, ale úplně jinak, se prodíral lesem jako pohybuující se budova, jako chlupatá věž s rudě hnědýma očima. Ty oči svítily horečkou a šílenstvím. Jeho obrovitá hlava, nyní ověňčená girlandou zlámaných větví a jehličí, se neustále houpala ze strany na stranu. Každou chvíli kýchl, jako tlumený výbuch to znělo - HAP-ČU! - a z mokrých nozder mu vylétla mračna hemživých bílých parazitů. Jeho tlapy, ozbrojené zahnutými drápy na tři stopy dlouhými, drásaly stromy. Kráčel vzpřímeně a zanechával hluboké stopy v měkké černé půdě pod stromy. Čpěl čerstvou pryskyřicí a starými, zkslými výkaly.

Ta věc na jeho hlavě se točila a vrzala, vrzala a točila se.

Směr, kterým medvěd šel, byl téměř neochvějný: byla to přímá čára, která ho zavede do tábora těch, kdo se odvážili vrátit do jeho lesa, kteří se odvážili naplnit mu hlavu tou tmavě zelenou bolestí. Starý lid nebo Nový lid, umřou stejně. Když zahlédl uschlý strom, opouštěl přímý směr právě na tak dlouho, aby strom povalil. Suchý, výbušný praskot, který provázel jeho pád, medvěda těšil. Když strom nakonec svalil svůj ztrouchnivělý kmen na lesní půdu nebo se opřel o některého bližního, pustil se medvěd dál šikmými slunečními paprsky, proměněnými poletujícími pilinami v mlhu.

3

Dva dny předtím si Eddie Dean začal znovu vyřezávat - zkusil to poprvé od doby, kdy mu bylo dvanáct. Vzpomínal si, že vyřezával rád, a byl přesvědčen, že to také uměl. Na to si tak jistě nevzpomínal, ale existovalo nejméně jedno jasné vodítko, že tomu tak bylo: Henry, jeho starší bratr, nesnášel, když se Eddie do vyřezávání pustil.

No koukněme na tu slečinku, posmíval se Henry. S čím pak si to dneska hrajeme, slečinko? Děláme domeček pro panenky? Hrníček pro svůj pind'ouřeček? Ach... no není to ROZTOMILÉ?

Henry nikdy Eddiemu neřekl přímo, aby něco nedělal. Nikdy k němu nepřišel a neřekl, *Mohl bys toho nechat, brácho? Koukej, je to docela dobrý, a když děláš něco, co je docela dobrý, jsem z toho nervózní. Protože, chápeš, já jsem tady ten, kterej má bejt docela dobrej. Já. Henry Dean. Takže víš, bratříčku můj, já se ti budu prostě kvůli některejm věcem posmívat. Nenapochoduju k tobě a neřeknu, „Nech toho, znervózňuje mě to,“ protože to bych potom vypadal, že mi trochu hráblo, víš. Ale můžu se ti posmívat, protože to starší bráchové dělají, že jo? To prostě patří k věci. Budu se ti posmívat a rejpat do tebe a dělat si z tebe srandu, dokud toho... hergot... NENECHÁŠ! V pořádku?*

No, moc v pořádku to nebylo, ale u Deanových všechno chodilo obvykle tak, jak chtěl Henry. A donedávna se zdálo, že je to tak správné - ne zrovna v pořádku, ale *správné*. V tom byl nepatrný, ale zásadní rozdíl, jestli rozumíte. Existovaly dva důvody, proč se zdálo, že je to tak správné. Jeden byl zjevný, druhý skrytý.

Ten zjevný důvod spočíval v tom, že Henry musel na Eddieho dávat pozor, když byla paní Deanová v práci. Musel na něj dávat pozor stále, protože kdysi existovala u Deanových sestra, jestli rozumíte. Byla by o čtyři roky starší než Eddie a o čtyři roky mladší než Henry, kdyby žila, jenomže háček byl v tom, chápete, že nežila. Přejelo ji auto s opilým řidičem, když byly Eddiemu dva. Dívala se, jak si kamarádky na chodníku hrají nebe, peklo ráj, když se to stalo.

Když byl Eddie malý, někdy si na sestru vzpomněl, když poslouchal Mela Allena, který byl reportérem z Yankee Baseball Network. Některý hráč to pořádně odpálil a Mel zařval „*Páni drazí, ten to sfouknul! SBOHEM A ŠÁTEČEK!*“ No, ten opilec sfoukl Glorii Deanovou jako svíčku, páni drazí, sbohem a šáteček. Gloria se ocitla na skvělé horní palubě nebes a nestalo se to proto, že měla smůlu, nebo protože newyorská státní policie nesebrala tomu pitomci řidičák, ani když ho potřetí nachytala za volantem pod vlivem alkoholu, ani se to nestalo proto, že se Bůh shýbl a utrl Glorii jako kvítek. Stalo se to (jak paní Deanová často říkala svým synům), protože poblíž nebyl nikdo, kdo by dával na Glorii pozor.

Henry měl za úkol postarat se, aby se nikdy nic takového nestalo Eddiemu. Byl to jeho úkol a on ho plnil, ale nebylo to snadné. Na tom, když už na ničem jiném, se Henry a paní Deanová shodli. Oba Eddiemu často připomínali, nakolik se Henry obětuje, aby Eddieho uchránil před opilými řidiči a násilníky a feťáky a možná i zlovolnými mimozemšťany, kteří se třeba potulují někde poblíž horní paluby a mohou si kdykoli usmyslet, že vyletí ze svých létajících talířů v atomových tryskách a unesou nějaké děcko, například Eddieho Deana. Takže nebylo dobré Henryho znervózňovat ještě víc, než už byl. Pokud Eddie dělal něco, co Henryho přece jen znervózňovalo, musel s tím Eddie okamžitě přestat. Tím oplácel Henrymu všechen ten čas, kdy na něj Henry musel dávat pozor. Pokud se to vzalo z této stránky, bylo jasné, že dělat něco líp než Henry bylo velmi nespravedlivé.

Pak tu byl ten skrytý důvod. Ten důvod (svět pod světem, jak by se dalo říct) byl mocnější, protože nemohl být nikdy vysloven: Eddie si nemohl dovolit být lepší než Henry skoro v ničem, protože Henry nebyl dobrý snad vůbec k ničemu... samozřejmě kromě toho, aby dával pozor na Eddieho.

Henry naučil Eddieho hrát košíkovou na hřišti poblíž činžáku, kde bydleli - na betonovém předměstí, odkud se věžáky Manhattanu rýsovaly proti obzoru jako sen a kde kraloval šek na podporu. Eddie byl o osm let mladší než Henry, byl mnohem menší, ale byl také mnohem rychlejší. Měl pro tu hru přirozený cit. Jakmile se dostal na popraskaný, hrbolatý beton hřiště s míčem v rukou, zdálo se, že mu nervy jen syčí pohybem. Byl rychlejší, ale o to ani moc nešlo. Šlo hlavně o to, že byl lepší než Henry. Pokud by to nepoznal z výsledků střelby na koš, ve které si někdy dali závod, poznal by to podle Henryho zamračených pohledů a tvrdých úderů pěstí do paže, kterými ho Henry častoval cestou domů. Ty rány měly být asi Henryho vtípky - „O co, že uhneš!“ volal vesele Henry, a pak zabušil Eddiemu do bicepsu pěstí s vystrčeným kloubem prostředníku - ale jako vtípy to *nevypadalo*. Vypadalo to spíš jako varování. Vypadalo to, jako by tím Henry říkal, *Neměl bys mě obehřávat a dělat ze mě blbce, když se ženeš ke koši, brácho. Neměl bys zapomínat, že já na tebe dávám pozor.*

Totéž platilo o četbě... baseballu... házení kroužků... matematice... dokonce i skákání přes provaz, což byla holčičí hra. To, že byl v těchto věcech lepší, nebo mohl být lepší, bylo tajemství, které se nesmělo za žádnou cenu prozradit. Protože Eddie byl mladší bratr. Protože

Henry na něj dával pozor. Ale to nejdůležitější na tom skrytém důvodu bylo zároveň nejprostší: nic z toho se nesmělo prozradit, protože Henry byl Eddieho starší bratr a Eddie ho zbožňoval.

4

Před dvěma dny, zrovna když Susannah stahovala králíka a Roland začal připravovat večeři, procházel Eddie lesem jižně od tábora. Uviděl tam z čerstvého pahýlu trčet takový divný výstupek dřeva. Zaplavil ho přízračný pocit - takovému asi lidé říkají *déjà vu* - a upřeně se na ten pahýl zahleděl. Vypadal jako špatně opracovaný knoflík u dveří. Eddie si matně uvědomoval, že mu vyschlo v ústech.

Po několika vteřinách si uvědomil, že se dívá na ten výčnělek, trčící z pařezu, ale myslí na dvorek za činžákem, kde s Henrym bydleli - že myslí na to, jak ho teplý beton hřál do zadku, a na odporný pach odpadků z popelnic za rohem v uličce. V této vzpomínce držel v levé ruce kus dřeva a v pravé ruce nůž na brambory ze šuplíku u dřezu. Ten kus dřeva trčící z pařezu vyvolal vzpomínku na krátké období, kdy úplně propadl vyřezávání do dřeva. Ta vzpomínka byla pohřbená tak hluboko, že si zpočátku vůbec neuvědomil, oč jde.

Na vyřezávání ze dřeva se mu nejvíc líbilo to obhlížení, s čímž se začíná, ještě než se pustíte do práce. Někdy uvidíte auto nebo nákladňák. Jindy psa nebo kočku. Vzpomínal si, že jednou to byla tvář modly - nějakého toho strašidelného monolitu z Velikonočního ostrova, jež viděl v *National Geographic* ve škole. Ten se nakonec povedl. Bavilo ho zjišťovat, nakolik ten předmět dokázal ze dřeva vydolovat, aniž ho zničil. Nedokázal ho nikdy vydolovat ze dřeva celý, ale při troše pečlivosti se mu občas povedl pořádný kus.

Uvnitř toho výrůstku na pařezu cosi bylo. Napadlo ho, že by z toho dokázal pořádný kus vysvobodit pomocí Rolandova nože - byl to nejostřejší, nejšikovnější nástroj, jaký v životě použil.

V tom dřevě cosi bylo a trpělivě čekalo, až někdo - někdo jako on! - půjde kolem a vysvobodí to. Pustí na svobodu.

No koukněme na tu slečinku. S čímpak si to dneska hraje, slečinko? Děláme domeček pro panenky? Hrníček pro svůj pind'oureček? Prak, aby sis mohl hrát, že jsi na lovu králíků, jako velcí kluci? Ach... no není to ROZTOMILÉ?

Zaplavil ho stud a pocit, že dělá něco špatného. Ten silný pocit, že má tajemství, které musí udržet za každou cenu, a pak si vzpomněl - znovu - že Henry Dean, který se v pozdějším věku stal velkým mudrcem a význačným feťákem, je mrtvý. Tento fakt ho ještě pořád dokázal překvapit. Neustále na něj různými způsoby dorážel, někdy smutkem, jindy pocitem viny, někdy vztekem. Toho dne, dva dny předtím, než ze zelených lesních koridorů vyrazil veliký medvěd, ho ten fakt zaskočil naprosto nečekaným způsobem. Pocítil úlevu a prudkou radost.

Byl volný.

Eddie si půjčil Rolandův nůž. Opatrně vyřízl dřevěný výrůstek a pak ho přinesl do tábora a posadil se s ním pod strom a všelijak ho obracel. Nedíval se na něj. Díval se do něj.

Susannah už měla králíka připraveného. Maso putovalo do kotlíku nad ohněm. Kůži přivázala kousky řemínků z Rolandovy torby ke dvěma klackům a vypnula ji. Později, po večerním jídle, Eddie začal dřevo čistit. Susannah se pomocí dlaní a paží bez námahy přisunula k místu, kde seděl Eddie, zády opřený o vysokou starou borovici. Roland u táborového ohně drolil do kotlíku nějaké tajemné - a nepochybně lahodné - lesní byliny. „Co to děláš, Eddie?“

Eddie se přistihl, že se musí bránit absurdnímu nutkání schovat ten kus dřeva za zády. „Ale nic,“ odbyl ji. „Myslel jsem, že bych mohl, víš, něco vyřezat ze dřeva.“ Odmlčel se a pak dodal. „Moc mi to ale nejde.“ Vypadalo to, jako by se ji snažil o tom přesvědčit.

Zmateně se na něj zadívala. Chvíli se zdálo, že mu něco řekne, ale pak jen pokrčila rameny a nechala ho o samotě. Netušila, proč se Eddie stydí za to, že tráví volnou chvíli vyřezáváním - její otec to dělal každou chvíli - ale pokud o tom bude nutno mluvit, byla přesvědčená, že o tom Eddie začne sám, až přijde čas.

Věděl, že ty jeho pocity viny jsou hloupé a bezdůvodné, ale také věděl, že se mu se dřevem pracuje mnohem líp, když Roland a Susannah nejsou v táboře. Zdálo se, že staré zvyky odumírají těžko. Čelit heroinu byla úplná hračka ve srovnání s tím, jak čelit vlastnímu dětství.

Když ti dva tedy odešli na lov nebo si zastřílet nebo na nějakou další Rolandovu prazvláštní lekci, zjistil Eddie, že dokáže se svým kouskem dřeva zacházet úžasně zručně a se stále větší radostí. Něco v něm bylo, to bylo jisté. V tom měl Eddie pravdu. Tvar byl prostý a

Rolandův nůž ho dostával na světlo denní podivuhodně snadno. Eddieho napadlo, že ho dokáže osvobodit skoro celý, a to znamenalo, že ten prak by se mohl ve skutečnosti stát praktickou zbraní. Možná nic moc ve srovnání s Rolandovými velkými revolvery, ale bylo to přesto něco, co vyrobil sám. Bylo to jeho. A to pomyšlení ho velmi těšilo.

Když se první vrány vznesly do vzduchu a poplašeně zakrákaly, neslyšel je. Myslel si už - doufal -, že možná zanedlouho uvidí strom, ve kterém bude uvězněn luk.

5

Slyšel dřív než Roland a Susannah, jak se medvěd blíží, ale ne zase o moc dřív - byl pohroužen ve vzdáleném oparu soustředění, které provází nejsladší a nejmocnější nutkání tvořivosti. Potlačoval to nutkání skoro celý život a teď mu nadobro podlehl. Eddie podlehl rád.

Z toho oparu ho vytrhl nikoli praskot padajících stromů, ale rachot rychle po sobě jdoucích výstřelů pětačtyřicítky, který k němu dolehl od jihu. Zvedl hlavu, usmál se a rukou plnou dřevitého prachu si shrnul vlasy z čela. V té chvíli, jak tak seděl zády opřený o vysokou borovici na mýtině, která se mu stala domovem, s tváří osvětlenou paprsky zelenozlatého lesního světla, vypadal opravdu hezky - mladý muž s rozčuchanými tmavými vlasy, které se neustále snažily padat mu do čela, mladý muž se silnými, živými ústy a oříškově hnědýma očima.

Pohledem na okamžik zabloudil k druhé Rolandově pistoli, která visela v pouzdru na nedaleké větvi, a zauvažoval, kolik času uplynulo od chvíle, kdy Roland začal vycházet bez nejméně jedné ze svých úžasných zbraní, zavěšených po boku. Ta otázka vedla ke dvěma dalším.

Jak byl starý ten muž, který vytáhl Eddieho a Susannah z jejich světa a jejich času? A co bylo ještě důležitější, co se s ním děje?

Susannah slíbila, že na to téma zavede řeč... tedy pokud bude dobře střílet a Rolanda nerozzuří. Eddie si nemyslel, že jí Roland něco poví - aspoň ne hned -, byl však čas dát tomu hubenému, zlému dlouhánovi najevo, že oni vědí, že cosi není v pořádku.

„Voda bude, pokud to bude Boží vůle,“ řekl Eddie. Vrátil se znovu k vyřezávání, na rtech mírný úsměv. Oba začali přebírat Rolandova úsloví... a on zase jejich. Skoro jako by byli půlemi stejného -

Pak nedaleko v lese padl strom a Eddie ve vteřině vyskočil na nohy, v jedné ruce napůl vyřezaný prak, v druhé Rolandův nůž. Hleděl přes mýtinu směrem, odkud ten zvuk zazněl, se srdcem rozbušeným a všemi smysly v nejvyšší pohotovosti. Cosi se blížilo. Už to slyšel, bezohledně se to prodíralo křovím, a Eddie hořce zauvažoval, že si toho všiml moc pozdě. V hloubi duše se mu ozval hlásek, který pravil, že to má z toho. To má z toho, že dělá něco líp než Henry, že Henryho znervózňuje.

Další strom s praskavým skřípotem padl. Eddie se zadíval klikatou uličkou mezi vysokými jedlemi a zahlédl v klidném vzduchu stoupající mračno dřevitého prachu. Tvor, který rozvířil ten mrak, najednou zařval - zuřivě, až tuhla krev v žilách.

Byl to pořádný macek, i když ještě nebylo jasné, jaký vlastně.

Eddie upustil kus dřeva na zem, pak hodil Rolandův nůž ke stromu pět metrů vlevo. Nůž se dvakrát přetočil ve vzduchu a pak se zanořil do poloviny ostří do dřeva, jen zadrnčel. Eddie popadl Rolandovu pětačtyřicítku z místa, kde visela, a natáhl kohoutek.

Má zůstat, nebo utéct?

Zjistil však, že už mu luxus takového rozhodování není dopřán. Ten tvor byl stejně rychlý jako mohutný a na útěk už bylo pozdě. V průchodu mezi stromy na sever od mýtiny se začal zjevovat obrovitý obrys, který převyšoval všechny stromy kromě těch nejvzrostlejších. Prodíral se lesem přímo k němu, a když upřel oči na Eddieho Deana, dal průchod dalšímu řevu.

„Panejo, jsem v prdeli,“ zašeptal Eddie, když se další strom ohnul, práskl jako moždír a pak se zřítíl na zem v mračnu prachu a suchého jehličí. Tvor se teď hrnul rovnou k mýtině, kde stál Eddie, a byl to medvěd veliký jako King Kong. Při každém jeho kroku se otřásla země.

Co uděláš, Eddie, zeptal se najednou Roland. Mysli! Je to tvá jediná výhoda oproti tamté bestii. Co uděláš?

Nepřipadalo mu, že by ho mohl zabít. Možná bazukou, ale pistolníkovou pětačtyřicítkou nejspíš ne. Mohl utéct, ale měl dojem, že přibližující se bestie dokáže být asi hodně rychlá, když chce. Odhadoval

svoje možnosti půl na půl, že by skončil na kaši pod chodidlem toho obrovského medvěda.

Takže co bude? Zůstane tu stát a začne střílet, nebo poběží, jako by mu hořelo za patami a koudel u zadku už chytala?

Napadlo ho, že má ještě třetí možnost. Mohl by vylézt nahoru.

Otočil se ke stromu, o který se opíral. Byla to statná, věkovitá borovice, rozhodně nejvyšší strom v této části lesa. První větev se prostírala jako načechraný zelený vějíř víc než dva metry nad zemí. Eddie zasunul úderník pistole a tu strčil za opasek kalhot. Vyskočil k větvi, chytil se jí a horečně k ní přitáhl bradu. Medvěd za ním znovu zařval a vtrhl na palouk.

Určitě by Eddieho Deana chytil a rozvěsil jeho střeva po nejnižších větvích borovice, kdyby v tu chvíli medvěda nepostihl znovu ten záchvat kýchání. Kopl do popela z ohniště, až se vzneslo černé mráčko, a vzápětí strnul, skoro zlomený v pase, mohutné přední tlapy opřené o mohutná stehna, takže vypadal chvíli jako stařec v kožichu, stařec s rýmou. Kýchal a kýchal - HAP-ČU! HAP-ČU! HAP-ČU! – a z čenichu mu tryskala oblaka parazitů. Mezi nohama mu proudem tekla horká moč a syčela na rozházených uhlících z ohniště.

Eddie nepromarnil těch několik klíčových okamžiků, které mu byly dány. Vylétl po kmeni vzhůru jako opice a zastavil se jen jednou, aby se přesvědčil, jestli pistolníkův revolver stále pevně sedí za opaskem. Strašně se bál a byl skoro přesvědčený, že zemře (co jiného mohl čekat, když poblíž nebyl Henry, který by na něj dával pozor?), ale zároveň se v duchu smál jako blázen. *Zahnal mě na strom, pomyslel si. Co vy na to, sportovci? Zahnal mě na strom Médzilla.*

Netvor znovu zvedl hlavu a při tom se ta věc, která se mu otáčela mezi ušima, zablýskala ve slunci, a pak zaútočil na Eddieho strom. Jednu tlapu vysoko natáhl a rozmáchl se, chtěl Eddieho shodit jako šišku. Tlapa pročísla větev, na které Eddie stál, zrovna když mladík vyskočil na další. Tlapa mu ale roztrhla botu, stáhla mu ji z nohy a odhodila ji jako dva střapaté kusy.

To nic, pomyslel si Eddie. Klidně ti dám obě, bratře medvěde, jestli chceš. Stejně už ty křápy byly ošlapaný.

Medvěd zařval a zaútočil tlapami, až do staré kůry vyryl hluboké rány, které ronily čirou, pryskyřičnou šťávu. Eddie skákal po větvích stále výš. Větve byly pořád tenčí, a když se odvážil pohlédnout dolů, zahleděl se rovnou do kalných medvědíh očí. Pod jeho zakloněnou

hlavou byl palouk, který vypadal jako pouhý terč s rozházeným ohništěm místo středu.

„Nechytils, ty chlupatý par-“ začal Eddie, jenomže medvěd, s hlavou stále zakloněnou, aby na Eddieho viděl, najednou kýchl. Eddieho rázem promáčel hlen plný tisícovek drobných bílých červů. Horečně se mu svíjeli na košili, předloktích, krku a obličejí.

Eddie vykřikl překvapením a hnusem. Začal si otírat oči a ústa, ztratil rovnováhu a tak tak se mu podařilo včas se zaháknout paží za větev pod sebou. Držel se a otíral si kůži, snažil se toho červovitého hlenu setřít co nejlépe. Medvěd zařval a znovu zaútočil na strom. Borovice se zakývala jako stěžeň ve vichřici, ale čerstvé drápance, které se objevily v kůře, byly nejméně dva metry pod větví, o kterou se opírala Eddieho chodidla.

Uvědomil si, že červi chcípají - museli začít hynout, sotva opustili zamořenou bažinu uvnitř těla toho netvora. Trochu se mu tím ulevilo a začal znovu šplhat. Zastavil se o čtyři metry výš, dál se už neodvážil. Kmen borovice, u země o průměru nejméně dva a půl metru, se už ztenčil na průměr sotva pětadvaceti centimetrů. Rozložil váhu na dvě větve, ale stejně cítil, jak se obě pod ním pružně ohýbají. Naskytl se mu teď ptačí pohled na lesy a předhůří na západě, rozprostřené jako zvlněný koberec. Za jiných okolností by si takový výhled rád vychutnal.

Střecha světa, mami, pomyslel si. Znovu pohlédl dolů do medvědího obličejí, a užasl tak, že mu na okamžik z hlavy vyprchaly všechny souvislé myšlenky.

Medvědovi z lebky cosi vyrůstalo a Eddiemu to připadalo jako malý talíř radarové antény.

Ta věc se trhaně otáčela, odrážela záblesky slunce a Eddie slyšel, jak potichu vrže. Eddie vlastnil svého času pár starých aut - takových, která stojí v bazarech a na čelním skle mají ceduli VHODNÉ PRO KUTILY - a napadlo ho, že takový zvuk vydávají ložiska, která se brzo zadřou, pokud se co nejdříve nevymění.

Medvěd vyrazil dlouhé, drtivé zavrčení. Tlapami mačkal hrudkovitou nažloutlou pěnu, zahuštěnou červy. Pokud Eddie nikdy nepohlédl do tváře čirého šílenství (a to asi pohlédl, jelikož si nejednou pohlédl z očí do očí s prvotřídní mrchou Dettou Walkerovou), udělal to nyní... ale ta tvář byla díkybohu nějakých deset metrů pod ním a zabijácké drápy dosáhly nejvýš na pět metrů pod jeho chodidla. A tato borovice

ještě nebyla suchá, na rozdíl od stromů, na kterých si medvěd chladil žáhu, než došel na palouk.

„Mexická plichta, zlato,“ zafuněl Eddie. Otřel si z čela pot rukou ulepenou od smoly a špínu z ní třepl medvěďákovi do obličeje.

Potom ten tvor, kterého Starý lid nazýval Mír, objal strom mohutnými předními tlapami a začal stromem třást. Eddie se chytil kmene a držel se jako klíště, oči přivřené do zlověstných štěrbin, a borovice se začala houpat sem a tam jako kyvadlo.

6

Roland se zarazil na okraji palouku. Susannah, usazená na jeho ramenu, užasle hleděla přes volné prostranství. U stromu, pod kterým Eddie seděl, když s Rolandem před pětačtyřiceti minutami odcházeli z palouku, stál netvor. Skrz větve a tmavě zelené jehličí viděla jen kusy jeho těla. Druhé Rolandovo pouzdro na pistole leželo o nohou toho netvora. Viděla, že pouzdro je prázdné.

„Pane Bože,“ zamumlala.

Medvěd zařičel jako šílená žena a začal třást stromem. Větve se zmítaly jako v silném větru. Susannah zvedala zrak stále výš a poblíž vrcholku zahlédla tmavou postavu. Eddie objímal kmen a strom se houpal a kolébal. Zrovna když se dívala, Eddiemu sklouzla ruka a vzápětí divoce zatápala po opoře.

„*Co budeme dělat?*“ zakřičela na Rolanda. „*On ho shodí! Co budeme dělat?*“

Roland se o tom snažil přemýšlet, ale znovu se vrátil ten divný pocit - provázel ho teď pořád, ale zdálo se, že při vypětí se zhoršuje. Připadalo mu, že je dvěma muži, kteří existují v jedné lebce. Každý muž má své vlastní vzpomínky, a když se začnou hádat a každý trvat na svém, že ty jeho vzpomínky jsou jediné pravé, měl pistolník pocit, jako by se trhal ve dvě. Zoufale se pokusil ty dvě půle usmířit a podařilo se mu to... aspoň prozatím.

„Je to jeden z Dvanácti!“ zakřičel. „Jeden ze Strážců! Určitě! Ale myslel jsem, že jsou -“

Medvěd znovu na Eddieho zařval. Začal tlouct do stromu jako unavený bojovník. Větve praskaly a padaly mu k nohám na neuspořádanou hromadu.

„Co?“ křičela Susannah. „*Cos to chtěl říct?*“

Roland zavřel oči. V hlavě mu zakřičel jakýsi hlas, *Ten chlapec se jmenoval Jack!* Jiný hlas mu odpovéděl, *Žádný kluk NEBYL! Žádný kluk NEBYL a ty to víš!*

Vypadněte, oba dva! zavřel a pak nahlas zavola: „Střel po něm! Střel ho do zadku, Susannah! Otočí se a vyrazí! Až to udělá, dívej se po něčem na jeho hlavě! To-“

Medvěd zase zavřeštěl. Přestal bušit do stromu a znovu jím začal třást. Z horní části kmene se ozývalo zlověstné praskání a vrzání.

Roland zakřičel, když už bylo možné ho znovu slyšet: „Myslím, že to vypadá jako nějaký klobouk! Malý ocelový klobouk! Střel po tom, Susannah! A miř dobře!“

Najednou ji posedla hrůza - hrůza a ještě jiný pocit, jaký by nikdy nečekala: drtivá osamělost.

„Ne! Já minu! Udělej to ty, Rolande!“ Začala šátrat po revolveru na opasku, který nosila, a chtěla mu ho dát.

„Nemůžu!“ křikl Roland. „Mám špatný úhel! Ty to musíš udělat, Susannah! Je to opravdová zkouška, a měla bys ji zvládnout!“

„Rolande -“

„Chce ulomit vršek toho stromu!“ zařval na ni. „Copak to nevidíš?“

Podívala se na revolver v ruce. Podívala se přes palouk na obrovitého medvěda zahaleného mračny a přeprškami jehličí. Podívala se na Eddieho, který se houpal sem a tam jako metronom. Druhou Rolandovu pistoli měl nejspíš Eddie, ale Susannah viděla, že ji nemůže použít, protože by spadl z větve jako přezrálá švestka. Také by možná nestřílel na ten správný cíl.

Zvedla revolver. Žaludek se jí stáhl strachem. „Drž mě klidně, Rolande,“ řekla. „Jestli ne -“

„O mě se nestarej!“

Vystřelila dvakrát, spoušť zmáčkla tak, jak ji to Roland učil. Výstřely práskly do rachotu rozhoupaných větví jako bič. Susannah viděla, že kulky zasáhly levou půli medvědího zadku ani ne pět centimetrů od sebe.

Medvěd zařval překvapením, bolestí a vztekem. Z husté záclony větví a jehličí se vynořila jedna mohutná přední tlapa a plácla do bola vého místa. Když se tlapa zvedla, kapala z ní šarlatová tekutina, a tlapa zmizela zase nahoře z dohledu. Susannah si představovala, jak zví-

ře zkoumá svou zakrvácenou dlaň. Pak se ozvalo praskání, vrzání a rachot, jak se medvěd otáčel a zároveň skláněl, padal na všechny čtyři, aby dosáhl maximální rychlosti. Poprvé uviděla jeho tvář a srdce se jí zachvělo. Čenich měl potřísněný pěnou. Obrovské oči mu svítily jako lampy. Chlupatá hlava se smýkla vlevo... a zase vpravo... a pak se zaměřila na Rolanda, který stál rozkročen a na jeho ramenou mu balancovala Susannah Deanová.

Medvěd zařval, až se všechno otřáslo, a vyrazil.

7

ODŘÍKEJ, CO SES NAUČILA, Susannah Deanová, a věrně.

Medvěd se na ně řítíl rachotivým cvalem. Jako by pozorovali nějaký stroj, uprchlý z továrny, přes který někdo přehodil obrovskou, moly prožranou pokrývku.

Vypadá to jako klobouk! Malý ocelový klobouk!

Uviděla to... ale jí to klobouk nepřipomínalo. Vypadalo to jako talíř radarové antény, mnohem menší vydání těch, jež vídala v televizních zprávách o tom, jak systém včasné výstrahy ochraňuje všechny před podlým ruským útokem. Byl větší než kamínky, které před chvílí sestřelila z balvanu, ale byl dál. Přebíhaly po něm matoucí skvrny světla a stínu.

Nemírím rukou, ta, která míří rukou, zapomněla tvář svého otce.

Nedokážu to!

Nestřílím rukou, ta, která střílí rukou, zapomněla tvář svého otce.

Netrefím! Vím, že netrefím!

Nezabiju pistolí, ta, která zabijí pistolí -

„Střílej!“ zařval Roland. „Susannah, střílej!“

Spoušť ještě nezmáčkla, ale už viděla, jak kulka letí tam, kam má, vedena od ústí do cíle pouze nezlomnou touhou jejího srdce, aby letěla správně. Všechen strach z ní spadl. Zbyl po něm naprostý chlad a ona měla čas si pomyslet: *Tohle cítí on. Pane Bože - jak to vydrží?*

„Zabiju srdcem, hajzle,“ řekla a pistolníkům revolver jí v ruce zaburácel.

Ta stříbřitá věc se otáčela na ocelové tyči zanořené do medvědí lebky. Susannah ji zasáhla kulkou rovnou doprostřed a talíř radaru se rozlétl na stovku třpytivých úlomků. Tyč najednou obalil záblesk praskavého modrého ohně, který vyšlehl jako síť nitek, a zdálo se, že na chvíli sevřel ze stran medvědovu tvář.

Zvedl se na zadní, sípavě zavyl bolestí, předními tlapami bezcílne máchl ve vzduchu. Začal se potácet v širokém kruhu a máchat tlapami, jako by se rozhodl odlétnout. Znovu se pokusil zařvat, ale vyšel z něj jen přízračný kvil, který zněl jako letecký poplach.

„Velmi dobře.“ Roland vypadal vyčerpaně. „Dobrá rána, řádná a přesná.“

„Mám ho střílet ještě jednou?“ zeptala se nejistě. Medvěd se stále potácel v šíleném kruhu, ale tělo se už začalo naklánět. Narazil do menšího stromku, znovu se narovnal, skoro upadl, a pak znovu začal klopýtat v kruhu.

„Není potřeba,“ řekl Roland. Cítila, že ji uchopil v pase a zvedl ji. Za okamžik seděla na zemi se stehny složenými pod sebou. Eddie pomalu a roztřeseně slézal z borovice, ale ona ho neviděla. Nemohla oči odtrhnout od medvěda.

Viděla velryby v Mořském akváriu u Mystic v Connecticutu, a ty byly určitě mnohem větší než tohle - asi mnohem větší - ale zde byl rozhodně největší suchozemský tvor, jakého v životě spatřila. A zřejmě umíral. Jeho řev přešel v bublavé zvuky, a i když měl oči otevřené, vypadaly nevidomě. Bezcílne bloumal táborem a přitom převrátil držák na sušení kožek, rozšlápl přístřešek, kde bydlela s Eddiem, porážel stromy. Viděla tu ocelovou tyč, která mu trčela z hlavy. Stoupaly z ní proužky dýmu, jako by mu její výstřel zapálil mozek.

Eddie sešplhal na nejnižší větev stromu, který mu zachránil život, a roztřeseně se na ni obkročmo posadil. „Svatá Maria, matko Boží,“ pronesl. „Koukám na to a pořád tomu nemůžu uvěřit.“

Medvěd se stočil rovnou k němu. Eddie mrštně seskočil ze stromu a uháněl k Susannah a Rolandovi. Medvěd si ho nevšímal, opilecky kráčel k borovici, která poskytla Eddiemu útočiště, pokusil se ji popadnout, ale nepodařilo se mu to, a pak padl na kolena. Z jeho útrobu se

ozvaly jiné zvuky, takové, které Eddiemu připomněly motor obrovského nákladáku se zadřenou převodovkou.

Zachvátila ho křeč, shrbila mu záda. Přední tlapy se zvedly a zuřivě se zabořily do tváře. Vytryskla a vyšpláchla krev zamořená červy. Potom medvěd padl, až se země při jeho pádu zatřásla, a pak zůstal nehybně ležet. Po všech těch podivných staletích byl medvěd, kterého Starý lid nazýval Mír - Svět pod světem -, mrtev.

9

Eddie zvedl Susannah, podržel ji u sebe ulepenýma rukama opřenýma o její bedra, a pořádně ji políbil. Čpěl potem a pryskyřicí. Dotýkala se jeho tváří, krku. Probírala se mu mokkými vlasy. Nutkalo ji to až k nepřičetnosti, aby se ho všude dotýkala, dokud si nebyla naprosto jistá, že je skutečný.

„Skoro mě dostal,“ hekal. „Připadal jsem si jako na nějakým šíleným karnevalovém průvodu. To byla trefa! Ježíši, Suze - to byla trefa!“

„Doufám, že už nikdy nic takového nebudu muset dělat,“ řekla... jenomže jakýsi hlásek v jejím nitru se ohradil. Ten hlas tvrdil, že už se nemůže dočkat, až něco takového udělá znovu. A byl chladný, ten hlas. Chladný.

„To byl -“ začal a otočil se k Rolandovi, ale Roland už tam nestál. Pomalu kráčel k medvědovi, který ležel na zemi, chlupatá kolena zdvižená. Z útroh se mu ozývaly tlumené vzdechy a vrzání podivných vnitřností, které pomalu dohasínaly.

Roland uviděl svůj nůž hluboko zarytý do stromu poblíž zjizvené prastaré borovice, která zachránila Eddiemu život. Vytáhl ho a dočista otřel o měkkou jelenicovou košili nahrazující hadry, jež měl na sobě, když všichni tři opustili pobřeží moře. Stál u medvěda a shlížel na něj lítostivě a užasle.

Zdravím tě, cizince, pomyslel si. Zdravím tě, dávný příteli. Nikdy jsem v tebe nevěřil, doopravdy ne. Určitě v tebe věřil Alain a vím, že taky Cuthbert - Cuthbert věřil všemu - ale já byl střízlivý. Myslel jsem, že jsi jenom pohádka pro děti. Další vítr, který táhl dutou hlavou mé staré chůvy, než nakonec vylétl z jejích brebentivých úst. Ale ty jsi tu celou dobu byl, další zbloudilec ze starých časů, jako ta pumpa na

dostavníkové stanici a staré stroje pod horami. Pomalí mutanti, kteří ty rozbité pozůstatky uctívali, jsou snad posledními potomky lidí, kteří kdysi žili v těchto lesích a nakonec uprchlí před tvým hněvem? Nevím, nikdy se to nedozvím... ale připadá mi, že to tak je. Ano. A pak jsem přišel já se svými přáteli - nejnovějšími přáteli, kteří jsou stále podobnější mým nejdávnějším přátelům. Přišli jsme, splétající magický kruh kolem sebe a kolem všeho, čeho se dotkneme, otrávený pramen po prameni, a teď zde ležíš, poražen. Svět se znovu hnul, a tentokrát jsi to ty, starý příteli, kdo zůstal pozadu.

Z netvorova těla stále sálalo nepříjemné teplo. Parazitě v hejnech opouštěli jeho tlamu a nozdry, ale skoro ihned hynuli. Sypali se na voskově bílé hromady, které rostly po stranách medvědovy hlavy.

Eddie se k němu pomalu přiblížil. Přesunul si Susannah na bok, takže ji nesl jako matka své dítě. „Co je to, Rolande? Víš to?“

„Myslím, že ho nazval Strážcem,“ řekla Susannah.

„Ano.“ Roland mluvil pomalu, tak byl překvapen. „Myslel jsem, že už všichni zmizeli, že museli všichni zmizet... pokud vůbec existovali jinde než v babských povídkách.“

„Každopádně to byl pořádně nakrknutej pacholek,“ poznamenal Eddie.

Roland se usmál. „Kdybys žil dva nebo tři tisíce let, taky by z tebe byl nakrknutý pacholek.“

„Dva nebo tři tisíce... Kristepane!“

Susannah se zeptala: „Je to vůbec medvěd? Opravdu? A co je tohle?“ Ukazovala na cosi, co vypadalo jako hranatá kovová destička zasazená vysoko do tlusté zadní nohy medvěda. Byla skoro zarostlá tuhými chuchvalci srsti, ale odpolední slunce rozsvítilo osamělou světelnou hvězdu na nerezocelovém povrchu a destičku prozradilo.

Eddie si klekl a váhavě natáhl ruku k destičce, pořád si totiž uvědomoval, jak to v hloubi padlého obra tlumeně cvaká a ťuká. Podíval se na Rolanda.

„Jen do toho,“ povzbudil ho pistolník, „je po něm.“

Eddie odhrnul hrst chlupů a naklonil se blíž. Do kovu byla vytištěna slova. Byla hodně poškrábaná, ale s trochou úsilí je dokázal přečíst.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.

Žulové město

Severovýchodní koridor

Vzor 4 STRÁŽCE

Sériové č. AA 24123 CX 755431297 L 14

Typ/Druh MEDVĚD

ŠARDIK

*NR**SUBNUKLEÁRNÍ ČLÁNKY NESMĚJÍ BÝT VYMĚŇOVÁNY* *NR*

„Panebože, to je robot,“ vydechl Eddie.

„To není možné,“ ozvala se Susannah. „Když jsem ho střelila, krvácel.“

„Možná jo, ale normálnímu zahradnímu medvědovi neroste z hlavy radarová anténa. A pokud vím, normální zahradní medvěd nežije dva nebo tři ti-“ Náhle zmlkl a zahleděl se na Rolanda. Když promluvil znovu, zazněl mu v hlase nesouhlas. „Rolande, co to děláš?“

Roland neodpověděl. Nemusel odpovídat. Bylo dokonale jasné, co dělá - nožem vylupoval medvědovi oko. Operace to byla rychlá, čistá a přesná. Když skončil, chvíli balancoval naprasklou hnědou želatínovou koulí na ploše nože a pak ji odhodil stranou. Ze zející díry vylezlo dalších několik červů, pokusili se doplazit na medvěduv čenich, ale uhynuli.

Pistolník se naklonil nad oční důlek Šardika, velkého strážného medvěda, a nahlédl dovnitř. „Pojďte se podívat, oba,“ řekl. „Ukážu vám zázrak nové doby.“

„Postav mě na zem, Eddie,“ řekla Susannah.

Poslechl a Susannah se rychle pomocí rukou a stehem přesunula k Rolandovi, který se hrbil nad medvědovým širokým, ochablým obličejem. Eddie se k nim přidal a nakukoval mezi jejich rameny. Všichni tři hleděli mlčky, jako uhranutí, skoro celou minutu. Ticho rušily jen vrány, které stále kroužily po nebi a rozčilovaly se.

Z důlku vytékala krev v několika hustých, vysychajících pramínkách. Eddie však viděl, že to nebyla jenom krev. Byla smíšená s jakousi čirou tekutinou, která vydávala známou vůni - po banánech. A uprostřed jemné výstelky šlach, které tvořily důlek, uviděl Eddie síť

čehosi, co vypadalo jako struny. Za nimi, na zadní straně důlku, blikala červená hvězdička. Osvětlovala maličkou hranatou desku plnou stříbrných klikyháků, které mohly být pájením.

„Není to medvěd, je to pitomej walkman Sony,“ zamumlal.

Susannah se po něm ohlédla. „Cože?“

„Ale nic.“ Eddie pohlédl na Rolanda. „Myslíš, že se nic nestane, když sáhnu dovnitř?“

Roland pokrčil rameny. „Asi ne. Pokud byl v tom tvorovi démon, už uprchl.“

Eddie sáhl dovnitř jen malíkem, s nervy napjatými a připraven ucuknout, pokud ucítí byť jen zalechtání elektřiny. Dotkl se chladnoucího kovu uvnitř očního důlku, který byl veliký skoro jako míč, a potom jedné struny. Jenomže to nebyla struna. Bylo to pavučinově tenké ocelové vlákno. Odtáhl malík a uviděl, že ta červená hvězdička ještě jednou blikla a navždycky zhasla.

„Šardik,“ zamumlal Eddie. „Já to jméno znám, ale nemůžu ho zařadit. Tobě to nic neříká, Suze?“

Zavrtěla hlavou.

„Jde o to...“ Eddie se bezmocně zasmál. „Vybavuje se mi nějaká souvislost s králíkama. Není to praštěný?“

Roland se narovnal. V kolenou mu zapraskalo, jako když vystřelí. „Budeme muset přestěhovat tábor,“ řekl. „Země je tu pošpiněná. Ta druhá mýtina, kam chodíme střílet, bude -“

Roztřeseně udělal dva kroky a pak se zhroutil na kolena, s dlaněmi přimáčknutými ke spánkům svěšené hlavy.

10

Eddie a Susannah na sebe jen vyděšeně pohlédli a pak Eddie přiskočil k Rolandovi. „Co je ti? Rolande, co se ti stalo?“

„Byl jeden chlapec,“ řekl pistolník vzdáleným, tlumeným hlasem. A potom, vzápětí: „Nebyl žádný chlapec.“

„Rolande?“ ozvala se Susannah. Přišla k němu, vzala ho kolem ramen a ucítla, jak se třese. „Rolande, co je ti?“

„Ten chlapec,“ řekl Roland a podíval se na ni zamženými, omámenými očima. „Je to ten chlapec. *Vždycky* ten chlapec.“

„Jakej chlapec?“ zaječel Eddie horečně. „Jakej chlapec?“

„Tak jdi,“ řekl Roland. „Jsou jiné světy než tento.“ A omdlel.

11

Ten večer seděli všichni tři kolem pořádného táboráku, který Eddie a Susannah založili na mýtině, již Eddie nazval „střelnice“. V zimě by to nebylo pro tábor vhodné místo, protože se otevíralo do údolí, ale prozatím to stačilo. Eddie se domníval, že v Rolandově světě je stále pozdní léto.

Černé nebe, poseté snad celými galaxiemi, se jim klenulo nad hlavou. Skoro přímo před nimi směrem na jih, za řekou temnoty, v níž se proměnilo údolí, viděl Eddie stoupat nad vzdáleným, neviditelným obzorem Starou matku. Pohlédl na Rolanda, který se choulil u ohně s třemi kůžemi přehozenými přes ramena, i když byla teplá noc a oheň hřál. Vedle něj ležel nedotčený talíř s jídlem a v ruce svíral jakousi kost. Eddie se znovu zadíval na nebe a vzpomněl si na jeden příběh, který jim pistolník vyprávěl za jednoho z těch dlouhých dnů, kdy odešli od pobřeží, prošli předhůřím a nakonec se ocitli v těchto hlubokých lesích, kde našli dočasné útočiště.

Než započal čas, vyprávěl Roland, byli Stará hvězda a Stará matka mladí a vášniví novomanželé. Potom, jednoho dne, se strašlivě pohádali. Stará matka (které se v těch dávných dobách říkalo jejím skutečným jménem Lydia) přistihla Starou hvězdu (jehož skutečné jméno znělo Apon), jak se točí kolem mladé krasavice jménem Cassiopeia. Pořádně se porvali, ti dva, škrábali si vlasy, škrábali oči a házeli po sobě nádobím. Jeden takový zatoulaný hrnec se stal Zemí. Menší střep Měsícem. Uhlík z kuchyňského sporáku se stal sluncem. Nakonec se do hádky vložili bohové, aby Apon a Lydia ve vzteku nezničili vesmír ještě dřív, než pořádně začal. Cassiopeia, ta plnokrevná holka, která tu potíží vlastně způsobila („No jistě - vždycky za to může žena,“ řekla v té chvíli Susannah), byla na věky věků upoutána do houpacího křesla z hvězd. Ale ani to celou potíží nevyřešilo. Lydia byla ochotná zkusit manželství znova, ale Apon byl příliš hrdý a ješitný („Jo, všechno sved'te na mužskýho,“ zamručel v té chvíli Eddie). Rozešli se tedy, a teď se na sebe dívají s nenávistí smíšenou s touhou z opačných konců trosek svého manželství posypaných hvězdami. Apon a Lydia jsou tři miliardy let daleko, řekl jim pistolník, takže se stali Starou hvězdou a

Starou matkou, severem a jihem, navzájem po sobě hynou touhou, ale oba už jsou příliš hrdí, než aby žadonili o smíření. A Cassiopeia sedí stranou ve svém křesle, houpe se a oběma se jim směje.

Eddie se lekl, protože se ho cosi jemně dotklo. Byla to Susannah. „Pojď,“ řekla. „Musíme to z něj vytáhnout.“

Eddie ji odnesl k ohni a opatrně ji postavil napravo od Rolanda. Sám se posadil nalevo od něj. Roland se podíval nejdřív na Susannah, potom na Eddieho.

„Jak blízko jste se ke mně posadili,“ poznamenal. „Jako milenci... nebo jako strážci v žaláři.“

„Je čas, aby ses trochu rozpovídal,“ Susannah mluvila tichým, jasným, melodickým hlasem. „Pokud jsme tví společníci, Rolande - a zdá se, že jsme, ať se ti to líbí, nebo ne - je čas, abys s námi začal zacházet jako se společníky. Pověz nám, co se děje...“

„... a co s tím můžeme dělat,“ doplnil Eddie.

Roland zhluboka vzdychl. „Nevím, jak začít,“ řekl. „Je to už tak dávno, co jsem měl společníky... nebo co jsem vyprávěl příběh...“

„Začni tím medvědem,“ poradil mu Eddie.

Susannah se naklonila vpřed a dotkla se čelistní kosti, kterou Roland držel v rukou. Děsila ji, ale stejně se jí dotkla. „A skonči tímhle.“

„Ano.“ Roland zvedl kost k očím a chvíli se na ni díval, než ji spustil zase do klína. „Budeme si o ní muset promluvit, že? Je jádrem všeho.“

Ale medvěd přišel na řadu první.

12

„Ten příběh mi vyprávěli, když jsem byl malý,“ začal Roland. „Když bylo všechno nové, Velcí staří - nebyli to bohové, ale lidé, kteří věděli skoro tolik co bohové - stvořili Dvanáct strážců, kteří drželi hlídku u dvanácti portálů, jež vedly do světa a ven z něj. Někdy jsem slýchal, že ty portály jsou od přírody, jako souhvězdí, která vidíme na nebi, nebo bezedná puklina v zemi, kterou nazýváme Dračí hrob, protože každých třicet nebo čtyřicet dní z ní tryská ohromný oblak páry. Ale jiní lidé - jednoho si zvlášť pamatuji, byl to hlavní kuchař na otcově hradě, jmenoval se Hax - říkali, že nejsou od přírody, že je stvořili Velcí staří v dobách, než se oběsili na své pýše jako oprátce a zmizeli

z povrchu zemského. Hax říkával, že stvoření Dvanácti strážců bylo posledním činem Velkých starých, jejich pokusem napravit velká pochybení, kterých se dopustili na sobě navzájem i na samotné zemi.“

„Portály,“ opakoval Eddie. „Myslíš dveře. A jsme zase u toho. Ty portály, který vedou do světa a ven z něho, otevírají se taky do světa, ze kterého jsme přišli Suze a já? Jako ty dveře, co jsme našli na pláži?“

„Nevím,“ řekl. „Na každou věc, kterou vím, připadá stovka jiných, které nevím. Budete se s tím muset smířit - oba. Svět se hnul, jak říkáme. Když se to stalo, podobalo se to velké ustupující vlně, která za sebou nechávala jen spoušť - spoušť, která někdy vypadá jako mapa.“

„Tak aspoň *hádej!*“ zvolal Eddie a ta syrová dychtivost v jeho hlasu pověděla pistolníkovi, že Eddie se ani teď nevzdal naděje, že se vrátí do vlastního světa - a světa Susannah. Ne tak docela.

„Nech ho být, Eddie,“ tišila ho Susannah. „Muž nehádá.“

„To není pravda - někdy muž *hádá,*“ překvapil je Roland. „Když nic jiného nezbývá, někdy *hádá.* Odpověď zní ne. Nemyslím - *nehádám* - že ty portály jsou jako ty dveře na pobřeží. Nehádám, že vedou do kde a kdy, které byste poznali. Myslím, že ty dveře na pobřeží - ty, které vedly do světa, ze kterého oba pocházíte - byly jako osa uprostřed dětské kolébačky. Víte, co to je?“

„Houpačka?“ zeptala se Susannah a názorně sklopila dlaň.

„Ano!“ souhlasil Roland potěšené. „Přesně tak. Na jednom konci houpačky -“

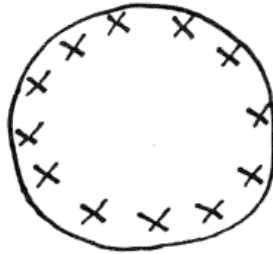
„Houpačky,“ opravil ho Eddie a pousmál se.

„Ano. Na jednom konci je moje *ka*. Na druhém ten muž v černém - Walter. Ty dveře představovaly střed, výplod napětí mezi dvěma protikladnými osudy. Ty druhé portály jsou mnohem větší věc než Walter nebo já nebo to drobné přátelství mezi námi třemi.“

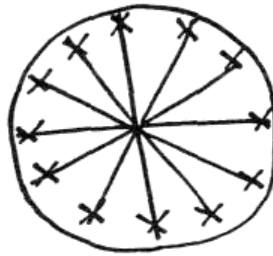
„Ty říkáš,“ ozvala se Susannah váhavě, „že ty portály, kde ti Strážci drží hlídku, jsou vně *ka*? Mimo *ka*?“

„Říkám, že taková je moje víra.“ Také na jeho tváři se objevil úsměv, ve světle ohně vypadal jako tenký srpek. „*Že hádám.*“

Chvilí mlčel, pak zvedl klacek. Odhrnul vrstvu borového jehličí a klackem začal kreslit do hlíny:

„Toto je svět, jak mě o něm učili, když jsem byl malý. Ty křížky jsou portály, které stojí v kruhu na nekonečném okraji. Když se nakreslí šest čar, které ty brány spojují do dvojic - takhle -“

Zvedl hlavu. „Vidíte, kde se ty čáry uprostřed protínají?“

Eddie cítil, jak mu na zádech a pažích naskočila husí kůže. V ústech mu najednou vyschlo. „To je ono, Rolande? Je to -?“

Roland přikývl. Jeho podlouhlá tvář s hlubokými vráskami kolem úst byla vážná. „V tomto průsečíku stojí Velký portál, takzvaná Třináctá brána, která řídí nejenom tento svět, ale všechny světy.“

Poklepal na střed kruhu.

„Zde je Temná věž, po které pátrám celý život.“

13

Pistolník uzavřel: „U každého z dvanácti menších portálů postavili Velcí staří Strážce. Když jsem byl malý, dokázal jsem je všechny vyjmenovat v říkankách, které mě naučila chůva - a kuchař Hax - ale moje dětství je dávno pryč. Byl to samozřejmě Medvěd a Ryba a Lev, Netopýr. A Želva - ta byla důležitá.“

Pistolník se zahleděl na hvězdnaté nebe, čelo zkrabatil v hlubokém zamyšlení. Potom mu obličej rozzářil krásný úsměv a pistolník zarecitoval:

*„Vidím Želvu obrovitou,
krunýřem hne zemí celou.
Myšlenky má pomalé,
ale vždycky laskavé.
Přísahy vždy uhlídá,
pravdu zná, však vyčkává.
Zemi hýčká, moře též,
ráda má tě, tak už běž.“*

Roland se letmo, zamyšleně zasmál. „To mě naučil Hax, zpíval si to, když míchal polevu na nějaký dort a dával mi líznout sladkého z měchačky. Je zvláštní, co si člověk pamatuje, vidíte? Ovšem jak jsem rostl a stárnul, začal jsem věřit, že ti Strážci ve skutečnosti neexistují - že to jsou spíš symboly než skutečnost. Zdá se, že jsem se mýlil.“

„Já to považoval za robota,“ řekl Eddie, „ale to není ono. Susannah má pravdu. Když robota střelíte, teče z něho nejvyšší olej. Myslím, Rolande, že v mém světě by mu lidi říkali kyborg - tvor, který je částečně stroj a částečně z masa a krve. Viděl jsem takovej film... povídali jsme ti o filmech, ne?“

Roland se usmál a přikývl.

„No, tenhle film se jmenoval *Robocop*, a ten chlap v něm nebyl zas tak odlišnej od medvěda, kterýho zabila Susannah. Jak jsi věděl, kam ho má střelit?“

„To jsem si pamatoval z těch starých pohádek, které mi vyprávěl Hax. Kdyby to bylo podle mé chůvy, Eddie, už bys byl v medvědově břiše. Říká se ve vašem světě někdy nechápavým dětem, aby si nasadily myslící čepičku?“

„Ano,“ řekla Susannah. „Určitě se to říká.“

„Tady taky a to úsloví pochází z příběhu o Strážcích. Každý prý nosí náhradní mozek nahoře na hlavě. V klobouku.“ Podíval se na ně těma svýma strašlivýma očima a znovu se usmál. „Jako klobouk to zrovna nevypadalo, že?“

„Ne,“ souhlasil Eddie, „ale ten příběh byl dost přesnej, aby nám zachránil kůži.“

„Myslím si teď, že jsem hledal některého Strážce od chvíle, kdy jsem se vydal na své putování,“ řekl Roland. „Až najdeme portál, který střežil tento Šardik - a k tomu by nám mělo stačit jen sledovat jeho stopy - konečně budeme mít směr, kterým se vydáme. Musíme se postavit k portálu zády a pak jít rovnou dopředu. A uprostřed kruhu... bude Věž.“

Eddie otevřel ústa a už chtěl říct, Tak jo, popovídáme si o té Věži. Konečně si o ní jednou provždy promluvíme - co to je, co to znamená, a hlavně co se s námi stane, až se k ní dostaneme. Ale nevyšla z něj ani hláska a po chvíli zase ústa zavřel. Nebyla to ta pravá chvíle - teď ne, když Roland očividně trpí bolestmi. Teď ne, když jenom hvězdička jejich ohně zadržuje noc v ohradě.

„Takže teď se blížíme k té druhé části,“ řekl Roland ztěžka. „Nakonec jsem našel svůj směr - po těch dlouhých letech jsem našel svůj směr - ale zároveň mi připadá, že přicházím o rozum. Cítím, jak se mi drolí pod nohama, jako příkré nábřeží, které rozmáčely deště. To je můj trest za to, že jsem nechal propadnout smrti jednoho chlapce, který nikdy neexistoval. A to je také *ka*-“

„Kdo je ten chlapec, Rolande?“ zeptala se Susannah.

Roland pohlédl na Eddieho. „Ty to víš?“

Eddie zavrtěl hlavou.

„Ale já o něm mluvím,“ namítl Roland. „Vlastně jsem o něm *blouznil*, když se ten můj zánět zhoršil a já skoro umíral.“ Pistolníkův hlas se najednou zvýšil o půl oktávy a napodobil Eddieho dikci tak dobře, že Susannah pocítila záchvěv pověřčivého strachu. „Jestli o tom pitomým klukovi nepřestaneš žvanit, Rolande, ucpu ti hubu tvou vlastní košilí! Už toho mám po krk a nebudu to poslouchat!“ Pamatuješ se, že jsi to říkal, Eddie?“

Eddie se důkladně zamyslel. Roland mluvil o tisíci věcech, když se ve dvou trmáceli po břehu moře od dveří s nápisem VĚZENĚ ke dveřím označeným PANÍ STÍNU, a pistolník se ve svých horečkami ohříváných monolozích zmínil snad o tisícovce jmen - Alainovi, Cortovi, Jamiem de Curry, Cuthbertovi (o něm mluvil častěji než o ostatních), Haxovi, Martinovi (nebo to snad byl Marten, jako to zvíře), Walterovi, Susan, dokonce o nějakém chlapíkovi s neuvěřitelným jménem Zoltán. Eddieho velmi unavovalo věčné blouznění o lidech, které nikdy nepotkal (a ani o to nestál), ale v té době měl Eddie samozřejmě pár vlastních problémů, heroinový abstáak a pásmová nemoc

kosmických rozměrů, abychom vyjmenovali jen dva z nich. Aby byl spravedlivý, musel uznat, že Roland byl nejspíš stejně tak unavený Eddieho vyprávěním Nakrápých pohádek - o tom, jak s Henrym společně vyrůstali a společně se z nich stali feťáci.

Ale nevzpomínal si, že by Rolandovi někdy říkal, že mu ucpe hubu vlastní košilí, pokud nepřestane mluvit o nějakém klukovi.

„Nic se ti nevybavuje?“ zeptal se Roland. „Vůbec nic?“

Něco snad mělo? Nějaké vzdálené zašimrání, jako pocit *déjà vu*, který se ho zmocnil, když uviděl v kusu dřeva, vyčnívajícím z pařezu, schovaný prak? Eddie se snažil to zašimrání vystopovat, ale nepodařilo se mu to. Řekl si, že vůbec nic takového ani nebylo. Jen chtěl, aby bylo, protože Roland měl takové bolesti.

„Ne,“ řekl. „Promiň, kámo.“

„Ale já ti to říkal,“ Roland mluvil klidně, ale pod tím klidem se táhla a pulsovala červená nitka naléhavosti. „Ten chlapec se jmenoval Jake. Obětoval jsem ho - zabil jsem ho - abych konečně dohnal Waltera a donutil ho mluvit. Zabil jsem ho pod těmi horami.“

V tomto ohledu si byl Eddie jistější. „No, možná se to stalo, ale neříkal jsi, že se to stalo. Povídal jsi, že jsi byl pod těma horama sám, na nějaký šílený drezíně. O tom jsi mluvil hodně, když jsme šli kolem moře, Rolande. O tom, jak je to děsivý, být sám.“

„Pamatuji se. Ale také si pamatuji, že jsem ti vyprávěl o tom chlapci, a jak spadl z toho pilíře do propasti. A právě ta vzdálenost mezi těmi dvěma vzpomínkami trhá můj mozek na kusy.“

„Ničemu z toho nerozumím,“ řekla Susannah ustaraně.

„Myslím, že já právě rozumět začínám,“ pravil Roland.

Přihodil dřevo na oheň, až se do temného nebe ve spirálách zvedly husté snopce červených jisker, a pak se usadil znovu mezi ně. „Povím vám příběh, který je pravdivý,“ řekl, „a pak vám povím příběh, který pravdivý není... ale měl by být.“

V Princetownu jsem si koupil mezka, a když jsem se konečně dostal do Tuliu, posledního městečka před pouští, byl mezek ještě celkem svěží.“

Pistolník se tedy pustil do vyprávění zatím poslední části svého dlouhého příběhu. Eddie dosud slyšel jednotlivé úryvky, ale poslouchal jako uhranutý, stejně jako Susannah, pro kterou bylo všechno naprostou novinkou. Vyprávěl jim o baru, kde se v rohu hrála nekonečná hra „dej si bacha“, o pianistovi Shebovi, ženě jménem Allie s jizvou na čele... a o Nortovi, pojídači trávy, který zemřel a kterého pak muž v černém vzkřísil k jakési pochybné formě života. Vyprávěl jim o Sylvii Pittstonové, ztělesnění náboženského šílenství, a o posledním apokalyptickém masakru, ve kterém on, pistolník Roland, zabil všechny muže, ženy a děti ve městě.

„Do-pr-de-le!“ ozval se Eddie potichu a roztřeseně. „Teď už vím, proč ti zbývalo tak málo nábojů, Rolande.“

„Ticho!“ okřikla ho Susannah. „Nech ho domluvit!“

Roland pokračoval dál a vyprávěl svůj příběh stejně lhostejně, jako překročil poušť, která ho čekala za chýší posledního osadníka, mladého muže, jemuž sahala divoká, platinově světlá hříva až k pasu. Vyprávěl jim o tom, jak mezek nakonec uhynul. Dokonce jim vyprávěl o tom, jak osadníkův ochočený pták Zoltán sežral mezkovy oči.

Vyprávěl jim o dlouhých pouštních dnech a krátkých pouštních nocích, které po dnech následují, a o tom, jak šel podle vychladlého popela Walterových ohnišť, a o tom, jak se nakonec dopotácel, na pokraji smrti dehydratací, k dostavníkové stanici.

„Byla prázdná. Myslím, že musela být prázdná už v době, kdy tamten velký medvěd byl ještě zbrusu nový. Přenocoval jsem a putoval jsem dál. To se stalo... ale teď vám budu vyprávět jiný příběh.“

„Ten, který není pravdivý, ale měl by být?“ zeptala se Susannah.

Roland přikývl. „V tomto vymyšleném příběhu - této bajce - jakýsi pistolník jménem Roland potkal v dostavníkové stanici chlapce Jakea. Ten chlapec byl z vašeho světa, z vašeho města New York, a z času někdy mezi Eddieho rokem 1987 a rokem 1963 Odetty Holmesové.“

Eddie se dychtivě naklonil dopředu. „Jsou v tomto příběhu nějaké dveře, Rolande? Dveře s nápisem CHLAPEC nebo s něčím podobným?“

Roland zavrtěl hlavou. „Dveřmi toho chlapce byla smrt. Šel zrovna do školy, když ho jakýsi muž - věřil jsem, že je to Walter - strčil z

chodníku do ulice, kde ho přejelo auto. Jake ho slyšel, jak říká cosi jako ‚Z cesty, nechte mě projít, jsem kněz‘. Jake toho muže *viděl* - jenom na okamžik - a pak se ocitl v *mém* světě.“

Pistolník se odmlčel a zahleděl se do ohně.

„Teď chci na okamžik opustit příběh chlapce, který nikdy nebyl, a vrátit se k tomu, co se doopravdy stalo. Souhlasíte?“

Eddie a Susannah si vyměnili překvapený pohled a pak Eddie naznačil rukou gesto ve smyslu „Až po vás, drahý Alfonsi“.

„Jak už jsem říkal, ta dostavníková stanice byla pustá. Byla tam však pumpa, která stále fungovala. Byla vzadu ve stáji, kde bývali ustájeni tažní koně. Našel jsem ji po sluchu, ale našel bych ji, i kdyby byla úplně zticha. Já tu vodu cítil, víte. Když jste v poušti dost dlouho, když skoro umíráte žízní, pak skutečně vodu vycítíte. Napil jsem se a pak usnul. Když jsem se probudil, znovu jsem se napil. Chtěl jsem okamžitě vyrazit - to nutkání bylo jako horečka. Lék, který jsi mi přinesl ze svého světa - astin - je úžasný, Eddie, ale jsou horečky, na které nestačí žádný lék, a tahle k nim patřila. Věděl jsem, že moje tělo potřebuje odpočívat, ale stejně jsem musel vynaložit veškerou vůli, abych zůstal aspoň jednu noc. Ráno jsem se cítil odpočatý, tak jsem si doplnil měchy vodou a šel dál. Nevzal jsem si ze stanice nic, jenom vodu. To je nejdůležitější ze všeho, co se doopravdy stalo.“

Susannah promluvila co nejrozumnějším, nejpříjemnějším hlasem ve stylu Odetty Holmesové. „Dobrá, to se tedy skutečně stalo. Doplnil jsi měchy vodou a pokračoval dál. Teď nám pověz zbytek toho, co se nestalo, Rolande.“

Pistolník na chvíli položil čelistní kost do klína, sbalil ruce do pěstí a promnul si jimi oči - bylo to zvláštní dětské gesto. Potom kost znovu chytil do rukou, jako by si jí dodával odvahy, a pokračoval.

„Toho chlapce, který tam nebyl, jsem zhypnotizoval,“ řekl. „Udělal jsem to s pomocí jednoho náboje. Je to trik, který znám spoustu let, a naučil jsem se ho, což je velmi zvláštní, od Martena, dvorního kouzelníka mého otce. Chlapce jsem zhypnotizoval snadno. V tranzu mi pověděl, za jakých okolností zemřel, před chvílí jsem vám o tom vyprávěl. Když jsem se od něj dozvěděl, co jsem mohl, aniž bych ho příliš rozrušil nebo mu přímo ublížil, přikázal jsem mu, aby si nepamatoval o svém umírání vůbec nic, až se znovu probudí.“

„Kdo by taky chtěl?“ zamumlal Eddie.

Roland přikývl. „Ano, kdo? Chlapec přešel z tranzu rovnou do přirozeného spánku. Já jsem taky spal, a když jsme se probudili, pověděl jsem tomu chlapci, že chci dohonit muže v černém. Věděl, koho myslím. Také Walter se zastavil na dostavníkové stanici. Jake se ho bál a schovával se před ním. Jsem přesvědčen, že Walter věděl, že tam chlapec je, ale hodilo se jeho záměrům, když předstíral, že to neví. Nechal tam chlapce jako nastraženou past.

Zeptal jsem se ho, jestli je tam něco k jídlu. Zdálo se mi, že tam něco musí být. Chlapec vypadal docela zdravě a pouštní podnebí skvěle konzervuje cokoliv. Měl trochu sušeného masa a řekl, že je tam sklep. Nepohlížel ho, protože se bál.“ Pistolník se na ně zasmušile podíval. „Měl proč se ho bát. Našel jsem tam potraviny... a také Mluvícího démona.“

Eddie pohlédl na čelistní kost a rozšířily se mu oči. Na prastarých oblinách kosti a uvolněných zubech tancovalo oranžové světlo ohně. „Mluvícího démona? To myslíš tohle?“

„Ne,“ řekl. „Ano. Obojí. Poslouchejte a porozumíte.“

Vyprávěl jim o nelidském sténání, které zaslechl ze země za sklepem. O tom, jak viděl vytékat písek ze škvíry mezi dvěma starými cihlami, kterými byl sklep vyzděn. Vyprávěl jim o tom, jak se blížil k té díře, která se tam objevila, a jak na něj Jake křičel, aby šel nahoru.

Přikázal démonovi, aby promluvil... a tak démon promluvil hlasem Allie, ženy s jizvou na čele, ženy, která měla bar v Tuliu. *Kolem Paběrků pomalu, pistolníku. Dokud putuješ s chlapcem, muž v černém putuje s tvou duší v kapse.*

„Kolem Paběrků?“ zeptala se Susannah polekaně.

„Ano.“ Roland se na ni upřeně zadíval. „To ti něco říká, ne?“

„Ano... a ne.“

Promluvila velmi váhavě. Rolanda napadlo, že váhá částečně proto, že se jí jednoduše nechce mluvit o věcech, které jsou pro ni bolestné. Zejména však netoužila komplikovat záležitosti tím, že by řekla víc, než doopravdy ví. Obdivoval to. Obdivoval ji.

„Řekni to, čím si můžeš být jista,“ pravil. „Nic víc.“

„Dobrá. Paběrky se říkalo jednomu místu, které znala Detta Walkerová. Detta o tom místě přemýšlela. Je to slangový výraz, pochytila ho od dospělých, když sedávali na verandě a pili pivo a povídali o starých časech. Znamená to místo, které je špinavé nebo zbytečné nebo obojí. V Paběrcích - v pojmu Paběrků bylo cosi, co Dettu lákalo.

Neptejte se mě, co to bylo. Možná jsem to kdysi věděla, ale už nevím nic. A ani nechci.

Detta ukradla mé tetě Modřence porcelánový talíř - ten, který jí dali moji rodiče jako svatební dar - a odnesla ho do Paběrků - svých Paběrků - a tam ho rozbila. To místo bylo jáma, kde se kdysi těžil šterk, a pak se tam navážely odpadky. Skládka. Později Detta občas balila kluky v motorestech.“

Susannah na chvíli sklonila hlavu, pevně stiskla rty. Pak znovu vzhledla a pokračovala.

„Bílé kluky. A když jí vzali na zadní sedadlo v autě, vyrajcovala je a utekla. Ta parkoviště... to byly taky Paběrky. Byla to nebezpečná hra, ale ona byla dost mladá, dost rychlá a dost zlá, aby hrála na ostří nože, a líbilo se jí to. Později, v New Yorku, chodila na zlodějské výpravy do obchodních domů... o tom víte. Oba. Vždycky do nóbl obchodů - k Macymu, Gimbelovi, Bloomingdaleovi - a kradla cetky. A když se rozhodla, že vyrazí na nějakou takovou výpravu, myslela si: *Dneska vyrazím do Paběrků. Nakradu si vod bílejch pár blbostí. Nakradu si něco speciálního a pak ty sračky rozbiju.*“

Odmlčela se, rty se jí zachvěly a zahleděla se do ohně. Když se rozhlédla, uviděl Roland a Eddie v jejích očích slzy.

„Pláču, ale to vás nesmí zmást. Pamatuju si, že jsem to dělala, a pamatuju si, že se mi to líbilo. Brečím asi proto, že vím, že bych to udělala všechno znova, kdyby nastaly vhodné okolnosti.“

Zdálo se, že Roland znovu získal svou dávnou důstojnost, svou přízračnou rovnováhu. „V naší zemi máme jedno úsloví, Susannah: ‚Moudrému zloději se vždy daří dobře.‘“

„Nevidím nic moudrého na krádeži hromady bižuterie,“ odsekla.

„Chytili tě někdy?“

„Ne -“

Rozhodil rukama, jak by chtěl říct, *Tak to vidíš.*

„Takže pro Dettu Walkerovou byly Paběrky nějaké špatné místo?“ zeptal se Eddie. „Je to tak správně? Protože vyloženě správně mi to nepřipadá.“

„Dobré a zároveň špatné. Bylo to mocné místo, kde se Detta... kde se *obrozovala*, to by se snad dalo říct... ale bylo to taky ztracené místo. Ale to všechno jde naprosto mimo Rolandova strašidelného chlapce, ne?“

„Možná ne,“ řekl Roland. „My jsme také měli Paběrky, víš, v mém světě. Pro nás to byl také slang, a význam byl velmi podobný.“

„Co pro tebe a tvoje přátele znamenal?“ zeptal se Eddie.

„To se mírně lišilo podle místa a situace. Mohlo to znamenat kupu hnoje. Mohlo to taky znamenat hampejz nebo místo, kam muži chodili hrát nebo žvýkat ďáblovu trávu. Ale nejčastější význam, který znám, je zároveň nejjednodušší.“

Podíval se na oba.

„Paběrky znamenají prázdnotu,“ řekl. „Paběrky jsou pustiny.“

15

Tentokrát přiložila do ohně Susannah. Na jihu zářivě svítila Stará matka, ani neblíkala. Susannah věděla ze školy, co to znamená: je to planeta, nikoli hvězda. *Venuše?* uvažovala. *Nebo je sluneční soustava, do které patří tento svět, stejně odlišná jako všechno ostatní?*

Znovu ji zaplavil ten pocit neskutečna - pocit, že to všechno je určitě sen.

„Pokračuj,“ řekla. „Co se stalo, když tě ten hlas upozornil na Paběrky a toho malého kluka?“

„Vrazil jsem ruku do díry, ze které se sypal písek, jak mě učili, že se má udělat, když se mi něco takového někdy stane. Ven jsem vytáhl čelistní kost... ale ne tuhle. Ta čelistní kost, kterou jsem vytáhl ze zdi dostavnickové stanice, byla mnohem větší. Patřila jednomu z Velkých starých, o tom skoro nepochybuji.“

„Co se s ní stalo?“ zeptala se Susannah tiše.

„Jednoho večera jsem ji dal tomu chlapci,“ řekl Roland. Oheň mu zbarvil tváře sytě oranžovými odstíny a pohyblivými stíny. „Jako ochranu - takový talisman. Později jsem měl pocit, že už posloužila svému účelu, a zahodil jsem ji.“

„Takže komu patří ta čelistní kost, kterou tu máš, Rolande?“ zeptal se Eddie.

Roland ji zvedl, dlouze a zamyšleně se na ni zahleděl a pak ji nechal padnout zpět. „Později, když Jake... když zemřel... jsem dohonil toho muže, kterého jsem pronásledoval.“

„Waltera,“ řekla Susannah.

„Ano. Měli jsme rozhovor, my dva... *dlouhý* rozhovor. V jednu chvíli jsem usnul, a když jsem se probudil, byl Walter po smrti. Byl mrtvý nejméně stovku let, a možná víc. Nezbylo z něj nic, jenom kosti, což bylo docela příhodné, protože jsme byli na místě plném kostí.“

„Jo, to musel být pořádně dlouhý rozhovor, fakt že jo,“ řekl Eddie suše.

Susannah se trochu zamračila, ale Roland jen přikývl. „Předlouhý.“ Zadíval se do ohně.

„Probral ses ráno a stejnej večer jsi došel k Západnímu moři,“ řekl Eddie. „V tu noc přišli ti humroidi, co?“

Roland znovu přikývl. „Ano. Ale než jsem odešel z místa, kde jsme s Walterem hovořili... nebo snili... nebo co jsme to vlastně dělali... vzal jsem si z jeho lebky tohle.“ Zvedl kost a od zubů se odrazilo oranžové světlo.

Walterova čelistní kost, pomyslel si Eddie a trochu ho zamrazilo. *Čelistní kost muže v černém. Pamatuji si, Eddie, hochu můj, že příště tě napadne, že Roland je možná další takovej. Nosí to s sebou celou dobu jako nějakou... kanibalskej suvenýr. Jé-žiš.*

„Pamatuji se, co jsem si myslel, když jsem ji bral,“ pokračoval Roland. „Pamatuji se na to velmi dobře. Je to jediná vzpomínka z té doby, která je jednoznačná. Myslel jsem si: ‚Přineslo mi smůlu, když jsem zahodil to, co jsem našel, když jsem našel toho chlapce. Toto bude náhrada.‘ Jenomže v té chvíli jsem zaslechl Walterův smích - to jeho zlé uchechtávání. Slyšel jsem také jeho hlas.“

„Co říkal?“ zeptala se Susannah.

„Příliš pozdě, pistolníku,“ odpověděl Roland. „Přesně to mi řekl: ‚Příliš pozdě - od této chvíle až do konce věčnosti k tobě zůstane štěstí obráceno zády - to je tvoje *ka*.‘“

16

„Dobře,“ pravil Eddie nakonec. „Rozumím tomu základnímu paradoxu. Tvoje paměť se rozdělila -“

„*Nerozdělila. Zdvojila.*“

„Tak dobře. Je to skoro totéž, ne?“ Eddie sebral větvičku a také nakreslil do písku obrázek:

Poklepal na čáru vlevo. „Tohle je tvoje paměť z doby, než jsi došel na dostavníkovou stanici - je jednostopá.“

„Ano.“

Poklepal na čáru vpravo. „A když jsi vyšel na opačné straně hor na to místo plné kostí... místo, kde na tebe čekal Walter. To je taky jedna stopa.“

„Ano.“

Eddie teď na prostřední část nejprve ukázal a pak kolem ní načrtl kruh.

„Tohle musíš udělat, Rolande - odříznout tu dvojitou stopu. V duchu kolem ní postavit palisádu a pak na ni zapomenout. Protože to nic neznamená, nic to nemění, je to pryč, už se to stalo -“

„Ale to není pravda.“ Roland zvedl kost. „Jestli jsou moje vzpomínky na malého Jakea falešné - a já vím, že jsou -, jak můžu mít tohle? Vzal jsem to, abych tím nahradil kost, kterou jsem zahodil... ale ta, kterou jsem zahodil, pocházela ze sklepa na dostavníkové stanici, a podle té stopy, o které vím, že je pravdivá, jsem *nikdy do toho sklepa nešel!* Nikdy jsem s démonem nemluvil! Šel jsem sám, měl jsem s sebou jenom čerstvou vodu a nic víc!“

„Rolande, poslouchej mě,“ řekl Eddie naléhavě. „Jestli ta čelistní kost, kterou držíš v ruce, pochází z dostavníkové stanice, to by byla jedna věc. Ale pokud všechno byly jenom halucinace - ta stanice, kluk, Mluvící démon - pak sis možná vzal Walterovu kost, abys -“

„Nebyla to žádná halucinace,“ řekl Roland. Podíval se na ně těma svýma světle modrýma ostřelovačskýma očima a pak udělal věc, kterou ani jeden nečekal. Eddie by přísahal, že sám Roland netušil, že to chce udělat.

Vhodil čelistní kost do ohně.

Chvíli v něm jen ležela, bílá kost prohnutá v přízračném polovičním šklebu. Potom náhle rudě vzplála a zaplavila palouk oslnivě šarlato-vým světlem. Eddie a Susannah vykřikli a rychle si zakryli oči před tím plamenem.

Potom se kost začala měnit. Netavila se, ale měnila se. Zuby, které křivě trčely jako náhrobky, se začaly slévat dohromady. Mírný horní oblouk se narovnal a na konci se prudce zkosil.

Eddie nechal ruce padnout do klína a hleděl na kost, která už nebyla kostí, ale neuvěřitelným zázrakem. Nyní měla barvu hořící oceli. Zuby se proměnily ve tři obrácená vé, z nichž prostřední bylo větší než ta po stranách. A najednou Eddie viděl, v co se kost proměňuje, stejně jako spatřil prak v kusu dřeva.

Napadlo ho, že je to klíč.

Musíš si ten tvar zapamatovat, myslel si horečně. Musíš, musíš.

Zoufale po kosti přejížděl pohledem - tři věčka, to uprostřed je větší a hlubší než ta na konci. Tři zuby... a ten, co je blíž u kraje, má ještě zářez, mírný zářez ve tvaru malého es...

Potom se ten předmět v plamenech znovu změnil. Kost, která se stala jakýmsi klíčem, se stáhla do sebe, proměnila se v zářivé okvětní lístky, které se navzájem překrývaly a tvořily záhyby tmavé a sametové jako bezměsíčná letní noc. Eddie na okamžik spatřil růži - vítěznou růži, která by mohla vykvést za úsvitu prvního dne tohoto světa, a byla nezměrně, nadčasově krásná. Jeho zrak to spatřil a srdce se otevřelo. Jako by z Rolandova mrtvého předmětu náhle povstala veškerá láska a život. Ležela v ohni, hořela vítězstvím a jakýmsi nádherným, probouzejícím se vzdorem, kterým hlásala, že zoufalství je chiméra a smrt sen.

Ta růže! myslel si roztěkaně. Nejdřív klíč, potom růže! Dívej se! Uvidíš otevření cesty k Věži!

Oheň tlumeně zahučel. Zvedl se vějíř jisker. Susannah vykřikla a odkulila se, plácala po oranžových jiskrách na šatech, zatímco se plameny vzpínaly k hvězdnatému nebi. Eddie se nepohnul. Seděl jako uhranutý svou vizí, uvázl v síti zázraku, nádherném a děsivém zároven, nevímal si jisker, které mu tančily po tváři. Potom plameny poklesly.

Kost zmizela.

Klíč zmizel.

Růže zmizela.

Zapamatuj si to, myslel si. Zapamatuj si tu růži... a zapamatuj si, jak vypadal ten klíč.

Susannah vzlykala úlekem a strachem, ale on si jí v té chvíli nevšímal, a našel si větvičku, kterou on i Roland předtím kreslili. A do hlíny nakreslil roztřesenou rukou tento obrys:

18

„Proč jsi to udělal?“ zeptala se Susannah konečně. „Panebože, proč - a co to bylo?“

Uplynulo patnáct minut. Oheň nechali hořet jen nízko. Rozházené uhlíky buď udupali nebo nechali vyhasnout. Eddie seděl a držel svou manželku v náručí: Susannah seděla před ním, zády se opírala o jeho hrud'. Roland seděl stranou s koleny přitaženými k tělu a zadumaně hleděl do oranžovočervených uhlíků. Pokud Eddie věděl, ani jeden z nich si nevšímal, jak se ta kost mění. Oba viděli, že svítí prudkým žářem, a Roland viděl, jak vybuchla (nebo se zhroutila do sebe? Eddie-mu to připadalo pravděpodobnější, podle toho, co viděl), ale to bylo všechno. Aspoň byl o tom přesvědčen. Roland si však někdy své názory nechával pro sebe, a když se rozhodl, že bude hrát s dobře schovanými kartami, schovával je opravdu dobře, to Eddie věděl z vlastní trpké zkušenosti. Napadlo ho, že jim poví, co viděl - aspoň si myslel, že to viděl -, ale rozhodl se, že si své karty také důkladně schová, aspoň prozatím.

Po čelistní kosti nezbylo ani stopy - ani štěpinka.

„Udělal jsem to, protože mi v hlavě promluvil jakýsi hlas a ten mi poručil, že musím,“ řekl Roland. „Byl to hlas mého otce. Všech mých otců. Když člověk uslyší takový hlas - je nemyslitelné neposlechnout - a okamžitě. Tak mě to učili. Co to bylo, nemůžu říct - aspoň zatím.“

Vím jenom, že ta kost pronesla své konečné slovo. Nesl jsem ji celou cestu, abych je slyšel.“

Nebo viděl, pomyslel si Eddie, a znovu: Zapamatuj si to. Zapamatuj si tu růži. A jak vypadal ten klíč.

„Skoro nás usmažila!“ Susannah mluvila unaveně a zároveň zlostně.

Roland zavrtěl hlavou. „Myslím, že to bylo spíš jako ohňostroj, který baroni někdy odpalovali do nebe při oslavách na konci roku. Spousta světél a lekání, ale bez nebezpečí.“

Eddie dostal nápad. „To zdvojení tvé mysli, Rolande - zmizelo? Nepřešlo to, když ta kost vybuchla, nebo co to udělala?“

Byl skoro přesvědčen, že se to stalo. Ve filmech, které viděl, taková drsná léčba šokem skoro vždycky zabrala. Ale Roland zavrtěl hlavou.

Susannah se v Eddieho náruči posunula. „Řekl jsi, že začínáš rozumět.“

Roland přikývl. „Ano, myslím si to. Jestli mám pravdu, bojím se o Jakea. Ať je kdekoli, ať je kdykoli, bojím se o něj.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Eddie.

Roland vstal, přešel ke svému uzlu kůží, a začal je rozprostírat po zemi. „Na jeden večer už bylo těch příběhů a vzrušení dost. Je čas jít spát. Ráno se vydáme po medvědových stopách a podíváme se, jestli nenajdeme portál, který měl hlídat. Cestou vám povím, co vím, a o čem jsem přesvědčen, že se stalo - o čem věřím, že se stále děje.“

S tím se zabalil do staré pokrývky a nové jelenice, odvrátil se od ohně a už nepromluvil.

Eddie a Susannah ulehli spolu. Když měli jistotu, že pistolník určitě usnul, pomilovali se. Roland je slyšel, protože ležel s očima dokořán, a slyšel, jak si potom potichu povídají. Většinou o něm. Ležel bez pohnutí a otevřené oči upíral do tmy ještě dlouho poté, co jejich hovor umkl a jejich dech se srovnal do jediné tiché noty.

Pomyslel si, že je pěkné být mladý a zamilovaný. Dokonce i na hřbitově, kterým se tento svět stal, to bylo pěkné.

Užívejte si toho, dokud můžete, pomyslel si, protože vpředu čeká smrt. Došli jsme k potoku krve. Ten nás zavede k řece, ve které poteče totéž, o tom nepochybují. A ještě dál nás čeká oceán. V tomto světě zívají hroby a nikdo z mrtvých neodpočívá v pokoji.

Když se na východě začaly objevovat znaky svítání, zavřel oči. Spal krátce. A zdálo se mu o Jakeovi.

19

Eddie měl také sen - zdálo se mu, že je zase v New Yorku, prochází se po Druhé avenue a v ruce má knihu.

V tom snu bylo jaro. Vzduch byl teplý, město samý květ, a stesk v něm vzlykal jako sval, do kterého se hluboko zabořil rybí háček. *Užítvej si toho snu a sni ho, dokud můžeš, pomyslel si. Vychutnávej ho... protože blíž se k New Yorku nedostaneš. Nemůžeš jít domů, Eddie. Tenhle kousek je u konce.*

Podíval se na knihu a vůbec ho nepřekvapilo, že je to *Není návratu domů* od Thomase Wolfa. Do tmavě červené obálky byly vtisknuty tři obrysy: klíče, růže a dveří. Na chvíli se zastavil, rozevřel tu knihu a přečetl si první řádek. Muž v černém prchal přes poušť, psal Wolfe, a pistolník mu byl v patách.

Eddie knihu zavřel a šel dál. Bylo asi devět hodin ráno, usuzoval, možná půl desáté, a na Druhé avenue byl řídký provoz. Taxíky houkaly a proplétaly se z pruhu do pruhu a na čelních sklech a ostře žlutých lacích se odráželo jarní slunce. Nějaký pobuda na rohu Druhé a Padesáté druhé ho požádal o almužnu a Eddie mu hodil do klína tu knihu. Všiml si (rovněž ho to nepřekvapilo), že ten pobuda je Enrico Balazar. Seděl s nohama zkříženýma před krámkem s kouzelnickými potřebami. DŮM KARET, hlásal nápis ve výkladní skříni, a uvnitř byla vidět věž postavená z tarotových karet. Na jejím vršku stál model King Konga. Z hlavy velkého opičáka vyrůstal maličký radarový talíř.

Eddie šel dál, pomalu bloumal městem, pouliční nápisy pluly kolem něj. Věděl, kam jde, jakmile to uviděl: maličký obchůdek na rohu Druhé a Padesáté šesté.

Jo, pomyslel si. Zaplavila ho úleva. *To je to místo. Přesně to místo.* Výloha byla plná pověšených kusů masa a sýrů. TOMOVO A GERRYHO UMĚLECKÉ LAHŮDKÁŘSTVÍ, hlásal nápis. OBLOŽENÉ TALÍŘE - NAŠE SPECIALITA!

Když tak stál a nahlížel dovnitř, objevil se na rohu další člověk, kterého znal. Byl to Jack Andolini, měl na sobě trojdílný oblek barvy

vanilkové zmrzliny a v levé ruce si nesl černou hůlku. Půlku obličeje měl pryč, utrhla mu ji klepeta humroidů.

Jdi dál, Eddie, řekl Jack, když procházel kolem. *Koneckonců, jsou jiné světy než tento a ten zasraný vlak jimi všemi projíždí.*

Nemůžu, odpověděl Eddie. *Dveře jsou zamčené.* Nevěděl, jak to ví, ale bylo to tak. Věděl to a necítil ani náznak pochybnosti.

Dad-e-čam, dad-a-či, žádný strach, máš klíč, řekl Jack, aniž se ohlížel. Eddie pohlédl dolů a uviděl, že má klíč, takový primitivní se třemi zuby ve tvaru obráceného vé.

Ten malý zářez ve tvaru es na konci posledního zubu je to tajemství, pomyslel si. Vstoupil pod markýzu Tomova a Gerryho uměleckého lahůdkářství a strčil klíč do zámku. Snadno jím otočil. Otevřel dveře a vstoupil na rozlehlé volné pole. Ohlédl se přes rameno a viděl, jak po Druhé avenue jezdí auta, a pak se ty dveře zabouchly a spadly. Za nimi nebylo nic. Vůbec nic. Otočil se tedy zpět, aby prozkoumal nové okolí, a to, co spatřil, ho nejdřív naplnilo hrůzou. To pole bylo sytě šarlatové, jako by se zde odehrála nějaká titánská bitva a půda byla promáčená takovým množstvím krve, že se nemohla všechna vsáknout.

Pak si uvědomil, že se nedívá na krev, ale na růže.

Znovu jím projel ten pocit radosti smíšené s vítězstvím a zaplavil mu srdce, až se bál, že by mu mohlo puknout. Zvedl vysoko nad hlavu zaťaté pěsti ve vítězném gestu... a tak ztuhl.

To pole se táhlo celé míle, stoupalo do mírného svahu a na obzoru stála Temná věž. Byl to sloup z obyčejného kamene, který se tyčil tak vysoko do nebe, že Eddie sotva rozeznal špičku. Její základna, obklopená křiklavě rudými růžemi, byla hrozivá, titánské tíhy i velikosti, ale Věž přesto nabývala podivného půvabu, jak se tak zdvíhala a štíhlala. Kámen, ze kterého byla postavena, nebyl černý, jak si dřív představoval, ale měla barvu sazí. Po obvodu se táhla ve stoupající spirále řada úzkých oken jako štěrbiny. Pod okny se táhlo skoro nekonečné kamenné schodiště, kroutící se stále výš. Věž byla tmavě šedivým vykřičníkem, zasazeným do země a zdvíhajícím se nad polem krvavě červených růží. Nebe, které se klenulo nad ní, bylo modré, ale plné nadýchaných bílých oblaků, podobných plachetnicím. Pluly nad Temnou věží v nekonečném průvodu.

Jak je nádherná! zamyslel se Eddie. Jak je nádherná a zvláštní! Ale pocit radosti a vítězství ho opustil. Zůstal mu jen hluboký neklid a

pocit hrozící zkázy. Rozhlédl se a najednou si s hrůzou uvědomil, že stojí ve stínu Věže. Ne, nejenom že v něm stojí, je v něm zaživa pohřben.

Vykřikl, ale jeho křik se ztratil ve zlatém zadutí jakéhosi obrovského rohu. Snášelo se z vrcholku Věže a zdálo se, že zaplňuje celý svět. Varovný tón neustával a zaplavoval pole, na kterém stál, a z oken, která se v řadě táhla po celé Věži, se valila tma. Vylévala se a rozprostírala se po nebi jako fábory, které se spojovaly a tvořily stále rostoucí černou skvrnu. Nevypadala jako mrak. Vypadala jako nádor visící nad zemí. Vymazala nebe. A Eddie viděl, že to není mrak ani nádor, ale postava, jakási záhadná, kyklopská postava, která uhání k místu, kde stál. Nebylo by k ničemu, kdyby utíkal před tou bestií, která krystalizovala na nebi nad růžovým polem. Chytila by ho a svět světla by ho už nikdy nespátřil.

V temnotě se objevily trhliny a na Eddieho shlédly strašlivé nelidské oči, každé o velikosti medvěda Šardika, který ležel mrtev v lese. Byly rudé - rudé jako růže, rudé jako krev.

V uších mu zaduněl mrtvý hlas Jacka Andoliniho: *Tisíc světů, Eddie - deset tisíc! - a ten vlak projíždí každým. Jestli můžeš, rozjed' ho. A jestli ho rozjedeš, tak ti potíže teprve začnou, protože ten krám se dá sakra těžko zarazit.*

Jackův hlas se proměnil v mechanické říkání. *Ten krám se dá těžko zarazit, hochu, věř tomu, ten krám -*

„- ZASTAVUJEME! PROVOZ BUDE UKONČEN ZA JEDNU HODINU A ŠEST MINUT!“

Eddie ve snu prudce zvedl ruce a zakryl si oči...

20

... A probudil se tím, že se zprudka posadil vedle vyhaslého ohně. Díval se na svět mezerami mezi roztaženými prsty. A ten hlas se stále převaloval ovzduším, ten hlas jakéhosi nelítostného velitele útvaru rychlého nasazení, hulákající megafonem.

„ŽÁDNÉ NEBEZPEČÍ NEHROZÍ! OPAKUJI, ŽÁDNÉ NEBEZPEČÍ NEHROZÍ! DVA SUBNUKLEÁRNÍ ČLÁNKY NEJSOU ZAPOJENY, DVA SUBNUKLEÁRNÍ ČLÁNKY SE NYNÍ NACHÁZEJÍ VE FÁZI PŘERUŠENÍ ČINNOSTI, JEDEN SUBNUKLEÁRNÍ

ČLÁNEK VYUŽÍVÁ DVĚ PROCENTA SVÉ KAPACITY. TYTO ČLÁNKY NEMAJÍ ŽÁDNOU HODNOTU. OPAKUJI, TYTO ČLÁNKY NEMAJÍ ŽÁDNOU HODNOTU. OHLASTE LOKALIZACI SPOLEČNOSTI NORTH CENTRAL POSITRONICS! VOLEJTE 1-900-44! HESLO PRO TOTO ZAŘÍZENÍ ZNÍ ‚ŠARDIK‘. NABÍZÍ SE ODMĚNA! OPAKUJI, NABÍZÍ SE ODMĚNA!“

Hlas umlkl. Eddie viděl, že Roland stojí na okraji palouku a drží Susannah v podpaží. Hleděli směrem, odkud přicházel ten hlas, a když nahrávka hlášení začala znovu, dokázal Eddie konečně setřást ledové pozůstatky noční můry. Vstal a přidal se k Rolandovi a Susannah, jen uvažoval, kolik století uplynulo od chvíle, kdy bylo nahráváno toto hlášení, naprogramované tak, aby se spustilo pouze v případě naprostého zhroucení systému.

„TOTO ZAŘÍZENÍ SE NACHÁZÍ VE FÁZI PŘERUŠENÍ ČINNOSTI! PROVOZ BUDE UKONČEN ZA JEDNU HODINU A PĚT MINUT! ŽÁDNÉ NEBEZPEČÍ NEHROZÍ! OPAKUJI -“

Eddie se dotkl paže Susannah a ona se ohlédla. „Jak dlouho už se to ozývá?“

„Asi čtvrt hodiny. Tys nevěděl o svě-“ zarazila se. „Eddie, vypadáš hrozně! Je ti špatně?“

„Ne. Jenom jsem měl zlý sen.“

Roland si ho prohlížel tak upřeně, až to bylo Eddiemu nepříjemné. „Někdy se ve snech skrývá pravda, Eddie. Co se ti zdálo?“

Chvilí přemýšlel, pak zavrtěl hlavou. „Nevzpomínám si.“

„Víš, pochybuji o tom.“

Eddie pokrčil rameny a počil Rolanda náznakem úsměvu. „Klidně pochybuj - můžeš si posloužit. A jak se dnes ráno daří tobě, Rolande?“

„Stejně,“ řekl Roland. Jeho bledě modré oči se stále upíraly Eddiemu do obličeje.

„Nechte toho, oba,“ ozvala se Susannah. Mluvila bryskně, ale Eddie postřehl v jejím hlase náznak nervozity. „Mám lepší věci na práci než se dívat, jak vy dva kolem sebe tancujete a kopete se do holení jako malí kluci, kteří si hrajou Kdo dřív uhne. Zvláště dnes ráno, s tím mrtvým medvědem, který se snaží uřvat celý svět.“

Pistolník přikývl, ale oči z Eddieho nespouštěl. „Dobře... ale určitě mi nechceš nic říct, Eddie?“

Chvilí o tom tedy přemýšlel - opravdu přemýšlel, jestli to má povědět. Co viděl v ohni, co viděl ve snu. Rozhodl se, že nepoví nic.

Možná to bylo jen vzpomínkou na růži v tom ohni a na další růže, které pokrývaly to snové pole jako nádherná záplava. Věděl, že by nedokázal nic z toho vypovědět tak, jak je jeho oči viděly a srdce cítilo. Mohl by o nich mluvit jen nízce. A chtěl si to všechno rozvážit sám, aspoň prozatím.

Ale pamatuj, řekl si znovu... jenomže ten hlas, který v duchu slyšel, se jeho hlasu nepodobal. Připadal mu hlubší, starší - hlas cizince. *Pamatuj na tu růži. ...a na to, jak vypadal ten klíč.*

„Dobře,“ zamumlal.

„Co dobře?“ zeptal se Roland.

„Povím. Pokud se objeví něco, co bude vypadat, víš, opravdu důležité, povím ti to. Oběma. Zrovna teď nic takového nevím. Takže jestli někam pojedeme, Shane, kamaráde, pojďme sedlat.“

„Shane? Kdo je ten Shane?“

„To ti povím taky někdy jindy. Zatím půjdeme.“

Sbalili si výstroj, kterou si sem přenesli z předchozího tábora, a zamířili zpět, Susannah opět na kolečkovém křesle. Eddie měl dojem, že na něm už dlouho nepojede.

21

Jednou, ještě než se Eddie začal natolik zajímat o téma heroinu, že se nezajímal o nic jiného, odjel s několika přáteli do New Jersey, aby se podívali na pár speed metalových kapel - Anthrax a Megadeth, které měly koncert v Meadowlands. Podle jeho přesvědčení byli Anthrax mírně hlasitější než opakované hlášení, které vycházelo z padlého medvěda, ale nebyl si stoprocentně jist. Roland je zastavil, když byli asi půl míle od palouku v lese, a utrl ze své staré košile šest malých kousků. Nacpali si je do uší a pokračovali dál. Ani látka však to neustálé hulákání neutlumila.

„PROVOZ TOHOTO ZAŘÍZENÍ BUDE UKONČEN!“ řval medvěd, když znovu vkročili na palouk. Ležel jako předtím, u paty stromu, na který vyšplhal Eddie, padlý Kolos s nohama roztaženýma a koleny zvednutými, jako chlupatá obryně, která zemřela při porodu. „PROVOZ BUDE UKONČEN ZA ČTYŘICET SEDM MINUT! ŽÁDNÉ NEBEZPEČÍ NEHROZÍ!“

Ale ano, hrozí, pomyslel si Eddie a sbíral rozložené kůže, které nevezly za své při medvědově útoku nebo smrtelném zápase. Velké nebezpečí. Mým uším, doprdele. Zvedl Rolandův nábojový pás a mlčky ho Rolandovi podal. Kus dřeva, který opracovával, ležel poblíž. Popadl ho a strčil do kapsy na zadní straně kolečkového křesla Susannah, a pistolník si zatím pomalu připínal široký kožený opasek a přitahoval kůži řemínky.

„-BUDE UKONČEN, JEDEN SUBNUKLEÁRNÍ ČLÁNEK VYUŽÍVÁ JEDNO PROCENTO SVÉ KAPACITY. TYTO ČLÁNKY-“

Susannah následovala Eddieho příkladu a vzala si na klín víceúčelovou kabelu, kterou si sama ušila. Eddie jí podával kůže a ona je cpa-la do kabely. Když je všechny uklidili, poklepal Roland Eddiemu na paži a podal mu batoh. Bylo v něm hlavně jelení maso, důkladně nasolené z přírodního slaniska, které Roland našel asi tři míle proti proudu potoka. Pistolník si už vhodil na rameno podobný batoh. Torba - znovu naplněná a naditá všemožnými potřebnostmi - mu visela na druhém rameni.

Z nejbližší větve visel zvláštní, ručně vyrobený postroj se sedadlem ze sestehovaných jelenic. Roland ho stáhl, chvíli si ho prohlížel a pak si ho hodil na záda a zavázal pod hrudníkem šňůrky. Susannah se na to zatvářila kysele a Roland to uviděl. Nepokusil se promluvit - takhle blízko medvědovi by ho nikdo neslyšel, i kdyby křičel zplna hrdla - ale pokrčil soucitně rameny a rozpřáhl ruce: *Víš, že to budeme potřebovat.*

Také pokrčila rameny. *Já vím... ale to neznamená, že se mi to líbí.*

Pistolník ukázal na druhou stranu palouku. Pár nakloněných, našťípnutých smrků označovalo místo, kudy Šardik, kterého kdysi v těchto končinách znali pod jménem Mir, vstoupil na palouk.

Eddie se naklonil k Susannah, udělal palcem a ukazovákem kroužek, pak pozvedl tázavě obočí. *Souhlas?*

Přikývla, pak si přitiskla hrany dlaní k uším. *Dobře - ale vypadneme dřív, než ohluchnu.*

Všichni tři vyrazili na druhou stranu palouku, Eddie strkal kolečkové křeslo se Susannah, která držela na klíně pytel s kůžemi. Kapsa na zadní straně opěradla křesla byla plná dalších věcí. Kus dřeva, ve kterém se pořád ukrývala větší část praku, byla jenom jedna z nich.

Medvěd za jejich zády pořád řval své poslední oznámení světu a tentokrát jim dal na srozuměnou, že provoz bude ukončen za čtyřicet minut.

Eddie se nemohl dočkat. Zlomené smrky se nakláněly k sobě, takže tvořily hrubou bránu, a Eddieho napadlo: *Tady je místo, kde Rolando putování k Temné věži doopravdy začíná, aspoň pro nás.*

Znovu si vzpomněl na svůj sen - na okna stoupající ve spirále vzhůru, z nichž prýštily fábory temnoty, fábory, které se prostíraly po růžovém poli jako skvrna - a když procházeli mezi nakloněnými stromy, otřásl se jako v zimnici.

22

Kolečkové křeslo bylo použitelné déle, než Roland očekával. Jedle v tomto lese byly velmi staré a jejich rozložitě větve vytvořily vysoký koberec z jehličí, které udusilo skoro všechnu porost. Susannah měla silné paže - silnější než Eddie, i když Roland si nemyslel, že to bude platit moc dlouho - a Susannah se pohybovala na křesle po rovné zemi stíněné lesem sama a snadno. Když přišli k jednomu ze stromů, které medvěd vyvrátil, zvedl ji Roland z křesla a Eddie křeslo přesunul přes překážku.

Ze zadu se ozýval medvěd, jehož hlasu vzdálenost ubrala jen málo na síle, a oznamoval jim zcela mechanického hrdla, že kapacita posledních nukleárních subčlánků je nyní zanedbatelná.

„Doufám, že ti ten zatracený postroj zůstane viset na zádech prázdný celý den!“ křikla Susannah na pistolníka.

Roland souhlasil, ale ani ne za čtvrt hodiny se půda začala svažovat a starý les začal ustupovat menším, mladším stromům: břízám, olším a místy i zakrslým javorům, které se zarputile draly o svůj díl půdy. Jehličnatý koberec se ztenčil a kola pojízdného křesla začala váznout v nízkém hustém křoví, které rostlo mezi stromy. Tenké větvičky drnčely a rachotily v nerezocelových špicích. Eddie se opřel plnou vahou do madel křesla a tak mohli pokračovat další čtvrt míle. Pak se kopec začal svažovat prudčeji a půda byla stále rozbředlejší.

„Čas na nůši, madam,“ řekl Roland.

„Zkusíme to křeslo ještě chvíli, co říkáte? Možná to půjde za chvíli zase líp -“

Roland zavrtěl hlavou. „Kdybys zkusila sjet z toho kopce, tak bys... jak tomu říkáš, Eddie? Vzít pohůnka?“

Eddie se usmál a zavrtěl hlavou. „Říká se tomu vzít pochopa, Rolande. Výraz pochází ze dnů zbytečně prosurfovaných po chodníku.“

„To je jedno, jak tomu říkáš, v každém případě to znamená přistát na hlavě. Pojď, Susannah. Jdeš nahoru.“

„Mám toho plné zuby, že jsem mrzák,“ řekla Susannah našťvaně, ale nechala Eddieho, aby ji zvedl z křesla a pomáhala mu, když ji pevně usazoval do postroje, který nesl Roland na zádech. Jakmile se usadila, dotkla se rukojetí Rolandovy pistole. „Chceš tu holku?“ zeptala se Eddieho.

Zavrtěl hlavou. „Ty jsi rychlejší. A ty to víš taky.“

Zamručela a upravila si pás, aby měla rukojeť pistole pěkně po pravé ruce. „Zdržuju vás, chlapy, tohle vím... ale jestli se někdy dostaneme na nějakou slušnou asfaltku, nechám vás oba zakleknuté v blocích.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Roland... a pak naklonil hlavu. Lesy ztichly.

„Bratr medvěd to konečně vzdal,“ řekla Susannah. „Chvalme Boha.“

„Myslel jsem, že mu zbývá ještě sedm minut,“ poznamenal Eddie.

Roland si upravil přezky postroje. „Hodiny se mu musely za posledních pět nebo šest století začít trochu opožďovat.“

„Ty si opravdu myslíš, že byl tak starý, Rolande?“

Roland přikývl. „Možná ještě víc. A teď zahynul... poslední z Dvanácti strážců, pokud víme.“

„Jo, zeptej se mě, jestli mě pro to bolí srdce,“ odpověděl Eddie a Susannah se zasmála.

„Sedí se ti pohodlně?“ zeptal se jí Roland.

„Ne. Zadek mě bolí už teď, ale jdeme. Jenom se vynasnaž mě neshodit.“

Roland přikývl a začal sestupovat ze svahu. Eddie šel za ním, tlačil prázdné křeslo a snažil se ho příliš neotloukat o kamení, které začalo vylézat půdy jako bílé klouby. Teď, když medvěd konečně ztichl, napadlo Eddieho, že les je až moc tichý - skoro si připadal jako postava v některém starém béčkovém filmu o kanibalech a obrovských opičích.

Medvědovu stopu mohli sledovat lehko, ale hůř se po ní šlo. Asi tak pět mil od palouku stopa vedla rovinatou, bažinatou krajinou, která však ještě bažinou nebyla. Než se terén začal znovu zvedat a půda byla pevnější, měl Roland své vybledlé džíny promáčené až po kolena a zdlouha, pravidelně supěl. Přesto byl v trochu lepší kondici než Eddie, který se prodíral s pojízdným křeslem bahnem a stojatou vodou pořád hůř.

„Čas odpočívat a něco pojíst,“ řekl Roland.

„Panejo, dejte mi něco k snědku,“ funěl Eddie. Pomohl Susannah z postroje a posadil ji na kmen padlého stromu, rozrytého dlouhými, šikmými drápanci. Potom se vedle ní napůl posadil, napůl zhroutil.

„Pěkně jsi mi to křeslo zaprášil, běloušku,“ poznamenala Susannah. „Všecko se mi to nalepí na zadek.“

Jenom pozvedl obočí. „Jakmile dojdeme k příští myčce, osobně tě provedu skrz. Objednám ti i tvrdý vosk. Co ty na to?“

Usmála se. „Budu se těšit, hezoune.“

Eddie měl kolem pasu přivázán jeden Rolandův měch s vodou. Poklepal na něj. „Dáme si?“

„Ano,“ řekl Roland. „Zatím jen trochu, všichni se napijeme víc, než znovu vyrazíme. Tak aspoň nikdo nedostane křeče.“

„Roland, Orlí skaut z Ozu,“ zasmál se Eddie, když rozvazoval šňůrky měchu.

„Co je ten Oz?“

„Jedno vymyšlené město z filmu,“ vysvětlila Susannah.

„Oz byl víc než to. Můj bratr Henry mi jednou za čas čítával pohádky. Některou ti někdy večer povím, Rolande.“

„To by bylo pěkné,“ odpověděl pistolník vážně. „Dychtím po všem, co bych se mohl dozvědět o vašem světě.“

„Oz ale není z našeho světa. Jak říkala Susannah, je to vymyšlené město -“

Roland jim podal kus masa, který zabalil do jakéhosi listí. „O neznámém místě se nejrychleji poučíte tak, že poznáte jeho sny. Poslechnu si vyprávění o Ozu.“

„Tak jo, takže jsme domluveni. Suze ti bude vyprávět o Dorotce a Totovi a Plechovém dřevorubci a já ti povím zbytek.“ Zakousl se do

svého kusu masa a pochvalně zakoulel očima. Maso natáhlo vůni listí, ve kterém bylo zabaleno, a bylo lahodné. Eddie svou porci zhltl a žaludek mu celou dobu pilně kručel. Když konečně zase popadal dech, cítil se dobře - vlastně skvěle. Na těle mu narůstala pevná vrstva svalstva a každé místo těla bylo v míru s ostatními součástmi.

Neboj se, myslel si. Do večera se všechno pohádá. Myslím, že nás povede dál, dokud nebudu na padnutí.

Susannah jedla slušněji, každé druhé nebo třetí sousto zapíjela drobným douškem vody, maso v ruce otáčela a jedla od kůrky ke středu. „Dopověz to, co jsi včera v noci začal,“ vyzvala Rolanda. „Říkal jsi, že si myslíš, že jsi pochopil ty rozpory ve vzpomínkách.“

Roland přikývl. „Ano. Myslím, že obojí vzpomínky jsou pravdivé. Jedny jsou trochu pravdivější než ty druhé, ale tím se nepopírá pravdivost těch prvních.“

„Mně to nedává smysl,“ poznamenal Eddie. „Buď ten malý Jake na té dostavníkové stanici byl, nebo nebyl, Rolande.“

„Je to paradox - věc, která je a zároveň není. Dokud se nevyřeší, budu pořád rozdělený. To je dost zlé, ale ta základní trhlina se stále rozšiřuje. Cítím to. Je to... nedá se to vyslovit.“

„Co to podle tebe způsobilo?“ zeptala se Susannah.

„Pověděl jsem vám, že toho chlapce strčili pod auto. Strčili. A kdo z našich známých rád strkal lidi do různých situací?“

Tvář se jí rozsvítila poznáním. „Jack Mort. Ty myslíš, že to on strčil toho chlapce do ulice?“

„Ano.“

„Ale říkal jsi, že to udělal ten muž v černém,“ namítl Eddie. „Tvůj kámoš Walter. Říkal jsi, že ten kluk ho viděl - chlapa, co vypadal jako kněz. Copak ho ten kluk přímo neslyšel říkat, že je kněz? ‚Pusťte mě, jsem kněz,‘ nebo něco takového?“

„Ach, tam byl Walter. Byli tam oba a oba do Jakea strčili.“

„Přineste někdo thorazin a svěrací kazajku,“ zvolal Eddie. „Roland právě překročil most.“

Roland tomu nevěnoval pozornost. Začínal chápat, že Eddieho vtipy a šaškování jsou způsob, jak se mladík vyrovnává se stresem. Cuthbert nebyl o moc jinačí... stejně jako Susannah nebyla, svým způsobem, zase tolik odlišná od Alaina. „Nejvíce mě na tom rozčiluje to, že jsem to měl vědět. Byl jsem přece uvnitř Jacka Morta a měl jsem přístup k jeho myšlenkám, stejně jako jsem měl přístup k tvým, Eddie, a

tvým, Susannah. Viděl jsem Jakea, když jsem byl v Mortovi. Viděl jsem ho Mertovými očima, a věděl jsem, že Mort má v plánu do něj strčit. Nejen to. Zastavil jsem ho, takže to neudělal. Stačilo jen vstoupit do jeho těla. Nevěděl však, co se vlastně stalo. Soustředil se tak usilovně na svůj plán, že si vlastně myslel, že jsem jenom moucha, která mu přistála za krkem.“

Eddie začínal chápat. „Jestli Jake neupadl do ulice, tak nezemřel. A jestli nezemřel, nepřišel do tohoto světa! A jestli nepřišel do tohoto světa, nikdy ses s ním na dostavníkové stanici nesetkal. Správně?“

„Ano. Vlastně mě tehdy napadlo, že pokud Jack Mort chce toho chlapce zabít, měl bych se držet stranou a nechat ho to udělat. Abych se vyhnul vzniku toho paradoxu, který mě trhá. Ale to jsem nemohl... já... já...“

„Nemohl jsi toho kluka zabít dvakrát, že?“ zeptal se Eddie potichu. „Pokaždé, když už si začínám myslet, že jsi stroj jako ten medvěd, mě překvapíš něčím, co fakticky vypadá lidsky. Krucinál.“

„Nech toho, Eddie,“ řekla Susannah.

Eddie se podíval na pistolníkovu nachýlenou hlavu a zašklebil se. „Promiň, Rolande. Moje máma říkala, že moje pusa má ten zlovyk, že mi předbíhá mozek.“

„To nic. Měl jsem přítele, který byl stejný.“

„Cuthberta?“

Roland přikývl. Dlouho se díval na svou pravou ruku ukrácenou o několik prstů, pak ji sevřel do bolavé pěsti, vzdychl a znovu se na ně podíval. Kdesi hluboko v lese sladce zazpíval skřivan.

„Já věřím tomuto. Kdybych nevstoupil do Jacka Morta ve chvíli, kdy jsem to udělal, stejně by toho dne do Jakea nestrčil. Tehdy ne. Proč ne? *Ka-tet*. Prostě proto. Poprvé od chvíle, kdy zemřeli poslední z přátel, se kterými jsem se vydal na tuto výpravu, jsem se znovu ocitl ve středu *ka-tet*.“

„Kvartet?“ zeptal se Eddie nedůvěřivě.

Pistolník zavrtěl hlavou. „*Ka* - to slovo pro tebe znamená ‚osud‘, Eddie, i když skutečný význam je mnohem složitější a těžko se vysvětluje, což se stává skoro u všech slov Vysoké řeči. A *tet*, to znamená skupinu lidí se stejnými zájmy a cíli. Například my tři jsme *tet*. *Ka-tet* je místo, kde osud spojí více životů.“

„Jako v *Mostu přes San Luis Rey*,“ zamumlala Susannah.

„Co je to?“ zeptal se Roland.

„Příběh o lidech, kteří společně zemřou, když se pod nimi zřítí most. V našem světě je to slavný příběh.“

Roland přikývl na znamení, že rozumí. „V tom případě *ka-tet* spojilo Jakea, Waltera, Jacka Morta a mě. Nebyla to žádná past, jak jsem se zpočátku obával, když jsem si uvědomil, koho si Jack Mort vyhlédl jako další oběť, protože *ka-tet* se nemůže změnit nebo přizpůsobit podle vůle některého člověka. Ale *ka-tet* můžeme vidět, poznat a pochopit. Walter viděl a Walter věděl.“ Pistolník se udeřil pěstí do stehna a hořce zvolal: „Jak se mi musel v duchu smát, když jsem ho nakonec dohnal!“

„Vraťme se k tomu, co by se stalo, kdybys nepřekazil plány Jacku Mortovi v ten den, kdy sledoval Jakea,“ řekl Eddie. „Tvrdíš, že kdybys ty nezastavil Morta, udělal by to někdo jiný, nebo něco jiného. Je to tak?“

„Ano - protože to pro Jakea nebyl ten správný den, kdy měl zemřít. Já to taky cítil. Možná že si Mort, těsně předtím, než to udělal, všiml, že ho někdo pozoruje. Nebo by zasáhl někdo úplně cizí. Nebo-“

„Nebo policajt,“ navrhla Susannah. „Možná zahlédl policajta na nesprávném místě v nesprávnou dobu.“

„Ano. Na přesném důvodu - prostředníkovi *ka-tet* - nezáleží. Vím z vlastní zkušenosti, že Mort byl lstivý jako stará liška. Kdyby vycítil, že nesouhlasí sebemenší maličkost, nechal by toho a počkal na další den.

Vím ještě něco. Lovil v převleku. Toho dne, kdy vhodil cihlu na hlavu Detty Holmesové, měl na sobě pletenou čepici a starý svetr, který mu byl příliš velký. Chtěl vypadat jako piják vína, protože vyhodil tu cihlu z budovy, kde mělo doupata spousta opilců. Chápete?“

Přikývli.

„O mnoho let později, v ten den, kdy tě strčil pod vlak, Susannah, měl na sobě oděv stavebního dělníka. Měl na hlavě velkou žlutou přilbu, které říkal ‚buřinka‘, a falešný knír. V ten den, kdy by skutečně strčil Jakea pod auto a způsobil tak jeho smrt, *by byl oblečený jako kněz.*“

„Ježíši,“ zašeptala skoro Susannah. „Muž, který do něj strčil v New Yorku, byl Jack Mort, a ten muž, kterého viděl na dostavníkové stanici, byl ten chlap, kterého jsi honil - Walter.“

„Ano.“

„A ten kluk si myslel, že je to jedna a táž osoba, protože oba měli na sobě stejný černý oblek?“

Roland přikývl. „Walter a Jack Mort si byli dokonce podobní. Ne jako bratři, to nemyslím, ale oba to byli vysocí muži s černými vlasy a velmi bledou pletí. A vzhledem k tomu, že Jake umíral, když jedinkrát pořádně zahlédl Morta, a pak se nacházel na divném místě a strach ho skoro připravil o rozum, když si jedinkrát pořádně prohlédl Waltera, myslím, že jeho omyl je pochopitelný a omluvitelný. Pokud je v celém tom obraze nějaký osel, jsem to já, protože jsem tu pravdu nepoznal dřív.“

„Že by Mort nevěděl, že ho někdo využívá?“ zeptal se Eddie. Když si vzpomněl na své vlastní zkušenosti a zdivočelé myšlenky, když mu Roland vtrhl do hlavy, nechápal, jak to Mort mohl nevědět... ale Roland vrtěl hlavou.

„Walter byl nesmírně opatrný. Mort si myslel, že ten kněžský převlek je jeho nápad... aspoň jsem o tom přesvědčen. Nepoznal, že mu hlas vetřelce - Walterův - našeptává, co má dělat.“

„Jack Mort,“ opakoval Eddie. „Celou dobu to byl Jack Mort.“

„Ano... a Walter mu napomáhal. A tak jsem nakonec přece jenom zachránil Jakeovi život. Když jsem Morta donutil, aby skočil z nástupišť před vlak podzemní dráhy, všechno jsem změnil.“

Susannah se zeptala: „Pokud ten Walter dokázal vstoupit do našeho světa - třeba svými soukromými dveřmi - kdykoli se mu zachtělo, nemohl by využít někoho jiného, aby do toho tvého kluka strčil? Pokud dokázal vnuknout Mortovi, aby se oblékl jako kněz, pak k tomu mohl donutit i někoho jiného. Copak, Eddie? Proč vrtíš hlavou?“

„Protože si nemyslím, že by to Walter chtěl. Walter chtěl, aby se stalo to, co se děje... aby Roland ztrácel rozum, kousek po kousku. Nemám pravdu?“

Pistolník přikývl.

„Walter by to tak nemohl udělat, i kdyby chtěl,“ dodal Eddie, „protože byl mrtvý dávno předtím, než Roland našel ty dveře u moře. Když Roland prošel těmi posledními do hlavy Jacka Morta, Walterův pobyt na tomhle světě skončil.“

Susannah o tom přemýšlela, pak přikývla. „Chápu... myslím. Tohle cestování v čase leze trochu na palici, že?“

Roland začal sbírat své věci a ukládat je zase na místo. „Je čas vyrazit.“

Eddie vstal a navlékl si popruhy batohu. „Budiž ti útěchou aspoň jedna věc,“ řekl Rolandovi. „Nakonec jsi toho kluka - ty nebo to tvoje *ka-tet* - dokázal zachránit.“

Roland si svazoval šňůry na hrudníku. Teď však zvedl hlavu a před svítivě jasnými očima Eddie couvl. „Opravdu?“ zeptal se drsně. „Opravdu jsem ho zachránil? Kousek po kousku propadám šílenství, jak se snažím žít s oběma podobami téže skutečnosti. Nejdřív jsem doufal, že jedna nebo druhá začne blednout, ale to se nestalo. Vlastně se děje přesný opak: ty dvě skutečnosti se mi v hlavě ozývají stále hlasitěji a hulákají na sebe jako protivníci, kteří se brzy pustí do války. Tak mi pověz, Eddie: jak si myslíš, že je Jakeovi? Jaké to podle tebe je, vědět, že jsi v jednom světě mrtvý, a v tom druhém živý?“

Znovu zazpíval skřivan, ale nikdo si ho nevšímal. Eddie hleděl do bledě modrých očí, které svítily z Rolandovy bledé tváře, a nepřišel na žádnou odpověď.

24

Toho večera se utábořili asi patnáct mil na východ od mrtvého medvěda, usnuli spánkem naprosto vyčerpaných lidí (dokonce i Roland tu noc prospal, i když jeho sny se podobaly karnevalovým jízdám nočních můr) a ráno při východu slunce byli vzhůru. Eddie bez řečí zapálil malý ohníček a pohlédl na Susannah, když se nedaleko od nich z lesa ozval výstřel z pistole.

„Snídaně,“ řekla.

Roland se vrátil za tři minuty, přes rameno měl přehozenou kůži. Na ní ležela čerstvě vyvržená mrtvola králíka. Susannah ho uvařila. Pojedli a vydali se na cestu.

Eddie se neustále snažil představit si, jaké by to bylo pamatovat si vlastní smrt. Tu, které se kvapem blížil.

25

Chvíli po poledni vstoupili do oblasti, kde byly skoro všechny stromy vyvrácené z kořenů a křoví rozdupané - vypadalo to, jako by zde před mnoha lety řádil cyklon a stvořil zde širokou pochmurnou ulici zkázy.

„Už jsme blízko místu, které chceme najít,“ poznamenal Roland.
„Všechno vytrhal, aby měl volný výhled. Náš přítel medvěd netoužil po žádném překvapení. Byl velký, ale ne přehnaně spokojený.“

„A nám nechal nějaké překvapení?“ zeptal se Eddie.

„Možná ano,“ pousmál se Roland a poplácal Eddieho po rameni.
„Ale v tom to je - budou to *stará* překvapení.“

Postupovali tím krajem zkázy pomalu. Padlé stromy byly většinou velmi staré - hodně se jich skoro úplně navrátilo do země, ze které vyrostly - ale stále tvořily změť, která pořádně ztěžovala pochod. Bylo by to dost obtížné, i kdyby žádného z nich tělesně nic neomezovalo. Se Susannah upoutanou v postroji na pistolníkovu záda se postup proměnil v prověrku zdatnosti. A vytrvalosti.

Povalené stromy a změť křovin sloužily k tomu, aby kryly medvědovu stopu a také zpomalovaly jejich postup. Až do poledne sledovali stopy drápů, zřetelně se rýsující na stromech jako šipky. Avšak zde, blízko výchozího bodu, medvěd neřádl naplno, a ty příhodné známky jeho průchodu zmizely. Roland šel pomalu, hledal v křoví výkaly a chuchvalce srsti na kmenech stromů, které medvěd přelézal. Trvalo jim celé odpoledne, než prošli tu hnijící změť prostírající se na tři míle daleko.

Eddie právě došel k závěru, že je tu zastihne noc a budou muset tábořit tady v těch strašidelných končinách, když došli k řídkému olšovému hájku. Za ním byl slyšet potok, hlučně bublající kamenitým korytem. Zapadající slunce za jejich zády vysílalo přes neutěšenou krajinu, kterou právě prošli, svazky kalně červeného světla a měnilo padlé stromy v neuspořádané černé obrysy podobné čínským znakům.

Roland vyhlásil odpočinek a posadil Susannah na zem. Protáhla si záda a s rukama na bocích se otočila v pase vlevo a vpravo.

„Tady budeme na noc?“ zeptal se Eddie.

Roland zavrtěl hlavou. „Susannah, dej Eddiemu svou pistoli.“

Udělal to, ale tázavě se na něj dívala.

„No tak, Eddie. Místo, kam chceme dojít, je za těmi stromy. Musíme se tam podívat. Možná budeme muset odvést trochu práce.“

„Proč si myslíš -“

„Nastraž uši.“

Eddie se zaposlouchal a uvědomil si, že slyší stroje. Dál si uvědomil, že už je slyší nějakou dobu. „Nechci tu nechat Susannah samotnou.“

„Nepůjdeme daleko a ona má pořádně silný hlas. Kromě toho, jestli je tu nebezpečí, čeká vpředu - budeme mezi ním a jí.“

Eddie se podíval dolů na Susannah.

„Jenom jdi - jenom sebou hoďte, abyste byli brzo zpátky.“ Zamyšleně se ohlédla po cestě, kterou sem přišli. „Nevím, jestli tu straší nebo ne, ale vypadá to tady tak.“

„Vrátíme se, než se setmí,“ slíbil Roland. Zamířil k olšovému háji a Eddie ho za chvíli následoval.

26

Když vešli mezi stromy, uvědomil si Eddie asi po patnácti yardech, že jdou po jakési stezce, asi té, kterou si během let vyšlapal medvěd. Olše se nad nimi skláněly a tvořily tunel. Zvuky se ozývaly hlasitěji a Eddie je začal rozlišovat. Slyšel hluboké, tiché hučení. Cítil je v nohou - slabé chvění, jako by v zemi pracoval nějaký obrovský stroj. Kromě něj se porůznu ozývaly jiné zvuky, bližší a pronikavější jako ostré škrábance - vrzání, kvílení, bručení.

Roland přiblížil ústa Eddiemu k uchu a zašeptal: „Myslím, že když budeme potichu, nehrozí velké nebezpečí.“

Ušli dalších pět yardů a pak se Roland znovu zastavil. Vytáhl pistoli a hlavní pistole odhrnul větev, která visela ve výhledu, obtížená sluncem prozářeným listím. Eddie nahlédl do tohoto průzoru a uviděl mýtinu, kde medvěd tak dlouho žil - operační základnu, ze které se vydal na tolik hrůzných zkázonosných výprav.

Nerostlo tu žádné křoví. Půda byla dávno udupána. U paty skalní stěny asi padesát stop vysoké vyvěral potok a protékal mýtinou, která měla tvar trojúhelníku. Na té straně potoka, kde stáli oni, stála u skalní stěny kovová bedna, asi devět stop vysoká. Střechu měla zakřivenou a Eddiemu připomínala vchod do metra. Vpředu byly namalované šikmé žluté a černé pruhy. Půda na mýtině nebyla černá jako půda v lese, ale podivně prašně šedá. Byla posetá kostmi a Eddie si po chvíli uvědomil, že to, co považoval za šedou půdu, byly spíš kosti, kosti tak staré, že se drolily na prach.

V tom prachu se cosi pohybovalo - věci, které vydávaly kvílivé, drnčivé zvuky. Byly čtyři... ne, pět jich bylo. Malá kovová zařízení, největší bylo velké jako štěně kolie. To jsou roboti, uvědomil si Eddie,

něco jako roboti. Byli si navzájem podobní a medvědovi sloužili nepochybně jen v jednom - každému se na vršku rychle otáčela maličká radarová anténa.

Další myslící čepičky, pomyslel si Eddie. Pane Bože, co je tohle vůbec za svět?

Největší z těch robotů vypadal trochu jako traktor Tonka, který Eddie dostal k šestým narozeninám. Jeho pásy vířily drobná mračna prachu z kostí, když tak rejdlil kolem. Další vypadal jako nerezocelová krysa. Třetí, jak se zdálo, byl had zkonstruovaný z pospojovaných ocelových dílů - kroutil se a svíjel, když se pohyboval. Jezdily na druhé straně potoka zhruba v kruhu, pořád kolem dokola v hluboké brázdě, kterou vyryly v zemi. Při pohledu na ně se Eddiemu vybavil kreslený vtíp ze starého *Saturday Evening Post*, které si matka z nějakého důvodu schovávala a měla je uloženy v přední chodbě bytu. V tom vtípu jacísi ustaraní muži se zapálenými cigaretami vyšlapali v koberci kruh, zatímco čekali, až jejich manželky porodí.

Když si jeho oči zvykly na jednoduché uspořádání na mýtině, uviděl Eddie, že těch vybraných výtečnicků je tu mnohem víc než pět. Viděl nejméně tucet dalších a ostatní se určitě schovávali za kostrami medvědových obětí. Rozdíl byl v tom, že ti ostatní se nepohybovali. Členové medvědovy mechanické družiny zemřeli během dlouhých let jeden po druhém, až zbyla jen pětičlenná skupinka... a zřejmě neoplývali zdravím, podle všeho toho vrzání, kvílení a zrezivělého pištění. Hlavně ten had, který se plazil za mechanickou krysou kolem dokola, vypadal nějak váhavě a mrzácky. Každou chvíli stroj, který šel za hadem - byl to ocelový kvádřík, jenž kráčel na sporých mechanických nohách - ho dohonil a do hada dloubl, jako by mu říkal, aby sebou sakra mrsknul.

Eddie uvažoval, jaký měli úkol. Rozhodně ne chránit, medvěd byl postaven tak, aby se ochránil sám, a Eddie uhadoval, že kdyby je tři Šardik potkal za svých lepších časů, bez cavyků by je ožvýkal a pak vyplivl. Možná že ti malí roboti byli údržbářská četa nebo průzkumníci, nebo poslíčci. Hádal, že by mohli být nebezpeční, ale jenom v sebeobraně... nebo v obraně svého pána. Nevypadali bojechtivě.

Bylo na nich spíš cosi žalostného. Většina posádky byla nefunkční, jejich pán zmizel a Eddie byl přesvědčen, že to nějak vědí. Nevyzařovali hrozbu, ale zvláštní, nelidský smutek. Byli staří a skoro úplně opotřebovaní, ale kráčeli a valili se a plazili se usilovně v ustaraném

kruhu, který si vyšlapali na této bohem zapomenuté mýtině, a Eddie-mu skoro připadalo, že přečte běh jejich zmatených myšlenek: *Panebože, panebože, co teď? Jaký je teď náš cíl, když On je pryč? A kdo se o nás postará, když On je pryč? Ach panebože, panebože.*

Eddie ucítil, že ho cosi zezadu tahá za nohu, a skoro zaječel strachem a překvapením. Prudce se otočil, napřáhl Rolandovu zbraň a uviděl, jak k němu rozšířenýma očima vzhlíží Susannah... Eddie začal zase dýchat a opatrně vrátil kohoutek do bezpečné pozice. Klekl si, položil Susannah ruce na ramena, políbil ji na tvář a zašeptal jí do ucha. „Málem jsem vpálil kulku do ty tvý hloupý hlavy - co tu děláš?“

„Chtěla jsem se podívat,“ zašeptala také a vůbec se nerozpakovala. Očima zalétla k Rolandovi, který se také sehnul k ní. „Kromě toho to tam bylo strašidelné, když jsem tam zůstala sama.“

Měla po sobě spoustu drobných škrábanců, jak se za nimi plazila křovím, ale Roland si musel přiznat, že se dokázala pohybovat tiše jako duch, když chtěla. Neslyšel vůbec nic. Ze zadní kapsy vzal hadřík (poslední zbytek své staré košile) a otřel jí drobné praménky krve na pažích. Chvíli si prohlížel své dílo a pak jí otřel i škrábnutí na čele. „Tak se dívej,“ řekl. Sotva pohyboval rty, tak potichu mluvil. „Myslím, že si to zasloužíš.“

Jednou rukou odhrnul v její úrovni úponky a větve, aby viděla, a počkal, než se vynadívala na palouk. Nakonec se odtáhla a Roland nechal větve sklouznout zase na místo.

„Je mi jich líto,“ zašeptala. „Že je to šílené?“

„Ale vůbec ne,“ zašeptal také Roland. „Myslím, že jsou to velmi smutná stvoření, svým podivným způsobem. Eddie je zbaví trápení.“

Eddie okamžitě začal vrtět hlavou.

„Ale ano... pokud se tu nechceš krčit celou noc ‚zaseknutej‘, jak říkáš. Jdi po těch kloboucích. Po těch otáčivých věcičkách.“

„Co když minu?“ zašeptal Eddie zuřivě.

Roland pokrčil rameny.

Eddie vstal a neochotně natáhl kohoutek pistolníkovy revolveru. Podíval se křovím na kroužící servomechanismy, putující po osamělé, zbytečné oběžné dráze. Bude to jako střílet na štěňata, pomyslel si našťavaně. Pak uviděl, že zprostředka jednoho z nich - toho, co vypadal jako kráčející krabice - se vysunul jakýsi ošklivý klešťovitý nástroj a na chvíli jím stiskl hada. Had překvapeně zabzučel a poskočil vpřed. Kráčející krabice kleště schovala.

No... možná ne tak docela jako na štěňata, řekl si Eddie. Znovu pohlédl na Rolanda. Roland mu netečně vracel pohled, paže založené na hrudi.

Vybíráš si pro své školení zatraceně divný chvíle, kámo.

Eddie si vzpomněl na Susannah, která nejdřív střelila medvěda do zadku, potom mu rozstřelila senzor na třísky, když se na ni a na Rolanda vrhl, a trochu se zastyděl. A ještě něco: cosi v něm chtělo do toho jít, stejně jako cosi v něm chtělo jít proti Balazarovi a té jeho partě řízků v Šikmé věži. To nutkání nebylo asi zdravé, ale to nic neměnilo na tom, že jej přitahovalo. *Uvidíme, kdo odejde po svých... podíváme se na to.*

Jo, bylo to pořádně ujetý, jen co je pravda.

Dělej, jako bys byl na pouťový střelnici a chtěl holce vystřílet plyšáka, pomyslel si. Třeba medvěda. Zacílil na chodící krabici, ale netrpělivě se ohlédl, protože Roland mu položil ruku na rameno.

„Odříkej, co ses naučil, Eddie. A věrně.“

Eddie netrpělivě sykl mezi zuby, to zdržování ho rozčilovalo, ale Rolandovy oči neuhnuly, a tak se zhluboka nadechl a pokusil se ze své hlavy všechno vyhnat: vrzání a pískot přístrojů, které přesluhovaly, bolesti a trápení po těle, vědomí, že je tu Susannah, která se opírá o pěsti a dívá se, k tomu vědomí, že ona je nejbliž u země, a jestli Eddie tamty hračky mine, bude Susannah nejpříhodnější cíl, proti kterému se vrhnou.

„Nestřelím svou rukou. Ten, kdo střílí rukou, zapomněl tvář svého otce.“

To je teda vtip, pomyslel si. Stanka by nepoznal, i kdyby ho potkal na ulici. Ale cítil, že ta slova odvádějí svou práci, čistí mu myšlenky a uklidňují nervy. Nevěděl, jestli je z těsta, z jakého se hnětou pistolníci - ta představa mu připadala naprosto nereálná, i když věděl, že při té přestřelce v Balazarově nočním klubu se dokázal držet docela slušně - ale věděl, že cosi v něm si libovalo ten chlad, který na něj padal, když odříkával slova prastarého učení, jež jim pistolník vštěpoval. Líbilo se mu, jaký cítí chlad a jak všechno vystupuje zářivě jasně a nehybně. Cosi jiného v něm chápalo, že je to jen další smrtelná droga, ani ne tolik odlišná od heroínu, který zabil Henryho a skoro zabil i jeho, ale to nijak neměnilo tu jemnou, napjatou slast okamžiku. Bzučelo to v něm jako napnuté dráty vibrující v silném věru.

„Nemírím rukou. Ten, kdo míří rukou, zapomněl tvář svého otce.“

Mířím okem.

Nezabím pistolí. Ten, kdo zabíjí pistolí, zapomněl tvář svého otce.“

Potom, i když nevěděl, že to udělá, vykročil z úkrytu mezi stromy a promluvil přímo k pachtícím se robotům na druhé straně mýtiny:

„Zabím srdcem.“

Stroje se přestaly motat v nekonečném kruhu. Jeden z nich pronikavě zabučel, což mohlo znamenat vyhlášení poplachu nebo varování. Talíře radarových antén, docela maličké, se stočily po neznámém hlasu.

Eddie zahájil palbu.

Senzory se rozletovaly jeden po druhém jako hlinění holubi. Soucit z Eddieho srdce vyprchal. Zbyl jen ten chlad a vědomí, že toho nenechá, nemůže nechat, dokud práci nedokončí.

Zšeřelý palouk zaplnilo hřmění, které se odrazilo od popraskané skalní stěny na širším konci prostranství. Ocelový had udělal dva kotrmelce a zůstal ležet v prachu, jen sebou ještě škubal. Největší mechanismus - ten, který připomínal Eddiemu traktůrek na hraní z dětství - se pokusil prchnout. Eddie poslal jeho radarový talíř do království nebeského, když se stroj klopotně snažil vyjet z hluboké brázdy. Padl na hranatý nos a z ocelových důlků, ve kterých spočívaly skleněné oči, vyšlehly tenké modré plaménky.

Jediný senzor, který Eddie minul, patřil nerezocelové kryse. Rána se odrazila od ocelových zad, až to zabučelo jako komár. Krysa vyjela z brázdy, opsala půloblouk kolem krabicového stroje, který následoval hada, a překvapivě rychle vyrazila přes palouk. Vydávala rozčilené cvakání, a jak se blížila, uviděl Eddie, že má jakási ústa plná dlouhých, ostrých bodců. Nevypadaly jako zuby. Vypadaly jako jehly z šicího stroje, kmitající nahoru a dolů. Ne, tyto předměty skutečně nebyly štěňaty, vůbec ne.

„Sejmi ho, Rolande!“ zařval zoufale, ale když se chvatně ohlédl, uviděl, že Roland stále stojí s pažemi založenými na hrudi a tváří se klidně a nepřítomně. Jako by přemýšlel o nějakém šachovém problému nebo starých milostných dopisech.

Anténa na krysích zádech se najednou zastavila. Krysa mírně změnila směr a už bzučela rovnou k Susannah Deanové.

Zbývá jedna kulka, pomyslel si Eddie. Jestli minu, utrhne jí obličej.

Místo střelby udělal krok vpřed a ze všech sil do krysy kopl. Už dávno vyměnil své boty za jelenicové mokasíny, takže ho teď ta rána zabořila až v kolenu. Krysa rachtavě zakvičela a odkutálela se po zemi, až zůstala ležet na zádech. Eddie viděl asi deset jakýchsi krátkých mechanických nožek, pumpujících nahoru a dolů. Každá byla zakončena ostrým ocelovým drápem. Ty drápy se vrtěly dokolečka na kardanových závěsech o velikosti tužkové gumy.

Z prostředka robota se vysunula ocelová tyč a postavila švihem celý stroj zase na nohy. Eddie sklonil Rolandův revolver, neuposlechl při tom chvilkového nutkání pistoli ustálit volnou rukou. Tak se možná učili střílet policajti v jeho světě, ale tady to tak nechodilo. *Až zapomenete, že máte v ruce pistoli, až vám bude připadat, že strělíte prstem,* říkával jim Roland, *pak budete už na dohled cíle.*

Eddie stiskl spoušť. Talířek radarové antény, který se opět roztočil ve snaze najít nepřátele, zmizel v modrém zášlehu. Krysa dušeně hekla a svalila se mrtvá na bok.

Eddie se obrátil, srdce mu v hrudi bouchalo jako splašené. Takový vztek neměl od doby, kdy si uvědomil, že ho Roland míní nechat v tomto světě, dokud tu svou zatracenou Věž nezíská nebo neprohraje... jinými slovy nejspíš do chvíle, až je všechny budou žrát červi.

Zamířil prázdnou pistolí na Rolandovo srdce a promluvil chraptivým hlasem, který sotva poznával. „Kdyby v ní zbývala ještě kulka, rovnou v týhle chvíli bych tě navěky zbavil těch tvejch starostí o tu zasranou Věž.“

„Přestaň, Eddie!“ vykřikla Susannah.

Podíval se na ni. „Ten krám šel po tobě, Susannah, a chtěl z tebe udělat sekanej biftek.“

„Ale nedostal mě. Ty jsi ho dostal, Eddie. Ty jsi dostal jeho.“

„Ale ne jeho zásluhou.“ Eddie se pokusil zastrčit pistoli do pouzdra, ale uvědomil si, což ho podráždilo ještě víc, že žádné pouzdro nemá. Nosila ho Susannah. „Ten a ty jeho lekce. Ty jeho zatracený lekce.“ Otočil se k Rolandovi. „Něco ti povím, za dva centy -“

Roland se do té chvíle tvářil mírně zaujatě, ale jeho výraz se prudce změnil. Pohledem zalétl kamsi za Eddieho levé rameno. „K ZEMI!“ zařval.

Eddie se na nic neptal. Vztek a zmatek mu rázem vyprchaly z hlavy. Přikrčil se a při tom uviděl, že pistolníková levá ruka sjela k boku jako blesk. *Panebože,* pomyslel si a vrhal se na břicho, *přece NEMŮ-*

ŽE bejt tak rychlej, nikdo nemůže bejt takhle rychlej, sám na tom nejsem špatně, ale vedle Susannah vypadám pomalej, a přitom Susannah vedle něj vypadá jako želva, která se snaží vylézt na kopec -

Cosí mu prolétlo nad hlavou, zakvičelo to na něj v mechanickém vzteku a vytrhlo mu to chuchvalec vlasů. Pistolník po tom od boku vypálil tři rychlé rány, které zněly jako dunění hromu, a kvičení utichlo. Na zem mezi místem, kde ležel Eddie, a místem, kde Susannah klečela vedle Rolanda, dopadl jakýsi tvor, který Eddiemu připomínal velkého mechanického netopýra. Kloubnatým, skvrnitým křídlem jednou, slabě udeřil o zem, jako by zuřil nad promarněnou šancí, a pak znehybněl.

Roland přešel k Eddiemu, a kráčel volně ve svých starých popraskaných botách. Natáhl ruku. Eddie se jí chopil a dovolil Rolandovi, aby mu pomohl vstát. Nemohl totiž popadnout dech a zjistil, že nedokáže ani promluvit. *Nejspíš je to jenom dobře... tak se mi zdá, že po každé, když otevřu hubu, rovnou si do ní šlápnu.*

„Eddie! Je ti něco?“ Susannah se sunula přes palouk tam, kde stál Eddie s hlavou skloněnou a rukama opřenýma o stehna a snažil se dýchat.

„Jo.“ Jenom zachraptěl. Namáhavě se narovnal. „Trochu mě seštríhl.“

„Seděl na stromě,“ pravil Roland mírně. „Sám jsem ho nejdřív neviděl. Slunce je touto denní dobou ošidné.“ Odmlčel se a pak pokračoval stejně mírně: „Žádné nebezpečí jí nehrozilo, Eddie.“

Eddie přikývl. Uvědomil si, že Roland mohl klidně pojíst hamburger a vypít koktejl, než začal pálit. Byl prostě rychlý.

„No dobře. Řekněme, že neschvaluju tvoje učitelství, jasný? Nemíním se ale omlouvat, jestli na něco takovýho čekáš, tak toho můžeš rovnou nechat.“

Roland se shýbl, zvedl Susannah nahoru a začal ji oprašovat. Počítal si při tom s jakousi automatickou laskavostí, jako když matka oprašuje batole, které zdvihla po dalším nezbytném pádu do prachu na zadním dvorku. „Tvou omluvu nečekám a není ani nutná,“ řekl. „Susannah a já jsme vedli před dvěma dny podobný rozhovor. Vidíš, Susannah?“

Přikývla. „Roland je toho názoru, že pistolničtí učni, kteří čas od času nekousnou ruku, která je krmí, potřebujou nakopat do zadku.“

Eddie se rozhlédl po vrakovišti a pomalu si začal také vyklepávat kostní moučku z kalhot a košile. „Rolande, kamaráde, co kdybych ti řekl, že nechci být pistolníkem?“

„Odpověďel bych, že na tom nijak nezáleží.“ Roland se díval na kovovou budku, která stála u skalní stěny, a vypadal, že o pokračování rozhovoru nemá zájem. Eddie už s tím měl zkušenosti. Když se rozhovor stočil na otázky typu co kdyby, mohlo by, mělo by, Rolanda to skoro vždycky přestalo zajímat.

„Ka?“ zeptal se Eddie se stopou dávné hořkosti v hlase.

„Správně. Ka.“ Roland přešel k budce a přejel rukou po žlutých a černých pruzích, které byly namalovány vpředu. „Našli jsme jeden z dvanácti portálů, které stojí v kruhu na okraji světa... a jednu z šesti stezek k Temné věži.“

27

Eddie se vrátil pro kolečkové křeslo Susannah. Nikdo ho o to nežádal. Chtěl být chvíli sám, aby se dal opět dohromady. Když střelba skončila, připadalo mu, že každického svaly v těle se mu zmocnila třesavka. Nechtěl, aby ho tak viděli - ne proto, že by to mohli mylně chápat jako strach, ale protože by některý z nich nebo oba mohli poznat, oč doopravdy jde: nadbytek vzrušení. Líbilo se mu to. I s tím nádavkem netopýra, který ho skoro skalpoval, i tak se mu to líbilo.

To je blbost, kámo. A ty to víš.

Potíž byla v tom, že to nevěděl. Ocitl se ve stejné situaci jako Susannah po střelbě na medvěda, mohl mluvit o tom, jak nechce být pistolníkem, jak se nechce trmáctet po tomhle bláznivém světě, kde jsou oni tři snad jedinými lidmi, o tom, že opravdu nechce nic jiného než stát na rohu Broadwaye a Čtyřicáté druhé, lupat klouby v prstech, žvýkat hot dog s chilli omáčkou a poslouchat ze sluchátek walkmanu Creedence Clearwater Revival a přitom pozorovat kolemjdoucí holky, ty děsně sexy newyorské holky s těmi svými našťvanými našpulenými pusinkami a dlouhýma nohama pod krátkou sukní. Mohl o tom všem vykládat, až by byl modrý, ale v hloubi duše věděl, že je to jinak. Věděl, že se mu líbilo, když odstřeloval ten elektronický zvěřinec do nebe, aspoň dokud hra trvala a Rolandova pistole byla jeho soukromou příruční bouří. Líbilo se mu, když do toho krysího robota kopl, i když

ho noha bolela, a dokonce i když byl k smrti vystrašený. Bylo to divné, ale i tohle - jak se bál - nějak zesilovalo vzrušení.

To všechno bylo dost zlé, ale v hloubi duše věděl něco ještě horšího: že i kdyby se v této chvíli před ním objevily dveře vedoucí do New Yorku, možná by jimi neprošel. Aspoň dokud na vlastní oči nevidí Temnou věž. Začínal docházet k závěru, že Rolandova nemoc je nakažlivá.

Jak se tak prodíral s kolečkovým křeslem hustým olšovým a proklínal větve, které mu šlehaly do tváře a snažily se mu vypíchnout oči, zjistil Eddie, že si dokáže přiznat aspoň něco z toho všeho, a to přiznání mu trochu ochladilo krev. *Chci vidět, jestli vypadá jako v tom snu, pomyslel si. Podívat se na cosi takového... to by bylo fantastické.*

A v nitru se mu ozval další hlas. *Vsadím se, že ti jeho další kamarádi - ti s těma jménama, co znějí, jako by vypadla rovnou od Kulatého stolu u dvora krále Artuše - vsadím se, že měli stejnej pocit, Eddie. A ti jsou všichni mrtví. Všichni do jednoho.*

Poznal ten hlas, ať se mu to líbilo nebo ne. Patřil Henrymu, a ten hlas bylo těžké neslyšet.

28

Roland, se Susannah posazenou na pravém boku, stál před kovovou krabicí, která vypadala jako vchod do podzemky, pro dnešní večer už zavřený. Eddie nechal křeslo na okraji palouku a přešel k nim. Cítil přitom, že to neustálé hučení a chvění pod nohama sílí. Uvědomil si, že stroje, které ten hluk vydávají, jsou buď v té krabici, nebo pod ní. Připadalo mu, že ty zvuky vnímá nikoli ušima, ale kdesi hluboko v hlavě a v dutinách trupu.

„Takže tohle je jeden z dvanácti portálů. Kam vede, Rolande? Do Disneyova světa?“

Roland zavrtěl hlavou. „Nevím, kam vede. Možná nikam... nebo všude. Je toho spousta, co o svém světě nevím - to jste si určitě oba uvědomili. A jsou věci, které jsem kdysi znal, ale změnil se.“

„Protože svět se hnul?“

„Ano.“ Roland na něj pohlédl. „Víš, to není žádný řečnický obrat. Svět se opravdu hýbe, a stále rychleji. A zároveň se všechno opotře-

bovává... rozpadá.“ Pro názornost kopl do mechanické mrtvoly kráče-
jící krabice.

Eddie si vzpomněl na náčrtek portálů, který Roland nakreslil do hlíny. „Je tohle okraj světa?“ zeptal se skoro ustrašeně. „Víš, vypadá to tu skoro stejně jako všude jinde.“ Zasmál se. „Pokud je tu nějaká propast, tak ji nevidím.“

Roland zavrtěl hlavou. „Není to takový okraj. Je to místo, kde začíná jeden z Paprsků. Tak mě to učili.“

„Paprsků?“ zeptala se Susannah. „Jakých Paprsků?“

„Velcí staří svět nestvořili, ale přetvořili. Někteří vypravěči říkají, že svět zachránily Paprsky. Jiní tvrdí, že to jsou semena světové zkázy. Paprsky vytvořili Velcí staří. Jsou to jakési linky... linky, které vážou... a drží.“

„Mluvíš o magnetismu?“ ptala se Susannah opatrně.

Rozzářila se mu tvář, takže se tvrdé rysy a vrásky proměnily v cosi nového a úžasného, a Eddie pro tu chvíli věděl, jak bude Roland vypadat, jestli skutečně najde tu svou Věž.

„Ano! Nejen o magnetismu, ale ten k tomu patří taky... a přitažlivost... a správné seřízení prostoru, velikosti a rozměru. Paprsky jsou síly, které to všechno drží pohromadě.“

„Vítejte na fyzice v blázinci,“ řekl Eddie potichu.

Susannah si ho nevsímala. „A Temná věž? Má to být jakýsi generátor? Centrální energetický zdroj těch Paprsků?“

„To nevím.“

„Ale víš, že tohle je bod A,“ řekl Eddie, „kdybychom šli dost dlouho rovným směrem, došli bychom k dalšímu portálu - řekněme bodu C - na opačném okraji světa. Ale předtím bychom narazili na bod B. Na střed. Temnou věž.“

Pistolník přikývl.

„Jak je to daleko? Víš to?“

„Ne. Ale vím, že je to velmi daleko a že ta vzdálenost roste každým dnem, který uplyne.“

Eddie už chvíli v předklonu zkoumal kráčeující krabici. Teď se narovnal a zahleděl se na Rolanda. „To není možné.“ Mluvil jako člověk, který se snaží vysvětlit malému dítěti, že ve skříni opravdu nebydlí žádní strašáci, že to není možné, protože žádný strašák ve skutečnosti není. „Světy nerostou, Rolande.“

„Opravdu? Když jsem byl malý, Eddie, existovaly mapy. Jednu si pamatuji zvlášť dobře. Jmenovala se Větší království Západní země. Byla na ní moje zem, která se jmenovala Gilead. Byla na ní Rovinatá panství, kde se rozhořelo povstání a občanská válka rok poté, co jsem získal své pistole, a byly tam kopce a poušť a hory a Západní moře. Z Gileadu k Západnímu moři to bylo daleko - nejméně tisíc mil - ale *trvalo mi víc než dvacet let, než jsem tu vzdálenost překonal.*“

„To není možné,“ vyjela Susannah ustrašeně. „I kdybys celou cestu šel pěšky, nemohlo by ti to trvat dvacet let.“

„No, něco připočti na zastávky, aby člověk napsal pohlednice a napil se piva,“ řekl Eddie, ale oni si ho nevšíмали.

„Nešel jsem pěšky, ale většinu vzdálenosti jsem ujel na koni,“ řekl Roland. „Občas jsem se - zdržel, dá se to tak říct? - ale většinou jsem byl na cestě. Na cestě pryč od Johna Farsona, který vedl povstání, jež rozvrátilo svět, jak jsem ho znal, a který chtěl mou hlavu napíchnout na kůl na svém dvoře - měl k tomu dobrý důvod, jelikož já a moji krajané jsme způsobili smrt mnoha jeho následovníků - a protože jsem ukradl něco, co si hlídal jako oko v hlavě.“

„Co je to, Rolande?“ zeptal se Eddie zvědavě.

Roland zavrtěl hlavou. „To je příběh pro jiný den... nebo možná pro žádný den. Prozatím myslete pouze na toto: Prošel jsem mnoho tisíc mil. Protože svět roste.“

„Něco takového se prostě nemůže stát,“ opakoval Eddie, ale přesto ho Roland zviklal. „Může nastat zemětřesení... záplava... přílivová vlna... nevím, co všechno.“

„Podívej se!“ rozzlobil se Roland. „Jenom se kolem sebe podívej! Co vidíš? Svět, který zpomaluje jako dětská káča, i když zvyšuje rychlost, a míří jiným směrem, kterému nikdo z nás nerozumí. Podívej se na to, co jsi zabil, Eddie! Podívej se na to, pro tvář tvého otce!“

Udělal dva kroky k potoku, zvedl ocelového hada, chvílku ho prohlížel a hodil ho Eddiemu, který ho chytil do levé ruky. Had se při tom rozlomil na dva kusy.

„Vidíš? Opotřeboval se. Všichni tvorové, které jsme tady našli, byli opotřebovaní. Kdybychom nepřišli, stejně by zanedlouho sami zahynuli. Stejně jako by zahynul ten medvěd.“

„Ten měl nějakou nemoc,“ namítla Susannah.

Pistolník přikývl. „Přírodní části jeho těla napadli paraziti. Ale proč ho nenapadli už dřív?“

Susannah neodpověděla.

Eddie si prohlížel hada. Na rozdíl od medvěda se zdálo, že je celý umělý, z kovu, obvodů a yardů (možná mil) tenounkých drátů. Přesto viděl rezavé skvrny, nejen na povrchu půlky hada, kterou stále držel v ruce, ale také ve vnitřnostech. A viděl vlhko v místech, kde zevnitř prosákl olej nebo naopak voda prosákla dovnitř. Kvůli tomu vlhku zkorodovaly některé dráty a na některých obvodových destičkách velkých jako nehet na palci vyrostlo cosi nazelenalého, jako mech.

Eddie hada obrátil. Ocelová destička prohlašovala, že je to výrobek North Central Positronics, Ltd. Bylo na ní sériové číslo, ale žádné jméno. *Nejspíš nebyl vůbec důležitý, takže ho ani nepojmenovali*, pomyslel si. *Je to jenom taková lepší sonda, která měla za úkol jednou za čas dát starýmu brachovi Medvědovi klystýr, aby chodil pravidelně, nebo něco podobně nechutného.*

Upustil hada na zem a otřel si ruce o kalhoty.

Roland zvedl přístroj, který vypadal jako traktor. Škubl za jeden pás. Šlo to snadno a mezi gumami se objevil mrak rzi. Odhodil pás stranou.

„Všechno na světě se buď ukládá k odpočinku, nebo se rozpadá na kusy,“ řekl hluše. „A síly, které svět spojují a udržují pohromadě - v čase a velikosti i prostoru - slábnou. Věděli jsme to už jako děti, ale netušili jsme, jak bude ten konec vypadat. Jak jsme mohli? Ale teď v té době žiju a nevěřím, že ty síly ovlivňují jen můj svět. Ovlivňují i váš, Eddie a Susannah. Možná ovlivňují miliardu jiných. Paprsky se hroutí. Nevím, jestli je to příčinou nebo jen dalším příznakem, ale vím, že je to tak. Pojd'te! Blíž ke mně! Poslouchejte!“

Když Eddie zamířil ke kovové budce se žlutými a černými pruhy, vybavila se mu silná a nepříjemná vzpomínka - poprvé po letech si vzpomněl na polorozpadlou viktoriánskou barabiznu v Dutch Hill, asi míli od čtvrti, ve které s Henrym vyrostli. Té barabizně místní kluci říkali Sídlo, stála uprostřed zapleveleného, neudržovaného trávníku na Rhinehold Street. Podle Eddieho prakticky všechny děti ve čtvrti slyšely o Sídle strašidelné historky. Dům se hrbil pod příkrou střešou a zdálo se, že přísně hledí na kolemjdoucí z hlubokých stínů, které vrhaly jeho okapy. Okna byla samozřejmě vytlučena - kluci umějí házet kamením do oken a nemusejí se k domu ani moc přibližovat - ale nebyl pomalovaný sprejery a nestal se místem tajných schůzek ani cvičnou střílnou. Nejděivnější ale bylo, že tu pořád stál: nikdo ho nezapálil,

aby si vybral pojistku nebo aby se prostě podíval na požár. Kluci samozřejmě říkali, že tam straší, a když Eddie jednou stál na chodníku s Henrym a dívali se na ten dům (vydali se na tu pouť jen proto, aby ten bájný dům uviděli, ale Henry matce řekl, že jdou jenom s kamarády na Hoodsie Rocket u Dahlberga), a dům vypadal, že by v něm opravdu mohlo strašit. Copak necítil, jak z těch starých viktoriánských stinných oken vyvěrá jakási silná a nepřátelská síla, z oken, která na něj hleděla upřeným pohledem nebezpečného šílence? Copak necítil, jak mu jakýsi lehounký větřík čechrá chloupky na pažích a v zátylku? Copak neměl zřetelné tušení, že kdyby vstoupil dovnitř, dveře by se za ním zabouchly a zamkly a stěny by se začaly přibližovat k sobě, až by rozdrtily kosti mrtvých myší na prach a chtěly totéž udělat s jeho kostmi?

Byl strašidelný. Strašilo tam.

Když se teď blížil k té kovové bedně, prožíval stejný známý pocit, že je zde cosi tajemného a nebezpečného. Na nohou a pažích mu začala naskakovat husí kůže. Chloupky v zátylku se mu začaly ježít jako hrubá srst psovi. Cítil, jak kolem něj zavanul stejný lehounký vánek, i když listí na stromech, které lemovaly palouk, zůstávaly naprosto nehybné.

Přesto k těm dveřím krácel (protože co jiného to bylo než další dveře, samozřejmě, i když tyhle byly zamčené a pro takové jako on vždycky zamčené zůstanou) a nezastavil se, dokud k nim nepřítiskl ucho.

Bylo to, jako by si před půlhodinou šlehnul pořádně silný hérák a právě v této chvíli začal pořádný záhul. Tmou za očními bulvami mu plynuly zvláštní barvy. Připadalo mu, že slyší jakési hlasy, které na něj mumlaly z dlouhých chodeb jako kamenných hrdel, chodeb, které byly osvětleny kalnými elektrickými pochodněmi. Kdysi ty pochodně moderní doby vrhaly jasnou zář na vše kolem sebe, ale teď z nich zbývaly jen matné koule modrého světla. Cítil prázdnotu... pustotu... osamění... smrt.

Stroje rachotily stále dál, ale neslyšel pod tím zvukem hrubý podtón? Jakési zoufalé dusání pod tím hučením, jako arytmičtý tep nemocného srdce? Pocit, že ten stroj, i když mnohem propracovanější než ten, který byl v medvědovi, jaksi vypadává z rytmu?

„Vše je tiché v chodbách mrtvých,“ slyšel se Eddie, jak šeptá klešajícím, slábnoucím hlasem. „Vše je zapomenuto v kamenných chod-

bách mrtvých. Pohled' na schodiště, jež stojí v tmách. Pohled' na pokoje, zborčené. Toto jsou chodby mrtvých, kde pavouci tkají a velké obvody utichají, jeden po druhém.“

Roland ho bezohledně strhl zpět a Eddie se na něj zahleděl omámenýma očima.

„To by stačilo,“ řekl Roland.

„Nevím, co tam nastrkali, ale moc dobře to nefunguje, co?“ slyšel se Eddie, jak se ptá. Připadalo mu, že jeho roztřesený hlas se ozývá z veliké dálky. Stále cítil tu sílu, která vycházela z krabice. Volala ho.

„Ne. V dnešní době v mém světě nic nefunguje dobře.“

„Pánové, jestli se chcete na noc utábořit tady, budete se muset obejít bez mé společnosti,“ řekla Susannah. Její tvář vypadala v popelavém šírání jako bílá šmouha. „Já jdu tamhle. Nelíbí se mi, jaké pocity ve mně ta věc vyvolává.“

„Všichni budeme tábořit jinde,“ pravil Roland. „Jdeme.“

„Výtečný nápad,“ souhlasil Eddie. Jak se vzdalovali od krabice, hluk strojů utichal. Eddie cítil, jak síla, která ho svírala, slábně, i když ho stále volala a zvala ho, aby prozkoumal šeré chodby, tyčící se schodiště, zborčené pokoje, kde pavouci tkají a ovládací panely temní, jeden po druhém.

29

Eddie v tu noc ve snu stále kráčet po Druhé avenue k Uměleckému lahůdkářství Torna a Gerryho na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté. Procházel kolem obchodu s deskami a z reproduktorů duněli Rolling Stones:

*„Vidím dveře červený a chci je mít černý,
žádný barvy, nikdy víc, chci, aby zčernaly,
vidím holky chodit kolem oblečený v letních šatech,
hlavu musím otáčet, než se v ní tma rozplyne.“*

Šel dál kolem obchodu, který se jmenoval Tvoje obrazy, mezi Čtyřicátou devátou a Čtyřicátou osmou. Viděl se v jednom zrcadle pověšeném ve výloze. Napadlo ho, že vypadá líp než v posledních letech - vlasy měl trochu přerostlé, ale jinak byl opálený a ve formě. Jen ty

šaty... panejo. Byl jako ze žurnálu. Modré sako, bílá košile, tmavě červená kravata, šedé kalhoty... v životě mu žádný takový oblek á la pracující mladý muž nepatřil.

Někdo jím třásl.

Eddie se pokusil zakutat se hlouběji do snu. Nechtěl se z něho probouzet. Chtěl v něm vydržet, dokud se nedostane k tomu lahůdkářství, neotevře si dveře klíčem a nevstoupí na růžové pole. Chtěl to všechno vidět znovu - nekonečný červený koberec, klenuté modré nebe, po kterém pluly mohutné bílé lodi mraků, a Temnou věž. Báł se temnoty, která vládla uvnitř toho tajuplného válce a čekala, až pohltí dalšího, kdo se k ní příliš přiblíží, ale přesto ji chtěl znovu spatřit. Potřeboval ji spatřit.

Ta ruka jím však nepřestávala třást. Sen začal hasnout a pachy výfukových plynů na Druhé avenue se proměnily v pach páleného dříví - sotva znatelný, protože oheň už skoro dohasl.

Byla to Susannah. Vypadala ustrašeně. Eddie se posadil a vzal ji kolem ramenou. Utábořili se na druhé straně olšového háje, na doslech potoka, který bublal přes palouk vystlaný kostmi. Na druhé straně zářících uhlíků, ve které se proměnil táborový oheň, ležel a spal Roland. Spal neklidně. Odhodil svou jedinou přikrývku a ležel s koleny téměř přitáženými k hrudi. Byl bos a jeho chodidla vypadala bílá, úzká a bezbranná. Palec na pravé noze chyběl, padl za oběť humroidovi, který mu ukousl také kus pravé ruky.

Pořád dokola sténal jakousi nesrozumitelnou větou. Když ji několikrát zopakoval, uvědomil si Eddie, že je to stejná věta, kterou pronesl, než se zhroutil na palouku, kde Susannah zastřelila medvěda: *Tak si jdi - jsou jiné světy než tento*. Na chvíli ztichl, ale pak zavolal chlapcovo jméno: „Jakeu! Kde jsi? *Jakeu!*“

Ze zoufalství a smutku, který se v jeho hlase ozýval, padla na Eddieho hrůza. Chytil Susannah a pevně ji přitáhl k sobě. Cítil, jak se třese, i když noc byla teplá.

Pistolník se převalil. Do otevřených očí mu posvítily hvězdy.

„Jakeu, kde jsi?“ zavolal do noci. „Vrat' se!“

„Ježíši - je zase bez sebe. Co budeme dělat, Suze?“

„To nevím. Věděla jsem jenom, že už to nedokážu poslouchat sama. Jako by byl hrozně daleko. Daleko od všeho.“

„Tak si jdi,“ zamumlal pistolník a obrátil se na bok a znovu si přitáhl kolena k tělu, „jsou jiné světy než tento.“ Chvíli mlčel. Potom se

mu prudce zvedl hrudník a pistolník zavolal chlapce jediným dlouhým zasténáním, při kterém stydla krev v žilách. V lese za nimi nějaký velký pták zatřepotal křídly a odletěl do méně rušné části světa.

„Máš nějaký nápad?“ zeptala se Susannah. Oči měla rozšířené a plné slz. „Třeba bychom ho měli probudit?“

„To nevím.“ Eddie viděl pistolníkův revolver, ten, který nosil na levém boku. Byl na svém místě, v pouzdře, na úhledně složené kůži na dosah od místa, kde ležel Roland. „Myslím, že se neodvážím,“ dodal nakonec.

„On se z toho zblázní.“

Eddie přikývl.

„Co s tím uděláme? Eddie, co s tím uděláme?“

Eddie neměl tušení. Antibiotikum zastavilo infekci, kterou způsobilo kousnutí humroida. Teď Roland znovu hořel infekcí, ale podle Eddieho tentokrát na celém světě neexistovalo antibiotikum, které by ho vyléčilo.

„Nevím. Lehni si ke mně, Suze.“

Eddie přes oba přehodil kůži a žena se po chvíli přestala třást.

„Jestli zešílí, mohl by nám ublížit,“ řekla.

„Jako bych to nevěděl.“ Ta nepříjemná myšlenka ho napadla, už když se setkal s tím medvědem - těma jeho rudýma, nenávisnými očima (cožpak v těch červených hlubinách nečíhalo také pomatení?) a smrtelně ostrými drápy. Eddie pohlédl k revolveru, který ležel tak blízko u pistolníkovy zdravé levé ruky, a znovu si vzpomněl, jak rychlý Roland byl, když zahlédl mechanického netopýra, který na ně nalétal. Ta ruka vypadala tak rychlá, že se téměř rozmazala. Jestli pistolník zešílí a on a Susannah se stanou terčem jeho šílenství, nebudou mít žádnou šanci. Vůbec žádnou.

Přitiskl se tváří do teplé prohlubně na šíji Susannah a zavřel oči.

Zanedlouho přestal Roland fantazírovat. Eddie zvedl hlavu a rozhlédl se. Zdálo se, že pistolník znovu klidně usnul. Eddie pohlédl na Susannah a viděl, že také ona spí. Lehl si vedle ní, jemně ji políbil na oblý prs, a také zavřel oči.

Ty ne, kámo. Ty budeš dlouho, dlouho vzhůru.

Ale pochodovali už dva dny a Eddie byl k smrti unavený. Dřímá a klimbal.

Chci se vrátit do toho snu, pomyslel si přitom. Chci se vrátit na Druhou avenue... zpátky k Tomovi a Gerrymu. To chci.

Když vyšlo slunce, rychle posnídali, sbalili se a rozdělili si výstroj, a vrátili se na palouk ve tvaru klínu. Za jasného ranního světla nevypadal tak strašidelně, ale všichni tři se přesto snažili držet se co nejdál od kovové krabice pomalované varovnými černými a žlutými pruhy. Pokud si Roland vzpomínal na zlé sny, které ho v noci trápily, nedával to nijak najevo. Chystal se na cestu jako každé ráno, zamýšlený, mlčenlivý.

„Jak míníš udržet rovný kurs, až půjdeme odtud?“ zeptala se Susannah pistolníka.

„Pokud legendy nelžou, nemělo by to být těžké. Pamatuješ, jak ses ptala na magnetismus?“

Přikývla.

Zalovil v torbě a nakonec vytáhl čtvereček staré, měkké kůže. Byla propíchnutá dlouhou stříbrnou jehlou.

„Kompas!“ zvolal Eddie. „Ty seš fakt mladý skaut!“

Roland zavrtěl hlavou. „Žádný kompas. Samozřejmě vím, co to kompas je, ale poslední dobou se řídím podle slunce a hvězd, ty mi dokonce i dnes slouží docela dobře.“

„Dokonce i dnes?“ opakovala Susannah trochu neklidně.

Přikývl. „Směry ve světě jsou také v pohybu.“

„Kristepane,“ ulevil si Eddie. Pokoušel se představit si svět, kde se pravý sever potměšile stáčí na východ nebo západ, a skoro hned toho nechal. Dělal se mu z toho trochu nevolno, jako kdyby se díval z vršku vysoké budovy.

„Je to jenom jehla, ale je z oceli, a tak by měla posloužit svému účelu stejně dobře jako kompas. Náš kurs se teď bude řídit paprskem a jehla nám ho ukáže.“ Znovu zalovil v torbě a vytáhl otlučený hrnek. Po jedné straně byl naprasklý. Roland vyspravil ten výrobek, který našel na dávném tábořišti, pomocí borové pryskyřice. Teď odešel k potoku, ponořil do něj hrnek a odnesl ho zpátky ke křeslu, kde seděla Susannah. Opatrně postavil hrnek na opěradlo křesla, a když se hladina vody uklidnila, vhodil dovnitř jehlu. Ponořila se na dno a zůstala tam ležet.

„Páni!“ neudržel se Eddie. „Skvělé! Padl bych ti úžasem k nohám, Rolande, ale nechtěl bych si zmačkat puky na kalhotách.“

„Ještě jsem neskončil. Drž ten hrnek klidně, Susannah.“

Poslechla a Roland ji pomalu strkal přes palouk. Když se ocitla asi dvanáct stop od dveří, opatrně křeslo otočil, aby seděla tvář od nich.

„Eddie!“ vykřikla. „Podívej se na to!“

Naklonil se nad hrnek, maně si přitom všiml, že voda už prosakuje Rolandovým provizorním lepem. Jehla se pomalu zvedala k hladině. Dospěla až k ní a houpala se na ní klidně jako korková zátka. Ukazovala přímo od portálu za zády do starého, hustého lesa. „Panenko skákavá - jehla, která plave. Teď už jsem fakticky viděl všechno.“

„Drž ten hrnek, Susannah.“

Držela pevně a Roland popojížděl s křeslem po palouku, v pravých úhlech ke krabici. Jehla přestala neochvějně ukazovat jedním směrem, chvíli se různě pohupovala a pak klesla znovu na dno hrnku. Když Roland odtáhl křeslo zpátky na původní místo, vystoupila jehla znovu na hladinu a ukázala směr.

„Kdybychom měli železné piliny a kus papíru,“ řekl pistolník, „mohli bychom poházet piliny na papír a dívat se, jak se stahují do jedné čáry, která by ukazovala stejný směr.“

„Stane se to, i když Portál opustíme?“ ptal se Eddie.

Roland přikývl. „A nejen to. Paprsek můžeme přímo vidět.“

Susannah se ohlédla. Přitom trochu strčila loktem do hrnku. Jehla se bezcílně rozhoupala, když voda v hrnku špláchla... a pak se pevně usadila v původním směru.

„Tak ne,“ řekl Roland. „Podívejte se dolů, oba - Eddie na nohy, Susannah na klín.“

Udělal, co jim řekl.

„Až vám povím, abyste zvedli hlavu, podívejte se přímo před sebe, směrem, který ukazuje jehla. Nehleďte očima žádnou jednotlivost. Dovolte zraku, aby viděl, co uvidí. Tak - zvedněte hlavu!“

Udělal to. Eddie chvíli neviděl nic, jenom stromy. Pokusil se oči přimět, aby se uvolnily... a najednou to tu bylo, stejně jako se v kusu dřeva objevil obrys praku, a on věděl, proč jim Roland říkal, aby se nedívali na žádnou jednotlivost. Paprsek ovlivňoval vše, co mu stálo v cestě, ale jeho vliv byl velmi jemný. Jeho směrem ukazovalo jehličí borovic a jedlí. Zelené křoví rostlo mírně našikmo a to stejným směrem, kterým ubíhal Paprsek. Ne všechny stromy, které medvědovi

vadily ve výhledu, popadaly podél této skryté stezky - která mířila na jihovýchod - ale většinou tomu tak bylo, jako by je síla vycházející z té krabice tím směrem postrčila, když se potácely v kořenech. Nejzřetelnějším důkazem byly stíny ležící na zemi. Když slunce vycházelo na východě, tak samozřejmě všechny ukazovaly na západ, ale když se Eddie podíval na jihovýchod, uviděl zhruba vzorec rybí kosti, který se držel podle linie, jíž ukazovala jehla v hrnku.

„Možná něco vidím,“ ozvala se Susannah nejistě, „ale -“

„Podívej se na ty stíny! Stíny, Susannah!“

Eddie viděl, jak se jí rozšiřují oči, když uviděla to pravé. „Panebože! Je to tam! Přímo tam! Vypadá to jako pěšinka ve vlasech!“

Když ji Eddie jednou uviděl, nemohl ji už nevidět. Naznačenou uličku pronikající neuspořádaným houštím, které obklopovalo palouk, přímý kurs, kterým běžel Paprsek. Najednou si uvědomil, jak mohutné musejí být síly, které kolem něj (a pravděpodobně i přímo jím, jak rentgenové paprsky) proudí, a musel se ovládnout, aby neustoupil stranou, vlevo nebo vpravo. „Pověz, Rolande, nebudu z toho neplodný?“

Roland pokrčil rameny a usmál se.

„Je to jako říční koryto,“ přemýšlela Susannah. „Říční koryto, které tak zarostlo, že je sotva vidět... ale je pořád tu. Vzorec stínů se nezmění, dokud zůstaneme v dráze Paprsku, že?“

„Ne,“ řekl Roland. „Budou měnit směr podle toho, jak se bude slunce pohybovat po nebi, samozřejmě, ale směr paprsku bude pro nás stále zřetelný. Musíte mít na paměti, že vede stejným směrem už tisíce - možná desetitisíce let. Podívejte se nahoru, oba, do nebe!“

Podívali se a uviděli, že tenké záclony mraků se také seskupily do rybích kústek seskládaných podle dráhy Paprsku... a mračna v té uličce síly plula rychleji než ta, co zůstala stranou. Síla je poháněla na jihovýchod. Poháněla je směrem k Temné věži.

„Vidíte? Dokonce i mraky musejí poslouchat.“

Zamířilo k nim malé hejno ptáků. Když doletěli k dráze Paprsku, všechny to na okamžik odchýlilo na jihovýchod. I když Eddie jasně viděl, že se to stalo, oči tomu odmítaly uvěřit. Když ptáci přelétli úzký koridor vlivu Paprsku, znovu se vydali svým směrem.

„Tak jo,“ vzdychl Eddie. „Asi bychom měli vyrazit. Cesta dlouhá tisíc mil začíná jediným krokem, a tak dál všelijak podobně.“

„Počkej chvíli.“ Susannah se dívala na Rolanda. „To není jenom tisíc mil, že? Už ne. Jak daleko to je, Rolande? Pět tisíc mil? Deset?“

„Opravdu nevím. Bude to velmi daleko.“

„No, a jak se tam sakra dostaneme, když mě vy dva budete muset strkat na tom pitomém křesle? Budeme mít štěstí, když urazíme tři míle denně támhletemi Paběrky, a ty to víš.“

„Cesta je otevřena,“ odpověděl Roland trpělivě, „a to prozatím stačí. Může přijít chvíle, Susannah Deanová, kdy poputujeme rychleji, než ti bude po chuti.“

„Opravdu?“ Bojovně se na něj dívala a oba muži viděli, že jí v očích znovu tancuje nebezpečné tanečky Detta Walkerová. „Přistavěj ti závodák? Jestli jo, nebylo by špatný, kdyby se tu objevila nějaká asfaltka, po který bych mohla jet, sakra!“

„Krajina a cesta, po které poputujeme, se změní. Vždycky je to tak.“

Susannah se ohnala po pistolníkovi rukou. Jdi s tím někam, naznačila. „Mluvíš jako moje babička, která pořád říkala, Bůh se postará.“

„A nepostará?“ zeptal se Roland vážně.

Chvilí se na něj překvapeně a mlčky dívala, pak zaklonila hlavu a zasmála se do nebe. „No, to záleží na tom, jak se na to díváš. Já můžu jenom říct, že jestli je tohle starání, Rolande, nechci vidět, co by se stalo, kdyby se On rozhodl, že nás nechá na holičkách.“

„Tak jdeme, pustíme se do toho,“ ozval se Eddie. „Chci odtud vypadnout. Nelíbí se mi tu.“ A to byla pravda, nikoli však celá. Zároveň nesmírně dychtil vstoupit na tu skrytou stezku, tu dálnici na zapřenou. Každý krok znamenal krok blíž k růžovému poli a Věži, která poli vládla. Uvědomil si - trochu udiveně - že má v úmyslu tu Věž spatřit... nebo na cestě k ní zemřít.

Blahopřeju, Rolande, pomyslel si. Tak jsi to dokázal. Obrátils mě na víru. Zazpívejte někdo aleluja.

„Dřív než odejdeme, musíme udělat ještě něco.“ Roland se shýbl a rozvázal kožený řemen kolem levého stehna. Pak si pomalu začal odepínat opasek.

„Co je tohle za taneček?“ zajímal se Eddie.

Roland uvolnil opasek a podal mu ho. „Víš, proč to dělám,“ řekl klidně.

„Vrať to tam, kde to bylo, chlape!“ Eddieho se zmocnila proti-
chůdná změt' pocitů, která se v něm vařila. Cítil, jak se mu třesou prs-
ty, přestože měl ruce zaťaté v pěst. „Co to sakra děláš?“

„Kousek po kousku přicházím o rozum. Dokud se ta rána ve mně
nezacelí - pokud se to vůbec stane - nemohu to nosit. A ty to víš.“

„Vezmi si to, Eddie,“ řekla Susannah klidně.

„Kdybys tu pitomou bouchačku včera večer neměl u sebe, když po
mně vyjel ten netopýr, ležel bych dneska ráno bradou vzhůru!“

Pistolník odpověděl jen tím, že mu dál podával zbývající pistoli. Z
jeho postoje bylo jasné, že je ochoten tak stát celý den, pokud to bude
nutné.

„Tak dobře!“ zařval Eddie. „Krucinál, dobře!“

Vytrhl opasek Rolandovi z ruky a několika prudkými pohyby si ho
připjal k pasu. Měl dojem, že by se mu mělo ulevit - copak se upro-
střed noci nedíval na tu pistoli, která ležela tak blízko u Rolandovy
ruky, a nemyslel na to, co by se mohlo stát, kdyby Roland skutečně
překročil jistou hranici? Copak na to oba se Susannah nemysleli? Ale
žádnou úlevu necítil. Jenom strach, vinu a divný, bolavý smutek, který
vězel příliš hluboko, než aby Eddie brečel.

Roland vypadal bez svých pistolí tak divně.

Tak nepatříčně.

„Spokojen? Teď, když pitomí učedníci mají pistole a mistr je ne-
ozbrojen, můžeme konečně jít? Pokud na nás z křoví vyletí nějaká
potvora, Rolande, vždycky po ní můžeš hodit nožem.“

„Aha, ten,“ zamumlal. „Skoro jsem zapomněl.“ Vytáhl z torby nůž
a rukojetí napřed ho podal Eddiemu.

„To je směšný!“ zařval Eddie.

„Život je směšný.“

„Jo, napiš to na korespondák a pošli do *Reader's Digest*, sakra.“
Eddie vrazil nůž za opasek a pak se vzdorovitě zahleděl na Rolanda.
„Tak můžeme konečně jít?“

„Ještě je tu jedna věc,“ řekl Roland.

„Prokristapána na nebesích!“

Roland se znovu zlehka pousmál. „Jenom jsem žertoval,“ řekl.

Eddiemu spadla brada. Susannah se vedle něj začala znovu smát.
Ten smích se nesl ranním tichem melodicky jako zvonky.

Trvalo jim skoro celé dopoledne, než opustili zničenou zónu, kterou se velký medvěd chránil, ale po dráze Paprsku se jim šlo trochu lehčeji, a jakmile nechali polomy a křoviny za sebou, obklopil je znovu vzrostlý les a oni mohli pokračovat rychleji. Potok, který vytékal ze skalní stěny na palouku, uháněl po jejich pravé ruce. Postupně se k němu přidalo několik menších potůčků, takže hučel temněji. Bylo tu víc zvířat - slyšeli, jak se lesem vydávají na své denní pochůzky - a dvakrát zahlédli menší stáda vysoké. Jeden jelen se vznosným parožím na pátravě pozvednuté hlavě vypadal nejméně na sto padesát kilo. Potok se od nich oddělil, jakmile začali znovu stoupat do kopce. A když se odpoledne začalo chýlit k večeru, Eddie cosi uviděl.

„Můžeme se tu zastavit? Na minutku si odpočinout?“

„Co se děje?“ zeptala se Susannah.

„Ano,“ řekl Roland. „Můžeme se zastavit.“

Eddie najednou cítil, že je s ním zase Henry, jako by se mu na ramenou usazovalo závaží. *Ale koukněme se na slečinku. Slečinka něco na tom stlomečku vidí? Slečinka si chce něco upižlat? Jo? Ach, není to ROZTOMILÉ?*

„Není nutný, abychom se zastavovali. Chápete, nic vážného. Já jsem jenom -“

„- něco viděl,“ dokončil za něj Roland. „To je jedno, co to je, přestaň namáhat svá neúnavná ústa a seber to.“

„Fakt o nic nejde.“ Eddie cítil, jak se mu do tváře hrne teplá krev. Snažil se dívat jinam než na jasan, který ho upoutal.

„Ale jde. Je to věc, kterou potřebuješ, a rozhodně o něco jde. Jestli to potřebuješ ty, Eddie, potřebujeme to i my. Nepotřebujeme ale chlapa, který se nedokáže zbavit zbytečné zátěže vzpomínek.“

Teplá krev byla najednou horká. Eddie, kterému hořely tváře, chvíli ještě hleděl na své mokasíny a měl pocit, že mu Roland nahlédl těma svýma modrýma ostřelovačskýmá očima přímo do zmateného srdce.

„Eddie?“ ozvala se Susannah zvědavě. „Co je, miláčku?“

Její hlas mu dodal odvalu, kterou potřeboval. Přešel ke štíhlému, rovnému jasanu a vytáhl z opasku Rolandův nůž.

„Možná nic,“ zamumlal, a pak se donutil, aby dodal: „Možná hodně. Jestli to nepodělám, tak možná docela hodně.“

„Jasan je vznešený strom, a plný síly,“ poznamenal mu Roland za zády, ale Eddie ho sotva slyšel. Henryho posměvačný, tyranský hlas byl pryč. Pocit studu zmizel s ním. Eddie myslel jenom na tu větev, která upoutala jeho pozornost. V místě, kde se spojovala s kmenem, byla silnější a vyboulenější. Právě ten podivně ztlustělý tvar Eddieho upoutal.

Měl pocit, že je uvnitř schován tvar toho klíče - klíče, který nakrátko zahlédl v ohni, než se hořící zbytky čelistní kosti znovu proměnily a objevila se růže. Tři obrácená V, přičemž střední V bylo hlubší a širší než ta druhá dvě. A na konci malé s. V tom tkvělo tajemství.

Vybavil se mu útržek snu: *Ded-a-čam, dad-a-či, jen se neboj, vždyť máš klíč.*

Možná, pomyslel si. Ale tentokrát ho budu muset dostat celý. Myslím, že devadesát procent tentokrát nebude stačit.

Velmi pečlivě odřízl větev ze stromu a potom zkrátil úzký konec. Zůstal mu tlustý špalík jasanu, asi devět palců dlouhý. Připadal mu těžký a v ruce živý, velmi živý a ochotný vydat svůj tajený tvar... tedy muži dostatečně obratnému, aby ho z něj vymámil.

Byl tím mužem on? A záleželo na tom?

Eddie Dean si pomyslel, že odpověď na obě otázky zní ano.

Pistolníková zdravá levačka sevřela Eddiemu pravou ruku. „Myslím, že znáš nějaké tajemství.“

„Možná znám.“

„Můžeš ho povědět?“

Zavrtěl hlavou. „Myslím, že radši ne. Ještě ne.“

Roland se chvíli rozmýšlel, pak přikývl. „Dobře. Chci ti položit jednu otázku a pak toto téma opustíme. Třeba jsi nějak nahlédl do srdce mého... mých obtíží?“

Eddie si pomyslel: *A to je maximum, do jakého kdy dokáže projevit zoufalství, které ho zaživa požírá.*

„To nevím. V této chvíli nevím jistě. Ale doufám v to, kámo. Fakticky v to doufám.“

Roland znovu přikývl a pustil Eddiemu ruku. „Děkuju ti. Ještě nám zbývají dvě hodiny pěkného denního světla - co kdybychom jich využili?“

„Mně to vyhovuje.“

Vydali se dál. Roland tlačil Susannah a Eddie šel vpředu, v ruce kus dřeva s ukrytým klíčem. Připadalo mu, že dřevo tepe svým vlastním teplem, tajným a mocným.

32

Večer, když snědli jídlo, vzal Eddie z opasku pistolníkův nůž a začal vyřezávat. Nůž byl úžasně ostrý a zdálo se, že se nikdy neztupí. Eddie pracoval pomalu a opatrně za svitu ohně a obracel kus jasanu v rukou sem a tam, pozoroval, jak se před dlouhými, jistými řezy zvedají hobliny jemně strukturovaného dřeva.

Susannah si lehla, založila si ruce za hlavou a dívala se vzhůru na hvězdy, pomalu putující černým nebem.

Roland stál na okraji tábořiště, mimo okruh záře ohně, a poslouchal, jak se v jeho bolavé zmatené hlavě znovu zvedají šílené hlasy.

Byl jeden chlapec.

Žádný chlapec nebyl.

Byl.

Nebyl.

Byl-

Zavřel oči, sevřel si bolavé čelo chladnou rukou a uvažoval, jak dlouho bude trvat, než konečně pukne jako příliš napjatá tětiva.

Ach Jakeu, pomyslel si. Kde jsi? Kde jsi?

A nad všemi třemi Stará hvězda a Stará matka stoupaly na svá určená místa a hleděly na sebe přes hvězdnaté trosky svého dávného rozbitého manželství.

II. Klíč a růže

Po tři týdny John „Jake“ Chambers hrdinně bojoval s šílenstvím, které se v něm vzráželo. V té době se cítil jako poslední člověk na palubě potápějícího se zaoceánského parníku, který ze všech sil pumpuje, aby si zachránil život a udržel loď na hladině, dokud bouře neskončí, nebo se nevyjasní a nepřijde pomoc... odněkud. Odkudkoli. 31. května 1977, čtyři dny před letními prázdninami, se konečně smířil se skutečností, že žádná pomoc nepřijde. Byl čas to vzdát. Čas nechat bouři, aby ho odnesla.

To sté nic, které umožnilo osla, byla závěrečná slohová práce z angličtiny.

John Chambers, jinak též Jake pro ty tři nebo čtyři chlapce, kteří byli téměř jeho přáteli (kdyby tento drobný fakt znal jeho otec, nepochybně by se chytil stropu), právě končil první ročník na Piperově škole. I když mu bylo jedenáct a byl v šesté třídě, byl malý na svůj věk a lidé, kteří ho viděli poprvé, si často mysleli, že je mnohem mladší. Vlastně si ho ještě před rokem někdy pletli s dívkou, ale pak se tvrdě vzepřel a donutil matku, aby mu dovolila se ostříhat. S otcem samozřejmě problémy ohledně stříhání nebyly. Otec se jen usmál tím svým tvrdým, nerezocelovým úsměvem a řekl, *Ten kluk chce vypadat jako mariňák, Laurie. Nic proti tomu.*

Pro otce nikdy nebyl Jake, a John jen málokdy. Pro otce byl obvykle „ten kluk“.

Otec mu předchozího roku v létě vysvětlil (Piperova škola slavila zrovna dvousté výročí - spousta rozruchu a vlajky a newyorský přístav plný plachetnic), že Piperova škola je prostě Sakra nejlepší škola v zemi pro kluka tvého věku. Skutečnost, že tam Jakea přijali, neměla s penězi nic společného, jak vysvětloval Elmer Chambers... skoro to zdůrazňoval. Byl na tu skutečnost nezřízeně pyšný, ale Jake, i když mu bylo tehdy teprve deset, měl podezření, že to možná není pravdivá skutečnost, že je to možná planý kec, který jeho otec proměnil ve skutečnost, o které se může nedbale zmiňovat při konverzaci u oběda nebo při koktejlu: *Můj kluk? Ach, ten chodí na Piperovu. Sakra nejlepší školu v zemi pro kluka jeho věku. Peníze vám na tu školu nepomůžou, víte. Na Piperovu potřebujete mozek, víc nic.*

Jake si dokonale uvědomoval, že ve žhavé peci uvnitř hlavy Elmera Chamberse se hrubý uhlík přání a názoru často přetaví v tvrdé diamanty, které nazývá fakty... nebo při méně oficiálních příležitostech „faktoidy“. Jeho oblíbená fráze, kterou často a vážně používal, zněla *Faktem je*, a vyslovoval ji při každé příležitosti.

Faktem je, že prachy na Piperovu školu nikoho nedostanou, řekl mu otec v létě o dvoustém výročí, v létě plném modrého nebe a oslav a plachetnic, v létě, které připadalo Jakeovi ve vzpomínkách zlaté, protože ještě nezačal přicházet o rozum a musel si dělat starosti nanejvýš s tím, jestli bude nebo nebude muset na Piperově škole přidat v učení, protože vypadala jako líheň géniů. *Jediné, co tě dostane na školu jako Piperova, je to, co máš tady nahoře*. Elmer Chambers se natáhl přes stůl a poklepal synovi doprostřed čela tvrdým, nikotinem zažloutlým prstem. *Chápeš, ty kluku?*

Jake přikývl. S otcem nebylo nutno mluvit, protože otec s každým - dokonce i s manželkou - zacházel jako se svými podřízenými v televizní společnosti, kde měl na starosti programy a byl uznávaným mistrem Trháku. Stačilo jenom mu naslouchat a na správných místech přikyvovat a po chvíli vás nechal jít.

Dobře, řekl jeho otec a zapálil si jednu z osmdesáti camelek, které každičký den vykouřil. *Takže si rozumíme. Budeš sice muset pořádně makat, ale zvládneš to. Vůbec by nám tohle neposílali, kdybys to nezvládl*. Zvedl přijímací dopis z Piperovy školy a potřásl jím. Bylo v tom gestu jakési divoké vítězství, jako by ten dopis byl zvíře, které zabil v džungli, zvíře, které teď stáhne a sní. *Takže tvrdě pracuj. Dostávej dobré známky. Ať jsme na tebe s matkou pyšní. Pokud skončíš ročník s jedničkami, dostaneš za to výlet do Disneyova světa. To už stojí za trochu námahy, co, kluku?*

Jake dostával dobré známky - ve všem jedničky (tedy kromě posledních tří týdnů). Dalo se předpokládat, že otec a matka jsou na něj pyšní, jenomže vídal je tak málo, že to bylo těžké poznat. Když přišel ze školy, nebyl doma obyčejně nikdo, jenom Greta Shawová - hospodyně - a tak nakonec ukazoval svoje jedničky jí. Potom pochvaly putovaly do tmavého kouta pokoje. Někdy si je Jake prohlížel a uvažoval, jestli něco znamenají. Chtěl, aby znamenaly, ale měl vážné pochybnosti.

Jake si nemyslel, že letos v létě pojede do Disneyova světa, bez ohledu na jedničky.

Podle jeho názoru byl blázinec mnohem pravděpodobnější cíl.

Když 31. května v 8.45 ráno procházel lítačkami Piperovy školy, přepadla ho hrozná vidina. Uviděl otce v jeho kanceláři na Rockefeller Plaza č. 70, jak se naklání nad stolem s camelkou v koutku úst a mluví s jedním svým podřízeným, a modrý kouř mu zatím ovíjí hlavu. Za otcem a pod ním se všude prostíral New York, ale jeho hukot a spěch zadržovaly dvě vrstvy speciálního skla.

Faktem je, že prachy do sanatoria Sunnyvale nikoho nedostanou, říká otec podřízenému pochmurně a spokojeně. Natáhl se a zaťukal podřízenému na čelo. Tam tě dostane jedině to, když se hodiny tady ve věži porouchají. To se stalo tomu klukovi. Ale maká ze všech sil. Dělá nejlepší košíky z celého baráku, to mi řekli. Ale až ho pustí -pokud ho pustí - čeká na něho vejlet. Vejlet na -

„- dostavníkovou stanici,“ zamumlal Jake, pak si sáhl na čelo rukou, která se chtěla třást. Ty hlasy se vracely. Ty uječené, hádavé hlasy, které ho doháněly k šílenství.

Jsi mrtvý, Jakeu. Přejelo tě auto a jsi mrtvý.

Nebud' hloupý! Podívej se - vidíš ten plakát? NEZAPOMENĚ NA PIKNIK S PRVNÍ TŘÍDOU, stojí na něm. Myslíš, že v posmrtném životě jsou nějaké třídní pikniky?

To nevím. Ale vím, že tě přejelo auto.

Ne!

Ano. Stalo se to 9. května v 8.25. Umřel jsi o necelou minutu později.

Ne! Ne! Ne!

„Johne?“

Rozhlédl se, hrozně se lekl. Nedaleko stál pan Bissette, učitel francouzštiny, a vypadal trochu ustaraně. Ostatní žáci mu za zády už odcházeli do společenské místnosti k rannímu shromáždění. Jen chvílemi se ozval hovor a vůbec nikdo nekřičel. Nejspíš i ostatním studentům, stejně jako Jakeovi, rodiče řekli, jaké mají štěstí, že můžou chodit na Piperovu školu, kde nezáleží na penězích (i když školné dělalo dvaadvacet tisíc dolarů ročně), ale na tom, co má člověk v hlavě. Nejspíš mnoha z nich rodiče slíbili, že pojedou v létě na výlet, pokud dostanou slušné známky. Rodiče šťastných výherců výletu dokonce v některých případech dostojí slovu. Nejspíš -

„Johne, není ti něco?“ zeptal se pan Bissette.

„Vůbec ne,“ řekl Jake. „Je mi dobře. Trochu jsem ráno zaspal. Asi jsem se ještě neprobudil.“

Rysy obličejů pana Bissetta se uvolnily a učitel se usmál. „To se stává i těm nejlepšímu z nás.“

Mému tátovi ne. Mistr Trháku nikdy nezaspí.

„Jsi připraven k závěrečné zkoušce z francouzštiny?“ zeptal se pan Bissette. „Voulez-vous faire l'examen čet après-midi?“

„Snad ano,“ řekl Jake. Po pravdě řečeno nevěděl, jestli je ke zkoušce připraven nebo ne. Nemohl si ani vzpomenout, jestli na závěrečnou zkoušku z francouzštiny studoval nebo ne. Poslední dobou se zdálo, že nezáleží na ničem, kromě hlasů v jeho hlavě.

„Chci ti znovu říct, jak moc jsem byl rád, že jsem tě letos učil, Johne. Chtěl jsem to říct i tvým rodičům, ale nepřišli na rodičovskou schůzku -“

„Mají moc práce,“ řekl Jake.

Pan Bissette přikývl. „No, dělal jsi mi radost. Chtěl jsem ti to prostě říct... a že se těším, že tě budu učit francouzštinu i příští rok.“

„Díky,“ odpověděl Jake a uvažoval, co by pan Bissette říkal, kdyby dodal, *Myslím, že příští rok francouzštinu nebudu mít, ledaže bych se mohl účastnit korespondenčního kursu, který by mi chodil do poštovní příhrádky ve starém dobrém Sunnyvale.*

Joanne Franksová, školní tajemnice, vešla do dveří společenské místnosti, v ruce malý postříbřený zvonek. V Piperově škole se všechna zvonění odbývala ručně. Jake předpokládal, že pokud je člověk rodičem, představuje to pro něj jeden z půvabů této školy. Vzpomínky na malou školu z červených cihel a tak. On ten zvonek nenáviděl. Připadalo mu, že mu ten zvuk projíždí hlavou skrz naskrz -

Už to dlouho nevydržím, pomyslel si zoufale. Je mi líto, ale prohrávám. Opravdu, opravdu prohrávám.

Pan Bissette zahlédl slečnu Franksovou. Otočil se k odchodu, ale pak se obrátil znovu k němu. „Opravdu ti nic není, Johne? Zdálo se mi, že jsi v posledních týdnech nějak přetažený. Ustaraný. Neleží ti něco v hlavě?“

Jakea skoro překonala laskavost hlasu pana Bissetta, ale pak si představil, jak by se pan Bissette tvářil, kdyby řekl, *Ano. Leží mi něco v hlavě. Takový drobný, ohavný faktoid. Umřel jsem, víte, a odešel do jiného světa. A pak jsem umřel znovu. Vy mi řeknete, že nic takového se nestalo, a samozřejmě máte pravdu, a něco ve mně ví, že máte*

pravdu, ale větší část mého mozku ví, že se pletete. Ono se to stalo. Já jsem zemřel, opravdu.

Kdyby řekl něco takového, pan Bisette by okamžitě telefonoval Elmeru Chambersovi a Jake si pomyslel, že sanatorium Sunnyvale by nejspíš vypadalo jako lázně po tom všem, co by otec musel proslovit na téma kluků, kteří začali mít bláznivé průpovídky před závěrečnými zkouškami. Kluků, kteří dělají věci, o kterých se nedá debatovat u oběda nebo při koktejlu. Kluků, kteří to Zvorali.

Jake se donutil k úsměvu. „Mám trochu strach ze zkoušek, nic víc.“

Pan Bisette mrkl. „Zvládneš to.“

Slečna Franksová začala zvonit ke Shromáždění. Každé cinknutí proniklo Jakeovi ušima a pak mu proletělo mozkiem jako malá raketa.

„Pojď,“ řekl pan Bisette. „Přijdeme pozdě. Přece nemůžeme přijít pozdě hned první den zkouškového týdne, co?“

Prošli kolem slečny Franksové a jejího rozkmitaného zvonku. Pan Bisette zamířil k řadě sedadel, které se říkalo Fakultní sbor. V Pipe-rově škole měli mnoho podobných roztomilých jmen: aule se říkalo Společenský sál, přestávce na oběd se říkalo Oddechový čas, sedmáci a osmáci byli Vyšší ročníky, a skládací židličky u klavíru (do kterého se slečna Franksová brzy opře stejně nemilosrdně jako do stříbrného zvonku) byly samozřejmě Fakultní sbor. Všechno patřilo k tradici, jak si Jake domyslel. Kdybyste byli rodičem, který ví, že vaše dítě má v poledne Oddechový čas ve Společenském sále, místo aby se cpalo tuňákovým sendvičem ve školní jídelně, určitě byste nabyli jistoty, že na ministerstvu vzdělávání je všechno tip t'op.

Svezl se na sedadlo vzadu a nechal se omývat ranním hlášením. Hlavou mu nepřetržitě probíhala hrůza, takže se cítil jako krysa lapená ve cvičném válečku. A když se pokusil podívat se dopředu vstříc lepším, jasnějším dobám, viděl jenom tmou.

Ta loď byla jeho zdravý rozum, a potápěla se.

Na pódium vyšel pan Harley, ředitel školy, a pronesl krátký proslov o tom, jak je Zkouškový týden důležitý, a o tom, jak jejich známky vytvoří další krok na Velké cestě životem. Pověděl jim, že škola na nich závisí, že na nich také on závisí a rodiče na nich také závisejí. Neřekl jim, že na nich závisí celý svobodný svět, ale silně naznačoval, že by tomu tak mohlo být. Skončil oznámením, že během Zkouškové-

ho týdně nebude zvonit (což byla první a jediná dobrá zpráva, kterou toho rána Jake obdržel).

Slečna Franksová, která zaujala místo u klavíru, udeřila zahajovací akord. Studentstvo, sedmdesát chlapců a padesát dívek, z nichž každý byl oblečen úhledným a střízlivým způsobem, který prozrazoval rodičovský vkus a finanční stabilitu, vstalo jako jeden muž a začalo zpívat školní hymnu. Jake vypouštěl z úst slova a myslel na místo, kde se po smrti probudil. Nejdřív věřil, že je v pekle... a když přišel ten muž v černé kutně s kapuci, byl si tím jist.

Potom samozřejmě přišel ten druhý muž. Muž, kterého si Jake skoro zamiloval.

Jenomže mě nechal spadnout. Zabil mě.

Cítil, jak mu v zátylku a mezi lopatkami vyráží mrazivý pot.

„Zdravíme proto síně Piperu,

vysoko držíme její vlajku.

Sláva jí, naší alma mater,

Pipere, dál, nebo zhyň!“

Panebože, to je ale pitomá písnička, pomyslel si Jake, a najednou ho napadlo, že jeho otci by se moc líbila.

2

První hodinu měli anglickou kompozici, jediný předmět, ve kterém neskládali závěrečné zkoušky. Jejich úkolem bylo napsat doma Závěrečnou slohovou práci. Mělo se jednat o strojopis o rozsahu patnáct set až čtyři tisíce slov. Téma, které jim zadala slečna Averyová, znělo *Jak chápu pravdu*. Závěrečná slohová práce bude tvořit pětadvacet procent jejich závěrečné známky v tomto semestru.

Jake vešel do učebny a usedl do třetí řady. Ve třídě jich bylo pouze jedenáct. Jake si vzpomněl na Den statistik, který měli loni v září, kdy jim pan Harley prozradil, že Piperova škola má největší poměr učitelů na žáka ze všech lepších soukromých středních škol na východě. Do rytmu tohoto sdělení bouchal pěstí do pultíku ve Společenské síni, aby tento bod zdůraznil. Na Jakea to neudělalo zvláštní dojem, ale sdělil tuto informaci otci. Myslel si, že na otce dojem udělá, a nemýlil se.

Rozepjal tašku na knihy a opatrně vytáhl modrou složku, ve které měl Závěrečnou slohovou práci. Položil ji na stůl a chtěl ji naposledy přehlédnout, když tu jeho oči padly na dveře po levé straně učebny. Věděl, že vedou do šatny, a byly toho dne zavřené, protože v New Yorku bylo čtyřicet stupňů a nikdo neměl kabát, který by bylo potřeba v šatně pověsit. Nic tam nebylo, jenom řady mosazných háčků na zdi a na podlaze dlouhá gumová rohožka na boty. V rohu na konci leželo několik krabic se školními potřebami - křídou, pracovními sešity a podobně.

Nic zvláštního.

Přesto Jake vstal z židle, nechal svou složku zavřenou na stole a prošel těmi dveřmi. Slyšel, jak spolužáci spolu potichu hovoří, a šustění stránek, jak si prohlíželi své Závěrečné slohové práce a pátrali po chybných přívlastcích a nevýstižných frázích, ale jemu ty zvuky připadaly vzdálené.

Jeho pozornost upoutaly ty dveře.

V posledních asi deseti dnech, kdy mu hlasy v hlavě stále sílily, byl Jake stále víc fascinován dveřmi - všemožnými dveřmi. Dveře mezi svou ložnicí a chodbou v poschodí otevřel za uplynulý týden nejméně pětsetkrát, a dveře mezi svým pokojem a koupelnou tisíckrát. Pokaždé, když to udělal, cítil v hrudi sevřený balónek naděje a očekávání, jako by kdesi za těmi nebo oněmi dveřmi ležela odpověď na jeho potíže a on ji tam určitě najde... nakonec. Ale pokaždé tam našel jen chodbu, koupelnu, chodník nebo něco podobného.

Minulý čtvrtek přišel domů ze školy, vrhl se na postel a usnul - zdálo se, že spánek je jediná skrýš, která mu zůstala. Jenomže když se za tři čtvrtě hodiny probudil, stál v koupelnových dveřích a omámeně hleděl na tak vzrušující věc jako záchod a umyvadlo. Naštěstí ho nikdo neviděl.

Když se teď přibližoval ke dveřím do šatny, cítil stejně omamný záchvěv naděje, jakési jistoty, že se ty dveře neotevřou do tmavé komory přechovávající jenom vytrvalé zimní pachy - flanelu, gumy a mokré vlny - ale že se otevřou do nějakého jiného světa, kde bude moci být znovu celý. Na podlahu učebny padne rozšiřující se trojúhelník horkého, oslnivého světla, a on uvidí kroužit ptáky na bledě modrém nebi barvy

(jeho očí)

starých džínů. Pouštní vítr mu sfoukne vlasy dozadu a vysuší mu nervózní pot na čele.

Projde těmi dveřmi a bude uzdraven.

Jake otočil knoflíkem dveří a otevřel je. Uvnitř byla jen tma a řada lesklých mosazných háčků. U hromádky sešitů v rohu ležela dávno zapomenutá rukavice.

Srdce mu kleslo a Jake měl najednou chuť vplížit se do té tmavé místnosti plné hořkých zimních pachů a křídového prachu. Mohl by odsunout tu rukavici a posadit se do rohu pod háčky. Mohl by se posadit na gumovou rohož, kam se mají v zimě odkládat boty. Mohl by tam sedět, strčit si palec do úst, přitáhnout si kolena pevně k hrudi, zavřít oči, a... a...

A prostě to vzdát.

Ten nápad - úleva v tom nápadu obsažená - ho nesmírně přitahoval. Znamenalo by to konec hrůzy, zmatku a vykořenění. To poslední bylo kdoví proč nejhorší. Ten vytrvalý pocit, že celý jeho život se proměnil v bláznivé zrcadlové bludiště.

Jenomže v Jakeovi Chambersovi se skrývala ocel, stejně jako se skrývala v Eddiem a Susannah. Teď z ní vyšlehl do toho šera tvrdý modrý záblesk jako z majáku. Nikdo se vzdávat nebude. To, co v něm bylo poroucháno, mu možná nakonec zdravý rozum sebere, ale do té doby neustoupí ani o píd'. Ať se propadne, jestli to udělá.

Nikdy! Pomyslel si zarputile. Nikdy! Ni-

„Až dokončíte inventuru školních zásob v šatně, Johne, snad byste se k nám mohl připojit,“ ozvala se za ním slečna Averyová suchým, kultivovaným hlasem.

Třídou proběhla vlnka hihňání, když se Jake obracel od šatny zpět. Slečna Averyová stála za stolem, dlouhými prsty se lehce opírala o podložku a dívala se na něj klidným, inteligentním pohledem. Měla dnes na sobě modrý kostým a vlasy stažené jako obvykle do drdolu. Přes rameno jí nakukoval Nathaniel Hawthorne, mračil se ze svého místa na zdi na Jakea.

„Promiňte,“ zamumlal Jake a zavřel dveře. Okamžitě se ho zmocnilo silné nutkání je znovu otevřít, přesvědčit se, podívat se, jestli tam tentokrát nebude ten jiný svět, s horkým sluncem a pouštní krajinou.

Místo toho se vrátil na místo. Petra Jesserlingová se po něm podívala veselýma očima, které jí jen hrály. „Příště tam vem s sebou mě,“ zašeptala. „Pak se budeš mít na co dívat.“

Jake se nepřítomně usmál a vklouzl na sedačku.

„Děkuji ti, Johne,“ řekla slečna Averyová svým nesmírně klidným hlasem. „A teď, než mi odevzdáte své Závěrečné slohové práce - o nichž jsem přesvědčena, že budou všechny velmi pěkné, velmi úhledně napsané, velmi zvláštní -, bych vám ráda přečetla krátký seznam doporučené prázdninové literatury, který vypracovalo oddělení angličtiny. O některých těch výtečných knihách vám povím několik slov -“

Při řeči předala Davidu Surreyovi hromádku stejnopisů. David je začal rozdávat a Jake si otevřel složku, aby se naposledy podíval na to, co napsal na téma *Jak chápu pravdu*. Upřímně ho to zajímalo, protože si už nevzpomínal, že by Závěrečnou slohovou práci psal, stejně jako si nedokázal vzpomenout, jestli studoval na závěrečnou zkoušku z francouzštiny.

Díval se na titulní stránku překvapeně a stále neklidněji. JAK CHÁPU PRAVDU, *John Chambers*, stálo úhledným strojopisem uprostřed stránky, a to bylo v pořádku, ale z nějakého důvodu pod nadpis přilepil dvě fotografie. Na jedné byly dveře - pomyslel si, že to jsou možná dveře do čísla 10 v Downing Street v Londýně - a na druhé byl vlak Amtraku. Byly to barevné fotografie, určitě je vystříhl z nějakého časopisu.

Proč jsem to udělal? A kdy jsem to udělal?

Otočil list a zahleděl se na první stránku své Závěrečné slohové práce, ale nemohl uvěřit a porozumět tomu, co vidí. Potom, když úletem začalo pronikat pochopení, ho zaplavila hrůza, která stále rostla. Tak se to nakonec stalo. Nakonec ztratil tolik zdravého rozumu, že to jiní lidé poznají.

3

JAK CHÁPU PRAVDU

John Chambers

„Ukážu ti strach v hrsti prachu.“

T. S. „BUTCH“ ELIOT

„Moje první myšlenka zněla, že každé jeho slovo je lež.“

- ROBERT „SUNDANCE“ BROWNING

*Pistolník je pravda.
Roland je pravda.
Vězeň je pravda.
Paní stínů je pravda.
Vězeň a Paní se stali manželi. To je pravda.
Dostavníková stanice je pravda.
Mluvící démon je pravda.
Prošli jsme pod horami a to je pravda.
Pod těmi horami byly příšery. To je pravda.
Jedna z nich měla mezi nohama benzínové čerpadlo Amoco
a předstírala, že je to penis. To je pravda.
Roland mě nechal zemřít. To je pravda.
Pořád ho mám rád.
To je pravda.*

„A je velmi důležité, abyste si všichni přečetli Pána much,“ říkala slečna Averyová jasným, ale poněkud vyšeptalým hlasem. „A až to uděláte, musíte si položit jisté otázky. Dobrý román se často podobá řadě hádanek ukrytých v hádankách, a toto je velmi dobrý román - jeden z nejlepších, jaké byly napsány v druhé polovině dvacátého století. Nejprve si tedy položte otázku, jaký může mít symbolický význam ta lastura. Za druhé -“

Daleko. Daleko, předaleko. Jake otočil druhý list své Závěrečné slohové práce a roztřesená ruka zanechala na první stránce tmavou šmouhu od potu.

*Kdy brána není brána? Když je dána, a to je pravda.
Blaine je pravda.
Blaine je pravda.
Který vůz nic neuveze? Velký vůz, a to je pravda.
Blaine je pravda.
Musíš stále sledovat Blainea, Blaine je svízel, a to je pravda.
Jsem si docela jist, že Blaine je nebezpečný, a to je pravda.
Co je celé černé a bílé a červené? Červenající se zebra, a to je pravda.
Chci se vrátit a to je pravda.
Musím se vrátit a to je pravda.*

*Zblázním se, jestli se nevrátím, a to je pravda.
Nemůžu jít znovu domů, pokud nenajdu kámen, růži, dveře,
a to je pravda.
Šš-šš, a to je pravda.
Šš-šš. Šš-šš.
Šš-šš. Šš-šš. Šš-šš.
Šš-šš. Šš-šš. Šš-šš. Šš-šš
Bojím se. To je pravda.
Šš-šš.*

Jake pomalu zvedl hlavu. Srdce mu bouchalo tak prudce, že viděl před očima tancovat zářivé světlo jako odraz fotografického blesku, světlo, které pulsovalo do rytmu titánského dusotu jeho srdce.

Viděl, jak slečna Averyová podává jeho Závěrečnou slohovou práci jeho matce a otci. Vedle slečny Averyové stál pan Bissette s vážnou tváří. Slyšel, jak slečna Averyová říká zřetelným, vyšeptalým hlasem, *Vás syn je vážně nemocen. Pokud potřebujete důkaz, podívejte se na tuto Závěrečnou slohovou práci.*

John nebyl poslední tři týdny ve své kůži, dodal pan Bissette. Zdá se, že je chvílemi vystrašený, a neustále jako omámený... není zcela přítomen, jestli víte, jak to myslím. Je pense que John est fou... comprenez-vous?

Opět slečna Averyová: *Možná máte doma nějaké léky na upravování nálady a John se k nim dostal?*

John nevěděl o lécích na upravování nálady, ale věděl, že otec má ve spodní zásuvce pracovního stolu několik gramů kokainu. Otec si bude určitě myslet, že Jake na něm byl.

„Teď mi dovoluňte říct několik slovo o Hlavě 22,“ pokračovala slečna Averyová od katedry. „Je to velmi náročná kniha pro studenty šesté a sedmé třídy, ale přesto bude pro vás docela zábavná, pokud otevřete svou mysl jejímu zvláštnímu kouzlu. Můžete tento román považovat, jestli budete chtít, za surrealistickou komedii.“

Nepotřebuju nic takového číst, pomyslel si Jake. Já v něčem takovém žiju, a není to žádná komedie.

Otočil na poslední stránku své Závěrečné slohové práce. Nebyla na ní žádná slova. Místo nich nalepil na papír další obrázek. Byla to fotografie šikmé věže v Pise. Počmáral ji černou pastelkou. Tmavé, voskové tahy se vlnily a vířily v šílených smyčkách.

Nevzpomínal si, že by něco z toho dělal.

Nevzpomínal si absolutně na nic.

Ted' slyšel, jak jeho otec říká panu Bissettovi: Fou. *Ano, rozhodně je fou. Kluk, který podělá svou šanci na škole, jako je Piperova, MUSÍ být fou, vidíte? No... tohle zvládnou. Všechno zvládat je moje práce. Vyřeší to Sunnyvale. Potřebuje strávit nějaký čas v Sunnyvale, bude plést košíky a brát rozum do hrsti. O našeho kluka se nebojte, lidi. Umí běhat... ale neschová se.*

Opravdu ho pošlou do blázince, jestli se jim začne zdát, že jeho výtah už nedojede do nejvyššího patra? Podle Jakea by se na to daly vsadit poslední boty. Jeho otec se v žádném případě nebude otravovat s cvokem ve vlastním domě. To místo, kam ho strčí, se možná nebude jmenovat Sunnyvale, ale na oknech tam budou mříže a chodbami se budou plížit mladí muži v bílých pláštích a v botách s gumovou podrážkou. Ti mladí muži budou velmi svalnatí a budou mít pozorné oči a přístup k podkožním injekcím plným umělého spánku.

Všem řeknou, že jsem odjel, pomyslel si Jake. Ty hádavé hlasy v jeho hlavě dočasně umlčel stoupající příliv paniky. Řeknou, že jsem odjel na rok k tetě a strýci do Modesta... nebo do Švédska na studentskou výměnu... nebo opravovat satelity do vesmíru. Matce se to nebude líbit... bude plakat... ale podřídí se. Má své přátele a kromě toho ona se vždycky podřídí tomu, co on rozhodne. Ona... oni... mě...

Cítil, jak mu do krku stoupá jekot, a pevně stiskl rty k sobě, aby ho zadržel. Znovu se podíval dolů na divokou černou čmáranici zakrývající fotografii šikmé věže, a pomyslel si, *Musím se odtud dostat. Musím se odtud okamžitě dostat.*

Zvedl ruku.

„Ano, Johne, copak je?“ Slečna Averyová se na něj dívala s mírně podrážděným výrazem, který měla vyhrazen pro studenty, kteří ji vyrušovali při vyučování.

„Rád bych si na chvíli odskočil, jestli dovolíte,“ řekl Jake.

To byl další příklad mluvy na Piperu. Zdejší studenti nikdy neřekli „jít se vyčurat“ nebo „vypustit ledviny“, nebo, Bože chraň, „vyložit náklad“. Nevyslovený předpoklad zněl, že zdejší studenti jsou příliš dokonalí na to, než aby produkovali vedlejší odpad při svém vkusně tichém klouzání životem. Jednou za čas někdo požádal o svolení „na chvíli si odskočit“, a to bylo vše.

Slečna Averyová vzdychla. „Musíš, Johne?“

„Ano, prosím.“

„Dobře. Vrat' se co nejdříve.“

„Ano, slečno Averyová.“

Zavřel složku, vstal, vzal složku do ruky a pak ji neochotně znovu pustil. Nemělo to smysl. Slečna Averyová by se ptala, proč si bere Závěrečnou slohovou práci na záchod. Měl ty pitomé papíry ze složky vytáhnout a nacpat je do kapsy, než se ptal o dovolení odskočit si. Teď už bylo pozdě.

Jake prošel uličkou ke dveřím, složku nechal na stolku a tašku na knihy pod ním.

„Doufám, že všechno vyjde bez potíží, Chambersi,“ zašeptal David Surrey a uchechtl se do dlaně.

„Zklidni svá neklidná ústa, Davide,“ řekla slečna Averyová již zřetelně podrážděná, a celá třída se zasmála.

Jake došel ke dveřím na chodbu, a když uchopil otočný knoflík, zdvihl se v něm znovu ten pocit naděje a jistoty: *To je ono - opravdu. Otevřu ty dveře a za nimi bude svítit pouštní slunce. Ucítím na tváři suchý vítr. Projdu jimi a už nikdy tuhle učebnu nevidím.*

Otevřel dveře a na druhé straně byla jen chodba, ale v jedné věci měl přesto pravdu: už nikdy učebnu slečny Averyové neviděl.

4

Pomalou odcházel zšeřelou, dřevem obloženou chodbou, a mírně se potil. Procházel kolem dveří do učeben, které by byl rád otevíral, nebyť čirých skleněných výplní. Nahlédl do hodiny francouzštiny pana Bissetta a úvodu do geometrie pana Knopfa. V obou učebnách seděli žáci s tužkami v ruce a hlavou skloněnou nad otevřenými sešity. Nahlédl do hodiny rétoriky pana Harleyho a uviděl Stana Dorfmana - jednoho ze svých známých, kteří nebyli tak docela přáteli - který zrovna začínal svou Závěrečnou řeč. Stan vypadal k smrti vyděšený, ale Jake věděl, že Stan nemá nejmenší ponětí, co strach - opravdový strach - znamená.

Zemřel jsem.

Ne. Nezemřel.

Ale ano.

Ale ne.

Ano.

Ne.

Došel ke dveřím s nápisem DÍVKY. Strčil do nich a očekával, že uvidí zářivé pouštní nebe a na obzoru hory v modrém oparu. Místo toho uviděl u jednoho umyvadla Belindu Stevensovou, která se dívala do zrcadla a vymačkávala si pupínek na čele.

„Ježíši Kriste, nevádí ti to?“ zeptala se.

„Promiň. Spletl jsem si dveře. Myslel jsem, že tu bude poušť.“

„Cože?“

Ale to už dveře pustil a nechal je na jejich pneumatickém kloubu zaklapnout. Prošel kolem pítka a otevřel dveře označené CHLAPCI. Tady to bylo, věděl to, byl si tím jist, toto byly dveře, které ho zavedou zpátky -

Pod zářivkami se leskly tři bezchybně čisté mušle. Do umyvadla pochmurně odkapával kohoutek. To bylo vše.

Jake nechal dveře, aby se zavřely. Šel chodbou dál, podpatky pevně a drobně klapaly po dlaždicích. Než prošel kolem kanceláře, nahlédl do ní a uviděl jen slečnu Franksovou. S kýmsi telefonovala, houpala se na houpacím křesle dopředu a dozadu a hrála si s kadeří svých vlasů. Na stole vedle ní stál postříbřený zvonek. Jake počkal, až se zhoupne tváří ode dveří, a pak proběhl kolem. O půl minuty později se vynořil do jasného ranního slunce pozdního května.

Jdu za školu, pomyslel si. Ani momentální roztěkanost nepřehlušila úžas nad tím nečekaným vývojem. Až se za takových pět minut nevrátím ze záchodu, slečna Averyová někoho za mnou pošle... a pak jim to dojde. Všem dojde, že jsem pryč, že jsem šel za školu.

Vzpomněl si na složku ležící na stolku.

Přečtou si to a budou si myslet, že jsem blázen. Fou. Určitě. Samozřejmě. Protože blázen jsem.

Pak promluvil jiný hlas. Napadlo ho, že je to hlas toho muže s ostřelovačskými očima, muže, který nosil nízko na bocích dvě velké pistole. Ten hlas byl studený... ale poskytoval trochu útěchy.

Ne, Jakeu, řekl Roland. Nejsi blázen. Jsi ztracený a vystrašený, ale nejsi blázen a nemusíš se bát svého stínu, který za tebou ráno kráčí, ani svého stínu, který ti večer stoupá vstříc. Musíš najít cestu domů, to je všechno.

„Ale kam jdu?“ zašeptal Jake. Stál na chodníku Padesáté šesté ulice mezi ulicemi Park a Madison, a pozoroval auta uhánějící kolem.

Prohučel kolem něj městský autobus, zůstala po něm tenká vrstva štiplavého modrého naftového kouře. „Kam jdu? Kde jsou ty zatracené dveře?“

Ale pistolníkův hlas ztichl.

Jake se otočil vlevo, směrem k East River, a naslepo vykročil vpřed. Neměl ponětí, kam jde - vůbec žádné ponětí. Mohl jen doufat, že ho nohy donesou na to pravé místo... stejně jako ho nedávno donesly na to nepravé.

5

Stalo se to před třemi týdny.

Nikdo nemohl říct, Všechno to začalo před třemi týdny, protože by tím vyvolal dojem, že mezitím došlo k nějakému vývoji, a to nebyla pravda. K vývoji došlo ohledně těch hlasů, naléhavosti, se kterou trvaly na své vlastní verzi skutečnosti, ale všechno ostatní se udalo naráz.

V osm hodin odešel z domu do školy - vždycky chodil pěšky, když bylo pěkné počasí, a počasí tehdy v květnu bylo naprosto skvělé. Jeho otec odešel do televize, jeho matka ještě ležela a paní Greta Shawová byla v kuchyni, popíjela kávu a četla svůj *New York Post*.

„Sbohem, Greto,“ řekl. „Už jdu do školy.“

Zvedla na pozdrav ruku, ale hlavu od novin nezvedla. „Měj se pěkně, Johnny.“

Všechno jako vždy. Prostě další den v životě.

A tak to bylo dalších tisíc pět set vteřin. Potom se všechno navždycky změnilo.

Loudal se, v jedné ruce tašku, v druhé sáček s obědem, nahlížel do výloh. Sedm set dvacet vteřin před koncem svého života, jak ho dosud znal, se zastavil a podíval se do výlohy u Brendia, kde figuríny v kožešinových kabátech a edvardiánských oblecích ztuhle předstíraly konverzaci. Myslel jen na to, že dnes odpoledne po škole půjde na kuželky. Jeho průměr dělal 158, což bylo skvělé na kluka, kterému bylo teprve jedenáct. Toužil po tom, aby se z něj jednoho dne stal profesionální kuželkář a jel na turnaj (a kdyby jeho otec znal tento drobný faktoid, chytil by se stropu).

Už se to blížilo - blížila se chvíle, kdy se mu zdravý rozum najednou zatemní.

Přešel Třicátou devátou, zbývalo čtyři sta vteřin. U semaforu na Čtyřicáté první musel počkat na zelenou, zbývalo dvě stě sedmdesát. Zastavil se, aby se podíval do obchodu s novinkami na rohu Padesáté a Čtyřicáté druhé, zbývalo sto devadesát. A potom, kdy mu zbývalo něco přes tři minuty obyčejného života, vstoupil Jake Chambers pod neviditelný deštník té síly, kterou Roland nazýval *ka-tet*.

Začal ho zaplavovat divný, stísněný pocit. Nejdřív měl dojem, že ho snad někdo pozoruje, ale pak si uvědomil, že to vůbec není ono... tedy že to tak docela není ono. Měl pocit, že už tu někdy byl. Že znovu prožívá sen, na který už skoro zapomněl. Čekal, až ten pocit pomine, ale nedočkal se. Sínil a začal se mísit s pocitem, ve kterém chtěl nechtě poznat hrůzu.

Vpředu, na nedalekém rohu Padesáté a Čtyřicáté třetí, si černochoch ve slamáku chystal pojízdný stánek s preclíky a limonádou.

To je ten, který zaječí „*Ach panebože, je po ňom!*“ pomyslel si Jake.

Ke vzdálenějšímu rohu přicházela tlustá paní, v ruce nesla tašku od Bloomingdalea.

Ona tu tašku upustí. Upustí tašku a zakryje si rukama pusu a začne křičet. Ta taška se roztrhne. V tašce je panenka. Je zabalená do červeného ručníku. Uvidím to z ulice. Z místa, kde budu ležet, a krev mi bude prosakovat do kalhot a bude kolem mě dělat kaluž.

Za tlustou ženou stál vysoký muž v šedém obleku z česané vlny. Nesl si kufřík.

Ten si pozvrací střevíce. Ten upustí kufřík a pozvrací si střevíce. Co se stane se mnou?

Ale nohy ho otupěle nesly ke křižovatce, kde lidé přecházeli, zčerstva a v neustálém proudu. Kdesi za ním byl vraždící kněz, stále se přibližoval. Jake to věděl, stejně jako věděl, že knězovy ruce se za okamžik natáhnou, aby do něj strčily... ale nemohl se rozhlédnout. Jako by byl uvězněn v noční můře, kde všechno musí jít svým směrem.

Zbývaly padesát tři vteřiny. Prodavač preclíků vpředu otevíral po straně svého vozíku poklop.

Vytáhne láhev limonády, pomyslel si Jake. Nebude to plechovka, ale láhev. Zatřese s ní a celou ji naráz vypije.

Prodavač preclíků vytáhl láhev limonády, prudce s ní zatřásl a odšrouboval uzávěr.

Zbývalo čtyřicet vteřin.

Ted' se změní světla na semaforu.

Bílý nápis JDI zmizel. Červený nápis STŮJ začal rychle blikat. A kdesi, necelého půl bloku odtud, se rozjel velký modrý cadillac a zamířil ke křižovatce Páté a Čtyřicáté třetí. Jake to věděl, stejně jako věděl, že cadillac řídí tlustý muž s kloboukem skoro stejného modrého odstínu, jako bylo jeho auto.

Já zemřu!

Chtěl to nahlas zakřičet na lidi, kteří všude kolem něj nevšímavě spěchali, ale čelisti měl pevně sevřené. Nohy ho klidně nesly dál ke křižovatce. Nápis STŮJ přestal blikat a rozsvítil se klidným červeným varovným světlem. Prodavač preclíků vhodil prázdnou láhev od limonády do drátěného koše na rohu. Tlustá paní stála na rohu na druhé straně ulice naproti Jakeovi, nákupní tašku držela za ucha. Muž v šedém obleku stál přímo za ní. Zbývalo osmnáct vteřin.

Ted' by měla kolem projet dodávka z hračkářství, pomyslel si Jake.

Křižovatkou před ním prohrčel nákladňák, který měl na boku namalovaný obrázek veselého panáčka a slova TOOKERŮV VELKOOBCHOD HRAČKAMI a poskakoval nahoru a dolů ve výmolech. Jake věděl, že muž v černém plášti za ním vyrazil rychleji, zmenšuje vzdálenost mezi nimi a už natahuje dlouhé ruce. Přesto se Jake nemohl ohlédnout, stejně jako se člověk nedokáže ohlížet ve snech, ve kterých ho dohání něco strašného.

Uteč! A jestli nemůžeš utíkt, sedni si a chyt' se značky Zákaz parkování! Hlavně nedovol, ať se to stane!

Nebylo však v jeho moci, aby něčemu zabránil. Před ním, na okraji obrubníku, stála mladá žena v bílém svetru a černé sukni. Nalevo od ní stál mladý Mexičan s přenosným rádiem. Zrovna končila disko písnička od Donny Summerové. Jake věděl, že příští písnička bude „Dr. Love“ od Kiss.

Půjdou každý na jinou stranu -

Sotva si to pomyslel, žena udělala krok napravo. Mexický mladík ukročil nalevo, takže mezi nimi vznikla mezera. Jakeovy zrádné nohy ho zavedly do té mezery. Zbývalo devět vteřin.

Kousek dál v ulici se jasné květnové slunce zablýsklo na kapotové ozdobě cadillaku. Jake věděl, že je to typ Sedan de Ville, ročník 1976. Auto zrychlovalo. Světla semaforu se chystala přeskočit a muž řídící cadillac, ten tlustý muž v modrém klobouku s pírkiem furiantsky zastr-

čeným za krepou se chtěl prosmýknout křižovatkou dřív, než naskočí červená. Tři vteřiny. Muž v černém za Jakem se chystal k výpadu. Písnička „Love to Love You, Baby“ z rádia mladého muže končila a začala „Dr. Love“.

Dvě.

Cadillac přešel do pruhu silnice, který byl Jakeovi nejbliž, a uháněl ke křižovatce, s mřížkou chladiče vyceněnou.

Jedna.

Jakeovi se zastavil dech v hrdle.

Nula.

„Och!“ vykřikl Jake, když ho ruce prudce udeřily do zad a strčily do něj, strčily ho do ulice, vyrazily z něj život -

Jenomže tam žádné ruce nebyly.

Přesto se zapotácel, rukama zamával ve vzduchu, ústa proměněná v temné zoufalé O. Ten mladý Mexičan s rádiem se natáhl, chytil Jakea za paži a strhl ho zpět. „Bacha, hrdino,“ řekl. „Nebo tě ty auta rozmašřijou.“

Cadillac proplul kolem. Jake zahlédl tlustého muže v modrém klobouku, který vyhlížel čelním sklem, a pak auto zmizelo.

Tehdy se to stalo. Tehdy se rozčísil v půli a stal se dvěma chlapci. Jeden ležel na ulici a umíral. Ten druhý stál na rohu, díval se celý otupělý a strnulý úžasem, jak se nápis STÚJ mění opět na VOLNO a lidé začínají kolem něj procházet, jako by se nic nestalo... protože se opravdu nic nestalo.

Jsem naživu! radovala se půlka jeho duše a křičela úlevou.

Mrtvý! ječela druhá půlka. *Ležím mrtvý na ulici. Všichni se sbíhají kolem mě a ten muž v černém, který do mě strčil, říká: Jsem kněz. Nechte mě projít.*“

Projížděly jím vlny slabosti a ty proměnily jeho myšlenky v nadýchané padákové hedvábí. Viděl přicházet tlustou paní, a když procházela kolem, nahlédl jí Jake do tašky. Uviděl zářivě modré oči panenky vykukující nad okrajem červeného ručníku, jak přesně věděl, že tomu bude. Pak paní zmizela v davu. Prodavač preclíků neječel *Ach panebože, je po ňom!* Dál se chystal na všední pracovní den a pískal si k tomu písničku od Donny Summerové, kterou slyšel z Mexičanova rádia.

Jake se otočil a zdivočele se rozhlížel po knězi, který nebyl knězem. Nebyl tam.

Jake zaúpěl.

Nech toho! Co je to s tebou?

To nevěděl. Věděl pouze, že má v této chvíli ležet na ulici a připravovat se na smrt a že ta tlustá žena má křičet a pán v obleku z česané vlny má zvracet a ten muž v černém se prodírat houstnoucím davem.

A v koutku duše mu připadalo, že se to skutečně děje.

Ta slabost se začala vracet. Jake najednou upustil sáček s obědem na chodník a ze všech sil se plácl do obličeje. Nějaká paní, která spěchala do práce, se na něj divně podívala. Jake si jí nevšímal. Nechal oběd ležet na chodníku a vrhl se do křižovatky a nevšímal si ani červeného nápisu STŮJ, který začal znovu blikat. Už na tom nezáleželo. Smrt se přiblížila, a potom ho minula, aniž se po něm ohlédla. Tak se to nemělo stát a v nejhlubší hloubi duše to věděl, ale stalo se to.

Možná teď bude žít navěky.

Při tom pomyšlení se mu znovu zachtělo zaječet na celé kolo.

6

Než se dostal do školy, hlava se mu trochu vyčistila a mozek se pustil do pracného přesvědčování sebe sama, že se nic neděje, opravdu vůbec nic. Možná se něco trochu divného stalo, nějaký psychický jev, chvilkové vidění možné budoucnosti, no a co? Nic zvláštního, ne? To pomyšlení bylo spíš lichotivé - o něčem takovém se věčně píše v těch divných novinách ze samoobsluhy, které Greta Shawová ráda četla, když si byla jista, že poblíž není Jakeova matka - noviny jako *National Enquirer* a *Inside View*. Jenomže v těch novinách byly podobné psychické úkazy samozřejmě pokaždé pojednány jako takticko-jaderný úder - nějaké paní se zdálo o letecké katastrofě, a tak si změnila rezervaci letenky, nebo pánovi se zdálo, že jeho bratra zavřeli do čínské továrny na koláčky štěstí, a ukázalo se, že je to pravda. Pokud se však jeho psychický úkaz sestával z vědomí, že následující písnička v rádiu bude od Kiss, že nějaká tlustá paní má v tašce od Bloomingdalea panenku zabalenou v červeném ručníku a že prodavač preclíků vypije láhev limonády a ne plechovku, tak přece o nic zvláštního nešlo?

Zapomeň na to, poradil sám sobě. Už je to za tebou.

Skvělý nápad, jenomže než uběhla třetí hodina ve škole, věděl, že to za ním není. Teprve to začínalo. Seděl na hodině přípravy na algebru, díval se, jak pan Knopf řeší na tabuli jednoduché rovnice, a uvědomil si s počínající hrůzou, že se mu v hlavě začíná vynořovat nová soustava vzpomínek. Připadalo mu, jako by sledoval cizí objekty, pomalu se vynořující k hladině kalného jezera.

Jsem na jakémsi místě, kde to neznám, pomyslel si. Vlastně budu vědět, kde to jsem - nebo bych věděl, kdyby mě ten cadillac přešel. Je to dostavníková stanice - ale ta moje část, která tam je, to ještě neví. Ta část ví jenom, že jsem někde v poušti a že tam nejsou lidé. Brečím, protože se bojím. Bojím se, protože by to mohlo být peklo.

Než byly tři hodiny, kdy dojel do Mid-Town Lanes, věděl, že našel ve stájích pumpu a napil se vody. Voda byla velmi studená a se silnou minerální chutí. Brzy odejde dovnitř a v pokoji, kde byla kdysi kuchyně najde nevelkou zásobu sušeného hovězího. Věděl to stejně jasně a jistě, jako věděl, že si ten prodavač preclíků vybere limonádu v láhvi a že ta panenka vykukující z tašky od Bloomingdalea bude mít modré oči.

Jako by si začínal pamatovat v předstihu.

Na kuželkách mnoho nepořídil - poprvé uhrál 96, podruhé 87. Timmy se podíval na jeho výsledkovou listinu, když ji vracel u pultu, a zavrtěl hlavou. „Dneska ti to neseslo, šampióno,“ poznamenal.

„Tak to je slabé slovo,“ odpověděl Jake.

Timmy se na něj pozorně podíval. „Není ti něco? Vypadáš fakt bledě.“

„Možná že na mě leze chřipka.“ Nebyla to vlastně lež. Byl skálopevně přesvědčený, že cosi na něj leze.

„Tak jdi domů a vlez si do postele,“ radil Timmy. „Pij hodně čistých tekutin - gin, vodku a takové věci.“

Jake se poslušně usmál. „Možná ano.“

Pomalu odešel domů. Prostíral se před ním celý New York, ten nejsvůdnější New York - serenáda ulic pozdního odpoledne s muzikantem na každém rohu, všechny stromy v květu a všichni v očividně dobré náladě. Jake to všechno viděl, ale viděl také za to všechno: viděl sám sebe, jak se schovává ve stínech v kuchyni, zatímco ten muž v černém pije jako vyceněný pes u pumpy ve stáji, viděl sám sebe, jak vzlyká úlevou, když neznámý odtáhl dál a Jakea neobjevil, viděl sám

sebe, jak tvrdě usíná, když slunce zapadlo a hvězdy začaly vycházet jako kousky ledu na tvrdě fialovém pouštním nebi.

Otevřel si vlastním klíčem dvoupodlažní byt a vešel do kuchyně, aby si vzal něco k snědku. Neměl hlad, ale měl takový zvyk. Mířil k lednici, když mu zrak náhodou padl na dveře do komory, a tak se zastavil. Najednou si uvědomil, že ta dostavníková stanice - a celý ten zvláštní jiný svět, kam nyní patřil - je za těmi dveřmi. Stačilo jenom do těch dveří strčit a připojit se k tomu Jakeovi, který tam už žil. To přízračné rozdvojení mysli by skončilo. Ty hlasy, nekonečně se dohadující o tom, jestli je od 8.25 ráno mrtvý, nebo ne, by utichly.

Jake oběma rukama strčil do dveří od komory, tvář už rozzářenou jasným, úlevným úsměvem... ale pak strnul, protože paní Shawová, která stála na stoličce vzadu v komoře, vykřikla. Plechovka rajského protlaku, kterou držela, jí vypadla z ruky a spadla na podlahu. Paní Shawová se zapotácěla a Jake vyrazil vpřed, aby ji zachytil, než se připojí k rajskému protlaku.

„Ježíšku na křížku!“ hekala a třepotala rukou před hrudníkem. „Vyděsils mě k smrti, Johnny!“

„To je mi líto,“ omlouval se. Opravdu bylo, ale zároveň byl trpce zklamaný. Nakonec to byla jenom komora. Byl si tak jist -

„Proč se tu vlastně tak plížíš? Dneska máš kuželky! Čekala jsem, že přijdeš nejdřív za hodinu! Neudělala jsem ti ještě ani svačinu, tak ji ani nečekej.“

„To nevádí. Stejně nemám moc hlad.“ Shýbl se a zvedl plechovku, kterou upustila.

„Ani bych neřekla, podle toho, jak jsi sem vrazil,“ zabručela.

„Měl jsem dojem, že tu snad slyším myš. Asi jste to byla jenom vy.“

„Asi ano.“ Sestoupila ze stoličky a vzala si od něj plechovku. „Vypadáš, že na tebe leze chřipka nebo co, Johnny.“ Přitiskla mu ruku na čelo. „Nejsi rozpálený, ale to nemusí nic znamenat.“

„Myslím, že jsem jenom unavený,“ řekl Jake a pomyslel si: Kéž by to nebylo nic jiného. „Možná si dám trochu limonády a chvíli se podívám na televizi.“

Zamručela. „Máš nějaké papíry, které bys mi chtěl ukázat? Jestli ano, tak si pospěš. Mám zpoždění s večerí.“

„Dnes nic,“ řekl. Odešel z komory, vzal si limonádu, pak odešel do obývacího pokoje. Pustil si seriál *Hollywood Squares* a nepřítomně se

díval, zatímco se ty hlasy dohadovaly a nové vzpomínky na prašný jiný svět dál vyplouvaly na povrch.

7

Matka ani otec si nevšimli, že mu něco je - otec přišel teprve v půl desáté - a to Jakeovi vyhovovalo. V deset šel do postele, ale zůstal ležet s očima dokořán otevřenýma do tmy a poslouchal město za oknem: brzdy, houkačky, kvílející sirény.

Umřels.

Ale neumřel. Jsem tady, v bezpečí na posteli.

Na tom nesejde, umřels a víš to.

Nejhorší peklo bylo v tom, že věděl obojí.

Nevím, který hlas má pravdu, ale vím, že takhle to dlouho nepůjde. Tak toho nechte, oba. Přestaňte se hádat a nechtě mě být. Jasně? Prosím.

Ale nenechaly. Zřejmě nemohly. A Jakea napadlo, že by měl vstát - okamžitě - a otevřít dveře do koupelny. Bude tam ten druhý svět. Bude tam dostavníková stanice a bude tam taky jeho zbytek, bude se tam choulit pod prastarou dekou ve stáji, kde se snaží usnout a uvažuje, co se to sakra stalo.

Já mu to můžu říct, pomyslel si Jake vzrušeně. Odhodil přikrývku, najednou věděl, že ty dveře vedle knihovny už nevedou do koupelny, ale do světa, který voní horkem a fialovou šalvějí a strachem v hrsti prachu, do světa, který teď leží pod tmavnoucím křídlem noci. *Já mu to můžu povědět, ale ani nemusím... protože budu V NĚM... Já BUDU on!*

Proběhl ztemnělým pokojem, skoro se smál úlevou, a rozrazil dveře. A-

A byla tam koupelna. Jenom koupelna, se zarámovaným plakátem Marvinu Gaye na stěně a stíny okenních žaluzií rozloženými po dlažbě jako pruhy světla a stínů.

Dlouho tam stál a snažil se polknout zklamání. Nešlo to. A bylo to trpké.

Trpké.

Ty tři týdny, které mezitím uplynuly, se táhly Jakeovou pamětí jako pochmurná, vyprahlá krajina - přízračná pustina, kde nebylo klidu, žádného spočinutí, žádné úlevy od bolesti. Pozoroval, jako bezmocný vězeň pozoruje rabování města, kterému kdysi vládl, jak se jeho rozum pod neustále rostoucím tlakem přízračných hlasů a vzpomínek hroutí. Doufal, že ty vzpomínky se ztratí, až v nich dosáhne bodu, kdy ho ten muž jménem Roland nechal padnout do propasti pod horami, ale to se nestalo. Místo toho se prostě začaly odvíjet znovu a sále se přehrávaly jako smyčka, která se opakuje pořád dokola, dokud se buď nepřetrhne, nebo ji někdo jiný nezastaví.

Svůj více méně skutečný život chlapce v New Yorku vnímal stále útržkovitěji, jak se jeho strašné rozpolcení prohlubovalo. Vzpomínal si, že chodil do školy, o víkendu do kina a v neděli s rodiči na oběd, to bylo před týdnem (nebo čtrnácti dny?), ale vzpomínal si na to jako člověk, který onemocněl malárií, vzpomíná na nejhorší, nejtemnější fázi nemoci: lidé se stali stíny, hlasy znějí ozvěnou a překrývají se, a dokonce i tak prostý čin jako požívání obloženého chleba nebo získání plechovky s limonádou z automatu v tělocvičně se proměnilo v zápas. Jake se prodíral těmi dny obklopen uječenými hlasy a dvojitými vzpomínkami. Jeho posedlost dveřmi - všemi možnými dveřmi - se prohlubovala. Jeho naděje, že za některými z nich třeba leží pistolníkův svět, nikdy zcela neodumřela. Nebylo divu, protože to byla jediná naděje, která mu zbývala.

Ale dnešním dnem hra skončila. Stejně nikdy neměl opravdovou šanci, že vyhraje. Vzdal se. Odešel za školu. Jake šel naslepo na východ mřížováním ulic, s hlavou skloněnou, a netušil, kam jde ani co bude dělat, až se tam dostane.

Když tak chvíli šel, začal se vynořovat z toho nešťastného omámení a začal si trochu všímat okolí. Stál na rohu Lexington Avenue a Padesáté čtvrté ulice, ale vůbec si nevzpomínal, jak se tam ocítl. Poprvé si všiml, že je moc krásné ráno. Devátý květen, den, kdy toto šílenství začalo, byl také pěkný, ale dnešek byl desetkrát lepší- takový den, kdy

se jaro jakoby rozhlíží a vidí nedaleko stát léto, silné a pěkné a s fešáckým úsměvem na opálené tváři. Slunce se jasně odráželo od skleněných stěn výškových domů. Stín každého chodce byl černý a ostrý. Nebe nad hlavou bylo jasné a bezchybně modré, tu a tam ozdobené baculatými nadýchanými mráčky.

Kousek dál v ulici uviděl dva obchodníky v drahých, dobře padnoucích oblecích, stáli u ohrady, která oplocovala staveniště. Smáli se a cosi si předávali sem a tam. Jake zvědavě zamířil k nim, a když se přiblížil, uviděl, že ti dva obchodníci hrají na plotě piškvorky a kreslí si mřížky a křížky a kolečka drahým perem Mark Cross. Jake si pomyslel, že je to správná sranda. Když došel až k nim, jeden pán udělal kolečko do pravého horního rohu mřížky a pak udělal šikmou čáru středem.

„Znovu jsem to projel!“ zamručel jeho přítel. Potom ten muž, který vypadal jako vysoce postavený řídicí pracovník nebo právník nebo zámožný makléř, vzal pero Mark Cross a nakreslil další mřížku.

První obchodník, ten vítěz, pohlédl vlevo a uviděl Jakea. Usmál se. „Pěkný den, vid', chlapče?“

„Rozhodně,“ souhlasil Jake celý blažený zjištěním, že má v tomto bodě jistotu.

„Moc pěkně na to, aby se šlo do školy, vid'?“

Tentokrát se Jake opravdu zasmál. Piperova škola, kde mají místo oběda Oddechový čas a kde si můžete občas odskočit, ale nikdy se nesmíte vykadit, mu najednou připadala vzdálená a naprosto nedůležitá. „To víte.“

„Chceš si zahrát? Tady Billy mě nedokázal porazit, když jsme chodili do páté třídy, a pořád mu to nejde.“

„Nech toho kluka na pokoji,“ řekl druhý obchodník a zvedl pero Mark Cross. „Tentokrát tě smetu.“ Mrkl na Jakea a Jake k vlastnímu úžasu mrknutí oplatil. Šel dál a zanechal oba muže jejich hře. Pocit, že se stane něco naprosto úžasného - že se to už možná začalo dít - neustále rostl, a připadalo mu, že už se nohama skoro nedotýká chodníku.

Na rohu se rozsvítilo světlo JDI a Jake začal přecházet Lexington Avenue. Zastavil se uprostřed ulice tak prudce, že ho poslíček na kole s deseti převody málem porazil. Byl nádherný jarní den - to souhlasilo. Ale proto se tak dobře necítil a neuvědomoval si všechno, co se kolem něj děje, v přesvědčení, že se schyluje k něčemu nádhernému.

Ty hlasy umlkly.

Neutichly nadobro - nějak to věděl -, ale prozatím umlkly. Proč?

Jake si najednou představil dva lidi, jak se hádají v jednom pokoji. Sedí za stolem tváří proti sobě a čím dál hůř na sebe řvou. Za chvíli se začnou k sobě naklánět, nosy bojovně nastavují dopředu, navzájem se zalévají jemnou sprškou zuřivých slin. Brzy dojde na rány. Ale než se to stane, uslyší pravidelné dusání - zvuk velikého bubnu - a potom veselé zaburácení dechovky. Ti dva muži se přestanou hádat a překvapeně se na sebe podívají.

Co je to? ptá se jeden.

Nevím, odpovídá druhý. Vypadá to na průvod.

Utíkají k oknu a je to průvod - kapela v uniformě pochoduje jako jeden muž a slunce se odráží od hornů, pěkné mažoretky víří hůlkami a kmitají dlouhýma opálenýma nohama, vozy se stahovací střechou jsou plné květin a mávajících osobností.

Ti dva muži hledí z okna, na hádku zapomněli. Nepochybně se k ní vrátí, ale prozatím stojí vedle sebe jako nejlepší přátelé, rameno u ramene, a dívají se, jak průvod prochází kolem -

10

Zahoukal klakson a vytrhl Jakea z tohoto příběhu, živého jako barevný sen. Uvědomil si, že pořád stojí uprostřed Lexingtonovy a že semafor přeskočil. Divoce se rozhlédl v očekávání, že uvidí, jak se na něj řítí modrý cadillac, ale chlapík, který mačkal klakson, seděl za volantem žlutého mustangu se stahovací střechou a smál se na něj. Jako by si dnes všichni v New Yorku dýchli rajského plynu.

Jake pánovi zamával a přeběhl na druhou stranu ulice. Chlapík v mustangu zavrtěl prstem kolem ucha, aby naznačil, že Jake je cvok, pak mu taky zamával a odjel.

Jake chvíli jen stál na rohu s obličejem obráceným vstříc květnovému slunci a usmíval se, vychutnával ten den. Měl pocit, že takto se určitě cítí vězni odsouzení k smrti na elektrickém křesle, když se dozvědí, že dostali odklad.

Ty hlasy mlčely.

Otázkou zůstávalo, co to bylo za průvod, který dočasně odvrátil jejich pozornost? Byla to jen neobyčejná krása dnešního jarního dne?

Jake si nemyslel, že by to bylo jenom tím. Nemyslel si to, protože ho znovu celého zaplavoval pocit, že ví, pocit, který se ho zmocnil před třemi týdny, když se přiblížil k rohu Páté a Čtyřicáté šesté. Ale 9. května to byl pocit hrozící zkázy. Dnes byl celý rozzářený a cítil se výtečně a plný očekávání. Bylo mu, jako by... jako by...

Bílá. To bylo to pravé slovo, které ho napadlo a zazvonilo mu v hlavě zřetelně a nepochybně.

„Je to Bílá!“ vykřikl nahlas. „Přichází Bílá!“

Šel po Padesáté čtvrté ulici, a když došel na roh Druhé a Padesáté čtvrté, znovu se ocítl pod deštníkem *ka-tet*.

11

Zabočil vpravo, pak se zastavil, otočil a vrátil se na roh. Teď potřeboval jít po Druhé avenue, ano, tak to bylo nepochybně správně, ale ocítl se opět na špatné straně. Když se světla změnila, přeběhl ulici a znovu zabočil vpravo. Ten dojem, ten pocit

(Bílé)

že je to tak správně, neustále sílil. Byl napůl bez sebe radostí a úlevou. Bude zase v pořádku. Tentokrát nebylo pochyb. Byl si jist, že brzy začne vidět lidi, které poznal, jako poznal tu tlustou paní a prodavače preclíků, a že budou dělat věci, které si pamatuje napřed.

Místo toho zamířil ke knihkupectví.

12

MANHATTANSKÁ RESTAURCE PRO DUŠI, hlásal nápis namalovaný na skle výlohy. Jake došel ke dveřím. Visela u nich černá tabule. Vypadala podobně jako tabule na zdi v jídelně nebo bufetu.

DNEŠNÍ SPECIALITY

Z Floridy! Čerstvě opečený John D. MacDonald

Vázané vydání 3 ks za 2,50 \$

Brožované vydání 9 ks za 5,00 \$

Z Mississippi! Smažený William Faulkner
Vázané vydání za tržní cenu
Brožované Vintage Library po 75 c za kus

Z Kalifornie! Natvrdo vařený Raymond Chandler
Vázané vydání za tržní cenu
Brožované vydání 7 ks za 5,00\$

NAKRMTE SVOU POTŘEBU ČÍST

Jake vešel dovnitř a uvědomoval si při tom, že poprvé za tři týdny otevřel dveře, aniž by zoufale očekával, že na druhé straně objeví jiný svět. Nad hlavou mu cinkl zvonek. Obklopila ho jemná, kořeněná vůně starých knih a ta vůně nějak způsobila, že si připadal, jako by se vrátil domů.

Styl restaurace, ve kterém bylo knihkupectví pojato, pokračoval i uvnitř. Stěny byly sice obloženy policemi s knihami, ale místnost rozděloval jakoby nálevní pult. Na Jakeově straně pultu stálo několik stolečků a u nich židličky s drátěnými opěradly. Na každém stolku byly rozloženy dnešní speciality: romány s Travisem McGee od Johna D. MacDonalda, romány s Philipem Marlowem od Raymonda Chandlera, romány se Snopesem od Williama Faulknera. Na stolku s Faulknerem ležela cedulka: *K dostání jsou vzácná první vydání - ptejte se u pultu*. Další cedulka, tentokrát na pultu, hlásala prostě: LIS-TUJTE! Několik zákazníků dělalo přesně to. Seděli u pultu, popíjeli kávu a četli. Jake si pomyslel, že je to rozhodně nejlepší knihkupectví, jaké v životě navštívil.

Otázka zněla, proč je tady? Byla to náhoda, nebo to patřilo k tomu mírnému, vytrvalému pocitu, že jde po nějaké stezce - jakémsi silovém paprsku - kterou měl najít?

Pohlédl na výstavku na stolku vlevo a odpověď mu byla jasná.

13

Ležely tam knihy pro děti. Na stolku nebylo moc místa, takže jich tam bylo asi jen deset - *Alenčina dobrodružství v říši divů*, *Hobit*, *Tom Sawyer* a podobné věci. Jakea upoutala jakási knížka zřejmě určená

pro velmi malé děti. Na křiklavě zeleném obalu byl obrázek lokomotivy s lidskými rysy, jak bafá do kopce. Radlice vpředu (jasně růžová) se vesele usmívala a světlomet byl jako rozjásané oko, které jako by zvalo Jakea Chamberse, aby vešel dovnitř a všechno si o ní přečetl. *Karlík Šš-šš*, hlásal nadpis, Napsala a nakreslila Beryl Evansová. Jake v duchu zalétl zpátky ke své Závěrečné slohové práci s obrázkem vlaku Amtraku na titulní stránce a na slova šš-šš, kterých byly stránky plné.

Chytil knihu a pevně ji sevřel, jako by mu mohla uletět, kdyby prsty povolil. A když se podíval na obálku, zjistil Jake, že tomu úsměvu Karlíka Šš-šš nevěří. *Vypadáš šťastně, ale myslím, že nosíš jenom takovou masku*, napadlo ho. *Myslím, že vůbec nejsi šťastný. A myslím, že se ani ve skutečnosti nejmenuješ Karlík.*

Byly to bláznivé myšlenky, o tom nebylo pochyb, ale nějak mu nepřipadaly bláznivé. Připadaly mu rozumné. Připadaly mu pravdivé.

Vedle místa, kde ležel Karlík Šš-šš, ležela otrhaná brožovaná kniha. Obálka byla roztržená a vyspravená lepicí páskou, zažloutlou věkem. Na obrázku byl zamyšlený chlapec s holčičkou s rojem otazníků nad hlavou. Kniha se jmenovala *Hádej, hádači! Hlavalamy a hádanky pro každého!* Autor nebyl uveden.

Jake zastrčil Karlíka Šš-šš pod paži a zvedl knížku hádanek. Namátkou ji otevřel a uviděl toto:

Kdy brána není brána?

„Když je dána,“ zamumlal Jake. Cítil, jak mu na čele vyrazí pot... i na pažích... po celém těle.

„Když je dána!“

„Našel jsi něco, synku?“ zeptal se mírně jakýsi hlas.

Jake se otočil a uviděl na konci pultu tlustého pána v bílé košili s rozhalenkou. Ruce měl vražené do kapes starých gabardénových kalhot. Brýle si postrčil na blýskavou klenbu plešaté hlavy.

„Ano,“ vyhrkl Jake horečně. „Tyhle dvě. Jsou na prodej?“

„Všechno, co vidíš, je na prodej,“ řekl tlustý pán. „I ten dům by byl na prodej, kdyby mi patřil. Bohužel jsem tu jenom v nájmu.“ Natáhl ruku po knihách, ale Jake chvíli váhal. Potom mu je neochotně podal. V koutku duše čekal, že ten tlustý pán s nimi uteče, a pokud by to udělal - pokud by jenom nepatrně naznačil, že se o to pokusí - byl Jake rozhodnut podrazit mu nohy, vytrhnout mu knihy z rukou a vzít do zaječích. On ty knihy potřeboval.

„Tak jo, podíváme se, co to máš,“ řekl tlustý pán. „Mimochodem, já se jmenuju Věž. Calvin Věž.“ Podal mu ruku.

Jake vytřeštil oči a nevědomky o krok couvl. „Cože?“

Tlustý pán se na něj podíval s jistým zájmem. „Calvin Věž. Které z těch slov je ve vašem jazyce urážkou, ó hyperborejský poutníče?“

„Co?“

„Jenom jsem chtěl říct, že vypadáš, jako by tě něco vyvedlo z míry, hochu.“

„Aha. Promiňte.“ Sevřel velikou, měkkou ruku pana Věže, jen doufal, že se ten pán už nebude vyptávat. To jméno ho skutečně vylekalo, ale nevěděl proč. „Já jsem Jake Chambers.“

Calvin Věž mu potřásl rukou. „Slušný stisk, parde. Připomínáš populného hrdinu z westernového románu - chlapíka, který vjede do Black Forku v Arizoně, vyčistí město a pak jede dál. Něco ve stylu Waynea D. Overholsera. Jenomže ty nevypadáš moc toulavě, Jakeu. Vypadáš, že sis řekl, že je dneska moc pěkně na to, abys trčel ve škole.“

„Ach... to ne. Skončili jsme minulý pátek.“

Věž se usmál. „Aha. To určitě. A musíš mít tyhle dva kousky, co? Je to trochu legrační, co lidé musejí mít. Teď ty - tipoval bych tě podle toho leknutí na kluka à la Robert Howard, který hledá něco pořádného z těch pěkných vydání Donalda M. Granta - s ilustracemi od Roye Krenkela. Zkrvavené meče, mocní svalovci a Barbar Conan klestící si cestu styžskými hordami.“

„To zní opravdu moc pěkně. Tohle je pro... hm... pro mého mladšího bratra. Příští týden má narozeniny.“

Calvin Věž si palcem pošoupl brýle na nos a důkladně si Jakea prohlédl. „Opravdu? Mně připadáš jako jedináček. Jedináček jako vyšitý, který se za tak krásného dne ulil z francouzštiny, zatímco milá May se chvěje ve svých zelených šatech na okraji červnového zeleného údolíčka.“

„Prosím?“

„To nic. Jaro mě vždycky dostane do nálady à la William Cowper. Lidí jsou divní, ale zajímaví, Texi - mám pravdu?“

„Asi ano,“ řekl Jake opatrně. Nemohl se rozhodnout, jestli se mu ten zvláštní pán líbí, nebo ne.

Jeden člověk, který si listoval v knihách u pultu, se otočil na stoličce. Držel v ruce šálek kávy a v druhé ruce ohmataný paperback *Mo-*

ru. „Přestaň toho kluka trápit a prodej mu ty knížky, Gale,“ řekl. „Musíme ještě dohrát tu partičku šachu, než nastane konec světa, pokud sebou hodíš.“

„Spěch je mé povaze cizí,“ řekl Gal, ale otevřel knížku *Karlík Šš-šš* a podíval se na cenu, napsanou tužkou na záložce. „Úplně obyčejná knížka, ale tahle je v neobyčejně dobrém stavu. Malé děti obyčejně nadělají salát z knížky, která se jim líbí. Měl bych za ni dostat dvanáct dolarů -“

„Zatracený zloději,“ ozval se muž, který četl *Mor*, a jiný čtenář u pultu se zasmál. Calvin Věž si jich nevšímal.

„- ale nemůžu tě za tak pěkného dne tak strašně obrat. Sedm babek a je tvoje. Plus daň, samozřejmě. Tu hádankovou knížku můžeš mít zadarmo. Považuj to ode mě za dárek chlapci natolik moudrému, že o posledním skutečně jarním dni vsedne na kůň a vyrazí do neznáma.“

Jake vylovil peněženku a ustaraně ji otevřel, bál se totiž, že odešel z domu jen s nějakými třemi čtyřmi dolary. Měl však štěstí. Měl tam pětidolarovku a tři jednodolarovky. Podal peníze panu Věži, který bankovky opatrně složil do jedné kapsy a z druhé vytáhl drobné.

„Nepospíchej pryč, Jakeu. Když už jsi tady, zajdi si k pultu a dej si šálek kávy. Oči se ti rozšíří úžasem nad tím, jak sekám kulhavou kyjevskou obranu Aarona Deepneaua na nudličky.“

„Zlatý voči,“ ozval se muž, který četl *Mor* - nejspíš Aaron Deepneau.

„To bych moc rád, ale nemůžu. Já... musím už být jinde.“

„Tak jo. Pokud to není škola.“

Jake se usmál. „Ne - škola ne. Tím směrem leží šílenství.“

Věž se hlasitě zasmál a pošoupl si brýle zase na čelo. „To nebylo špatné! Vůbec to nebylo špatné. Možná že mladší generace přece jenom netáhne do pekel, Aarone - co myslíš?“

„Ach, ti do toho pekla míří plnou parou,“ řekl Aaron. „Tento chlapec je pouze výjimka potvrzující pravidlo. Možná.“

„Nevšímej si toho starého cynického prďoly,“ řekl Calvin Věž. „Startuj motory, ó hyperborejský poutníče. Lituju, že mi není znovu deset nebo jedenáct, když nás čeká takový nádherný den.“

„Děkuju za knihy,“ řekl Jake.

„To nic. Proto tady jsme. Někdy zase přijd’.“

„To bych rád.“

„No, víš, kde jsme.“

14

Zastavil se hned před knihkupectvím a zalistoval knížkou hádanek, tentokrát na stranu jedna, kde byl krátký úvod bez jména autora.

„Hádky jsou snad nejstarší hrou, kterou lidé hrají dodnes,“ začínal. „Bohové a bohyně z řeckých bájí se škádli hádkami, a hádky byly učebním nástrojem starověkého Říma. Také v bibli nalezneme několik dobrých hádanek. Jednu z nejslavnějších dává Samson v den, kdy se oženil s Dalilou:

*„Ze žrouta vyšel pokrm,
ze siláka vyšla sladkost!“*

Položil tuto hádku několika mladíkům, kteří mu byli na svatbě, a věřil, že neuhodnou odpověď. Ti mladíci však odvedli Dalilu stranou a ona jim odpověď pošeptala. Samson zuřil a mladíky usmrtil za podvádění - vidíte, že za starých časů brali hádky mnohem vážněji než dnes!

Mimochodem, odpověď na Samsonovu hádku - i na ostatní hádky v této knize - najdete na posledních stránkách. Prosíme vás jenom, abyste dali každé hádance šanci, než začnete listovat dozadu!“

Jake to hned udělal, ale věděl, co najde, ještě než stránky obrátil. Za stránkou s nadpisem ODPOVĚDI nebylo nic, jen několik útržků a stránka s tiráží. Oddíl s odpověďmi byl vytržen.

Jake chvíli stál a přemýšlel. Potom na nějaké vnuknutí, které mu ale ve skutečnosti vůbec nepřipadalo jako vnuknutí, zašel Jake zpátky do Manhattanské restaurace pro duši.

Calvin Věž zvedl hlavu od šachovnice. „Rozmyslel sis to s tou kávou, ó hyperborejský poutníče?“

„Ne. Chtěl jsem se vás zeptat, jestli znáte odpověď na jednu hádku.“

„Tak spust’“, vyzval ho Věž a táhl pěšcem.

„Řekl ji Samson. Ten silák z bible. Bylo to takhle -“

„Ze žrouta vyšel pokrm,“ řekl Aaron Deepneau a znovu se na židličce otočil, aby se podíval na Jakea, „a ze siláka vyšla sladkost. Je to ona?“

„Ano, je,“ řekl Jake. „Jak jste věděl -“

„Ach, už jsem něco zažil a viděl. Poslechni si tohle.“ Zaklonil hlavu a zazpíval plným, melodickým hlasem:

*„Samson a lev se pustili do křížku
a Samson vskočil na lví hřbet.
Nu, známe ty příběhy o lvech, co zabili muže tlapou,
ale Samson pevně svírá lví chřtán!
Jel na tom lvu, až zvíře mrtvé padlo,
a včely se usadily ve hlavě lví!“*

Aaron zamrkal a pak se zasmál nad Jakeovým užaslým výrazem. „Je to odpověď na tvou otázku, příteli?“

Jake jen kulil oči. „Páni! Dobrá písnička! Kde jste ji slyšel?“

„Ach, Aaron je zná všechny,“ řekl Věž. „Potloukal se po Bleecker Street dávno předtím, než Bob Dylan poznal, jak na svou hohnerku zafoukat něco jiného než géčko. Aspoň pokud mu věříš.“

„Je to starý spirituál,“ odpověděl Aaron Jakeovi a potom se obrátil k Věži: „Mimochodem, šach, tlust'ochu.“

„Jen počkej,“ řekl Věž. Pohnul střelcem. Aaron ho ihned vzal. Věž cosi nesrozumitelného zamumlal. Jakeovi to podezřele připomínalo doprdele.

„Takže odpověď zní lev,“ ujistil se Jake.

Aaron zavrtěl hlavou. „To je jen půlka odpovědi. Samsonova hádanka je dvojitá, příteli. Ta druhá půlka je med. Chápeš?“

„Ano, snad ano.“

„Dobře, tak zkus tuhle.“ Aaron na chvíli zavřel oči a zarecitoval:

*„Co umí běhat, ale nikdy nechodí,
co má ústa, ale nikdy nemluví,
co má lože, ale nikdy nespí,
co má hlavu, ale nikdy nepláče?“*

„Chytrolíne,“ zavrčel Věž na Aarona.

Jake přemýšlel, ale pak zavrtěl hlavou. Mohl by přemýšlet déle - hádanky mu připadaly úžasné a zároveň okouzující -, ale měl silný pocit, že by měl odtud odejít, že má dnes dopoledne na Druhé avenue jinou práci.

„Vzdávám se.“

„Nevzdáváš,“ řekl Aaron. „To se dělá s moderními hádankami. Ale opravdové hádanky nejsou jenom vtip, hochu - je to hlavolam. Přeber si ji v hlavě. Jestli ji přesto nevyluštíš, ber to jako záminku, aby ses tu ještě někdy stavil. Pokud potřebuješ jinou záminku, tady ten tlust'och opravdu dělá moc dobré kafe.“

„Tak jo,“ souhlasil Jake. „Děkuju. Stavím se.“

Ale když odešel, zmocnila se ho jistota: do Manhattanské restaurace pro duši už nikdy znovu nevstoupí.

15

Jake pomalu krácel po Druhé avenue, v levé ruce držel čerstvý nákup. Nejdřív se pokoušel přemýšlet o té hádance - co má lože, ale nikdy nespí? -, ale tu otázku kousek po kousku vytlačovalo narůstající očekávání. Připadalo mu, že jeho smysly jsou zbystřené jako nikdy v životě. Viděl na dlažbě miliardy třpytivých hvězdiček, při každém nádechu cítil tisíc různých vůní a připadalo mu, že v každém zvuku, který slyší, vnímá ještě další, utajené zvuky. Uvažoval, jestli se takto cítí psi před bouří nebo zemětřesením, a byl si tím skoro jist. Avšak ten pocit, že událost, která se blíží, není zlá, ale dobrá, že uvede do rovnováhy to strašné, co se mu stalo před třemi týdny, ten pocit stále narůstal.

A nyní, jak se tak blížil k místu, kde bude stanoven kurs, opět získal schopnost poznat, co se stane vzápětí.

Osloví mě pobuda a bude chtít almužnu, já mu dám drobné, které jsem dostal od pana Věže. A bude tam obchod s deskami. Dveře jsou otevřené, aby dovnitř mohl čerstvý vzduch, a já, až půjdu kolem, uslyším písničku od Stones. A v řadě zrcadel uvidím svůj obraz.

Doprava na Druhé avenue nebyla nijak hustá. Taxíky houkaly a proplétaly se mezi pomalejšími auty a nákladáky. Jarní slunce se odráželo od čelních skel a jasně žlutého laku. Zatímco Jake čekal, až mu padne zelená, uviděl na druhém rohu Druhé a Padesáté druhé toho

pobudu. Seděl a opíral se o cihlovou zeď malé restaurace, a když k němu Jake přišel, uviděl, že ta restaurace se jmenuje U mámy Šš-šš.

Šš-šš, pomyslel si Jake. *A to je pravda.*

„Nemáš čtvrták?“ zeptal se pobuda unaveně a Jake vhodil drobné z knihkupectví pobudovi do klína, aniž se ohlédl. Teď uslyšel Rolling Stones, přesně podle plánu:

*„Vidím dveře červený a chci je mít černý,
žádný barvy, nikdy víc, chci, aby zčernaly.“*

Když procházel kolem, uviděl - a nijak ho to nepřekvapilo -, že se obchod jmenuje Věž dobrých nahrávek.

Zdálo se, že věže jsou dnes na každém rohu.

Jake šel dál. Pouliční nápisy kolem něj pluly v jakémsi snovém oparu. Mezi Čtyřicátou devátou a Čtyřicátou osmou prošel kolem obchodu, který se jmenoval Tvoje obrazy. Otočil hlavu a v zrcadlech zahlédl tucet Jakeů, přesně jak předvídal - tucet chlapců, kteří byli malí na svůj věk, tucet chlapců oblečených do úhledných školních šatů: modrého saka, bílé košile, tmavě červené kravaty, šedých kalhot. Piperova škola neměla oficiální uniformu, ale tohle se té neoficiální blížilo co nejvíc.

Piperova škola mu připadala jako dávná, vzdálená minulost.

Najednou si Jake uvědomil, kam jde. To vědomí stoupalo v jeho mysli jako sladká, osvěžující voda z podzemního pramene. *Jdu do lahůdkářství, pomyslel si. Tak to aspoň vypadá. Ve skutečnosti je to něco jiného - dveře do jiného světa. Tamtoho světa. Jeho světa. Toho pravého světa.*

Rozběhl se a dychtivě se díval vpřed. Světlo na Čtyřicáté sedmé bylo proti němu, ale on si ho nevšímal, seskočil z obrubníku a omámeně uháněl mezi širokými bílými čarami přechodu a jen letmo se ohlédl vlevo. Instalátorská dodávka na místě zastavila, až zakvílely brzdy, když se před ní Jake mihl.

„Hej! Co blázníš?“ zaječel řidič, ale Jake si ho nevšímal.

Ještě jeden blok.

Rozběhl se tryskem. Kravata mu vlála za levým ramenem. Vlasy se mu shrnuly z čela. Školní sandály dusaly do chodníku. Nevšímal si pohledů - pobavených nebo jen zvědavých - kolemjdoucích, stejně jako si nevšímal vzteklého křiku řidiče dodávky.

Tam nahoře - na tom rohu. Vedle papírnictví.

Přicházel poštovní doručovatel v tmavě hnědé uniformě, tlačil před sebou vozík plný balíčků. Jake ho přeskočil jako závodník ve skoku do výšky, s pažemi nad hlavou. Cíp bílé košile se mu vytrhl z kalhot a zavál mu pod sakem jako podolek. Dopadl na zem a skoro se srazil s kočárkem, který tlačila mladá Portorikánka. Jake se prosmýkl kolem jako fotbalový obránce, který zahlédl díru v útočné linii a je odhodlán zvítězit. „Hoří snad, fešáku?“ zavolala mladá žena, ale ani jí si Jake nevšímal. Proběhl kolem papírnictví, jehož výlohy byly plné per, notesů a kalkulaček.

Ty dveře! honilo se mu hlavou vzrušeně. Uvidím je! A zastavím se? V žádném případě, José! Rovnou jimi projdu, a jestli jsou zamčené, rozplácnu se přímo -

Pak uviděl, co stálo na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté, a přece jenom se zastavil - vlastně zabrzdil smykem na patách sandálů. Zastavil se uprostřed chodníku, s pěstmi zaťatými, sípavě a prudce oddychoval, a vlasy mu padly zpět na čelo v propocených pramenech.

„Ne,“ zakňučel skoro. „Ne!“ Ale jeho skoro nepřičetné odmítání nic neměnilo na tom, co viděl, a právě že neviděl vůbec nic. Nebylo tam k vidění vůbec nic, jen nízký laťový plot a za ním zaplevelená parcela plná odpadků.

Dům, který tam stával, zbourali.

16

Jake stál před plotem bez pohybu skoro dvě minuty a otupěle obhlížel prázdné prostranství. Chvílemi mu zacukal koutek úst. Cítil, jak ho opouští naděje, jeho absolutní jistota. Pocit, který ji nahrazoval, bylo nejhlubší, nejtrpčí zoufalství, jaké v životě poznal.

Jenom další falešný poplach, pomyslel si, když šok pominul natolik, že vůbec dokázal přemýšlet. Další falešný poplach, slepá ulička, vyschlá studna. Ted' zase začnou ty hlasy, a až začnou, nejspíš se rozkřičím. A to je v pořádku. Protože už mě unavilo, jak to pořád musím tutlat. Unavilo mě, jak se ze mě stává blázen. Jestli matení rozumu vypadá takhle, tak to chci uspíšit a dostat se někam, odkud mě někdo odveze do nemocnice a dá mi něco, co mě odrovná. Vzdávám se. Tohle je konečná - mám toho dost.

Ale hlasy se nevrátily - aspoň zatím. A když začal přemýšlet o tom, co vidí, uvědomil si, že to prostranství není přece jen úplně prázdné. Uprostřed parcely plné odpadků a zarostlé plevelem stála cedule.

STAVEBNÍ PRÁCE MILLS A NEMOVITOSTI SOMBRA
NADÁLE PŘETVÁŘEJÍ MANHATTAN!
V TĚCHTO MÍSTECH SE BRZY OBJEVÍ
LUXUSNÍ SÍDLIŠTĚ ŽELVÍ ZÁTOKA!
VOLEJTE 555-6712, KDE ZÍSKÁTE DALŠÍ INFORMACE!
BUDETE MOC RÁDI, AŽ TO UDEĚLÁTE!

Brzy se objeví? Možná... ale Jake pochyboval. Písmena byla vybledlá a nápis se celý prohýbal. Nejméně jeden umělec graffiti, podepsaný BANGKO SKANK, zanechal svou značku provedenou jasně modrým sprejem na umělecké kresbě luxusního sídliště Želví zátoka. Jake uvažoval, jestli byl projekt odložen nebo jestli skončil nadobro. Vzpomněl si, jak jeho otec asi před čtrnácti dny mluvil po telefonu se svým obchodním poradcem, a jeho otec na toho muže ječel, aby se neodvažoval ještě někdy investovat do výstavby sídlišť. „Mě nezajímá, jak dobře vypadá daňové přiznání!“ křičel skoro otec (pokud se Jake pamatoval, byl to pro otce normální tón, když probíral obchodní záležitosti - možná s tím nějak souvisel kokain schovaný v zásuvce stolu). „Když nabízejí pitomou televizi jenom za to, že člověk sejde dolů a podívá se na projekt, tak něco není v pořádku!“

Laťová ohrada kolem pozemku sahala Jakeovi po bradu. Byla polepena malými plakáty - Olivia Newton-John na Rádio City, jakási skupina G. Gordon Liddy a Grots v klubu v East Village, film *Válka zombií*, který přišel a odešel dřív, než skončilo jaro. Na plotu bylo také v určitých rozestupech napsáno ZÁKAZ VSTUPU, ale nápisy byly většinou přelepeny pilnými lepiči plakátů. Kousek dál byl na plotě další sprejerský výtvar - tento byl kdysi určitě jasně červený, ale vybledl do starorůžové barvy podzimních růží. Jake ta slova šeptal nahlas, fascinované oči dokořán:

„Vidím ŽELVU obrovitou,

krunýřem hne zemí celou.
Jestli běhat chceš a hrát,
PAPRSEK ti řekne jak.“

Jake předpokládal, že inspirace této divné básničky (když už ne její význam) je docela jasná. Této části manhattanské East Side se přece říkalo Želví zátoka. Ale to nevysvětlovalo husí kůži, která mu vyrážela podél páteře jako drsný pruh, ani jeho zřetelný pocit, že našel další ukazatel u jakési bájně utajené dálnice.

Jake si rozeplal košili a zastrčil si dvě zakoupené knihy dovnitř. Pak se rozhlédl, přesvědčil se, že si ho nikdo nevšímá, a chytil se horní hrany plotu. Vyšvihl se nahoru, přehodil nohu a seskočil na druhé straně. Levá noha mu přistála na vratké hromadě cihel, která se pod ním okamžitě zhroutila. Kotník pod jeho váhou povolil a nohou mu projela ostrá bolest. Spadl, jen to zadunělo, a vykřikl bolestí i překvapením, protože na žebra mu popadaly další cihly jako tvrdé, nepřátelské pěsti.

Chvíli jenom ležel a čekal, až zase chytí dech. Nemyslel si, že je vážně zraněn, ale vyvrtnul si kotník a ten nejspíš napuchne. Než dojde domů, bude kulhat. Bude to však muset vydržet s úsměvem. Určitě neměl s sebou na taxík.

Přece nemáš v plánu jít domů, nebo ano? Sežerou tě zaživa.

No, možná sežerou a možná nesežerou. Pokud viděl, neměl mnoho na vybranou. A to zatím počká. V této chvíli se chystal prozkoumat toto místo, které ho přitáhlo stejně jistě, jako magnet přitahuje ocelové piliny. Pocit, že ho obklopuje jakási síla, ho neopouštěl, naopak zesílil. Nemyslel si, že je to obyčejný prázdný pozemek. Něco se tu dělo, něco velikého. Cítil, jak to tepe ve vzduchu, jako volty unikající z největší elektrárny na světě.

Když vstal, uviděl Jake, že nakonec měl při pádu štěstí. Nedaleko ležela ošklivá hromádka rozbitého skla. Kdyby do ní spadl, mohl se vážně pořezat.

To bývala výloha, napadlo Jakea. Když tu ještě stálo lahůdkářství, mohl se člověk zastavit na chodníku a dívat se na všechny ty sýry a maso. Majitelé je věšeli na provázky. Nevěděl, jak to ví, ale věděl to jistě - neměl ani stín pochybnosti.

Zamyšleně se rozhlédl a pak zašel dál na parcelu. Skoro uprostřed ležel na zemi další nápis, napůl zakrytý šťavnatou zelení jarního ple-

vele. Jake si klekl vedle něj, zvedl ho a smetl špínu. Písmena byla vybledlá, ale stejně je dokázal přečíst:

UMĚLECKÉ LAHŮDKÁŘSTVÍ TOMA A GERRYHO OBLOŽENÉ MÍSY JSOU NAŠE SPECIALITA!

A pod tím byla sprejem, červenou barvou vybledlou do starorůžové, napsána tato překvapivá věta: ON MYSLÍ NA NÁS VŠECHNY.

Tady je to místo, pomyslel si Jake. No jistě.

Nechal nápis zase spadnout do trávy, vstal a zašel ještě dál, šel pomalu, všechno si prohlížel. Při tom ten pocit síly rostl. Všechno, co viděl - plevel, rozbité sklo, úlomky cihel -, vystávalo s jakousi nepřirozenou jasností. Dokonce i sáček od bramborových lupínků mu připadal krásný a slunce proměnilo prázdnou plechovku od piva ve válec hnědého ohně.

Jake si silně uvědomoval vlastní dech a slunce, které na všechno dopadalo jako těžké zlato. Najednou chápal, že stojí na pokraji velkého tajemství, a cítil, jak jím projíždí třas - hrůzou i úžasem.

Všechno je to tady. Všechno. Všechno je pořád tady.

Tráva se mu otírala o kalhoty. Lopuchy se mu lepily k ponožkám. Vítr před ním popoháněl obal od sušenek. Slunce se od něj odráželo a obal se na chvíli naplnil nádherným, strašlivým vnitřním světlem.

„Všechno je pořád tady,“ opakoval si a ani si neuvědomoval, že i jeho tvář se plní vlastním vnitřním světlem. „Všechno.“

Slyšel jakýsi zvuk - vlastně ho slyšel od chvíle, kdy na pozemek vstoupil. Bylo to nádherné pronikavé bzučení, nevýslovně osamělé a nevýslovně líbezné. Byl by to mohl být zvuk prudkého větru na holé pláni, jenomže byl živý. Jake si pomyslel, že je to zvuk tisíce hlasů zpívajících nějaký krásný přirozený akord. Podíval se dolů a uvědomil si, že v propletenci trávy, nízkých křovin a hromad cihel jsou tváře. *Tváře.*

„Co jste zač?“ zašeptal Jake. „Kdo jste?“ Žádná odpověď, ale Jakeovi se zdálo, že pod tím sborovým zpěvem slyší dusot kopyt na prašné zemi a střelbu a anděly volající ze stínů hosana. Zdálo se, že tváře na rumišti se otáčejí, když prochází kolem. Zdálo se, že sledují jeho kroky, ale nebyl v nich žádný zlý záměr. Viděl Čtyřicátou šestou ulici a na druhé straně První avenue okraj budovy OSN, ale ty domy

neměly žádný význam - *New York* neměl žádný význam. Vybledl jako okenní sklo.

Bzučení sílilo. Nebylo to tisíc hlasů, ale milion, otevřený trychtýř plný hlasů stoupajících z nejhlubší studnice vesmíru. Zachytil v tom hromadném hlasu jména, ale nedokázal je přesně rozeznat. Jedno znělo snad Marten. Další znělo snad Cuthbert. Jiné možná znělo Roland - Roland z Gileadu.

Ozývala se jména. Ozývalo se nepřehledné balábile hlasů, které možná vyprávěly deset tisíc propletených příběhů. Ale nad tím vším znělo to nádherné, vzdouvající se bzučení, vibrace, která mu toužila zaplnit hlavu jasně bílým světlem. Jake si uvědomil s radostí tak nebývalou, že ho málem roztrhala na kusy, že je to hlas *Ano*, je to hlas *Bílé*, hlas *Vždy*. Byl to nezměrný sbor zpívající své ujištění a zpíval na prázdném prostranství. Zpíval pro něj.

Potom Jake uviděl klíč, ležící v chomáči pichlavých bodláků... a za ním růži.

17

Nohy ho zradily a Jake padl na kolena. Matně si uvědomoval, že pláče, a ještě matněji si uvědomoval, že se trochu pomočil. Plazil se po kolenou vpřed a sáhl po klíči, který ležel v hustém bodláci. Připadalo mu, že jeho jednoduchý tvar vídal ve snech:

Pomyslel si: *To malé es na konci - v tom tkví tajemství.*

Když sevřel klíč do ruky, hlasy zesílily v harmonickém vítězném výkřiku. Jakeův výkřik se ztratil v hlase onoho sboru. Uviděl, že klíč v jeho prstech bíle zablýskl, a Jake ucítil, jak mu paží projel mocný zášleh síly. Jako by uchopil drát vysokého napětí, ale necítil žádnou bolest.

Otevřel knížku *Karlík Šš-šš* a vložil klíč dovnitř. Potom znovu upřel zrak na tu růži a uvědomil si, že toto je ten skutečný klíč - klíč

ke všemu. Připlazil se k ní, s tváří jako planoucí světelnou korónou, s očima jako svítícími studnami modrého ohně.

Růže vyrůstala z chomáče neznámé fialové trávy.

Když se Jake přiblížil k té cizí trávě, růže se mu začala před očima otevírat. Odhalila tmavě šarlatovou pec, okvětní lístky skrývající další tajemné lístky, z nichž každý plál tajuplným zlobným žářem. Nikdy v životě neviděl nic tak mocně a navýsost živoucího.

A potom, když natáhl špinavou ruku k tomu zázraku, ty hlasy začaly zpívat jeho jméno... a přímo do středu jeho srdce se začal vkrádat smrtelný strach. Byl studený jako led a těžký jako kámen.

Cosí nebylo v pořádku. Cítil pulsující nesoulad, jako hluboký a ošklivý škrábanec na vzácném uměleckém díle nebo jako smrtelnou horečku doutnající pod chladnou kůží na čele nemocného.

Bylo to něco jako červ. Nemocný červ. A ještě cosí. Cosí, co číhá hned za příští zatáčkou na cestě.

Potom se srdce růže před ním otevřelo a odkrylo žlutou záplavu světla, a všechny myšlenky zahнала vlna úžasu. Jake si chvíli myslel, že to, co vidí, je pouze pyl, obdařený nadpřirozenou září, která sídlila v srdci všeho, co se nacházelo na tomto opuštěném pozemku - myslel si to, i když nikdy neslyšel o tom, že by v růži byl pyl. Naklonil se blíž a uviděl, že ten soustředný kruh svítící žlutí vůbec není pyl. Bylo to slunce: obrovská pec hořící uprostřed růže vyrůstající z fialové trávy.

Strach se vrátil, jenomže teď z něj byla čirá hrůza. *Je to v pořádku, říkal si, všechno je tady v pořádku, ale mohlo by se to pokazit - možná se to už kazit začalo. Je mi dovoleno pocítit z toho špatného tolik, kolik unesu... ale co to je? A co můžu dělat?*

Bylo to něco jako červ.

Cítil, jak tepe jako nemocné a špinavé srdce, kazí tu klidnou krásu růže, křičí drsné nadávky do sboru hlasů, které ho tak uklidňovaly a pozvedaly.

Naklonil se k růži blíž a uviděl, že v jejím jádru není jen jedno slunce, ale je jich mnoho... možná se v té ohnivě, ale křehké schránce schovávala všechna slunce.

Ale je to špatné. Všechno se ocitlo v nebezpečí.

Jake věděl, že dotknout se toho zářícího mikrokosmu bude skoro jistě znamenat jeho smrt, ale nemohl se zastavit, natáhl tedy ruku vpřed. V tom gestu nebyla žádná zvědavost nebo strach. Jenom veliká, nevýslovná potřeba růži ochránit.

Když přišel k sobě, zpočátku si jenom uvědomoval, že uplynula spousta času a že ho pekelně bolí hlava.

Co se stalo? Praštil mě někdo?

Převalil se a posadil se. Hlavou mu znovu projela prudká bolest. Zvedl ruku k levému spánku, a když prsty odtáhl, byly lepkavé krví. Podíval se dolů a uviděl, že z trávy trčí cihla. Její zaoblená hrana byla příliš červená.

Kdyby byla ostrá, nejspíš bych byl mrtvý nebo v komatu.

Podíval se na zápěstí a překvapeně zjistil, že má pořád své hodinky. Byly značky Seiko, nijak zvlášť drahé, ale v tomto městě si člověk nezdrímne na opuštěném místě, aniž by něco neztratil. Na ceně nezáleželo, člověka prostě obrali. Tentokrát se zdálo, že měl štěstí.

Bylo čtvrt na pět odpoledne. Ležel tam a nevěděl o světě nejméně pět hodin. Jeho otec už nejspíš zburcoval policii, aby ho hledala, ale na tom nijak zvlášť nezáleželo. Jakeovi se zdálo, že odešel z Piperovy školy asi před tisíci lety.

Jake ušel polovinu vzdálenosti k plotu mezi prázdnou mýtinkou a chodníkem na Druhé avenue, pak se zastavil.

Co se mu vlastně stalo?

Kousek po kousku se mu vracela paměť. Přeskočil plot. Uklouzl a vyvrtil si kotník. Sáhl si na něj a škulbl sebou. Ano - to se tedy skutečně stalo. Co potom?

Cosi magického.

Tápal po tom, jako starý člověk tápavě hledá cestu zšeřelým pokojem. Všechno bylo naplněno vlastním světlem. Všechno - dokonce i prázdné obaly a vyhozené plechovky od piva. Slyšel hlasy - zpívaly a vyprávěly tisíce propletených příběhů.

„A obličej,“ zamumlal. Při té vzpomínce se pátravě rozhlédl. Žádné tváře neviděl. Hromady cihel byly jen hromadami cihel, a trsy trávy byly jen trsy trávy. Žádné tváře tu nebyly, ale -

- ale předtím tu byly. Nebyla to jen moje fantazie.

Věřil tomu. Nemohl uchopit podstatu té vzpomínky, její krásu a přesah, ale zdála se mu naprosto reálná. Připadalo mu, že jeho vzpomínky na chvíle před tím, než ztratil vědomí, jsou jako fotografie po-

řízené za nejkrásnějšího dne jeho života. Můžete si pamatovat, jaký ten den byl - aspoň trochu - ale fotografie jsou ploché a skoro bez síly.

Jake se rozhlédl po pustém prostranství, které se už plnilo fialovými stíny pozdního odpoledne, a pomyslel si: *Chci, aby se to vrátilo. Bože, chci, aby to bylo jako předtím.*

Potom uviděl tu růži, vyrůstající z trsu fialové trávy těsně u místa, kde upadl. Srdce mu vyskočilo do krku. Jake se vydal klopýtavě k ní, bez ohledu na bolest, která šlehala z kotníku při každém kroku. Padl před růží na kolena jako při bohoslužbě u oltáře. Naklonil se k ní, oči dokořán.

Je to jenom růže. Nakonec jenom růže. A ta tráva -

Tráva přece jen nebyla fialová, jak viděl. Na stéblech byly fialové cákance, to ano, ale pod nimi byla úplně normální zelená barva. Podíval se o kousek dál a uviděl na jiném chomáči trávy modré cákance. Napravo od něj zase statečný trs bodláčí nesl stopy červené a žluté barvy. A za bodláčím ležela hromádka vyhozených plechovek od barvy. Venkovní nátěr matný, stálo na nálepkách.

To bylo všechno. Jenom barevné cákance. Jenomže v hlavě se ti to pomíchalo, myslel sis, že vidíš -

To byla hloupost.

Věděl, co viděl tehdy a co vidí teď. „Kamufláž,“ zašeptal. „Bylo to tady. Všechno. A... ještě pořád je.“

Když se mu v hlavě vyjasnilo, znovu ucítil klidnou, harmonickou sílu, kterou toto místo v sobě tajilo. Sbor zde zněl stále, jeho hlasy byly stejně melodické, i když zastřené a vzdálené. Podíval se na hromadu cihel a starých rozbitých kusů omítky a uviděl v ní schovaný sotva rozeznatelný obličej. Byla to tvář ženy s jizvou na čele.

„Allie?“ zamumlal Jake. „Nejmenuješ se Allie?“

Žádná odpověď. Obličej zmizel. Díval se zase jen na neladnou hromadu cihel a omítky.

Podíval se opět na růži. Viděl, že není tmavě červená, jako bývá srdce rozpálené pece, ale uprášeně, matně růžová. Byla velmi krásná, ale ne dokonalá. Některé okvětní lístky se už kroutily. Vnější okraje byly hnědé a mrtvé. Nebyla to pěstěná květina, jaké vídal v květinářství. Předpokládal, že je to divoká růže.

„Jsi velmi krásná,“ řekl a znovu natáhl ruku, aby se jí dotkl.

Nefoukal vítr, ale růže se přesto k němu naklonila. Na okamžik se polštářky jeho prstů dotýkaly jejích lístků, hladkých a sametových a úžasně živých, a sborový hlas všude kolem něj zesílil.

„Jsi nemocná, růže?“

Žádná odpověď se samozřejmě neozvala. Když jeho prsty opustily vybledlý růžový kalich květiny, růže se znovu vrátila do původní pozice a hrdě vyčnívala z barvou pocákané trávy v tiché, zapomenuté nádheře.

Kvetou růže v tuhle roční dobu? uvažoval Jake. Ty divoké? Proč by vlastně divoká růže rostla na prázdné parcele? A jestli ano, jak to, že jich tu není víc?

Zůstal ještě chvíli na všech čtyřech, pak si uvědomil, že by mohl tu růži pozorovat celý zbytek odpoledne (možná zbytek života) a nepřiblížit se ani o krůček k rozluštění jejího tajemství. Na okamžik ji zahlédl jako obyčejnou růži, stejně jako viděl všechno ostatní v tomto zapomenutém, špinavém koutu města. Viděl ji s odloženou maskou a odhozenou kamufláží. Chtěl ji tak vidět znovu, ale chtění nepomůže.

Byl čas jít domů.

Uviděl, že poblíž leží dvě knihy, které si koupil v Manhattanské restauraci pro duši. Když je sbíral, vyklouzl ze strážek *Karlíka Šš-šš* jakýsi zářivě stříbrný předmět a dopadl na hrubý drn. Jake se shýbl, opatrně přitom nadlehčoval zraněný kotník a předmět zvedl. Když to udělal, sbor vzdychl a zesílil a pak se ztišil do skoro nezřetelného hučení.

„Takže tohle byla taky skutečnost,“ zamumlal. Přejel bříškem palce po tupých výstupcích klíče a jednoduchých zářezech ve tvaru vé. Nakonec i po mírných křivkách ve tvaru es na konci třetího zářezu. Potom klíč zastrčil hluboko do pravé přední kapsy kalhot a začal se belhat k plotu.

Došel k němu a chystal se přelézt, když ho najednou napadlo něco hrozného.

Ta růže! Co když sem někdo přijde a utrhne ji?

Ale v hlavě mu promluvil jakýsi hlas, hlas, který určitě patřil muži, kterého potkal v dostavníkové stanici v tom podivném jiném životě. Nikdo ji neutrhne. Ani ji žádný vandal nerozšlápne patou, protože jeho tupé oči nesnesou pohled na její krásu. Tady nehrozí nebezpečí. Dokáže se před takovými věcmi ochránit sama.

Jakea zaplavila veliká úleva.

Můžu sem přijít znovu a podívat se na ni? zeptal se toho neznámého hlasu. Až mi bude mizerně nebo jestli se vrátí ty hlasy a začnou se znovu hádat? Můžu se vrátit a podívat se na ni a nabrat trochu klidu?

Hlas neodpověděl, a po chvíli pozorného naslouchání došel Jake k závěru, že hlas zmizel. Zastrčil si *Karlíka Šš-šš* a *Hádej hádači* za opasek kalhot - viděl, že jsou umazané od hlíny a plné kuliček bodláků - a potom se chytil plotu. Vytáhl se nahoru, přehoupl se na druhou stranu a znovu seskočil na chodník Druhé avenue, jen dával pozor, aby dopadl na zdravou nohu.

Na ulici byl mnohem hustší provoz - bylo více chodců i vozidel - protože lidé cestovali na noc domů. Několik kolemjdoucích pohlédlo na špinavého chlapce v roztrženém saku a s košilí vytaženou z kalhot, který neohrabaně seskočil z plotu, ale moc jich nebylo. Newyorčané jsou zvyklí vídat lidi, kteří dělají zvláštní věci.

Chvilí tam stál s pocitem, že něco ztratil, a uvědomoval si ještě něco - ty hádavé hlasy se pořád ještě neozvaly. To byla dobrá zpráva.

Pohlédl na plot. A vylétla z něj ta neobratná veršovánka, možná proto, že byla nastříkaná stejnou barvou, jakou měla ta růže.

„Vidím ŽELVU obrovitou,“ zamumlal Jake. „Krunýřem hne zemí celou.“ Otrásl se. „To byl ale den! Páni!“

Otočil se a začal se pomalu belhat k domovu.

19

Vrátný určitě zavolal nahoru, jakmile Jake vešel do haly, protože otec stál před výtahem, když se v pátém patře otevřel. Elmer Chambers měl na sobě vybledlé džíny a kovbojské boty, které přidávaly dobrých pět centimetrů k jeho jakž takž celým šesti stopám. Nakrátko ostříhané černé vlasy mu trčely z hlavy. Pokud si Jake pamatoval, jeho otec vypadal jako člověk, který právě utrpěl důkladný elektrický šok. Jakmile Jake vystoupil z výtahu, popadl ho Chambers za paži.

„Podívej se na sebe!“ Otcovy oči létaly nahoru a dolů a zaznamenávaly Jakeův špinavý obličej a ruce, krev zasychající na tváři a spánku, uprášené kalhoty, roztržené sako a bodlák, který mu uvízl na kravatě jako prapodivná spona. „Padej dovnitř! Kde jsi sakra byl? Tvoje matka málem vyletěla z kůže, doprdele!“

Nečekal na Jakeovu odpověď a vtáhl ho do bytu. Jake viděl, že v průchodu mezi jídelnou a kuchyní stojí Greta Shawová. Soucitně se na něj podívala, ale zmizela dřív, než ji mohly zaregistrovat „pánovy“ oči.

Jakeova matka seděla v houpacím křesle. Vstala, když uviděla Jakea, ale nevyskočila na nohy. Ani se k němu nerozběhla halou, aby ho mohla celého zahrnout polibky a výčitkami. Když k němu přicházela, zapátral jí Jake v očích a odhadl, že měla toho odpoledne nejméně tři valia. Možná čtyři. Oba jeho rodiče byli skálopevnými zastánci přesvědčení, že chemie ulehčuje život.

„Ty krvácíš! Kde jsi byl?“ Položila mu tu otázku svým kultivovaným školeným hlasem a vyslovila poslední slovo tak, že se rýmovalo s pyl. Jako by zdravila známého, který se zapletl do menší pouliční nehody.

„Venku,“ odpověděl.

Otec jím prudce zatřásl. Jake to nečekal. Zapotácel se a dopadl na pochroumaný kotník. Znovu to příšerně zabolelo a Jake se najednou rozzuřil. Jake si nemyslel, že se jeho otec rozčílil, protože zmizel ze školy a nechal po sobě jenom šílenou slohovou práci. Jeho otec se rozčílil, protože Jake měl tu drzost narušit mu jeho vlastní převzácné plány.

Až do této chvíle v životě Jake choval jenom tři pocity vůči otci: zmatek, strach a jakýsi druh slabé, tápavé lásky. Ted' se vynořil čtvrtý a pátý. Jeden byl vztek. Druhý znechucení. Do těchto nepříjemných pocitů se mísil stesk. V této chvíli to bylo to největší, co se v něm nacházelo a proplétalo se vším ostatním jako dým. Podíval se na otcovy zarudlé tváře a trčící vlasy a přál si, aby byl zase na tom opuštěném pozemku, kde by se díval na růži a poslouchal sbor. *Já sem nepatřím, pomyslel si. Už ne. Čeká mě práce. Kdybych jenom věděl jaká.*

„Pusť mě,“ pravil.

„Co jsi mi to řekl?“ Otcovy modré oči se rozšířily. Byly dnes večer silně podlité krví. Jake uhodl, že nejspíš rádně ubral ze svých zásob kouzelného prášku a že nejspíš není vhodná chvíle ho rozčilovat, ale Jake si uvědomil, že ho přesto rozčítit chce. Nikdo s ním nebude třást jako sadistický kocour s myší. Dnes večer ne. Možná už nikdy. Najednou si uvědomil, že ten vztek z velké části vyvěrá z jedné prosté skutečnosti: nemohl s nimi mluvit o tom, co se stalo - co se stále děje. Zavřeli všechny dveře.

Ale já mám klíč, pomyslel si a sáhl na něj přes látku kalhot. A vybavil se mu zbytek té zvláštní veršovánky: *Jestli běhat chceš a hrát, PAPERSEK ti řekne jak.*

„Řekl jsem, abys mě pustil,“ opakoval. „Mám vyvrtnutý kotník a ty mi ubližuješ.“

„Ublížím ti ještě mnohem víc, jestli -“

Do Jakea najednou jako by proudila nečekaná síla. Sevřel ruku, která ho držela za paži těsně pod ramenem, a prudce ji odstrčil. Otcí poklesla brada.

„Já pro tebe nepracuji,“ řekl Jake. „Jsem tvůj syn, pamatuješ? Jestli jsi zapomněl, podívej se na fotku na svém stole.“

Otec vycenil dokonalé korunky na svém chrupu v úšklebku, který vyjadřoval překvapení a zároveň vztek. „Takhle se mnou nemluv, hochu - kde je sakra tvoje úcta?“

„Nevím. Možná jsem ji ztratil cestou domů.“

„Ty se celý den flákáš bez dovolení a potom si tu pouštíš na špacír tu svou tlustou, sprostou hubu -“

„Nech toho! Nechte toho, oba!“ vykřikla Jakeova matka. Vypadala, že má slzy na krajíčku, i když jí tělem koloval uklidňující prostředek.

Otec znovu sáhl po Jakeově paži, ale pak si to rozmyslel. Možná s tím měla co dělat překvapivá síla, se kterou mu syn ruku před chvílí odtrhl. Nebo to bylo jen pohledem v Jakeových očích. „Chci vědět, kde jsi byl.“

„Venku. Řekl jsem vám to. A to je všechno, co vám povím.“

„Doprdele! Volal tvůj ředitel, tvůj učitel francouzštiny sem přišel a oba měli na tebe *beaucoup* otázek! Já taky a chci nějakou odpověď!“

„Máš špinavé šaty,“ poznamenala matka a pak ustrašeně dodala: „Přepadli tě, Johnny? Šel jsi za školu a na ulici tě přepadli?“

„Samozřejmě že ho nepřepadli,“ vrčel Elmer Chambers. „Pořád má hodinky, ne?“

„Ale na hlavě má krev.“

„To nic, mami. Jenom jsem se praštil.“

„Ale -“

„Jdu spát. Jsem hrozně unavený. Jestli o tom chcete mluvit ráno, můžeme. Možná to bude mít ráno smysl. Ale teď nechci říct ani slovo.“

Otec k němu udělal krok a hmátl po něm.

„Ne, Elmere!“ vykřikla skoro Jakeova matka.

Chambers si jí nevšímal. Chytil Jakea za límec saka. „Neodvažuj se teď odejít -“ začal, ale pak se Jake zkroutil a vytrhl mu sako z ruky. Šev pod jeho pravou paží, už tak dost namáhaný, povolil, jen to zapraskalo.

Otec uviděl ty svítivé oči a ustoupil. Vztek v jeho obličejí vyhnalo cosi, co vypadalo jako strach. Ta zář nebyla jen metafora. Zdálo se, že Jakeovi skutečně hoří oči. Jeho matka slabě vykřikla a přimáčkla si ruku k ústům, udělala dva dlouhé, nejisté kroky zpět a z výšky dopadla do houpacího křesla.

„Nech... mě... být,“ řekl Jake

„Co se ti stalo?“ zeptal se otec, jako by si téměř stěžoval. „Co se ti sakra stalo? V první den zkoušek vypadneš ze školy a nikomu neřekneš ani slovo, vrátíš se špinavý od hlavy k patě... a chováš se, jako by ses zbláznil.“

A bylo to tu - chováš se, jako by ses zbláznil. To, čeho se bál od chvíle před třemi týdny, kdy se ozvaly ty hlasy. Strašlivé obvinění. Jenomže když už to bylo venku, zjistil Jake, že ho to vůbec neděsí, možná proto, že konečně našel pro toto téma klidné místočko ve své hlavě. Ano, cosi se mu stalo. A ještě to neskončilo. Ale - nezbláznil se. Aspoň zatím.

„Promluvíme si o tom ráno,“ opakoval. Prošel jídelnou a otec se ho tentokrát nepokusil zastavit. Došel skoro na chodbu, když ho zastavil matčin ustaraný hlas. „Johnny... není ti něco?“

A co měl odpovědět? Ano? Ne? Obojí? Ani jedno? Ale ty hlasy přestaly, a to už něco znamenalo. Vlastně to znamenalo hodně.

„Je mi líp,“ řekl nakonec. Došel ke svému pokoji a pečlivě za sebou zavřel dveře. Klapnutí dveří, pevně se zavírající mezi ním a zbytkem okolního světa, ho naplnilo nesmírnou úlevou.

20

Ještě chvíli stál u dveří a poslouchal. Matčin hlas zněl jenom jako mumlání, otcův hlas byl trochu hlasitější.

Jeho matka říkala cosi o krvi a doktorovi.

Otec řekl, že klukovi nic není. S tím klukem nebylo v pořádku akorát to hulvátství, které vypustil z huby, a na to se podívá.

Matka řekla cosi o tom, aby se uklidnil.

Otec řekl, že je klidný.

Matka řekla -

On řekl, ona řekla, bla bla bla. Jake je měl stále rád - aspoň tím si byl docela jist -, ale teď se cosi stalo a způsobilo to, že je nutné, aby se staly ještě jiné věci.

Proč? Protože té růži něco bylo. A možná proto, že chtěl utíkat a hrát si... a vidět zase jeho oči, modré, jako bylo nebe nad dostavníkovou stanicí.

Jake pomalu přešel ke stolu, v chůzi si sundal sako. Bylo pěkně poničené - jeden rukáv skoro utržený, podšívka visela jako zplihlá plachta. Pověsil ho na opěradlo židle, pak se posadil a položil na stůl knížky. Za uplynulý týden nebo deset dní toho moc nenaspal, ale dnes v noci bude určitě spát dobře. Nevzpomínal si, že by byl někdy tak unavený. Až se ráno probudí, bude možná vědět, co dělat.

Ode dveří se ozvalo tiché zaklepaní a Jake se k nim unaveně obrátil.

„Tady je Shawová, Johne. Můžu na chvíli dovnitř?“

Usmál se. Paní Shawová - kdo jiný. Rodiče ji vyslali jako prostředníka. Nebo spíš tlumočníka.

Běžte se na něj podívat, řekla matka. Vám poví, co se mu stalo. Jsem jeho matka a tento muž se zarudlýma očima a ucpaným nosem je jeho otec a vy jste jenom hospodyně, ale vám poví, co nepoví nám. Protože ho vídáte častěji než my a možná mluvíte jeho jazykem.

Nese mi tác, pomyslel si Jake, a když otevřel dveře, usmíval se.

Paní Shawová mu opravdu nesla tác. Byly na něm dva obložené chleby, kus jablkového koláče a sklenice čokoládového mléka. Dívala se na Jakea trochu nejistě, jako by čekala, jestli se na ni vrhne a kousne ji. Jake se podíval za ni, ale po rodičích nebylo ani stopy. Domyslel si, že sedí v obývacím pokoji a úzkostně naslouchají.

„Myslela jsem, že by sis dal něco k jídlu,“ řekla paní Shawová.

„Ano, děkuju.“ Opravdu měl hlad jako vlk. Nejedl od snídaně. Ustoupil a paní Shawová vešla dovnitř (znovu se na něj pátravě podívala, když kolem něj procházela) a položila tác na stůl.

„Ale to se podívejme,“ zvedla *Karlíka Šš-šš*. „Tuhle jsem měla, když jsem byla malá. Tu sis dneska koupil, Johnny?“

„Ano. Rodiče vás požádali, abyste zjistila, co jsem dělal?“

Přikývla. Žádné předstírání, žádné okolky. Byla to prostě práce, jako vynášet odpadky. *Můžeš mi to povědět, jestli chceš, říkal její výraz, nebo můžeš mlčet. Mám tě ráda, Johnny, ale opravdu je mi jedno, jestli uděláš to nebo ono. Já tu prostě pracuju a už mám hodinu po obvyklé pracovní době.*

Nijak ho neurazilo, co mu její tvář řekla. Naopak, spíš ho uklidnila. Paní Shawová byla dalším známým, který nebyl tak docela přítelem, ale myslel si, že je mu možná o něco bližším přítelem než děti ve škole, a je mu mnohem bližší než otec nebo matka. Paní Shawová byla aspoň upřímná. Nepotrpěla si na tanečky. Všechno šlo na vrub účtu na konci měsíce, a vždycky odkrajovala kůrky z chleba.

Jake zvedl obložený chleba a pořádně si ukousl. Boloňský salám a sýr, ten měl rád. To byl další bod ve prospěch paní Shawové - věděla, co má rád. Jeho matka žila stále v domnění, že má rád kukuřičný klas a nesnáší růžičkovou kapustu.

„Povězte jim laskavě, že je mi dobře,“ řekl. „A otcí povězte, že je mi líto, že jsem byl na něj hrubý.“

Nebylo mu to líto, ale jeho otec doopravdy toužil pouze po omluvě. Jakmile mu ji paní Shawová vyřídí, uvolní se a začne si namlouvat starou lež - že dostal otcovské povinnosti a všechno je v pořádku, všechno je v pořádku, a veškerý řád věcí je v pořádku.

„Usilovně jsem studoval ke zkouškám,“ pokračoval a při řeči žvýkal, „a dnes ráno to na mě asi padlo. Nějak jsem zamrzl. Připadalo mi, že musím jít ven, jinak se zadusím.“ Sáhl si na uschlý krvavý škrálop na čele. „A pokud jde o toto, povězte laskavě mé matce, že to opravdu nic není. Byla to jenom hloupá nehoda. Jeden pošťák tlačil vozík s balíčky a já vrazil přímo do něj. Trochu jsem se řízl, ale nic to není. Nevidím dvojité, nic podobného, a hlava už mě bolet přestala.“

Přikývla. „Umím si představit, jaké to musí být - taková náročná škola, a vůbec. Prostě ses trochu vyděsil. To není žádná hanba, Johnny. Ale posledních pár týdnů jsi opravdu nevypadal ve své kůži.“

„Myslím, že teď už budu v pořádku. Možná budu muset opakovat Závěrečnou slohovou práci z angličtiny, ale -“

„Ach!“ vyhrkla paní Shawová. Tváří jí prolétl polekaný výraz. Položila *Karlíka Šš-šš* znovu Jakeovi na stůl. „Skoro jsem zapomněla! Učitel francouzštiny ti tu něco nechal. Hned to přinesu.“

Odešla z pokoje. Jake doufal, že nezpůsobil starosti panu Bissettovi, který vypadal na příjemného člověka, ale asi se to stalo, protože

Bissette měl skutečně osobní přístup. Jake měl pocit, že osobní přístup je pro učitele na Piperově škole velmi vzácný. Uvažoval, co mu tu pan Bissette nechal. Nejspíš pozvání k pohovoru s panem Hotchkissem, školním cvokařem. Ráno by ho to ještě vyděsilo, ale večer už ne.

Dnes večer se zdálo, že záleží jen na té růži.

Pustil se do druhého chleba. Paní Shawová nechala dveře otevřené, takže slyšel, jak spolu rodiče hovoří. Oba mluvili trochu klidněji. Jake se napil mléka, potom chytil talíř s jablkovým koláčem. Za chvíli se paní Shawová vrátila. Nesla velmi povědomou modrou složku.

Jake zjistil, že ho všechen strach přece jen neopustil. Takže už to budou všichni vědět, studenti a sbor, a bylo příliš pozdě, než aby s tím šlo něco udělat, ale to neznamenal, že se mu líbí, že všichni vědí, že mu uletěly včely. Že o něm mluví.

Vpředu byla ke složce připnuta malá obálka. Jake ji vytáhl, a když ji otevřel, podíval se na paní Shawovou. „Jak se teď vede mým rodičům?“ zeptal se.

Dovolila si nepatrný úsměv. „Tvůj otec chtěl, abych se tě zeptala, proč jsi mu prostě neřekl, že máš zkouškovou horečku. Prý ji sám měl, jednou nebo dvakrát, když byl malý.“

Jakea to překvapilo. Jeho otec nikdy nepatřil k lidem, kteří si libují ve vzpomínkách, jež začínají: *Víš, když jsem byl malý*. Jake se pokusil představit si otce jako chlapce postiženého zkouškovou horečkou, ale zjistil, že mu to moc nejde - vzmohl se pouze na nepříjemný obrázek bojovného trpaslíka ve svetru Piperovy školy, trpaslíka v kovbojských botách šitých na míru, trpaslíka s krátkými černými vlasy, které mu trčí z čela.

Vzkaz byl od pana Bissetta.

Milý John,

Bonnie Averyová mi řekla, že jsi brzy odešel. Dělá si o tebe velké starosti a já také, i když už jsme takové příhody zažili, zvláště ve zkouškovém týdnu. Přijď mě prosím zítra ráno navštívit, ano? Všechny problémy, které máš, se dají vyřešit. Pokud máš pocit, že tě zkoušky příliš zatěžují - a opakují, že se to stává každou chvíli -, dá se zařídit odklad. Naší hlavní starostí je tvé blaho. Zavolej mi dnes večer, jestli se ti bude chtít. Budu na čísle 555-7661. Budu vzhůru do půlnoci. Nezapomeň, že tě všichni máme moc rádi a jsme na tvé straně.

À votre santé

Len Bissette

Jakeovi se chtělo brečet. Pan Bissette napsal, že má starost, a to bylo nádherné, ale ve vzkazu byly ještě další věci, které nenapsal a které byly ještě nádhernější - vřelost, zájem a úsilí (i když pomýlené) porozumět a utěšit.

Pan Bissete nakreslil dole na stránce malou šipku. Jake lístek obrátil a přečetl toto:

Mimochodem, Bonnie mě požádala, abych ti poslal tohle - blahopřeji!!

Blahopřeji? Co tohle sakra znamenalo?

Rozevřel složku. K první stránce jeho Závěrečné slohové práce byl přišpendlen list papíru. Byl označen ZE STOLU BONITY AVERY-OVÉ a Jake se pustil do čtení špičatého písma, vyvedeného plnicím perem, a užasl stále víc.

Johne, Leonard ti bude nepochybně tlumočit starost, kterou všichni o tebe máme - umí to báječně -, tak mi dovol, abych se omezila na tvou Závěrečnou slohovou práci, kterou jsem během volné hodiny přečetla a oznámkovala. Je úžasně originální a výtečná ve srovnání s jakoukoli studentskou prací, kterou jsem v posledních několika letech četla. Tvoje použití repetice („... a to je pravda“) je nápadité, ale repetice jsou samozřejmě jenom trik. Skutečná cena tvé práce je v její symbolice, vyjádřené nejprve fotografiemi vlaku a dveří na titulní straně, a výtečně rozvinuté v celé práci. Logického vyústění dosahuje obrazem „černé věže“, kterou chápu jako tvé prohlášení, že konvenční ambice jsou nejen falešné, ale i nebezpečné.

Nepředstírám, že rozumím veškerým symbolům (např. „Pani stínů“, „pistolník“), ale zdá se mi jasné, že ty sám jsi „Vězeň“ (školy, společnosti atd.) a že vzdělávací systém je „Mluvící démon“. Je možné, že „Roland“ a „pistolník“ jsou stejnou autoritou - snad tvým otcem? Tato možnost mě okouzila natolik, že jsem si vyhledala v tvých záznamech jeho jméno. Víím tedy, že se jmenuje Elmer, ale víím také, že jeho prostřední jméno začíná na R.

To vše je nesmírně provokativní. Nebo je to jméno dvojitým symbolem, inspirovaný jak tvým otcem, tak básní Roberta Browninga „Childe Roland přišel k Temné věži“? Takovou otázku bych nepoložila většině studentů, ale samozřejmě vím, jak mnoho čteš!

V každém případě jsi na mě udělal neobyčejný dojem. Mladší studenty často přitahuje psaní ve stylu takzvaného „proudu vědomí“, ale málokdy jej dokážou zvládnout. Ty jsi odvedl vynikající práci vycházející z tohoto stylu, obohacenou symbolickým jazykem.

Bravo!

Zastav se, jakmile budeš zase „zpátky“ - chci s tebou probrat případnou publikaci této práce v prvním vydání studentského literárního časopisu v příštím roce.

B. Averyová

P. S. Pokud jsi dnes ze školy odešel proto, že tě náhle přepadly pochybnosti o mé schopnosti pochopit tak nečekaně bohatou Závěrečnou práci, doufám, že jsem ty pochybnosti rozehnala.

Jake vytáhl list papíru ze svorky, takže se pod ním ukázala titulní strana jeho nesmírně originální a bohatě symbolické Závěrečné slohové práce. Červeným inkoustem pera slečny Averyové na ní byla napsána a zakroužkována podtržená jednička. Pod ní napsala SKVĚLÁ PRÁCE!!!

Jake se rozesmál.

Celý den - ten dlouhý, děsivý, zmatený, radostný, strašidelný, tajuplný den - se vešel do mohutného, vzlykavého chechtotu. Svezl se na židli, zvrátil hlavu, rukama si mačkal břicho a po tváři mu tekly slzy. Smál se do ochraptění. Už se skoro uklidnil, ale pak mu zrak padl na některý řádek dobře míněné recenze slečny Averyové a znovu se rozchechtal. Neviděl, že ke dveřím přišel jeho otec, podíval se na něj zmateným, ostražitým pohledem a pak znovu odešel, jen vrtěl hlavou.

Nakonec si přece jen uvědomil, že paní Shawová pořád sedí u něj na posteli a dívá se na něj s přátelským odstupem, jen mírně zvědavě. Pokusil se promluvit, ale smích ho přemohl dřív, než to stačil.

Musím přestat, napomínal se. Musím přestat, nebo mě to zabije. Raní mě mrtvice nebo budu mít infarkt, nebo něco takového.

Potom ho napadlo, *To by mě zajímalo, co si vybrala z toho „šš-šš, šš-šš“?* A znovu se divoce rozchechtal.

Nakonec ten záchvat začal polevovat a přecházel v klidnější hihňání. Otřel si loktem uslzené oči a řekl: „Promiňte, paní Shawová - já jenom... no... dostal jsem ze Závěrečné slohové práce jedničku. Byla velmi... velmi bohatá... a velmi sym... sym...“

Ale nedokázal domluvit. Znovu se zhroutil smíchem, jen se držel za bolavé břicho.

Paní Shawová s úsměvem vstala. „To je moc pěkné, Johne. Jsem ráda, že všechno tak dobře dopadlo, a tvoji rodiče určitě také budou rádi. Už jsem se hrozně opozdila. Myslím, že vrátného požádám, aby mi zavolal taxi. Dobrou noc a vyspi se dobře.“

„Dobrou noc, paní Shawová,“ řekl Jake a vynaložil veškeré úsilí, aby se ovládl. „A děkuju.“

Jakmile odešla, znovu se rozchechtal.

21

Během příští půl hodiny ho navštívili rodiče, každý zvlášť. Skutečně se už uklidnili a Jakeova jednička ze Závěrečné písemné práce je asi uklidnila ještě víc. Jake je přijal s francouzštinou rozloženou na stole před sebou, ale vlastně se do ní nedíval a neměl to ani v úmyslu. Čekal jenom, až odejdou, aby si mohl prohlédnout ty dvě knihy, které si toho dne koupil. Měl pocit, že ta opravdová závěrečná zkouška na něj teprve čeká někde za obzorem, a on si zoufale přál uspět.

Otec k němu strčil hlavu někdy kolem čtvrt na deset, asi dvacet minut poté, co matka ukončila svou krátkou, neurčitou návštěvu. Elmer Chambers držel v jedné ruce cigaretu a v druhé sklenici skotské. Zdálo se, že je nejen klidnější, ale také otupělý. Jake chvíli uvažoval, ale celkem lhostejně, jestli otec neplení matčiny zásoby valia.

„Všecko v pořádku, ty kluku?“

„Ano.“ Znovu byl malým, úpravným chlapcem, který se vždycky naprosto ovládal. Oči, které otočil k otci, už nesvítily, ale byly kalné.

„Chtěl jsem ti říct, že mě tamto mrzí.“ Otec nebyl člověk, který se často omlouvá, a dělal to špatně. Jake se přistihl, že je mu ho trochu líto.

„To je v pořádku.“

„Těžkej den,“ řekl otec. Máchl prázdnou skleničkou. „Co kdybysme prostě zapomněli na to, co se stalo?“ Mluvil, jako by ten skvělý a logický nápad dostal právě v této chvíli.

„Třeba,“ řekl Jake. „Máma je v pořádku?“

„V pořádku, no jo. Půjdu do pracovny. Mám dneska spoustu papírování.“

„Tati?“

Otec se na něj znovu ostražitě podíval.

„Jak se jmenuješ prostředním jménem?“

Cosi v otcově tváři Jakeovi prozradilo, že se sice podíval na známku ze Závěrečné písemné práce, ale neobtěžoval se přečíst si vlastní práci, ani hodnocení slečny Averyové.

„Žádné nemám,“ odpověděl. „Je to jenom iniciála, jako Hany S. Truman. Jenomže u mě je to R. Jak tě to napadlo?“

„Byl jsem jenom zvědavý,“ řekl Jake.

Podařilo se mu zachovat vážnost, dokud otec neodešel, ale jakmile se dveře zavřely, utíkal k posteli a zabořil obličej do polštáře, aby zadusil další záchvat divokého smíchu.

22

Když měl jistotu, že momentální záchvat pominul (až na škytnutí, které mu občas proběhlo hrdlem jako doznívání šoku) a že jeho otec bude bezpečně zavřený ve své pracovně se svými cigaretami, skotskou, papíry a lahvičkou bílého prášku, vrátil se Jake ke svému stolu, rozsvítil lampičku a otevřel *Karlíka Šš-šš*. Zběžně si prohlédl stránku s tiráží a uviděl, že poprvé vyšla v roce 1942. Jeho výtisk pocházel ze čtvrtého vydání. Podíval se dozadu, ale nebyla tam vůbec žádná informace o Beryl Evansové, autorce knihy.

Jake zalistoval zase na začátek, podíval se na obrázek usměvavého světlovlasého muže sedícího v kabině parní lokomotivy, zauvažoval nad hrdým úsměvem na tváři toho muže a pustil se do čtení.

Bob Brooks byl strojmúdcem u společnosti Středosvětské železnice na trati ze St. Louis do Topeky. Strojvúdcem Bob byl nejlepším vlakvedoucím, jakého kdy společnost Středosvětské železnice měla, a Karlík byl nejlepší vlak!

Karlík byl parní lokomotiva typu Velký kluk 402 a strojvůdce Bob byl jediný člověk, který mohl sedět na vyvýšeném sedátku a spouštět píšťalu. Všichni znali HÚÚÚÚ-ÚÚÚ Karlíkovy píšťaly a pokaždé, když slyšeli to houkání po rozlehlých pláních Kansasu, říkali: „To jede Karlík a strojvůdce Bob, nejrychlejší dvojice mezi St. Louis a Topekou!“

Chlapci a děvčata utíkali na dvorek, aby se dívali, jak Karlík a strojvůdce Bob projíždějí kolem. Strojvůdce Bob se usmíval a mával. Děti se také usmívaly a mávaly.

Strojvůdce Bob měl zvláštní tajemství. Byl jediný, kdo ho znal. Karlík Šš-šš byl opravdu, opravdicky živý. Jednoho dne, kdy uháněli mezi Topekou a St. Louis, zaslechl strojvůdce Bob zpěv, tichý a hluboký.

„Kdo je to se mnou v kabině?“ zeptal se strojvůdce Bob přísně.

„Potřebuješ zajít ke cvokaři, strojvůdce Bobe,“ zamumlal Jake a otočil stránku. Byl na ní obrázek Boba, který se sklání, aby se podíval pod automatickou pec Karlíka Šš-šš. Jake uvažoval, kdo asi řídí vlak a dává pozor na krávy (nemluvě o chlapcích a děvčatech) na kolejích, když Bob hledá černé pasažéry, a došel k závěru, že Beryl Evansová toho o vlacích moc nevěděla.

„Neboj se,“ ozval se tichý, bručivý hlas. „To jsem jenom já.“

„Kdo já?“ zeptal se strojvůdce Bob. Mluvil co nejhlasitěji a nejpřísněji, protože si pořád myslel, že si z něj někdo tropí žerty.

„Karlík,“ řekl ten tichý, bručivý hlas.

„Cha chá!“ zasmál se Bob. „Vlaky neumějí mluvit! Možná toho moc nevím, ale tohle vím určitě! Jestli jsi Karlík, tak určitě umíš zapískat na vlastní píšťalu!“

„Samozřejmě,“ odpověděl ten tichý, bručivý hlas a v té chvíli píšťala spustila na celé kolo, až se to rozléhalo po missourských pláních: HÚÚÚÚ-ÚÚÚ!

„Panečku!“ podivil se strojvůdce Bob. „Opravdu jsi to ty!“

„Říkal jsem ti to,“ odpověděl Karlík Šš-šš.

„Jak to, že jsem nikdy nepoznal, že jsi živý?“ zeptal se strojvůdce Bob. „Proč jsi se mnou nikdy nemluvil?“

Pak Karlík zazpíval svým tichým, bručivým hlasem strojevůdci Bobovi tuto písničku:

*To jsou hloupé otázky,
Hloupé hry já nemám rád.
Jsem jen obyčejný vlak
A takový zůstanu.*

*Já chci jenom uhánět
Pod jasně modrým nebem,
A být šťastným vláčkem
Do konce svých dnů.*

„Budeš se mnou ještě mluvit, až vyjedeme na trať?“ zeptal se strojevůdce Bob. „To by se mi líbilo.“

„Mně taky,“ řekl Karlík. „Mám tě rád, strojevůdce Bobe.“

„Já tebe taky, Karlíku,“ řekl strojevůdce Bob a potom sám zatáhl za píš'alu, jenom aby ukázal, jak je spokojený.

HUUU-UUU! To bylo nejhlasitější a nejlepší zapískání, jaké se Karlíkovi povedlo, a všichni, kdo to slyšeli, se vyšli podívat.

Obrázek, který text ilustroval, byl podobný tomu na přebalu knihy. Na předchozích obrázcích (byly to hrubé kresby, které Jakeovi připomněly obrázky z jeho oblíbené knížky ze školky, Mike Mulligan a jeho parní rypadlo) byla lokomotiva obyčejnou lokomotivou - veselou a nepochybně zajímavou pro chlapce čtyřicátých let, kterým byla kniha určena, ale byl to pořád jenom stroj. Ale na tomto obrázku už měla lokomotiva zřetelné lidské rysy, až z nich Jakea v hloubi duše zamrazilo, přestože se Karlík usmíval a příběh byl těžkopádně roztomilý.

Jake tomu úsměvu nedůvěřoval.

Otočil se ke své Závěrečné slohové práci a prohlédl si napsané řádky. *Jsem si docela jist, že Blaine je nebezpečný, četl, a to je pravda.*

Zavřel složku, chvílku na ni zamyšleně klepal prsty a pak se vrátil ke *Karlíkovi Šš-šš*.

Strojvůdce Bob a Karlík strávili spolu mnoho šťastných dnů a mluvili o mnoha věcech. Strojvůdce Bob bydlel sám a Karlík byl první opravdový přítel, kterého měl od chvíle, kdy mu, už dávno v New Yorku, zemřela žena.

Potom, jednoho dne, kdy se Karlík a strojvůdce Bob vrátili do otočného depa v St. Louis, našli v Karlíkově stání novou dieselovou lokomotivu. A jaká to byla dieselová lokomotiva! Pět tisíc koňských sil! Spřáhla z nerezové oceli! Trakční motory ze Strojíren v Utice v New Yorku! A nahoře, za generátorem, seděly tři jasně žluté chladicí větráky.

„Co je to?“ zeptal se strojvůdce Bob ustaraně, ale Karlík jen zazpíval svou písničku tím nejtišším, nejbručivějším hlasem:

*To jsou hloupé otázky,
Hloupé hry já nemám rád.
Jsem jen obyčejný vlak
A takový zůstanu.*

*Já chci jenom uhánět
Pod jasně modrým nebem,
A být šťastným vláčkem
Do konce svých dnů.*

Pan Briggs, správce otočného depa, přišel k nim.

„To je krásná dieselová lokomotiva,“ řekl strojvůdce Bob, „ale budete ji muset vystěhovat z Karlíkova depa, pane Briggsi. Karlík potřebuje právě dnes odpoledne pořádně promazat.“

„Karlík už žádné mazání nikdy potřebovat nebude, strojvůdce Bobe,“ řekl pan Briggs smutně. „Toto je jeho náhradník - zbrusu nová dieselová lokomotiva Burlingtonský Zefýr. Kdysi byl Karlík nejlepší lokomotiva na světě, ale teď je starý a kotel mu prosakuje. Je mi líto, ale přišel čas, aby šel Karlík do výslužby.“

„Nesmysl!“ rozčilil se strojvůdce Bob. „Karlík je pořád plný elánu! Pošlu telegram do hlavní kanceláře společnosti Středosvětské železnice! Pošlu telegram prezidentovi, panu Raymondu Martinovi! Zním ho, protože mi kdysi dal odměnu Za dobrou

službu, a potom jsme s Karlíkem odvezli jeho dcerušku na výlet. Nechal jsem ji zatáhnout za šňůru píš'aly, a Karlík pro ni pěkně zapískal!“

„Je mi líto, Bobe,“ řekl pan Briggs, „ale sám pan Martin objednal tu novou dieselovou lokomotivu.“

To byla pravda. A tak Karlíka Šš-šš odsunuli stranou do nejvzdálenějšího kouta na dvoře Středosvětských železnic v St. Louis, aby tam zrezavěl mezi plevem. Teď na trati ze St. Louis do Topeky bylo slyšet TÚÚÚ! TÚÚÚ! Burlingtonského Zefýra, a Karlíkovo hvízdání už ne. Na sedátku, kde kdysi strojevůdce Bob tak pyšně sedával a sledoval ubíhající krajinu, se usadila rodina myší. V komíně se mu uhnízdila rodina vlaštovek. Karlík byl sám a velmi smutný. Stýskalo se mu po ocelových kolejkách a jasně modrém nebi a volné krajině. Někdy, pozdě v noci, na to všechno myslel a ronil tmavé, olejové slzy. Rezavěl mu z toho pěkný světlomet Stratham, ale jemu to bylo jedno, protože světlomet Stratham už byl starý a vždycky málo svítil.

Pan Martin, prezident společnosti Středosvětská železnice, napsal strojevůdci Bobovi a nabídl mu vyvýšené sedátko v novém Burlingtonském Zefýru. „Je to dobrá lokomotiva, strojevůdče Bobe,“ psal pan Martin, „plná elánu, a měl bys to být ty, kdo ji bude řídit! Ze všech strojevůdců, kteří pracují pro Středosvětskou, jsi ten nejlepší. A moje dcera Susannah nikdy nezapomněla, že jsi ji nechal zatáhnout za píš'alu starého Karlíka.“

Ale strojevůdce Bob řekl, že jestli nemůže řídit Karlíka, přestane dělat vlakvedoucího. „Nerozuměl bych tak dobré nové dieselové lokomotivě,“ odpověděl strojevůdce Bob, „a ona by nerozuměla mně.“

Dostal na starosti čištění strojů v depu St. Louis a ze strojevůdce Boba se stal čistič Bob. Ostatní strojevůdci, kteří jezdili na dobrých nových dieselových lokomotivách, se mu někdy smáli. „Podívejte se na toho starého blázna!“ říkali. „Nechápe, že se svět hnul!“

Někdy pozdě v noci strojevůdce Bob chodíval na opačnou stranu depa, kde stál Karlík Šš-šš na rezavých osamělých kolejkách, které se staly jeho domovem. Do kol mu vrostl plevel. Svět-

lomet byl zrezavělý a tmavý. Strojvůdce Bob vždycky na Karlíka promluvil, ale Karlík odpovídal stále méně. Mnoho nocí nepromluvil vůbec.

Jednou v noci napadla strojvůdce Boba hrozná myšlenka. „Karlíku, ty umíráš?“ zeptal se, a Karlík odpověděl nejtišším, nejbručivějším hláskem:

*To jsou hloupé otázky,
Hloupé hry já nemám rád.
Jsem jen obyčejný vlak
A takový zůstanu.*

*Když už nesmím uhánět
Pod jasně modrým nebem,
Asi tady zůstanu
Do konce svých dnů.*

Jake se dlouho díval na obrázek, který provázela tento nikoli nečekaný vývoj událostí. Třebaže to byla hrubá kresba, rozhodně byla na tři kapesníky. Karlík vypadal starý, poničený a zapomenutý. Strojvůdce Bob vypadal, jako by ztratil posledního kamaráda... což se podle příběhu stalo. Jake si uměl představit, jak si děti po celé Americe mohly v této chvíli vyplakat oči, a napadlo ho, že existuje spousta pohádek pro děti s podobným tématem, které vám poplení city. Jeníček a Mařenka zůstanou sami v lese, matku Bambiho zastřelí nějaký lovec. Malé děti je snadné zranit, je snadné je rozplakat, takže to mnoha pohádkářům dodávalo podivně sadistického nádechu... včetně Beryl Evansové, jak se zdálo.

Ale Jake zjistil, že jeho nijak nerozesmutnil Karlíkův odchod do zarostlých pustin na okraji depa Středosvětských železnic v St. Louis. Právě naopak. *Dobře*, pomyslel si. *Přesně tam patří. Tam patří, protože je nebezpečný. Ať tam zrezaví a nevěřte těm slzám v oku - říká se tomu krokodýlí slzy.*

Zbytek rychle dočetl. Konec byl samozřejmě šťastný, i když děti si nepochybně pamatovaly tu zoufalou chvíli na okraji depa ještě dlouho poté, co se jim šťastný konec vykouřil z hlavy.

Pan Martin, prezident společnosti Stredosvetské železnice, přijel do St. Louis na kontrolu. Chtěl se projet Burlingtonským Zefýrem do

Topeky, kde měla toho dne odpoledne jeho dcera poprvé koncertovat na klavír. Jenomže Zefýr nešel nastartovat. Zdálo se, že v dieselovém palivu je voda.

(Nebyl jsi to ty, kdo tam tu vodu nalil, strojvůdče Bobe? uvažoval Jake. Vsadil bych se, že ano, ty mazaný pse!)

Všechny ostatní vlaky byly na trati. Co dělat?

Někdo zatahal pana Martina za rukáv. Byl to čistič Bob, jenomže už nevypadal jako čistič strojů. Svlékl zamaštěné tepláky a oblékl si čisté montérky. Na hlavě měl svou starou strojvůdcovskou čepičku.

„Tamhle stojí Karlík, na té slepé koleji,“ řekl. „Karlík pojedou do Topeky, pane Martine. Karlík vás tam doveze včas, abyste si poslechl koncert své dcery.“

„Ta stará parní lokomotiva?“ ušklíbl se pan Briggs. „Až zapadne slunce, bude Karlík ještě padesát mil od Topeky!“

„Karlík to zvládne,“ trval na svém strojvůdce Bob. „Když nepotáhne vlak, tak určitě! Ve volném čase jsem čistil jeho stroj a vyspravil mu kotel, víte.“

„Tak to zkusíme,“ souhlasil pan Martin. „Mrzelo by mě, kdybych propásl první koncert své Susannah!“

Karlík byl připravený, jen jen vyrazit. Strojvůdce Bob už mu dávno naplnil tendr čerstvým uhlím a pec byla tak rozpálená, že měla rudé postranice. Pomohl panu Martinovi do kabiny a vykouval s Karlíkem ze zrezavělých, zapomenutých kolejí na hlavní trasu poprvé po mnoha letech. Potom, když zařadil první rychlost, zatáhl za šňůrku a Karlík hrdinně zahoukal jako za starých časů: HÚÚÚ-ÚÚÚ!

Děti po celém St. Louis slyšely to zahoukání a vyběhly na dvorek, aby se podívaly, jak kolem pojedou zrezivělá stará parní lokomotiva. „Podívejte!“ křičely. „To je Karlík! Karlík Šš-šš se vrátil! Hurá!“ Všechny mávaly, a když Karlík vysupěl z města a nabral rychlost, zahoukal si sám, jako za starých časů: HÚÚÚ-ÚÚÚ!

Klapity klap, duněla Karlíkova kola!

Pufy puf, odfukoval kouř Karlík z komína!

Brumpty brum, dělal pásový dopravník, který tahal uhlí do ohniště!

To bylo elánu! To bylo práce! To bylo radosti, všichni se smáli! Karlík ještě nikdy nejel tak rychle! Krajina kolem nich ubíhala tak prudce, až byla rozmazaná! Předjížděli auta na silnici číslo 41, jako by tam stála!

„Hopsá hejsa!“ radoval se pan Martin a mával kloboukem ve vzduchu. „To je mi panečku lokomotiva, Bobe! Nevím, proč jsme ji vůbec dávali do výslužby! Jak při takové rychlosti dokážeš nakládat na dopravník uhlí?“

Strojvůdce Bob se jen usmál, protože věděl, že Karlík se krmí sám. A pod klapotem a odfukováním a hrkotáním slyšel, jak si Karlík zpívá starou písničku tím svým tichým, bručivým hlasem:

*To jsou hloupé otázky,
Hloupé hry já nemám rád.
Jsem jen obyčejný vlak
A takový zůstanu.*

*Já chci jenom uhánět
Pod jasně modrým nebem,
A být šťastným vláčkem
Do konce svých dnů.*

Karlík dovezl pana Martina na koncert dcery včas (samozřejmě) a Susannah jen zrůžověla, když znovu uviděla svého starého přítele Karlíka (samozřejmě), a všichni se společně vrátili do St. Louis a Susannah tahala za šňůrku píšťaly jako o život celou cestu. Pan Martin sehnal Karlíkovi a strojvůdci Bobovi práci, takže vozili děti po zbrusu novém zábavním parku v Kalifornii, a

najdete je tam i dnes, jak vozí rozesmáté děti sem a tam v tom světě světél a hudby a dobré, správné legrace. Strojvůdce Bob už má šedivé vlasy a Karlík už nemluví tolik jako dřív, ale oba mají ještě spoustu elánu a děti každou chvíli zaslechnou, jak

si Karlík prozpěvuje tu svou starou písničku tichým, bručivým hlasem.

KONEC

„To jsou hloupé otázky, hloupé hry já nemám rád,“ zamumlal Jake a zahleděl se na poslední obrázek. Byl na něm Karlík Šš-šš, jak veze dva vagóny plné veselých dětí od horské dráhy k obřímú kolu. Strojvůdce Bob seděl v kabině, tahal za šňůru píšřaly a vypadal spokojeně jako prase v žitě. Jake předpokládal, že úsměv strojvůdce Boba má vyjadřovat vrcholnou spokojenost, ale jemu spíš připomínal úsměv šílence. Oba, Karlík i strojvůdce Bob, vypadali jako šílenci... a čím víc se Jake díval na ty děti, tím větší měl dojem, že jejich výrazy vyjadřují spíš hrůzu. *Pusřte nás z toho vlaku, jako by říkaly jejich tváře. Prosím vás, jenom nás pusřte z toho vlaku živé.*

A budu šťastným vláčkem do konce svých dnů.

Jake zavřel knížku a zamyšleně se na ni zadíval. Potom ji znovu otevřel a začal jí listovat, a přitom si zakroužkovával některá slova a věty, které ho nějak upoutaly.

Společnost Středosvětské železnice... strojvůdce Bob... tichý, mrzutý hlas... HÚU-ÚÚ... první opravdový přítel, kterého měl od chvíle, kdy mu, už dávno v New Yorku, umřela žena. Pan Martin... svět se hnul. Susannah.

Odložil pero. Proč ho ta slova a věty upoutaly? Ta o New Yorku mu ještě připadala vysvětlitelná, ale co ty ostatní? A když už na to přišlo, proč ho upoutala tahle knížka? Nebylo pochyb, že ji měl koupit. Kdyby neměl v kapse peníze, určitě by ji prostě popadl a utekl z obchodu. Ale proč? Cítil se jako jehla kompasu. Jehla, která neví nic o magnetickém severu. Ví jenom, že musí ukazovat určitým směrem, ať chce nebo nechce.

To jediné, co Jake věděl určitě, bylo, že je strašlivě unavený, a jestli si brzy nevrže do postele, usne u stolu. Sundal si košili, ale pak se znovu zahleděl na obal *Karlíka Šš-šš*.

Ten úsměv. Nedůvěřoval tomu úsměvu.

Ani trochu.

Spánek nepřišel tak brzo, jak Jake doufal. Ty hlasy se znovu začaly dohadovat, jestli je živý nebo mrtvý, a udržovaly ho při vědomí. Nakonec se posadil na posteli s očima zavřenýma a přitiskl si pěsti ke spánkům.

Nechte toho! zaječel na ně. *Už toho nechte! Byly jste pryč celý den, tak zase zmizte!*

Udělal bych to, kdyby jenom uznal, že jsem mrtvý, promluvil jeden hlas zarytě.

Udělal bych to, kdyby se prokristapána rozhlédl kolem sebe a uznal, že jsem očividně živý, odsekl druhý.

Málem zakřičel nahlas. Nemohl to zadržet. Cítil, jak mu křik stoupá do krku jako zvratky. Otevřel oči, uviděl přes opěradlo židle u stolu přehozené kalhoty, a něco ho napadlo. Vstal, došel k židli a nahmatal pravou přední kapsu kalhot.

Stříbrný klíč v ní pořád byl a ve chvíli, kdy ho sevřel v prstech, hlasy umlkly.

Pověz mu, pomyslel si, *aniž měl ponětí, komu je ta myšlenka určena. Pověz mu, aby se chytil klíče. Ten klíč ty hlasy zažene.*

Vrátil se do postele a usnul s klíčem volně uloženým v ruce za tři minuty poté, co položil hlavu na polštář.

III. Dveře a démon

Eddie už skoro spal, když mu do ucha zřetelně promluvil jakýsi hlas: *Pověz mu, aby se chytil klíče. Ten klíč ty hlasy zažene.*

Zprudka se posadil a polekaně se rozhlédl. Susannah vedle něj hluboce spala. Ten hlas nepatřil jí.

Ani nikomu jinému, jak se zdálo. Procházeli lesy po stezce Pa-prsku už osm dní a toho večera se utábořili v hluboké roklině zapadlého údolí. Kousek nalevo hlučně uháněl potok, který mířil stejným směrem jako oni, na jihovýchod. Napravo se zvedal prudký svah, zarostlý jedlemi. Nebyli tu žádní vetřelci. Jenom spící Susannah a bdící Roland. Seděl schoulený pod pokrývkou na břehu potoka a hleděl do tmy.

Pověz mu, ať se chytí klíče. Ten klíč ty hlasy zažene.

Eddie váhal jenom chvíli. Rolandův zdravý rozum byl na vážkách a převažoval se špatným směrem, a nejhůř bylo, že Roland moc dobře věděl, jak zlé to s ním je. V takové chvíli byl Eddie ochoten chytit se každého stébla.

Pod hlavou měl místo polštáře kus složené jelenice. Hmátl pod ni a vytáhl předmět zabalený v dalším kusu kůže. Přešel k Rolandovi, ustaraně si přitom všiml, že pistolník ho zpozoroval, teprve když byl na čtyři kroky od jeho nechráněných zad. Bývaly doby - a ne tak dávné -, kdy by Roland poznal, že je Eddie vzhůru, ještě než by se Eddie posadil. Zaslechl by, že jinak dýchá.

Tehdy na pláži, když byl polomrtvý po kousnutí tím humroidem, byl v lepší kondici než teď, pomyslel si Eddie sklesle.

Roland nakonec otočil hlavu a pohlédl na něj. Oči měl zjasněné bolestí a únavou, ale Eddie poznal, že jde jen o třpyt na povrchu. Pod ním vycítil rostoucí zmatek, který se skoro jistě promění v šílenství, pokud se bude bez zábran rozvíjet. Lítost se dotkla Eddieho srdce.

„Nemůžeš spát?“ zeptal se Roland. Mluvil pomalu, jakoby omámeně.

„Už jsem skoro spal, ale pak jsem se vzbudil,“ řekl Eddie. „Poslouchej -“

„Myslím, že se chystám umřít.“ Roland se podíval na Eddieho. Jasný třpyt mu vyprchal z očí, a když do nich člověk pohlédl, jako by

pohlédl do páru hlubokých, tmavých studní, které snad neměly dno. Eddie se otřásl, spíš z toho prázdného pohledu než z toho, co Roland právě řekl. „A víš, v co doufám, že najdu na té mýtině, kde končí všechny stezky, Eddie?“

„Rolande -“

„Ticho,“ řekl Roland. Zdušeně vydechl. „Prostě ticho. To bude stačit. Konec tomu... tomuhle.“

Opřel se pěstmi o spánky a Eddie si pomyslel: *To už jsem u kohosi viděl, a není to tak dávno. Ale u koho? Kde?*

To bylo samozřejmě směšné. Už dva měsíce neviděl nikoho kromě Rolanda a Susannah. Ale přesto mu připadalo, že je to pravda.

„Rolande, já něco vyrábím,“ řekl Eddie.

Roland přikývl. Naitech se mu objevil mírný úsměv. „Já vím. Co je to? Už jsi ochoten to říct?“

„Myslím, že to možná patří k tomuhle *ka-tet*.“

Prázdný pohled v Rolandových očích zmizel. Pistolník se díval na Eddieho zamyšleně, ale nic neřekl.

„Podívej.“ Eddie začal rozbalovat kus kůže.

To nebude k ničemu! zahýkal najednou Henryho hlas. Byl tak hlasitý, že sebou Eddie trochu škulbl. *Je to jenom hloupej kus vyřezávanýho dřeva! Jednou se na něj podívá a vysměje se tomu! Bude se smát tobě!* „Ach, podívejme na to!“ řekne. „Naše slečinka něco upižlala?“

„Drž hubu,“ zamumlal Eddie.

Pistolník povytáhl obočí.

„Ty ne.“

Roland přikývl, nijak ho to nepřekvapilo. „Tvůj bratr tě často navštěvuje, vid', Eddie?“

Eddie se na něj chvíli jen díval, nerozbalené dřevo držel v ruce. Pak se usmál. Nebyl to moc příjemný úsměv. „Ne tak často jako dřív, Rolande. Díky bohu za drobné laskavosti.“

„Ano,“ souhlasil Roland. „Příliš mnoho hlasů zatíží lidské srdce. Co je to, Eddie? Ukaž mi to, prosím.“

Eddie zvedl kus jasanového dřeva. Klíč, skoro hotový, se z něj nořil jako hlava ženy z přídě plující lodě... nebo jílec meče z kusu kame-
ne.

Eddie nevěděl, nakolik vystihl podobu klíče, jež viděl v ohni (a dokonale se mu to nikdy asi nepodaří, pokud nenajde správný zámek, ve kterém by ho vyzkoušel), ale myslel, že se mu přiblížil hodně. Jed-

nou věci si byl docela jist: byla to nejlepší dřevořezba, jakou v životě udělal. Zatím.

„Bohové, to je krása, Eddie!“ vydechl Roland. Odevzdanost z jeho hlasu zmizela. Mluvil překvapeným a uctivým tónem, který Eddie ještě nikdy neslyšel. „Je to hotové? Asi ne, že?“

„Ne - ještě ne úplně.“ Zajel palcem do třetí prohlubně a potom přes výstupek tvaru es na konci posledního zubu. „Ještě něco se musí udělat na tomhle zubu a křivka na konci taky ještě není správně. Nevím, jak to vím, ale je to tak.“

„To je to tvoje tajemství.“ Nebyla to otázka.

„Ano. Teď jenom kdybych věděl, co to znamená.“

Roland se ohlédl. Eddie sledoval jeho pohled a uviděl Susannah. Trochu se mu ulevilo, když si uvědomil, že ji Roland zaslechl první.

„Co to tam chlapci máte, tak pozdě? Chtěli jste si pokecat?“ Uviděla dřevěný klíč v Eddieho ruce a přikývla. „Říkala jsem si, kdy se nám to odhodláš ukázat. Je to dobré, víš. Nevím, k čemu to je, ale je to sakra dobré.“

„Nemáš poněti, které dveře by mohl otevřít?“ zeptal se Roland Eddieho. „To se v tvém *khef* neobjevilo?“

„Ne - ale možná by mohl být k něčemu dobrý, i když ještě není hotový.“ Podal klíč Rolandovi. „Chci, abys mi ho u sebe schoval.“

Roland se ani nepohnul a nevezl si ho. Pozorně si Eddieho prohlížel. „Proč?“

„Protože... no... protože myslím, že mi někdo řekl, že bys to měl udělat.“

„Kdo?“

Ten tvůj kluk, napadlo Eddieho najednou, a jakmile se mu ta myšlenka vynořila v hlavě, věděl, že je to pravda. *Byl to ten tvůj zatracený kluk*. Ale nechtěl to říct. Nechtěl se o tom chlapci vůbec zmiňovat. Mohl by tím Rolanda znovu vyvést z rovnováhy.

„Nevím. Ale myslím, že bys to měl zkusit.“

Roland pomalu natáhl ruku ke klíči. Když se ho dotkl svými prsty, zazdálo se, že klíčem probleskla jasná zář, ale zmizela tak rychle, že si Eddie nebyl jist, jestli ji skutečně viděl. Možná to bylo jen světlo hvězd.

Rolandova ruka sevřela klíč vyrůstající z větve. Chvíli na jeho tváři nebylo znát vůbec nic. Potom se mu čelo zachmuřilo a hlava se nahnýkla, jako by naslouchal.

„Co je?“ ptala se Susannah. „Slyšíš -“

„Šššš!“ Nejistotu v Rolandově tváři pomalu vystřídal úžas. Podíval se z Eddieho na Susannah a potom zase na Eddieho. Oči se mu plnily nějakým silným citem, jako se džbán ponořený do studánky plní vodou. „Rolande?“ zeptal se Eddie znepokojeně. „Není ti něco?“

Roland cosi zašeptal. Eddie neslyšel, co to bylo.

Susannah vypadala vylekaně. Prudce se otočila k Eddiemu, jako by se ptala, *Co jsi mu to provedl?*

Eddie vzal její dlaň do svých. „Myslím, že je to v pořádku.“

Rolandova ruka svírala kus dřeva tak pevně, že se Eddie chvílku bál, že ho snad zlomí, ale dřevo bylo silné a Eddie vyřezával masivně. Pistolníkovo hrdlo se napjalo. Ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů, jak se namáhal promluvit. A najednou zakřičel do nebe jasným, silným hlasem:

„*JSOU PRYČ! TY HLASY JSOU PRYČ!*“

Podíval se znovu na ně a Eddie spatřil cosi, co by v životě nečekal - ani kdyby se ten život táhl tisíc let.

Roland z Gileadu plakal.

2

Pistolník v tu noc spal poprvé za celé měsíce tvrdě a beze snů, a spal s nehotovým klíčem pevně sevřeným v ruce.

3

V jiném světě, ale ve stínu stejného *ka-tet* se Jakeovi Chambersovi zdál nejživější sen v životě.

Kráčel pozůstatky prastarého lesa - mrtvou zónou polomů a trnitými, propletenými křovinami, které ho chytaly za kotníky a snažily se mu stáhnout tenisky. Došel k řídkému pásu mladších stromů (pomyslel si, že jsou to asi olše nebo snad břízy - byl městským chlapcem a tak s určitostí o stromech věděl jen to, že některé mají listí a jiné jehličí) a objevil mezi nimi pěšinu. Vydal se po ní a šlo mu to rychleji. Vpředu byl jakýsi palouk.

Než k němu došel, zastavil se, protože napravo zahlédl jakýsi kamenný ukazatel. Sešel z pěšiny, aby se na něj podíval. Byla do něj vytesána písmena, ale byla tak poničená časem, že je nedokázal rozluštit. Nakonec zavřel oči (to ještě nikdy ve snu neudělal) a prsty přejel každé písmeno, jako když slepec čte Brailleovo písmo. Každé se zformovalo ve tmě za víčky, až vytvořily větu, která vyvstala jako modré světlo:

POUTNÍKU, DÁL LEŽÍ STŘEDOSVĚT.

Jake, spící v posteli, si přitáhl kolena k hrudi. Ruku svírající klíč měl pod polštářem a jeho prsty se v té chvíli sevřely kolem klíče pevněji.

Středosvět, pomyslel si, no jistě. St. Louis a Topeka a Oz a Pouť a Karlík Šš-šš...

Otevřel ve snu oči a vydal se dál. Palouk za stromy byl vyasfaltovaný, ale asphalt byl starý a popraskaný. Uprostřed byl namalovaný vybledlý žlutý kruh. Jake si uvědomil, že to bylo basketbalové hřiště, ještě než uviděl, že na opačném konci stojí chlapec na pomezí čáře a střílí koše zaprášeným starým balonem Wilson. Střílel jeden za druhým, míč úhledně propadal obroučkou. Koš byl zavěšen na čemsi, co vypadalo jako budka v podzemce, kterou na noc zavřeli. Zavřené dveře byly pomalovány šikmými žlutými a černými pruhy. Zpoza dveří - nebo možná z podzemí - Jake slyšel stejnoměrné hučení silných strojů. Ten zvuk byl jaksi znepokojivý. Děsivý.

Nešlápní na roboty, pravil chlapec, který střílel koše, aniž otočil hlavu. Myslím, že jsou všichni mrtví, ale já bych to neriskoval, být na tvém místě.

Jake se rozhlédl a uviděl, že kolem leží spousta rozbitých mechanických zařízení. Jeden stroj vypadal jako krysa nebo myš, jiný jako netopýr. Skoro u nohou mu ve dvou rezavých kusech ležel mechanický had.

Ty JSI já? zeptal se Jake a vykročil blíž k chlapci u koše, ale ještě než se chlapec otočil, věděl Jake, že tomu tak není. Chlapec byl větší než Jake, bylo mu nejméně třináct. Vlasy měl tmavší, a když se na Jakea podíval, bylo vidět, že cizinec má oříškově hnědé oči. Jake měl oči modré.

Co myslíš? zeptal se cizí chlapec a přihrál míč Jakeovi.

Ne, samozřejmě že ne, odpověděl Jake. Mluvil, jako by se omlouval. *Já jenom, že jsem asi poslední tři týdny rozdělený na dva.* Přikrčil se a zprostředka vystřelil. Míč letěl vysokým obloukem a nehlučně propadl sítí. Jakea to blažilo... ale zároveň se také bál, co mu ten cizí chlapec možná řekne.

Já vím, řekl chlapec. *Dalo ti to zabrat, co?* Měl na sobě vybledlé bavlněné šortky a žluté tričko s nápisem **VE STŘEDOSVĚTĚ SE NIKDY NENUDÍTE**. Kolem čela si uvázal zelenou pásku, aby mu vlasy nepadaly do očí. *A všechno se zhorší, než se to zlepší.*

Kde to jsme? zeptal se Jake. *A kdo jsi ty?*

Toto je Portál Medvěda... ale zároveň je to Brooklyn.

To nedávalo valný smysl, přesto bylo všechno v pořádku. Jake si řekl, že to tak ve snech chodí, ale toto rozhodně nevypadalo jako sen.

Pokud jde o mě, na mně moc nezáleží, řekl chlapec. Hodil míčem přes rameno. Míč vysoko vzlétl a hladce propadl košem. *Mám tě provázat, to je všechno. Vezmu tě tam, kam potřebuješ, a ukážu ti, co potřebuješ vidět, ale radím ti, abys byl opatrněj, protože tě nebudu znát. A Henry je z cizích lidí nervózní. Je dost zlej, když znervózní, a je větší než ty.*

Kdo je Henry? zeptal se Jake.

Nech to plavat. Jenom dej pozor, ať si tě nevšimne. Stačí, když se budeš držet poblíž... a sledovat nás. Potom, až odejdeme.

Chlapec se podíval na Jakea. Měl v očích lítost a strach. Jake si najednou uvědomil, že ten chlapec začíná vybledat - skrz chlapcovo žluté tričko viděl žlutočerné pruhy na krabici za ním.

Jak tě najdu? Jake se najednou bál, že se chlapec rozplyne dřív, než stačí říct všechno, co Jake potřeboval slyšet.

Žádněj problém, řekl chlapec. Jeho hlas získal podivnou, cinkavou ozvěnu. *Zajed' prostě metrem na sídliště. Tam mě najdeš.*

To ne, nenajdu! vykřikl Jake. *Sídliště je obrovské! Určitě tam žije sto tisíc lidí!*

Z chlapce už zbyl jen mléčný obrys. Jen jeho oříškově hnědé oči byly stále na místě, jako u kočky Šklíby z Alenky. Pozorovaly Jakea soucitně a starostlivě. *Žádněj problém,* opakoval. *Našel jsi ten klíč a růži, ne? Mě najdeš stejně. Dnes odpoledne, Jakeu. Kolem třetí by to vyhovovalo. Budeš muset dávat pozor a budeš muset sebou hodit.* Odmlčel se, ten přízračný chlapec se starým basketbalovým míčem ležícím u jedné průhledné nohy. *Už musím jít... ale rád jsem se s tebou*

seznámil. Připadáš mi jako milej kluk a nijak mě nepřekvapuje, že tě má rád. Nezapomeň ale, že je to nebezpečný. Dávej pozor... a hoď sebou.

Počkej! vykřikl Jake a proběhl hřištěm k mizícímu chlapci. Jednou nohou zavadil o rozbitého robota, který vypadal jako dětský traktorek. Zapotácel se, padl na kolena a roztrhl si kalhoty. Nevšímal si pálivé bolesti. *Počkej! Musíš mi říct, o co tu vlastně jde! Musíš mi říct, proč se se mnou tohle všechno děje!*

Kvůli Paprsku, odpověděl chlapec, ze kterého zbyly jen oči vznášející se ve vzduchu, a *kvůli Věži*. *Nakonec všechno, dokonce i Paprsky, slouží Temné věži. Myslel sis, že budeš jinej?*

Jake se vzepřel a vyhrabal se na nohy. *Najdu ho? Najdu pistolníka?*

To nevím, odpověděl chlapec. Jeho hlas jako by přicházel z dálky milionu mil. *Vím jenom, že to musíš zkusit. Že nemáš na vybranou.*

Chlapec zmizel. Basketbalové hřiště v lese bylo prázdné. Ozývalo se zde jen slabé hučení strojů a Jakeovi se to nelíbilo. Na tom zvuku bylo cosi v nepořádku, a pomyslel si, že to, co pokazilo ty stroje, ovlivňuje i tu růži, nebo naopak. Všechno bylo nějak navzájem pospojované.

Zvedl starý, odřený míč a hodil. Míč hladce prolétl sítkou... a zmizel.

Řeka, vzdychl hlas cizího chlapce. Zněl jako závan větru. Přicházel odnikud a odevšad. *Odpovědí je řeka.*

4

Jake se probudil do prvního mléčného světla svítání a zahleděl se do stropu pokoje. Myslel na toho pána v Manhattanské restauraci pro duši - Aarona Deepneaua, který se potloukal po Bleecker Street už v dobách, kdy Bob Dylan uměl zahrát na svou hohnerku jenom géčko. Aaron Deepneau dal Jakeovi hádanku.

*Co může běžet, ale nikdy nechodí,
Co má ústa, ale nikdy nemluví,
Co má lože, ale nikdy nespí,
Co má hlavu, ale nikdy nebrečí?*

Ted' už znal odpověď. Řeka běží, řeka má ústí, řeka má kamenité lože, řeka má počátek. Ten chlapec mu prozradil odpověď. Ten chlapec ve snu.

A najednou si vzpomněl ještě na něco, co mu Deepneau řekl: *Je to jenom půlka odpovědi. Samsonova hádanka je dvojitá, příteli.*

Jake pohlédl na budík u postele a viděl, že je za deset minut půl sedmé. Byl čas vstávat, pokud chtěl odejít ven dřív, než se probudí rodiče. Dneska nepůjde do školy vůbec. Jake měl dojem, že pokud jde o něj, odpadne mu škola navždy.

Odhodil deku, přehodil nohy přes pelest na podlahu a uviděl, že má obě kolena poškrábaná. Byly to čerstvé škrábance. Včera si pohmoždil levý bok, když sklouzl po cihlách a upadl, a udeřil se do hlavy, když omdlel u růže, ale s koleny nic neměl.

„To se stalo v tom snu,“ zašeptal Jake, ale nijak ho to nepřekvapilo. Začal se rychle oblékat.

5

Vzadu v přístěnku, pod hromadou starých tenisek bez tkaniček a komiksů o *Pavoučím muži*, našel batoh, se kterým chodil do základní školy. Na Piperově škole by nikoho nenačapali s batohem na zádech - drahoušku, je to příliš, příliš obyčejné -, a když ho Jake popadl, zaplavila ho mocná vlna nostalgie po těch starých časech, kdy život vypadal tak prostý.

Nacpal do něj čistou košili, čisté džíny, nějaké prádlo a ponožky, pak přidal *Hádej, hádači!* a *Karlíka Šš-šš*. Než začal v přístěnku pátrat po starém batohu, odložil klíč na stůl a hlasy se okamžitě vrátily, byly však vzdálené a ztlumené. Kromě toho měl jistotu, že je dokáže nadobro zahnat tím, že znovu uchopí klíč, a to ho uklidňovalo.

Dobrá, pomyslel si a zadíval se na batoh. I když do něj přidal knihy, zbývala v něm spousta místa. Co ještě?

Chvilku si myslel, že nic jiného nezbyvá... ale pak si vzpomněl.

Otcova pracovna byla cítit cigaretami a ctižádostí.

Vévodil jí stůl z teakového dřeva. Na druhé straně pokoje byly do stěny jinak plné knih zasazeny tři monitory televize Mitsubishi. Na každé byl naladěn jeden z konkurenčních kanálů a v noci, když tu jeho otec byl, každá s vypnutým zvukem přehrávala svou sadu obrázků pro hlavní vysílací čas.

Závěsy byly zataženy a Jake musel rozsvítit stolní lampu, aby viděl.

Byl nervózní už z toho, že tu je, i když měl tenisky. Kdyby se jeho otec probudil a vešel sem (a to bylo možné; i když chodil spát hodně pozdě a hodně pil, Elmer Chambers měl lehké spaní a časně vstával), rozzlobil by se. Přinejmenším by se tím hladký únik velmi ztížil. Čím dříve bude odtud, tím lépe Jakeovi bude.

Stůl byl zamčený, ale otec se nikdy netajil tím, kde má klíč schovaný. Jake zajel prsty pod podložku na stole a klíč vytáhl. Otevřel třetí zásuvku, sáhl za spisy a nahmatal studený kov.

Na chodbě vrzlo prkno a Jake ztuhl. Uplynulo několik vteřin. Když se vrznutí už neozvalo, vytáhl Jake zbraň, kterou si otec pořídil pro „domácí obranu“ - automatický Ruger ráže .44. Když si ho koupil, ukazoval otec zbraň Jakeovi s velkou pýchou - to bylo před dvěma lety. Byl naprosto hluchý k manželčiny nervózním prosbám, aby ji dal pryč, než se někomu něco stane.

Jake našel po straně knoflík, kterým se uvolňoval zásobník. Padl mu do ruky s kovovým cvaknutím, jež mu připadalo v tichém bytě velmi hlasité. Znovu se nervózně podíval ke dveřím, pak se soustředil na zásobník. Byl plný. Už ho chtěl znovu zasunout do pistole, ale pak ho znovu vytáhl. Přechovávat nabitou zbraň v zamčené zásuvce je jedna věc; nosit ji po New Yorku je věc docela jiná.

Nacpal automat na dno batohu, pak znovu zašátral mezi spisy. Tentokrát vytáhl krabičku nábojů, asi zpola plnou. Vzpomněl si, že otec chodíval střílet do terče na policejní střelnici na První avenue, než ho to přestalo bavit.

Prkno znovu vrzlo. Jake by měl co nejdřív odejít.

Vytáhl z batohu jednu košili, položil ji na otcův stůl a zabalil do ní zásobník a krabičku čtyřiačtyřicetek. Potom balíček vrátil zase do ba-

tohu a zapnul přezky chlopně. Už se chystal odejít, když mu oči padly na hromádku papírů vedle otcova košíku na došlou a odesílanou poštu. Nahoře na hromádce ležely složené sluneční brýle, které jeho otec rád nosil. Vzal si list papíru a po chvíli přemýšlení taky ty brýle. Ty si vložil do náprsní kapsy. Potom vytáhl z držátka štíhlé zlaté pero a napsal pod dopisní hlavičku *Milý tati a mami*.

Zarazil se a zamračil se na to oslovení. Co má napsat dál? Co vlastně měl napsat? Že je má rád? To byla pravda, ale nestačilo to - tuto ústřední pravdu protkávaly další nepříjemné pravdy, jako ocelové jehly propichují klubko nití. Že se mu bude po nich stýskat? Nevěděl, jestli je to pravda nebo ne, což bylo poněkud hrozné. Že doufá, že se jím bude po něm stýskat?

Najednou si uvědomil, v čem je potíže. Kdyby měl v plánu odejít jen pro dnešek, dokázal by něco napsat. Měl však skoro jistotu, že to nebude jen dnešek, ani tento týden nebo měsíc či léto. Měl pocit, že až tentokrát vyjde z bytu, bude to nadobro.

Skoro ten list papíru zmačkal, ale pak se rozmyslel. Napsal: *Prosím, dávejte na sebe pozor. S láskou, J.* To bylo dost neohrabané, ale aspoň něco.

Dobře. Tak už přestaneš pokoušet štěstí a odejdeš odtud?

Odešel.

Byt byl skoro úplně tichý. Po špičkách přešel obývací pokoj, slyšel jen dech svých rodičů: matčino tiché pochrupování, otcovo nosovější dýchání, které při každém nádechu končilo tenkým písknutím. Když došel ke dveřím, nastartovala lednice a Jake na okamžik ztuhl a srdce mu v hrudi poskočilo. Pak se ocitl u dveří. Odemkl co nejtišeji, pak vykročil ven a potichu za sebou zavřel.

Když západka zaklapla, připadlo mu, že se mu ze srdce odvalil kámen a posedl ho silný pocit očekávání. Nevěděl, co ho čeká, a měl důvod se domnívat, že to bude nebezpečné, ale bylo mu jedenáct let - byl příliš mladý, než aby zapřel nezvyklé blaho, které ho najednou zaplnilo. Vpředu ležela dálnice - skrytá dálnice vedoucí hluboko do neznámé země. Byla tam tajemství, která se mu možná odhalí, pokud bude chytrý... a bude mít štěstí. Odešel z domova za dlouhého svítání a to, co čekalo před ním, bylo veliké dobrodružství.

Jestli vydržím, jestli zůstanu věrný, uvidím tu růži, pomyslel si, když mačkal knoflík výtahu. Vím to... a jeho uvidím taky.

To pomyšlení ho naplnilo dychtivostí tak velikou, že byl skoro u vytržení.

Za tři minuty vyšel zpod baldachýnu, který kryl vchod domu, v němž žil celý život. Na chvilku se zastavil, pak zabočil vlevo. To rozhodnutí mu nepřipadalo náhodné, a také nebylo. Zamířil na jihovýchod, po stezce Paprsku, a pokračoval tak ve své vlastní, přerušené výpravě k Temné věži.

7

Dva dny poté, co dal Eddie Rolandovi nedokončený klíč, se tři poutníci - rozpálení, upocení, unavení a vyčerpaní - prodírali obzvláště hustými křovinami a náletovými stromky a objevili něco, co zprvu vypadalo na dvě naznačené pěšiny, které běžely vedle sebe pod propletenými větvemi starých stromů, hustě se tyčících těsně z obou stran. Po chvíli přemýšlení došel Eddie k závěru, že to nejsou jen pěšiny, ale pozůstatky dávno opuštěné cesty. Křoví a zákrsy rostly jako neupravený hřebínek na vyvýšenině mezi pěšinami. Travnaté pěšiny byly koleje a obě z nich byly dost široké, aby se do nich vešlo kolečkové křeslo Susannah.

„Aleluja!“ zvolal. „Na to se napijeme!“

Roland přikývl a odepjal kožený měch, který nesl kolem pasu. Podal ho nejdřív nahoru Susannah, která se nesla v popruhu na jeho zádech. Eddieho klíč, zavěšený na Rolandově krku na koženém řemínku, se při každém pohybu pod košilí posunul. Susannah se napila a podala měch Eddiemu. Napil se také a pak začal rozkládat její křeslo. Eddie už začal nenávidět ten nemotorný, objemný vynález. Byl jako železná kotva, neustále je zdržoval. Až na nějakou tu zlomenou špici byl stále v dobrém stavu. Eddie míval dny, kdy si myslel, že je ten zatracený krám všechny přežije. Teď by však mohl být užitečný... aspoň na chvíli.

Eddie pomohl Susannah z popruhu a posadil ji na křeslo. Opřela se dlaněmi o bedra, prohnula se a protáhla a slastně se zašklebila. Eddie a Roland zaslechli tiché zalupání, které se jí při tom ozvalo z páteře.

Před nimi se z lesa vyloudalo jakési velké zvíře, které vypadalo jako kříženec jezevce s mývalem. Podívalo se na ně velkýma, zlatě lemovanýma očima, nakřčilo ostrý vousatý čenich, jako by říkalo *Pche!*

Nic moc!, pak přešlo na druhou stranu cesty a zase zmizelo. Ale než se tak stalo, všiml si Eddie jeho ocasu - dlouhého a pevně stočeného, vypadal jako chlupaté matracové péro.

„Co to bylo, Rolande?“

„Brumlák.“

„Nedá se jíst?“

Roland zavrtěl hlavou. „Je tuhý. Kyselý. Radši bych snědl psa.“

„Už jsi ho jedl?“ zeptala se Susannah. „Myslím psa?“

Roland přikývl, ale nic nevysvětloval. Eddie si vzpomněl na citát z jednoho filmu Paula Newmana: *To je v pořádku, paní - jedl jsem je a žil jako jeden z nich.*

Ve stromech vesele zpívali ptáci. Na cestě foukal mírný větřík. Eddie a Susannah k němu vděčně obrátili tváře, a pak se na sebe podívali a usmáli se. Eddie si znovu uvědomil, jak je za ni vděčný - bylo děsivé někoho milovat, ale bylo to také moc krásné.

„Kdo tu cestu udělal?“ zeptal se Eddie.

„Lidé, kteří už dávno zmizeli,“ odpověděl Roland.

„Stejní, co vyrobili ty hrnky a talíře, které jsme našli?“ zeptala se Susannah.

„Ne - ti ne. Toto vypadá spíš na bývalou kočárovou cestu, a když je pořád tady, po všech těch letech, kdy nebyla používána, musela být opravdu široká... možná to byla ta Velká cesta. Kdybychom kopali, asi bychom našli šterkové podloží a možná taky odvodňovací systém. Dokud jsme tady, najíme se.“

„Potrava!“ zvolal Eddie. „Sem s ní! Kuře po florentinsku! Polynéští garnáti! Telecí v lehké houbové omáčce a -“

Susannah do něj dloubla loktem. „Nech toho, běloušku.“

„Nemůžu si pomoci, když mám tak živou představivost,“ nedal se Eddie vesele.

Roland shodil torbu z ramene, shrbil se nad ni a začal dávat dohromady menší polední jídlo sestávající ze sušeného masa zabaleného v olivově zbarvených listech. Eddie a Susannah zjistili, že to listí chutná trochu jako špenát, ale je mnohem silnější.

Eddie převezl Susannah k Rolandovi a ten jí podal tři porce „pistolnických burritos“, jak to nazval Eddie. Pustila se do jídla.

Když se k němu Eddie zase otočil, podával Roland tři porce i jemu - a ještě cosi. Byl to kus jasanového dřeva, ze kterého vyrůstal klíč.

Roland ho sundal z koženého řemínku, který mu zůstal viset na krku jako prázdná smyčka.

„Hele, to potřebuješ, ne?“ namítl Eddie.

„Když ho sundám, hlasy se vracejí, ale jsou velmi vzdálené,“ řekl Roland. „Dokážu se s nimi vypořádat. Vlastně je slyším, i když ho nosím - jako hlasy lidí, kteří potichu mluví za nedalekým kopcem. Myslím, že je to tím, že ten klíč ještě není hotový. Nepracoval jsi na něm od chvíle, kdy jsi mi ho dal.“

„No... nosil jsi ho, a já jsem nechtěl.“

Roland nic neřekl, ale jeho bledě modré oči si měřily Eddieho trpělivým učitelským pohledem.

„Tak dobře,“ řekl Eddie. „Bojím se, že to zvorám. Spokojen?“

„Podle tvého bratra jsi zvorál všechno... není to tak?“ ozvala se Susannah.

„Susannah Deanová, dívčí psycholožka. Minula ses povoláním, miláčku.“

Susannah se tím sarkasmem neurazila. Zvedla loktem měch s vodou jako dělník džbán, a zhluboka se napila. „Ale je to pravda, ne?“

Eddie, který si uvědomil, že nedokončil ani ten prak - aspoň zatím - pokrčil rameny.

„Musíš ho dokončit,“ řekl Roland mírně. „Myslím, že se blíží chvíle, kdy ho budeš muset použít.“

Eddie chtěl něco říct, ale pak zavřel ústa. Lehko se to řeklo, ale ani jeden z nich pořádně nechápal to hlavní. A to hlavní znělo: sedmdesát nebo osmdesát, dokonce ani devadesát osm a půl procenta nebude stačit. Tentokrát ne. A jestli to skutečně zvorá, nebude moci ten krám hodit za hlavu a odkráčet. Za prvé neviděl žádný jasan ode dne, kdy ten kousek dřeva uřízl. Ale hlavně ho užíral ten jasný příkaz: buď všechno, nebo nic. Jestli to pokazí jenom trošku, klíč se neotočí, až jím budou potřebovat otočit. Vypadal jednoduše, ale jestli ty křivky nebudou úplně přesné...

To by ale nefungoval, jako už funguje. Aspoň tohle víš.

Vzdychl, podíval se na klíč. Ano, aspoň tohle věděl. Bude se muset pokusit ho dokončit. Strach z neúspěchu mu ještě ztíží beztak obtížnou práci, ale bude muset ten strach spolknout a zkusit to. Možná to dokonce zvládne. Bůh ví, že toho dokázal zvládnout mnoho v týdnech uplynulých od chvíle, kdy letěl tryskovým letadlem společnosti Delta,

mířícím na letiště JFK, a Roland vstoupil do jeho mysli. To, že byl stále naživu a při smyslech, byl úspěch sám o sobě.

Eddie podal klíč zase Rolandovi. „Prozatím si ho nechej,“ řekl. „Pustím se do něj, až se utáboříme na noc.“

„Slibuješ?“

„Jo.“

Roland přikývl, vzal si klíč a začal si znovu uvazovat řemínek. Pracoval pomalu, ale Eddie si dobře všiml, jak obratně se zbývající prsty na pravé ruce pohybují. Ten chlap byl přizpůsobivý jako nikdo.

„Něco se chystá, že?“ zeptala se Susannah najednou.

Eddie k ní vzhledl. „Jak tě to napadlo?“

„Spím s tebou, Eddie, a vím, že se ti teď každou noc zdají sny. Někdy taky mluvíš ze spaní. Nepřipadá mi, že máš vyloženě noční můry, ale je dost jasné, že se ti v hlavě cosi děje.“

„Ano. Così se děje. Ale nevím co.“

„Sny jsou mocné,“ poznamenal Roland. „Nepamatuješ si vůbec, co se ti zdá?“

Eddie zaváhal. „Trochu, ale je to zmatený. Jsem zase kluk, to vím. Je po škole. Henry a já si zkusíme střelbu na koš na starém hřišti v Markey Avenue, tam je teď budova soudu pro mladistvé. Chci, aby mě Henry vzal na jedno místo v Dutch Hill. Byl tam takovej starej barák. Kluci mu říkali Sídlo a všichni tvrdili, že tam straší. Možná i strašilo. Bylo to tam strašidelný, to taky vím. Fakt strašidelný.“

Eddie zavrtěl hlavou, vzpomínal.

„Poprvý jsem si na Sídlo vzpomněl, když jsme byli na palouku toho medvěda a já jsem přistrčil hlavu k tý divný budce. Nevím - možná proto mám ty sny.“

„Ale nemyslíš si to,“ řekla Susannah.

„Ne. Myslím, že to, co se děje, je mnohem složitější než nějaká vzpomínka.“

„A šli jste tam s bratrem opravdu?“ zeptal se Roland.

„Jo - přemluvil jsem ho k tomu.“

„A stalo se něco?“

„Ne. Ale bylo to strašidelný. Stáli jsme tam a chvíli se na ten barák dívali, a Henry si ze mě utahoval - říkal, že mě donutí jít dovnitř a přinést nějaký suvenýr, něco takovýho - ale věděl jsem, že to nemyslí vážně. Báł se toho baráku stejně jako já.“

„A to je ono?“ zeptala se Susannah. „Zdá se ti prostě o tom, že jdeš dovnitř? Do toho Sídla?“

„Je v tom ještě cosi. Někdo přijde... a potom se prostě jen tak potuluje poblíž. V tom snu si ho všimnu, ale jenom trochu... jakoby koutkem oka, víte? Víím jenom, že máme předstírat, že se neznáme.“

„Ten neznámý tam tehdy byl i ve skutečnosti?“ zeptal se Roland. Upřeně Eddieho pozoroval. „Nebo je to jen postava z tohoto snu?“

„Bylo to dávno. Nebylo mi určitě víc než třináct. Jak si mám takovou věc pamatovat?“

Roland nic neřekl.

„Tak jo,“ řekl Eddie nakonec. „Jo. Myslím, že tam tehdy byl. Nějaký kluk, nesl buď pytel na tělocvik nebo batoh, to už si nevzpomenu. A sluneční brýle, byly na jeho obličej moc velký. Měly zrcadlový skla.“

„Kdo byl ten člověk?“ zeptal se Roland.

Eddie byl dlouho zticha. Držel v ruce poslední ze tří burritos á la Roland, ale přešla ho chuť. „Myslím, že je to ten kluk, kterýho jsi potkal na dostavníkovy stanici,“ řekl nakonec. „Myslím, že se tam potloukal tvůj starej kamarád Jake a pozoroval mě a Henryho to odpoledne, když jsme šli na Dutch Hill. Myslím, že nás sledoval. Protože slyší hlasy stejně jako ty, Rolande. A protože se dělí o moje sny, a já se dělím o jeho. Myslím, že to, co si pamatuju, je to, co se děje teď, v Jakeově čase. Ten kluk se snaží vrátit se sem. A jestli ten klíč nebude hotovej, až se o to pokusí - nebo jestli bude udělanej špatně - nejspíš umře.“

Roland řekl: „Možná má svůj vlastní klíč. Je to možné?“

„Jo, asi jo,“ řekl Eddie, „ale to nestačí.“ Vzdychl a strčil poslední burrito do kapsy na potom. „A *myslím, že on to neví.*“

8

Šli dál, Roland a Eddie se střídali u pojízdného křesla Susannah. Vybrali si levou kolej. Křeslo poskakovalo a drncalo, a každou chvíli je musel Eddie a Roland přenášet přes kameny, které místy trčely z hlíny jako staré zuby. Přesto postupovali rychleji a lehčeji než za uplynulý týden. Terén se zvedal, a když se Eddie ohlédl, viděl, že les za nimi klesá v jakési řadě sotva znatelných schodů. Daleko na severozápadě

viděl stužku vody padající přes rozbitou skalní stěnu. Užasle si uvědomil, že je to místo, kterému přezdívali „střelnice“. Teď se za nimi skoro ztrácelo v oparu zasněného letního odpoledne.

„Prrr, hochu!“ křikla Susannah ostře. Eddie se podíval znovu vpřed právě včas, aby nevrátil křeslem do Rolanda. Pistolník stál a upřeně hleděl do hustého křoví nalevo od cesty.

„Jestli to tak půjde dál, seberu ti řidičák,“ kábonila se Susannah.

Eddie si jí nevšímal. Sledoval Rolandův pohled. „Co je?“

„To se dá zjistit jenom jedním způsobem.“ Otočil se, zvedl Susannah z křesla a posadil si ji na bok. „Podíváme se všichni.“

„Polož mě na zem, velký hochu - já to zvládnu sama. Líp než vy, chlapi, pokud to chcete fakt vědět.“

Když ji Roland jemně postavil do travnaté koleje, podíval se Eddie do lesa. Odpolední slunce vrhalo překrývající se stíny, ale měl dojem, že vidí to, co upoutalo Rolandovu pozornost. Byl to vysoký šedý kámen, skoro schovaný pod porostem divokého vína a popínavých rostlin.

Susannah vklouzla do lesa vedle cesty jako úhoř. Roland a Eddie ji následovali.

„Je to mezník, ne?“ Susannah se opírala o ruce a prohlížela si obdélníkový balvan. Kdysi stál vzpřímeně, ale teď se opilecky naháněl vpravo, jako starý náhrobek.

„Ano. Dej mi můj nůž, Eddie.“

Eddie mu ho podal a pak si dřepkl k Susannah, protože pistolník začal odřezávat popínavé rostliny. Když spadly k zemi, uviděl Eddie skoro vyhlazená písmena vtesaná do kamene, a věděl, co říkají, ještě než Roland odhalil polovinu nápisu:

POUTNÍKU, DÁL LEŽÍ STŘEDOSVĚT.

9

„Co to znamená?“ zeptala se Susannah nakonec. Mluvila potichu a bázlivě. Očima si neustále měřila šedý kamenný patník.

„Znamená to, že se blížíme ke konci první etapy.“ Rolandova tvář byla vážná a zamyšlená, když vracel nůž Eddiemu. „Myslím si, že se teď budeme držet této staré kočárové cesty - nebo spíš ona se bude

držet nás. Přidala se ke stezce Paprsku. Lesy brzy skončí. Očekávám velkou změnu.“

„Co je Středosvět?“ zeptal se Eddie.

„Jedno z velkých království, která vládla zemi v dobách před našimi časy. Království naděje, vědění a světla - takových věcí, kterých jsme se snažili držet v mé zemi předtím, než také nás zahltila temnota. Někdy, jestli bude čas, vám budu vyprávět všechny staré přílohy... aspoň ty, které znám. Tvoří dohromady velikou tapisérii, krásnou, ale velmi smutnou.

Podle těch starých příběhů kdysi stálo na pokraji Středosvěta velké město - možná velké jako vaše město New York. Teď z něj budou trosky, pokud ještě vůbec existuje. Ale možná tam budou lidé... nebo příšery... nebo obojí. Budeme muset být na stráži.“

Natáhl pravou ruku se dvěma prsty a dotkl se nápisu. „Středosvět,“ řekl potichu, zamyšleně. „Kdo by si byl pomyslel...“ Nedopověděl.

„No, stejně nemůžeme nic jiného dělat, že?“ zeptal se Eddie.

Pistolník zavrtěl hlavou. „Nemůžeme.“

„Ka,“ řekla Susannah najednou, a oba se na ni podívali.

10

Zbývaly ještě dvě hodiny denního světla, a tak se pustili dál. Cesta pokračovala na jihovýchod, podle dráhy Paprsku, a vplynuly do ní další dvě zarostlé cesty - užší. Po straně té druhé stály rozvalené, mechem zarostlé zbytky jakési ohromné kamenné zdi. Nedaleko sedělo na rozvalinách nejméně deset tlustých brumláků, kteří pozorovali poutníky svými zvláštníma, zlatě lemovanými očima. Eddiemu připadali jako porota, která chce pověsit odsouzeného.

Cesta se rozšiřovala a byla stále zřetelnější. Dvakrát prošli kolem skořápek dávno opuštěných domů. Ten druhý byl možná větrný mlýn, jak řekl Roland. Susannah tvrdila, že vypadá, jako by v něm strašilo. „To by mě nepřekvapilo,“ odpověděl pistolník. Ten jeho věčný tón oba zamrazil.

Když je tma donutila k zastávce, stromy už rostly řidčeji a vítr, který se kolem nich proháněl celý den, se změnil v mírný, teplý vánek. Krajina vpředu stále stoupala.

„Za den nebo dva dojdeme na vrchol hřebene,“ řekl Roland. „Potom uvidíme.“

„Co uvidíme?“ zeptala se Susannah, ale Roland jen pokrčil rameny.

Ten večer začal Eddie znovu vyřezávat, ale necítil opravdovou inspiraci. Sebedůvěra a spokojenost, které cítil, když začal klíč dobývat z kusu dřeva, ho opustily. Prsty mu připadaly neohrabané a hloupé. Poprvé za celé měsíce toužebně pomyslel na to, jak by bylo dobré mít trochu heroinu. Ne moc. Byl přesvědčený, že maličké psaníčko a smotaná dolarová bankovka by ho vynesly do nebes a pronesly ho tímhle nepatrným řezbářským projektem, než by stačil mrknout.

„Čemu se usmíváš, Eddie?“ zeptal se Roland. Seděl na druhé straně ohně. Mezi nimi poskakovaly nízké, větrem čechrané plamínky.

„Já se usmíval?“

„Ano.“

„Zrovna jsem myslel na to, jak můžou být někteří lidi hloupí - strčíš je do pokoje se šesti dveřma, a oni stejně pořád vrážejí do zdí. A ještě se kvůli tomu rozčilujou.“

„Když se člověk bojí, co by je mohlo čekat na druhé straně těch dveří, možná jim vrážením do zdí připadá bezpečnější,“ poznamenala Susannah.

Eddie přikývl. „Možná.“

Pracoval pomalu, snažil se v dřevě vidět příslušné tvary - zvláště to malé esíčko. Zjistil, že se mu nějak vytratilo.

Prosím tě, Bože, pomoz mi, abych to nezvorat, myslel si, ale hrozně se bál, že už to vorat začal. Nakonec to vzdal, vrátil klíč (který se sotva změnil) zase pistolníkovi a schoulil se pod jednou kůží. Za pět minut se znovu začal odvíjet sen o chlapci a starém hřišti na Markey Avenue.

11

Jake vyšel z obytného domu asi ve tři čtvrtě na sedm, takže mu zbývalo asi osm volných hodin. Uvažoval, že hned pojede vlakem do Brooklynu, ale pak si řekl, že je to špatný nápad. Kluk, který není ve škole, bude přitahovat víc pozornosti na periférii než v srdci velkoměsta,

a jestli bude muset opravdu hledat to místo a kluka, se kterým se tam měl setkat, už byl stejně v koncích.

No problémo, řekl kluk ve žlutém tričku a zelenou čelenkou. Našel jsi klíč a růži, ne? Najdeš mě stejně.

Jenomže Jake si už nepamatoval, jak ten klíč a růži našel. Vzpomínal si jenom na radost a jistotu, která naplnila jeho srdce a hlavu. Bude muset doufat, že se to stane znovu. Mezitím prostě šel. To byl nejlepší způsob, jak zabránit tomu, aby si ho někdo v New Yorku všiml.

Prošel skoro až k První avenue a pak zamířil zpátky stejnou cestou, jenom mírně a postupně zahýbal do centra, když procházel vzorcem semaforů na přechodech (možná věděl, nějak v hloubi duše, že slouží Paprsku). Kolem desáté se ocitl před Metropolitním muzeem umění na Páté avenue. Bylo mu horko, byl unavený, a skleslý. Chtěl se něčeho napít, ale měl pocit, že by si měl šetřit tu trochu peněz, co měl u sebe, co nejdéle. Vybral z krabičky u postele každíčkový cent, ale daly dohromady jen osm dolarů, plus minus pár centů.

Skupina školních dětí se řadila k vycházce. Jake si byl skoro jist, že je to státní škola - děti byly oblečeny skoro stejně ledabyle jako on. Žádná saka od Paula Stuarta, žádné kravaty, žádné svetry, žádné hladké krátké sukně, které stojí sto dvacet pět dolarů v obchodech jako je Miss So Pretty nebo Tweenity. Tato třída byla celá z Kmartu. Jake poslechl náhlého impulsu, postavil se na konec řady a následoval je do muzea.

Prohlídka trvala hodinu a čtvrt. Jakeovi se líbila. V muzeu byl klid. A co bylo ještě lepší, byla tu klimatizace. A obrazy byly hezké. Obzvlášť ho fascinovalo několik pláten Fredericka Remingtona nazvaných Starý západ a veliký obraz od Thomase Harta Bentona, na kterém byla parní lokomotiva uhánějící rozlehlými pláněmi k Chicagu, zatímco na polích stojí a dívají se svalnatí farmáři v montérkách. Až skoro do konce si ho nevšiml žádný učitel, který skupinu dětí provázel. Potom mu hezká černá žena v přísném modrém kostýmu poklepla na rameno a zeptala se, kdo je.

Jake ji neviděl přicházet a mozek mu na okamžik zamrzl. Aniž přemýšlel, co dělá, sáhl do kapsy a sevřel do ruky stříbrný klíč. Hlava se mu ihned vyčistila a znovu byl klidný.

„Moje skupina je nahoře,“ usmál se provinile. „Máme si prohlédnout hromadu moderního umění, ale mně se to tady dole líbí mnohem víc, protože to jsou skutečné obrazy. Takže jsem si říkal... víte.“

„Že se ztratíš?“ napověděla mu učitelka. Koutky rtů jí zacukaly v potlačovaném úsměvu.

„No, raději bych to nazval francouzskou propustkou.“ Ta slova mu prostě vylétla z úst.

Studenti, kteří Jakea okukovali, teď vypadali zmateně, ale učitelka se hlasitě rozesmála. „Buď to nevíš, nebo jsi to zapomněl,“ řekla, „ale ve francouzské cizinecké legii dezertéry stříleli. Navrhují, aby ses okamžitě připojil ke své třídě, mladý muži.“

„Ano, paní. Děkuji vám. Stejně už budou skoro hotoví.“

„Jaká je to škola?“

„Akademie Markey,“ řekl Jake. To mu také vylétlo z úst.

Šel nahoru, poslouchal přitom neosobní ozvěnu kroků a tiché hlasy ve veliké prázdné rotundě, a uvažoval, proč to řekl. V životě neslyšel o jakési Akademii Markey.

12

Chvíli počkal v horní hale, ale pak si všiml, že se po něm stále zvědavěji dívá jeden strážný, a řekl si, že by nebylo moudré čekání protahovat - bude muset prostě doufat, že třída, ke které se nakrátko přidal, už odešla.

Podíval se na hodinky, nasadil výraz, který měl říkat *Páni! To je najednou pozdě!* a seběhl ze schodů. Třída - a pěkná černá učitelka, která se smála jeho poznámce o francouzské propustce - byla pryč, a Jake si řekl, že by mohl jít také. Půjde ještě chvíli pěšky - pomalu, bylo přece jenom horko - a nastoupí do některého metra.

Zastavil se u stánku s párky na rohu Broadwaye a Čtyřicáté druhé, a vyměnil trochu drobné hotovosti za sladký párek a limonádu. Posadil se na schody bankovní budovy, aby si snědl oběd, ale ukázalo se, že to byla velká chyba.

Přiloudal se k němu policista, přitom složitými pohyby vrtěl obuškem. Zdálo se, že se věnuje jen tomuto cvičení, ale když přišel až k Jakeovi, najednou zastrčil pendrek na místo a otočil se k němu.

„Helemese,“ začal. „Ty dneska nemáš školu?“

Jake zrovna hltal svůj párek, ale poslední sousto mu náhle uvízlo v krku. Tohle byla ale všivá smůla. Byli na Times Square, ušmudlaném centru Ameriky. Všude tu byli feťáci, děvky, podvodníci, násilníci... ale policista si jich nevšiml, aby se mohl věnovat jemu.

Jake namáhavě polkl a pak řekl: „Máme ve škole zkouškový týden. Měl jsem dneska jenom jeden test. Pak jsem mohl odejít.“ Odmlčel se, nelíbil se mu jasný, pátravý pohled policistových očí. „Měl jsem propustku,“ dopověděl stísněně.

„Aha. Můžu vidět nějaký průkaz?“

Jakeovi pokleslo srdce. Že by matka a otec už zavolali policii? Asi ano, po tom včerejším dobrodružství to bylo docela pravděpodobné. Za obvyklých okolností by si newyorská policie příliš nevšimla dalšího nezvěstného kluka, zvlášť takového, který je pryč teprve půl dne, ale jeho otec byl velké zvíře v televizi a pyšnil se spoustou nitek, za něž mohl tahat. Jake pochyboval, že ten policista má jeho fotografii... ale mohl by klidně znát jeho jméno.

„No,“ řekl Jake neochotně, „mám studentskou kartu na slevu ze Středosvětské ulice, ale to je všechno.“

„Středosvětská ulice? V životě jsem o ní neslyšel. Kde to je? V Queensu?“

„Chtěl jsem říct ve středu města.“ Jake se zamyslel. Panebože, tohle mířilo na sever místo na jih... a rychle. „Znáte to tam? Na Třiatřicáté?“

„Aha. Ta mi bude stačit.“ Policista natáhl ruku.

Nějaký černý muž s dredy spadajícími na ramena kanárkově žlutého svetru se ohlédl. „Do něj, pane!“ zvolalo to zjevení vesele. „Jen do toho bílýho spratka! Konejte svou povinnost!“

„Sklapni a vypař se, Eli,“ řekl policista, ani se neohlédl.

Eli se zasmál, ukázal při tom několik zlatých zubů a šel dál.

„Proč nechcete po něm nějaký průkaz?“ zeptal se Jake.

„Protože v této chvíli ho chci po tobě. Tak honem, chlapče.“

Policista asi znal jeho jméno nebo vycítil, že s ním není něco v pořádku - což možná nebylo tak divné, protože byl jediný běloch v okolí, který se očividně neflákal. Každopádně to skončilo jasně: vysedávat tady na schodech a pojídat oběd byla hloupost. Ale bolely ho nohy a měl hlad, krucinál - hlad...

Ty mě nezastavíš, pomyslel si Jake. Nemůžu ti dovolit, abys mě zastavil. Mám se dneska odpoledne s někým setkat v Brooklynu... a já tam budu.

Místo aby sáhl po peněžence, sáhl do přední kapsy a vytáhl klíč. Podal ho policistovi. Dopolední slunce vykreslilo na mužově čele a tvářích drobné kroužky odraženého světla. Rozšířily se mu oči.

„Páni!“ vydechl. „Kde jsi to vzal, chlapče?“

Chtěl po něm sáhnout, ale Jake s klíčem trochu couvl. Odražené světelné kroužky hypnoticky tančily po policistově tváři. „Nemusíte ho brát do ruky,“ řekl Jake. „Přečtete moje jméno i tak, ne?“

„Ano, jistě.“

Zvědavost vyprchala z policistova obličeje. Díval se jen na klíč. Oči měl dokořán, strnulé, ale ne úplně prázdné. Jake v nich četl úžas a nečekané štěstí. *Tak mě tu máte, pomyslel si Jake, rozdávám radost a dobrou vůli, kudy chodím. Otázkou je, co dál?*

Po chodníku k nim došla mladá žena (žádná knihovnice, soudě podle zelených hedvábných elastů a průhledné halenky), houpající se na fialových vyzývavých střevících s osmicentimetrovými podpatky. Pohlédla nejdřív na policistu, potom na Jakea, aby viděla, na co se policista dívá. Když se důkladně podívala, celá strnula. Jednou rukou si zabloudila ke krku. Nějaký muž do ní vrazil a řekl jí, aby sakra čuměla na cestu. Mladá žena, která nejspíš nebyla knihovnicí, si ho vůbec nevšímala. Jake už viděl, že se zastavilo dalších pět nebo šest lidí. Všichni hleděli na klíč. Shromažďovali se, jak to lidé někdy dělají kolem velmi dobrého karetního podvodníka, který na rohu ulice předvádí své umění.

Děláš, co můžeš, abys byl nenápadný, pomyslel si. Ach jo. Pohlédl za policistu a jeho oči upoutal nápis na druhé straně ulice. Denbyho drogerie, stálo na něm.

„Jmenuji se Tom Denby,“ řekl policistovi. „Stojí to tady rovnou na té kartě z kuželek - vidíte?“

„Vidím, vidím,“ vydechl policista. Přestal se o Jakea nadobro zajímat. Zajímal ho jen ten klíč. Drobné kroužky odraženého světla mu vířily po tváři.

„A vy nehledáte nikoho, kdo se jmenuje Tom Denby, že?“

„Ne,“ souhlasil policista. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

Teď už se kolem policisty mačkalo nejméně pět lidí a všichni zírali v tichém úžasu na stříbrný klíč v Jakeově ruce.

„Takže můžu jít, ano?“

„Co? Aha! No jistě - běž, kristepane!“

„Díky,“ řekl Jake, ale chvíli nevěděl, jak má jít. Byl obklopen mlčenlivou hradbou zombií, ke kterým se stále přidávali další lidé. Přicházeli se jen podívat, co se děje, to Jake věděl, ale jakmile uviděli klíč, strnuli na místě a jen hleděli.

Vstal a pomalu couval po širokých schodech banky, a držel klíč před sebou jako krotitel lvů židli. Když se dostal na široké betonové prostranství, nacpal si klíč do kalhot, otočil se a utekl.

Zastavil se až na opačné straně náměstí a ohlédl se. Skupinka lidí kolem místa, kde před chvílí stál, se pomalu probírala k životu. Trochu omámeně se dívali po sobě, ale pak šli dál. Policista se nepřítomně podíval vlevo, vpravo a pak rovnou do nebe, jako by se snažil vzpomenout, jak se sem dostal a co tu chtěl dělat. Jake viděl dost. Byl čas najít stanici metra a přesunout se do Brooklynu, než se přihodí další prapodivná příhoda.

13

Ve tři čtvrtě na dvě odpoledne vyšel pomalu po schodech z metra, zastavil se na rohu Castle a Brooklyn avenue a zadíval se na věžáky z pískovce, které tvořily sídliště. Čekal na ten pocit jistoty a směřování - pocit, který jako by mu umožňoval pamatovat si s předstihem. Jenže nepřicházel. Nepřišlo nic. Byl jenom klukem, který stojí na rozpáleném brooklynském rohu a jemuž krátký stín leží u nohou jako unavený pes.

No, tak jsem tady... co mám teď dělat?

Jake zjistil, že nemá nejmenší ponětí.

14

Rolandova skupinka cestovatelů konečně vyšla na hřeben táhlého, mírného kopce, do kterého stoupala, a všichni se zahleděli na jihovýchod. Dlouho nikdo z nich nepromluvil. Susannah dvakrát otevřela ústa, ale pak je zavřela. Poprvé v životě ztratila řeč.

Před nimi v šikmém zlatém světle letního odpoledne dřímala téměř nekonečná pláň. Tráva byla sytě, smaragdově zelená, a velmi vysoká. Místy rostly hájky stromů s vysokými štíhlými kmeny a široce rozloženými korunami. Susannah měla dojem, že kdysi podobné stromy viděla, snad v cestopisném filmu o Austrálii.

Cesta, po které šli, se na druhé straně kopce svažovala a pak mířila přímo čarou na jihovýchod, jako zářivě bílá linka protínající travu. Na západě, několik mil stranou, viděla stádo velikých zvířat, která se mírumilovně pásla. Vypadala jako bizoni. Na východě se do travnaté pláně nořil jako zakřivený poloostrov výběžek lesa. Svým tmavým, zvlněným obrysem připomínal předloktí se zařatou pěstí.

Uvědomila si, že tím směrem tekly všechny potoky a bystřiny, na které narazili. Byly to přítoky široké řeky, jež se nořila z té vyčnívající lesní paže, a tekla, klidná a zasněná pod letním sluncem, k východnímu okraji světa. Byla široká, ta řeka - od jednoho břehu ke druhému to mohly být dvě míle.

A viděla město.

Leželo přímo před nimi, nad vzdáleným obzorem se z mlžného oparu zdvíhaly věže a špičky staveb. Ty vzdušné hradby byly možná stovku mil daleko, možná i dvě stovky nebo čtyři stovky. Zdálo se, že vzduch je na tomto světě dokonale čistý, takže odhad vzdálenosti byl směšnou záležitostí. Věděla jistě jen to, že pohled na ty zamlžené věže ji naplňuje tichým úžasem... a hlubokým, bolestným steskem po New Yorku. Pomyslela si, *Věřím, že bych udělala cokoliv, jenom abych znovu uviděla Manhattanské panoráma z mostu Triborough.*

Pak se musela usmát, protože to nebyla pravda. Pravda byla, že by Rolandův svět za nic nevyměnila. Jeho mlčenlivá tajuplnost a volné prostory byly omamné. A byl zde její milenec. V New Yorku - aspoň v New Yorku z jejích časů - by se stali terčem posměchu a zloby, cílem sprostých, krutých žertů každého idiota: černá šestadvacetiletá žena a její bílý milenec, který je o tři roky mladší a který má sklony být trochu prostořeký, když se rozčilí. Její bílý milenec, jenž ještě před osmi měsíci vlekl na zádech těžkou opici. Tady nebyl nikdo, kdo by se jim posmíval nebo nadával. Tady nebyl nikdo, kdo by ukazoval prstem. Tady byl jen Roland, Eddie a ona, poslední tři pistolníci na světě.

Vzala Eddieho za ruku a položila si ji, teplou a uklidňující, do dlaní.

Roland kamsi ukázal. „To musí být řeka Send,“ řekl potichu. „To jsem si nepomyslel, že ji někdy v životě uvidím... ani jsem si nebyl jistý, že skutečně existuje, jako ti Strážci.“

„Je nádherná,“ zamumlala Susannah. Nedokázala odtrhnout oči od širé krajiny před sebou, spokojeně snící v kolébce léta. Očima sledovala stíny stromů, které se táhly po pláni snad celé míle, protože slunce kleslo nízko nad obzor. „Takhle musely vypadat naše Velké pláně, než byly osídleny - ještě než přišli Indiáni.“ Zvedla volnou ruku a ukázala k místu, kde se Velká cesta zužovala do jediného bodu. „Tam je tvoje město,“ řekla. „Je to tak?“

„Ano.“

„Vypadá dobře,“ pronesl Eddie. „Je to možný, Rolande? Mohlo by zůstat pořád celkem zachovalý. Nebo ti dávní obyvatelé stavěli tak důkladně?“

„V dnešních časech je všechno možné,“ řekl Roland, ale vypadal pochybovačně. „Neměl by sis však dělat přílišné naděje, Eddie.“

„Co? Ne.“ Ale Eddie si ty naděje dělal. To načrtnuté panoráma probudilo v srdci Susannah stesk. U Eddieho zažehlo řetěz domněnek. Pokud to město stále stojí - a to očividně stálo -, možná je pořád obydlené, a možná nejen nižšími bytostmi, které Roland potkal pod horami. Obyvatelé města by mohli být

(Američané, našeptávalo Eddiemu podvědomí)

inteligentní a ochotní pomoci. Mohli by dokonce znamenat rozdíl mezi úspěchem a selháním výpravy... nebo i mezi životem a smrtí. V Eddieho mysli jasně zazářila vize (částečně kradená z filmů jako *Pоследní hvězdný bojovník* nebo *Temný krystal*): rada věkem pokroucených, leč důstojných starších je uctí skvělou hostinou z nedotčených městských zásob (nebo možná ze zvláštních zahrad uchovávaných pod ochrannými bublinami) a až se on, Roland a Susannah pořádně najedí, rada jim přesně vysvětlí, co je čeká a co to všechno znamená. Na rozloučenou jim dají prvotřídní turistickou mapu, ve které bude červeně vyznačená nejlepší trasa k Temné věži.

Eddie neznal výraz *deus ex machina*, ale věděl - už vyrostl natolik, aby to věděl -, že tak moudří a laskaví lidé žijí hlavně v komiksech a béčkových filmech. Ale ta představa byla omamná: enkláva civilizace v tomto nebezpečném, téměř prázdném světě; moudří staří elfové, kteří jim povědí, co mají sakra dělat. A nádherné obrysy města zahalené oparem to pomyšlení aspoň přivolávaly. I když je to město na-

prosto opuštěné, jeho obyvatele vyhladil nějaký dávný mor nebo chemická válka, mohlo by jim posloužit jako jakási obří krabice s nářadím - obrovitý sklad armádního námořnictva, kde se budou moci vybavit na tvrdé zkoušky, které je určitě čekají. Kromě toho byl Eddie městský kluk, rodem i výchovou, a pohled na všechny ty vysoké věže ho přirozeně rozveselil.

„Prima!“ zvolal a skoro se hlasitě smál vzrušením. „Hej hou, už poutníci jdou! Sem s těmi moudrými elfy, sakra!“

Susannah se na něj podívala, celá zmatená, ale usměvavá. „O čem to blábolíš, běloušku?“

„To nic. Nevšímej si mě. Už bych chtěl vyrazit. Co říkáš, Rolande? Nechceš -“

Ale cosi v Rolandově tváři nebo těsně pod jejím povrchem - cosi ztraceného, zasněného - ho přinutilo zmlknout a vzít Susannah kolem ramenou, jako by ji chtěl chránit.

15

Roland se krátce, letmo zadíval na město na obzoru, a potom jeho pohled upoutalo cosi mnohem bližšího jejich současnému postavení, cosi, co ho naplnilo neklidem a neblahou předtuchou. Něco takového už viděl dřív, a když na to narazil naposledy, byl s ním Jake. Pamatoval si, jak nakonec vyšli z pouště a stopa muže v černém je vedla úpatím do hor. Byla to těžká cesta, ale byla tam aspoň voda. A tráva.

Jednou v noci se probudil a zjistil, že Jake zmizel. Zaslých dušné, zoufalé výkřiky z vrbového porostu u malého potůčku. Než se prodral na palouk uprostřed toho háje, chlapcovy výkřiky utichly. Roland ho našel stát na místě úplně stejném, jaké leželo dole před nimi. Bylo to místo kamenů; místo oběti; místo, kde pobývalo Drákulům.

„Rolande?“ zeptal se Eddie. „Co je? Co se stalo?“

„Vidíte to?“ ukázal Roland. „To je mluvící kruh. Ty obrysy, které vidíte, jsou vysoké vztyčené balvany.“ Zjistil, že hledí na Eddieho, se kterým se prvně potkal v tom děsivém, ale úžasném létajícím voze z toho divného druhého světa, kde pistolníci nosili modré uniformy a byla tam nekonečná zásoba cukru, papíru a úžasných léků jako astin. Eddiemu se na tváři objevil jakýsi podivný výraz - jakési tušení. Ta jasná naděje, jež mu rozzářila oči, když si prohlížel město, vyvanula, a

pohled, který mu zůstal, byl šedý a prázdný. Byl to výraz člověka, který si prohlíží šibenici, na níž bude brzy viset.

Nejdřív Jake a teď Eddie, pomyslel si pistolník. Kolo, které otáčí našimi životy, je nelítostné. Vždycky se otočí znovu ke stejnému místu.

„Doprdele,“ zahučel Eddie. Hlas měl přiškrcený a vystrašený. „Myslím, že to je to místo, kde se ten kluk pokusí projít.“

Pistolník přikývl. „S velkou pravděpodobností. Na takových místech je tenko, a také přitahují. Už jednou jsem ho na takové místo sledoval. Orákulum, které se tam drželo, ho skoro zabilo.“

„Jak to víš?“ zeptala se Susannah Eddieho. „Byl to sen?“

Jenom zavrtěl hlavou. „Nevím. Ale v minutě, kdy Roland ukázal na tamto zatracené místo...“ Odmlčel se a podíval se na pistolníka. „Musíme se tam dostat, a co nejrychleji.“ Eddie mluvil horečně a zároveň ustrašeně.

„Stane se to dnes?“ zeptal se Roland. „Večer?“

Eddie znovu zavrtěl hlavou a olízl si rty. „Ani to nevím. Nejistě. Dnes večer? To bych neřekl. Čas... není stejný tady a tam, kde je ten kluk. V jeho místě a době ubíhá pomaleji. Možná zítra.“ Bojoval s panikou, ale teď propukla naplno. Otočil se a chytil Rolanda za košili studenými, zpocenými prsty. „Ale já mám dodělat ten klíč a neudělat jsem to, a mám udělat ještě něco, a nemám ponětí, co to má být. A jestli ten kluk umře, bude to moje vina!“

Pistolník sevřel Eddieho ruce a odtrhl je od košile. „Ovládej se.“

„Rolande, ty nerozumíš -“

„Rozumím tomu, že kňučení a fňukání tvůj problém nevyřeší. Rozumím tomu, že jsi zapomněl tvář svého otce.“

„Přestaň s těmi kecy! Já na svého otce seru!“ Eddie hystericky křičel a Roland ho udeřil do tváře. Ozval se zvuk, jako když praskne větev.

Eddiemu poskočila hlava vzad. Oči se mu rozšířily leknutím. Záhleděl se na pistolníka, potom pomalu zvedl ruku a dotkl se rudnoucího otisku na tváři. „Ty hajzle!“ zašeptal. Ruka mu klesla k rukojeti revolveru, který nosil na levém boku. Susannah se ho pokusila zadržet, ale Eddie ji odstrčil.

A teď musím znovu učit, pomyslel si Roland, jenomže tentokrát asi učím o vlastní život, stejně jako o jeho.

Kdesi v dálce zakrákala do ticha vrána a Roland si na chvíli vzpomněl na svého sokola Davida. Teď byl jeho sokolem Eddie... a

stejně jako David se nebude rozpakovat vyklovnout mu oko, pokud mu popustí jenom o nepatrný kousek.

Nebo mu roztrhá hrdlo.

„Zastřelíš mě? Tak to skončíš, Eddie?“

„Chlape, já mám těch tvých žvástů po krk,“ řekl Eddie. Oči měl zamlžené slzami a vztekem.

„Nedokončil jsi ten klíč, ale ne proto, že se ho bojíš dokončit. Bojíš se zjištění, že ho nedokážeš dokončit. Bojíš se sejít k těm kameňům, ale ne proto, že se bojíš toho, co se stane, jakmile vstoupíš do kruhu. Bojíš se toho, co se třeba nestane. Nebojíš se toho velkého světa, Eddie, ale toho malého světa v sobě. Nezapomněl jsi tvář svého otce. Tak to udělej. Zastřel mě, jestli se odvažuješ. Už jsem unavený tím tvým fňukáním.“

„Nech toho!“ zakřičela na něj Susannah. „Copak nevidíš, že to udělá, copak nevidíš, že ho nutíš, aby to udělal?“

Roland zaměřil pohled na ni. „Nutím ho, aby se rozhodl.“ Pohlédl znovu na Eddieho a jeho hluboce zvrásněný obličej byl nehybný. „Vyšel jsi ze stínu heroinu a ze stínu svého bratra, příteli. Vyjdi také ze svého stínu, jestli se odvažuješ. Vyjdi teď hned. Vyjdi, nebo mě zastřel a skoncuji s tím.“

Chvilku si myslel, že přesně to Eddie udělá a všechno tím skončí rovnou na tomto místě, pod bezmračným letním nebem s věžemi města třpytícími se na obzoru jako modrými duchy. Potom Eddiemu začalo cukat ve tváři. Pevná linie rtů změkla a začala se třást. Ruka mu sklouzla ze santálové rukojeti Rolandovy pistole. Hrudník mu zašukbal jednou... dvakrát... třikrát. Otevřel ústa a všechno zoufalství a strach vyšly v jediném úpěnlivém výkřiku a Eddie klopýtl k pistolníkovi.

„Já se bojím, ty pitomče! Copak to nechápeš? Rolande, já se bojím!“

Nohy se mu zapletly. Padl dopředu. Roland ho chytil a podržel, a přitom z něj ucítil pot a špínu na kůži, ucítil jeho slzy a strach.

Pistolník ho chvíli objímal a pak ho otočil k Susannah. Eddie dopadl na kolena vedle jejího křesla, s hlavou unaveně svěšenou. Položila mu ruku na zátylek a přitiskla si jeho hlavu na stehno, a hořce řekla Rolandovi: „Někdy tě nenávidím, velký bílý muži.“

Roland si přitiskl klouby rukou k čelu a pořádně zatlačil. „Někdy se nenávidím.“

„Ale nikdy toho nenecháš, co?“

Roland neodpověděl. Podíval se na Eddieho, který ležel s tváří přitisknutou na stehno Susannah a oči měl pevně zavřené. Jeho tvář byla obrazem zoufalství. Roland zahnal rostoucí únavu, která ho ponoukala, aby zbytek této okouzující debaty nechal na jindy. Pokud měl Eddie pravdu, žádný den jim už nezbyval. Jake byl skoro připraven. Eddie byl vybrán, aby jako porodní bába pomohl tomu chlapci na tento svět. Pokud k tomu nebyl připraven, Jake v místě vstupu zemře, stejně jistě jako se novorozeně musí uškrtit, pokud se mu pupeční šňůra zamotá kolem krku, když začnou stahy.

„Vstaň, Eddie.“

Chvilí si myslel, že tam Eddie zůstane ležet a schovávat si tvář v ženském klíně. Jestli ano, bylo všechno ztraceno... ale to bylo také *ka*. Potom se Eddie pomalu vyhrabal na nohy. Když vstal, bylo na něm všechno zplihlé - ruce, ramena, hlava, vlasy -, nevypadalo to dobře, ale aspoň že stál, a to byl začátek.

„Podívej se na mě.“

Susannah se neklidně zavrtěla, ale tentokrát nic neřekla.

Eddie pomalu zvedl hlavu a roztřesenou rukou si shrnul vlasy z očí.

„Toto je pro tebe. Udělal jsem chybu, když jsem si to vzal, i když jsem trpěl bolestmi.“ Roland sevřel ruku kolem koženého řemínku a škulbl, až ho přetrhl. Podal klíč Eddiemu. Eddie po něm sáhl jako ve snu, ale Roland klíč hned nepustil. „Pokusíš se udělat to, co je třeba?“

„Ano.“ Jeho hlas skoro nebylo slyšet.

„Chceš mi něco říct?“

„Je mi líto, že se bojím.“ V Eddieho hlasu bylo cosi hrozného, co zabořilo v Rolandově srdci, a Roland asi věděl, co to je: byl to zbytek Eddieho dětství, v bolestech hynoucí mezi nimi třemi. Nebyl vidět, ale Roland slyšel jeho slábnoucí křik. Pokusil se zůstat k němu hluchý.

Tak jsem zase něco udělal ve jménu Věže. Moje záznamy se množí a den, kdy budou všechny sečteny jako dlouhodobý pijákův účet v pivnici, se stále blíží. Jak jenom zaplatím?

„Nechci, aby ses omlouval, a už vůbec ne za to, že se bojíš,“ řekl. „Co bychom byli bez strachu? Šílení psi s pěnou u huby a výkaly schnoucími na zadku.“

„Tak co ještě chceš?“ zakřičel Eddie. „Už sis vzal všechno ostatní - všechno jsem musel dát! Ne, ani to ne, protože nakonec jsem to dal tobě! Tak co ode mě ještě chceš?“

Roland mu podal klíč, který byl jejich půlí spásy Jakea Chamberse, ale ruku neotevřel a nic neřekl. Upíral zrak Eddiemu do očí, a slunce svítilo po zelené širé pláni a modrošedé hladině řeky Send a kdesi v dálce znovu zakřičela vrána, až se to rozléhalo zlatými mílemi blednoucího letního odpoledne.

Po chvíli začalo v očích Eddieho Deana svítat pochopení.

Roland přikývl.

„Zapomněl jsem tvář.“ Eddie se odmlčel. Sklonil hlavu. Polkl. Znovu se podíval na pistolníka. Ta věc, která mezi nimi umírala, se nyní pohnula - Roland to věděl. Ta věc byla pryč. Prostě tak. Zde, na tomto slunném větrném hřebeni na pokraji všeho, odešla navždy. „Zapomněl jsem tvář svého otce, pistolníku... a žádám tě o odpouštění.“

Roland otevřel dlaň a vrátil ten těžký klíč tomu, koho *ka* pověřilo, že jeho břemeno musí nést. „Nemluv tak, pistolníku,“ pronesl Vysokou řečí. „Tvůj otec tě vidí velmi dobře... miluje tě velmi... a já také.“

Eddie sevřel klíč do pěsti a otočil se, na tváři mu stále usychaly slzy. „Pojďme,“ řekl, a pak se vydali na cestu z kopce k pláni, která se prostírala pod nimi.

16

Jake pomalu šel po Castle avenue, kolem pizzerií a barů a bufetů, kde staré ženy s podezíravými tvářemi smažily brambory a rozmačkávaly rajčata. Popruhy batohu ho dřely v podpaží a nohy bolely. Prošel pod digitálním teploměrem, který oznamoval, že je osmadvacet stupňů. Jakeovi připadalo, že je spíš osmatřicet.

Vpředu zahnulo na Avenue policejní auto. Jake se okamžitě začal nesmírně zajímat o výlohu se zahradnickými potřebami jednoho železářství. Díval se, jak ho míjí odraz modrobílého auta, a nepohnul se, dokud nezmizel.

Hej, Jakeu, kamaráde - kam vlastně jdeš?

Neměl ponětí. Byl přesvědčen, že ten chlapec, kterého hledá - ten kluk se zelenou čelenkou a žlutým tričkem s nápisem VE STŘEDO-

SVĚTĚ SE NIKDY NENUDÍTE - byl někde blízko, ale co s tím? Pro Jakea byl jako jehla v kupce sena, tedy v Brooklynu.

Prošel uličkou, vyzdobenou spleť nasprejovaných graffiti. Většinou to byla jména - EL TIANTE 91, SPEEDY GONZALES, MOTORVAN MIKE - ale místy se objevilo moudrým očím několik hesel a slov, a Jakeovi padl zrak na dvě z nich.

RŮŽE JE RŮŽE JE RŮŽE,

bylo nasprejováno na cihly, ale nápis dávno vybledl do starorůžového odstínu růže, která rostla na prázdném pozemku, kde kdysi stávalo Umělecké lahůdkářství Torna a Gerryho. Pod tím kdosi napsal sprejem tak tmavě modrým, až byl skoro černý, tuto podivnost:

PROSÍM TĚ O ODPUŠTĚNÍ.

Co má tohle znamenat? podivil se Jake. Nevěděl - možná to bylo něco z bible - ale fascinovalo ho to stejně, jako had údajně fascinuje pohledem ptáka. Nakonec šel dál, pomalu a zamyšleně. Bylo skoro půl třetí a jeho stín se začal dloužit.

Kousek vpředu zahlédl starého muže, který šel po ulici a držel se pokud možno ve stínu a opíral se o sukovatou hůl. Za silnými brýlemi, které měl na nose, plovaly hnědé oči jako obrovitá vejce.

„Žádám vás o odpuštění,“ vyhrkl Jake bez přemýšlení, a vlastně se ani neslyšel.

Starý muž se otočil, podíval se na něj a zamžikal překvapením a leknutím. „Nech mě bejt, hochu,“ řekl. Zvedl vycházkovou hůl a neohrabaně s ní Jakeovi zahrozil.

„Nevěděl byste, jestli tu někde v okolí není nějaká Akademie Markey, pane?“ To bylo čiré zoufalství, ale jinou otázku nedokázal vymyslet.

Starý muž pomalu hůl spustil - oslovení pane zapůsobilo. Podíval se na Jakea s mírně šíleným zájmem starých a skoro senilních lidí. „Jak to, že nejsi ve škole, chlapče?“

Jake se unaveně usmál. To už začínala být hodně stará písnička. „Mám zkouškový týden. Přišel jsem sem za kamarádem, který chodí na Akademii Markey, nic víc. Promiňte, že jsem vás obtěžoval.“

Obešel starého pána (jen doufal, že se pán nerozhodne přetáhnout ho holí přes zadek, jen tak pro štěstí) a už byl skoro na rohu, když starý pán zakřičel: „Chlapče! Chlapčééé!“

Jake se otočil.

„Tady žádná Akademie Markey není,“ řekl starý pán. „Bydlím tady dvaadvacet let, takže bych to měl vědět. Markey avenue, to ano, ale žádná akademie Markey.“

Jakeovi se sevřel vzrušením žaludek. Udělal krok zase ke starému pánovi, který okamžitě zvedl hůlku v obranném gestu. Jake se zastavil a nechal mezi nimi sedmimetrovou bezpečnostní zónu. „Kde je Markey avenue, pane? Můžete mi to povědět?“

„No jistě. Copak jsem právě neříkal, že tu bydlím dvaadvacet let? Je to o dva bloky níž. Zahni vlevo u kina Majestic. Ale to ti povídám, žádná akademie Markey tu není.“

„Děkuji vám, pane! Děkuji!“

Jake se otočil a podíval se po Castle avenue. Ano - několik bloků odtud zahlédl nezaměnitelný obrys markýzy na budově kina, třicí nad chodník. Rozběhl se k ní, ale pak si řekl, že by tím mohl upoutat pozornost, a zpomalil do rychlé chůze.

Starý pán se za ním díval. „Pane!“ opakoval si pro sebe mírně užasle. „Pane, no toto!“

Chrastivě se uchechl a šel dál.

17

Rolandova družina se zastavila až za šera. Pistolník vykopal mělkou jámu a zapálil oheň. Ne kvůli vaření, ale potřebovali ho stejně. Potřeboval ho Eddie. Pokud měl dodělat dřevořezbu, bude potřebovat světlo, u kterého by pracoval.

Pistolník se rozhlédl a uviděl Susannah jako temnou siluetu rýsující se proti blednoucímu akvamarínovému nebi, ale neviděl Eddieho.

„Kde je?“ zeptal se.

„Šel se projít kousek po cestě. Nech ho teď o samotě, Rolande - udělal jsi dost.“

Roland přikývl, sklonil se nad jámou pro oheň a křísil odřenu ocelovou tyčinkou o pazourek. Za chvíli hořely třísky, které nasbíral. Přidával klacíky, jeden po druhém, a čekal, až se Eddie vrátí.

Půl míle od nich, směrem, kterým přišli, seděl Eddie s nohama zkříženými uprostřed Velké cesty s nedokončeným klíčem v ruce a díval se na nebe. Ohlédl se po cestě, zahlédl jiskru ohně, a přesně věděl, co Roland dělá... a proč. Potom obrátil pohled znovu na nebe. Nikdy necítil takovou samotu a strach.

To nebe bylo obrovské - nevzpomínal si, že by někdy viděl tolik nerušeného prostoru, tolik čisté prázdnoty. Cítil se před ním velmi malý, ale to bylo asi v pořádku. V plánu veškerých věcí přece byl velmi malý.

Ten chlapec už byl blízko. Měl pocit, že ví, kde Jake je a k čemu se chystá, a to ho naplňovalo tichým úžasem. Susannah přišla z roku 1963. Eddie z roku 1987. Mezi nimi... Jake. Snaží se přejít. Snaží se narodit.

Já ho potkal, pomyslel si Eddie. Určitě jsem ho potkal a myslím, že si vzpomínám... trochu. Bylo to těsně předtím, než Henry odešel do armády, že? Chodil tehdy na kursy do Brooklynského doškolovacího institutu a chodil celý v černém - černé džíny, černé motorkářské boty s ocelovými špičkami, černá trika s vyhrnutými rukávy. Henryho pojetí Jamese Deana. Kouřil Area Chic. Myslel jsem si to, ale nikdy jsem to neřekl nahlas, protože jsem nechtěl, aby se na mě naštvál.

Uvědomil si, že to, na co čeká, se stalo ve chvíli, kdy si pomyslel: Vyšla Stará hvězda. Během čtvrt hodiny, možná méně, se k ní připojí celá galaxie neznámých šperků, ale prozatím svítila osaměle v řídké tmě.

Eddie pomalu zvedal klíč, až Stará hvězda svítila v jeho hlavním zářezu. A pak odříkal starou formulku ze svého světa, kterou ho naučila matka, když vedle něj klečela u okna v ložnici a spolu se dívali na večernici, která přišla s nastávající tmou nad střechy a požární schodiště Brooklynu. „Hvězdo jasná, hvězdo milá, první hvězdo, již dnes vidím, přál bych si, přál, jestli smím, splň mi přání, které dnes mám.“

Stará hvězda svítila v zářezu klíče, jako diamant zasazený do jasanu.

„Pomoz mi najít kuráž,“ řekl Eddie. „To je moje přání. Pomoz mi najít kuráž, abych se pokusil dokončit ten zatracenej krám.“

Seděl tam ještě chvíli, potom vstal a pomalu se vrátil do tábora. Posadil se co nejbliž k ohni, vzal si pistolníkův nůž, aniž řekl slovo Susannah nebo Rolandovi, a pustil se do práce. Z esíčka na konci klíče se začaly oddělovat drobné, kudrnaté hobliny dřeva. Eddie pracoval rychle, obracel klíč sem a tam, chvílemi zavíral oči a přejížděl palcem po mírných oblínách. Snažil se nemyslet na to, co by se mohlo stát, jestli ten tvar nebude správný - to by ho určitě ochromilo.

Roland a Susannah seděli za ním a mlčky se dívali. Nakonec Eddie nůž odložil. Obličej měl mokrý potem. „Ten tvůj kluk,“ řekl. „Ten Jake. To musí bejt odvážnej spratek.“

„Byl odvážný pod těmi horami,“ řekl Roland. „Bál se, ale nikdy neustoupil ani o píd.“

„Škoda, že taky nejsem takový.“

Roland pokrčil rameny. „U Balazara jsi bojoval dobře, i když ti sebrali šaty. Pro muže je velmi těžké bojovat nahý, ale ty jsi to dokázal.“

Eddie se snažil vzpomenout si na přestřelku v nočním klubu, ale ta se v jeho hlavě proměnila v rozmazanou zmeť - kouř, randál a světlo svítící skrz stěnu zmatenými, zkříženými paprsky. Tu stěnu asi rozbila střelba z automatických zbraní, ale nemohl si pořádně vzpomenout.

Podržel klíč tak, aby se jeho zuby ostře rýsovaly proti plamenům. Držel ho tak dlouho a díval se hlavně na to esíčko. Vypadalo přesně tak, jak si ho pamatoval z toho snu a chvilkového vidění v ohni... ale neměl z toho ten správný pocit. Bylo to skoro správně, ale ne úplně.

To je zase Henry. Protože jsem za celý ty roky nikdy nebyl dost dobrej. Zvládl's to, kamaráde - to jenom ten Henry v tobě to nechce přiznat.

Odložil klíč na kus kůže a opatrně ho zabalil. „Jsem hotovej. Nevím, jestli je správněj nebo ne, ale myslím, že líp jsem ho udělat nemohl.“ Cítil podivnou prázdnotu, když už neměl žádný klíč, na kterém by pracoval - neměl už účel a směřování.

„Chceš si něco sníst, Eddie?“ zeptala se Susannah potichu.

To je tvůj účel, pomyslel si. To je tvé směřování. Sedět s rukama složenýma do klína. Veškerý účel a směřování, jakého kdy -

Ale teď mu na mysli vyvstalo ještě něco - zčistajasna. Nebyl to sen... ani vidění.

Ne, ani jedno. Je to vzpomínka. Tak je to tu zase - pamatuješ si dopředu.

„Nejdřív musím něco udělat,“ řekl a vstal.

Roland na druhé straně ohně uložil trochu nasbíraného dříví. Eddie se jím probral a našel suchý klacek asi půl metru dlouhý a uprostřed asi deset centimetrů široký. Vzal ho, vrátil se zase k ohni a znovu zvedl Rolandův nůž. Tentokrát pracoval rychleji, protože ten klacek jen zašpicatil, takže z něj dělal jakoby stanový kolík.

„Můžeme vyrazit před svítáním?“ zeptal se pistolníka. „Myslím, že bychom se měli dostat do toho kruhu co nejrychleji.“

„Ano. I dřív, jestli musíme. Nechci jít za tmy - v noci není zrovna bezpečné pobývat v mluvicím kruhu - ale jestli musíme, tak musíme.“

„Podle toho, jak se tváříš, velký hochu, pochybuju, že ty kamenné kruhy jsou vůbec někdy bezpečné,“ poznamenala Susannah.

Eddie znovu nůž odložil. Hlína, kterou Roland vybral z jámy na oheň, ležela na hromádce u Eddieho nohou. Ostrým koncem klacku vyryl do hlíny otazník. Byl zřetelný a ostře ohraničený.

„Fajn,“ řekl a otazník zase smazal. „Hotovo.“

„Tak si vezmi něco k jídlu,“ řekla Susannah.

Eddie se pokusil, ale neměl moc hlad. Když šel nakonec spát, zachumlaný vedle teplého těla Susannah, spal sice beze snů, ale velmi lehce. Než ho pistolník ve čtyři ráno probudil, slyšel, jak se plání pod nimi nekonečně prohání vítr, a připadalo mu, že letí s ním, letí vysoko do noci, daleko od těchto starostí, a Stará hvězda a Stará matka pluly klidně nad ním a stříbřily mu tváře mrazem.

19

„Je čas,“ řekl Roland.

Eddie se posadil. Susannah seděla vedle něj, mnula si dlaněmi tvář. Když se Eddiemu vyčistila hlava, najednou ho posedl nepokoj.

„Ano. Jdeme, a rychle.“

„Už je blízko, že?“

„Velmi blízko.“ Eddie vstal, popadl Susannah kolem pasu a posadil ji od křesla.

Stísněně se na něj podívala. „Máme ještě dost času, abychom se tam dostali?“

Eddie přikývl. „Tak tak.“

Za tři minuty už byli na Velké cestě. Svítila před nimi jako duch. A asi za hodinu poté, když se na východě začalo nebe rozsvěcet prvním světlem, začal se kdesi daleko před nimi ozývat rytmický zvuk.

To jsou bubny, pomyslel si Roland.

Stroje, pomyslel si Eddie. Nějaké obrovské stroje.

To je srdce, pomyslela si Susannah. Nějaké obrovské, nemocné, tlukoucí srdce... a tluče v tom městě, kam musíme jít.

Za dvě hodiny ten buchot utichl stejně náhle, jako začal. Nebe nad hlavou jim začaly zaplňovat bílé, bez tvaré mraky, nejdříve zahalily ranní slunce oparem a pak je zakryly úplně. Kruh vztyčených kamenů ležel před nimi už necelých pět mil, a svítil v tom světle bez stínů jako zuby padlé příšery.

20

TÝDEN KOVBOJEK V MAJESTICU!

Hlásal otlučený, nenápaditý poutač trčící nad rohem Brooklynské a Markey avenue.

2 KLASIKY SERGIA LEONEHO!
PRO HRST \$\$ plus HODNÝ, ZLÝ A OŠKLIVÝ!
99 c všechna představení

V pokladně seděla fešanda s natáčkami v blond vlasech a žvýkačkou v ústech a poslouchala z tranzistoráku Led Zep a četla si jeden z bulvárních plátků, které měla paní Shawová tak ráda. Nalevo od ní byl ve výloze, která kinu zbývala, plakát s Clintem Eastwoodem.

Jake věděl, že by sebou měl hodit - byly skoro tři hodiny - ale stejně se na chvíli zastavil a zahleděl se na plakát za špinavým, popraskaným sklem. Eastwood měl na sobě mexické pončo. V zubech svíral doutník. Jeden cíp ponča měl přehozený přes rameno, aby měl pistoli volnou. Oči měl bledě, světle modré. Oči ostřelovače.

To není on, pomyslel si Jake, ale je to skoro on. Ty oči, skoro... ty oči jsou skoro stejné.

„Nechals mě spadnout,“ řekl muži na starém plakátu, muži, který nebyl Roland. „Nechal jsi mě umřít. Co se stane tentokrát?“

„Hej, kluku,“ zavolala blondatá pokladní, až sebou Jake trhl. „Půjdeš dovnitř, nebo tam budeš postávat a povídat si pro sebe?“

„Ne,“ řekl Jake. „Já už jsem oba filmy viděl.“

Vydal se dál a zabočil vlevo na Markey avenue.

Znovu čekal, že se ho zmocní ten pocit předbílající paměti, ale nestalo se to. Byla to jenom rozpálená, prosluněná ulice lemovaná činžáky z pískovce, které Jakeovi připomínaly vězeňské bloky. Procházel se tu několik mladých žen, ve dvojicích tlačily kočárky a tlachaly, ale ulice byly jinak opuštěné. Na květen bylo velké horko - příliš horko na procházky.

Co hledám? Co?

Odněkud zezadu se najednou ozval výbuch mužského smíchu. Následoval rozzlobený ženský křik: „Okamžitě mi to vrať!“

Jake poskočil, protože si myslel, že majitelka hlasu určitě myslí jeho.

„Vrať mi to, Henry! Nedělám si srandu!“

Jake se otočil a uviděl dva chlapce, jednomu bylo nejméně osmnáct a druhému mnohem méně... dvanáct nebo třináct. Při pohledu na toho druhého chlapce udělalo Jakeovo srdce v hrudi jakýsi přemet. Ten chlapec měl sice zelené manšestráky místo bavlněných krat'asů, ale žluté tričko bylo stejné a pod paží držel starý odřený basketbalový míč. I když stál k Jakeovi zády, věděl Jake, že našel chlapce ze snu minulé noci.

21

Ženský hlas patřil dívce se žvýkačkou z pokladny kina. Starší z chlapců - vypadal skoro dost starý na to, aby se mu říkalo muž - držel v ruce její noviny. Chňapla po nich. Zloděj novin - měl na sobě černé džíny a tričko s vyhrnutými rukávy - je podržel nad hlavou a zasmál se.

„Skoč si pro ně, Maryanne! Skoč, holčičko, skoč!“

Hleděla na něj zlostnými očima, tváře zarudlé. „Dej mi to!“ opakovala. „Přestaň blbnout a okamžitě mi to dej! *Hajzle!*“

„Alealeale, jen si to poslechni, Eddie!“ řekl starší chlapec. „To je ale potvůrka! Zlobí, zlobí!“ Se smíchem zamával novinami těsně mimo dosah prodavačky lístků a Jake najednou pochopil. Ti dva se vra-

celi ze školy společně - i když nejspíš nechodili do stejné, pokud se nemýlil ohledně jejich věkového rozdílu - a větší chlapec zašel k pokladně a přitom předstíral, že chce blondýnce něco zajímavého říct. Pak sáhl dovnitř otvorem na peníze a sebral jí noviny.

Tvář většího chlapce už Jake viděl. Byla to tvář kluka, který bude považovat za vrchol legrace, když namočí kočce ocas do benzínu nebo podá hladovému psovi kus chleba se zabodnutým háčkem na ryby. Byl to kluk, který sedí v učebně vzadu a tahá holky za ramínka podprsenek a pak říká, „Kdo, já?“ s nesmírně udiveným, pitomým výrazem na tváři, když si nakonec někdo stěžuje. Takových kluků nebylo na Piperově škole mnoho, ale několik se jich tam našlo. Jake se domníval, že pár se jich najde na každé škole. Na Piperově škole se oblékali lépe, ale tvář byla stejná. Jake se domníval, že za starých časů by se říkalo, že je to tvář chlapce, který se narodil pro šibenici.

Maryanne skočila po svých novinách, které starší chlapec v černých kalhotách sroloval. Trhl rukou právě včas, aby je nechtyla, a pak ji novinami vzal přes hlavu, jako uhoďte psa, když se vyčurá na koberec. Dívka už začínala plakat - hlavně ponížením, říkal si Jake. Tvář měla tak rudou, že skoro svítila. „Tak si je nech!“ zaječela na něj. „Vím, že neumíš číst, ale můžeš si aspoň prohlížet obrázky!“

Pak se chtěla otočit.

„Proč jí to nevrátíš?“ ozval se potichu mladší chlapec - Jakeův chlapec.

Starší natáhl ruku se srolovanými novinami. Dívka mu je vytrhla a Jake, i když stál na deset metrů od nich, zaslechl zvuk trhaného papíru. „Seš kretén, Henry Deane!“ vykřikla. „Fakticky kretén!“

„Hele, co se ti děje?“ Henry vypadal skutečně ublíženě. „Byl to jenom vtíp. Kromě toho se ty noviny roztrhly jenom na jednom místě - pořád se dají číst, kristepane. Proč se tomu nezasměješ?“

A to také sedělo, pomyslel si Jake. Chlapíci jako Henry vždycky doženou i ten nejpodarenější vtíp o dva kroky dál, než je záhodno... pak vypadají ublíženě a nepochopeně, když je někdo seřve. A pak vždycky následovalo *Co je? a Nerozumíš vtipu? a Proč se tomu nezasměješ?*

Proč s ním jsi, hochu? uvažoval Jake. Pokud jsi na mé straně, proč jsi s takovým pitomcem?

Ale když se mladší hoch otočil a oba pak zase vyrazili po ulici, Jakeovi to došlo. Starší chlapec měl hrubší rysy a pleť měl samý pupínek, ale jinak ta podoba byla zarážející. Ti dva chlapci byli bratři.

22

Jake se otočil a začal se loudat před nimi. Sáhl roztřesenou rukou do náprsní kapsy, vytáhl otcovy sluneční brýle a podařilo se mu je nasadit na nos.

Hlasy za ním sílily, jako by někdo postupně otáčel knoflíkem u rádia.

„Neměls ji tak buzerovat, Henry. Bylo to blbý.“

„Jí se to líbí, Eddie.“ Henry mluvil samolibě a svěťácky. „Až budeš trochu starší, tak pochopíš.“

„Ona brečela.“

„Nejspíš má krámy,“ řekl Henry filozofickým tónem.

Už byli velmi blízko. Jake se stáhl stranou k domům. Hlavu měl skloněnou, ruce zastrčené hluboko do kapes džínů. Nevěděl, proč mu připadalo tak životně důležité, aby si ho nevšimli. Na tom starším nezáleželo, vůbec ne, ale -

Ten mladší si mě nemá pamatovat, pomyslel si. Nevím vlastně proč, ale nemá.

Minuli ho, sotva se na něj podívali, kluk, kterému Henry říkal Eddie, šel po vnější straně a podle odpadní strouhy dribloval míčem.

„Musíš uznat, že vypadala srandovně,“ říkal Henry. „Olé Maryanne, skákající pro noviny. Hups! Hups!“

Eddie se podíval na bratra s výrazem, který měl být káravý... ale pak se vzdal a rozesmál se. Jake viděl v té vzhůru obrácené tváři bezpodmínečnou lásku a domyslel se, že Eddie svému starším bratrovi odpustí hodně, než toho nechá jako špatného zvyku.

„Takže jdeme?“ ptal se Eddie. „Říkal jsi, že můžeme. Po škole.“

„Řekl jsem možná. Nevím, jestli se mi chce jít takovej flák cesty. Máma už bude taky doma. Možná bys na to měl zapomenout. Běž domů a koukej se na televizi.“

Už byli před Jakem tři metry a stále se vzdalovali.

„Ale no tak! Říkal jsi to!“

Ti dva chlapci právě došli za dům a míjeli drátěný plot, ve kterém byla otevřená brána. Jake viděl, že za ní je hřiště, o kterém se mu minulou noc zdálo... tedy o jedné jeho verzi. Nerostly kolem stromy a nestála tu žádná divná budka se šikmými žlutočernými pruhy, ale popraskaný beton byl stejný. Stejně jako vybledlé žluté pomezí čáry.

„No... možná. Nevím.“ Jake si uvědomil, že Henry si zase dělá legraci. Eddie to však nepoznal. Příliš chtěl jít na místo, o kterém se domlouvali. „Tak si zastřílíme pár košů, než si to rozmyslím.“

Vytrhl míč mladšímu bratrovi, neohrabaně zadřibloval po hřišti a vypálil ránu, která však šla vysoko a odrazila se od prkna, aniž se dotkla okraje sítě. Henry uměl dobře krást noviny nezletilým holkám, pomyslel si Jake, ale na basketbalovém hřišti byl motovidlo.

Eddie prošel bránou, rozepjal si manšestráky a stáhl si je. Pod nimi měl vybledlé bavlněné kraťasy, které měl na sobě i v Jakeově snu.

„Ach, ono to má zase svoje kraťoucké kalhotečky?“ ozval se Henry. „No není to roztomilé?“ Počkal, až bratr balancoval na jedné noze, když si stahoval kalhoty, a pak po něm mrskl míčem. Eddiemu se ho podařilo odrazit, nejspíš si tím ušetřil červenou z nosu, ale ztratil rovnováhu a nemotorně padl na beton. Nepořezal se, ale mohlo se to stát, jak Jake viděl. Kolem plotu se ve slunci třpytila spousta rozbitého skla.

„No tak, Henry, nech toho,“ řekl, ale nijak vážně ho nekáral. Jake uhodl, že Henry provádí takové podrazy už tak dlouho, že si toho mladší bratr všiml jen tehdy, když něco provedl někomu jinému - například té světlovlasé pokladní.

„Nuňu, Henly, něch ťoho.“

Eddie vstal a doklusal na hřiště. Míč se odrazil od drátěného plotu zpátky k Henrymu. Henry se pokoušel driblovat kolem bratra. Eddie natáhl ruku, rychle jako blesk, ale zároveň podivuhodně ladně, a míč mu vzal. Snadno se prosmýkl pod Henryho nataženou, mávající paží a šel k síti. Henry vyrazil za ním, hrozně se při tom mračil, ale stejně dobře si mohl zdřímnout. Eddie vyskočil, kolena pokrčená, chodidla úhledně při sobě, a vsítil. Henry popadl míč a vydřibloval k čáře.

To jsi neměl dělat, Eddie, pomyslel si Jake. Stál těsně za místem, kde končil plot, a pozoroval je. Vypadalo to docela bezpečně, aspoň prozatím. Měl nasazený otcovy brýle a oba chlapci byli tak zabraní do toho, co dělali, že by si nevšimli ani prezidenta Cartera, pokud by se

na ně přišel podívat. Jake však pochyboval, že by Henry prezidenta Cartera poznal.

Čekal, že Henry svého bratra zfauluje, možná tvrdě, oplátkou za ten sebraný míč, ale podcenil Eddieho lživost. Henry se vyťasil s klamným manévrem, který by neplatil ani na Jakeovu mámu, ale Eddie na to zřejmě skočil. Henry se protáhl kolem něj a uháněl ke koši a drže skoro celou dobu míč držel. Jake si byl docela jistý, že by ho Eddie dokázal snadno dohnat a znovu mu míč vzít, ale chlapec se držel zpátky. Henry míč nemotorně vypálil a míč se znovu odrazil od okraje. Eddie míč chytil... a pak ho nechal proklouznout mezi prsty. Henry ho sebral, otočil se a potom prohodil kruhem bez sítě.

„Jedna jedna,“ funěl Henry. „Hrajeme do dvanácti?“

„Jasně.“

Jake viděl dost. Bude to těsné, ale nakonec Henry vyhraje. Eddie se o to postará. Získá tím víc než jen ochranu před boulemi. Henrymu se zlepšila nálada a bude spíš ochoten k tomu, co po něm Eddie chce.

Hej, nádivo - myslím, že tvůj mladší bratr s tebou mává jako s mávátkem, a ty o tom nemáš ani ponětí, co?

Vrátil se zpět, až mu činžák na severním konci hřiště zastínil výhled na bratry Deanovy a obráceně. Opřel se o zeď a poslouchal boučání balonu o beton. Henry brzo funěl jako Karlík šš-šš do pořádného kopce. Bude to kuřák, no jistě. Chlapíci jako Henry jsou vždycky kuřáci.

Hra trvala skoro deset minut, a než Henry vyhlásil vítězství, byla ulice plná dalších dětí, které se vracely domů. Některé z nich se po Jakeovi zvědavě podívaly, když šly kolem.

„Dobrý zápas, Henry,“ řekl Eddie.

„Nebylo to zlé,“ hekal Henry. „Pokaždý mi naletíš na tamtu fintu.“

Jistěže naletí, pomyslel si Jake. A naletí pokaždé, dokud nepřibere čtyřicet kilo. Pak se možná dožiješ překvapení.

„Asi jo. Hele, Henry, prosím tě, nemůžeme se tam jít podívat?“

„Jo, proč ne? Tak tam zajdem.“

„Príma!“ zaječel Eddie. Ozvala se mlaskavá rána, Eddie nejspíš praštil bratra do ramene. „Seš boss!“

„Zajdi domů. Pověz mámě, že se vrátíme v půl páté, ve tři čtvrtě. Ale o Sídle ani slovo. Podělala by se strachy. Taký si myslí, že tam straší.“

„Chceš, abych jí řekl, že jdeme k Deweyovým?“

Chvíli bylo ticho, Henry uvažoval. „Ne. Mohla by zavolat paní Bukowské. Řekni jí, že jdeme k Dahliemu poslechnout si Hoodsie Rockets. Tomu uvěří. Řekni si taky o pár babek.“

„Žádný peníze mi nedá. Jsou dva dny před výplatou.“

„Kecy. Ty je z ní dostaneš. Tak už běž.“

„Dobře.“ Ale Jake neslyšel, že by se Eddie pohnul. „Henry?“

„Co?“ Henry byl netrpělivý.

„A ty myslíš, že v Sídle straší?“

Jake se přesunul trochu blíž k hřišti. Nechtěl, aby si ho všimli, ale potřeboval slyšet odpověď.

„Ne. Žádný domy, kde straší, ve skutečnosti nejsou - jenom v těch podělanejch filmech.“

„Aha.“ Z Eddieho hlasu byla jasně patrná úleva.

„Ale pokud by nějaký existoval,“ pokračoval Henry (možná že nechtěl, aby se jeho bratříčkovi ulevilo zase příliš, pomyslel si Jake), „bylo by to Sídlo. Slyšel jsem, že před pár lety tam zašli dva kluci z Norwood Street a policajti je našli s podřezaným krkem a vykrváčený. Ale kolem nich žádná krev nebyla. Chápeš? Jejich krev zmizela.“

„Ty mě houpeš?“ vydechl Eddie.

„Ne. Ale to nebylo to nejhorší.“

„Co teda?“

„Měli úplně bílý vlasy,“ řekl Henry. Hlas, který doléhal k Jakeovi, byl zcela vážný. Jakea napadlo, že tentokrát si Henry legraci nedělá, že tentokrát věří každému svému slovu. (Jake také pochyboval, že by měl Henry tolik důvtipu, aby si takový příběh dokázal vymyslet.) „Oba. A oči měli otevřené a vytřeštěné, jako by uviděli to nejstrašnější na světě.“

„Hele, nekecej,“ řekl Eddie, ale mluvil potichu a bázlivě.

„Chceš tam ještě jít?“

„Jasně. Ale jenom... víš, pokud nebudeme muset moc blízko.“

„Tak zajdi za mámou. A zkus z ní vytáhnout pár babek. Potřebuju cigára. Vezmi taky ten pitomej balon.“

Jake ustoupil zpět a vstoupil do nejbližšího činžákového vchodu, zrovna když Eddie prošel bránou hřiště.

K Jakeově hrůze však chlapec v žlutém tričku zamířil Jakeovým směrem. *Panenko skákává!* pomyslel si polekaně. *Co když je to jeho dům?*

Byl. Jake měl právě čas se otočit a začít si prohlížet jména vedle řady zvonků, když kolem něj Eddie Dean proběhl, a to tak těsně, že Jake ucítil pot, který na něm vyrazil na basketbalovém hřišti. Napůl vycítil, napůl zahlédl zvědavý pohled, který po něm chlapec vrhl. Potom už byl Eddie v chodbě a mířil k výtahům, školní kalhoty zmuchlané pod jednou paží a odřený míč pod druhou.

Jakeovo srdce prudce bouchalo. Sledovat lidi je v opravdovém životě mnohem těžší než v detektivních románech, které občas četl. Přešel ulici a postavil se mezi dva činžáky o půl bloku dál. Odtud viděl jak na vchod domu bratrů Deanových, tak na hřiště. Hřiště už se plnilo, hlavně malými dětmi. Henry se opíral o plot, kouřil cigaretu a snažil se vypadat mladicky rozzlobeně. Každou chvíli natáhl nohu, když se k němu některé dítě tryskem rozběhlo, a než se Eddie vrátil, podařilo se mu tři povalit. Poslední kluk se natáhl jak široký, tak dlouhý, tváří se udeřil o beton a utekl s pláčem a zakrváceným čelem. Henry po něm mrskl nedopalek cigarety a vesele se zasmál.

Je to prostě veselá kopa, pomyslel si Jake.

Potom se malé děti poučily a vyhýbaly se mu širokým obloukem. Henry vyšel z hřiště a vydal se ulicí k činžáku, do kterého Eddie před pěti minutami vešel. Když se k němu doloudal, dveře se otevřely a objevil se Eddie. Převlékl se do džínů a čistého trička. Také si uvázal zelenou čelenku, stejnou, jakou měl v Jakeově snu. Vítězně mával několika dolarovými bankovkami. Henry mu je sebral, pak se Eddieho na cosi zeptal. Eddie přikývl a oba chlapci vyrazili.

Jake, který se za nimi držel na půl bloku, je následoval.

23

Stáli ve vysoké trávě na okraji Velké cesty a dívali se na mluvící kruh.

Stonehenge, pomyslela si Susannah a otrásla se. *Tak to vypadá. Jako Stonehenge.*

I když hustá tráva, která porůstala celou pláň, rostla i kolem paty vztyčených šedých monolitů, kruh mezi nimi byl holý, jen tu a tam se povalovaly jakési bílé předměty.

„Co je to?“ zeptala se potichu. „Úlomky kamene?“

„Podívej se pořádně,“ řekl Roland.

Podívala a uviděla, že to jsou kosti. Kosti drobných zvířat, snad. Doufala v to.

Eddie si přehodil naostřený klacek do levé ruky, otřel si pravou dlaň o košili a pak si klacek přehodil zpět. Otevřel ústa, ale z vyschlého hrdla nevyšel žádný zvuk. Odkášlal si a zkusil to znovu. „Myslím, že mám jít dovnitř a nakreslit něco do hlíny.“

Roland přikývl. „Hned?“

„Brzo.“ Podíval se Rolandovi do tváře. „Něco tu je, že? Něco, co nevidíme.“

„Zrovna teď to tady není,“ řekl Roland. „Aspoň si myslím, že to tu není. Ale přijde to. Naše *khef* - naše životní síla - to přitáhne. A samozřejmě si bude své místo žárlivě chránit. Vrat' mi mou pistoli, Eddie.“

Eddie odepjal opasek a podal mu ho. Pak se otočil znovu ke kruhu z dvacet stop vysokých kamenů. Cosi tu žilo, určitě. Cítil to, ten pach mu připomněl vlhkou sádku a plesnivé pohovky a prastaré matrace hnijící pod polotekutou vrstvou plísně. Byl známý, ten pach.

Sídlo - tam jsem cítil něco podobného. V den, kdy jsem Henryho přemluvil, aby mě vzal k Sídlu na Rhinehold Street v Dutch Hill.

Roland si připjal opasek, pak se sklonil, aby svázal šňůrky. Podíval se při tom na Susannah. „Možná budeme potřebovat Dettu Walkеровou,“ řekl. „Je tu poblíž?“

„Ta mrcha je poblíž vždycky.“ Susannah nakrčila nos.

„Dobře. Jeden z nás bude muset Eddieho chránit, až bude dělat, co má. Ten druhý bude jenom zbytečná přítěž. Tady to místo patří démonovi. Démoni nejsou lidé, ale stejně to jsou muži a ženy. Sex je jejich zbraní i slabostí. Bez ohledu na to, jakého pohlaví ten démon je, půjde po Eddiem. Aby chránil své místo. Aby zabránil tomu, aby jeho místo využíval někdo zvenčí. Rozumíš?“

Susannah přikývla. Zdálo se, že Eddie neposlouchá. Zastrčil si kus kůže s klíčem pod košili a teď hleděl do mluvícího kruhu jako zhypnotizovaný.

„Není čas říkat to nějak jemně nebo zaobaleně,“ pokračoval Roland. „Jeden z nás bude -“

„Jeden z nás s ním bude šukat, aby ho udržel od Eddieho dál,“ přerušila ho Susannah. „Takže dotyčnej nikdy nedokáže odmítnout šukání gratis. To mi chceš naznačit, co?“

Roland přikývl.

Zasvítily jí oči. Byly to oči Detty Walkerové, chytré a nelaskavé, tvrdě a pobaveně svítící, a její hlas klouzal stále hlouběji do žargonu jižanských plantáží, který byl Dettiným poznávacím znamením. „Jestli je ten démon holka, je tvoje. Ale jestli je to kluk, je můj. Souhlas?“

Roland přikývl.

„A co když je podobojí? Co potom, velké chlapče?“

Roland zacukal rty v neznatelném úsměvu. „Tak se do toho pustíme společně. Jenom nezapomeň -“

Eddie, který stál vedle nich, zamumlal skomírajícím, vzdáleným hlasem: „Všechno není tiché v chodbách mrtvých. Vizte, spáček se probouzí.“ Otočil ustrašené oči k Rolandovi. „Je tam nějaký netvor.“

„Ten démon -“

„Ne. Netvor. Něco mezi těmi dveřmi - mezi světy. Něco, co čeká. A otevírá oči.“

Susannah polekaně pohlédla na Rolanda.

„Vydrž, Eddie,“ řekl Roland. „A počínej si věrně.“

Eddie se zhluboka nadechl. „Vydržím, dokud mě nesrazí,“ řekl. „Musím už jít dovnitř. Už to začíná.“

„Všichni půjdeme dovnitř,“ řekla Susannah. Prohnula se v zádech a sklouzla z křesla. „Každý démon, co si bude chtít se mnou zašukat, zjistí, že šuká s tou nejlepší. Já ho vošukám tak, že na to do smrti nezapomene.“

Když prošli mezi dvěma vysokými kameny do mluvícího kruhu, spustil se déšť.

24

Jakmile Jake to místo uviděl, pochopil dvě věci: za prvé, že už je viděl dřív, a to ve snech tak hrozných, že mu vědomí nedovolilo, aby si je pamatoval. Za druhé, že je to místo smrti a vraždy a šílenství. Stál na rohu Rhinehold Street a Brooklyn avenue, sedmdesát metrů od Henryho a Eddieho Deanových, ale i odtud cítil, že Sídlo si jich nevšímá a natahuje se po něm svými dychtivými neviditelnými rukama. Napadlo ho, že na konci těch rukou jsou drápy. A ostré.

Chce mě a já nemůžu utéct. Jestli vejdu, bude to smrt... ale jestli nevejdu, bude to šílenství. Protože kdesi uvnitř jsou zamčené dveře.

Mám klíč, který je otevře, a jediná spása, ve kterou můžu doufat, je to, co je za nimi.

Hleděl na Sídlo, dům, jehož neobvyklost přímo křičela, a srdce mu klesalo. Dům stál uprostřed zapleveleného, nepořádného pozemku jako nádor.

Bratři Deanovi prošli kolem devíti bloků v Brooklynu, šli pomalu pod horkým odpoledním sluncem a nakonec došli do části města, která se podle jmen obchodů a dílen jmenovala Dutch Hill. Teď stáli asi půl bloku od Sídla. Vypadalo, jako by bylo opuštěno už celá léta, přesto bylo pozoruhodně zachovalé. A kdysi, jak si Jake pomyslel, to opravdu bylo Sídlo - možná domov nějakého bohatého obchodníka a jeho velké rodiny. V těch dávno zašlých dnech byl dům určitě bílý, ale nyní byl špinavě šedě bezbarvý. Okna byla vytlučena a oprýskaný dřevěný plot, který ho obklopoval, byl posprejován, ale samotného domu se nikdo rukou nedotkl.

Dřímával v tom horkém slunci, ošumělý přízrak s břidlicovou střechou vyrůstající z bujně zarostlé zahrady plné odpadků, a Jakeovi připomněl nebezpečného psa, který předstírá, že spí. Strmá střecha stínila přední verandu jako převislé obočí. Prkna verandy byla popraskaná a prohnutá. Okenice, kdysi zřejmě zelené, visely vedle prázdných oken nakřivo. Za některými okny stále visely prastaré závěsy, zplihlé jako cáry mrtvé kůže. Nalevo se od domu odkláněla stará mříž, kterou už nedržely hřeby, ale pouze přebujelé a zacuchané chomáče vína, které se po ní popínalo. Na trávníku a dveřích byl jakýsi nápis. Z místa, kde Jake stál, ho nebylo možno přečíst.

Ten dům byl živý. Jake to věděl, cítil, jak se vědomí toho domu zdvíhá z prken a prohnuté střechy, cítil, jak prýští jako řeky z černých okenních děr. Pomyšlení, že by se měl k tomu strašnému domu přiblížit, ho plnilo zoufalstvím. Pomyšlení, že by měl vejít přímo dovnitř, ho naplnilo nevýslovnou hrůzou. Jenže bude muset. Uslyšel v uších tiché, ospalé bzučení - jako z úlu za horkého letního dne - a okamžik se bál, že omdlí. Zavřel oči... a pak mu zaplnil hlavu jeho hlas.

Ty musíš přijít, Jakeu. Toto je stezka Paprsku, cesta Věže, a čas tvého Vyvolení. Stůj věrně; vydrž. Přijď ke mně.

Strach ho neopustil, ale ta hrozivá panika vyprchala. Otevřel znovu oči a viděl, že není jediný, kdo vycítil moc a probouzející se vědomí toho domu. Eddie se pokoušel odtrhnout od plotu. Otočil se k Jakeovi, který zahlédl Eddieho oči, rozšířené a ustrašené pod zelenou čelenkou.

Starší bratr ho chytil a postrčil ho k zrezivělé bráně, ale to gesto bylo příliš mdlé, než aby vydalo na žertování. Henry byl možná hlupák, ale Sídlo se mu nelíbilo o nic víc než Eddiemu.

Kousek poodešli a chvíli se na dům dívali. Jake neslyšel, co si povídají, ale tón jejich hlasu byl ustrašený a stísněný. Jake si najednou vzpomněl, jak mu Eddie ve snu říkal: Nezapomeň ale, že je to nebezpečný. Dávej pozor... a hod' sebou.

Najednou ten skutečný Eddie, který stál na ulici, zvýšil hlas natolik, že Jake rozeznal slova. „Už můžeme jít domů, Henry? Prosím tě? Nelíbí se mi tu.“ Mluvil prosebným tónem.

„Ty podělaná slečinko,“ vrčel Henry, ale Jake měl dojem, že v Henryho hlase zaslechl kromě zadostiučinění také úlevu. „Tak jdeme.“

Otočili se od starého domu za poklesávajícím plotem, shrbeného, leč statného, a zamířili na ulici. Jake ucouvl, pak se otočil a zadíval se do výlohy smutného krámků nazvaného Obchod použitým zbožím. Pozoroval, jak Henry a Eddie, jejichž kalné a strašidelné odrazy překrývaly prastarý vysavač Hoover, přecházejí Rhinehold Street.

„Víš určitě, že tam doopravdy nestraší?“ zeptal se Eddie, když vcházeli na chodník na Jakeově straně.

„No, něco ti povím,“ řekl Henry. „Když jsem tu dneska zase byl, fakticky to nevím jistě.“

Prošli přímo za Jakem, ale nepodívali se na něj. „Šel bys dovnitř?“ ptal se Eddie.

„Ani za milion dolarů,“ odpověděl Henry okamžitě.

Zahnuli za roh. Jake odstoupil od výlohy a zahleděl se za nimi. Vraceli se stejnou cestou, jakou přišli, šli těsně vedle sebe po chodníku, Henry se klátil na svých frajerských botách s ocelovými špičkami, ale s rameny skleslými, jako by byl mnohem starší, a Eddie šel vedle něj pěkně vzpřímený, plný nevědomého půvabu. Jejich stíny, už dlouhé a táhnoucí se daleko po ulici, se přátelsky proplétaly.

Jdou domů, pomyslel si Jake a zaplavila ho osamělost tak silná, až měl pocit, že ho rozdrtí. Jdou na večeri a dělat úkoly a hádat se, který program v televizi si pustí, a pak půjdou spát. Henry je možná srab a násilník, ale mají život, ti dva, život, který dává smysl... a teď se k němu vracejí. Zajímalo by mě, jestli tuší, jaké mají štěstí. Eddie to možná ví.

Jake se otočil, posunul si přezky batohu a přešel Rhinehold Street.

Susannah vycítila na prázdném travnatém prostranství za kruhem vztyčených kamenů pohyb: vzdychavý, šepotavý spěch.

„Něco sem jde,“ řekla napjatě. „A rychle.“

„Buďte opatrní,“ ozval se Eddie, „ale nepouštějte to ke mně. Rozumíte? Nepouštějte to ke mně.“

„Slyším tě, Eddie. Jenom dělej to, co máš.“

Eddie přikývl. Klekl si doprostřed kruhu a podržel zašpičatělý kladec před sebou, jako by si prohlížel jeho hrot. Potom hůl sklonil a vyryl do hlíny tmavou rovnou čáru. „Rolande, dávej na ni pozor.“

„Budu, pokud budu moci, Eddie.“

„... ale nepouštějte to ke mně. Jake už jde. Ten bláznivej malej spratek fakticky jde.“

Susannah viděla, že tráva na sever od mluvicího kruhu se rozděluje do dlouhé temné linie, takže vytvořila brázdu, která minila přímo protnout kamenný kruh.

„Připrav se,“ řekl Roland. „Půjde to po Eddiem. Jeden z nás to bude muset zaskočít.“

Susannah se zvedla na stehnech jako had vysunující se z košíku hindského fakíra. Ruce, sevřené do tvrdých hnědých pěstí, si přitiskla k tvářím. Oči jí svítily. „Jsem připravena,“ řekla a pak zakřičela: „*Dělej, velkej kluku! Hned sem pojd'! Utíkej jako o narozeninách!*“

Začalo pršet hustěji, když démon, který zde bydlel, vtrhl do kruhu jako vítr. Susannah měla právě čas vycítit jeho drsnou a nelítostnou mužnost - dolehla k ní jako palčivý pach ginu a jalovce - a pak se démon vrhl do středu kruhu. Susannah zavřela oči a sáhla po něm, nikoli rukama nebo myšlenkami, ale veškerou svou ženskostí, která pobývala v jejím jádru: *Hej, velkej kluku! Kampak to jdeš? Číču máš přece tady!*

Prudce se otočil. Cítila, jak je překvapený... a potom syrový chtíč, plný a naléhavý jako pulsující tepna. Skočil na ni jako násilník z temné uličky.

Susannah zavyla a prohnula se, žíly na krku jí vystoupily. Šaty se jí na břicho a prsou nejprve napjaly a pak se začaly trhat na cáry. Slyšela prudké oddechování, které se však ozývalo odevšad a odnikud, jako by se s ní rozhodl obcovat okolní vzduch.

„Suze!“ vykřikl Eddie a už chtěl vstát.

„Ne!“ zakřičela na něj. „*Pokračuj! Já mám toho parchanta přesně tam, kde ho chci mít! Dělej, Eddie! Přiveď toho kluka! Přiveď* -“ Chlad zaútočil na jemnou tkáň mezi jejími stehny. Zamručela a upadla na záda. Pak se zvedla na jeden loket a vzdorně se vzepjala vzhůru a vpřed. „*Přiveď ho sem!*“

Eddie se nejistě podíval na Rolanda, který přikývl. Eddie znovu pohlédl na Susannah očima plnými temné bolesti a ještě temnějšího strachu, a potom se neochotně otočil k oběma zády a znovu padl na kolena. Natáhl se dopředu zašpičatělou holí, která se stala provizorní tužkou, a nevšímal si studeného deště, který mu padal na paže a zátylek. Hůl se začala pohybovat, vyrývala čáry a úhly a vytvářela tak obraz, který Roland okamžitě poznal.

Byly to dveře.

26

Jake natáhl ruce, položil je na popraskanou bránu a zatlačil. Brána se pomalu otevřela, zrezavělé panty zavrzaly. Před ním se objevil nerovný cihlový chodník. Za chodníkem byla veranda. Za verandou byly dveře. Byly zatlučeny prkny.

Pomalu šel k domu a srdce mu v hrdle telegrafovalo řadu teček a čárek. Mezi vyboulenými cihlami chodníku rostla tráva. Slyšel, jak mu šustí o nohavice džínů. Zdálo se, že má všechny smysly zesílené o dvě čárky. *Přece tam fakticky nepůjdeš, nebo jo?* ptal se ho jakýsi zpanikařený hlas v duši.

A odpověď, která ho napadla, mu připadala naprosto bláznivá a zároveň dokonale rozumná: *Všechny věci slouží Paprsku.*

Nápis na trávníku hlásal:

ABSOLUTNÍ ZÁKAZ VSTUPU POD HROZBOU TRESTU!

Zažloutlý, rzí pošpiněný kus papíru připíchnutý na prkno křížící přední dveře byl přesnější:

**Z ROZHODNUTÍ MĚSTSKÉHO STAVEBNÍHO ÚŘADU
JE TENTO DŮM PROHLÁŠEN ZA NEOBYVATELNÝ**

Jake se zastavil pod schody a zadíval se nahoru na dveře. Na tom prázdném pozemku slyšel hlasy a teď je slyšel znovu... ale byl to sbor zatracenců, blábol šílených pohrůžek a stejně šílených slibů. Přesto měl pocit, že je to jen jeden hlas. Hlas toho domu. Hlas nějakého nestvůrného dveřníka probuzeného z dlouhého, neklidného spánku.

Na okamžik si vzpomněl na otcův ruger, dokonce uvažoval, že ho vytáhne z batohu, ale k čemu by to bylo? Za jeho zády jezdila po Rhi-nehold Street sem a tam auta a nějaká paní křičela na dceru, aby se přestala vodit za ručičky s tím klukem a přinesla prádlo, ale tady byl jiný svět, takový, kterému vládla jakási tupá bytost, na kterou žádné pistole neplatily.

Zůstaň věrný, Jakeu - vydrž.

„Tak jo,“ řekl potichu a roztřeseně. „Tak jo, já to zkusím. Ale neměl bys mě zase opustit.“

Pomalou začal vystupovat po schodech na verandu.

27

Prkna, kterými byly dveře zatlučeny, byla stará a prohnílá, hřebíky zrezivělé. Jake je chytil nahoře v místě, kde se křížily, a zabral. Povolily se stejným zavrznáním jako brána. Odhodil je přes zábradlí verandy do prastarého záhonu, na kterém rostla jen metlice a ostřice. Sklonil se, chytil spodní prkna... a na chvíli se zarazil.

Dveřmi k němu dolehl jakýsi dutý zvuk. Znělo to, jako když odněkud z hloubi betonového potrubí hladově slintá nějaké zvíře. Jake cítil, jak mu na tvářích a čele začíná vyrážet lepkavý pot. Báł se tak hrozně, že začínal mít dojem, že už není tak docela ve skutečnosti. Připadalo mu, že se stal postavou v cizím snu.

Ten zlý sbor, ta zlá bytost čekala za těmi dveřmi. Zvuky, které vydávala, prosakovaly ven jako sirup.

Trhl za nižší prkna. Snadno povolila.

No jistě. Chce, abych vešel dovnitř. Má hlad a já mám být hlavní chod.

Najednou ho napadl útržek jakési básně, kterou jim četla slečna Averyová. Mělo to být o trpkém údělu moderního člověka, který je odříznut od všech svých kořenů a tradic, ale Jakeovi najednou připa-

dalo, že ten člověk, jenž báseň napsal, byl určitě v tomto domě: *Ukážu ti něco jiného/Než je tvůj ranní stín táhnoucí se ti v patách/Nebo tvůj večerní stín stoupající ti vstříc/Ukážu ti...*

„Ukážu ti strach v hrsti prachu,“ zamumlal Jake a položil ruku na otočný knoflík dveří. Když to udělal, znovu ho zaplavil ten zřetelný pocit úlevy a jistoty, pocit, že je to ono, tentokrát se ty dveře otevrou do jiného světa, uvidí nebe nedotčené smogem a továrním kouřem a na vzdáleném obzoru nebudou hory, ale zamlžené modré věže nádherného neznámého města.

Sevřel do prstů stříbrný klíč v kapse v očekávání, že jsou dveře zavřené a on ho bude moci použít. Veřeje zavrzaly a ze závěsů se snesly vločky rzi, když se pomalu otáčely a otvíraly. Pach rozkladu zasáhl Jakea jako rána pěstí: vlhké dřevo, nasáknutá omítka, hniјící latě, prastaré polstrování. Pod všemi těmi pachy byl ještě jiný - pach zvířecího doupěte. Před ním byla vlhká, zšeřelá chodba. Nalevo se zdvíhalo schodiště a otvíralo svou bláznivou cestu do stínů nahoře. Zhroucené zábradlí leželo rozštípané na podlaze v hale, ale Jake nebyl tak hloupý, aby si myslel, že se dívá jenom na třísky. Mezi těmi třískami byly také kosti - kosti drobných zvířat. Některé příliš nevypadaly jako zvířecí, ale na ty se Jake nedíval moc dlouho. Věděl, že by nedokázal sebrat odvahu jít dál, kdyby to udělal. Zastavil se na prahu a povzbuzoval se k prvnímu kroku. Slyšel jakýsi slabý, tlumený zvuk, velmi ostrý a velmi rychlý, a uvědomil si, že mu cvakají zuby.

Proč mě někdo nezastaví? pomyslel si zdivočele. *Proč někdo neprojde po chodníku a nezavolá, „Hej, ty tam! Tam nemáš co dělat, neumíš číst?“*

Ale věděl, proč to nikdo neudělá. Chodci se drželi spíš na druhé straně ulice a ti, kteří se k domu přece jen přiblížili, tu nijak neotáleli.

I kdyby se někdo náhodou podíval na dům, neuviděl by mě, protože už tu vlastně nejsem. Ať to dopadne, jak chce, já už jsem nechal svůj svět za sebou. Začal jsem přecházet. Jeho svět je někde vpředu. Tohle...

Tohle je peklo mezi nimi.

Jake vstoupil do chodby, a i když vykřikl, když se dveře za ním zabouchly jako vrata mauzolea, nijak ho to nepřekvapilo.

V hloubi duše ho to vůbec nepřekvapilo.

Bylo nebylo, kdysi žila mladá žena, která se jmenovala Detta Walkerová, a ta ráda chodila do barů a zapadáků kolem Ridgeline Road u Nutley a u silnice číslo 88 pod vysokonapětovým vedením před Amhigh. V těch dobách měla ještě nohy, a jak to stojí v té písničce, uměla s nimi zacházet. Nosila upnutý laciný šaty, který vypadaly jak z hedvábí, ale hedvábný nebyly, a tancovala s bílejma klukama, zatímco kapela hrála všechny ty bělošský cajdáky jako „Dvojítej zásah lásky mý holky“ a „Hippy Hippy Shake“. Nakonec některýho bělouška vytáhla z party a nechala se odvést na zadní sedadlo jeho auta na parkovišti. Tam ho pěkně vytočila (Detta Walkerová uměla božsky líbat a ty nehtíky jí nikdy neuklouzly), až byl kluk skoro šílenej... a pak ho odkopla. Co se stalo pak? No, to je otázka, že? V tom spočívala ta hra. Někteří brečeli a prosili - fajn, ale nic moc. Někteří běsnili a řvali, což bylo lepší.

A i když dostala nafačkováno nebo pěstí do oka, poplivali ji a jednou dostala takový kopanec do zadku, že upadla na štěrkovém parkovišti Červeného větrného mlýna jak široká, tak dlouhá, nikdy ji neznásilnili.

Všichni odjeli domů s promodralými koulemi, všichni ti zatracení běloši do jednoho. Což znamenalo, že podle záznamů Detty Walkerové byla kralující šampiónkou, neporaženou královnou. Čí? Jejich. Všech těch nakrátko ostříhaných, ulízaných bílých hajzlíků s pevným zadkem.

Až do této chvíle.

Nebylo možné vzdorovat démonovi, který bydlel v mluvícím kruhu. Nebyly tu žádné kliky u dveří, kterých by se chytila, žádné auto, ze kterého by vyskočila, žádný dům, do kterého by utekla, žádná tvář, které by vrazila facku, žádný obličej, který by poškrábala, žádné koule, do kterých by kopl, pokud by ten bílej parchant nepochopil dost rychle.

Ten démon byl na ní... a potom, rázem byl v ní.

Cítila, jak ji to - on - tlačí vzad, i když to - ho - neviděla. Neviděla jeho ruce, ale viděla, jak jí bezohledně na některých místech trhají šaty. Potom, najednou, bolest. Měla pocit, jako by ji tam dole cosi

trhalo, a bolestí a překvapením vykřikla. Eddie se ohlédl, oči se mu zúžily.

„Nic mi není!“ zaječela. „Dělej, Eddie, nevšímej si mě! Nic mi není!“

Ale bylo. Poprvé od chvíle, kdy Detta ve věku třinácti let vstoupila na pohlavní bitevní pole, prohrávala. Vtrhl do ní jakýsi strašný, nezměrný led. Bylo to, jako by ji šukal rampouch.

Zakaleným zrakem viděla, že se Eddie otočil a začal znovu kreslit do hlíny, a výraz vřelého soucitu ustupuje tomu hroznému, soustředěnému chladu, který v něm někdy cítila a vídala na jeho tváři. Nu, to bylo v pořádku, ne? Řekla mu přece, aby pokračoval, aby na ni zapomněl, aby dělal, co dělat má, aby toho chlapce přivedl. Toto byl její podíl na úkolu převést Jakea a ona neměla právo nenávidět žádného z těch mužů, kteří ji nijak nenutili, aby to udělala, ale když ji ten chlad znehybněl a Eddie se od ní odvrátil, nenáviděla je oba. Nejraději by jim by bělošské koule utrhla.

Potom byl s ní Roland, ucítila jeho silné ruce na ramenou, a i když nepromluvil, uslyšela ho: *Nebojuj. Nemůžeš vyhrát, pokud budeš bojovat - můžeš jenom zemřít. Jeho zbraní je pohlaví, Susannah, ale je to také jeho slabost.*

Ano. To byla vždycky jejich slabost. Jediný rozdíl tkvěl v tom, že tentokrát bude muset dát trochu víc - ale možná to tak bylo v pořádku. Možná že nakonec dokáže toho neviditelného bílého démona přinutit, aby zaplatil trochu víc.

Donutila se povolit stehna. Okamžitě se jí roztáhla, až se v prachu objevily dlouhé zakřivené vějíře. Zvrátila hlavu vzad vstříc dešti, který se lil z nebe plnou silou, a cítila, jak se jeho tvář sklání těsně nad její a dychtivé oči vpíjejí každý bolestný záškub, který jí proběhl obličejem.

Natáhla vzhůru jednu ruku, jako by ho chtěla udeřit... ale místo toho přejela po zátylku démonského násilníka. Bylo to, jako by vzala do dlaně hrst pevného kouře. A skutečně pocítila, jak ucukl, překvapen tím mazlivým gestem? Pozvedla boky, opírajíc se o ten neviditelný krk, aby vytvořila páku. Zároveň roztáhla nohy ještě víc a roztrhla tím zbytek šatů ve švech. Bože, ten byl obrovský!

„No tak,“ oddechovala. „Ty mě neznásilníš. Ty ne. Chceš mě ošukat? Já ošukám tebe. Já tě tak ošukám, že na to nikdy nezapomeneš! Ušukám tě k smrti!“

Cítila, jak se ta mohutnost v ní chvěje. Cítila, jak se ten démon snaží, aspoň v tomto okamžiku, odtáhnout a přeskupit se.

„Ne - ne, zlato,“ zachraptěla. Přimáčkla stehna k sobě a nepustila ho. „Zábava se teprve rozjíždí.“ Začala stahovat zadek a přirážet té neviditelné bytosti. Sáhla vzhůru volnou rukou a propletla všech deset prstů a padla na záda s boky zvednutými, s pažemi zdánlivě objímajícími nicotu. Odhodila zpocené vlasy z očí. Rty roztáhla ve žraločím úsměvu.

Pust' mě! zakřičel na ni jakýsi hlas v duchu. Ale zároveň cítila, že majitel hlasu nevolky reaguje.

„V žádném případě, zlato. Chtěl jsi to... tak to dostaneš.“ Vyrazila vzhůru, nepouštěla, a ze všech sil se soustředila na mrazivý chlad v sobě. „Já ten rampouch rozpustím, zlato, a až zmizí, copak si počneš?“ Její rty se zdvíhaly a klesaly, zdvíhaly a klesaly. Zmáčkla stehna nemilosrdně k sobě, zavřela oči, zabořila prsty hlouběji do neviditelného krku, a modlila se, aby si Eddie pospíšil.

Nevěděla, jak dlouho to vydrží.

29

Problém byl prostý, jak si Jake pomyslel: kdesi v tom vlhkém, hrozi-
vém domě byly zamčené dveře. *Ty pravé dveře*. Stačilo, aby je našel.
Ale to bylo těžké, protože cítil, jak se v domě podebírá cosi cizího. Ty
vzdálené, drmolící hlasy se začínaly slévat do jednoho zvuku - tiché-
ho, drsného šepotu.

A ten se blížil.

Napravo byly otevřené dveře. Vedle nich byl na stěně připíchnutý
vybledlý daguerreotyp, na kterém byl oběšený člověk visící jako shni-
lá hruška z uschlého stromu. Za dveřmi viděl místnost, kde bývala
kdysi kuchyně. Sporák už zmizel, ale na opačné straně podlahy pokry-
té zvlněným, vybledlým linoleem stála prastará chladnice - ta s bub-
novým chlazením nahoře. Dvířka byla otevřená. Uvnitř ležela jakási
černá, zapáchající hmota, které vytékala ven a vytvářela na podlaze
dávno zatuhlou kaluž. Kuchyňské skříňky byly otevřené. V jedné Jake
uviděl patrně nejstarší kukuřičné vločky na světě. Z jiné vykukovala
hlava mrtvé krysy. Oči měla bílé a jakoby pohyblivé, ale po chvíli si
Jake uvědomil, že prázdné oční jamky jsou plné hemživých červů.

Cosi mu dopadlo do vlasů jako měkká hrouda. Jake vykřikl překvapením. Hmátl po tom předmětu a chytil cosi, co mu připadalo jako měkký, štětinatý gumový míček. Vytáhl ho z vlasů a uviděl, že je to pavouk, a jeho nafouknuté tělo mělo barvu čerstvé modřiny. Pavoučí oči si ho tupě a zlověstně měřily. Jake jím mrštil o zeď. Pavouk se roztrhl a rozplácl, jen nohama slabě zaškubal.

Další mu dopadl na krk. Jake najednou ucítil bolestivé kousnutí těsně pod místem, kde mu končily vlasy. Pozpátku se rozběhl do chodby, zakopl o povalené zábradlí, ztěžka dopadl na záda a ucítil, jak pavouk pukl. Jeho vnitřnosti, mokré, horečnaté a kluzké mu vklouzly mezi lopatky jako teplý žloutek. Jake už viděl v kuchyňských dveřích další pavouky. Někteří viseli na skoro neviditelných hedvábných nitkách jako odporné olovnice. Další prostě dopadli na podlahu, až se ozvala řada blátivých plácnutí, a dychtivě se rozcupitali k němu.

Jake vyskočil na nohy, ale nepřestával křičet. Cítil, že cosi v mozku, co mu připadalo jako třepící se provaz, začíná povolovat. Nejspíš to byl zdravý rozum, a když si to uvědomil, Jakeova pozoruhodná odvaha nevydržela. Už to nemohl snášet, bez ohledu na to, co bylo v sázce. Rozběhl se, chtěl utéct, dokud mohl, ale příliš pozdě si uvědomil, že se vydal špatným směrem a utíká do hlubin Sídla, místo aby se vrátil na verandu.

Vtrhl do místnosti příliš velké, než aby to byl salon nebo obývací pokoj. Vypadala spíš jako taneční sál. Na tapetách skotačili elfové s divnými, potměšilými úsměvy a vykukovali na Jakea zpod špičatých zelených čepiček. K jedné stěně bylo přistrčeno plesnivé kanape. Uprostřed zvlněné dřevěné podlahy ležel rozbitý lustr, jeho rezivý řetěz se ovíjel kolem rozházených skleněných korálků a zaprášených závěsů ze skleněných slz. Jake proběhl kolem lustru, jen se kradmo ustrašeně ohlédl. Žádné pavouky neviděl. Nebýt toho hnusu, který mu pořád tekl po zádech, mohl by uvěřit, že si je pouze představoval.

Znovu se podíval před sebe a prudce, na místě se zastavil. Byly tam posuvné dveře, napůl rozevřené. Za nimi se táhla další chodba. Na jejím konci byly zavřené dveře se zlatým knoflíkem. Na dveřích byla napsána - možná vyryta - dvě slova:

TEN CHLAPEC

Pod knoflíkem byl zdobený stříbrný kryt a klíčová dírka.

*Našel jsem je! pomyslel si Jake horečně. Konečně jsem je našel!
To jsou ony! Ty dveře!*

Za zády se mu začalo ozývat hluboké sténání, jako by se dům začal trhat na kusy. Jake se otočil a zahleděl se přes taneční sál. Stěna na druhé straně pokoje se začala vydouvat a tlačit před sebou starobyrou pohovku. Stará tapeta se třásla. Elfové začali poskakovat a tančit. Mís-ty se papír prostě roztrhl a svíjel se vzhůru v dlouhých kudrnách jako rolety, které někdo příliš brzy pustil. Omítka se vykoulila v těhotné křivce. Zpod ní bylo slyšet suché praskání, jak prkna povolovala a přeskupovala se do nového, zatím však skrytého tvaru. A ten zvuk stále sílil. Nebylo to už tak docela sténání. Už to znělo jako vrčení.

Jake hleděl jako zhypnotizovaný, nedokázal od té podívané odtrhnout zrak.

Omítka nepraskala a nevysypala se v kusech na podlahu. Zdálo se, že je najednou pružná, a jak se stěna dál boulila a vytvářela nepravidelný bílý bublinovitý obrys, ze kterého stále visely útržky a cáry tapety, povrch se začal přetvářet do výstupků a křivek a prohlubenin. Najednou si Jake uvědomil, že hledí do obrovského plastického obličejce, který se cpal ze stěny ven. Jako by se kdosi obličejem opřel do mokrého prostěradla.

Hlasitě to zapraskalo a z povolující zdi vypadl kus prkna. Na jeho místě se objevila zubatá zornice oka. Pod ní se stěna zkroutila do vy-čeněné huby plné ostrých zubů. Jake viděl útržky tapety přilepené k jejím rtům a dásním.

Ze zdi se osvobodila jedna sádrová ruka, která za sebou táhla roz- motávající se náramek zrezavělého elektrického drátu. Ruka chytila pohovku a odhodila ji stranou, na jejím tmavém potahu zanechala strašidelně bílé otisky prstů. Další prkna povolila, když se sádrové prsty sevřely. Najednou z nich byly ostré, zubaté drápy. Tvář už byla ze stěny celá venku a hleděla na Jakea jedním dřevěným okem. Nad ním, uprostřed čela, stále tančil tapetový elf. Vypadal jako přízračné tetování. Ozvalo se vrzání a skřípot, jak se ten netvor začal sunout vpřed. Zárubeň dveří do chodby povolila a stala se shrbeným ramenem. Netvorova volná ruka zašátrala po podlaze a rozhazovala skle- něné korálky ze spadlého lustru.

Jakeovo ochromení povolilo. Otočil se, proletěl posuvnými dveřmi a uháněl druhou chodbou, až mu batoh na zádech poskakoval, a pra- vou rukou přitom hmatl po klíči v kapse. Srdce v hrudi mu pracovalo

jako tovární stroj na útěku. Netvor, který se vyplazil z ostění Sídla, za ním zařval, a i když to nebyla žádná slova, Jake porozuměl, co říká. Říkal mu, aby zůstal stát, říkal mu, že je zbytečné utíkat, říkal mu, že není úniku. Zdálo se teď, že ožil celý dům. Vzduch zvučel praskajícím dřevem a vrzajícími trámy. Ten hučivý, šílený hlas dveřníka se ozýval ze všech stran.

Jake sevřel do ruky klíč. Když ho však vytahoval, zachytil se jedním zubem v kapse. Jeho prsty, mokré potem, sklouzly. Klíč padl na podlahu, odrazil se, propadl prasklinou mezi dvěma zprohýbanými prkny a zmizel.

30

„Je v průšvih!“ uslyšela Susannah křičet Eddieho, ale připadalo jí, že ho slyší z veliké dálky. Sama měla dost potíží... ale přesto si myslela, že si snad vede docela dobře.

Já ti ten rampouch rozpustím, zlato, řekla démonovi. Já ti ho rozpustím, a až zmizí, copak si počneš?

Nedalo se říct, že ho rozpustila, ale změnila ho. Ta věc v jejích útrobách jí neposkytovala rozhodně žádnou rozkoš, ale aspoň ta hrozná bolest ustoupila a už nebyl studený. Byl lapen, neschopen se oddělit.

Nedržela ho v sobě vlastně svým tělem. Roland říkal, že pohlaví je jeho zbraň stejně jako slabost, a měl pravdu, jako obvykle. Vzal si ji, ale ona si ho vzala taky, a teď to bylo, jako by oba strčili prst do jedné z těch proradných čínských trubiček, která vás svírá tím pevněji, čím prudčeji sebou škubete.

Držela se jedné myšlenky, jako by jí šlo o život. Musela, protože všechny ostatní vědomé myšlenky se rozprchly. Musela udržet toho vzlykajícího, vyděšeného, zlého démona v křeči jeho vlastního bezmocného chtíče. Zmítal se a dorážel na ni a svíjel se v ní, křičel, ať ho pustí, a zároveň využíval její tělo dychtivě a s bezmocnou prudkostí, ale ona ho pustit nemínila.

A co se stane, až ho nakonec pustím? uvažovala zoufale. Čím mi oplatí?

To nevěděla.

Děšť se lil z nebes plným proudem a hrozil, že promění kruh mezi kameny v moře. „Podrž něco nad těma dveřma!“ zakřičel Eddie. „Ať je děšť nesmyje!“

Roland chvatně pohlédl na Susannah a viděl, že stále zápasí s démonem. Oči měla přivřená, ústa sešklebená. Démona neviděl ani neslyšel, ale vycítil jeho zuřivé, zděšené zmítání.

Eddie k němu otočil mokrou tvář. „Slyšíš mě?“ zařval. „Dej něco nad ty pitomý dveře, a HNED!“

Roland vyškubl z batohu kůži a podržel ji za cípy. Pak roztáhl ruce a naklonil se na Eddiem, takže vytvořil provizorní stan. Špička Eddieho hrubého pera byla obalena blátem. Otřel je o paži, takže se na ní objevila šmouha barvy hořké čokolády, pak znovu sevřel klacek do pěsti a shýbl se nad kresbou. Dveře nebyly přesně stejně velké jako na Jakeově straně - poměr byl možná 0,75 : 1 - ale budou stačit, aby Jake prošel... pokud budou fungovat klíče.

Jestli má klíč, nechtěl jsi říct spíš tohle? ptal se v duchu. *Co když ho upustil... nebo co když ho ten dům přinutil, aby ho upustil?*

Pod kroužkem, který měl být otočným knoflíkem, nakreslil krycí štítek, zaváhal, a pak do něj načmáral známý tvar klíčové dírky:

Zamyslel se. Byla tam ještě jedna věc, ale jaká? Těžko se mu přemýšlelo, protože měl pocit, jako by mu hlavou burácelo tornádo, které místo chlévů a záchodů a slepičáren trhá ze základů jeho myšlenky a bláznivě je roztáčí.

„Makej, zlato!“ zakřičela Susannah za ním. „Nějak ochabuješ! Co je s tebou? Myslela jsem, že seš pořádněj kanec, chlapče!“

Chlapec. To bylo ono.

Opatrně napsal špičkou klacku na horní část dveří TEN CHLAPEC. V okamžiku, kdy dokončil poslední písmeno, se kresba změnila. Kroužek promáčené půdy, který obkreslil, najednou potemněl ještě víc... a vyloupl se ze země jako tmavý, lesklý knoflík. A místo hnědé, mokré hlíny, která byla na místě klíčové dírky, uviděl kalné světlo.

Susannah za ním znovu křikla na démona, poháněla ho, ale zdálo se, že už i ona je unavená. To muselo skončit, a brzo.

Eddie se sklonil v pase jako muslim zdravící Alláha a přiložil oko k dírci, kterou nakreslil. Podíval se jí do svého vlastního světa, do domu, na který se s Henrym šli podívat v květnu 1977 a neuvědomovali si při tom (jenže on, Eddie, nebyl tak nevědomý; ne, už tehdy nebyl naprosto nevědomý), že je sleduje nějaký chlapec z jiné části města.

Uviděl chodbu. Jake klečel na všech čtyřech a horečně tahal za prkno v podlaze. Cosi se k němu hnalo. Eddie to viděl, ale zároveň neviděl - jako by část jeho mozku odmítala uvidět, jako by ten pohled vedl k pochopení a pochopení k šílenství.

„Honem, Jakeu!“ zakřičel do klíčové dírky. „Kristepane, dělej!“

Nebe nad mluvicím kruhem roztrhl hrom jako kanonáda a déšť se proměnil v kroupy.

32

Když Jakeovi upadl klíč, zůstal chlapec chvíli stát, jen se díval na úzkou prasklinu mezi prkny.

Bylo to zvláštní, ale chtělo se mu spát.

To se nemělo stát, pomyslel si. To už je prostě moc. Já už to nezvládnou, ani minutu, už ani vteřinu. Já se radši tady u těch dveřím schoulím do klubíčka. Usnu, hned teď, okamžitě, a až mě to chytí a strčí si mě to do tlamy, už nikdy se neprobudím.

Pak ten netvor vycházející ze zdi zamručel, a když Jake zvedl hlavu, nutkání vzdát se zmizelo jediným závanem strachu. Netvor už se vyloupl ze stěny celý, obrovská sádrová hlava s jedním rozbitým dřevěným okem a jednou šátrající sádrovou rukou. Na lebce mu vyvstávaly kusy latí jako rozčuchané štětiny, jako když dítě nakreslí vlasy. Netvor uviděl Jakea a otevřel tlamu, až se ukázaly ostré dřevěné zuby. Znovu zamručel. Z rozevřené tlamy mu vylétl sádrový prach jako cigaretový kouř.

Jake padl na kolena a nahlédl do štěrbiny. Klíč vypadal dole v té tmě jako drobné statečné stříbrné světélko, ale štěrbina byla moc úzká, než aby do ní prostrčil prsty. Chytil prkno a vši silou jím trhl. Hřebíky, které prkno držely, zavržaly... ale nepovolily.

Ozval se lomoz a praskot. Podíval se do chodby a uviděl, že ta ruka, která byla větší než celé jeho tělo, chytila rozbitý lustr a odhodila ho stranou. Rezivý řetěz, který ho kdysi držel, se zvedl jako bič a pak s těžkým zařinčením dopadl. Slepá lampa na rezivém řetězu nad Jakem zadrnčela, špinavé sklo zadrkotalo o prastarou mosaz.

Dveřníková hlava, připojená pouze k jedinému shrbenému rameni a natažené paži, se posunula po podlaze blíž. Zbytky stěny za ní se zhroutily v mračnu prachu. Za okamžik se trosky spojily a proměnily se v netvorova prohnutá kostnatá záda.

Dveřník si všiml, že se Jake dívá, a zdálo se, že se usmál. Při tom mu z nakrčených tváří vylezly třísky dřeva. Netvor se přitáhl blíž po podlaze tanečního sálu plného prachu, a otvíral a zavíral tlamu. Jeho velká ruka hmatala mezi troskami, hledala, o co se opřít, a vytrhla z kolejniček jedno křídlo posuvných dveří na konci chodby.

Jake bez dechu vykřikl a začal se znovu potýkat s prknem. Nechtělo povolit, ale v tu chvíli se ozval pistolníkův hlas:

To druhé, Jakeu! Zkus to druhé!

Pustil prkno, za které škubal, a popadl to vedlejší. Když to udělal, ozval se jiný hlas. Neslyšel ho v hlavě, ale přímo ušima, a pochopil, že se ozývá z druhé strany dveří - dveří, které hledal ode dne, kdy ho nepřejelo auto na ulici.

„Honem, Jakeu! Kristepane, dělej!“

Když zabral za to druhé prkno, povolilo tak lehce, že se skoro překotil.

33

Na druhé straně ulice naproti Sídla stály dvě ženy mezi dveřmi Obchodu s použitým zbožím. Ta starší byla majitelkou, ta mladší byla její jedinou zákaznicí, když se začal ozývat rachot a praskot bortících se zdí. Aniž si uvědomily, co dělají, chytily se navzájem kolem pasu a zůstaly tak stát, roztřesené jako děti, které zaslechly ze tmy podezřelé zvuky.

Kousek dál v ulici zůstali stát tři chlapci, kteří měli namířeno na místní hřiště, a jen zírali na dům, vozík s baseballovou výbavou nechali za zády bez povšimnutí. Doručovatel zajel s dodávkou k obrubníku a vyšel ven, aby se podíval. Štamgasti z rohového bufetu U Hen-

ryho a hospody Dutch Hill se vypotáceli na ulici a popleteně se rozhlíželi.

Začala se chvět země a přes Rhinehold Street se začal šířit vějíř jemných puklin.

„To je zemětřesení?“ zakřičel řidič dodávky na ženy stojící před obchodem s náradím, ale než aby čekal na odpověď, vskočil zase za volant a rychle ujížděl pryč, a zajel při tom na nesprávnou stranu ulice, aby se držel dál od padajícího domu, který stál v epicentru otřesů.

Zdálo se, že se celý dům hroutí do sebe. Prkna se štípala, odletovala z fasády a padala hustě na zahradu. Ze střechy sjížděly proudy špinavých šedočerných břidlicových tašek. Ozvala se ohlušující rána a středem Sídla projela dlouhá, klikatá puklina. Zmizely v ní dveře a potom se celý dům začal bortit do sebe.

Mladší žena se najednou té starší vytrhla. „Já padám,“ oznámila a rozběhla se ulicí, ani se neohlížela.

34

Chodbou začal vanout horký, divný vítr, a odfoukl Jakeovi propocené vlasy z čela, když jeho prsty sevřely stříbrný klíč. Nějak instinktivně už pochopil, co je to za dům a co se děje. Dveřník nebyl jen v domě, on byl tím domem: každé prkno, každý šindel, každá předprseň, každý okap. A teď se tlačil vpřed a přitom nabýval skutečné šílené podoby. Chtěl ho chytit, než stačí otočit klíčem. Za tou obří bílou hlavou a znetvořeným, skleslým ramenem viděl Jake, jak z hlavní haly do tanečního sálu vletují prkna a šindele a dráty a skleněné střepy - dokonce i přední dveře a rozbité zábradlí - a spojují se s postavou, která se zde hrbila, a tvořila další a další části znetvořeného sádrového muže, který už po něm hmatal přízračnou rukou.

Jake vytrhl svou ruku z díry v podlaze a uviděl, že je pokryta velkými hemživými brouky. Udeřil rukou o stěnu, aby je setřásl, ale vykřikl, protože stěna se otevřela a pokusila se mu sevřít kolem zápěstí. Vytrhl ruku právě včas, rychle se otočil a vrazil stříbrný klíč do dírky.

Sádrový muž znovu zařval, ale jeho hlas na okamžik přehlušil melodický výkřik, který Jake poznal: slyšel ho na tom prázdném pozemku, ale tehdy byl tichý, jakoby zasněný. Teď to byl jednoznačný vítězný pokřik. Ten pocit jistoty - neodolatelný, nepopíratelný - ho zno-

vu zaplnil a tentokrát si byl jist, že k žádnému zklamání nedojde. Slyšel v tom hlasu veškeré ujištění, jaké potřeboval. Byl to hlas růže.

Kalné světlo v chodbě potemnělo, protože sádrová ruka odtrhla druhé křídlo posuvných dveří a vmáčkla se do chodby. Do otvoru nad rukou se vtěsnil i obličej a zahleděl se na Jakea. Sádrové prsty se k němu plížily jako nohy obrovitého pavouka.

Jake otočil klíčem a najednou ucítil, jak mu paží projel příval síly. Uslyšel těžké, tlumené cvaknutí, když se západka uvnitř odsunula. Chytil knoflík, otočil jím a rozrazil dveře. Otevřely se dokořán. Když však Jake uviděl, co leží za nimi, zmateně a zděšeně vykřikl.

Dveře byly zavaleny hlínou, odshora dolů a zleva doprava. Trčely z ní kořeny jako smotky drátu. Červi, zřejmě zmatení stejně jako Jake, se plazili sem a tam po obdélníkové výseči hlíny. Někteří se zavrtávali zpět. Jiní se jen plazili sem a tam, jako by se divili, kam se poděla země, která ještě před chvilkou pod nimi byla. Jeden červ dopadl Jakeovi na tenisku.

Klíčová dírka si ještě chvíli podržela v hlíně tvar a vrhala na Jakeovo tričko skvrnku mléčně bílého světla. Za ní - tak blízko, tak nedosažitelně daleko - slyšel déšť a tlumené dunění hromu burácejícího otevřeným nebem. Pak se klíčová dírka rozmazala a obří sádrové prsty sevřely Jakeovu nohu.

35

Eddie necítil bodání krup, když Roland upustil kůži, vyskočil na nohy a rozběhl se k místu, kde ležela Susannah.

Pistolník ji chytil pod pažemi a odtáhl ji - co nejjemněji a nejopatrněji - k místu, kde se krčil Eddie. „Pustíš ho, až ti řeknu, Susannah!“ křičel Roland. „Rozumíš? Až ti řeknu!“

Eddie nic z toho neviděl a neslyšel. Slyšel jenom Jakea, jehož křik k němu slabě doléhal z druhé strany dveří.

Přišel čas použít klíč.

Vytáhl ho zpod košile a vsunul do klíčové dírky, kterou nakreslil. Pokusil se jím otočit. Klíč se neotočil. Ani o milimetr. Eddie zvedl tvář do hustého krupobití, nevšímal si ledových kuliček, které mu bušily do čela a tváří a rtů a zanechávaly po sobě modřiny a červené skvrny.

„NE!“ zavyl. „ACH PANE BOŽE, PROSÍM! NE!“

Ale bůh neodpovídal. Jenom znovu třeskl hrom a nebe, zaplněné uhánějícími mračny, pročísl blesk.

36

Jake vyskočil, chytil se řetězu lampy, která visela nad ním, a vytrhl se dveřníkovým prstům. Zhoupl se zpět, odrazil se od udusané země ve dveřích a pak se zhoupl vpřed jako Tarzan na liáně. Zvedl nohy a kopl po chňapajících prstech, když se k nim přiblížil. Sádra se rozletěla na kusy a odhalila nahrubo pospojovaný skelet z prken. Sádrový muž zařval, v tom řevu byl hlad a vztek zároveň. Pod tím řevem Jake slyšel, jak se bortí celý dům jako ten dům v povídce od Edgara Allana Poea.

Zhoupl se na řetězu zpět, narazil do hliněné stěny, která ucpávala dveře, a znovu se zhoupl dopředu. Ta ruka po něm hmátla a on po ní divoce kopl, švihl nohama jako nůžkami. V chodidle ucítil bodnutí, když ho jeden ten dřevěný prst chytil. Když se znovu zhoupl zpátky, byl bez tenisky.

Pokusil se přehmátnout po řetězu výš, podařilo se mu chytit se pevněji a začal šplhat ke stropu. Nad ním se ozvalo tlumené, vrzavé dusání. Jemný sádrový prach se začal sypat na jeho vzhůru obrácený, upocený obličej. Strop se začal propadat. Řetěz lampy se z něj vytahoval, očko po očku. Z druhého konce chodby se ozvalo dušené zapraskám, protože sádrový muž konečně protlačil svůj hladový obličej dveřmi.

Jake, který nepřestával křičet, se bezmocně zhoupl k tomu obličej.

37

Z Eddieho najednou veškerá hrůza a panika opadla. Zahalil ho plášť chladu - plášť, který mnohokrát nosil Roland z Gileadu. Bylo to jediné brnění, které pravý pistolník vlastní... a jediné, které potřebuje. V téže chvíli mu v hlavě promluvil jakýsi hlas. Za poslední tři měsíce ho takové hlasy pronásledovaly. Byl to hlas matky, hlas Rolanda a samo-

zřejmě hlas Henryho. Ale tentokrát s úlevou poznal, že je to jeho vlastní hlas, konečně klidný, rozumný a odvážný.

Viděl jsi tvar toho klíče v ohni, viděl jsi ho znovu v tom dřevu a v obou případech jsi ho viděl naprosto jasně. Později sis nasadil na oči pásku strachu. Sundej si ji. Sundej si ji a podívej se znovu. Možná nebude pozdě, ani teď.

Maně si uvědomoval, že pistolník na něj zachmuřeně hledí; maně si uvědomoval, že Susannah křičí na démona slábnoucím, ale stále vzdorným hlasem; maně si uvědomoval, že Jake na druhé straně dveří křičí hrůzou - nebo už bolestí?

Eddie si ničeho z toho nevšímal. Vytáhl dřevěný klíč z dírky, kterou nakreslil, ze dveří, které teď byly skutečné, a upřeně se na něj podíval a snažil se znovu pocítit to nevinné blaho, jež někdy jako dítě zažil - blaho, když uviděl souvislý tvar skrytý v čemsi beztvarém. A bylo to tam, zahlédl místo, které vystihl špatně, tak zřetelně, že nechápal, jak je vůbec mohl opominout. Já jsem opravdu musel mít na očích pásku, pomyslel si. Bylo to v tom esíčku na konci klíče, samozřejmě. Druhá křivka byla trochu silnější. Jen nepatrně.

„Nůž,“ řekl a natáhl ruku jako chirurg na operačním sále. Roland mu ho beze slova strčil do ruky.

Eddie chytil špičku čepele mezi palec a ukazovák pravé ruky. Sklonil se nad klíčem nevšímaje si krup, které mu bušily do nechráněného krku, a tvar ve dřevě vystoupil ještě jasněji - vystoupil líbezně a nepochybně.

Nasadil nůž a zabral.

Jedinkrát.

Nepatrně.

Od břicha esíčka na konci klíče se odvinula jediná jasanová hoblinka, tak tenká, že byla skoro průhledná.

Jake Chambers za dveřmi znovu zakřičel.

38

Řetěz s řinčením povolil a Jake ztěžka dopadl na kolena. Dveřník vítězně zařičel. Sádrová ruka chytila Jakea kolem boků a začala ho táhnout chodbou k sobě. Natáhl nohy a zapřel se chodidly, ale k ničemu

to nebylo. Cítil, jak se mu do kůže zarývají třísky a rzí ztupené hřebíky, když ruka sevřela pevněji a táhla ho dál.

Zdálo se, že obličej vězí ve vchodu do chodby jako zátka v láhvi. Tlak, který vyvinul, aby se dostal tak daleko, zmáčkl jeho hrubé rysy do nového tvaru, do podoby jakéhosi příšerného, znetvořeného skřeta. Tluma se dokořán otevřela, aby ho přijala. Jake zoufale hmatl po klíči, chtěl po použití jako poslední talisman, ale samozřejmě ho nechal ve dveřích.

„Ty hajzle!“ zaječel a ze všech sil sebou škubl zpět, prohnul se v zádech jako olympijský skokan bez ohledu na popraskaná prkna, která se do něj zakousla jako hřbové lože. Cítil, jak mu džíny sjíždějí z boků, a sevřená ruka poněkud sklouzla.

Jake vyrazil znovu. Ruka se surově sevřela, ale džíny sjely Jakeovi ke kolenům a Jake dopadl zády na podlahu, ale batoh ránu ztlumil. Ruka povolila, snad chtěla uchopit svou kořist pevněji. Jake mohl přitáhnout trochu kolena, a když ruka znovu sevřela, Jake prudce vykopl. Ruka tím nárazem škubla vzad a to, v co Jake doufal, se stalo: jeho džíny (a zbývající teniska) se z něj stáhly a on byl znovu volný, aspoň na chvíli. Viděl, že se ruka otáčí v zápěstí tvořeném prkny a rozpadající se sádrou a cpe si jeho šaty do tlamy. Ale to už se Jake plazil znovu k zataraseným dveřím, po rukou a kolenou, a nevšímal si skleněných střepů ze spadlé lampy, chtěl se jen znovu dostat ke svému klíči.

Skoro se ke dveřím dostal, když se kolem jeho holých nohou znovu sevřela ta ruka a začala ho znovu tahat zpět.

39

Ten tvar byl správný, konečně.

Eddie zastrčil klíč do dírky a zatlačil. Chvilku cítil odpor... a pak se mu klíč v ruce otočil. Slyšel, jak se západkový mechanismus otáčí, uslyšel, jak se západka stahuje, ucítil, jak klíč praská ve chvíli, kdy dosloužil svému účelu. Popadl tmavý, naleštěný knoflík oběma rukama a zatáhl. Ucítil velikou tíhu, otáčející se na neviditelných veřejích. Pocítil, že jeho paže je obdařena nezměrnou silou. A jasné poznání, že dva světy se najednou setkaly a cesta mezi nimi je otevřena.

Na okamžik se ho zmocnila závrať a nevěděl, kde je, a když se zadíval dveřmi, uvědomil si, proč tomu tak je: i když se díval dolů -

kolmo - viděl vodorovně. Bylo to jako zvláštní optický klam, vytvořený krystaly a zrcadly. Pak uviděl, že Jakea cosi táhne pozpátku chodbou plnou střepů a kusů zdiva, Jake se vzpíral lokty, ale lýtka mu svírala jakási obrovitá ruka. A uviděl přízračnou tlamu, která na něj čekala, a vyfukovala bílou mlhu, která mohla být buď kouř nebo prach.

„Rolande!“ zařval Eddie. „Rolande, ono ho to -“

Ale v tu chvíli odletěl stranou.

40

Susannah si uvědomovala, že ji někdo zvedá a otáčí. Svět se rozmazal jako na kolotoči: vztyčené kameny, šedé nebe, zem plná krup... a obdélníková díra v zemi, která vypadala jako padací dveře. Ozývaly se z ní výkřiky. Démon v ní běsnil a bojoval, chtěl jen uniknout, ale nemohl nic dělat, dokud mu to ona nedovolí.

„*Ted!*“ křičel Roland. „*Ted' ho pust', Susannah! Pro tvého otce, TED' ho pust'!*“

A ona ho pustila.

Nachystala pro něj (s Dettinou pomocí) ve své mysli past, něco jako síť utkanou z rákosí, a teď ji přeřízla. Ucítla, že démon z ní okamžitě vylétl, a na okamžik pocítla strašnou prázdnotu, děsivou neúplnost. Ty pocity okamžitě přehlušila úleva a chmurný pocit ošklivosti a pošpinění.

Když ta neviditelná tíha odpadla, zahlédla ho - nelidský obrys podobný rejnokovi s mohutnými, zakřivenými křídly a s čímsi, co vypadalo jako krutý hák vyčnívající z břicha ven a vzhůru. Uviděla/ucítla, jak se démon mihl nad otevřenou dírou v zemi. Uviděla, jak Eddie hledí vzhůru rozšířenýma očima. Uviděla, jak Roland rozpřahuje paže doširoka, aby démona chytil.

Pistolník se zapotácel a skoro upadl na zem pod neviditelnou démonovou tíhou. Pak se znovu zhoupł vpřed s náručí plnou nicoty.

Nepustil ji a proskočil i s ní dveřmi a zmizel.

Náhle zaplavilo chodbu Sídla bílé světlo. Do stěn zabušily kroupy a odrážely se od popraskaných prken v podlaze. Jake zaslechl zmatený křik, pak uviděl, že dovnitř vchází pistolník. Zdálo se spíš, že dovnitř skáče, jako by přicházel shora. Paže držel natažené daleko před sebou, špičky prstů měl zakřivené.

Jake cítil, jak jeho chodidla vklouzla do dveřníkovy tlamy.

„*Rolande!*“ zakřičel. „*Rolande, pomoz mi!*“

Pistolníkovy dlaně se rozdělily a paže se mu v tu chvíli doširoka rozlétly. Zapotácel se. Jake cítil, jak se jeho kůže dotkly špičaté zuby, připravené trhat maso a drtit kosti, a potom mu přelétlo cosi obrovského nad hlavou, jako když prudce zavane vítr. Za okamžik ty zuby zmizely. Ruka, která mu držela nohy, povolila. Uslyšel, že z prašného dveřníkovy hrdla začíná stoupat nepozemský výkřik bolesti a překvapení, ale pak výkřik utichl a uvázl v půli cesty.

Roland chytil Jakea a vytáhl ho na nohy.

„Tys přišel!“ křičel Jake. „Tys opravdu přišel!“

„Ano, přišel jsem. Z milosti bohů a díky odvaze mých přátel, já jsem přišel.“

Když dveřník znovu zařval, Jake se rozbřečel úlevou a strachem. Teď dům vydával zvuky jako loď potápějící se do hlubokého moře. Všude kolem nich padaly kusy dřeva a cihel. Roland popadl Jakea do náručí a rozběhl se ke dveřím. Sádrová ruka divoce zašátrala, narazila na jeho nohu a stočila ho ke zdi, která se znovu pokusila kousnout. Roland se vzepřel, otočil se a vytáhl pistoli. Dvakrát vypálil do bezcílně chňapající dlaně a rozprášil jeden hrubý sádrový prst. Tvář dveřníka za jejich zády změnila barvu z bílé na špinavou fialově černou, jako by se čímsi dusila - čímsi, co letělo tak rychle, že to vlétlo netvorovi do tlamy a ucpalo mu chřtán dřív, než si to uvědomilo, co dělá.

Roland se znovu otočil a rozběhl ke dveřím. I když už nezbyla žádná viditelná překážka, na okamžik nehybně strnul, jako by přes dveře byla natažena neviditelná síť.

Potom ucítil ve vlasech Eddieho ruku a už ho to táhlo nikoli vpřed, ale nahoru.

Vynořili se do vlhkého vzduchu a polevujícího krupobití jako právě narozené děti. Eddie byl porodní bábou, jak mu pistolník předpověděl. Ležel na hrudi a bříše, ruce ponořené hluboko do otvoru dveří a svíral v ruku Rolandovy vlasy.

„Suze! Pomoz mi!“

Připlazila se k němu, hmátla dovnitř a zahákla ruku Rolandovi pod bradu. Zvedl se o kousek s hlavou zakloněnou a rty staženými v bolestném a namáhavém úšklebku.

Eddie ucítil, že se cosi trhá, a jedna ruka mu najednou povolila a držela jenom chumáč pistolníkových prošedivělých vlasů. „Klouže!“

„Ten hajzl... nic takovýho... nebude!“ hekala Susannah a zabrala hroznou silou, jako by chtěla Rolandovi zlámat krk.

Z otvoru uprostřed kruhu vylétly dvě malé ruce a chytily se okrajů. Když se Jake zbavil Jakeovy váhy, dostal loket nahoru a za okamžik už se vyhoupl. Když to udělal, chytil Eddie Jakeova zápěstí a vyzdvihl ho k nim.

Jake se převrátil na záda a zůstal ležet, jen ztěžka oddechoval.

Eddie se otočil k Susannah, vzal ji do náručí a začal ji zasypávat polibky na čelo, tváře a krk. Smál se a plakal zároveň. Tiskla se k němu, prudce oddychovala... ale na rtech se jí objevil drobný, spokojený úsměv a jednou rukou pomalu hladila Eddieho mokré vlasy.

Zdola se ozvala kakofonie temných zvuků: vrzání, mručení, rány, praskot. Roland se odplazil od otvoru s hlavou skloněnou. Vlasy mu divoce trčely v mokré chomáči. Po tvářích mu stékaly čůrky krve. „Zavři to!“ zakřičel na Eddieho. „Zavři to, u památky tvého otce!“

Eddie zabral za dveře a ty obrovské, neviditelné závěsy dokončily práci. Dveře zapadly s mohutnou, nezvučnou ránou a umlčely veškeré zvuky zdola. Před Eddieho očima se rýhy, které označovaly okraje dveří, začaly rozmazávat do obyčejných nakreslených čar. Knoflík dveří ztratil třetí rozměr a znovu byl jen kroužkem, který nakreslil klackem. Tam, kde byla klíčová dírka, zůstal jenom hrubý obrys s kusem vyčnívajícího dřeva, jako jilec meče trčící z kamene.

Susannah přešla k Jakeovi a jemně ho zvedla do sedu. „Nestalo se ti nic, zlato?“

Omámeně se na ni zahleděl. „Ne, snad ne. Kde je? Pistolník? Musím se ho na něco zeptat.“

„Jsem tady, Jakeu,“ ozval se Roland. Vstal, jako opilý přešel k Jakeovi a dřep si k němu. Dotkl se chlapcovy hladké tváře, skoro jako by nevěřil.

„Nenecháš mě tentokrát spadnout?“

„Ne,“ odpověděl Roland. „Tentokrát ne, a už nikdy.“ Ale v nejhlubší temnotě svého srdce si vzpomněl na Temnou věž a v duši se mu objevil otazník.

43

Krupobití přešlo v prudký liják, ale Eddie zahlédl mezi trhajícími se mračny na severu záblesky modrého nebe. Bouře brzy skončí, ale mezitím promoknou na kůži.

Zjistil, že mu to nevádí. Nemohl si vzpomenout, kdy se v životě cítil tak klidně, tak v míru sám se sebou, tak naprosto vyčerpaně. To šílené dobrodružství ještě neskončilo - měl spíš podezření, že sotva začalo - ale dnes získal velké vítězství.

„Suze?“ odhrnul jí vlasy z čela a podíval se jí do tmavých očí. „Nestalo se ti nic? Ublížil ti?“

„Trochu, ale jinak jsem v pořádku. Myslím, že ta mrcha Detta Walkerová zůstala neporaženou motelovou šampionkou, bez ohledu na démona.“

„Co to má znamenat?“

Uličnický se zasmála. „Nic moc, už ne... díkybohu. A co ty, Eddie? V pořádku?“

Eddie poslouchal, jestli uslyší Henryho, ale nestalo se to. Napadlo ho, že Henryho hlas možná zmizel nadobro. „Ještě líp,“ zasmál se a znovu ji přitáhl k sobě. Přes její rameno viděl to, co zbylo ze dveří: jenom několik naznačených čar a úhlů. Déšť brzy smyje i to.

44

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Jake ženy, jejíž nohy končily těsně nad koleny. Najednou si uvědomil, že v boji s dveřníkem přišel o kalhoty,

a stáhl si okraje trika přes spodky. Z jejích šatů také mnoho nezbyvalo, když už na to přišlo.

„Susannah Deanová,“ řekla. „Tvoje jméno už znám.“

„Susannah,“ opakoval Jake zamyšleně. „Tvůj otec asi není majitelem železnice, vid’?“

Chvilí vypadala užasle, pak zvrátila hlavu a zasmála se. „No to ne, zlato! Byl to zubař, který vynalezl pár věcí a zbohatl. Jak tě to napadlo?“

Jake neodpověděl. Zaměřil pozornost na Eddieho. Hrůza už z jeho obličeje zmizela a v očích měl znovu ten klidný, zkoumavý pohled, který si Roland tak dobře pamatoval z dostavníkové stanice.

„Ahoj, Jakeu,“ pozdravil ho Eddie. „Rád tě vidím, kámo.“

„Ahoj,“ odpověděl Jake. „Já už jsem tě dneska viděl, ale byl jsi tehdy mnohem mladší.“

„Mnohem mladší jsem byl před deseti minutama. Nestalo se ti něco?“

„Ne,“ řekl Jake. „Jsem trochu poškrábaný, nic víc.“ Rozhlédl se. „Takže jste ten vlak ještě nenašli.“ To nebyla otázka.

Eddie a Susannah si vyměnili překvapený pohled, ale Roland jen zavrtěl hlavou. „Nenašli.“

„Tvoje hlasy zmizely?“

Roland přikývl. „Úplně. A tvoje?“

„Jsou pryč. Jsem už zase pohromadě. Oba jsme pohromadě.“

Podívali se na sebe ve stejném okamžiku se stejnou myšlenkou. Když Roland sevřel Jakea do náručí, nepřirozené chlapcovo sebeovládání povolilo a Jake se rozbřečel - byl to vyčerpaný, úlevný pláč dítěte, které bylo dlouho ztraceno, hodně trpělo a konečně je znovu v bezpečí. Když chytil Roland Jakea kolem pasu, Jake objal Rolanda kolem krku a sevřel ho jako ocelovými obručemi.

„Nikdy tě neopustím,“ řekl Roland a v tu chvíli se objevily i v jeho očích slzy. „Přisahám ti při jménech všech svých otců. Nikdy tě už neopustím.“

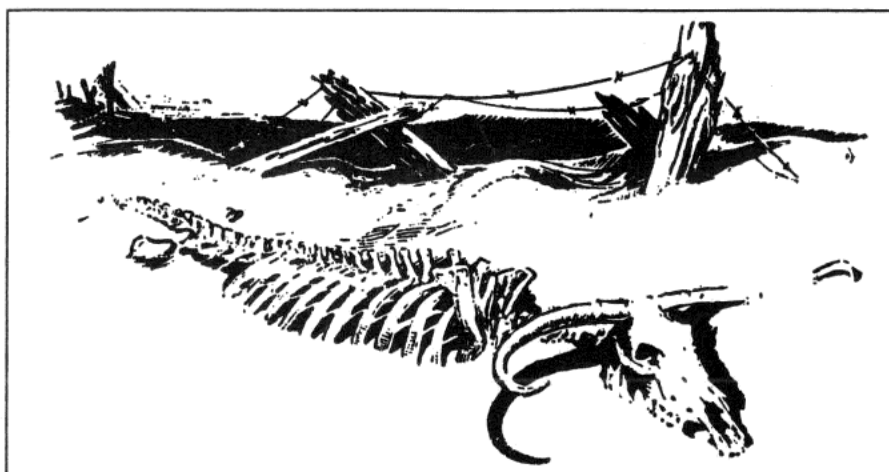
Přesto jeho srdce, ten mlčenlivý, pozorný, doživotní vězeň *ka*, přijalo ten slib nejen s otázkou, ale i s pochybností.

Kniha druhá

Lud

Kupa rozbitých model

IV. Město a ka-tet

Čtyři dny poté, co Eddie protáhl Jakea dveřmi mezi světy, chudšího o původní kalhoty a tenisky, ale stále s batohem a životem v těle, se chlapec probudil, protože ho do obličeje dloubalo cosi teplého a vlhkého.

Kdyby se s takovým pocitem probral někdy během právě uplynulých tří dní, určitě by probudil své druhy křikem, protože měl horečky a ve spánku ho pronásledovaly noční můry a sádrový muž. V těch snech mu kalhoty nesklouzly, dveřník ho chytil pevně a zastrčil si ho do té své odporné tlamy se zuby vyčnívajícími jako mříže v hradní bráně. Jake se z těch snů budil celý roztřesený a s bezmocným sténáním.

Tu horečku vyvolalo pavoučí kousnutí do zátylku. Když Roland ránu druhého dne prohlížel a zjistil, že se horší, místo aby se hojila, promluvil krátce s Eddiem a pak dal Jakeovi růžovou pilulku. „Budeš je brát čtyřikrát denně nejméně týden,“ prohlásil.

Jake nedůvěřivě na pilulku hleděl. „Co to je?“

„*Cheflet*,“ řekl Roland a pak se znechuceně podíval na Eddieho. „Pověz mu to ty. Já to pořád neumím vyslovit.“

„Keflex. Můžeš tomu důvěřovat, Jakeu. Pochází to z vládou schválené lékárny v starém dobrém New Yorku. Roland toho spolykal hromadu a je zdravěj jako kuň. Dokonce taky tak trochu vypadá, jak sám vidíš.“

Jake užasl. „Jak jste sehnali lék z New Yorku?“

„To je dlouhá historie,“ odbyl ho pistolník. „Až přijde čas, poslechneš si ho celý, ale prozatím si vezmi tu pilulku.“

Jake poslechl. Reakce byla rychlá a uspokojivá. Červený otok kolem kousnutí začal během čtyřadvaceti hodin ustupovat a horečka už také přešla.

Ta teplá věc ho znovu dloubala a Jake se prudce posadil, oči dokořán.

Tvor, který mu olizoval tváře, udělal dva váhavé kroky vzad. Byl to brumlák, ale Jake to nevěděl. Nikdy žádného neviděl, až teď. Byl hubenější než ti, které Rolandova společnost viděla už dřív, a jeho černošedě pruhovaná srst byla zacuchaná a špinavá. Na boku měl sta-

rý zaschlý krvavý strup. Jeho zlatě lemované černé oči se úzkostlivě dívaly na Jakea. Zadek se mu nadějně houpal sem a tam. Jake se uvolnil. Určitě existovaly výjimky z pravidla, ale Jake měl dojem, že pokud něco vrtí ocasem - nebo se o to pokouší - nejspíš to není příliš nebezpečné.

Rozbřesk sotva začal, bylo asi půl šesté ráno. Jake to lépe odhadnout nemohl, protože jeho digitální hodinky Seiko už nefungovaly... tedy fungovaly, ale mimořádně výstředním způsobem. Když se na ně podíval poprvé od chvíle, kdy prošel, seiko tvrdily, že je 98:71:65, což byl čas, který neexistoval, pokud Jake věděl. Při důkladnějším pohledu se ukázalo, že hodinky utíkají pozpátku. Pokud by to dělaly rovnoměrně, možná by i tak mohly být k jakémusi užitku, ale nebylo mu přáno. Číslice se chvíli posunovaly správnou rychlostí (Jake si to ověřil tím, že mezi každou číslicí řekl „Mississippi“), ale pak se buď na deset nebo dvacet vteřin úplně zastavily - takže si Jake myslel, že hodinky konečně vypustily duši - nebo se najednou rozběhly všechny číslice najednou bláznivou rychlostí.

Zmínil se o tom podivném chování Rolandovi a ukázal mu hodinky, myslel si přitom, že Roland bude žasnout, ale Roland si je chvíli prohlížel a pak jen přikývl a řekl Jakeovi, že to jsou zajímavé hodinky, ale v těchto dnech žádný časoměr pořádně nepracuje. Takže hodinky Seiko byly k ničemu, ale Jake je stejně nedokázal zahodit... asi proto, že patřily k jeho minulému životu, a takových věcí mnoho nezbyvalo.

V této chvíli hodinky tvrdily, že jsou šedesát dvě minuty po čtyřicáté, ve středu, čtvrtek a sobotu, a to v prosinci a březnu zároveň.

To ráno byla hustá mlha. Za okruhem padesáti nebo šedesáti stop svět jednoduše zmizel. Pokud se chystalo stejné počasí jako v předchozí dny, vyjde slunce asi za dvě hodiny jako matný bílý kotouč a v půl desáté bude jasno a vedro. Jake se rozhlédl a uviděl, že jeho známí společníci (ještě se je neodvažoval nazvat přáteli, aspoň zatím) spí pod koženými přikrývkami. Roland poblíž, Eddie a Susannah zachumlání na druhé straně vyhaslého ohniště.

Jake se znovu zaměřil na zvíře, které ho probudilo. Vypadalo jako kříženec mývala a sviště, stříknutý pro dobrou míru jezevčíkem.

„Jak se vede, hochu?“ zeptal se Jake potichu.

„Ochu!“ odpověděl brumlák okamžitě a stále se na něj napjatě díval.

Hlas měl tichý a hluboký, znělo to skoro jako štěknutí. Byl to hlas pořádně nachlazeného anglického fotbalisty.

Jake sebou překvapeně škubl. Brumlák, který se lekl prudkého pohybu, couvl ještě o několik kroků, jako by chtěl utéct, ale pak zůstal stát. Zadek se mu kýval ještě prudčeji a zlatočerné oči se dál nervózně upíraly na Jakea. Vousy na čenichu se chvěly.

„Ten si pamatuje lidi,“ poznamenal jakýsi hlas za Jakeovým ramenem. Ohlédl se a uviděl Rolanda, který už dřepěl těsně za ním, lokty se opíral o stehna a dlouhé ruce měl spuštěné mezi koleny. Díval se na to zvíře s mnohem větším zájmem, než jaký projevoval o Jakeovy hodinky.

„Co je to?“ zeptal se Jake potichu. Nechtěl zvíře zaplašit; byl okouzlen. „Má krásné oči!“

„Brumlák,“ řekl Roland.

„Umlá!“ vyrazilo zvíře a couvlo o další krok.

„On mluví!“

„Ne tak docela. Brumláci jenom opakují, co slyší - aspoň to dělávali. Už jsem žádného neslyšel celé roky. Tenhle chlapík vypadá, že umírá hlady. Nejspíš hledá zbytky.“

„Olizoval mi obličej. Můžu ho nakrmit?“

„Jestli to uděláš, už se ho nezbavíme,“ řekl Roland, ale pak se poušmál a luskl prsty. „Hej! Brumláku!“

Zvíře nějak napodobilo lusknutí prstů. Znělo to, jako by mlasklo jazykem o patro tlamy. „Ej!“ zavolalo chraptivě. „Ej, umlá-u!“ Teď se mu zadek úplně míhal sem a tam.

„Tak mu dej něco k snědku. Znal jsem kdysi jednoho starého čeledína, který tvrdil, že hodný brumlák přináší štěstí. A tenhle vypadá, že bude hodný.“

„Bude,“ souhlasil Jake. „Určitě.“

„Kdysi byli krotcí a v každém panství se jich půl tuctu potulovalo po hradu nebo pevnosti. Nebyli nijak užiteční, jenom děti si s nimi hrály a díky nim nebyly v okolí krysy. Dokážou být docela věrní - aspoň kdysi byli -, i když jsem nikdy neslyšel o žádném, který by zůstal věrný jako dobrý pes. Ti divocí jsou mrchožrouti. Nejsou nebezpeční, ale jsou hodně otravní.“

„Avní!“ zavolal brumlák. Úzkostným pohledem přeletoval sem a tam mezi Jakem a pistolníkem.

Jake pomalu hmátl do batohu, nechtěl to zvíře polekat, a vytáhl zbytky pistolníkovra burrita. Hodil je k brumlákovi. Ten uskočil a pak se s tichým, jakoby dětským výkřikem obrátil, takže ukázal chlupatý zatočený ocásek. Jake byl přesvědčený, že uteče, ale zvíře se zastavilo a nedůvěřivě se ohlédlo.

„Pojď,“ lákal ho Jake. „Sněz to, hochu.“

„Ochu,“ zamumlal brumlák, ale nehýbal se.

„Dej mu čas,“ řekl Roland. „Myslím, že přijde.“

Brumlák se natáhl vpřed, takže protáhl svůj dlouhý a překvapivě půvabný krk. Štíhlý černý čenich se zacukal, jak očichával potravu. Nakonec k ní udělal pár kroků a Jake si všiml, že trochu kulhá. Brumlák burrito očichal, potom jednou tlapou oddělil jelení maso od listí. Tento úkon provedl delikátně a velmi vážně. Jakmile maso očistil od listí, brumlák ho jedním rázem zhltl a pak se podíval na Jakea. „Ochu!“ řekl, a když se Jake zasmál, znovu uskočil.

„Ten je hubenej,“ ozval se za nimi Eddie ospale. Když brumlák zaslechl jeho hlas, okamžitě se obrátil a zmizel v mlze.

„Tys ho zahnal!“ vyčetl mu Jake.

„Ježíš, tak promiň,“ řekl Eddie. Projel si rukou spánkem rozčuchané vlasy. „Kdybych věděl, že je to tvůj blízký osobní přítel, Jakeu, vytáhl bych koláče na uvítanou, sakra.“

Roland poplácal Jakea po rameni. „Ten se vrátí.“

„Určitě?“

„Jestli ho něco nezabije, tak ano. Přece jsme ho nakrmili, ne?“

Než stačil Jake odpovědět, znovu se ozvaly ty bubny. Toto bylo již třetí ráno, kdy je slyšeli, a dvakrát k nim ten zvuk dolehl, když se odpoledne chýlilo k večeru: slabé, nezvučné dunění doléhající od města. Ten zvuk byl dnes ráno jasnější, ale o nic víc pochopitelnější. Jake ho nenáviděl. Připadalo mu, že kdesi v té husté a beztvaré mlžné ranní oponě tluče srdce nějakého velkého zvířete.

„Pořád netušíš, co to je, Rolande?“ zeptala se Susannah. Navlékla si spodničku, svázala vlasy a teď už skládala pokrývky, pod kterými s Eddiem spali.

„Ne. Ale určitě to zjistíme.“

„To mě uklidňuje,“ zahučel Eddie kysele.

Roland vstal. „Tak jdeme. Nebudeme marnit den.“

Mlha se začala rozpouštět, když byli na cestě asi hodinu. Střídali se ve strkání křesla se Susannah a křeslo nešťastně poskakovalo, protože cesta byla plná velikých, hrubých kamenů. V půli dopoledne bylo jasno, horko a nebe bez mráčku. Silueta města se jasně rýsovala na jihovýchodním obzoru. Jakeovi připadalo, že se nijak zvlášť neliší od siluety New Yorku, i když tyto domy nevypadaly tak vysoké. Pokud se rozpadly, což se stalo skoro všemu v Rolandově světě, nedalo se to odtud poznat. Stejně jako Eddie se začal Jake obírat nevyslovenou nadějí, že tam třeba najdou pomoc... nebo aspoň pořádné teplé jídlo.

Nalevo od sebe, asi třicet nebo čtyřicet mil, viděli širokánskou řeku Send. Kroužila nad ní velká hejna ptáků. Každou chvíli některý z nich složil křídla a padal jako kámen, nejspíš za rybou. Cesta i řeka se pomalu blížily k sobě, i když jejich křižovatka ještě nebyla v dohledu.

Viděli před sebou i jiné domy. Většinou vypadaly jako farmy, a všechny opuštěné. Některé byly zbořené, ale zdálo se, že je to spíš práce času než násilí, takže jen přiživily Eddieho a Jakeovy naděje na to, co najdou ve městě - naděje, které si oba nechávali výhradně pro sebe, aby se jim ostatní neposmívali. Na pláních se popásala nepočtená stáda huňatých zvířat. Držela se daleko od cesty, pokud ji nemusela přecházet, a pak to dělala rychle, cvalem, jako hejna dětí přecházejících rušnou silnici. Jakeovi připadala jako bizoni... jenomže několikrát zahlédl zvíře se dvěma hlavami. Zmínil se o tom pistolníkovi a Roland přikývl.

„Mutáci.“

„Jako pod těmi horami?“ Jake si uvědomil strach ve svém hlasu a věděl, že pistolník si ho musel všimnout taky, ale nedokázal se ovládnout. Vzpomněl si moc dobře na tu nekonečnou přízračnou cestu na drezíně.

„Myslím, že zmutované deformace zde postupně s každou generací mizí. Ti tvorové, které jsme našli pod horami, byli na tom stále hůř.“

„A co tam?“ ukázal Jake na město. „Budou tam mutanti, nebo -“ víc ze své naděje nedokázal vyslovit.

Roland pokrčil rameny. „To nevím, Jakeu. Pověděl bych ti to, kdybych věděl.“

Procházeli kolem prázdného domu - skoro určitě to byla farma -, který byl částečně vypálený. *Ale to mohl být blesk*, pomyslel si Jake a uvažoval, o co se to vlastně pokouší - jestli o vysvětlení, nebo o podvod.

Roland, který mu snad četl myšlenky, vzal Jakea kolem ramen. „Vůbec nemá smysl něco hádat, Jakeu,“ řekl. „Ať se tu stalo cokoliv, stalo se to dávno.“ Kamsi ukázal. „Tamto byla asi dobytčí ohrada. Teď z ní zbylo jenom pár klacků, které trčí z trávy.“

„Svět se hnul, vid’?“

Roland přikývl.

„A co lidé? Odešli do města, co myslíš?“

„Někteří ano,“ souhlasil Roland. „Jiní jsou pořád tady kolem.“

„Cože?“ Susannah sebou polekaně škulba, aby se na něj podívala.

Roland přikývl. „Posledních pár dnů nás pozorují. V těch starých domech se nezdržuje mnoho lidí, ale několik se jich najde. Přibude jich, až se dostaneme blíž k civilizaci.“ Odmlčel se. „Nebo k tomu, co bývalo civilizací.“

„Jak víš, že tam jsou?“ zeptal se Jake.

„Cítil jsem je. Viděl jsem několik zahrádek schovaných za vysokým plevellem, který pěstují schválně, aby ukryl úrodu. A kus za tím hájkem byl nejméně jeden pracující větrný mlýn. Ale většinou je to prostě pocit... jako stín na tváři místo slunce. Myslím, že časem to na vás tři také přijde.“

„Myslíš, že jsou nebezpeční?“ zeptala se Susannah. Blížili se k velké chatrči, která možná kdysi byla kůlnou na zásoby nebo opuštěným venkovským krámem, a stísněně ji pozorovala, rukou přitom zabloudila k pažbě pistole, kterou nosila na hrudi.

„Kousne cizí pes?“ opáčil pistolník.

„Co to znamená?“ zeptal se Eddie. „Nesnáším, když začneš s těmi zenbuddhistickými kecy, Rolande.“

„Znamená to, že nevím,“ odpověděl Roland. „Kdo je ten pan Zen Buddhismus? Je moudrý jako já?“

Eddie se díval na Rolanda dlouho, hodně dlouho, než došel k závěru, že pistolník právě udělal jeden ze svých vzácných vtipů. „Ale, necháme toho,“ řekl. Viděl, že Roland zaškubal koutkem úst, než se otočil. Když se Eddie znovu opřel do křesla Susannah, cosi upoutalo jeho pozornost. „Hej, Jakeu!“ zvolal. „Myslím, že sis našel kamaráda!“

Jake se ohlédl a usmál se od ucha k uchu. Čtyřicet yardů za nimi se kulhavě lopotil vyhublý brumlák, a cestou očichával trávu, které rostla mezi drolivými kameny Velké cesty.

3

Za několik hodin vyhlásil Roland přestávku a pověděl jim, aby se připravili.

„Na co?“ zeptal se Eddie.

Roland na něj pohlédl. „Na cokoliv.“

Byly asi tři hodiny odpoledne. Stáli v místě, kde Velká cesta vyšplhala na vrchol dlouhého, mírného hřebene, který se táhl šikmo přes pláň jako vráska na největším prostěradle světa. O kus dál už cesta procházela prvním skutečným městečkem, které zde viděli. Vypadalo opuštěně, ale Eddie nezapomněl na ranní rozhovor. Rolandova otázka - *Kousne cizí pes?* - mu už nepřipadala tak zenová.

„Jakeu?“

„Co?“

Eddie kývl k pažbě rugeru, která trčela za opaskem Jakeových džínů - těch rezervních, které si strčil do batohu před odchodem z doma. „Nechceš, abych to nesl?“

Jake pohlédl na Rolanda. Pistolník jen pokrčil rameny, jako by říkal: *To je tvoje věc.*

„Tak jo.“ Jake mu zbraň podal. Shodil batoh z ramenou, prohledal ho a vytáhl plný zásobník. Vzpomínal si, jak hmatal za složky papírů v zásuvce otcova stolu, aby ho našel, ale to všechno mu připadalo hrozně dávno. Když si dnes vzpomněl na svůj život v New Yorku a kariéru studenta Piperovy školy, měl pocit, jako by se díval obráceným koncem dalekohledu.

Eddie vzal zásobník, prohlédl ho, zacvakl ho na místo, zkontroloval pojistku a zastrčil si ruger za opasek.

„Pořádně poslouchejte a držte se těsně za mnou,“ řekl Roland. „Jestli tu jsou lidé, nejspíš budou staří a budou se nás bát mnohem víc než my jich. Mladší lidé budou dávno pryč. Není pravděpodobné, že ti, kdo zbyli, budou mít palné zbraně - možná že ty naše budou první pistole, které spousta z nich v životě uvidí, snad kromě několika obrázků ve starých knihách. Nedělejte žádná hrozivá gesta. A hodí se

nám jedno dobré pravidlo z dětství: mluvte, jenom když jste osloveni.“

„A co luky a šípy?“ zeptala se Susannah.

„Ano, ty můžou mít. Taky oštěpy a palice.“

„Nezapomeň na kamení,“ řekl Eddie ochablé a zahleděl se na shluk dřevěných domů. Vypadaly jako opuštěné městečko, ale kdo ví?

„A jestli nebudou mít dost kamení, vždycky můžou vytahat dlažbu z cesty.“

„Ano, vždycky se něco najde,“ souhlasil Roland. „*Ale my žádné potíže nevyvoláme - je to jasné?*“

Přikývli.

„Možná by bylo lehčí jít oklikou,“ navrhla Susannah.

Roland přikývl a nespouštěl oči z prosté krajiny před sebou. Uprostřed městečka křížila Velkou cestu jiná silnice, takže zchátralé domy vypadaly jako cíl zaměřený teleskopickým hledím vysoce výkonné pušky. „Bylo by, ale neuděláme to. Obcházení je zlozvyk, do kterého se snadno upadá. Vždycky je lepší jít rovně, pokud není dobrý, viditelný důvod počínat si jinak. Žádný takový důvod tu nevidím. A pokud tam jsou lidé, pak může být i k něčemu dobré, když tam půjdeme. Trochu si pohovořit, to nám neuškodí.“

Susannah uvažovala nad tím, že Roland teď vypadá jinak, a nemyslela si, že je to prostě tím, že mu utichly ty hlasy v hlavě. *Takový byl, když ještě byly bitvy, ve kterých bojoval, a byli lidé, které vedl, a byli přátelé, kteří ho obklopovali, pomyslela si. Takový byl, než se svět hnul a on se hnul s ním, protože pronásledoval toho Waltera. Takový byl, než ho Velká prázdnota obrátila do nitra a udělala z něj podivína.*

„Možná budou vědět, co znamená to bubnování,“ napadlo Jakea.

Roland znovu přikývl. „Hodilo by se nám cokoliv, co vědí - zvláště o tom velkém městě, ale není nutné příliš předbíhat a přemýšlet o lidech, kteří tam možná ani nejsou.“

„Já ti něco povím,“ ozvala se Susannah. „Já bych nejspíš nevylezla, kdybych nás viděla. Čtyři lidi, a tři z nich ozbrojení? Nejspíš vypadáme jako banda psanců z těch tvých příběhů o dávných časech, Rolande - jak jim říkáš?“

„Ohaři.“ Levá ruka mu zabloudila k santálové pažbě zbývajícího revolveru, trochu ho povytáhl z pouzdra. „Ale žádný ohař, který se kdy narodil, nikdy nic takového nenesil, a pokud jsou v té vesnici nějakí pamětníci, vzpomenou si na to. Půjdeme.“

Jake se ohlédl a uviděl, že brumlák leží - na silnici s čenicem mezi krátkými předními tlapami, a upřeně je pozoruje. „Ochu!“ zavolal Jake. „Ochu!“ opakoval brumlák a okamžitě se vyškrábal na nohy. Vydali se dolů z nevysokého kopce k městečku s Ochem cupitajícím za nimi.

6

Dva domy na okraji byly vypáleny, zbytek městečka vypadal zaprášeně, ale jinak zachovale. Minuli opuštěnou nájemní stáj, která stála vlevo, pak nějaký dům, který byl možná obchodem, ten stál napravo, a potom už byli v městečku - v tom, co z něj zbývalo. Po stranách cesty stálo asi tucet chatrných domů. Mezi některými se táhly uličky. Ta druhá silnice, vlastně jen polní cesta skoro zarostlá trávou, běžela od severovýchodu k jihozápadu.

Susannah se podívala na její severovýchodní větev a pomyslela si: *Kdysi pluly po řece bárky a někde u této cesty bylo přístaviště a kolem něj asi další vesnička, kde stály hlavně saloony a špeluňky. Tady bylo poslední tržiště předtím, než bárky vjely do velkého města. Vozy tudy projížděly sem a tam. Jak dávno to bylo?*

Nevěděla - ale podle toho, jak to tu vypadalo, to bylo hodně dávno.

Kdesi jednotvárně vrzaly rezivé závěsy. Někde jinde ve větru z plání osaměle bouchala okenice.

Před domy stála zábradlí k uvazování koní, většinou polámaná. Kdysi tu byly dřevěné chodníky, ale prkna skoro všechna zmizela a dírami prorostla tráva. Nápis na domech vybledly, ale některé byly stále čitelné, napsané v jakési zparchantělé formě angličtiny, které, jak Susannah předpokládala, Roland říkal nízká řeč. POTRAVA A OBI-LÍ, hlásal jeden nápis, Susannah hádala, že ve skutečnosti šlo o krmi-vo a obilí. Na falešném průčelí vedle, pod neumělou kresbou bizona ležícího v trávě, stála slova POSTEL JÍDLO PITÍ. Pod tímto nápisem našikmo visela lítací dvířka, která se ve větru trochu houpala.

„To je saloon?“ Nevěděla vlastně, proč šeptá, ale nemohla mluvit normálním tónem. To by si pak připadala, jako by na pohřbu hrála na bendžo nějakou odrhovačku.

„Byl,“ souhlasil Roland. Nešeptal, ale hlas měl ztišený a zamyšle-ný. Jake šel těsně vedle něj, nervózně se rozhlížel. Ochu za nimi zkrá-

til vzdálenost na deset yardů. Klusal dost rychle, hlava se mu houpala ze strany na stranu jako kyvadlo, když si prohlížel domy.

Ted' to Susannah začala cítit: že je někdo pozoruje. Bylo to přesně tak, jak Roland předpovídal, jako pocit, že místo slunce nastoupil stín.

„Jsou tu lidé, že?“ zašeptala.

Roland přikývl.

Na severovýchodním rohu křižovatky stál dům s dalším nápisem, který rozeznala: HOSTEL, a pod tím PRYČNY. Kromě kostela s křivou věží vpředu to byla nejvyšší budova v městečku - měla tři podlaží. Pohlédla vzhůru právě včas, aby zahlédla jakousi bílou skvrnu, určitě obličej, který se od jednoho nezaskleného okna odtáhl. Najednou odtud chtěla pryč. Roland však krácel pomalým, rozvázným krokem a ona asi věděla proč. Spěch by mohl v pozorovateli vyvolat dojem, že mají strach... a že by mohli být zajati. Přesto -

U křižovatky se protínající se ulice rozšiřovaly, takže vytvořily náměstí, které však zabrala tráva a plevel. Uprostřed stál ošumělý kamenný mezník. Nad ním se na prověšeném rezivém drátu houpala kovová krabice.

Roland s Jakem po boku došel k mezníku. Eddie za nimi strkal křeslo se Susannah. Tráva šepotala ve špicích kol a vítr si hrál s pramenem vlasů na její tváři. O kus dál v ulici bouchala okenice a vrzal pant. Zachvěla se a vlasy shrnula za ucho.

„Ocenil bych, kdyby sebou hodil,“ řekl Eddie potichu. „Naskakuje mi tu husí kůže.“

Susannah přikývla. Rozhlédla se náměstím a znovu téměř jasně viděla, jaké to zde určitě bylo, když se konaly trhy - chodníky plné lidí, mezi nimi několik městských dam s košíky přes ruku, většinou však kočí a nedbale oblečení plavci z bárek (nevěděla, proč si je tak jistá těmi bárkami, ale bylo to tak). Vozy projížděly náměstím a ty, které se drkotaly po nedlážděné cestě, zvedaly hustá mračna žlutého prachu, když kočí poháněli své koně

(voli byli to voli)

do rychlejšího kroku. Susannah ty vozy *viděla*, i zaprášené plachty kryjící žoky s látkou nebo pyramidy vysmolených sudů. Viděla ty voly, zapřažené ve dvojicích a trpělivě táhnoucí, mrskající ušima po mouchách, bzučících kolem jejich mohutných hlav. Slyšela hlasy a smích, a piano v saloonu drnkající nějakou veselou melodii, jako „Holky z Buffalla“ nebo „Drahoušek Katy“.

Jako bych tu žila v jiném životě, pomyslela si.

Pistolník se sklonil nad nápisem v kameni. „Velká cesta,“ přečetl. „Lud, jedno sto a šedesát kol.“

„Kol?“ podivil se Jake.

„To byla stará míra.“

„Slyšel jsi někdy o Ludu?“ zeptal se Eddie.

„Snad,“ odpověděl pistolník. „Když jsem byl velmi malý.“

„Rýmuje se to s blud,“ dodal Eddie. „To asi není dobré znamení.“

Jake si prohlížel východní stranu kamene. „Říční cesta. Je to napsané nějak divně, ale tak to tu stojí.“

Eddie se podíval na západní stranu mezníku. „Tady stojí Jimtown, čtyřicet kol. To je rodiště Waynea Newtona, žejo, Rolande?“

Roland se na něj podíval nečitelným pohledem.

„Že jsem nadržel hubu,“ řekl Eddie a obrátil oči v sloup.

Na jihozápadním rohu náměstí stála jediná kamenná budova v městečku - podsaditá, uprášená kostka s rezivými mřížemi v oknech. Kombinace okresního vězení a soudu, pomyslela si Susannah. Viděla podobné domky na jihu. Přidejte pár šikmých parkovacích míst vpředu a nepoznáte rozdíl. Přes fasádu budovy bylo cosi načmáráno vybledlou žlutou barvou. Susannah to přečetla, ale nerozuměla tomu, ale ještě víc ji to pohánělo, aby odtud zmizeli. Stálo tam SMRT PUBŮM.

„Rolande!“ Když upoutala jeho pozornost, ukázala na graffiti. „Co to znamená?“

Přečetl to, ale zavrtěl hlavou. „To nevím.“

Znovu se rozhlédla. Náměstí jí připadalo menší a domky jako by se nad nimi skláněly. „Můžeme odtud odejít?“

„Brzy.“ Sklonil se a vytáhl z podloží cesty menší kámen. Zamyšleně si s ním pohazoval v levé ruce a díval se vzhůru na kovovou krabici, která visela nad mezníkem. Napřáhl se a Susannah si uvědomila, o chlup pozdě, k čemu se chystá.

„Ne, Rolande!“ vykřikla a vzápětí se přikrčila, protože se polekala svého zděšeného hlasu.

Nevšímal si jí a hodil kamenem vzhůru. Mušku měl dobrou jako vždy a kámen narazil přímo doprostřed krabice, jen to dutě, kovově zadunělo.

Zevnitř se ozvalo zarachtání jakéhosi mechanismu a ze zdířky po straně se vysunula zrezivělá zelená vlaječka. Když zapadla na místo,

zadrnčel zvonek. Po straně praporku bylo velkými černými písmeny napsáno slovo JED.

„Ať mě vomejou,“ zabručel Eddie. „To je semafor keystoneských policajtů. Když ho zasáhneš znovu, objeví se STÚJ?“

„Máme společnost,“ řekl Roland potichu a ukázal k domku, který Susannah považovala za okresní vězení. Vynořili se z něj muž a žena, sestupovali po kamenných schodech. *Vystřílel sis krásnou panenku, Rolande*, pomyslela si Susannah. *Ti jsou starší než sám Bůh, oba.*

Muž měl na sobě montérky s náprsenkou a mohutné slaměné sombrero. Žena šla zavěšena do jeho holé, opálené paže. Měla na hlavě podomácku pletený špičatý čepec, a když přišli blíž k mezníku, viděla Susannah, že ta žena je slepá a že nehoda, která jí zrak vzala, musela být neobyčejně strašná. Tam, kde měla oči, jí nyní zbývaly jen dvě mělké jamky plné zajizvené tkáně. Žena vypadala vylekaně a zmateně.

„Být oni ohaři, Si?“ křičela nakřáplým, nejistým hlasem. „To naše smrt, to zaručím!“

„Sklapni, Mercy,“ odpověděl muž. Podobně jako žena mluvil se silným přízvukem, kterému Susannah sotva rozuměla. „Nejsou to ohaři, tidle ne. Je s nima Pubík, jak jsem ti říkal - žádněj ohař nikdy nechodil s Pubíkem.“

I když byla slepá, pokusila se mu vytrhnout. Zaklel a chytil ji za ruku. „Nech toho, Mercy! Nech toho, povídám! Upadneš a něco si polámeš, krucinál!“

„Nechceme vám ublížit,“ zavolal pistolník. Promluvil Vysokou řečí, a když ji muž uslyšel, oči se mu nedůvěřivě rozsvítily. Žena se otočila k nim, prudce se obrátila tváří jejich směrem.

„Pistolník!“ zakřičel muž. Hlas se mu zlomil a přeskočil vzrušením. „Pro Boha! Já to věděl! Já to věděl!“

Rozběhl se náměstím k nim a táhl ženu za sebou. Bezmocně klopytala a Susannah čekala na tu nevyhnutelnou chvíli, kdy upadne. Ale muž upadl první, ztěžka dopadl na kolena a žena padla na břicho vedle něj, na kameny Velké cesty.

5

Jake ucítil u kotníku cosi chlupatého a podíval se dolů. Ochu se vedle něj choulil a vypadal ještě ustrašeněji než jindy. Jake natáhl ruku a

opatrně ho pohladil po hlavě, aby utěšil sebe i jeho. Měl hedvábnou srst, neuvěřitelně hebkou. Okamžik si myslel, že brumlák uteče, ale ten se po něm jen podíval, olízl mu ruku a pak se zadíval na ty dva nové lidi. Muž se snažil pomoci ženě na nohy, ale moc se mu to nedařilo. Natahovala krk a obracela hlavu sem a tam, celá zmatená.

Muž, který se jmenoval Si, si pořezal dlaně o kamení, ale on si toho nevšiml. Přestal se snažit pomoci ženě, sundal sombrero a přiložil si je k hrudi. Jakeovi ten klobouk připadal velký jako větel. „Zdravíme tě velice, pistolníku!“ volal. „Vítej, vskutku vítej! Myslel jsem, že všichni tvého rodu zmizeli ze země, to jsem si myslel!“

„Děkuji ti za tvé srdečné uvítání,“ odpověděl Roland Vysokou řečí. Jemně vložil ruce na paže slepé ženy. Na okamžik se příkrčila, ale pak se uvolnila a dovolila mu, aby jí pomohl vstát. „Nasaď si klobouk, pamětníku. Slunce pálí.“

Poslechl a pak zůstal stát a jen se díval zářícíma očima na Rolanda. Po nějaké chvíli si Jake uvědomil, co ta zář znamená. Si plakal.

„Pistolník! Já ti to povídal, Mercy! Viděl jsem to střelící železo a já ti to *povídal!*“

„Ne ohaři?“ ptala se, jako by tomu nemohla uvěřit. „Víš určitě, že to nejsou ohaři, Si?“

Roland se otočil k Eddiemu. „Podívej se na pojistku a potom jí dej Jakeovu pistoli.“

Eddie vytáhl z opasku ruger, zkontroloval pojistku a pak pistoli opatrně vložil do rukou slepé ženy. Zalapala po dechu, skoro ji upustila, ale pak po ní zvědavě přejela rukama. Obrátila prázdné jamky, kde mívala oči, k muži. „Pistole!“ zašeptala. „Můj svatý klobouku!“

„Ano, jakási pistole,“ odpověděl starý muž bez zájmu, vzal jí pistoli z rukou a vrátil ji Eddiemu, „ale pistolník má opravdickou, a je tu ještě jedna žena, která má další. Má hnědou kůži, jako lidi z Garlanu, o kterých mi vyprávěl táta.“

Ochu pronikavě, pískavě štěkl. Jake se otočil a uviděl, že ulicí přicházejí další lidé - celkem pět nebo šest. Podobně jako Si a Mercy byli všichni staří, a jedna žena, která se belhala nahrbená nad holí jako čarodějnice z pohádky, byla přímo věkovitá. Když se blížili, Jake si uvědomil, že dva muži jsou jednovaječná dvojčata. Po ramenou záplataných, podomácku tkaných košil jim splývaly dlouhé bílé vlasy. Kůži měli bílou jako jemné prádlo a oči měli růžové. Albíni, pomyslel si.

Ta babka byla asi jejich vůdcem. Přibelhala se k Rolandově skupince a zahleděla se na ně pronikavými očima zelenými jako smaragd. Bezzubá ústa měla vtažená hluboko dovnitř. Okraj staré šály, kterou měla kolem krku, se třepotal v préríjním větru. Pohled se ustálil na Rolandovi.

„Buď zdrav, pistolníku! Vítáme tě!“ Také mluvila Vysokou řečí a Jake, podobně jako Eddie a Susannah, dokonale slovům rozuměl, i když v jeho světě by mu to asi znělo jako nějaká hatmatilka. „Vítejte do River Crossing!“

Pistolník měl už také klobouk dole a teď se jí uklonil a svou ukrácenou pravicí si třikrát rychle za sebou poklepal na hrdlo. „Díky, sai, Stará matko.“

Vesele se tomu uchechtla a Eddie si najednou uvědomil, že Roland udělal nějaký vtip a zároveň složil poklonu. Teď ho napadlo totéž, nad čím už Susannah přemýšlela: *Takový býval... a tohle dělával Tedy nejen to.*

„Možná seš pistolník, ale pod těma šatama seš akorát další pošetilej mužskej,“ sklouzla žena zase do nízké řeči.

Roland se znovu uklonil. „Krása ve mně vždycky budí sklony k pošetilostem, matko.“

Tentokrát přímo zakrákala smíchem. Ochu se přimáčkl Jakeovi k noze. Jedno albínské dvojče se rozběhlo, aby stařenu zachytilo, protože se na svých zaprášených popraskaných botách zhoupla vzad. Ale ona sama znovu nabyla rovnováhu a jednou rukou udělala královské gesto, aby okolí utišila. Albín se stáhl zpět.

„Jste na výpravě, pistolníku?“ Její zelené oči se na něj chytře zahleděly. Sešitá kapsa jejích úst se vtahovala a vydouvala.

„Ano,“ řekl Roland. „Vydali jsme se hledat Temnou věž.“

Ostatní vypadali jen zmateně, ale stará žena se stáhla a udělala znamení proti uřknutí - ne na ně, uvědomil si Jake, ale na jihovýchod, po stezce Paprsku.

„S jakou lítostí to slyším!“ vykřikla. „Protože nikdo, kdo se vydal hledat toho černého psa, se nikdy nevrátil zpět! To říkal můj děd a před ním jeho děd! Ani jeden!“

„Ka,“ řekl pistolník trpělivě, jako by tím všechno vysvětloval... a jak si Jake pomalu uvědomoval, pro Rolanda to vysvětlení bylo.

„Ano,“ souhlasila, „černý pes ka! Inu, inu. Dělej, k čemu jsi povolán, a žij na své cestě, a zemři, až ta cesta dojde k mýtině mezi stromy.“

Nalámeš si s námi chléb, než se vydáš dál, pistolníku? Ty i tvoje družina rytířů?“

Roland se znovu uklonil. „Je to už velmi dávno, co jsem lámal chléb v jiné společnosti než naší, Stará matko. Nemůžeme se zdržet dlouho, ale souhlasím - pojíme vaše jídlo, s díky a potěšením.“

Stará žena se otočila k ostatním. Promluvila nakřáplým, ale zvoni-
vým hlasem - přesto to byla slova, která vypustila z úst, a nikoli tón,
kterým je pronesla, z čeho Jakea zamrazilo: „Vizte návrat Bílé! Po
zlých cestách a zlých časech se Bílá znovu navrací! Buďte dobrého
srdce a držte hlavu vztyčenou, neboť jste žili, abyste uviděli, jak se
kolo *ka* začíná znovu otáčet!“

6

Stará žena, které se říkalo teta Talitha, je provedla náměstím ke koste-
lu s nakloněnou věží - byl to kostel Věčné krve, aspoň podle chatrné
cedule na neudržovaném trávníku. Přes ta slova kdosi namaloval zele-
nou barvou, která vybledla jako duch, jinou zprávu: SMRT ŠEDÝM.

Provedla je poničeným kostelem, rychle se probelhala středovou
uličkou kolem rozbitých a převrácených lavic, potom krátkým scho-
dištěm dolů a nakonec do kuchyně tak odlišné od těch trosek nahoře,
že Susannah překvapeně zamrkala. Tady bylo všechno jako ze škatul-
ky. Dřevěná podlaha byla velmi stará, ale byla důkladně napuštěná
olejem a svítila klidným vnitřním světlem. Černý sporák zabíral celý
roh. Byl bez poskvrnky a dřevo složené v cihlovém výklenku vedle
něj vypadalo pečlivě vybrané a dobře vyzrálé.

K jejich skupince se přidali další tři staří občané, dvě ženy a muž,
který se belhal na dřevěné noze a o berli. Dvě ženy zamířily ke kre-
denci a pustily se do práce. Třetí otevřela břicho sporáku a škrtila
dlouhou sírovou zápalkou u dřeva, které už bylo uvnitř úhledně ulože-
no. Čtvrtá otevřela další dveře a sešla dolů po úzkých schodech do
chladné spíže.

Teta Talitha zatím zavedla zbytek do prostorného vchodu v zadní
části kostela. Máchla hůlkou směrem ke dvěma stolům na kozách,
které tam byly uloženy pod čistým, ale potrhaným přehozem, a dva
starší albíni tam okamžitě šli a začali s jedním stolem zápasit.

„Pojď, Jakeu,“ řekl Eddie. „Přiložíme ruku k dílu.“

„Ne!“ vyštěkla teta Talitha. „Možná jsme staří, ale nepotřebujeme jiné ruce, které by nám pomáhaly s dílem! Ještě ne, mladíku!“

„Nechte je být,“ řekl Roland.

„Staří blázní se sami ztrhnou,“ zamumlal Eddie, ale šel za ostatními a zanechal staré muže jejich vybranému stolu.

Susannah jen vydechla, když ji Eddie zvedl z křesla a pronesl ji zadním vchodem. To nebyl trávník, ale výstavní zahrada plná záhonů květin, které z měkce zelené trávy svítily jako pochodně. Některé květiny poznávala - měsíčky, cínie a fialy -, ale spoustu jiných neznala. Jak se tak dívala, na jednom jasně modrém okvětním lístku přistála masařka... a lístek se okamžitě za mouchou zavřel a smotal se.

„Páni!“ rozhlížel se Eddie. „Buschovy zahrady!“

Si řekl: „Toto je místo, které udržujeme takové, jaké bylo za starých časů, než se svět hnul. A schováváme ho před těmi, kdo projíždějí - Puby, Šedými, ohaři. Spálili by to tu, kdyby věděli... a nás zabili za to, že zahradu udržujeme. Nenávidí všechno pěkné - všichni. To jediné mají ti parchanti společné.“

Slepá žena ho zatahala za ruku, aby ho utišila.

„V dnešní době už ohaři nejezdí,“ prohlásil starý muž s dřevěnou nohou. „Už je to dlouho. Drží se blíž k městu. Asi najdou všechno, co potřebují, rovnou tam.“

Albínská dvojčata se vypořádala se stolem v rukou. Jedna stará žena šla za nimi a poháněla je, aby jí uhnuli z cesty. V každé ruce držela kameninový džbán.

„Sedni si, pistolníku!“ zvolala teta Talitha a rozmáchlým gestem ukázala na trávník. „Sedněte si všichni!“

Susannah čichala stovku protichůdných vůní. Točila se jí z nich hlava a cítila se neskutečně, jako by to všechno byl jenom sen. Sotva mohla uvěřit v ten podivný koutek ráje, pečlivě schovaný za zborce-nou fasádou mrtvého města.

Jiná žena vyšla z podnosem plným sklenic. Nebyly stejné, ale zářily čistotou a třpytily se na slunci jako vybraný křišťál. Podržela tác nejdřív před Rolandem, potom tetou Talithou, Eddiem, Susannah a nakonec Jakem. Když si každý vzal sklenici, první žena jim nalila tmavě zlatou tekutinu.

Roland se naklonil k Jakeovi, který seděl se zkříženýma nohama poblíž oválného záhonu s jasně zelenými květy s Ochem po boku.

Zamumlal: „Napij se jen ze zdvořilosti, Jakeu, jinak tě z města pone-
seme - je to *graf* - silné jablečné pivo.“

Jake přikývl.

Talitha pozvedla sklenici, a když ji Roland následoval, udělal Ed-
die, Susannah a Jake totéž.

„A co ostatní?“ zašeptal Eddie Rolandovi.

„Budou obslouženi po přípitku. Teď mlč.“

„Poctíš nás několika slovy, pistolníku?“ zeptala se teta Talitha.

Pistolník vstal, sklenku v pozvednuté ruce. Sklonil hlavu, jako by
se zamyslel. Několik zbývajících obyvatel River Crossing ho uctivě, a
jak si Jake pomyslel, také trochu ustrašeně, pozorovalo. Nakonec zno-
vu zvedl hlavu. „Připijete zemi a dnům, které na ní minuly?“ zeptal se.
Hlas měl chraptivý, chvěl se mu dojetím. „Připijete plnosti, která teh-
dy vládla, a přátelům, kteří odešli? Připijete dobré společnosti, která
se v dobrém duchu sešla? Je toto dobrý přípitek, Stará matka?“

Plakala, ale její tvář se zároveň rozzářila šťastným úsměvem... a na
okamžik byla skoro mladá. Jake se na ni díval s úžasem a nečekaně se
probouzejícím štěstím. Poprvé od chvíle, kdy ho Eddie protáhl dveř-
mi, ucítil, že stín dveřníka skutečně opouští jeho srdce.

„Ano, pistolníku!“ řekla. „Dobře řečeno! Takový přípitek povzbu-
dí, tak tedy připijeme!“ Naklonila sklenici a naráz ji vypila. Když byla
sklenice prázdná, Roland vypil svou. Eddie a Susannah se také napili,
i když ne tak hluboce.

Jake také ochutnal a překvapeně zjistil, že mu nápoj chutná - pivo
vůbec nebylo hořké, jak čekal, ale sladké a ostré jako mošt. Ale skoro
okamžitě pocítil účinky, a tak opatrně sklenku odložil. Ochu k ní či-
chl, pak se stáhl a lehl si s čenichem opřeným o Jakeův kotník.

Nepoččetně společenství starých lidí kolem nich - posledních oby-
vatel River Crossing - tleskalo. Většina podobně jako teta Talitha ne-
skrývaně plakala. A už se rozdávaly další sklenice - ne tak vybrané,
ale zcela funkční. Začala hostina, a byla to dobrá hostina, toho letního
odpoledne pod širým préríjním nebem.

7

Eddie si pomyslel, že jídlo, které toho dne snědl, bylo nejlepší od dob
bájných narozeninových hostin v dětství, kdy mu matka podstrojovala

vše, co měl rád - sekanou a smažené brambory a kukuřičný klas a dort s vanilkovou zmrzlinou.

Už jen prostá pestrost jídel, která jim byla předkládána - zvláště po měsících, kdy jedli jen humry, jelení maso a nějakou hořkou zeleninu, kterou Roland prohlásil za jedlou - nepochybně měla cosi společného s potěšením, které z jídla měl, ale Eddie si nemyslel, že je to celá odpověď. Všiml si, že i kluk se cpe jako zjednaný (a každou chvíli strčí sousto brumlákovi, schoulenému u jeho nohou), a Jake tu nebyl ještě ani týden.

Na stole se objevily mísy dušeného masa (v husté hnědé omáčce se zeleninou plavaly kousky bizona), podnosy s čerstvými sušenkami, hliněné hrnky se sladkým bílým máslem a mísy s listím, které vypadalo jako špenát, ale nebyl to on... ne tak docela. Eddie nikdy na zeleninu nebyl, ale když toto ochutnal, probudilo se v něm cosi dosud umlčovaného a přihlásilo se o svá práva. Snědl pořádnou porci ode všeho, ale jeho chuť na tu zeleninu se blížila chtivosti a viděl, že Susannah si také pořád přidává. Ve čtyřech spořádali tři mísy listí.

Staré ženy a albínská dvojčata odnesli talíře. Vrátili se s kousky koláče naloženého vysoko na dvou silných bílých talířích a s miskou šlehačky. Z koláče stoupala sladká vůně, která v Eddiem vyvolala pocit, že zemřel a ocitl se v nebi.

„Je to jenom bizoní šlehačka,“ omlouvala se teta Talitha. „Krávy už nejsou - poslední se odporoučela před třiceti lety. Bizoní šlehačka není žádný zázrak, ale lepší než nic, u všech mlékáren!“

Ukázalo se, že koláč je plněný borůvkami. Podle názoru Eddieho koláč překonával nejméně o míli všechny koláče, které v životě jedl. Spořádal tři kousky, pohodlně se opřel a zvučně říhl, než si stačil zakrýt pusou. Provinile se rozhlédl.

Mercy, ta slepá žena, se zasmála. „Já to slyšela! Kdosi děkuje kuchaři, teto!“

„Ano,“ zasmála se teta Talitha. „Přesně tak.“

Dvě ženy, které jim nosily jídlo, se znovu vracely. Jedna nesla džbán, ze kterého se kouřilo. Druhá nesla důkladné hliněné hrnky, vratce uložené na tácu.

Teta Talitha seděla v čele stolu s Rolandem po pravici. Ten se k ní naklonil a zamumlal jí cosi do ucha. Poslouchala, její úsměv trochu pohasl, pak přikývla.

„Si, Bill a Till,“ řekla. „Vy tři zůstanete. Trochu si popovídáme s tímto pistolníkem a jeho přáteli, protože se chtějí vydat na cestu ještě dnes odpoledne. Zbytek si odnese kávu do kuchyně, takže tu nebude takový randál. Nezapomeňte na dobré vychování, než půjdete!“

Bill a Till, albínská dvojčata, zůstali sedět na konci stolu. Ostatní se postavili do řady a pomalu prošli kolem cestovatelů. Každý z nich si potřásl rukou s Eddiem a Susannah, pak políbili Jakea na tvář. Chlapec to přijímal důstojně, ale Eddie si všiml, že je překvapený a v rozpacích.

Když došli k Rolandovi, poklekli před ním a dotkli se santálové pažby revolveru, který vyčníval z pouzdra na levém boku. Roland vkládal ruce na jejich ramena a líbal jejich stará čela. Mercy byla poslední. Chytila Rolanda kolem pasu a počastovala ho mokrým, mlas-kavým polibkem na tvář.

„Bůh ti žehneš a opatruj tě, pistolníku! Kéž bych tě jenom viděla!“

„Kde jsou tvé dobré způsoby, Mercy?“ napomenula ji teta Talitha ostře, ale Roland si jí nevšímal a sklonil se nad slepou ženou.

Vzal její ruce jemně, ale pevně do svých, a zvedl si je k tváři. „Tak si mě prohlédni jimi, krasavice,“ řekl a zavřel oči, když se její prsty, vrásčité a pokřivené artritidou, jemně dotýkaly jeho čela, tváří, rtů a brady.

„Ano, pistolníku!“ vydechla a pozvedla nevidomé jamky svých očí k jeho bledě modrému pohledu. „Vidím tě velmi dobře! Je to dobrá tvář, ale plná smutku a starostí. Bojím se o tebe i tvé blízké.“

„Přesto to bylo dobré setkání, ne?“ zeptal se a jemně ji políbil na hladkou, ošlehanou kůži na čele.

„Ano - bylo. Bylo. Děkuji ti za políbení, pistolníku. Ze srdce ti děkuji.“

„Tak už běž, Mercy,“ řekla teta Talitha mírněji. „Běž si pro kávu.“

Mercy vstala. Starý muž s berlou a dřevěnou nohou zavedl její ruku ke svému opasku. Chytila se ho, naposledy pozdravila Rolanda a jeho družinu a nechala se odvést.

Eddie si otřel oči, také mokré. „Kdo ji oslepil?“ zeptal se chraptivě.

„Ohaři,“ řekla teta Talitha. „Udělalí to vypalovacím železem, tak to udělali. Prý protože se na ně drze podívala. Pětadvacet roků už to bude. Vypijte si kávu, všichni! Je ohavná i za tepla, natož když vychladne, to je prostě břečka!“

Eddie zvedl šálek k ústům a zkušebně usrkl. Rozhodně by to nenazval břečkou, ale žádná výběrová směs to také nebyla.

Susannah také ochutnala a zatvářila se překvapeně. „Ale to je přece cikorka!“

Talitha na ni pohlédla. „To nevím. Zním jenom meltu a nic než kávu z melty jsme neměli od doby, kdy jsem měla ženskou kletbu - a té jsem byla zbavena už hodně, hodně dávno.“

„Jak jste stará, paní?“ zeptal se Jake najednou.

Teta Talitha se na něj překvapeně podívala, pak se uchechtla. „Po pravdě řečeno, mládenče, jsem si to přestala pamatovat. Vzpomínám si, že jsem seděla na stejném místě a slavila své osmdesátiny, ale tehdy tu na trávníku sedělo víc než padesát lidí a Mercy stále měla oči.“ Její vlastní zrak padl na brumláka, který ležel Jakeovi u nohou. Ochu nesundal čenich z Jakeova kotníku, ale zvedl zlatě lemovaný zrak a podíval se na ni. „Brumlák, hleďme! Už je to dávno a dávno, co jsem viděla brumláka ve společnosti lidí... zdá se, že zapomněli na doby, kdy kráčeli s lidmi.“

Jeden z albínských dvojčat se sklonil, aby Ocha pohladil. Ochu se před ním odtáhl.

„Kdysi hlídali stáda,“ řekl Bill (nebo to byl možná Till) Jakeovi. „Věděl jsi to, mladíku?“

Jake zavrtěl hlavou.

„Mluví?“ zeptal se albín. „Někteří mluvili, za starých časů.“

„Ano, mluví.“ Podíval se dolů na brumláka, který se znovu opřel o Jakeův kotník, jakmile cizí ruka opustila jeho bezprostřední okolí. „Řekni, jak se jmenuješ, Ochu.“

Ochu se po něm jen podíval.

„Ochu!“ naléhal Jake, ale Ochu mlčel. Jake se podíval na tetu Talithu a dvojčata trochu rozzlobeně. „No, mluví... ale asi jenom když se mu chce.“

„Ten chlapec nevypadá, jako by sem patřil,“ řekla teta Talitha Rolandovi. „Má zvláštní šaty... a jeho oči jsou také podivné.“

„Není tu dlouho.“ Roland se na Jakea usmál a Jake mu úsměv nejspíše oplatil. „Za měsíc nebo dva nikdo nic divného neuvidí.“

„Ano? Jen aby. A odkud přichází?“

„Zdaleka,“ řekl pistolník. „Z nesmírné dálky.“

Přikývla. „A kdy se vrátí?“

„Nikdy,“ odpověděl Jake. „Teď mám domov tady.“

„Potom bohové nechť tě politují,“ řekla, „protože slunce tohoto světa zapadá. Zapadá navěky.“

Při těch slovech se Susannah neklidně pohnula. Jednou rukou si sáhla na břicho, jako by se jí zvedl žaludek.

„Suze?“ ozval se Eddie. „Je ti něco?“

Pokusila se usmát, ale byla to marná snaha. Zdálo se, že obvyklá sebedůvěra a sebeovládání ji na chvílku opustily. „Ne, vůbec nic. Sáhla na mě smrt, nic víc.“

Teta Talitha se na ni dlouho zkoumavě dívala, až to bylo Susannah nepříjemné... a pak se usmála. „Sáhla na mě smrt - ha! To jsem tedy neslyšela už celou věčnost.“

„Můj otec to říkal každou chvíli.“ Susannah se na Eddieho usmála - tentokrát to byl jistější úsměv. „A každopádně je to pryč. Je mi dobře.“

„Co víte o městě a zemi, která leží mezi námi a ním?“ zeptal se Roland, zvedl svůj šálek a usrkl. „Jsou tam ohaři? A co jsou zač ti ostatní? Ti Šedí a Pubové?“

Teta Talitha zhluboka vzdychla.

8

„Měl bys slyšet mnoho, pistolníku, a my víme jenom málo. Jednu věc vím jistě. To město je zlé, zvláště pro toho mládence. Pro každého mládence. Nemůžete se mu při své cestě vyhnout?“

Roland vzhlédl a pozoroval už známé tvary mraků, které sledovaly dráhu Paprsku. Na té široké nebeské pláni nebylo možné je přehlédnout, podobné řece na nebi.

„Snad,“ řekl nakonec, ale mluvil podivně neochotně. „Asi bychom mohli obejít Lud z jihozápadu a navázat na Paprsek na opačné straně.“

„Takže sledujete Paprsek,“ řekla. „Ano, myslela jsem si to.“

Eddie zjistil, že jeho vlastní úvahy o městě jsou zabarveny neustále sílící nadějí, že až a jestli se tam dostanou, najde tam pomoc - opuštěné zboží, které jim pomůže při jejich putování, nebo dokonce i lidi, kteří jim budou moci povědět trochu víc o Temné věži a co mají dělat, až se k ní dostanou. Například ti Šedí - ti vypadali na nějaké moudré staré elfy, které si pořád představoval.

Ty bubny byly strašidelné, to je pravda, připomínaly mu stovku nízkorozpočtových filmů z džungle (na které se většinou díval v televizi s Henrym po boku a mísou popcornu mezi nimi), kde bájná ztracená města, po kterých cestovatelé pátrali, byla v troskách, a obyvatelé zdegenerovali v kmeny krvežíznivých kanibalů, ale Eddie nedokázal věřit, že by se něco takového mohlo stát ve městě, které vypadalo, aspoň z dálky, skoro jako New York. Pokud v něm nežili moudří staří elfové a nebyly tam opuštěné zásoby, určitě tam budou aspoň knihy. Poslouchal Rolanda, když vyprávěl o tom, jakou vzácností je tady papír, ale každé město, které kdy Eddie navštívil, se topilo aspoň v knihách. Možná najdou dokonce i nějaký fungující dopravní prostředek. Něco podobného land roveru by bylo příjemné. To byl nejspíš jenom hloupý sen, ale když vás čekají tisíce mil neznámým územím, pár hloupých snů rozhodně neuškodí, už jenom proto, aby vám udržely morálku. A nebylo to všechno aspoň možné, krucinál?

Otevřel ústa, aby něco v tomto duchu řekl, ale Jake ho předběhl.

„Myslím, že ho nemůžeme obejít,“ řekl a trochu se začervenal, když se k němu všichni otočili a podívali se na něj. Ochu u jeho nohou se zavrtěl.

„Nemůžete?“ opakovala teta Talitha. „A proč si to myslíš, ráčíš nám to říct?“

„Víte o vlacích?“ zeptal se Jake.

Rozhostilo se dlouhé ticho. Bill a Till si vyměnili neklidný pohled. Teta Talitha se na Jakea jen upřeně dívala. Jake nesklopil zrak.

„Slyšela jsem o jednom,“ řekla nakonec. „Možná jsem ho i viděla. Tamhle.“ Ukázala k Sendu. „Dávno, to jsem byla ještě děcko a svět se dosud nehnul... aspoň ne tak dalece jako teď. To mluvíš o Blaineovi, chlapče?“

Jakeovy oči zablýskly překvapením a poznáním. „Ano! Blaine!“ Roland nespouštěl z Jakea oči.

„A čímpak to, že znáš Blainea Mona?“ zeptala se teta Talitha.

„Mona?“ Jake vypadal nechápavě.

„Ano, tak se mu říkalo. Čímpak to, že znáš tu starou historii?“

Jake se podíval bezmocně na Rolanda, potom znovu na tetu Talithu. „Já nevím, jak to vím.“

A to je pravda, pomyslel si Eddie najednou, ale ne celá pravda. Ví víc, než chce tady říct... a myslím, že se bojí.

„Myslím, že to je naše starost,“ pronesl Roland suchým, bryskním tónem. „Musíš nás nechat, abychom to vyřešili sami, Stará matko.“

„Ano,“ souhlasila rychle. „Poradíte si sami. Líp, než by to dokázali nejlepší mezi námi.“

„A co město?“ pobídl ji Roland. „Co víte o Ludu?“

„Už jen málo, ale co víme, uslyšíte.“ A nalila si další šálek kávy.

9

Nejvíc nakonec mluvila dvojčata Bill a Till, jeden hladce navazoval, jakmile druhý přestal. Teta Talitha každou chvíli něco dodala nebo opravila, a dvojčata uctivě počkala, až bylo jisté, že domluvila. Si nemluvil vůbec - jen tam seděl s nevypitou kávou před sebou a tahal za stébla slámy, která mu trčela z širokého okraje sombrera.

Věděli toho opravdu málo, uvědomil si Roland rychle, dokonce ani z historie vlastního městečka mnoho neznali (ani to ho nepřekvapilo; v posledních dnech vzpomínky rychle bledly a zdálo se, že nic kromě nedávné minulosti neexistuje), ale to, co přece jen věděli, bylo znepokojivé. Rolanda nepřekvapilo ani toto.

Za časů pra-pra-pradědů bylo River Crossing městečkem hodně podobným tomu, jak si je představovala Susannah: obchodní zastávka na Velké cestě, poměrně prosperující, místo, kde se zboží občas prodávalo, ale častěji vyměňovalo. Aspoň podle jména patřilo do Říčního panství, i když i takové věci jako Panství a Léna mýjely.

V těch dobách žili lovci bizonů, i když obchod skomíral. Stáda byla malá a hodně zmutovaná. Maso zmutovaných zvířat nebylo jedovaté, ale čpělo a bylo hořké. Ale River Crossing, položené mezi místem, kterému říkali prostě Přístaviště, a vesničkou Jimtown, mělo přece jen zvuk. Leželo na Velké cestě jen šest dnů od města po souši a tři bářkou. „Pokud voda není nízká,“ řekl jeden z dvojčat. „Takže to trvalo déle, a děda říkal, že byly doby, kdy cestou po řece až k Tomovu krku ležely bářky na souši.“

Staří lidé nevěděli nic o původních obyvatelích velkého města, ani o technologiích, s jejichž pomocí postavili věže a sloupy. Byli to Staří, a jejich dějiny se ztrácely za hranicemi nejhlubší minulosti i v dobách, kdy pra-pra-praděd tety Talithy byl pouhým chlapcem.

„Ty budovy stále stojí,“ ozval se Eddie. „Zajímalo by mě, jestli stroje, s jejichž pomocí je ti Skvělí staří postavili, stále fungují.“

„Možná,“ řekl jeden z dvojčat. „Jestli ano, mládenče, není tu ani jeden živý člověk, který by stále věděl, jak s nimi zacházet... aspoň jsem o tom přesvědčen, to jsem.“

„Ne,“ odporoval mu bratr. „Pochybuji, že Šedí a Pubové neznají vůbec nic ze starých pořádků, i dnes.“ Podíval se na Eddieho. „Náš táta říkal, že v tom městě kdysi byly elektrické svíčky. Jsou lidi, kteří tvrdí, že možná pořád hoří.“

„Představte si to,“ odpověděl Eddie zamyšleně a Susannah ho pod stolem pořádně štípala do nohy.

„Ano,“ souhlasil druhý z dvojčat. Mluvil vážně, neuvědomil si, že Eddie je sarkastický. „Zmáčkli jste knoflík a svíce se rozsvítily - zářivé, chladné, se zvláštními knoty nebo nádobkami na olej. Slyšel jsem, že kdysi, za starých časů, se Quick, ten vyhnaný princ, skutečně vznesl do nebe v nějakém mechanickém ptáku. Ale jedno křídlo se mu ulomilo a princ zahynul v tom velkém pádu jako Ikaros.“

Susannah otevřela ústa dokořán. „Vy znáte příběh o Ikarovi?“

„Ano, paní,“ řekl očividně překvapen, že jí to připadá podivné. „Měl křídla spleená voskem.“

„To jsou dětské povídačky, obojí,“ ohrnula nos teta Talitha. „Vím, že příběh o nekonečném světle je pravdivý, protože jsem ho viděla na vlastní oči, když jsem byla ještě mladinké děvče, a možná čas od času stále ještě zasvítí. Jsou ti, kterým věřím, a ti říkají, že je vidí za jasných nocí, i když uplynula dlouhá léta od chvíle, kdy jsem je viděla já. Ale žádný člověk nikdy nelétal, dokonce ani Velcí staří.“

Přesto v tom městě byly podivné stroje, postavené k tomu, aby dělaly zvláštní a někdy nebezpečné věci. Mnoho z nich možná ještě pracuje, ale stará dvojčata počítala, že nikdo ve městě už neví, jak je nastartovat, protože už je neslyšeli celé roky.

To by se mohlo změnit, pomyslel si Eddie a oči mu svítily. Pokud se poblíž naskytne podnikavý mladý cestovatel s nepatrnou znalostí cizích strojů a nekonečných světel. Možná bude stačit, když se najde knoflík s nadpisem ZAPNI. Fakticky to může být tak jednoduchý. Nebo možná vyrazili pár pojistek - jenom si to představte, přátelé a sousedé! Vyměňte prostě pár čtyřistaampérových pojistek a rozsvítíte to tam jako na pouti!

Susannah do něj dloubla a potichu se zeptala, čemu se tak usmívá. Eddie zavrtěl hlavou a přiložil si ukazovák ke rtům, čímž si vysloužil podrážděný pohled své životní lásky. Dvojčata mezitím pokračovala ve vyprávění a předávala si nitku s nevědomou lehkostí, kterou nelze patrně najít jinde než u dvojčat.

Před čtyřmi nebo pěti generacemi bylo prý město pořád ještě hustě obydlené a poměrně civilizované, i když obyvatelé jezdili v krytých vozech a koleskách po širokých bulvárech, které Velcí staří postavili pro své bájně vozy bez koní. Obyvatelé města byli řemeslníci a to, čemu dvojčata říkala „manufakturníci“, a obchod na řece i přes řeku vzkvětal.

„Přes řeku?“ zeptal se Roland.

„Most přes Send pořád stojí,“ řekla teta Talitha, „nebo aspoň před dvaceti lety stál.“

„Ano, starý Bill Muffin a jeho kluk před deseti lety viděli, že ještě není pryč,“ souhlasil Si a tím poprvé přispěl k rozhovoru.

„Jaký most?“ zeptal se pistolník.

„Velikánský, z ocelových lan,“ řekl jeden z dvojčat. „Tyčí se proti nebi jako pavučina obrovského pavouka.“ Stydlivě dodal: „Rád bych ho znovu viděl, než umřu.“

„Nejspíš už spadl,“ řekla teta Talitha odmítavě, „a to je dobře. Dáblovo dílo.“ Otočila se k dvojčatům. „Povězte jim, co se od té doby stalo a proč je město teď tak nebezpečné - kromě toho, že se v něm usadila všemožná havěť, a zaručuju, že je jich síla. Tihle lidičkové chtějí vyrazit zase na cestu a slunce už klesá k západu.“

10

Zbytek příběhu byl jen další verzí příběhu, který Roland z Gileadu slyšel už mnohokrát a který do jisté míry sám prožil. Byl útržkovitý a neúplný, nepochybně prošpikovaný mýty a chybnými údaji a jeho dějová linka byla pokřivena podivnými změnami - v čase i směřování - které se teď ve světě děly, ale dal se shrnout do jediné věty: *Kdysi byl svět, který jsme znali, ale ten svět se hnul.*

Tito staří lidé z River Crossing nevěděli o Gileadu o nic víc než Roland věděl o Říčním panství, a jméno Johna Farsona, muže, který přivedl do Rolandovy země zkázu a anarchii, jim nic neříkalo, ale

všechny příběhy o odumírání starého světa byly podobné... příliš podobné, pomyslel si Roland, než aby to byla náhoda.

Před třemi, možná čtyřmi sty lety propukla velká občanská válka - snad v Garlanu, snad ve vzdálenější zemi zvané Porla. Její vlny se pomalu šířily do okolí a tlačily před sebou anarchii a rozbroje. Jen málo království, pokud vůbec nějaké, dokázalo odolat těm pomalým vlnám, a anarchie došla do této části světa stejně jistě, jako noc střídá den. V jednu dobu se ocitly na cestách celé armády, někdy na postupu, jindy na ústupu, vždycky zmatené a bez dlouhodobých cílů. Jak míjel čas, drobily se do menších útvarů a ty zdegenerovaly do potulných band ohařů. Obchod vázl, pak nadobro ustal. Cestování se změnilo z nepohodlné záležitosti ve vyloženě nebezpečné dobrodružství. Nakonec se stalo skoro nemožným. Komunikace s městem neustále vázla a před sto dvaceti lety skoro ustala.

Podobně jako stovka jiných městeček, kterými Roland projel - nejprve s Cuthbertem a ostatními pistolníky vyvrženými z Gileadu, potom sám při pronásledování muže v černém - bylo River Crossing odříznuto a odkázáno na vlastní zdroje.

V té chvíli se Si probral a jeho hlas okamžitě upoutal poutníky. Mluvil chraptivým, vzrušeným hlasem celoživotního vypravěče příběhů - jednoho z těch božích bláznů, kteří se zrodili, aby proplétali vzpomínky s nepravdami a dávali tak vzniknout snům, vzdušným a nádherným, jako jsou natažené pavučiny s kapkami rosy.

„Za časů mého praděda poslali do hradu daň,“ začal. „Dvacet šest mužů s vozem kůží - tehdy nebyly už žádné tvrdé mince. Samozřejmě to bylo to nejlepší, na co se vz mohli. Byla to dlouhá a nebezpečná cesta, skoro osmdesát kol, a cestou jich šest zemřelo. Půlka padla za oběť ohařům zapleteným do války ve městě. Druhá půlka zemřela na nemoc nebo d'áblovu trávu.

Když konečně došli, našli hrad opuštěný, bydleli tam jenom havrani a vrány. Zdi byly pobořené. Hlavní sál zarůstal trávou. Na polích západně od hradu se konalo veliké zabíjení. Pole zbělelo kostmi a zrudlo rezivou zbrojí, tak to říkal tátův děda, a hlasy démonů křičely jak východní vítr z čelistí těch, kdo tam padli. Vesnice za hradem byla vypálena do základů a víc než tisíc lebek leželo na hradních zdech. Naši lidé nechali náklad kůží u rozbité brány předmostí - nikdo se neodvážil vstoupit na to místo plné duchů a sténavých hlasů - a vydali se znovu domů. Pak jich padlo ještě deset, takže z dvaceti šesti, kdo

vyjeli, se jich vrátilo jen deset, můj praděd byl jeden z nich, ale chytil svrab do krku a hrudi a nezbavil se ho až do smrti. Prý to byla nemoc z ozáření, tak se to aspoň říkalo. Potom už nikdo městečko neopustil, pistolníku. Stačíme si sami.“

Postupně si zvykli na nájezdy ohařů, pokračoval Si svým nakřáplým, ale melodickým hlasem. Postavili hlídky. Když se blížily bandy jezdců - skoro vždycky směřovaly na jihovýchod po Velké cestě a podle Paprsku, mířily do války, která nekonečně zuřila v Ludu - místní se schovali ve velkém krytu, který si vykopali pod kostelem. Škody ve městečku neopravovali, aby rabující bandy nezačaly být zvědavé. Většinou zvědavé nebyly. Projely cvalem, luky a bojové sekyry přes rameno, a mířily do zóny zabíjení.

„O jaké válce to mluvíš?“ zeptal se Roland.

„Ano,“ přidal se Eddie, „a co to bubnování?“

Dvojčata si vyměnili rychlý, skoro pověřivý pohled.

„O božích bubnech nic nevíme,“ řekl jim Si. „Ani slovem, ani pohledem. Tak k té válce ve městě.“

Válka původně začala mezi ohaři a psanci na jedné straně proti volné konfederaci řemeslníků a „manufakturníků“, kteří žili ve městě. Obyvatelé se rozhodli, že budou bojovat, místo aby nechali ohaře loupit a vypalovat dílny, a pak se změnit v ztroskotance přežívající ve Velké prázdnotě, kde by skoro jistě zemřeli. A několik let se jim dařilo bránit Lud proti zlým, ale mizerně organizovaným skupinám nájezdníků, kteří se snažili probít se po mostě nebo vtrhnout do města na lodích.

„Lidé z města používali staré zbraně,“ řekl jeden z dvojčat, „a i když jich nebylo mnoho, ohaři se nemohli postavit takovým věcem se svými luky a palicemi a sekerami.“

„Myslíte tím, že lidé ve městě používali pistole?“ zeptal se Eddie.

Jeden albín přikývl. „Ano, pistole, ale nejen pistole. Byly to věci, které vrhaly ohnivé rány na míli daleko. Bouchaly jako dynamit, jenomže byly silnější. Vyhnanci - to jsou teď Šedí, jak musíte chápat - nemohli dělat nic, jen rozbít ležení za řekou, a právě to udělali.“

Lud se tím pádem stal poslední pevností - útočištěm bývalého světa. Z okolních krajů tam cestovali nejchytřejší a nejschopnější lidé, po jednom a po dvou. Pokud šlo o inteligenční testy, proplést se mezi nejrůznějšími tábory a předsunutými liniemi obléhatelů bylo závěrečnou zkouškou nováčků. Většina jich přišla přes zemi nikoho, tedy

most, beze zbraní a ti, kteří se dokázali dostat tak daleko, byli vpuštěni. Někteří se chtěli samozřejmě jen obohatit, ale ti, kteří měli co nabídnout nebo byli obratní (nebo dost chytří, aby se to naučili), mohli zůstat. Nejvíce se cenily farmářské dovednosti. Podle těch příběhů se každý velký park v Ludu přeměnil v zeleninovou zahradu. Jelikož bylo město odříznuto od venkova, muselo se jídlo pěstovat ve městě, jinak uprostřed skleněných věží a kovových ulic hrozilo vyhladovění. Velcí staří byli pryč, jejich stroje byly tajemstvím a mlčenlivé zázraky, které po nich zůstaly, nebyly jedlé.

Kousek po kousku se charakter války začal měnit. Ručička na váze moci se posunula k obléhajícím Šedým - říkalo se jim tak, protože v průměru byli mnohem starší než obyvatelé města. Ti ovšem také stárli. Pořád se jim říkalo Pubíci, ale většinou měli pubertu dávno za sebou. A nakonec buď zapomněli, jak staré zbraně fungují, nebo je spotřebovali.

„Nejspíš obojí,“ zabručel Roland.

Před nějakými devadesáti lety - co si pamatuje Si a teta Talitha - se objevila poslední banda psanců, tak veliká, že jezdci procválali River Crossing za svítání a prach se usadil až skoro při západu slunce. Byla to poslední armáda, kterou v těchto končinách viděli, a vedl ji válečný princ David Quick - stejný, který měl později najít smrt při pádu z nebe. Zorganizoval neuspořádané zbytky psaneckých band, které se stále potulovaly po městě, a zabil každého, kdo se protivil jeho plánům. Quickova armáda Šedých nepoužila ani loď nebo most, když se pokusila vejít do města, ale místo toho postavila pontonový most asi dvanáct mil pod ním a zaútočila z boku.

„Válka se rozhořela, jako když se prohrábne komín u kamen,“ dokončila teta Talitha. „Občas zaslechneme zprávu od někoho, komu se podařilo odejít, ano, to slyšíme. To se stává stále častěji, protože se říká, že most není chráněný, a myslím, že oheň skoro vyhořel. Pubíci a Šedí ve městě se handrkují o zbývající kořist, jenom počítám, že potomci ohařů, kteří následovali Quicka přes pontonový most, jsou teď ti opravdoví Pubíci, i když se jim pořád říká Šedí. Potomci původních obyvatel města už musejí být skoro tak staří jako my, i když mezi nimi pořád bude pár mladých, které přitáhly staré příběhy a opar vědění, který tam možná stále přebývá.“

Ty dvě strany pořád udržují staré nepřátelství, pistolníku, a obě by si přály toho mladého muže, kterému říkáš Eddie. Jestli je ta žena s

tmavou kůží plodná, nezabijí ji, i když jsou její nohy zkrácené. Nechájí si ji, aby jim rodila děti, protože dětí je teď méně, a i když staré nemoci míjejí, stále se některé rodí znetvořené.“

Při těch slovech se Susannah pohnula, jako by chtěla něco říct, ale pak jen vypila zbytek kávy a znovu se zaposlouchala.

„Ale jestli budou mít zálusk na toho mladého muže a ženu, pistolníku, myslím, že nad chlapcem se poperou.“

Jake se sklonil a začal znovu hladit Ocha. Roland zahlédl jeho tvář a poznal, nač myslí: čekala je vlastně cesta pod horami, jenom Pomalí mutanti budou v jiné verzi.

„Tebe jenom co nejdřív zabijí,“ řekla teta Talitha, „protože jsi pistolník, muž svého času a místa, ani ryba ani pták, a bez užitku pro žádnou stranu. Ale chlapce mohou zajmout, využít, naučit, aby si pamatoval některé věci a ostatní zapomněl. Oni všichni zapomněli, proč vůbec musejí bojovat. Svět se od té doby hnul. Teď prostě bojují do rytmu těch hrozných bubnů, někteří jsou stále mladí, ale většina dost stará, aby si sedla do houpací židle jako my tady, a všichni jsou to hlupáci, kteří žijí, jenom aby zabíjeli, a zabíjejí, aby žili.“ Odmlčela se. „Když jsi nás, staré pošetilce, tedy vyslechl do konce, víš určitě, že nebude nejlepší jít kolem, a nechat je být?“

Než stačil Roland odpovědět, promluvil Jake jasným, pevným hlasem. „Povězte mi, co víte o Blaineovi Monovi,“ řekl. „Povídejte o Blaineovi a strojevůdci Bobovi.“

11

„Jakém strojevůdci?“ podivil se Eddie, ale Jake se jen dál díval na ty staré lidi.

„Tamhle leží kolej,“ odpověděl Si nakonec. Ukázal k řece. „Jenom jedna kolej, posazená vysoko na sloupech z kamene vyrobeného lidmi, jaký Staří používali při stavbě svých ulic a zdí.“

„Jednokolejka!“ zvolala Susannah. „Blaine Jednokolejový!“

„Blaine je svízel,“ zamumlal Jake.

Roland na něj pohlédl, ale nic neřekl.

„Jezdí ten vlak ještě?“ zeptal se Eddie.

Si pomalu zavrtěl hlavou. Tvář měl ustaranou a neklidnou. „Ne, mladý pane - ale za mého života, i života tety jezdil. Když jsme byli

mladičcí a válka ve městě ještě zuřila plnou silou. Slyšeli jsme ho dřív než viděli - bylo to tiché hučení, takový zvuk, jaký někdy slyšíme, když se blíží zlá letní bouře - taková, co je plná blesků.“

„Ano,“ souhlasila teta Talitha. Výraz v obličeji měla nepřítomný a zasněný.

„Pak přijel - Blaine Mono, třpytil se ve slunci, s nosem podobným kulce ve tvém revolveru, pistolníku. Možná dvě kola dlouhý. Vím, že to zní jako holá nemožnost, a možná to tak nebylo (byli jsme mladičcí, nesmíš zapomenout, a to je pak rozdíl), ale stejně si myslím, že to tak bylo, protože když přijel, zdálo se, že se táhne přes celý obzor. Rychlý, držel se při zemi a zmizel dřív, než si ho člověk stačil pořádně prohlédnout!

Někdy za dnů, kdy počasí bylo ošklivé a mračna nízko, křičel jako harpyje, když se sem od západu přiřítíl. Někdy přijížděl v noci a před sebou prostíral dlouhé bílé světlo, a ten jekot nás všechny probudil. Znělo to jako trumpeta, která prý pozvedne mrtvé z hrobů na konci světa, takové to bylo.“

„Pověz jim o té ráně, Si!“ vyzval ho Bili nebo Till hlasem, který se chvěl bázní. „Pověz jim o té bezbožné ráně, která pak vždycky přišla!“

„Ano, zrovna jsem se k tomu blížil,“ odpověděl Si poněkud podrážděně. „Když projel, několik vteřin byl klid... někdy možná celou minutu. a pak se ozval výbuch, který otřásal dvěma a shazoval šálky z polic a někdy rozbíjel sklo v oknech. Ale nikdo nikdy neviděl žádný záblesk nebo oheň. Bylo to jako výbuch ve světě duchů.“

Eddie poklepal Susannah na rameno, a když se k němu otočila, naznačil dvě slova: *Aerodynamický třesk*. To byla pitomost - žádný vlak, o kterém v životě slyšel, necestoval rychleji než zvuk - ale bylo to zároveň jediné vysvětlení, které dávalo smysl.

Přikývla a otočila se zase k Si.

„Je to jediný ze strojů Velkých starých, který jsem viděl fungovat na vlastní oči,“ řekl potichu, „a jestli to nebylo ďáblovo dílo, pak žádný ďábel není. Když jsem ho viděl naposledy, bylo jaro, kdy jsem si bral Mercy, a to musí být už šedesát let.“

„Sedmdesát,“ řekla teta Talitha přísně.

„A ten vlak jel do města,“ řekl Roland. „Zezadu, odkud jsme přišli i my... od západu... z lesa.“

„Ano,“ promluvil nečekaně nový hlas, „ale byl tam ještě další... takový, který vyjížděl z města ven... a ten možná pořád funguje.“

Otočili se. Mercy stála u květinového záhonu mezi stěnou kostela a stolem, u kterého seděli. Kráčela pomalu za zvukem jejich hlasů, s rukama nataženýma před sebou.

Si neohrabaně vstal, co nejrychleji k ní přispěchal a vzal ji za ruku. Vzala ho kolem pasu a zůstali stát a vypadali jako nejstarší novomanželé na světě.

„Teta ti řekla, aby sis vzala kávu uvnitř!“ pokáral ji.

„Dávno jsem kávu dopila,“ odsekla Mercy. „Je to hořký patok a já ho nesnáším. Kromě toho - chtěla jsem slyšet, o čem budete mluvit.“ Zvedla chvějící se prst a ukázala Rolandovým směrem. „Chtěla jsem slyšet jeho hlas. Je jasný a plný světla, takový je.“

„Prosím o odpuštění, teto,“ řekl Si a podíval se na stařenu trochu ustrašeně. „Nikdy neměla příliš rozumu a léta jí nepřidala.“

Teta Talitha pohlédla na Rolanda. Ten přikývl, skoro neznatelně. „Tak ať přijde a připojí se k nám,“ řekla.

Si ji dovedl ke stolu a celou dobu ji peskoval. Mercy se jen dívala přes jeho rameno nevidomýma očima, ústa sevřená do vzdorné linky.

Když ji Si usadil, naklonila se teta Talitha na loktech vpřed a řekla: „Tak máš co říct, stará sestro-sai, nebo sis jenom pustila dásně na špacír?“

„Slyším, co slyším. Uši mám ostré jako vždycky, Talitho - ještě ostřejší.“

Rolandova ruka na okamžik zalétla k opasku. Když ji vrátil znovu na stůl, držel v prstech náboj. Hodil ho Susannah, která ho chytila. „Opravdu, sai?“ zeptal se.

„Stačí to,“ řekla a otočila se k němu, „abych věděla, že jsi právě cosi hodil. Té své ženě, myslím - té s hnědou kůží. Cosi malého. Co to bylo, pistolníku? Sušenka?“

„Skoro,“ usmál se. „Slyšíš tak dobře, jak tvrdíš. Teď nám pověz, co máš na srdci.“

„Je tu ještě další vlak,“ řekla, „pokud to není ten samý, akorát na jiné trati. Každopádně tím směrem nějaký jednokoleják jezdil... ještě před sedmi, osmi lety. Slýchávala jsem, jak vyjíždí z města a míří do pustin.“

„Hromada hnoje!“ vyrazil jeden z albínských dvojčat. „Do pustin nic nejezdí! Tam nic nemůže žít!“

Otočila se k němu tváří. „Je vlak živý, Tille Tudbury?“ zeptala se. „Může stroj zvracet a mít boláky?“

No, chtěl už Eddie říct, byl tady jistý medvěd.

Chvilí si to rozmyslel a pak se rozhodl, že bude lepší, když zůstane zticha.

„Slyšeli bychom ho,“ nedal se druhý z dvojčat rozohněně. „Takový zvuk, o kterém Si vždycky vypráví -“

„Tady ten nedělá žádnou ránu,“ připustila, „ale slyšela jsem ten druhý zvuk, to hučení podobné tomu, které někdy slyšíme po tom, co někde blízko uhodil blesk. Když byl silný vítr a foukal od města, slyšela jsem ho.“ Vystrčila bradu a dodala: „A tu ránu jsem taky jednou slyšela. Z dálky, velké dálky. V tu noc se zvedl vítr Velký Charlie a skoro shodil věž kostela. Určitě to bylo dvě stovky kol odtud. Možná dvě stě padesát.“

„Žvanilko!“ křičel albín. „Žvýkala jsi trávu!“

„Požvýkám tebe, Bille Tudbury, jestli nepřestaneš hýkat. Dámě nemáš co říkat žvanilko. Proč -“

„Nech toho, Mercy -“ zasyčel Si, ale Eddie sotva poslouchal tuto zdvořilou venkovskou konverzaci. To, co slepá žena řekla, dávalo smysl. Samozřejmě žádná rána nemohla být slyšet, protože ten vlak z Ludu vyjížděl. Nemohl si přesně vzpomenout, jaká je rychlost zvuku, ale měl pocit, že to bylo něco kolem dvanácti set kilometrů za hodinu. Vlak, který se rozjíždí z nulové rychlosti, potřebuje trochu času, než rychlost zvuku nabere, a než jí dosáhne, bude dávno z doslechu... pokud nejsou náhodou příznivé zvukové podmínky, jak Mercy tvrdila, že byly v tu noc, kdy sem přišel vítr Velký Charlie - nebo co to bylo.

A naskýkala se další možnost. Blaine Mono sice nebyl land rover, ale možná... možná...

„Neslyšela jsi zvuk toho druhého vlaku už sedm nebo osm let, sai?“ zeptal se Roland. „Víš určitě, že to nebylo mnohem déle?“

„Nemohlo být,“ řekla, „protože naposledy to bylo v roce, kdy starý Bill Muffin dostal krevní nemoc. Chudák Bill!“

„Ten už je skoro deset let po smrti,“ řekla teta Talitha podezřele mírně.

„Proč jsi nikdy neřekla, že něco takového slyšíš?“ zeptal se Si. Podíval se na pistolníka. „Nesmíte jí věřit všechno, co povídá, pane - vždycky být středem pozornosti, to je moje Mercy.“

„Ty starý třasořitko!“ vykřikla a udeřila ho do paže. „Neříkala jsem to, protože jsem ti nechtěla kazit příběh, na který jsi tak pyšný, ale teď, když záleží na tom, co jsem slyšela, to musím povědět!“

„Věřím ti, sai,“ řekl Roland, „ale víš určitě, že jsi zvuky toho vlaku od té doby neslyšela?“

„Ne, od té doby ne. Asi konečně dojel na konec své stezky.“

„To by mě zajímalo,“ řekl Roland. „Opravdu, moc by mě to zajímalo.“ Podíval se na stůl, zamyslel se, najednou se v myšlenkách zatoulal kamsi daleko.

Šš-šš, pomyslel si Jake a otrásl se.

13

Za půl hodiny byli znovu na náměstí, Susannah v kolečkovém křesle, Jake si posuňoval popruhy batohu a Ochu mu seděl u paty a pozorně ho sledoval. Zdálo se, že hostinu v malém ráji za kostelem Věčné krve navštívili jen staří obyvatelé města, protože když se vrátili na náměstí, očekával je další tučet lidí. Pohlédli na Susannah, ale ještě déle se dívali na Jakea (jeho mládí je očividně zajímavé mnohem víc než její tmavá pleť), bylo však jasné, že se přišli podívat hlavně na Rolanda. Jejich zvědavé oči byly plné dávné úcty a bázně.

Je živoucím pozůstatkem minulosti, kterou znají jen z vyprávění, pomyslela si Susannah. Dívají se na něj tak, jak by se zbožní lidé dívali na některého svatého - Petra, Pavla nebo Matouše - kdyby se u nich náhodou zastavil v sobotu na večeri a vyprávěl jim příběhy o tom, jaké to bylo, plahočit se kolem Galilejského moře s tesařem Ježíšem.

Obřad, kterým byla hostina zakončena, se opakoval i nyní, jenomže tentokrát se ho zúčastnili všichni, kdo v River Crossing zbývali. Sunuli se v řadě k němu, potřásali si rukou s Eddiem a Susannah, Jakea políbili na tvář nebo čelo, pak si klekli před Rolandem, aby se jich mohl dotknout a dát jim požehnání. Mercy ho znovu objala a přitiskla si slepý obličej k jeho břichu. Roland ji také objal a poděkoval jí za zprávy.

„Nezůstanete s námi na noc, pistolníku? Brzo zapadne slunce a je to dlouho, co jsi ty i tvoji blízcí strávili noc pod střechem, to zaručuju.“

„Je to dlouho, ale radši půjdeme. Děkuji, sai.“

„Přijdeš znovu, pokud budeš moci, pistolníku?“

„Ano,“ řekl Roland, ale Eddie se ani nemusel dívat do tváře svého zvláštního přítele, aby věděl, že šance jsou věru malé. „Jestli budeme moci.“

„Ano.“ Naposledy ho objala a pak odešla s rukou opřenou o opálené rameno muže Si. „Dobrou cestu.“

Teta Talitha přišla poslední. Když se chystala pokleknout, Roland jí chytil za ramena. „Ne, sai. To nedělej.“ A Roland si před Eddieho užaslými zraky klekl sám před stařenou do prachu náměstí. „Požehnáš mi, Stará matko? Požehnáš nám všem, protože se vydáváme na cestu?“

„Ano,“ řekla. Nebyla nijak překvapená, žádné slzy v očích, ale hlas jí zněl hlubokými city. „Vidím, že tvé srdce je dobré, pistolníku. Požehnám tobě i tvým, a budu se modlit, aby vás nepostihlo nic zlého. Teď si vezmi tohle, jestli chceš.“ Sáhla do živůtku svých vybledlých šatů a vytáhla stříbrný křížek na konci jemného stříbrného řetízku. Ukázala mu ho.

Teď byl překvapený Roland. „Určitě? Nepřišel jsem brát to, co patří tobě a tvým, Stará matko.“

„Vím to určitě, jak je to jen možné. Nosila jsem ho ve dne v noci víc než sto let, pistolníku. Teď ho budeš nosit ty, a polož ho k patě Temné věže, a na opačném konci země vyslov jméno Talithy Unwin.“ Přetáhla si řetízek přes hlavu. Kříž vklouzl za jelenicovou košili, jako by tam patřil. „Teď jdi. Pojedli jsme chleba, pohovořili jsme, máme tvé požehnání a vy máte naše. Jděte svou cestou bezpečně. Vydržte a konejte věrně.“ Hlas se jí při posledním slově zachvěl a zlomil.

Roland vstal, pak se uklonil a třikrát si poklepal na hrdlo. „Díky, sai.“

Také se uklonila, ale nepromluvila. Po tvářích jí tekly slzy.

„Připraveni?“ zeptal se Roland.

Eddie přikývl. Netroufal si promluvit.

„Dobrá,“ řekl Roland. „Jdeme.“

Vydali se ulicí, která kdysi bývala hlavní městskou třídou, a Jake tlačil křeslo Susannah. Když minuli poslední dům (OBCHOD A SMĚNA, hlásal vybledlý nápis), ohlédl se. Staří lidé stáli pořád kolem

kamenného mezníku, opuštěný hlouček lidství uprostřed této širé, prázdné pláně. Jake zvedl ruku. Až do této chvíle se dokázal ovládat, ale když několik starých lidí - mezi nimi Si, Bill a Till - zvedli ruku v odpověď, Jake se také rozplakal.

Eddie ho vzal kolem ramenou. „Jenom se nezastavuj, mladej,“ řekl mu stísněně. „Jenom tak se to dá zvládnout.“

„Jsou tak staří!“ vzlykal Jake. „Přece je tady nemůžeme tak nechat? Není to správné!“

„Je to *ka*,“ řekl Eddie bez přemýšlení.

„Fakt? Tak to *ka* je bl-bl-blbost!“

„Jo, pořádná,“ souhlasil Eddie... ale nezastavoval se. Ani Jake, který se už neohlédl. Báł se, že tam pořád budou, že pořád budou stát uprostřed svého zapomenutého městečka a dívat se, dokud jim Roland a jeho přátelé nezmizí z očí. A měl by pravdu.

14

Neušli ani sedm mil, když nebe začalo temnět a západ slunce zbarvil obzor do ohnivé oranžové. Nedaleko byl háj eukalyptových stromů, podle Susannah. Jake a Eddie se tam vydali hledat dříví.

„Já prostě nechápu, proč jsme nezůstali,“ říkal Jake. „Ta slepá paní nás zvala, a stejně jsme se nedostali moc daleko. Pořád jsem tak přejedený, že se sotva vleču.“

Eddie se usmál. „Já taky. A můžu ti povědět ještě něco: tvůj starý přítel Edward Cantor Dean se těší na to, jak si hned zítra ráno dlouze a v pohodě tady v tom lesíku dřepne. Nevěřil bys, jak už mě unavuje pojídat zvěřinu a dělat zaječí bobky. Kdybys mi před rokem řekl, že pořádně se vykadit bude mým nejvyšším denním cílem, vysmál bych se ti do obličeje.“

„Tvoje prostřední jméno je Cantor?“

„Ano, ale ocenil bych, kdyby ses o tom nešířil.“

„Nebudu. Proč jsme nezůstali, Eddie?“

Eddie vzdychl. „Protože bychom zjistili, že potřebují dřevo na otop.“

„Co?“

„A až bychom jim sehnali dřevo, zjistili bychom, že za další potřebují čerstvé maso, protože nám podali to poslední, které měli. A byli

bychom fakt mizerové, kdybychom nenahradili to, co jsme snědli, že? Zvlášť když máme pořádné bouchačky a oni si nejspíš vystačí s hromádkou luků a šípů sto padesát let starých. Takže bychom jim šli nalovit zvěř. To už by byl zase večer, a až bychom druhého dne vstali, Susannah by říkala, že bychom jim měli opravit aspoň to nejnnutnější, než se vydáme dál - ach ne, žádné fasády, to by bylo nebezpečné, ale možná něco v tom hotelu nebo kde bydlí. Trvalo by to jenom pár dní, a co je pár dní, že?“

Z šera se zhmotnil Roland. Pohyboval se rychle jako vždy, ale vypadal unaveně a ustaraně. „Myslel jsem, že jste zapadli do bažiny,“ řekl.

„Ne. Jenom jsem vyprávěl Jakeovi o některých faktech, jak je vidím.“

„Tak co by na tom bylo špatného?“ ptal se Jake. „Ta Temná věž už stojí na svém místě dlouho, ne? A nikam neuteče, ne?“

„Pár dní a zase pár dní a potom ještě pár dní.“ Eddie se díval na větev, kterou právě zvedl, a pak ji znechuceně odhodil. *Začínám mluvit přesně jako on*, pomyslel si. Věděl však, že mluví jen pravdu. „Možná bychom si všimli, že se jim zanáší pramen, a nebylo by zdvořilé odejít, dokud bychom jim nevykopali jiný. A proč u toho zůstat, když se můžeme zdržet dalších pár týdnů a postavit jim provizorní vodní kolo? Jsou staří a už toho moc nenachodí.“ Pohlédl na Rolanda a v hlase se mu objevil vyčítavý tón. „Povím ti něco - když si vzpomenu na Billa a Tila, jak stopují stádo divokých bizonů, dostávám třesavku.“

„Dělají to už dlouho,“ řekl Roland, „a nepochybuji, že by nás mohli ještě lecčemu naučit. Zvládnou to. Zatím si nasbíráme dřevo - bude studená noc.“

Ale Jake ještě neskončil. Díval se na Eddieho upřeně - skoro přísně. „Takže ty tvrdíš, že bychom pro ně nikdy neudělali dost, je to tak?“

Eddie vystrčil dolní ret a odfoukl si vlasy z čela. „Ne tak docela. Já tvrdím, že nikdy bychom se s nimi neloučili lehčeji než dnes. Možná to bylo tvrdší, ale rozhodně ne lehčí.“

„Stejně mi to nepřipadá správné.“

Došli k místu, které se stane, jakmile zapálí oheň, dalším tábořištěm na cestě k Temné věži. Susannah se vyprostila z křesla a už ležela

na zádech s rukama za hlavou a dívala se na hvězdy. Teď se posadila a začala skládat dříví tak, jak jí to Roland před několika měsíci ukázal.

„Stále jde o to, co je správné,“ řekl Roland. „Ale jestli se budeš dívat příliš dlouho na to malé, co je správné, Jakeu - na to, co ti leží hned u ruky - lehko ztratíš z očí to velké, co stojí dál. Věci se vymkly z kloubů - všechno jde špatně a je to stále horší. Vidíme to všude kolem sebe, ale odpovědi jsou stále kdesi před námi. Pomáhali bychom dvaceti nebo třiceti lidem, kteří zbyli v River Crossing, a dvacet nebo třicet tisíc jiných by možná jinde trpělo a umíralo. A pokud je ve vesmíru nějaké místo, kde se to všechno dá napravit, je to v Temné věži.“

„Proč? Jak?“ ptal se Jake. „Co je vlastně ta Věž?“

Roland si dřep l k ohništi, které Susannah založila, vytáhl křesadlo a začal křesat jiskry do třísek. Za chvíli mezi větvičkami a hrstmi suchého mechu hořely malé plaménky. „Na ty otázky nemůžu odpovědět,“ řekl. „Kéž bych mohl.“

To byla nesmírně chytrá odpověď, pomyslel si Eddie. Roland řekl *Nemůžu odpovědět...* což není totéž jako Nevím. To zdaleka ne.

15

Večeře se skládala z vody a zeleniny. Pořád se vzpamatovávali z těžkého jídla, které dostali v River Crossing. Dokonce i Ochu jen ochutnal zbytky, které mu Jake nabízel, a pak odmítl.

„Jak to, že jsi tam nechtěl mluvit?“ plácnul Jake brumláka. „Vypadal jsem jako idiot!“

„Id-jit!“ řekl Ochu a položil si čenich na Jakeův kotník.

„Mluví čím dál líp,“ poznamenal Roland. „Dokonce začíná mít podobný hlas jako ty, Jakeu.“

„Ejku,“ souhlasil Ochu, aniž zvedl čenich. Jakea fascinovaly zlaté kroužky v jeho očích. V mihotavém světle ohně se zdálo, že se pomalu otáčejí.

„Ale s těmi starými lidmi nechtěl mluvit.“

„Brumláci jsou v takových věcech vybíraví,“ řekl Roland. „Jsou to zvláštní tvorové. Kdybych musel hádat, řekl bych, že ho vyhnala vlastní smečka.“

„Proč si to myslíš?“

Roland ukázal na Ochův bok. Jake mu krev již očistil (Ochovi se to nelíbilo, ale vydržel) a kousnutí se hojilo, i když brumlák pořád trochu kulhal. „Vsadil bych orla, že ho kousl jiný brumlák.“

„Ale proč by ho vlastní smečka -“

„Možná už měli dost toho jeho žvanění,“ navrhl Eddie. Lehl si vedle Susannah a vzal ji kolem ramenou.

„Možná ano,“ připustil Roland, „zvlášť jestli byl jediný, kdo se pořád pokoušel mluvit. Ostatní třeba došli k závěru, že je na jejich vkus příliš chytrý - nebo moc nafoukaný. Zvířata nevědí o žárlivosti tolik jako lidé, ale nedá se říct, že by ji neznala vůbec.“

„Jak jsou teda chytří?“ zeptal se Jake.

Roland pokrčil rameny. „Ten starý čeledín, o kterém jsem ti vyprávěl - ten, který tvrdil, že hodný brumlák nosí štěstí -, přísahal, že v mládí měl jednoho, který uměl počítat. Prý mu součty sděloval tak, že škrábal do podlahy ve stáji nebo čenicem strkal kameny k sobě.“ Usmál se. Rozzářila se mu celá tvář a ponuré stíny, které na ní ležely od chvíle, kdy odešli z River Crossing, zmizely. „Samozřejmě že čeledínové a rybáři jsou rození lháři.“

Rozhostilo se mezi nimi přátelské mlčení a Jake cítil, jak se ho zmocňuje dřímota. Pomyslel si, že brzy usne, a to bylo dobře. Potom začaly ty bubny, ozývaly se od jihovýchodu v rytmickém pulsování, a Jake se posadil. Beze slova naslouchali.

„To je rokenrolovej bubnověj doprovod,“ ozval se Eddie najednou. „Vím to určitě. Tohle vám zbude, když dáte pryč kytary. Vlastně to zní docela jako ZZ Top.“

„Kdo?“ zeptala se Susannah.

Eddie se usmál. „V tvé době neexistovali,“ řekl. „Tedy, nejspíš existovali, ale v třiašedesátém to byla jenom banda kluků, kteří chodili do školy v Texasu.“ Zaposlouchal se. „To mě podrž, určitě to vypadá na bicí z něčeho jako Vyfiknutej chlápek nebo Poklopec na sucháč.“

„Poklopec na sucháč?“ ozval se Jake. „To je hloupé jméno pro písničku.“

„Ale je docela srandovní,“ řekl Eddie. „Minul ses s ní o takových deset let, mladej.“

„Radši zalehneme,“ řekl Roland. „Ráno tu bude co nevidět.“

„Nemůžu spát, když nám tu pouštěj takovej humus,“ namítal Eddie. Zaváhal, ale pak řekl cosi, na co myslel už od toho rána, kdy Jakea, zsinalého a ječícího, protáhli dveřmi do tohoto světa. „Nemyslíš,

že je čas, abychom si vyprávěli své příběhy, Rolande? Možná zjistíme, že víme víc, než si myslíme.“

„Ano, už je skoro čas. Ale ne potmě.“ Roland se překulil, přitáhl si pokrývku a vypadal, že usíná.

„Ježíši,“ vzdychl Eddie. „Ten je hotovej raz dva.“ Znechuceně pískl mezi zuby.

„Má pravdu,“ řekla Susannah. „No tak, Eddie - pojd' spát.“ Usmál se a dal jí pusku na špičku nosu. „Ano, mami.“ Za pět minut už Eddie a Susannah nevěděli o světě bez ohledu na bubny. Jake však zjistil, že ospalost je ta tam. Ležel a díval se na zvláštní hvězdy a poslouchal to neustálé, rytmické dusání, které se ozývalo ze tmy. Možná to byli Pubové, bláznivě křepčící na píseň s názvem Poklopec na sucháč a tím se uváděli do obětího vražedného tranzu.

Vzpomněl si na Blainea Mona, vlak tak rychlý, že uháněl tím obrovitým, strašidelným světem s aerodynamickým třeskem v patách, a to ho přirozeně dovedlo k myšlenkám na Karlíka Šš-šš, kterého uklidili do důchodu na zapomenutý dvorek, když přijel nový Burlingtonský Zefýr a odsoudil Karlíka k zapomnění. Vzpomněl si na výraz Karlíkova obličejce, ten, který měl být veselý a příjemný, ale jaksi nebyl. Přemýšlel o Společnosti Středosvětské železnice a prázdnou krajinu mezi St. Louis a Topekou. Přemýšlel o tom, jak byl Karlík dokonale připraven k vyjetí, když ho pan Martin potřeboval, a jak si Karlík uměl sám zapískat na píšťalu a sám si přikládat uhlí. Znovu ho napadlo, jestlipak strojevůdce Bob nepoškodil Burlingtonský Zefýr, aby dal svému milovanému Karlíkovi druhou šanci.

Nakonec - stejně náhle, jako začalo - rytmické bubnování ustalo, a Jake usnul.

16

Zdál se mu sen, ale ne o sádrovém muži.

Zdávalo se mu, že stojí na asfaltové silnici kdesi ve Velké prázdnotě v západním Missouri. Ochu byl s ním. Po straně silnice byly značky varující před železničním přejezdem - bílá X s červenými světly uprostřed. Světla blikala a zvonky drnčely.

Hučení, které sem začalo doléhat od jihovýchodu, neustále sílilo. Znělo jako blesk zavřený v láhvi.

Už jede, poučil Ocha.

Ede! souhlasil Ochu.

A najednou se k nim plání hnalo cosi obrovského a růžového, na dvě kola dlouhého. Drželo se to při zemi a mělo to tvar náboje, a když to Jake uviděl, hrozný strach mu zaplnil srdce. Dvě velká okna blýskající se ve slunci vpředu na vlaku vypadala jako oči.

Nedávej mu hloupé otázky, pověděl Jake Ochovi. Ten žádné hloupé hry nehraje. Je to jenom ošklivý šš-šš vlak a jmenuje se Blaine Svízel.

Najednou Ochu vskočil na koleje a přikrčil se tam s ušima přitisknutýma k hlavě. Jeho zlaté oči svítily. Zuby měl vyceněné, jak zoufale vrčel.

Ne! vykřikl Jake. Ne, Ochu!

Ale Ochu si ho nevšímal. Růžová kule se hnala na drobného, vzdorného brumláka a z toho bzučení naskákala Jakeovi husí kůže a z nosu se mu spustila krev a začaly se mu vytřásat plomby ze zubů.

Skočil pro Ocha a Blaine Mono (nebo to byl Karlík Šš-šš?) se na něj hnál, a Jake se vytrhl ze spánku, celý roztřesený a mokrý potem. Připadalo mu, že ho noc tiskne k zemi jako závaží. Překulil se a horečně hmatal po Ochovi. Prožil strašlivou chvíli, když měl dojem, že brumlák zmizel, ale pak pod prsty ucítil hedvábnou srst. Ochu vykvikl a ospale a zvědavě se na něj podíval.

„To nic,“ zašeptal mu Jake vyschlým hrdlem. „Žádný vlak tu není. Byl to jenom sen. Běž zase spát, hochu.“

„Ochu,“ souhlasil brumlák a znovu zavřel oči.

Jake se převrátil na záda a zahleděl se na hvězdy. *Blaine je víc než svízel, pomyslel si. Je nebezpečný. Velmi nebezpečný.*

Ano, snad.

Žádné snad! trvala na svém jeho mysl horečně.

Dobře, Blaine je svízel - to je dáno. Ale jeho Závěrečná slohová práce měla k tématu Blaine ještě nějaké poznámky, ne?

Blaine je pravda. Blaine je pravda. Blaine je pravda.

„Ach jo, to je zmatek,“ zašeptal Jake. Zavřel oči a za několik vteřin znovu usnul. Tentokrát spal beze snů.

Kolem poledního druhého dne došli na vršek dalšího kopečku a uviděli poprvé ten most. Křížil řeku Send v místě, kde se řeka zužovala, prohýbal se na jih a s břehem se spojoval před městem.

„Kristepane,“ zaševelil Eddie. „Nepřipomíná ti něco, Suze?“

„Ano.“

„Jakeu?“

„Ano - vypadá jako most George Washingtona.“

„To rozhodně,“ souhlasil Eddie.

„Ale co dělá v Missouri?“ zeptal se Jake.

Eddie se na něj podíval. „Cože, mladej?“

Jake vypadal popleteně. „Chci říct ve Středosvětě. Vždyť víš.“

Eddie se na něj zadíval ostřeji než jindy. „Jak víš, že to je Středosvět? Nebyl jsi s námi, když jsme k tomu milníku přišli.“

Jake si nacpal ruce do kapes a zadíval se na své mokasíny. „Zdálo se mi o tom,“ řekl krátce. „Přece si nemyslíš, že jsem si tuhle cestu objednal v tátově cestovce, nebo ano?“

Roland položil Eddiemu ruku na rameno. „Necháme to prozatím být.“ Eddie pohlédl na Rolanda a přikývl.

Ještě chvíli si most prohlíželi. Na městskou siluetu měli čas si zvyknout, ale toto bylo cosi nového. Zasněně se tyčil v dálce, slabě načrtnutý proti modrému dopolednímu nebi. Roland rozeznal čtyři dvojice nemožně vysokých kovových věží - jednu dvojici u obou konců mostu a dvě uprostřed. Mezi nimi se ve vzduchu v dlouhých obloucích vznášela obří lana. Mezi těmi oblouky a mostovkou bylo mnoho kolmých čar - buď to byla další lana, nebo nosníky, to nepoznal. Ale viděl také mezery a po delší době si uvědomil, že most není v dokonalém stavu.

„Myslím, že tamten most bude brzy v řece,“ poznamenal Roland.

„No, možná,“ řekl Eddie neochotně, „ale mně nepřipadá zas tak špatný.“

Roland vzdychl. „Nedoufej v příliš mnoho, Eddie.“

„Co to má znamenat?“ Eddie si všiml, že mluví popudlivě, ale teď už s tím nemohl nic dělat.

„Znamená to, že chci, abys věřil vlastním očím, Eddie - nic víc. Když jsem vyrůstal, měli jsme takové rčení: jenom blázen věří, že sní, ještě než se probudí. Rozumíš?“

Eddie cítil na jazyku pichlavou odpověď, ale po krátkém souboji ji spolkl. Potíž byla v tom, že Roland uměl - a určitě to dělal neúmyslně, ale tím to okolí nijak neusnadňoval - jednat tak, že se cítil jako nějaký kluk.

„Asi jo,“ řekl nakonec. „Znamená to totéž jako oblíbený rčení má matky.“

„A to bylo?“

„Doufej v nejlepší a očekávej nejhorší,“ řekl Eddie kysele.

Rolandův obličej se rozsvítil úsměvem. „Myslím, že rčení tvé matky je lepší.“

„Ale ještě stojí!“ vybuchl Eddie. „Souhlasím, že není v zrovna fantastickým stavu - nejspíš ho nikdo pořádně neudržoval nejmíň tisíc let - ale pořád tam stojí. Celý město stojí! Je něco špatného na tom, když doufám, že tam třeba najdeme pár věcí, který nám pomůžou? Nebo nějaký lidi, kteří nás nakrmí a popovídají si s námi jako ti staříci v River Crossing, místo aby na nás stříleli? Je něco špatného na tom, když doufám, že se naše smůla třeba obrátí?“

V tichu, které následovalo, si Eddie s rozpaky uvědomil, že měl proslov.

„Ne.“ Roland mluvil laskavě - s tou laskavostí, která Eddieho po každé překvapila, když se objevila. „Na naději není nikdy nic špatného.“ Rozhlédl se po ostatních jako člověk, který se probouzí z hlubokého snu. „Pro dnešek jsme se nacestovali dost. Myslím, že je čas, abychom si pohovořili, a to nějakou dobu potrvá.“

Pistolník sešel z cesty a vešel do vysoké trávy, aniž se ohlížel. Za chvíli ho následovali všichni tři.

18

Až do chvíle, kdy se setkali se starými lidmi v River Crossing, viděla Susannah Rolanda výhradně jako postavu z televizních filmů, na které se jen zřídka dívala: *Cheyenne*, *Střelec* a samozřejmě jako archetyp všech ostatních *Kouř z pušky*. Ten někdy poslouchala v rádiu se svým otcem, než ho začali dávat v televizi (napadlo ji, jak cizí by byla před-

stava rozhlasové hry pro Eddieho a Jakea, a usmála se - Rolandův svět nebyl jediný, který se hnul). Stále si pamatovala, co říkal vypravěč na počátku každého rozhlasového dílu: „V člověku to pěstuje ostražitost... a trochu samotu.“

Až do River Crossing ten popis padl na Rolanda jako ulitý. Nebyl ramenatý jako Marshal Dillon, ani tak vysoký, a tvář jí připomínal spíš unaveného básníka než muže zákona z Divokého západu, ale přesto ho viděla jako existenciální verzi toho vymyšleného kansaského policisty, jehož jediným úkolem v životě (kromě občasné skleničky v Longbranch s přáteli Docem a Kitty) bylo Vyčistit Dodge.

Ted' pochopila, že Roland byl kdysi víc než poldou cválajícím daňovskou krajinou na konci světa. Byl diplomatem, prostředníkem, možná i učitelem. Hlavně býval vojákem toho, čemu ti lidé říkali „Bílá“, což byly, jak usuzovala, civilizované síly, které bránily lidem, aby se navzájem zabíjeli, a to tak dlouho, aby byl umožněn jakýsi pokrok. Ve své době byl spíš potulným rytířem než lovcem lidí. A v mnoha směrech to stále byla jeho doba. Lidé v River Crossing si to rozhodně mysleli. Proč jinak by klekali do prachu, aby od něj dostali požehnání?

V tomto novém světle Susannah pochopila, jak chytře je pistolník vedl do toho ohavného rána v mluvicím kruhu. Pokaždé, když začali rozhovor, který by je vedl k porovnávání - a co by bylo přirozenější, vzhledem ke kataklyzmické a nevysvětlitelné volbě, kterou každý z nich zažil? - Roland rychle vstoupil do hovoru a stočil ho jiným směrem tak hladce, že si nikdo z nich (ani ona, která strávila skoro čtyři roky zahrabaná až po krk v hnutí za občanská práva) nevšiml, co s nimi dělá.

Susannah snad chápala, proč tomu tak bylo - dělal to, aby dal Jakeovi čas se uzdravit. Ale i když pochopila jeho motiv, nic to nezměnilo na jejích pocitech - úžasu, pobavení, zlosti - nad tím, jak snadno si s nimi poradil. Vzpomněla si, co krátce předtím, než ji Roland vtáhl do tohoto světa, řekl Andrew, její řidič. Cosi o tom, že prezident Kennedy byl posledním pistolníkem západního světa. Tehdy se ošklíbala, ale teď asi pochopila. V Rolandovi bylo mnohem víc z JFK než Matta Dillona. Roland měl určitě jen málo Kennedyho představitosti, ale pokud šlo o romantiku... odhodlání... charisma...

A lstivost, pomyslela si. Nezapomeň na lstivost.

Sama sebe překvapila tím, že se najednou rozesmála.

Roland seděl s nohama zkříženýma. Otočil se k ní a povytáhl obočí. „Něco je k smíchu?“

„Velmi. Pověz mi něco - kolika jazyky mluvíš?“

Pistolník se rozmýšlel. „Pěti,“ řekl nakonec. „Kdysi jsem mluvil docela dobře seliánskými dialekty, ale už jsem určitě všechno zapomněl, kromě kleteb.“

Susannah se znovu zasmála. Byl to veselý, lahodný smích. „Ty jsi lišák, Rolande,“ řekla. „Jen co je pravda.“

Jakea to zaujalo. „Řekni nějakou kletbu ve strelleránštině,“ řekl.

„Seliánštině,“ opravil ho Roland. Chvilku se rozmýšlel a pak cosi velmi rychle a jadrně řekl - Eddiemu to trochu znělo, jako by kloktal nějakou velmi hustou tekutinou. Třeba týden starým kafem. Roland se usmál, když mu to Eddie řekl.

Jake se také usmíval. „Co to znamená?“

Roland vzal chlapce kolem ramenou a chvíli ho tak držel. „Že si musíme promluvit o spoustě věcí.“

19

„Jsme *ka-tet*,“ začal Roland, „což znamená skupinu lidí, které spojil osud. Filozofové v mé zemi říkali, že *ka-tet* může rozbít jenom smrt nebo zrada. Můj velký učitel Cort říkal, že jelikož smrt a zrada jsou také loukotěmi v kole *ka*, nemůže být takové spojení zlomeno nikdy. Jak roky míjejí a já chápu víc, stále víc se přikláním ke Cortovu názoru.“

Každý člen *ka-tet* je jako kousek skládačky. Sám o sobě je každý kousek tajuplný, ale když se dají k sobě, vytvoří obraz... nebo část obrazu. Může být zapotřebí mnoha *ka-tet*, než je dokončen jeden obraz. Nesmí vás překvapit, když zjistíte, že vaše životy se stýkají v bodech, o kterých jste dosud nevěděli. Za prvé jste všichni tři schopni vědět, co si ten druhý myslí -“

„Cože?“ vykřikl Eddie.

„Je to tak. Dělíte se o své myšlenky tak přirozeně, že si to ani neuvědomujete, ale je to tak. Pro mě je lehčí si toho všimnout, určitě, protože nejsem tak docela členem tohoto *ka-tet* - možná proto, že nejsem z vašeho světa - tak se nemohu plně podílet na vaší schopnosti sdílet

myšlenky. Ale mohu myšlenky posílat. Susannah, pamatuješ si, jak jsme byli v tom kruhu?“

„Ano. Řekl jsi mi, abych démona pustila, až mi řekneš. Ale neřekl jsi to nahlas.“

„Eddie, pamatuješ, jak jsme byli na medvědově mýtině a na tebe letěl ten mechanický netopýr?“

„Ano. Řekl jsi mi, abych šel k zemi.“

„Vůbec neotevřel ústa, Eddie,“ pravila Susannah.

„Ale ano, řekl to! Přímo jsi ječel! Já tě slyšel, chlape!“

„Ječel jsem, to ano, ale ječel jsem v duchu.“ Pistolník se otočil k Jakeovi. „Pamatuješ? V tom domě?“

„Když se to prkno, za které jsem tahal, nechtělo zvednout, řekl jsi mi, abych zabral za to vedlejší. Ale jestli nemůžeš číst myšlenky, Rolande, jak jsi věděl, jaké mám potíže?“

„Viděl jsem. Neslyšel jsem nic, ale viděl - jenom trochu, jakoby skrz špinavé okno.“ Zkoumavě je pozoroval. „Tato blízkost a sdílení myslí se nazývá *khef*, to slovo znamená v původním jazyce Starého světa spoustu dalších věcí - vodu, zrození a životní sílu, to jsou jen tři z těch významů. Buďte si toho vědomi. Prozatím je to vše, co chci.“

„Můžu si být vědom něčeho, v co nevěřím?“ zeptal se Eddie.

Roland se usmál. „Jen měj mysl otevřenou.“

„To můžu.“

„Rolande?“ To byl Jake. „Myslíš, že Ochu by mohl patřit to našeho *ka-tet*?“

Susannah se usmála. Roland nikoliv. „V této chvíli nedokážu ani hádat, ale něco ti povím, Jakeu - hodně jsem o tvém chlupatém kamarádovi přemýšlel. Ka neřídí vše, a náhody se pořád dějí... ale že se náhle objeví brumtlák, který si stále pamatuje lidi, to mi jako úplná náhoda nepřipadá.“

Pohlédl na ně.

„Začnu já. Pak bude mluvit Eddie, naváže v místě, kde přestanu. Potom Susannah. Jakeu, ty budeš mluvit poslední. Souhlasíte?“

Přikývli.

„Dobrá,“ řekl Roland. „Jsme *ka-tet* - jedno z mnoha. Začneme tedy rozpravu.“

Rozhovor trval až do západu slunce a přerušili ho jen na tak dlouho, aby snědli studené jídlo, a než skončili, měl Eddie pocit, jako by podstoupil dvanáct perných kol se Sugarem Rayem Leonardem. Už nepochyboval, že „sdílejí *khef*“, jak to vyjádřil Roland. Eddie a Jake zřejmě ve snu přímo žili život toho druhého, jako by byli dvě poloviny jednoho celku.

Roland začal tím, co se stalo pod horami, kde skončil Jakeův první život v tomto světě. Vyprávěl o svém rozhovoru s mužem v černém, a o Walterových zastřených slovech o Zvířeti a o komsi, komu říkal Bezvěký cizinec. Vyprávěl o podivném, strašlivém snu, který se mu pak zdál, snu, ve kterém byl celý vesmír polknut v paprsku fantasticky bílého světla. A o tom, jak na konci toho snu zůstalo jediné stéblo fialové trávy.

Eddie pohlédl stranou na Jakea a ohromilo ho, když v jeho očích spatřil pochopení - poznání.

Eddie něco z Rolandova příběhu znal z jeho fantazírování při horečkách v deliriu, ale pro Susannah to bylo zcela nové, a tak poslouchala s rozšířenýma očima. Když Roland opakoval věci, které mu pověděl Walter, zachytila odlesky svého světa jako odrazy v rozbitém zrcadle: automobily, rakovinu, rakety na měsíc, umělou inseminaci. Netušila, co by mohlo být to Zvíře, ale rozeznala jméno Bezvěkého cizince jako variaci na jméno Merlina, kouzelníka, který prý řídil kariéru krále Artuše. Čím dál podivnější.

Roland vyprávěl o tom, jak se probudil a zjistil, že Walter je dlouhá léta po smrti - čas se jaksi posunul, možná o sto let, možná o pět set. Jake poslouchal jako uhranutý, když pistolník vyprávěl, jak došel k Západnímu moři, o tom, jak přišel o dva prsty na pravé ruce a o tom, jak vytáhl Eddieho a Susannah, než se setkal s Jackem Mortem, temným třetím.

Pistolník pokynul Eddiemu, který se chopil vyprávění v místě, kdy se objevil velký medvěd.

„Šardik?“ přerušil ho Jake. „Ale to je jméno knížky! Knižky z našeho světa! Napsal ji ten pán, co napsal slavnou knížku o králících –“

„Richard Adams!“ vykřikl Eddie. „A ta knížka o králících se jmenovala *Po proudu potoka*! Já věděl, věděl jsem, že to jméno znám! Ale jak to, Rolande? Jak je možné, že lidé ve tvém světě znají věci od nás?“

„Jsou tu dveře, ne?“ odpověděl Roland. „Copak jsme my sami neviděli čtvery? Myslíš, že nikdy předtím neexistovaly, nebo už existovat nebudou?“

„Ale -“

„Všichni jsme v mém světě viděli pozůstatky vašeho světa, a když jsem byl já ve vašem městě New York, viděl jsem stopy svého světa ve vašem. Viděl jsem pistolníky. Většinou líné a pomalé, ale přesto to byli pistolníci, nepochybně členové svého vlastního starobylého kated.“

„Rolande, to byli jenom policajti. Ty je strčíš do kapsy.“

„Toho posledního ne. Když jsme Jack Mort a já byli v podzemní vlakové stanici, ten poslední mě skoro dostal. Nebýt slepé náhody - Mortova křesadla - bylo by se mu to podařilo. Ten muž... viděl jsem jeho oči. Ten znal tvář svého otce. Věřím, že ji znal velmi dobře. A potom... pamatuješ se na jméno Balazarova nočního klubu?“

„Jistě,“ řekl Eddie stísněně. „Šikmá věž. Ale to mohla být náhoda. Sám jsi říkal, že *ka* neřídí všechno.“

Roland přikývl. „Ty jsi opravdu jako Cuthbert - vzpomínám si na něco, co řekl, když jsme byli chlapci. Plánovali jsme si půlnoční dobrodružství na hřbitově, ale Alain nechtěl jít. Prý se bojí, že urazí stíny svých otců a matek. Cuthbert se mu vysmál. Řekl, že neuvěří v duchy, dokud některého nechytí do zubů.“

„Správná odpověď!“ zvolal Eddie. „Bravo!“

Roland se usmíval. „Myslel jsem si, že se ti to bude líbit. Každopádně duchy teď prozatím necháme. Pokračuj ve vyprávění.“

Eddie vyprávěl o vidění, které měl, když Roland vhodil čelistní kost do ohně - o vidině klíče a růže. Vyprávěl o snu a o tom, jak prošel dveřmi Tomova a Gerryho uměleckého lahůdkářství přímo do pole růží, kterému vévodila vysoká, jako saze černá Věž. Vyprávěl o tmě, která prýštila z jejích oken a tvořila na nebi stín, a teď mluvil přímo k Jakeovi, protože Jake poslouchal dychtivě soustředěný a stále užaslejší. Snažil se s nimi podělit o trochu toho vzrušení a hrůzy, která ve snu

převládala, a z jejich očí viděl - hlavně z Jakeových -, že se mu to daří lépe, než mohl doufat... nebo že měli také takové sny.

Pověděl jim o tom, jak sledoval Šardikovu stopu k portálu Medvěda, a o tom, že když k němu přiložil hlavu, vzpomněl si na den, kdy ho bratr vzal do Dutch Hill, aby se podíval na Sídlo. Vyprávěl o šálku a jehle a o tom, jak se jehlový ukazatel stal zbytečný, když si uvědomili, že paprsek ovlivní vše, čeho se dotýká, dokonce i ptáky na nebi.

Na tomto místě se slova chopila Susannah. Když vyprávěla o tom, jak Eddie začal vyřezávat klíč ze dřeva, Jake si lehl, založil ruce za hlavou a pozoroval, jak mračna pomalu běží k městu přímým jihovýchodním směrem. Pozoroval ten uspořádaný vzorec, do kterého se mraky stavěly a který prozrazoval přítomnost paprsku jasně jako kouř z komína, jenž ukazuje směr větru.

Zakončila příběh tím, jak konečně vytáhli Jakea do tohoto světa a jedním rázem a dokonale tak zacelili puklinu v jeho a Rolandových vzpomínkách, stejně jako Eddie zavřel dveře v mluvícím kruhu. Jediný fakt, který vynechala, vlastně nebyl vůbec žádný fakt - aspoň zatím. Nakonec netrpěla žádnými ranními nevolnostmi a jedna vynechaná perioda ještě nic neznamená. Jak by Roland možná řekl, ten příběh bylo lépe ponechat na jiný den.

Ale když domluvila, litovala, že nemůže zapomenout na to, co řekla teta Talitha, když jí Jake pověděl, že toto je teď jeho domov: *Bohové nechť tě politují, protože slunce tohoto světa zapadá. Zapadá navěky.*

„A teď je řada na tobě, Jakeu,“ řekl Roland.

Jake se posadil a zadíval se k Ludu, kde okna západních věží odrážela světlo pozdního odpoledne ve zlatých plátech. „Je to všechno bláznivé,“ zamumlal, „ale skoro to dává smysl. Jako sen, když se probudíte.“

„Možná ti můžeme pomoci ten smysl najít,“ řekla Susannah.

„Možná ano. Aspoň mi pomůžete přemýšlet o tom vlaku. Už jsem unavený z toho přemýšlení o Blaineovi.“ Vzdychl. „Víte, čím prošel Roland, když žil dva životy najednou, takže tohle můžu vynechat. Stejně nevím, jestli bych dokázal vysvětlit, jaké to bylo, a ani nechci. Bylo to strašné. Myslím, že radši začnu svou Závěrečnou slohovou prací, protože tehdy jsem si konečně přestal myslet, že to celé třeba samo přejde.“ Zachmuřeně se po nich rozhlédl. „Tehdy jsem se vzdal.“

Jake svým vyprávěním doprovodil slunce k západu.

Pověděl jim všechno, co si pamatoval, začal prací *Jak chápu pravdu* a skončil nestvůrným dveřníkem, který se doslova vyloupil z ostění a zaútočil na něj. Ostatní tři ho poslouchali a ani jednou ho nepřerušili.

Když skončil, Roland se otočil k Eddiemu a z očí mu svítila směsice pocitů, které Eddie zprvu považoval za úžas. Pak si uvědomil, že se dívá na silné vzrušení... a velký strach. V ústech mu vyschlo. Protože jestli se bojí Roland -

„Pořád pochybuješ, že se naše světy překrývají, Eddie?“

Zavrtěl hlavou. „Jistěže ne. Šel jsem stejnou ulicí a šel jsem v jeho šatech! Ale... Jakeu, můžu se na tu knížku podívat? Na *Karlíka Šššš*?“

Jake sáhl po batohu, ale Roland mu zadržel ruku. „Ještě ne,“ řekl. „Vrať se k tomu prázdnému pozemku, Jakeu. Vyprávěj tu část ještě jednou. Snaž se vzpomenout na každou podrobnost.“

„Možná bys mě měl zhypnotizovat,“ navrhl Jake vážavě. „Jak jsi to už jednou udělal, na té dostavníkové stanici.“

Roland zavrtěl hlavou. „To není nutné. To, co se ti stalo na tom pozemku, je nejdůležitější událost tvého života, Jakeu. I našich životů. Vzpomeneš si na všechno.“

Jake se tedy pustil znovu do vyprávění. Všem bylo jasné, že jeho zkušenost na prázdné parcele tam, kde kdysi stávalo lahůdkářství Tor-
na a Gerryho, je tajným srdcem *ka-tet*, které sdíleli. V Eddieho snu Umělecké lahůdkářství pořád stálo. V Jakeově skutečném světě už bylo zbouráno, ale v obou případech to místo mělo ohromnou moc, jako talisman. Roland rovněž nepochyboval, že ten prázdný pozemek s rozbitými cihlami a skleněnými střepy je jinou verzí toho, co Susannah znala jako Paběrky, a místa, která on sám uviděl ke konci vidění na golgotě plné kostí.

Když tuto část svého příběhu odvyprávěl podruhé, tentokrát velmi pomalu, zjistil Jake, že to, co pistolník řekl, je pravda: vzpomněl si na vše. Jeho schopnost vybavit si ten prožitek se natolik zlepšila, až se skoro zdálo, že vše prožívá znovu. Pověděl jim o nápisu, který hlásal, že na místě, kde bývalo lahůdkářství Toma a Gerryho, mělo stát Síd-

lišť Želví zátoka. Dokonce si vzpomněl na básničku, kterou kdosi nasprejoval na ohradu, a odříkal ji:

„Vidím ŽELVU obrovitou,
krunýřem hne zemí celou.
Jestli běhat chceš a hrát,
PAPRSEK ti řekne jak.“

Susannah zamumlala: „Myšlenky má pomalé, ale vždycky laskavé, není to tak, Rolande?“

„Cože?“ ozval se Jake. „Jak je co?“

„Jedna básnička, kterou jsem se učil jako dítě,“ řekl Roland. „To je jiné spojení, které opravdu o něčem vypovídá, ale nejsem si jist, jestli to opravdu potřebujeme vědět... ale člověk nikdy neví, kdy mu trocha porozumění přijde vhod.“

„Dvanáct portálů spojených šesti Paprsky,“ řekl Eddie. „Začali jsme u Medvěda. Půjdeme jenom doprostřed - k Věži - ale kdybychom šli až na druhý konec, došli bychom k portálu Želvy, že?“

Roland přikývl. „Určitě ano.“

„Portál Želvy,“ opakoval Jake zamyšleně a převaloval ta slova v ústech, jako by je ochutnával. Potom jim znovu vyprávěl o tom nádherném sboru, o tom, jak si uvědomil, že všude jsou tváře a příběhy a historie, a o své sílící víře, že klopýtl o cosi velmi podobného jádru veškerého jsoucna. Nakonec jim znovu vyprávěl o tom, jak našel klíč a viděl růži. Vybavil si všechno tak jasně, že začal plakat, i když si to asi neuvědomoval.

„Když se otevřela,“ řekl, „uviděl jsem, že střed tvoří ta nejzářivější žlutě, jakou jste v životě viděli. Nejdřív jsem si myslel, že je to pyl a že vypadá tak zářivě proto, že všechno na tom pozemku vypadalo zářivě. I když jsem se podíval na staré obaly od sušenek a pивní plechovky, měl jsem dojem, že se dívám na nejnádhernější obrazy, jaké kdy člověk spatřil. Jenomže pak jsem si uvědomil, že je to slunce. Vím, že to zní divně, ale bylo to slunce. A nebylo jen jedno. Byla to -“

„Byla to všechna slunce,“ zamumlal Roland. „Bylo to všechno skutečné.“

„Ano! A bylo to správně - ale zároveň špatně. Nedokážu vysvětlit, v čem to bylo špatně, ale bylo to tak. Bylo to jako dva srdeční tepy,

jeden uvnitř dalšího, a ten uvnitř má nějakou nemoc. Nebo infekci. A pak jsem omdlel.“

23

„Ty jsi na konci svého snu viděl totéž, vid', Rolande?“ zeptala se Susannah. Hlas jí ztichl úctou a bází. „To stéblo trávy, které jsi viděl ke konci, myslel sis, že to stéblo je fialové, protože bylo potřísněné barvou.“

„Nerozumíš,“ řekl Jake. „Ono opravdu bylo fialové. Když jsem se na něj díval tak, jak bylo doopravdy, bylo fialové. Žádnou takovou trávu jsem ještě neviděl. Ta barva byla jen maskování. Jako když se ten dveřník maskoval za starý opuštěný dům.“

Slunce se dotklo obzoru. Roland požádal Jakea, aby jim teď ukázal knížku *Karlík Šš-šš* a přečetl jim ten příběh. Jake nechal knížku kolovat. Eddie i Susannah se dlouho dívali na obálku.

„Já tu knížku měl, když jsem byl malý,“ řekl Eddie nakonec. Mluvil klidně a naprosto sebejistě. „Pak jsme se přestěhovali z Queensu do Brooklynu - nebyly mi ještě čtyři roky - a já ji ztratil. Ale pamatuju si ten obrázek na obálce. A měl jsem stejný pocit jako ty, Jakeu. Nelíbil se mi. Nedůvěřoval jsem mu.“

Susannah zvedla oči a podívala se na Eddieho. „Já ji měla taky - jak bych mohla zapomenout na tu holčičku, která se jmenovala stejně jako já... jenomže tehdy to bylo samozřejmě moje prostřední jméno. A měla jsem z toho vlaku stejný pocit. Nelíbil se mi a nedůvěřovala jsem mu.“ Poklepala prstem na obálku knihy, než ji podala Rolandovi. „Měla jsem pocit, že ten úsměv je strašně falešný.“

Roland se na knížku jen zběžně podíval, než se znovu podíval na Susannah. „Ty jsi ji také ztratila?“

„Ano.“

„Vsadím se, že vím kdy,“ řekl Eddie.

Susannah přikývla. „Nepochybuju. Bylo to potom, co mi ten chlap hodil cihlu na hlavu. Když jsme jeli na sever na svatbu tetě Modřince, tak jsem ji měla. Měla jsem ji ve vlaku. Pamatuju si to, protože jsem se pořád ptala táty, jestli nás táhne Karlík Šš-šš. Nechtěla jsem, aby to byl Karlík, protože jsme měli jet do Elizabeth v New Jersey a já si

myslela, že Karlík by nás odvezl kdovíkam. Neskončil nakonec tím, že vozil lidi po nějakém hračkářství nebo něčem takovém, Jakeu?“

„Po zábavním parku.“

„Ano, samozřejmě. Je tam obrázek, jak nakonec veze děti po tom parku, že? Všichni se usmívají a chechtají, jenomže já měla vždycky pocit, že spíš vypadají, jako by křičeli, ať je pustí ven.“

„Ano!“ zvolal Jake. „Ano, přesně tak! Přesně tak!“

„Myslela jsem si, že Karlík by nás zavezl někam na svoje místo - tam, kde bydlel - místo na tetinu svatbu, a už by nás nikdy nepustil domů.“

„Nemůžeš se už vrátit domů,“ zamumlal Eddie a rukama si nervózně prohrábl vlasy.

„Celou dobu, co jsme seděli ve vlaku, jsem tu knížku nedala z ruky. Dokonce si pamatuju, jak jsem si myslela - Jestli se nás pokusí ukrást, budu vytrhávat stránky, dokud toho nenechá. Ale samozřejmě jsme dojeli tam, kam jsme měli, a taky včas. Táta mě dokonce vzal dopředu, abych se mohla podívat na lokomotivu. Byla dieselová, žádná parní, a vzpomínám si, jak mě to rozveselilo. Potom, po svatbě, mi ten Mort hodil cihlu na hlavu a já byla dlouho v komatu. Pak už jsem *Karlíka Šš-šš* nikdy neviděla. Až dnes.“ Zaváhala, pak dodala: „Pokud vím, může to být klidně ta moje knížka - nebo Eddieho.“

„Ano, nejspíš je to tak,“ řekl Eddie. Byl bledý a vážný... a pak se usmál jako kluk. „Koukněme se na ŽELVIČKU vyčuranou, když jde o Paprsek, jde všechno sakra stranou.“

Roland pohlédl k západu. „Slunce se sklání. Přečti ten příběh, než ztratíme světlo, Jakeu.“

Jake otočil na první stránku, ukázal jim obrázek strojevůdce Boba v Karlíkově kabině, a začal: „Bob Brooks byl strojevůdcem u společnosti Středosvětské železnice, na trati ze St. Louis do Topeky...“

24

„...a pak ho děti každou chvíli uslyšely, jak si zpívá svou starou písničku tím svým tichým bručivým hlasem,“ dokončil Jake. Ukázal jim poslední obrázek - veselé děti, které možná ve skutečnosti křičely - a pak knížku zavřel. Slunce zapadlo. Nebe bylo fialové.

„No, ne že by to sedělo dokonale,“ řekl Eddie, „spíš je to jako sen, ve kterém voda občas teče do kopce - ale sedí to dost dobře, aby mě to vyděsilo jako blbce. Tohle je Středosvět - Karlíkovo území. Jenomže tamten se vůbec nejmenuje Karlík. Ten se jmenuje Blaine Mono.“

Roland se díval na Jakea. „Co myslíš?“ zeptal se. „Měli bychom město obejít? Držet se od toho vlaku dál?“

Jake se rozmýšlel, hlavu skloněnou, rukama se nepřítomně probíral hustou, hedvábnou srstí Ocha. „Rád bych,“ řekl nakonec, „ale jestli jsem ty věci o *ka* pochopil správně, tak bychom asi neměli.“

Roland přikývl. „Jestli je to *ka*, nemá cenu se ptát, co máme nebo nemáme dělat. Kdybychom se město pokusili obejít, zjistili bychom, že nás okolnosti nutí, abychom se do něj vrátili. V takových případech je lepší poddat se nevyhnutelnému, než to oddalovat. Co myslíš, Eddie?“

Eddie se rozmýšlel stejně dlouho a pečlivě jako Jake. Nechtěl mít nic společného s mluvícím vlakem, který sám jezdí, a ať už se mu říkalo Karlík Šš-šš nebo Blaine Mono, všechno, co jim Jake vyprávěl a přečetl, naznačovalo, že by to mohla být hodně ošklivá práce. Ale museli překonat ohromnou vzdálenost a někde na konci té cesty byla věc, kterou museli najít. A s tím pomyšlením Eddie s úžasem zjistil, že ví přesně, co si myslí a co chce. Zvedl hlavu a skoro poprvé od chvíle, kdy přišel do tohoto světa, se pevně zahleděl do Rolandových bledě modrých očí svýma oříškově hnědýma.

„Chci stanout na tom růžovém poli a chci uvidět Věž, která tam stojí. Nevím, co přijde potom. Truchlící laskavě vynechají květiny, pro nás všechny. Ale to je mi jedno. Chci tam stát. Asi mi nebude vadit, jestli je Blaine ďábel a vlak projíždí cestou k té Věži samotným peklem. Hlasuju, abychom šli.“

Roland přikývl a otočil se k Susannah.

„No, já jsem o Temné věži žádné sny neměla,“ řekla, „takže se mohu touto otázkou obírat na této úrovni - úrovni touhy, to byste asi řekli. Ale uvěřila jsem v *ka* a nejsem tak tupá, abych necítila, když mi někdo začne bušit do hlavy a říkat: Tudy, idiote. Co ty, Rolande? Co myslíš?“

„Myslím, že už jsme pro dnešek mluvili dost, a je čas nechat to až do zítřka.“

„A co *Hádej, hádači!*“ zeptal se Jake, „nechceš se na to podívat?“

„Jindy bude dost času,“ řekl Roland. „Pojďte se trochu vyspat.“

Ale pistolník dlouho neusnul, a když začalo rytmické bubnování, vstal a vrátil se k cestě. Stál tam a díval se na most a město. Byl do morku kostí diplomatem, jakého v něm vycítila Susannah, a věděl, že vlak je dalším krokem na cestě, kterou musí ujít, skoro od chvíle, kdy o něm uslyšel... ale cítil, že by nebylo moudré to říkat. Zvlášť Eddie nesnášel, když ho někdo do něčeho nutil. Když něco takového vycítil, prostě sklonil hlavu, zapřel se nohama, dělal pitomé vtipy a vzpouzel se jako mezek. Tentokrát chtěl to, co chtěl Roland, ale pořád byl ochoten tvrdit, že je den, když Roland říkal, že je noc, a noc, pokud Roland tvrdil, že je den. Bylo bezpečnější našlapovat měkce a jistější se ptát místo nařizovat.

Otočil se a chtěl se vrátit... a ruka mu zajela k pistoli, protože uviděl na okraji cesty tmavou postavu, která se dívala na něj. Netasil, ale udělal by to.

„Zajímalo mě, jestli dokážeš po tom malém představení usnout,“ řekl Eddie. „Hádal jsem, že odpověď zní ne.“

„Vůbec jsem tě neslyšel, Eddie. Učíš se... jenomže tentokrát jsi za tu námahu skoro schytl kulku do břicha.“

„Neslyšel jsi mě, protože jsi toho měl spoustu v hlavě.“ Eddie se k němu připojil a i ve světle hvězd Roland viděl, že Eddieho ani trochu neošálil. Jeho úcta k Eddiemu opět vzrostla. Připomínal mu Cuthberta, ale v mnoha směrech ho Eddie předčil.

Jestli jsem ho podcenil, pomyslel si Roland, mohl bych odejít se zkrvavenou tlapou. A jestli ho nechám padnout nebo udělám něco, co mu bude připadat jako podvod, nejspíš se mě pokusí zabít.

„A co máš v hlavě ty, Eddie?“

„Tebe. Nás. Chci, abys něco věděl. Myslím, že až do dnešního večera jsem prostě předpokládal, že už to víš. Teď si nejsem tak jistý.“

„Tak mi to pověz.“ Znovu ho napadlo: *Jak se podobá Cuthbertovi!*

„Jsme s tebou, protože musíme - to je to tvoje zatracené *ka*. Ale také jsme s tebou, protože chceme. Víím, že to platí o mně a o Susannah, a s Jakem jsem si taky docela jistý. Máš dobrý mozek, můj příteli v *khef*, ale myslím, že si ho musíš schovávat v protibombovém krytu, protože někdy je sakra těžké se k němu propracovat. Chci ji vidět, Rolande. Chápeš, co ti říkám? Chci vidět Věž.“ Podíval se zblízka

Rolandovi do obličeje, ale zřejmě neviděl to, v co doufal, a zoufale zvedl ruce. „Chci prostě říct, abys pustil moje uši.“

„Pustil tvoje uši?“

„Jo. Protože už mě nemusíš nikam tahat. Jdu s osobním souhlasem. My jdeme s osobním souhlasem. Kdybys dnes ve spánku zemřel, pohřbili bychom tě a pak šli dál. Nejspíš bychom nevydrželi dlouho, ale zemřeli bychom na stezce Paprsku. Teď už chápeš?“

„Ano. Teď už ano.“

„Tvrdíš, že mě chápeš, a snad je to pravda... ale věříš mi taky?“

Jistě, pomyslel si. Kam jinam bys mohl jít, Eddie, v tomto světě, který je ti tak cizí? A co jiného bys mohl dělat? Byl by z tebe mizerný farmář.

Ale to bylo zlé a nespravedlivé, a on to věděl. Očerňovat svobodnou vůli zaměňováním s *ka* by bylo horší než rouhání. Bylo by to únavné a hloupé. „Ano,“ řekl. „Věřím ti. Na mou duši ti věřím.“

„Tak se přestaň chovat, jako bychom byli stádo ovcí a ty pastýř, který kráčí za námi a ohání se holí, abychom se my hlupáci nezatoukali z cesty do bažin. Otevři nám svou mysl. Jestli zemřeme v tom městě nebo ve vlaku, chci umřít s vědomím, že jsem byl víc než mezníkem na té tvé šachovnici.“

Roland cítil, jak mu tváře rozpaluje vztek, ale nikdy nedokázal podvádět sám sebe. Měl zlost ne proto, že se Eddie pletl, ale protože ho Eddie prohlédl. Roland pozoroval, jak neustále postupuje vpřed a nechává své vězení stále víc za sebou - stejně jako Susannah, která byla také uvězněna -, a přesto jeho srdce nikdy docela nepřijalo důkaz, který mu smysly předkládaly. Jeho srdce je zřejmě dál vidělo jako jiné, nižší tvory.

Roland se zhluboka nadechl. „Pistolníku, žádám tě o prominutí.“

Eddie přikývl. „Vlezeme tu rovnou do celé vichřice potíží... cítím to a bojím se k smrti. Ale nejsou to tvoje potíže, jsou to naše potíže. Jasně?“

„Ano.“

„Co myslíš, jak zlé to bude v tom městě?“

„Nevím. Vím jenom to, že se o to musíme pokusit a ochránit Jakea, protože ta stará teta říkala, že ho budou chtít obě strany. Trochu to závisí na tom, jak dlouho nám potrvá najít vlak. Mnohem víc záleží na tom, co se stane, až ho najdeme. Kdybychom měli ještě další dva do party, strčil bych Jakea do stěhovací bedny a postavil pistolníky ze

všech stran. Jelikož je nemáme, budeme postupovat v řadě - já vpředu, potom Jake bude tlačit Susannah, a ty budeš zadní voj.“

„Jak hrozné to bude, Rolande? Pokus se to odhadnout.“

„Nemůžu.“

„Myslím, že můžeš. Neznáš to město, ale víš, jak se lidé v tvém světě chovali od chvíle, kdy se všechno začalo rozpadat. Jak hrozné to bude?“

Roland se otočil po směru neutuchajícího bubnování a zamyslel se. „Možná nijak moc. Řekl bych, že bojující muži, kteří tam stále jsou, budou staří a demoralizovaní. Je také možné, že máš pravdu ty, a někteří nám cestou dokonce nabídnou pomoc, stejně jako *ka-tet* v River Crossing. Možná je nevidíme vůbec - oni uvidí nás, obložené železem, a prostě skloní hlavy a nechají nás jít svou cestou. Jestli se to nepodaří, doufám, že se rozprchnou jako krysy, když jich pár postřílíme.“

„A jestli se rozhodnou bojovat?“

Roland se ponuře usmál. „Potom, Eddie, si všichni připomeneme tváře svých otců.“

Eddiemu zasvítily oči v temnotě a Roland si znovu silně připomněl Cuthberta - Cuthberta, který kdysi říkal, že uvěří v duchy, teprve když nějakého chytí do zubů, Cuthberta, se kterým kdysi rozhazoval drobký pod šibenicí.

„Odpověděl jsem ti na všechny otázky?“

„Ne - ale myslím, že tentokrát jsi se mnou hrál na rovinu.“

„Tak dobrou noc, Eddie.“

„Dobrou noc.“

Eddie se otočil a odcházel pryč. Roland se za ním díval. Když teď poslouchal, slyšel ho... ale jen stěží. Také se vydal na zpáteční cestu, ale pak se otočil znovu k temnotě, ve které bylo město Lud.

On je to, co ta stará žena nazvala Pubem. Řekla, že obě strany ho budou chtít.

Nenecháš mě tentokrát spadnout?

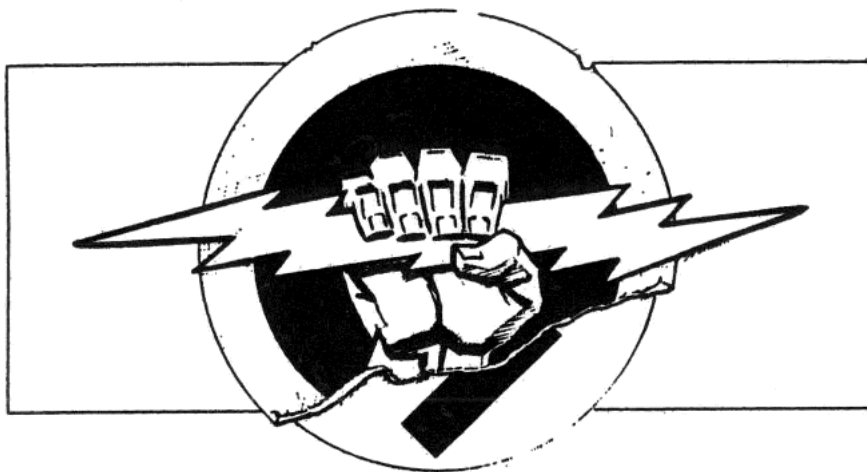
Ne. Tentokrát ne, a už nikdy.

Ale věděl cosi, co nevěděl nikdo jiný. Možná po tom pohovoru, který měl právě s Eddiem, by jim to měl říct... ale pomyslel si, že by si to zatím měl nechat pro sebe.

Ve starém jazyce, který byl kdysi v jeho světě *lingua franca*, většina slov, jako *khef* a *ka*, měla mnoho významů. Slovo *čar* však mělo jenom jeden.

Čar znamenalo smrt.

V. Most a město

O tři dny později narazili na havarované letadlo.

Bylo to dopoledne a Jake na ně ukázal první - upoutal ho světelný záblesk asi deset mil daleko, jako by v trávě leželo zrcadlo. Když přišli blíž, uviděli, že vedle Velké cesty leží veliký tmavý předmět.

„Vypadá jako mrtvý pták,“ řekl Roland. „Veliký.“

„To není žádný pták,“ namítl Eddie. „Je to letadlo. To slunce se odráží určitě od kokpitu.“

Za hodinu stáli mlčky na okraji cesty a dívali se na prastarý vrak. Na rozedraném trupu stály tři tlusté vrány a drze hleděly na příchozí. Jake sebral z okraje cesty kámen a hodil ho po nich. Vrány se nemotorně vznesly a rozhořčeně zakrákaly.

Letadlo mělo ulomené křídlo, které leželo asi třicet yardů od něj a vypadalo ve vysoké trávě jako stín potápějící se paluby. Zbytek letadla byl poměrně netknutý. Kokpit byl v místě, kde do něj narazila pilotova hlava, popraskaný jako pavučina. Zůstala tam veliká, rezavě zbarvená skvrna.

Ochu zašel k místu, kde z trávy trčely tři rezivé listy vrtule, očichal je a pak se spěšně vrátil k Jakeovi.

Z muže v kokpitu byla na prach vysušená mumie, která měla na sobě koženou vestu s podšívku a přilbu se špičkou nahoře. Rty už zmizely, takže byly vidět zuby v posledním zoufalém šklebu. Prsty, které byly kdysi veliké jako párky, ale teď z nich zbyly jen kůží potažené kosti, svíraly volant řízení. Lebka byla v místě, kde narazila do kokpitu, proražena a Roland se domyslel, že ty zelenošedé šupiny, které muži pokrývaly levou stranu obličeje, byly zbytky jeho mozku. Mrtvý měl hlavu zvrácenou vzad, jako by si i v okamžiku smrti byl jist, že dokáže znovu vystoupat do nebe. Zbývající křídlo stále trčelo z bujně trávy. Byly na něm vybledlé insignie, které znázorňovaly pět svírající blesk.

„Zdá se, že teta Talitha se přece jenom pletla a ten starý albín měl pravdu,“ řekla Susannah bázlivě. „To byl určitě David Quick, ten vyhnaný princ. Podívej se, jak je veliký, Rolande - museli ho namazat, aby ho do toho kokpitu dostali!“

Roland přikývl. Vedro a léta udělaly z muže v mechanickém ptáku pouhou kostru obalenou suchou kůží, ale stejně bylo vidět, jak měl široká ramena a jak byla znetvořená lebka masivní. „Tak padl lord Perth,“ řekl, „a krajina se otrásla hromem.“

Jake se na něj tázavě podíval.

„Je to z jedné staré básně. Lord Perth byl obr, který vytáhl do války s tisícem mužů, ale ještě byl ve své zemi, když po něm malý chlapec hodil kamenem a zasáhl ho do kolena. Zakolísal, tíha zbroje ho strhla k zemi a on si v pádu zlomil vaz.“

Jake řekl: „To je jako náš příběh o Davidovi a Goliášovi.“

„Nehořelo tu,“ poznamenal Eddie. „Vsadím se, že mu právě došlo palivo, a tak se pokusil nouzově přistát na silnici. Možná to byl psanec a barbar, ale stejně měl pořádnou kuráž.“

Roland přikývl a podíval se na Jakea. „Nevadí ti to?“

„Ale ne. Kdyby ten chlapík byl ještě, víte, jaksi mokřejší, možná by to bylo horší.“ Jake se podíval z mrtvého muže v letadle na město. Lud byl mnohem blíže a byl mnohem zřetelnější, a i když viděli ve věžích mnoho rozbitých oken, tak se Jake stejně jako Eddie nevzdal tak docela naděje, že tam najdou nějakou pomoc. „Vsadím se, že když zahynul, ve městě se všechno rozpadlo.“

„Myslím, že bys tu sázku vyhrál,“ řekl Roland.

„Víš co?“ Jake si znovu prohlížel letadlo. „Lidé, kteří postavili to město, možná stavěli i letadla, ale jsem si docela jistý, že tohle je od nás. Měl jsem ve škole referát o leteckých soubojích, když jsem byl v páté třídě, a myslím, že ho poznávám. Rolande, můžu se podívat blíž?“

Roland přikývl. „Půjdu s tebou.“

Spolu došli k letadlu a cestou jim tráva šustila kolem nohou. „Podívej,“ řekl Jake. „Vidíš ten kulomet pod křídlem? To je vzduchem chlazený německý model, a letadlo je Focke-Wulf z doby těsně před druhou světovou válkou. Vím to určitě. Tak co tu dělá?“

„Spousta letadel zmizela,“ řekl Eddie. „Vezmi si například bermudský trojúhelník. To je místo nad jedním naším oceánem, Rolande. Prý je prokletý. Možná jsou to jenom velké dveře - mezi našimi světy - takové, co jsou pořád otevřené.“ Eddie nahrbil ramena a počastoval je mizernou napodobeninou Roda Serlinga. „Připoutejte se, prosím, a připravte se na turbulence: letíte do... Rolandovy zóny!“

Jake a Roland, kteří už stáli pod zbývajícím křídlem, si ho nevší-
mali.

„Zvedni mě, Rolande.“

Roland zavrtěl hlavou. „To křídlo vypadá pevné, ale není - leží ta-
dy už dlouho, Jakeu. Spadl bys.“

„Tak mi udělej stoličku.“

Eddie řekl: „Já to udělám, Rolande.“

Roland si chvíli prohlížel zmrzačenou pravačku, pak pokrčil rame-
ny a spojil ruce. „To zvládnou. Je lehký.“

Jake shodil mokasín a zlehka došlápl na Rolandovy dlaně. Ochu
začal pronikavě štěkat, ale Roland nepoznal, jestli vzrušením nebo na
poplach.

Jake se hrudí přitiskl k rezivé klapce na křídle a zadíval se přímo
na znak pěsti a blesku. Na jednom okraji se znak z povrchu křídla
odlupoval. Jake chytil odchlíplý okraj znaku a zatáhl. Oddělil se od
křídla tak lehko, že by spadl na Eddieho, který stál hned za ním, kdy-
by mu Eddie nepodepřel zadek.

„Já to věděl,“ zvolal Jake. Pod pěstí a bleskem byl jiný symbol, a
teď byl skoro celý vidět. Byla to svastika. „Jenom jsem se chtěl pře-
svědčit. Můžeš mě postavit na zem.“

Vydali se znovu k cestě, ale ocas letadla viděli to odpoledne po-
každé, když se ohlédli. Vyčníval z vysoké trávy jako náhrobek lorda
Pertha.

2

Ten večer byla řada na Jakeovi, aby rozdělal oheň. Když poskládal
dříví tak, aby byl pistolník spokojen, podal mu Roland své křesadlo.
„Podíváme se, jak ti to půjde.“

Eddie a Susannah seděli stranou, a drželi se přátelsky kolem pasu.
K večeru Eddie našel u cesty jasně žluté květiny, a tak je pro ni natr-
hal. Susannah si je zastrkala do vlasů a pokaždé, když se na Eddieho
podívala, rty se jí zvlhly úsměvem a oči rozzářily. Roland si takových
věcí všiml a těšily ho. Jejich láska se prohlubovala a sílila. To bylo
dobré. Bude muset být opravdu hluboká a silná, pokud má přežít mě-
síce a roky, které je čekají.

Jake vykřesal jiskru, ale dopadla kus od třísek.

„Dej si to křesadlo blíž,“ radil mu Roland, „a drž je v klidu. A nebouchej do něj tou ocílkou, Jakeu; škrábni s ní.“

Jake to zkusil znovu a tentokrát jiskra dopadla přímo do třísek. Objevil se proužek kouře, ale žádný oheň.

„Myslím, že mi to moc nejde.“

„Však to zvládneš. Zatím přemýšlej o tomhle. Co je oblečeno, když padne noc, a uklizeno, když začíná rozbřesk?“

„Co?“

Roland přitáhl Jakeovy ruce ještě blíž k hromádce chroští. „Myslím, že tohle v tvé knížce není.“

„Aha, to je hádanka!“ Jake vykřesal další jiskru. Tentokrát v třískách zaplápolal plamínek, který vzápětí zhasl. „Ty taky nějaké znáš?“

Roland přikývl. „Ne nějaké - spousty. Jako kluk jsem jich určitě znal tisíc. Patřily k mým studiím.“

„Opravdu? Proč by měl někdo studovat hádanky?“

„Vannay, můj učitel, říkal, že chlapec, který umí vyluštit hádanku, umí také přemýšlet za roh. Každý pátek v poledne jsme měli hádankářskou soutěž, a kdo vyhrál, chlapec nebo děvče, mohl odejít ze školy dřív.“

„Odcházel jsi dřív ze školy často, Rolande?“ zeptala se Susannah.

Zavrtěl hlavou, pousmál se. „Měl jsem hádanky rád, ale nikdy jsem v nich nebyl moc dobrý. Vannay říkal, že je to tím, že příliš všechno rozebírám. Otec tvrdil, že je to tím, že mám moc malou představivost. Myslím, že oba měli pravdu... ale otec měl té pravdy asi trochu víc. Vždycky jsem dokázal tasit pistoli rychleji než kterýkoli z kamarádů a střílel jsem lépe, ale nikdy jsem nedokázal dobře přemýšlet za roh.“

Susannah, která pečlivě sledovala, jak Roland jedná se starými lidmi v River Crossing, si pomyslela, že se pistolník podceňuje, ale nic neřekla.

„Někdy, za zimních večerů, se ve Velké síni pořádaly hádankářské soutěže. Když soutěžili jen mladí, vyhrál vždycky Alain. Když hráli také dospělí, byl to vždycky Cort. Zapomněl víc hádanek, než jsme my ostatní znali dohromady, a po pouťovém hádání si Cort vždycky odnášel domů husu. Hádanky mají velkou moc, a každý nějakou zná.“

„Dokonce i já,“ řekl Eddie. „Například, co je horší než přejet Pepíčka?“

„To je pitomé, Eddie,“ řekla Susannah, ale zároveň se usmívala.

„Seškrabovat ho z blatníků!“ zařval Eddie a zasmál se, protože Jake vyprskl smíchy a shodil si hromádku poskládaných třísek.

„Hopsá hejsa, takovejch znám milion, lidí!“

Roland se však nesmál. Vlastně vypadal trochu uraženě. „Odpusť, že to říkám, Eddie, ale to bylo poněkud hloupé.“

„Ježíši, Rolande, promiň.“ Eddie se nepřestal usmívat, ale vypadal trochu otráveně. „Pořád zapomínám, že ti smysl pro humor ustřelili v křížáckém tažení neviňátek nebo kde.“

„Já prostě беру hádanky vážně. Učili mě, že schopnost luštit je známkou rozumné a uvažující mysli.“

„No, nikdy nemůžou nahradit Shakespearova díla nebo kvadratickou rovnici,“ řekl Eddie. „Chci tím říct, abychom se nenechali unést.“

Jake se zamyšleně díval na Rolanda. „V té mé knížce stojí, že dávání hádanek je nejstarší hra, jakou lidé pořád hrají. Myslím v našem světě. A hádanky bývaly docela vážná věc, nejen žerty. Lidé se kvůli nim zabíjeli.“

Roland se díval do houstnoucí tmy. „Ano. Už jsem viděl, že se to stalo.“ Vzpomínal si na jedno pouťové hádání, které skončilo nikoli předáním husy vítězi, ale dýkou v hrudi šilhavého muže v čapce s rolničkami. Cortovou dýkou. Ten muž byl potulný zpěvák a akrobat, jenž se pokusil podvést Corta tím, že ukradl soudci příruční torbičku, ve které byly na kouscích kůry uschovány odpovědi.

„No, tak se *omlouu-uuvám*,“ pitvořil se Eddie.

Susannah se dívala na Jakea. „Úplně jsem zapoměla na tu knížku hádanek, kterou jsi přinesl. Můžu se teď na ni podívat?“

„Jasně. Je u mě v batohu. Ale odpovědi v ní nejsou. Možná proto mi ji pan Věž dal zadar-“

Najednou mu kdosi bolestivě sevřel rameno.

„Jak se jmenoval?“ zeptal se Roland.

„Pan Věž,“ odpověděl Jake. „Calvin Věž. Já ti to neříkal?“

„Ne.“ Roland pomalu pustil Jakeovo rameno. „Ale když to teď slyším, ani mě to nepřekvapuje.“

Eddie otevřel Jakeův batoh a našel *Hádej, hádači!*. Hodil knížku Susannah. „Víš, vždycky jsem si myslel, že ten vtip s přejetým Pepíčkem je dobrej. Možná nevkusnej, ale dost dobrej.“

„Vkus mě nezajímá,“ řekl Roland. „Ta hádanka nedává smysl a nemá řešení, a proto je hloupá. Dobrá hádanka taková není.“

„Ježíši! Vy jste chlapi tyhle věci brali vážně, co?“

„Ano.“

Jake mezitím znovu stavěl třísky do hraničky a dumal nad hádankou, která celou debatu začala. A usmál se. „Oheň. To je ta odpověď, že? Oblékneš ho na noc a ráno je uklizený. Když se místo oblékat řekne přichystat, je to jednoduché.“

„Přesně tak.“ Roland se také na Jakea usmál, ale oči upíral na Susannah a pozoroval, jak listuje malou, ohmatanou knížkou. Když se tak díval na její soustředěně zamračený výraz a nepřítomné pohyby, kterými si upravovala žlutý květ ve vlasech, který jí chtěl vyklouznout, napadlo ho, že sama možná vycítila, že ta ohmataná knížka hádanek může být stejně důležitá jako *Karlík Šš-šš...* možná důležitější. Přesunul pohled na Eddieho a znovu se ho zmocnilo rozhořčení nad Eddieho hloupou hádankou. Ten mladý muž měl s Cuthbertem další společný rys, tentokrát méně šťastný: Roland měl někdy chuť jím trást tak dlouho, dokud by mu netekla z nosu krev a zuby nevypadaly.

Klid, pistolníku - klid! promluvil mu v hlavě Cortův hlas, který se skoro smál, a Roland s veškerou rozhodností odsunul emoce na vzdálenost paže od sebe. Šlo mu to lehčeji, když si vzpomněl, že Eddie nedokáže zabránit svým občasným úletům do nesmyslů. Povahu také aspoň částečně formuje *ka* a Roland dobře věděl, že je v tom víc Eddieho než nerozumu. Pokaždé, když už začal dělat tu chybu a myslet si, že to tak není, pořádně se rozpomněl na jejich rozhovor u silnice před třemi dny, když ho Eddie obvinil, že je využívá jako milníky na své vlastní soukromé šachovnici. To ho rozzlobilo... ale natolik se to blížilo pravdě, že ho to také zahanbilo.

Spokojený Eddie si těchto dlouhých úvah vůbec nebyl vědom a položil další otázku: „Co je to, je to zelené, váží to sto tun a žije na dně moře?“

„Já vím,“ ozval se Jake. „Moby Smrk. Velká zelená velryba.“

„Pitomost,“ zamumlal Roland.

„Jo - ale právě v tom má být ta legrace,“ vysvětloval Eddie. „Taky vtipy tě mají přinutit myslet za roh. Víš.“ Podíval se Rolandovi do tváře, zasmál se a rozhodil rukama. „No nic. Vzdávám se. Ty bys to nikdy nepochopil. Ani za milion let. Podíváme se na tu zatracenou knížku. Dokonce se ji pokusím brát vážně... tedy pokud se můžeme nejdřív trochu najíst.“

„Dej si bacha,“ řekl pistolník a mírně se usmál.

„Co?“

„To znamená, že platí.“

Jake škrábl ocílkou po pazourku. Vyskočila jiskra a třísky tentokrát chytily. Jake se spokojeně posadil a díval se, jak se plamínky rozrůstají, a držel Ocha kolem krku. Měl ze sebe docela radost. Zapálil večerní oheň... a uhodl Rolandovu hádanku.

3

„Já jednu mám,“ řekl Jake, když pojedli večerní burritos.

„Je hloupá?“ zeptal se Roland.

„Ne. Je opravdová.“

„Tak mi ji zkus říct.“

„Dobře. Co umí běhat, ale nikdy nechodí, co má ústa, ale nikdy nemluví, co má lože, ale nikdy nespí, co má hlavu, ale nikdy nepláče?“

„Ta je dobrá,“ řekl Roland laskavě, „ale stará. Řeka.“

Jake trochu schlípl. „Tebe je fakt těžké dostat.“

Roland hodil poslední sousto burritos Ochovi, který se na ně dychtivě vrhl. „Ale ne. Já jsem to, čemu Eddie říká ranař. Měl bys vidět Alaina. Sbíral hádanky jako dáma sbírá ctitele.“

„To už je vtip, Rolande, kamaráde milý,“ upozornil ho Eddie.

„Děkuju. Zkuste tuhle: Co se skrývá v houštině, a co stojí v houštině? Nejprve bílé, potom červené. Čím je buclatější, tím to má stará žena radši?“

Eddie se rozchechtal. „Bimbas!“ zaječel. „To je síla, Rolande! Ale líbí se mi to. To se mi *lííbííí!*“

Roland zavrtěl hlavou. „Odpověděl jsi špatně. Dobrá hádanka je někdy utajená ve slovech, jako ta Jakeova o řece, ale někdy je jako kouzelnický trik, přinutí tě, aby ses podíval určitým směrem, a přitom sama míří jinam.“

„Je dvojí,“ řekl Jake. Vysvětlil, co mu říkal Aaron Deepneau o Samsonově hádance. Roland přikývl.

„Je to jahoda?“ zeptala se Susannah a vzápětí si sama odpověděla.

„Jistěže ano. Je to jako skládačka. Uvnitř je skrytá metafora. Jakmile člověk tu metaforu pochopí, může hádanku rozluštit.“

„Metaforuju sex, ale vrazila mi facku a odkráčela, když jsem se ptal,“ sdělil jim Eddie smutně. Nikdo si ho nevšímal.

„Když místo skrývá dosadíš roste,“ pokračovala Susannah, „je to snadné. Nejdřív bílá, vyrostete v červenou. Když vyrostete a zbuclatí, mají ji staré ženy nejradši.“ Vypadala sama se sebou spokojená.

Roland přikývl. „Vždycky jsem jako odpověď slyšel bluma, ale obě odpovědi určitě znamenají totéž.“

Eddie zvedl knížku *Hádej, hádači!* a začal jí listovat. „Co tahle, Rolande? Kdy brána není brána?“

Roland se zamračil. „Má to být další tvůj hloupý kousek? Protože moje trpělivost -“

„Ne. Slíbil jsem, že to budu brát vážně, a taky to dělám - aspoň se snažím. Je to z téhle knížky a já náhodou znám odpověď. Slyšel jsem ji ještě jako kluk.“

Jake, který rovněž znal odpověď, mrkl na Eddieho. Eddie mrkl také a pobaveně si všiml, že Ochu se také snaží zamrkat. Brumlák však pořád zavíral obě oči najednou a nakonec to vzdal.

Roland a Susannah si zatím lámali hlavu. „Určitě to má něco společného s hradbami, pouty,“ řekl Roland. „Brána, brána. Kdy brána není brána... hmmm.“

„Hmmm,“ udělal Ochu. Napodobil Rolandův zamyšlený tón naprosto dokonale. Eddie znovu mrkl na Jakea. Jake si zakryl pusou, aby skryl úsměv.

„Odpověď zní smrt?“ zeptal se Roland nakonec.

„Ne.“

„Okno,“ řekla Susannah najednou rozhodně. „Kdy brána není brána? Když je to okno.“

„Ne.“ Eddie se už usmíval od ucha k uchu, ale Jake užasl, jak daleko ti dva zabloudili od správné odpovědi. Tady se odehrává nějaké kouzlo, pomyslel si. Docela obyčejné, jak už tak kouzla bývají, žádné létající koberce nebo mizející sloni, ale přesto kouzlo. Najednou viděl to, co dělají - obyčejné hrátky s hádankami u táboráku - v docela jiném světle. Jako by si hráli na slepou bábu, jenomže tentokrát pásku přes oči tvořila slova.

„Vzdávám se,“ řekla Susannah.

„Ano,“ přidal se Roland. „Pověz, jestli znáš odpověď.“

„Odpověď zní dána. Brána není brána, když je dána. Chápeš?“ Eddie se díval, jak se Rolandův obličej rozsvěcí poznáním, a trochu bojácně se zeptal: „Je tahle hádanka špatná? Snažil jsem se tentokrát naprosto vážně, Rolande - fakt.“

„Vůbec nebyla špatná. Naopak, je docela dobrá. Cort by ji určitě uhodl. Alain asi taky, ale stejně je dost chytrá. Já jsem udělal to, co vždycky ve škole: zkomplikoval jsem to víc, než to ve skutečnosti bylo, a střelil vedle.“

„Opravdu na tom něco je, že?“ dumal Eddie. Roland přikývl, ale Eddie to neviděl. Díval se do ohně, kde v uhlících rozkvétaly a vadly desítky růží.

Roland řekl: „Ještě jednu a půjdeme zalehnout. Jenomže ode dneška budeme hlídat. Ty první, Eddie, potom Susannah. Já si vezmu poslední hlídku.“

„A co já?“ zeptal se Jake.

„Později si můžeš taky jednu vzít. V této chvíli je důležitější, aby ses vyspal.“

„Opravdu si myslíš, že je nutné stavět hlídky?“ zeptala se Susannah.

„Nevím. A to je nejlepší důvod, abychom to udělali. Jakeu, vyber nám nějakou hádanku z knížky.“

Eddie podal *Hádej, hádači!* Jakeovi, který zalistoval stránkami a nakonec se zastavil skoro vzadu. „Páni! Tohle je teda číslo.“

„Tak si ji poslechneme,“ řekl Eddie. „Jestli ji nerozluštím já, určitě to zvládne Suze. Na poutích po celé zemi nás znají jako Eddieho Deana a jeho Hádankovou královnu.“

„Dneska večer jsme vtipní, co?“ poznamenala Susannah. „Uvidíme, jak budeš vtipný, až si odsedíš hlídku u cesty až do půlnoci, děťátko.“

Jake četl: „Je něco, a to není nic, a přesto to má jméno. Je to někdy veliké a jindy nepatrné, mísí se nám do hovoru, mísí se nám do zábavy a hraje při každé hře.“

Probírali tu hádanku skoro čtvrt hodiny, ale nikdo neměl ani představu o odpovědi.

„Možná někoho z nás napadne řešení, až usneme,“ navrhl Jake. „Tak jsem taky vyluštil tu reku.“

„Nestojí za nic, ta knížka, když má odpovědi vytržené,“ řekl Eddie. Vstal a omotal si koženou pokrývku kolem ramenou jako plášť.

„No, nestála nic. Pan Věž mi ji dal zadarmo.“

„Po čem mám koukat, Rolande?“ zeptal se Eddie. Roland pokrčil rameny a lehl si. „Nevím, ale myslím, že to poznáš, až to uvidíš nebo uslyšíš.“

„Probud' mě, až začneš být ospalý,“ řekla Susannah.
„Klidně se můžeš těšit.“

4

Podél cesty se táhla zarostlá strouha a Eddie se posadil na její břeh s pokrývkou kolem ramenou. Dnes v noci se nebe zatáhlo tenkým závojem mračen, takže hvězdné představení bylo trochu zamlžené. Foukal silný západní vítr. Když Eddie otočil tím směrem tvář, zřetelně ucítil bizony, kterým teď pláň patřila - smíšenou vůni teplé srsti a čerstvého hnoje. Bylo úžasné, jak se mu za těch posledních pár měsíců zbystrily smysly... a zároveň to bylo trochu strašidelné.

Velmi slabě uslyšel zabučet tele.

Otočil se k městu a o chvíli později začal mít dojem, že tam možná vidí vzdálené jiskry světla - ty elektrické svíce z vyprávění dvojčat - ale uvědomoval si, že možná nevidí nic, jenom své zbožné přání.

Seš hodně daleko od Čtyřicátý druhý ulice, zlatíčko - naděje je skvělá věc, ať si říká, kdo chce co chce, ale nedoufej tak usilovně, až bys ztratil z očí jednu jasnou věc: seš hodně daleko od Čtyřicátý druhý ulice. Tam vpředu není New York, to si můžeš přát, jak chceš. Je to Lud a bude takovej, jakej je. A jestli to budeš mít na paměti, možná budeš v pohodě.

Čas na hlídce ubíjel přemýšlením o poslední hádance toho večera. Rolandovo peskování kvůli tomu jeho vtipu o přejetém Pepíčkovvi ho rozladilo a potěšilo by ho, kdyby mohl ráno zahájit tím, že by jim sdělil správnou odpověď. Samozřejmě že nebudou moci zkontrolovat žádnou odpověď, když stránky s řešením chyběly, ale tušil, že dobré hádanky a správné odpovědi se obvykle poznají na první pohled.

Někdy je to veliké a jindy nepatrné. Říkal si, že tohle je vodítko a všechno ostatní je nejspíš falešná stopa. Co bylo někdy velké a jindy nepatrné? Kalhoty? Ne. Kalhoty byly někdy malé a někdy velké, ale v životě neslyšel o kalhotách, které by byly nepatrné. Strom? Stejně jako u kalhot i strom vyhověl jen půlce. Jídlo někdy přesahovalo člověkovy možnosti a jindy nestálo za řeč -

„Útrata,“ zamumlal a už si chvíli myslel, že určitě kápl na řešení - obě půlky padly jako rukavička. Velká útrata znamenala díru do rozpočtu. Nepatrnou útratu člověk udělal v bufetu - když si dal hambur-

ger nebo tuňákovy sendvič. Jenomže ta velká útrata a tuňákový sendvič se nemísí do hovoru ani nehraje v každé hře.

Ucítil zlost a musel se sám sobě usmát, a zanechal té neškodné slovní hříčky z dětské knížky. Přesto začínal věřit, že lidé se opravdu mohou kvůli hádankám zabíjet... pokud byly sázky dost vysoké a došlo k podvádění.

Nech to plavat - děláš přesně to samé, co říkal Roland, myslíš a seš úplně vedle.

Ale o čem jiném měl přemýšlet?

Potom se od města znovu ozvalo bubnování a rázem měl námět. Znělo to pořád stejně. V jednu chvíli bylo skoro ticho a vzápětí bubny zazněly naplno, jako by někdo otočil vypínačem. Eddie došel k okraji cesty, otočil se k městu a zaposlouchal se. Za chvíli se rozhlédl, aby zjistil, jestli bubny neprobudily ostatní, ale byl stále sám. Otočil se znovu k Ludu a přiložil si ruce k uším, aby slyšel líp.

Bum... ba-bum... ba-bumbumbum-bum.

Bum... ba-bum... ba-bumbumbum-bum.

Eddie si byl stále jistější, že se nepletl, když hádal, o co jde. Že nakonec vyřešil aspoň tuhle hádanku.

Bum... ba-bum... ba-bumbumbum-bum.

Pomyšlení, že stojí u opuštěné cesty ve skoro prázdném světě, že stojí asi sto sedmdesát mil od města, které postavila nějaká bájná ztracená civilizace, a poslouchá rockový základ... to bylo bláznivé, ale bylo to bláznivější než semafor, který drnčel a vysouval zrezivělý zelený praporek s nápisem JED? Bylo to bláznivější než nález vraku německého letadla z třicátých let?

Eddie šeptem zazpíval slova písničky od ZZ Top:

*„Jen si dej ještě trochu toho lepidla,
aby ti držel šev těch pěkných džín,
povídám, jó, jó.“*

Slova perfektně seděla. Byl to disko rytmus písničky Poklopec na sucháč. Eddie měl jistotu.

Za chvíli zvuky zmlkly stejně náhle, jako začaly, a Eddie slyšel jenom vítr a o něco slaběji řeku Send, která měla lože, ale nikdy nespala.

Další čtyři dny proběhly bez zvláštních událostí. Šli. Pozorovali, jak most a město rostou a vystupují stále zřetelněji. Tábořili. Jedli. Dávali si hádanky. Střídali se na hlídce (Jake nakonec Rolanda přemluvil, takže držel krátkou hlídku dvě hodiny před svítáním). Spali. Jediná pozoruhodná příhoda se týkala včel.

Kolem poledne třetího dne po nálezu havarovaného letadla k nim dolehlo jakési bzučení a to stále sílilo, až docela zaplnilo vzduch. Nakonec se Roland zastavil. „Tam,“ ukázal k eukalyptovému háji.

„Vypadá to na včely,“ řekla Susannah.

Rolandovy světle modré oči zasvítily. „Možná budeme mít dnes večer zákusek.“

„Nevím, jak bych ti to řekl, Rolande,“ ozval se Eddie, „ale jaksi mám odpor vůči žihadlům.“

„To máme všichni,“ souhlasil Roland, „ale dnes je bezvětrí. Myslím, že bychom je mohli kouřem omámit a vybrat jim pláštěv přímo pod nosem, a nemuseli bychom podpálit půlku světa. Podíváme se.“

Nesl Susannah, která dychtila po tom dobrodružství stejně jako pistolník, k lesíku. Eddie a Jake se loudali pozadu a Ochu, který zřejmě došel k závěru, že zdrženlivost je lepší součástí hrdinství, zůstal sedět na okraji Velké cesty, kde funěl jako pes a pozorně se za nimi díval.

Roland se zastavil na okraji lesíku. „Zůstaňte, kde jste,“ řekl Eddiemu a Jakeovi potichu. „My se půjdeme podívat. Dám vám znamení, jestli bude všechno v pořádku.“ Odnesl Susannah do strakatých stínů pod stromy a Eddie a Jake zůstali na slunci, odkud je pozorovali.

Ve stínu bylo chladněji. Bzučení včel znělo jednotvárně, hypnoticky. „Je jich moc,“ zamumlal Roland. „Je konec léta. Měly by být venku. Ne-“

Zahlédl hnízdo, které se vydouvalo jako nádor z dutiny stromu uprostřed mýtiny, a odmlčel se.

„Co je s nimi?“ zeptala se Susannah potichu a ustrašeně. „Rolande, co je to s nimi?“

Kolem hlavy jí proletěla včela, tlustá a pomalá jako říjnová masařka. Susannah před ní ucukla.

Roland pokynul ostatním, aby přišli za nimi. Udělali to a beze slova se zahleděli na hnízdo. Komůrky nebyly úhledné šestiúhelníky, ale beztvare díry různých velikostí. Samotné hnízdo vypadalo podivně schlíple, jako by do něj někdo udeřil palicí. Včely, které se po hnízdu plazily, byly bílé jako sníh.

„Dnes večer žádný med nebude,“ řekl Roland. „To, co bychom vzali z tamté plástve, by možná chutnalo sladce, ale otrávil by nás to stejně jistě, jako že po noci přichází den.“

Jedna divná bílá včela těžce proletěla Jakeovi kolem hlavy. Ten se zhnuseným výrazem uhnul.

„Čím to je?“ zeptal se Eddie. „Co jim to způsobilo, Rolande?“

„Totéž, co vyprázdnilo celou zem. Totéž, kvůli čemu ještě pořád hodně bizonů rodí neplodné zrudý. Slyšel jsem, že se tomu říkalo Stará válka, Velký oheň, Kataklyzma a Celozemská otrava. Ať už to bylo cokoliv, začaly tím všechny potíže a stalo se to dávno, tisíc let předtím, než se narodili pra-pra-pradědové lidí z River Crossing. Tělesné účinky - ten dvouhlavý bizon a bílé včely a podobně - časem pomíjejí. Viděl jsem to sám. Ostatní změny jsou větší, i když jsou méně vidět, a pořád postupují.“

Dívali se, jak bílé včely lezou po hnízdě, otupělé a skoro úplně bezmocné. Některé se očividně pokoušely pracovat. Většinou však jen lezly sem a tam, vrážely do sebe hlavami a navzájem se přelézaly. Eddie se přistihl, že myslí na jeden záběr ze zpráv, který kdysi viděl. Ukazoval dav lidí, kteří prchali z místa v jednom kalifornském městečku, kde vybuchl plynovod a srovnal se zemí skoro celý městský blok. Ty včely mu připomněly omámené, výbuchem otřesené lidi.

„Měli jste tu jadernou válku, že?“ zeptal se - skoro vyčítavě. „Ti Velcí staří, o kterých tak rád mluvíš... odpálili si ty své velké staré zadky rovnou do pekel. Je to tak?“

„Nevím, co se stalo. Nikdo to neví. Záznamy z těch časů se ztratily a těch pár příběhů je zmatených a odporují si.“

„Pojďte pryč,“ ozval se Jake roztřeseně. „Když se na ně dívám, dělá se mi špatně.“

„Souhlasím, zlato,“ řekla Susannah.

Ponechali tedy včely jejich bezcílnému, rozbitému životu v háji prastarých stromů, a k večeri neměli žádný med.

6

„Kdy nám konečně budeš vyprávět, co víš?“ zeptal se Eddie druhý den ráno. Den byl jasný a nebe modré, ale ve vzduchu byl cítit chlad. Jejich první podzim v tomto světě už byl za dveřmi.

Roland na něj pohlédl. „Co máš na mysli?“

„Rád bych slyšel celý tvůj příběh, od začátku do konce, počínaje Gileadem. Jak jsi tam vyrůstal a jak to nakonec všechno skončilo. Chci vědět, jak jsi zjistil to s tou Temnou věží a proč ses vůbec za ní vydal. Chci vědět, co jsi měl prve za kamarády. A co se s nimi stalo.“

Roland si sundal klobouk, otřel z krempy pot, a pak si ho znovu nasadil. „Asi máš právo to všechno vědět, a všechno ti to povím... ale teď ne. Je to velmi dlouhý příběh. Nečekal jsem, že ho někdy budu někomu vyprávět, a budu ho vyprávět jen jednou.“

„Kdy?“ naléhal Eddie.

„Až přijde ta pravá chvíle,“ řekl Roland a s tím se museli spokojit.

7

Roland se probudil těsně předtím, než s ním začal Jake třást. Posadil se a rozhlédl, ale Eddie a Susannah pořád ještě tvrdě spali, a v prvním slabém ranním světle neviděl pistolník nic znepokojivého.

„Co je?“ zeptal se Jakea potichu.

„Nevím. Možná se perou. Pojd' si poslechnout.“

Roland odhodil pokrývku a následoval Jakea na cestu. Počítal, že už jsou jen tři dny chůze od místa, kde Send protékala před městem, a obzoru vévodil most - postavený přímo podle Paprsku. Zřetelný náklon už byl jasně vidět a pistolník zahlédl nejméně tucet děr tam, kde přepjatá lana popraskala jako struny v lyře.

Dnes v noci jim vítr foukal rovnou do tváře, když se dívali k městu, a zvuky, které k nim vítr přinášel, byly sice slabé, ale zřetelné.

„Je to boj?“ zeptal se Jake.

Roland přikývl a přiložil si ukazovák ke rtům.

Slyšel slabé výkřiky, jakousi ránu, která zněla, jako by padal nějaký obrovský předmět, a bubny - samozřejmě. Pak se ozvala druhá rána, tentokrát zvukomalebnější: zvuk tříštěného skla.

„Ježíš,“ zašeptal Jake a přimáčkl se blíž k pistolníkovi.

Pak se ozvaly zvuky, o kterých Roland doufal, že je neuslyší: rychlé, suché štěkání malých palných zbraní, po kterém následovala hlasitá dutá rána - očividně jakási exploze. Potom následovaly výkřiky, dunění a skřípot, rychle přehlušené bubnováním, a když bubny za pár minut utichly, jako obvykle znepokojivě náhle, město znovu ztichlo. Ale teď se v tom tichu skrývalo jakési nepříjemné vyčkávání.

Roland vzal Jakea kolem ramen. „Pořád ještě můžeme jít okolo,“ řekl.

Jake k němu vzhlédl. „Nemůžeme.“

„Kvůli vlaku?“

Jake přikývl a zazpíval: „Blaine je svízel, ale musíme jet vlakem. A nasednout můžeme jenom ve městě.“

Roland se zamyšleně díval na Jakea. „Proč říkáš, že musíme? Je to *ka*? Protože musíš pochopit, Jakeu, že o *ka* toho ještě moc nevíš - takový předmět studují lidé celý život.“

„Nevím, jestli je to *ka* nebo ne, ale vím, že nemůžeme vejít do pustiny, pokud nebudeme chráněni, a to znamená Blaine. Bez něho umřeme jako ty včely, které jsme viděli a které umřou, až přijde zima. Musíme být chráněni. Protože ty pustiny jsou jedovaté.“

„Jak takové věci víš?“

„Já nevím!“ řekl Jake skoro zlostně. „Prostě to vím.“

„Dobře,“ chlácholil ho Roland. Podíval se znovu k Ludu. „Ale budeme muset být strašně opatrní. Je smůla, že pořád mají střelný prach. Možná mají i mnohem mocnější věci. Pochybují, že vědí, jak je používat, ale tím se nebezpečí jen zvyšuje. Mohli by je zažehnout a poslat nás do pekel.“

„Eli,“ pronesl za nimi vážný hlas. Ohlédli se a uviděli, že u silnice sedí Ochu a pozoruje je.

8

Během dne došli k nové cestě, která se k nim táhla od západu a spojovala se s jejich cestou. Potom Velká cesta - už mnohem širší a uprostřed rozdělená jakýmsi leštěným tmavým kamenem - začala klesat a drolivé betonové okraje, které se zvedaly po stranách, budily v poutnících klaustrofobický pocit, že jsou v pasti. Zastavili se v místě, kde

byla betonová hráz rozbitá, takže poskytovala útěšný výhled na otevřenou krajinu, a tam pojedli lehké, nepřiliš syté jídlo.

„Proč si myslíš, že tu silnici tak obstavěli, Eddie?“ zeptal se Jake. „Protože někdo to udělal schválně, ne?“

Eddie se podíval dírou v betonu na rovinatou planinu a přikývl.

„Tak proč?“

„Nevím, kámo,“ řekl Eddie, ale měl pocit, že ví. Pohlédl na Rolanda a uhodl, že ten taky ví. Zapuštění cesty vedoucí k mostu mělo obranný účel. Vojáci umístění na betonových valech ovládali dvě pečlivě vybudované pevnosti. Kdyby se obráncům nelíbilo, jak vypadají lidé přibližující se k Ludu po Velké cestě, mohli je smést.

„Určitě nevíš?“ zeptal se Jake.

Eddie se na Jakea usmál a pokusil se zarazit představu, že se právě v té chvíli někde nad nimi nějaký cvok chystá na ně skutálet po těch polorozpadlých betonových rampách velikou, rezivou bombu. „Nemám tušení,“ řekl.

Susannah znechuceně hvízdla mezi zuby. „Ta cesta je čím dál horší, Rolande. Doufala jsem, že už se zbavím toho zatraceného postroje, ale měl bys ho radši vytáhnout.“ Přikývl a beze slova ho začal hledat v torbě.

Velká cesta byla ve stále horším stavu a přidávaly se k ní další, užší silnice jako přítoky k velké řece. Když se přiblížili k mostu, oblázky nahradil povrch, který Roland považoval za kov a ostatní za asfalt. Nevydržel tak dobře jako kameny. Čas napáchal škody. Průjezdy nespočetných koní a vozů od posledních oprav uškodily ještě víc. Povrch se rozdrotil do zrádného šterku. I pěšky bude cesta obtížná a pomyslení, že budou po tom rozdroleném povrchu tlačit Susannah v křesle, bylo směšné.

Valy po stranách byly stále příkřejší a na jejich vrcholech se tyčily štíhlé, špičaté tvary, které se rýsovaly proti nebi. Roland to považoval za špičky šípů - velikých zbraní vyrobených nějakým obřím kmenem. Jeho společníkům připomínaly rakety nebo řízené střely. Susannah si vzpomněla na Redstones odpálené z mysu Canaveral. Eddie si vzpomněl na SAM, z nichž některé byly postaveny tak, aby se odpalovaly z korb nákladňáků rozmístěných po celé Evropě. Jake si vzpomněl na ICMB schované v zesílených betonových silech pod kansaskými pláňmi a neobydlenými horami v Nevadě naprogramovanými tak, aby zasáhly Čínu nebo SSSR, pokud by došlo k poslední jaderné bitvě.

Všichni měli pocit, jako by vešli do temné a nepřátelské stinné zóny nebo do krajiny skomírající pod jakousi starou, leč stále mocnou kletbou.

Několik hodin poté, co sem vstoupili - Jake tomu říkal Ulička - betonové valy skončily, a to na místě, kde se spojovalo asi půl tuctu cest jako vlákna pavučiny, a zde se krajina znovu otvírala... tím se všem ulevilo, i když nikdo to neřekl nahlas. Nad křižovatkou visel další semafor. Ten byl Eddiemu, Susannah a Jakeovi povědomější. Měl kdysi na všech čtyřech stranách čočky, i když sklo se dávno rozbilo.

„Vsadím se, že tahle cesta byla kdysi osmým divem světa,“ řekla Susannah, „a podívejte se teď. Je to minové pole.“

„Staré cesty jsou někdy nejlepší,“ souhlasil Roland.

Eddie ukazoval na západ. „Koukněte se.“

Když teď vysoké betonové valy zmizely, viděli přesně, co jim starý Si popisoval nad šálkem hořké kávy v River Crossing. „Jenom jedna kolejnice,“ říkal, „posazená vysoko na sloupech z kamene vyrobeného lidma, takovýho, ze kterýho Staří stavěli svý ulice a zdi.“ Kolejnice se k nim táhla od západu ve štíhlé, rovné linii, pak se přehoupala přes Send a vnikla do města na štíhlém zlatém nosníku. Byla to prostá, elegantní konstrukce - a jediná, kterou zatím viděli a která byla naprosto bez rzi - ale byla stejně hrozně poškozená. V půli cesty přes vodu vpadl do spěchající řeky velký kus nosníku. Zbyly z něj jenom dva dlouhé trčící pilíře, které na sebe ukazovaly jako žalobné prsty. Z vody pod tou dírou trčela kovová roura proudnicového tvaru. Kdysi byla zářivě modrá, ale teď už barva skoro zmizela pod stále tlustšími vločkami rzi. Vypadala z dálky velmi malá.

„Tolik Blaine,“ řekl Eddie. „Není divu, že ho přestali slyšet. Podpěry nakonec povolily, když přejížděl řeku, a ten krám tam spadl. Určitě zpomaloval, když se to stalo, jinak by to profrčel rovnou na druhou stranu a na druhém břehu bychom viděli jenom velikou díru jako bombový kráter. No, byla to skvělá myšlenka, dokud trvala.“

„Mercy říkala, že je tam ještě jeden,“ připomněla mu Susannah.

„Jo. Také říkala, že ho neslyšela sedm nebo osm let, a teta Talítha říkala, že spíš deset. Co myslíš, Jakeu... Jakeu? Země volá Jakea, země volá Jakea, ozvi se nám, kamaráde!“

Jake, který upřeně hleděl na zbytky vlaku v řece, jenom pokrčil rameny.

„Tos mi hodně pomohl, Jakeu,“ řekl Eddie. „Byl to cenný příspěvek - proto tě mám rád. Proto tě všichni máme rádi.“

Jake si ho nevšímal. Věděl, co vidí, a nebyl to Blaine. Trosky vlnu trčící z vody byly modré. V jeho snu byl Blaine starorůžový jako žvýkačka, kterou člověk dostane s baseballovými kartami.

Roland si zatím zapjal na hrudi přezky postroje pro Susannah. „Eddie, vyzvedni svou dámu tady do toho vynálezu. Je čas, abychom vyrazili a podívali se sami.“

Jake se zadíval jinam, nervózně si měřil most, který se před nimi tyčil. Slyšel z dálky pronikavé, strašidelné hučení - to vítr si hrál v nahlodaných ocelových lanech, která spojovala nosná horní lana s betonovou mostovkou.

„Myslíš, že se po něm dá bezpečně přejít?“ zeptal se Jake.

„Zítřka to zjistíme,“ odpověděl Roland.

9

Příštího rána Rolandova skupinka cestovatelů stála u začátku dlouhého, rezivého mostu, a dívala se na Lud. Eddieho sen o moudrých starých elfech, kteří uchovali fungující technologii, z níž budou moci poutníci těžit, vyprchával. Když už byli tak blízko, viděl Eddie mezeru v městské siluetě, kde byly celé bloky buď vypáleny nebo vyhozeny do vzduchu. Silueta mu připomínala nemocnou čelist, ze které vyjadala spousta zubů.

Byla pravda, že většina domů stále stála, ale vypadaly hrozně, opuštěně, takže na Eddieho padly nezvyklé chmury, a most mezi cestovateli a tou roztržitou směsicí oceli a betonu vůbec nevypadal pevný a věčný. Kolmá lana vlevo byla prověšená. Ta zbývající vpravo skoro skřípala napětím. Mostovka byla kdysi sestavena z dutých betonových tvárnic ve tvaru lichoběžníků. Některé byly vybouleny vzhůru, takže byly vidět jejich prázdné černé útroby. Jiné sklouzly a zůstaly našikmo. Hodně z nich jen popraskalo, ale jiné byly rozbité a zůstaly po nich díry tak veliké, že do nich mohl padnout nákladník - velký nákladník. V místech, kde se tyto tvárnice i povrch rozbily, byl vidět blátivý břeh a šedo zelená voda Sendu. Eddie odhadoval, že uprostřed mostu je vzdálenost mezi mostovkou a vodou tři sta stop. A to byl pravděpodobně mírný odhad.

Eddie se podíval na mohutné betonové kesony, ke kterým byla ukotvena hlavní nosná lana, a pomyslel si, že ten na pravé straně mostu vypadá, jako by byl povytažený ze země. Řekl si, že udělá dobře, když se o tomto faktu nebude zmiňovat ostatním. Bylo už dost zlé, že se most pomalu, ale znatelně pohupoval sem a tam. Už jenom při pohledu na něj dostával mořskou nemoc. „No? Co myslíš?“ zeptal se Rolanda.

Roland ukázal napravo od mostovky. Byla tam křivá lávka pro pěší, asi pět stop široká. Byla postavena na řadě menších betonových tvárnic a vlastně tvořila zvláštní mostovku. Zdálo se, že ji podpírá spodní nosné lano - nebo snad tlustá ocelová tyč - zakotvené do hlavních podpůrných lan mohutnými svorníky. Eddie si ten nejbližší prohlédl s živým zájmem člověka, který možná brzy svěří život předmětu, jež studuje. Svorník vypadal zrezavělý, ale jinak v pořádku. Do kovu byla vytlačena slova SLÉVÁRNY LaMERK. Eddie si fascinovaně uvědomil, že už neví, jestli jsou ta slova ve Vysoké řeči nebo v angličtině.

„Myslím, že po tom bychom mohli přejít,“ řekl Roland. „Je tam jenom jedno obtížné místo. Vidíte?“

„Jo - to se dá těžko přehlédnout.“

Most, který musel být aspoň tři čtvrtě míle dlouhý, nebyl řádně udržován možná víc než tisíc let, ale Roland odhadoval, že skutečná zkáza probíhá asi jen v posledních padesáti letech. Protože kolmá lana napravo praskala, most se nakláněl stále víc vlevo. Nejvíce byla mostovka zkroucená uprostřed mostu, mezi dvěma lanovými věžemi čtyři sta stop vysokými. V místě, kde byl tlak toho zkroucení největší, se silnicí táhla velká díra ve tvaru oka. Díra v chodníku byla užší, ale i tak do Sendu spadly nejméně dvě sousední betonové tvárnice, takže po nich zůstala díra nejméně dvacet nebo třicet stop dlouhá. Tam, kde ty tvárnice bývaly, nyní jasně viděli zrezivělou ocelovou tyč nebo lano, které chodník podpíralo. S jeho pomocí by mohli mezeru překonat.

„Myslím, že můžeme přejít,“ řekl Roland a klidně ukazoval dopředu. „Ta díra není příjemná, ale je tam pořád zábradlí, takže se budeme mít čeho držet.“

Eddie přikývl, ale cítil, jak mu prudce bouchá srdce. Podpůrný nosník pod chodníkem vypadal jako velká trubka ze spojované oceli a nejspíš měl čtyři stopy v průměru. V duchu už viděl, jak se sunou

vpřed, s chodidly opřenými o široký, mírně zakřivený povrch, rukama svírají zábradlí a most se pomalu houpe jako loď v mírných vlnách. „Ježíši,“ hekl. Chtěl si odplivnout, ale nepovedlo se mu to. Ústa měl příliš vyschlá. „Určitě, Rolande?“

„Pokud vidím, je to jediná cesta.“ Roland ukázal po proudu řeky a Eddie uviděl druhý most. Ten spadl do Sendu už dávno. Trosky trčely z vody jako rezivé chuchvalce prastaré oceli.

„A co ty, Jakeu?“ zeptala se Susannah.

„Hele, žádný problém,“ řekl Jake okamžitě. Vlastně se usmíval.

„Já tě nesnáším, kluku,“ zaúpěl Eddie.

Roland se díval na Eddieho trochu starostlivě. „Jestli máš pocit, že to nedokážeš, řekni to hned. Nemá smysl, abys došel do poloviny a tam ztuhl.“

Eddie se podíval po zkrouceném povrchu mostu, díval se dlouho, a pak přikývl. „Myslím, že to zvládnou. Vejšky jsem nikdy neměl moc v lásce, ale půjde to.“

„Dobře.“ Roland si ho prohlížel. „Čím dřív začneme, tím dřív skončíme. Já půjdu první se Susannah. Potom Jake a Eddie bude zadní voj. Poradíš si s křeslem?“

„Hele, žádnéj problém,“ řekl Eddie vesele.

„Tak jdeme.“

10

Jakmile Eddie vstoupil na chodník, naplnil mu strach útroby jako studená voda a Eddieho napadlo, jestlipak neudělal velmi nebezpečnou chybu. Z pevné země to vypadalo, že se most houpe jen trochu, ale když se na něm skutečně octl, měl pocit, jako by stál na kyvadle největších hodin na světě. Pohyb byl velmi pomalý, ale pravidelný, a délka kyvů byla mnohem větší, než předpokládal. Povrch chodníku byl hodně popraskaný a nakláněl se nejméně o deset stupňů doleva. Jeho chodidla skřípala v hromádkách zvětralého cementu a neustále se ozývalo tiché vrzání tvárnic, které se o sebe otíraly. Silueta města za mostem se pomalu nakláněla sem a tam jako umělý obzor z nejpomalejší videohry na světě.

Nad hlavou mu v napnutých lanech hvízdal vítr. Země pod nohama rychle zmizela vzadu a objevil se blátivý severozápadní břeh řeky.

Byl třicet stop vysoko... potom šedesát... potom sto deset. Brzy se ocitne nad vodou. Kolečkové křeslo ho při každém kroku bouchlo do levé nohy.

Mezi nohama se mu mihlo cosi chlupatého a Eddie se jako šílený chytil pravačkou rezivého zábradlí, tak tak že nevykřikl. Ochu se prodral kolem něj a jen letmo se po něm podíval, jako by říkal: *Promiň, jenom procházím.*

„Pitomý zasraný zvíře,“ ucedil Eddie.

Zjistil, že i když se mu pohled dolů nelíbí, ještě hůř snáší pohled na kolmá lana, kterým se dosud dařilo držet mostovku a nosná lana pohromadě. Byla pokryta vrstvou rzi a Eddie viděl, že z nich většinou trčí chomáče kovových vláken - ty chomáče vypadaly jako metalizované chuchvalce vaty. Od strýce Rega, který pracoval na mostě George Washingtona i Triborough, věděl, že nosná i kolmá lana jsou „spletena“ z tisíců ocelových vláken. Na tomto mostě ty spletence konečně povolovaly. Lana se doslova rozplétala a vlákna praskala, jeden pramen po druhém.

Vydržel tak dlouho, vydrží ještě chvíli. Myslíš, že ten krám spadne do řeky jenom proto, že po něm jdeš? Nelichoť si.

To ho však nijak neutěšilo. Pokud Eddie věděl, mohli být po desítkách let první lidé, kteří se ten most pokoušeli přejít. A most přece jen někdy musel spadnout a podle toho, jak vypadal, se k tomu brzy chystal. Jejich váha by mohla být poslední kapkou, kterou džbán přeteče.

Mokasínem vrazil do hrudky betonu a Eddie, kterému se sice zvedal žaludek, ale stejně nedokázal odvrátit pohled, sledoval, jak ta hrouda padá dolů, dolů a dolů a v letu se otáčí. Když dopadla do vody, ozvalo se tiché - nepatrné - cáknutí. Zafoukal sílící vítr a přilepil mu košili ke zpocenému tělu. Most zaúpěl a zhoupl se. Eddie se pokusil odtrhnout ruce od zábradlí, ale patrně mu přimrzly k strupatému kovu ve smrtelné křeči.

Na chvílku zavřel oči. *Ty tu nezatuhneš. Ne. Já... já to zakazuju. Jestli se potřebuješ na něco dívat, tak na toho dlouhýho, vysokýho hnusáka.* Eddie otevřel znovu oči, upřel je na pistolníka, donutil dlaně, aby se otevřely, a znovu vykročil.

Roland došel k mezeře a ohlédl se. Jake byl pět stop za ním. V patách se mu držel Ochu. Brumlák se mačkal k chodníku, krk natažený. Vítr byl nad řekou mnohem silnější, Roland viděl, jak Ochovi čechrá hedvábnou srst. Eddie byl asi pětadvacet stop za Jakem. Obličejové svaly měl stažené, ale přesto se ponuře šoural dál, se složeným křeslem v levé ruce. Pravačkou svíral zábradlí neústupně jako smrt.

„Susannah?“

„Ano,“ ozvala se okamžitě. „Je mi dobře.“

„Jakeu?“

Jake zvedl hlavu. Pořád se usmíval a pistolník viděl, že s ním nebude problém. Chlapec si užíval jako nikdy v životě. Vítr mu ve vlkách odfukoval vlasy z jemně modelovaného čela a oči mu svítily. Zvedl palec. Roland se usmál a gesto mu oplatil.

„Eddie?“

„Se mnou si nedělej starosti.“

Eddie vypadal, jako by se díval na Rolanda, ale pistolník zjistil, že se vlastně dívá kamsi za něj, na cihlové domy bez oken, které se tlačily k břehu na druhém konci mostu. To bylo v pořádku. Vzhledem k tomu, že se očividně bál výšek, nemohl asi udělat nic lepšího, aby neztratil hlavu.

„Dobře, nebudu,“ zamumlal Roland. „Teď půjdeme přes tu díru, Susannah. Sed' klidně. Žádné rychlé pohyby. Rozumíš?“

„Ano.“

„Jestli se chceš usadit nějak jinak, přesedni si hned.“

„Jsem v pořádku, Rolande,“ řekla klidně. „Jenom doufám, že se Eddiemu nic nestane.“

„Eddie je už pistolník. Bude se taky tak chovat.“

Roland zamířil vpravo, takže se otočil přímo k vodě, a chytil se zábradlí. Pak se začal sunout po okraji díry a opatrně přitom posunoval boty po rezivěném nosníku.

Jake počkal, až Roland a Susannah měli za sebou kus cesty, a pak vyrazil také. Vítr foukal v nárazech a most se houpal, ale Jakea to vůbec

neznepokojovalo. Ve skutečnosti byl přímo rozjařený. Na rozdíl od Eddieho se výšek nikdy nebál. Tady nahoře se mu líbilo, viděl odtud řeku jako ocelovou stuhu pod nebem, které se začínalo zatahovat.

V půli cesty přes díru (Roland a Susannah už se ocitli na místě, kde znovu začal šikmý chodník, a teď pozorovali ostatní) se Jake ohlédl a srdce mu pokleslo. Když probírali, jak budou přecházet, zapomněli na jednoho člena své družiny. Ochu se krčil, celý ztuhlý a zřejmě vystrašený, na druhém konci mezery v chodníku. Očichával místo, kde beton končil a začínal rezivý, oblý nosník.

„Pojď, Ochu!“ křikl Jake.

„Ochu!“ odpověděl brumlák, ale chraptivý hlas se mu skoro lidsky třásl. Natáhl dlouhý krk k Jakeovi, ale nepohnul se. Zlatě lemované oči měl vykulené a zoufalé.

Vítr znovu zafoukal, takže se most zhoupl a zavrzal. Vedle Jakeovy hlavy cosi zabzučelo - jako když se natahuje struna u kytary, dokud nepraskne. Ocelová vlákna u nejbližšího kolmého závěsu praskla a skoro škráblo Jakea do tváře. Deset stop od Jakea se choulil ubohý Ochu a upíral na chlapce oči.

„Pojď!“ zakřičel Roland. „Vítr se zvedá! Pojď, Jakeu!“

„Bez Ocha ne!“

Jake se začal šoupat zpátky stejnou cestou, kterou přišel. Než stačil udělat dva kroky, vstoupil Ochu opatrně na podpůrný nosník. Drápy na ztuhle zapřených tlapách zaškrábaly po oblém kovovém povrchu. Eddie už byl za brumlákem, ale cítil se bezmocný a k smrti vyděšený.

„To je ono, Ochu!“ povzbuzoval ho Jake. „Pojď ke mně!“

„Ochu-Ochu! Ej-k-Ejk!“ zavolal brumlák a rychle se rozběhl po nosníku. Skoro už byl u Jakea, když znovu zafoukal zrádný vítr. Most se zhoupl. Ochovy tlapy divoce zaškrábaly po nosníku, aby se opřely, jenže neměly o co se opřít. Zadek mu sjel z okraje nosníku do volného prostoru. Ochu se pokusil udržet se předními tlapami, ale neměl se čeho přidržet. Zadními tlapami se divoce oháněl ve vzduchu.

Jake se pustil zábradlí a vrhl se k němu, nevšímal si ničeho, jenom Ochových zlatě lemovaných očí.

„Jakeu, ne!“ zařvali Roland a Eddie současně z obou stran mezery, ale byli příliš daleko, než aby mohli dělat něco jiného než se dívat.

Jake dopadl na nosník hrudníkem a břichem. Batoh ho udeřil do lopatek a Jake uslyšel, jak mu cvakly zuby, jako kulečnicková koule při zahajovacím rozstřelu. Znovu zafoukalo. Nenechal se zaskočit, objal

pravou rukou nosník a levačkou se natáhl po Ochovi, který právě definitivně sklouzl do vzduchu. Brumlák začal padat, ale zaťal zuby do Jakeovy natažené ruky. Bolest to byla prudká a hrozná. Jake vykřikl, ale vydržel, hlavu skloněnou, pravou paží sevřenou kolem nosníku, kolena pevně přimáčknutá ke zrádnému povrchu nosníku. Ochu mu visel na levé ruce jako cirkusový akrobat, vytřeštěně hleděl vzhůru zlatě lemovanýma očima a Jake viděl, jak brumlákovi teče po stranách hlavy v tenkých potůčcích jeho krev.

Potom znovu zadul vítr a Jake začal klouzat.

13

Eddieho strach rázem opustil. Na jeho místo nastoupil podivný, ale blahodárný chlad. Odhodil kolečkové křeslo Susannah na popraskaný beton, jen to zarachotilo, a hbitě vyběhl po nosníku, ani se nezdržoval zábradlím. Jake visel hlavou dolů a Ochu se mu houpal na levé ruce jako chlupaté kyvadlo. A chlupatá pravá ruka klouzala.

Eddie roztáhl nohy a zprudka došel obkročmo na nosník. Nechráněná varlata se bolestně vmáčkla do rozkroku, ale v té chvíli i ta pronikavá bolest byla pouze zprávou z daleké země. Jednou rukou chytil Jakea za vlasy a druhou za popruh batohu. Cítil, jak se začíná vyklánět do volného prostoru, a přízračnou chvilku si myslel, že všichni tři spadnou jako jeden řetěz do řeky.

Pustil Jakeovy vlasy a důkladněji chytil popruh, jen se modlil, aby ho ten kluk neměl z nějakého levného výprodeje. Volnou rukou zašátral nad hlavou po zábradlí. Po nekonečné chvíli, kdy stále klouzali níž, zábradlí našel a chytil se ho.

„Rolande!“ zařval. „Potřeboval bych trochu pomoci!“

Ale Roland už byl u něj, se Susannah stále posazenou na zádech. Když se sklonil, chytila se ho kolem krku, aby nevyklouzla z postroje a nepřeletěla mu přes hlavu. Pistolník uchopil Jakea kolem hrudníku a vytáhl ho nahoru. Když Jake ucítil pod nohama znovu pevnou oporu, objal pravou paží Ochovo roztřesené tělo. Levou ruku pomalu necítil strašnou bolestí.

„Pusť, Ochu,“ hekal. „Už se můžeš pustit, jsme - v bezpečí.“

Bylo to hrozné, ale chvíli si myslel, že brumlák to neudělá. Potom Ochovy čelisti pomalu povolily a Jake mohl ruku vytáhnout. Byla celá od krve a zůstal na ní kruh tmavých dírek.

„Ochu,“ ozval se brumlák chabě a Eddie si úžasem všiml, že zvláštní oči toho zvířete jsou plné slz. Brumlák natáhl krk a olízl Jakeovi tvář zakrvaveným jazykem.

„To nic,“ těšil ho Jake a přitiskl si obličej do teplé srsti. Také plakal, tvář měl staženou šokem a bolestí. „Neboj se, nic se nestalo. Nemohl sis pomoci a mně to nevadí.“

Eddie se pomalu zvedal na nohy. V obličejí byl popelavý a měl pocit, jako by mu někdo vrazil do útrobu bowlingovou kouli. Levá ruka se mu pomalu vkradla do rozkroku, kde zkoumala škody.

„Doprdele, to byla laciná vasektomie,“ zachraptěl.

„Omdlíš, Eddie?“ zeptal se Roland. Nový závan větru mu shodil klobouk z hlavy a přimáčkl ho Susannah k obličejí. Susannah ho popadla a narazila mu ho zase až k uším, takže Roland vypadal jako mírně nepříčetný zálesák.

„Ne,“ řekl Eddie. „Skoro bych byl radši, ale -“

„Podívejte se na Jakea,“ ozvala se Susannah. „Pořádně krvácí.“

„Nic mi není,“ odbyl je Jake a pokusil se ruku schovat. Ale Roland ji jemně chytil dřív, než se mu to podařilo. Jake utrpěl nejméně tucet bodných ranek na hřbetu ruky, dlani a prstech. Většina z nich byla hluboká. Nedalo se poznat, jestli měl některou kůstku zlomenou nebo zhmožděnou šlachou, dokud se Jake nepokusí ruku sevřít, a zde nebylo na takové experimenty místo ani čas.

Roland se podíval na Ocha. Brumlák mu pohled oplatil, jeho výrazné oči byly smutné a vystrašené. Nepokusil se olízat Jakeovu krev ze srsti, i když by to jinak byla ta nepřírozanější věc na světě.

„Nech ho být,“ řekl Jake a chytil Ocha pevněji kolem těla. „Nebyla to jeho vina. To já jsem na něho zapomněl. Vítr ho sfoukl.“

„Neublížím mu,“ řekl Roland. Byl přesvědčen, že brumlák nemá vzteklinu, ale stejně neměl v úmyslu dovolit Ochovi ochutnat víc Jakeovy krve, než už dostal. Pokud šlo o ostatní nemoci, které mohl Ochu v krvi mít... inu, rozhodne *ka*, stejně jako nakonec rozhodne vždy. Roland si stáhl šátek z krku a otřel Ochovi pysky a čenich. „Tak. Hodný kluk. Neboj se, hochu.“

„Ochu,“ ozval se potichu brumlák a Susannah, která nakukovala Rolandovi přes rameno, by přísahala, že v Ochově hlase zaslechla vděčnost.

Znovu se do nich opřel vítr. Počasí se kazilo, a rychle. „Eddie, musíme z toho mostu pryč. Můžeš jít?“

„Ne, massa. Budu se muset jen tak šourat.“ Slabiny i žaludek ho pořád hrozně bolely, ale už to nebylo tak zlé jako před minutou.

„Dobře. Jdeme. Co nejrychleji.“

Roland se otočil, už chtěl udělat krok, ale zarazil se. Na opačné straně mezery stál jakýsi člověk a nehnutě je pozoroval.

Neznámý se k nim přiblížil, když se soustředili na Jakea a Ocha. Přes záda mu visela kuše. Kolem hlavy měl uvázaný jasně žlutý šátek. Jeho konce vlály v čerstvém větru jako fábory. Z uší mu visely zlaté kruhy s křížky uprostřed. Jedno oko měl zakryté bílou hedvábnou páskou. Obličej měl plný fialových boláků, některé byly otevřené a mokvavé. Bylo mu možná třicet... nebo taky čtyřicet nebo šedesát. Jednu ruku držel vysoko nad hlavou. V ní měl cosi, co Roland nedokázal rozeznat, ale tvar to mělo příliš pravidelný, než aby to byl kámen.

Za tímto zjevením se rýsovalo město, v temných dni přízračně jasné. Když se tak Eddie zadíval za shluky cihlových domů na druhém břehu - dávno vypleněných skladů, o tom Eddie nepochyboval - až do stinných kaňonů a kamenných ulic, poprvé pochopil, jak strašně se mýlil, jak strašně naivní byly jeho sny o naději a pomoci. Teď viděl rozbité fasády a dřevé střechy. Teď viděl rozježená ptačí hnízda na římsách a v prázdných oknech bez skla. Teď si dovolil skutečně to město cítit, a jeho odér neprozrazoval báječné koření a lahodná jídla, jaká mu matka někdy nosila od Zabara, ale byl to spíš puch matrace, která chytla, chvíli doutnala a pak ji kdosi uhasil splašky. Eddie na jednu Lud pochopil, pochopil ho dokonale. Ten usměvavý pirát, který se tu objevil, když nedávali chvíli pozor, se podobal moudrému starému elfovi natolik, nakolik mu to tohle umírající město dovolilo.

Roland tasil revolver.

„Dej to pryč, kámoši,“ řekl muž se žlutým šátkem s tak silným přízvukem, že smysl slov pochytili jen stěží. „Dej to pryč, drahoušku můj. Seš vestrej řízek, jo, to je jasný, ale tentokrát ti to nevyšlo.“

Neznámý měl záplatované kalhoty ze zeleného sametu, takže jak tam stál na okraji díry v mostu, vypadal jako bukanýr na konci neslavné kariéry: nemocný, otrhaný, ale stále nebezpečný.

„Co když se rozhodnu, že to neudělám?“ zeptal se Roland. „Co když se rozhodnu, že ti prostě proženu kulku tou vředovou hlavou?“

„Tak zahučím do pekla právě včas, abych ti podržel dveře,“ odpověděl muž se žlutým šátkem a přátelsky se uchechtl. Zavrtěl rukou, kterou držel ve vzduchu. „Mně je to totiž naprosto fuk, jestli mi rozumíš.“

Roland si domyslel, že asi mluví pravdu. Ten muž vypadal, že mu zbývá nanejvýš rok života... a posledních několik měsíců z toho roku nebude asi zvláště příjemných. Otevřené boláky na obličeji neměly nic společného se zářením. Pokud se Roland příliš nepletl, tento muž prodělával poslední stadia nemoci, kterou lékaři nazývali mandrus a všichni ostatní kurví květy. Setkání s nebezpečným člověkem bylo vždycky zlé, ale člověk mohl v takovém případě aspoň počítat s nějakou šancí. Když se však setkal s mrtvým, všechno bylo jinak.

„Jestlipak víte, co to mám, drahouškové?“ zeptal se pirát. „Nechcete se mrknout, na co váš starej kámoš Gasher náhodou kápnul? Je to grenádo, moc pěkná věcička, co tu nechali ti Staří, a už jsem tomu ukroutil čepičku - protože nechat si čepičku při představování, to by bylo hrozně nezpůsobný, to teda jo!“

Chvilí se spokojeně pochechtával, ale pak se uklidnil a zvažněl. Veškerý humor z něj vyprchal, jako by se někde v jeho nebezpečném mozku otočil spínač.

„Teď ten špendlík drží akorát můj prst, drahouškové. Jestli mě zastřelíte, bude to moc velká šlupka. Vy i ten váš zsranej opičák vyletíte do vzduchu. Počítám, že ten mrňous taky. Ten mladej bejček za tebou, co mi míří tou dětskou pistolkou do ksichtu, možná přežije, ale jenom než dopadne do vody... a do tý padne, protože tendle most drží na nitce už posledních čtyřicet roků, a teď mu stačí už jenom jediný postrčeníčko. Takže ty stříkačky dáte pryč, nebo mám nás všechny zasooupnout do stejný káry na cestu do pekel?“

Roland krátce zvažoval možnost, že předmět, který Gasher nazval grenádem, vystřelí z ruky, ale uviděl, jak pevně ho muž svírá, a pistoli zastrčil do pouzdra.

„Aha, dobře!“ zvolal Gasher zase vesele. „Věděl jsem, že seš pašák, už když jsem se na tebe mrknul! No jo! Hned jsem to věděl!“

„Co chceš?“ zeptal se Roland, i když to už věděl.

Gasher zvedl volnou ruku a ukázal špinavým prstem na Jakea. „Toho mrňouse. Dej mi toho mrňouse a ostatní můžou mazat po svejch.“

„Strč si to do prdele,“ ozvala se Susannah okamžitě.

„Proč ne?“ chechtal se pirát. „Dej mi střepec zrcadla a já si ji klidně rozříznu a strčím si ho rovnou tam - proč ne, za to všechno, co mi poslední dobou dělá? Nemůžu si tělem prolít ani vodu, jak mě to pálí, celou cestu vod krku až ven!“ Oči, které měly zvláštní klidný šedý odstín, nespouštěl z Rolandova obličeje. „Co říkáš ty, kamaráde stará?“

„Co se stane ostatním, když chlapce vydám?“

„No, půjdete po svejch a nikdo si vás nebude všímat!“ odpověděl muž se žlutým šátkem okamžitě. „Máte na to slovo starýho Tikytáka. Z jeho huby to šlo do mé huby až k vašim uším, tak je to, a Tikyták je taky vostřej řízek, ten nezruší své slovo, když ho dá. Nemůžu teda mluvit za Pubíky, na který třeba narazíte, ale s Tikytákovejma Šedejma nebudete mít žádný problémy.“

„Co to doprdele říkáš, Rolande?“ zařval Eddie. „Přece o tom nepřemejšliší doopravdy, nebo jo?“

Roland se na Jakea nepodíval a jeho rty se nepohnuly, když zamumlal: „Dodržím slib.“

„Ano - já vím.“ Potom Jake zvýšil hlas a řekl: „Odlož tu pistoli, Eddie. Rozhodnu se sám.“

„Jakeu, tys ses zbláznili“

Pirát se vesele zasmál. „Ale vůbec ne, kámoši! To ty ses zbláznil, pokud mi nevěříš. Přinejmenším bude s náma chráněnej před bubnama, ne? A uvažuj trochu - kdybych nemyslel vážně, co říkám, hned na začátku bych vám řekl, abyste ty bouchačky hodili do vody! To je to nejlehčí na světě! Ale udělal jsem to? Ne!“

Susannah slyšela, co si Jake a Roland řekli. Také měla šanci si uvědomit, jak bledě vypadá jejich momentální situace. „Dej tu pistoli pryč, Eddie.“

„Jak víme, že po nás ten granát nehodíš, jakmile kluka dostaneš?“ zavolal Eddie.

„Sestřelím ho ve vzduchu, jestli to zkusíš,“ řekl Roland. „Dokážu to a on to ví.“

„Možná vím. Vypadáš, že máš dobrý voko, to teda jo.“

„Jestli říká pravdu,“ pokračoval Roland, „byl by ztracený, i kdybych tu jeho hračku minul, protože most by se zhroutil a spadli bychom všichni.“

„Moc chytřej, drahoušek synáček!“ liboval si Gasher. „Tobě to fakt pálí, co?“ Zakrákal smíchy, pak znovu zvažněl a důvěrně jim sdělil: „Konec řečí, kamaráde můj. Rozhodni. Dáš mi toho kluka, nebo odpochodujeme na konec stezky společně?“

Než stačil Roland říct slovo, Jake kolem něj proklouzl po nosníku. Pořád nesl Ocha pod paží. Zakrvácenou levou ruku držel ztuhle před sebou.

„Jakeu, ne!“ zakřičel Eddie zoufale.

„Přijdu pro tebe,“ řekl Roland potichu.

„Já vím,“ opakoval Jake. Znovu zadul vítr. Most se zhoupl a zavrzal. Řeka Send už byla poseta bílou pěnou a voda se vařila kolem trossek modrého vlaku, který trčel z vody kus proti proudu.

„Á, kamaráde můj!“ zaskřehotal Gasher. Roztáhl hubu od ucha k uchu a ukázal tak pár zbývajících zubů, které mu trčely z bílých dásní jako zvětralé náhrobky. „Á, můj pěkný mladý přítelíček! Jenom pojď.“

„Rolande, může blufovat!“ ječel Eddie. „Ten krám v ruce může bejt slepej!“

Pistolník neodpověděl.

Když se Jake blížil k druhé straně díry v chodníku, Ochu také vycenil zuby a začal na Gashera vrčet.

„Hod' ten mluvící pytel střev do vody,“ poručil Gasher.

„Seru na tě,“ odpověděl Jake stejně klidně.

Piráť se na něj chvíli překvapeně díval, pak přikývl. „Máš ho rád, co? No dobře.“ Couvl o dva kroky. „Jak dojdeš na beton, okamžitě ho položíš. A jestli na mě vyběhne, slibuju, že mu vykopnu mozek rovnou z tý jeho měkký prdele.“

„Prdele,“ opakoval Ochu s vyceněnými zuby.

„Ticho, Ochu,“ zamumlal Jake. Došel na beton zrovna ve chvíli, kdy most zasáhl zatím nejsilnější větrný poryv. Tentokrát se zdálo, že

bzuket praskajících ocelových vláken se ozývá odevšad. Jake se ohlédl a uviděl, jak se Roland a Eddie tisknou k zábradlí. Susannah ho pozorovala přes Rolandovo rameno, hustá čupřina kudrnatých vlasů se jí třásla a vlála ve větru. Jake zvedl ruku na pozdrav. Roland ho pozdravil také.

Nenecháš mě tentokrát spadnout? ptal se. *Nenechám - už nikdy,* odpověděl Roland. Jake mu věřil... ale moc se bál toho, co se může stát, než Roland dorazí. Položil Ocha na zem. V tom okamžiku vyrazil Gasher a ohnal se po malém zvířeti nohou. Ochu uskočil a botě se vyhnul.

„Uteč!“ křikl Jake. Ochu poslechl, proletěl kolem nich a uháněl k Ludu s hlavou skloněnou, a v běhu se vyhýbal díram a přeskakoval praskliny v betonu. Neohlédl se. Vzápětí už Gasher držel Jakea kolem krku. Páchl špínou a hnijícím masem, a ty dva puchy dohromady tvořily jediný čpavý smrad, hutný a vydatný. Jakeovi se zvedl žaludek.

Gasher přimáčkl slabiny k Jakeovu zadku. „Možná na tom ještě nejsem tak mizerně, jak jsem si myslel. Neříká se, že mládí je víno, který popíjejí staří mužové? Užijeme si, že jo, ty můj sladkej přítelíčku? Ano, užijeme si, až nám budou andělé zpívat.“

Ach Ježíši, pomyslel si Jake.

Gasher znovu zvýšil hlas. „Odcházíme, můj vostrej příteli - čekají nás velké věci a velké lidi, no jo, ale dodržím slovo. A vy zůstaneme na svém místě nejmíň čtvrt hodiny, jestli máte rozum. Jestli si všimnu, že jdete, všichni se povežeme, jenom to zahučí. Rozumíte mi?“

„Ano,“ řekl Roland.

„Věříte mi, když říkám, že nemám co ztratit?“

„Ano.“

„Tak to je dobře. Dělej, kluku! Hop!“

Gasher chytil Jakea za krk tak pevně, že chlapec mohl sotva dýchat. Zároveň ho táhl pozpátku za sebou. Couvali a hleděli na díru, u které stál Roland se Susannah na zádech a Eddie těsně za nimi, v ruce stále držel ruger, který Gasher nazval dětskou hračkou. Jake cítil, jak mu Gasherův dech v horkých poryvech dopadá na ucho. Ještě horší byl ten puch.

„Nic nezkoušej,“ šeptal Gasher, „jinak ti utrhnu to sladký masíčko a nacpu ti ho do zadku. A bylo by smutný, kdybys ho ztratil dřív, než ho vůbec budeš moct použít, co? Fakt moc smutný.“

Došli na konec mostu. Jake ztuhl, byl přesvědčen, že Gasher ten granát nakonec hodí, ale neudělal to... aspoň ne hned. Procouval s Jakem úzkou uličkou mezi dvěma malými budkami, které asi bývaly, kdysi v dávných časech, služebnami mýtných. Za nimi se tyčily cihlové sklady jako věžeňské bloky.

„Tak, kamaráde, teď ti pustím krk, jak bys jinak mohl utíkat? Ale budu tě držet za křídlo, a jestli nepoběžíš jako vítr, slibuju, že ti tu ruku utrhnu a umlátím tě s ní jako klackem. Rozumíš?“

Jake přikývl a ten hrozný, dusící tlak na průdušnici rázem zmizel. Jakmile se to stalo, znovu si uvědomil svou ruku - byla horká, opuchlá a jako v ohni. Pak mu Gasher sevřel paži nad loktem do prstů, které byly jako ze železa, a Jake na svou ruku rázem zapomněl.

„Tradá!“ zavolal Gasher směšným falzetem. Zavrtěl na ostatní grenádem. „Sbohem, drahouškové!“ Pak na Jakea zavrčel. „Teď utíkej, ty zkurvenej mrňousi! Mazej!“

Nejdřív Jakea prudce otočil a pak ho strhl do běhu. Oba uháněli dolů po zakřivené rampě k ulici. Jakeovou první myšlenkou bylo, že takto by vypadala East River Drive po dvou nebo třech stech letech, kdyby nějaký hrozný mozkový mor vyhubil všechny rozumné lidi na zemi.

Podél obrubníků na obou stranách ulice stály v rozestupech prastaré, zrezivělé trupy čehosi, co kdysi určitě bylo automobily. Většinou to byly vozy oblých tvarů, které se nepodobaly žádným autům, které Jake v životě viděl (možná kromě aut, ve kterých jezdily tvorové s bílými rukavicemi z komiksů Walta Disneje), ale mezi nimi zahlédl starý Volkswagen Brouk, potom jakési auto, které mohlo být Chevrolet Corvair, a pak cosi, o čem byl přesvědčen, že to byl Ford Model A. Žádný ten podivný vrak neměl pneumatiky. Buď je někdo ukradl, nebo se dávno rozpadly na prach. A všechna skla byla rozbita, jako by zbývající obyvatelé tohoto města nesnášeli všechno, co by jim mohlo ukázat jejich obraz, byť jenom náhodou.

Kanály pod opuštěnými auty a mezi nimi byly plné nánosů neidentifikovatelného kovového odpadu a třpytivých střepů. V jakýchsi dávno zašlých, šťastnějších dobách kdosi podél chodníků vysázel stromy, ale ty byly teď mrtvé jako všechno kolem, takže se podobaly holým kovovým sochám, rýsujícím se proti nebi. Některé sklady byly buď vyhozeny do vzduchu, nebo se samy zhroutily, a za hromadami sutí, které z nich jediné zbyly, viděl Jake řeku a rezivá, povolující nosná

lana mostu přes Send. Pach mokré hniloby - připadalo mu, že mu ten pach skoro kroutí nosem - byl ještě silnější.

Ulice mířila na východ, odkláněla se od dráhy Paprsku a Jake viděl, že je stále víc zatarasená odpadky a je stále klikatější. Zdálo se, že o šest nebo sedm bloků dál je úplně ucpaná, ale právě tam Gasher mířil pekelným tempem. Jake začal ztrácet dech a o krok se opozdil. Gasher jím pořádně trhl a vlekl ho za sebou k barikádě z odpadků a sutí a rezivých ocelových nosníků, která ležela před nimi. Ta zátka - která tam byla snad postavena schválně, jak Jakeovi připadalo - ležela mezi dvěma dlouhými budovami se zaprášenými mramorovými fasádami. Před budovou vlevo stála socha, kterou Jake okamžitě poznal: byla to žena, které se říkalo Slepá spravedlnost, takže dům, který střežila, byl skoro určitě soud. Ale Jake neměl čas se dívat. Gasher ho nemilosrdně táhl k barikádě a nezpomaloval.

On nás zabije, jestli se nás pokusí tamtudy protáhnout! pomyslel si Jake, ale Gasher - který běžel jako vítr bez ohledu na nemoc, která se mu projevovala v obličeji - jenom zabořil prsty hlouběji Jakeovi do paže a táhl ho s sebou. A v té chvíli Jake uviděl úzkou uličku v té ne tak docela náhodně navržené hromadě betonu, rozštípaného nábytku, zrezivělých trubek a kusů aut. Najednou pochopil. Tohle bludiště zdrží Rolanda celé hodiny... ale Gasher tu vyrostl, takže věděl přesně, kam běží.

Po levé straně vratké hromady odpadků zel malý tmavý vchod do uličky. Když k němu doběhli, Gasher hodil zelený předmět přes rameno za sebe. „Radši se shýbni, drahoušku!“ zakřičel a pronikavě, hystericky se zahihňal. Za okamžik ulicí otrásl mohutný, drtivý výbuch. Jedno z aut oblých tvarů vyskočilo sedm metrů do vzduchu a pak dopadlo na střechu. Jakeovi nad hlavou zahvízdalo krupobití cihel a cosi ho tvrdě udeřilo do levé lopatky. Jake zavrával a byl by upadl, kdyby ho Gasher šklubnutím nepostavil na nohy a nevtáhl do úzkého otvoru v barikádě. Jakmile se ocitli v průchodu za ní, dychtivě se po nich natáhly chmurné stíny a zahalily je.

Když zmizeli, zpoza jednoho betonového balvanu se vykradlo cosi chlupatého. Byl to Ochu. Chvilí stál před průchodem, krk natažený vpřed, oči rozzářené. Pak se vydal za nimi, a s čumákem u země pilně čenichal.

„Jdeme,“ zavelel Roland, jakmile se k nim Gasher otočil zády.

„Jak jsi to mohl udělat?“ vyjel Eddie. „Jak jsi ho mohl nechat tomu pomatenci?“

„Protože jsem neměl na vybranou. Přines křeslo. Budeme ho potřebovat.“

Došli na betonovou plochu za dírou v chodníku, když mostem otrásl výbuch, který vyslal do temného nebe mrak sutin.

„Kristepane!“ hlesl Eddie a obrátil bílý, zoufalý obličej k Rolandovi.

„Ještě se neboj,“ řekl Roland klidně. „Chlapíci jako Gasher jen málokdy nedávají pozor na své vysoce výbušné hračky.“ Došli k mýtným budkám na konci mostu. Roland se zastavil těsně za nimi, na začátku zakřivené rampy.

„Ty jsi věděl, že ten chlap neblufuje, že?“ řekl Eddie. „Chci říct, ty jsi nehádal - tys to věděl.“

„Je to krácející mrtvola a takoví lidé nepotřebují blufovat.“ Roland mluvil docela klidně, ale v jeho hlasu byl slyšet hluboko uložený podtón hořkosti a bolesti. „Věděl jsem, že se něco takového může stát, a kdybych toho chlapa viděl dřív, dokud jsme byli ještě mimo dosah toho jeho výbušného vejce, mohli jsme se mu postavit. Ale pak Jake upadl a on se dostal moc blízko. Nejspíš si myslí, že jsme s sebou přivedli chlapce hlavně proto, abychom měli čím zaplatit bezpečný průchod městem. Kruci! Ztracená smůla!“ Roland udeřil pěstí do nohy.

„No, tak pro něj půjdeme!“

Roland zavrtěl hlavou. „Tady se rozdělíme. Nemůžeme vzít Susannah tam, kam šel ten parchant, a nemůžeme ji nechat samotnou.“

„Ale -“

„Poslouchej a nehádej se - pokud chceš zachránit Jakea. Čím déle tu stojíme, tím chladnější je stopa. Studená stopa se sleduje těžko. Čeká tě jiná práce. Jestli je tu ještě jiný Blaine, a já jsem přesvědčen, že Jake tomu věří, tak ho musíte se Susannah najít. Musí tu být nějaká stanice nebo to, čemu se kdysi v dalekých zemích říkalo Kolíbka. Rozumíš?“

Eddie se pro jednou naštěstí nehádal. „Jo. Najdeme to. Co potom?“

„Každou půlhodinu nebo tak nějak vystřelíte. Až seženu Jakea, přijdu.“

„Střelba může přilákat taky jiné lidi,“ poznamenala Susannah. Eddie jí už pomohl z postroje a posadil ji znovu do křesla.

Roland je chladně pozoroval. „Vypořádáte se s nimi.“

„Dobře.“ Eddie natáhl ruku a Roland ji krátce stiskl. „Najdi ho, Rolande.“

„Ach, já ho najdu. Jen se modlete ke svým bohům, abych ho našel dost brzo. A nezapomeňte tváře svých otců, oba.“

Susannah přikývla. „Budeme se snažit.“

Roland se točil a lehkým krokem vyrazil po rampě dolů. Když zmizel z dohledu, podíval se Eddie na Susannah a nijak ho nepřekvapilo, když uviděl, že pláče. Také jemu bylo do breku. Před půlhodinou byli pevně semknutou družinou přátel. Jejich příjemné společenstvo bylo během několika minut rozprášeno na padrt' - Jakea unesli, Roland vyrazil za ním. Dokonce i Ochu utekl. Eddie se v životě necítil tak osamělý.

„Mám pocit, že už žádného z nich neuvidíme,“ hlesla Susannah.

„Ale jistěže uvidíme!“ odsekl Eddie hrubě, ale věděl, jak to Susannah myslí, protože sám měl stejný pocit. Tušení, že jejich výprava skončila dřív, než pořádně začala, mu těžce dolehlo na duši. „Při souboji s Hunem Attilou bych vsadil tři ku dvěma na Barbara Rolanda. Jdeme, Suze - musíme chytit vlak.“

„Ale kde?“ zeptala se beznadějně.

„Nevím. Možná bychom měli prostě najít nejbližšího moudrého starého elfa a zeptat se ho, co?“

„O čem to mluvíš, Edwarde Deane?“

„Ale o ničem,“ řekl, a protože to bylo sakra blízko pravdy, měl pocit, že se snad rozbere. Popadl raději madla kolečkového křesla a začal je tlačit po popraskané rampě plné střepů, která vedla do města Ludu.

16

Jake se rychle ponořil do zamlženého světa, kde jedinými ukazateli byla bolest: pálící ruka, místo nad loktem, kam Gasher bořil prsty jako ocelové zátky, hořící plíce. Zanedlouho se k bolestem nejdřív přidalo

a pak bolesti přehlušilo hluboké, žhavé bodání v levém boku. Uvažoval, jestli je už Roland sleduje. Také uvažoval, jak dlouho dokáže Ochu žít v tomto světě, který se tolik lišil od plání a lesa, jež jediné dosud znal. Potom ho do tváře udeřil Gasher, až se mu z nosu spustila krev, a myšlenky odplavila červená záplava.

„Dělej, hajzlíku! Hejbní tou sladkou prdelkou!“

„Utíkám... co nejrychleji můžu,“ hekal Jake a podařilo se mu vyhnout se tlustému skleněnému stěpu, který trčel ze stěny z odpadků vlevo jako dlouhý průhledný zub.

„To ti radím, protože kdyby ne, praštil bych tě a táhl tě za vlasy! Tak hop, hajzlíku!“

Jake se nějak přinutil běžet rychleji. Vběhl do té uličky s představou, že se musejí zakrátko znovu vynořit na ulici, ale teď si musel připustit, že se to nestane. Toto byla víc než ulička. Byla to maskovaná a opevněná cesta vedoucí stále hlouběji do země Šedých. Vysoké, vratké stěny, které se na ně mačkaly, byly postaveny z nejrůznějších exotických materiálů: z aut, která částečně nebo docela zmačkaly navršené žulové balvany a kusy oceli, mramorové sloupy, neznámé tovární stroje, které byly matně rudé od rzi tam, kde nebyly dosud černé vazelínou, ryba z chrómu a křišťálu veliká jako soukromé letadlo s jediným tajuplným slovem ve Vysoké řeči - BLAHO - pečlivě vyřezaným do šupinatého lesklého boku, řetězy vedené křížem krážem, jejichž oka byla veliká jako Jakeova hlava, omotané kolem šílené změti nábytku, který nad nimi vratce balancoval jako cirkusovní sloni na drobounkých ocelových podstavcích.

Doběhli na místo, kde se tato stezka šilenců větvila, a Gasher bez zaváhání zamířil vlevo. O kousek dál se do různých směrů rozbíhaly další tři uličky, tak úzké, že to byly skoro tunely. Tentokrát si Gasher vybral pravou odbočku. Nová stezka, kterou tvořily stěny z hničících beden a mohutných balíků starého papíru - papíru, který byl možná kdysi knihami nebo časopisy - byla příliš úzká, než aby mohli běžet vedle sebe. Gasher strčil Jakea dopředu a začal ho nelítostně tlouct do zad, aby ho přinutil běžet rychleji. *Takhle se musí cítit býček, když ho ženou uličkou na porážku*, pomyslel si Jake a přísahal si, že jestli vyvázne živý, už nikdy si nedá biftek.

„Utíkej, ty můj sladkej pičoušku! Mazej!“

Jake brzy ztratil přehled o zatačkách a odbočkách, kterými se vydali, a protože ho Gasher hnal stále hlouběji do té džungle z potrhané

oceli, rozbitého nábytku a vyhozených strojů, začal ztrácet naději, že ho někdo zachrání. Ani Roland už ho nedokáže najít. Jestli se o to pistolník pokusí, sám se ztratí a bude bloudit těmito přízračnými uličkami, dokud nezemře.

Ted' sbíhali z kopce a stěny slisovaného papíru nahradily hradby kartotéčních skříní, hromady sečítaček a počítačového vybavení. Bylo to jako běžet přízračným skladištěm Rádia Smeťák. Skoro celou minutu stěnu, která ubíhala po Jakeově levé ruce, tvořily pouze televize nebo nedbale naskládané monitory. Hleděly na něj jako skelné oči mrtvých lidí. A když dlažba pod nohama nepřestávala klesat, Jake si uvědomil, že jsou v tunelu. Pruh zamračeného nebe nad hlavou se zúžil v proužek, proužek ve stužku, stužka v nitku. Ocitli se v ponurém podsvětí, kterým probíhali jako krysy gigantickým smetištěm.

Co když se to na nás všechno sesype? napadlo Jakea, ale byl tak bolestně vyčerpaný, že ho taková možnost nijak nevyděsila. Kdyby se ta střecha propadla, aspoň by si mohl odpočinout.

Gasher ho hnal jako farmář mezka, bouchl ho do levého ramene, aby zabočil vlevo, a do pravého ramene, aby zabočil vpravo. Když se mělo utíkat rovně, praštil Jakea do zátylku. Jake se pokusil vyhnout se vyčnívajícím trubce, ale nepodařilo se mu to úplně. Trubka ho udeřila do boku, takže Jake v pádu letěl úzkou uličkou rovnou na změť skla a rozštípaných prken. Gasher ho chytil a postrčil znovu vpřed. „Utíkej, ty nemehlo! Neumíš utíkat? Kdyby to nebylo kvůli Tikytákovi, vopíchal bych tě rovnou tady a při tom ti podřezal krk, jo, to bych udělal!“

Jake utíkal jako v červené mlze, ve které byla jenom bolest a časté rány Gasherových pěstí do ramenou nebo zátylku. Nakonec, když už si byl jist, že nemůže utíkat dál, ho Gasher chytil za krk a zarazil ho v běhu tak prudce, že do něj Jake narazil a dušené vyjel.

„Tady je to kouzličko!“ hekal Gasher žoviálně. „Podívej se rovnou před sebe a uvidíš dva dráty, který se kousek nad zemí křížej. Vidíš je?“

Nejdřív je Jake neviděl. Bylo tu husté šero. Nalevo byly hromady velikých měděných kotlů a napravo stohy ocelových nádrží, které vypadaly jako potápěčské vybavení. Jake si pomyslel, že kdyby silněji vydechl, zhroutily by se ty nádrže jako lavina. Otřel si předloktím oči, odhrnul zpocené vlasy z čela a snažil se nemyslet na to, jak bude vypadat s nějakými šestnácti tunami těch nádrží na sobě. Zamžoural směrem, kterým ukazoval Gasher. Ano, rozeznal - i když sotva - dvě

tenké, stříbřité čárky, které vypadaly jako kytarové nebo bendžové struny. Vedly z protějších stran průchodu a křížily se asi půl metru nad zemí.

„Podplazíš to, zlatíčko. A dávej si velkýho majzla, protože jestli jenom zavadíš o některej ten drátek, půlka voceli a betonu v tomhle městě se zřítí na tu tvoji zlatou hlavičku. Na moji taky, ale to by ti asi moc nevadilo, co? Tak se plaz!“

Jake shodil batoh z ramenou, lehl si a prostrkal batoh před sebou. A když se sám protahoval pod tenkými napjatými dráty, zjistil, že se mu chce přece jenom ještě chvíli žít. Připadalo mu, že přímo cítí všechny ty tony pečlivě vybalancovaných odpadků, které jen čekají, až se na něj zřítí. *Ty dráty nejspíš drží pár pečlivě vybraných kousků na místě, pomyslel si. Jestli se jeden přetrhne... bude všechno na padrt', padneme všichni.* Zády zavadil o drát a kdesi vysoko cosi zavržalo.

„Dávej bacha, kámo!“ zasténal skoro Gasher. „Dávej sakra bacha!“

Jake se protlačil pod zkříženými dráty jen pomocí chodidel a loktů. Jeho potem spleené, páchnoucí vlasy mu znovu padly do očí, ale tentokrát se je neodvážil odhrnout.

„Seš venku,“ zamručel Gasher konečně a vklouzl pod drátěnou past s lehkostí, která prozrazovala dlouhou praxi. Vstal a chytil Jakeův batoh dřív, než si ho Jake mohl znovu vzít. „Co v tom máš, kámo?“ zeptal se, rozepjal přezky a nahlédl dovnitř. „Nemáš nějakej dárek pro svýho starýho kamaráda? Protože Gasherman miluje dárečky, to teda jo!“

„Nemám tam nic, jenom -“

Gasherova ruka vylétla a uhodila Jakea tak tvrdě do hlavy, že mu z nosu znovu vyletěla sprška krve.

„Proč jsi to udělal?“ vykřikl Jake bolestně a vztekle.

„Protože mi vykládáš, co vidím na vlastní oči, sakra!“ zaječel Gasher. A odhodil Jakeův batoh stranou. Vycenil zbývající zuby na chlapce, protože se nebezpečně, strašně usmíval. „A protože jsi na nás skoro strhl celej ten hnusnej krám!“ Odmlčel se a pak tišším hlasem dodal: „A protože jsem měl na to chuť - to musím přiznat. Ten tvůj pitomej ovčí ksicht mě hrozně ponouká, abych ti sem tam nějakou vrazil, to teda jo.“ Úsměv se rozšířil, takže se ukázaly mokvavé bělavé dásně, ale Jake by se bez té podívané obešel. „Jestli nás ten tvůj drsnej

kámoš bude sledovat až sem, bude dost překvapenej, až do těch drátů vletí, co?“ Gasher se podíval nahoru a nepřestával se usmívat. „Pokud se pamatuju, kdesi nahoře je posazeněj městskej autobus.“

Jake se rozbřečel - byly to slzy únavy a beznaděje, které se prodíraly špínou na tvářích a nechávaly za sebou úzkou cestičku.

Gasher výhružně zvedl otevřenou dlaň. „Tak sebou hejbní, mladej, než se sám rozbřečím... protože tvůj starej kámoš je hrozně citlivej chlapík, to teda je, a až začne smutnit a naříkat, rozesměje ho jenom menší facka. Mazej!“

A tak utíkali. Vypadalo to, že Gasher, který mu ukazoval směr tvrdými ranami do ramenou, vybírá cesty, které vedly stále hlouběji do smrdutého, vrzavého bludiště, namátkově. V jednu chvíli se ozvaly bubny. Zdálo se, že bubnování přichází odevšad, a přece odnikud, a pro Jakea to byla poslední kapka. Vzdal se všech nadějí i myšlenek, a poddal se té noční můře docela.

17

Roland se zarazil před barikádou, která přehrazovala ulici zleva doprava a shora dolů. Na rozdíl od Jakea nijak nedoufal, že se na druhé straně vynoří na otevřeném prostranství. Budovy, stojící východně od tohoto místa, budou jako ostrovy obsazené hlídkami nořící se z vnitrozemského moře odpadků, náradí, výrobků... a také pastí, o tom nepochyboval. Některé trosky určitě zůstaly na místě tam, kam před pěti sty, sedmi sty nebo také tisícem let dopadly, ale Roland si myslel, že většinu z nich sem natahali kousek po kousku Šedí. Takže východní část Ludu se stala hradem Šedých a Roland nyní stál před jeho zdí.

Pomalou vykoučil k ní a za betonovým kusem zdíva zahlédl ústí průchodu, napůl schované. V jemném prachu zde zůstaly otisky nohou - dvou párů, velkých a malých. Roland se už chtěl narovnat, ale znovu se podíval a dřepl si. Nebyly tu dvoje stopy, ale troje, a ty třetí patřily tlapám nějakého malého zvířete.

„Ochu?“ zavolal Roland potichu. Chvíli se nic nedělo, ale pak se ze stínu ozvalo jediné tiché štěknutí. Roland vešel do průchodu a všiml si, že zpoza prvního křivého rohu na něj hledí zlatě lemované oči. Roland zamířil k brumlákovi. Ochu, který se stále ještě k nikomu

pořádně nepřiblížil, jen k Jakeovi, couvl o krok, ale pak zůstal stát a úzkostlivě se zadíval na pistolníka.

„Chceš mi pomoci?“ zeptal se Roland. Cítil na okraji vědomí ten suchý rudý závěs, který znamenal bojovou horečku, ale ještě nepřišel její čas. Ten čas přijde, ale v této chvíli si tu nevýslovnou úlevu nesmí dovolit. „Ty víš, kde je Jake?“

„Ejk!“ štěkl Ochu a nespouštěl z Rolanda úzkostný pohled.

„Tak jdeme. Najdi ho.“

Ochu se okamžitě otočil a rychle se rozběhl uličkou, s čumákem u země. Roland ho následoval, jen chvílemi zvedl zrak, aby se podíval na Ocha. Většinou upíral pohled na prastarou dlažbu, kde hledal nějaké znamení.

18

„Ježíši,“ vydechl Eddie. „Co je tohle za lidi?“

Ušli kus cesty po ulici, která navazovala na sjezdovou rampu od mostu, uviděli barikádu (kde se Roland před necelou minutou vnořil do zpoila skrytého vchodu), která ležela vpředu, a zabočili na sever na širokou silnici, která Eddiemu připomněla Pátou avenue. Neodvažoval se to Susannah říct. Pořád byl příliš silně zklamaný tímhle smrdutým, špinavým zbořeníštěm, než aby dokázal vyslovit něco pozitivního.

„Pátá avenue“ je dovedla do oblasti, kde stály rozlehlé bílé kamenné budovy, které připomněly Eddiemu Řím z gladiátorských filmů, na něž se jako malý kluk díval v televizi. Byly strohé a většinou stále v dobrém stavu. Eddie si byl docela jist, že to byly budovy sloužící nějakým veřejným účelům - galerie, knihovny, možná muzea. Jedna z nich, s velikou kupolovitou střechou, která pukla jako žulové vejce, bývala možná observatoří, i když Eddie kdesi četl, že astronomové se rádi zdržovali mimo velká města, protože jim všechno to elektrické osvětlení kazilo civění na hvězdy.

Mezi těmito ohromnými budovami byla volná prostranství, a i když trávu a květiny, které tu kdysi rostly, zadusil plevel a husté křoviny, stále zde vládlo vznešené ovzduší a Eddieho napadlo, že tu možná kdysi bylo kulturní centrum Ludu. Ty doby samozřejmě dávno minuly. Eddie pochyboval, že by Gashera a jeho kamarády nějak zvlášť zajímal balet nebo komorní hudba.

Došli se Susannah na velkou křižovatku, ze které se rozbíhaly další čtyři široké ulice jako loukotě v kole. V čepu toho kola se prostíralo velké dlážděné náměstí. Kolem dokola byly rozestaveny reproduktory na dvanáctimetrových ocelových stojanech. Uprostřed náměstí stál podstavec se zbytky jakési sochy - byl to mohutný měděný válečný kůň, zelený měděnkou, s předníma nohama hrabajícíma ve vzduchu. Válečník, který na něm kdysi jel, ležel stranou na zkorodovaném rameni, v jedné ruce se oháněl jakýmsi kulometem a v druhé mečem. Nohy měl stále vybočené podle tvaru koně, na kterém kdysi seděl, ale boty mu zůstaly přivařené k bokům toho kovového oře. Na podstavci bylo vybledlými oranžovými písmeny napsáno SMRT ŠEDÝM!

Když Eddie pohlédl do ulic vybíhajících z křižovatky, uviděl další stojany s reproduktory. Několik jich spadlo, ale většinou pořád stály, a každý byl ozdoben příšernou girlandou mrtvol. Takže náměstí, na které vedla „Pátá avenue“, a ulice, které naopak vedly z náměstí, hlídala menší armáda mrtvých.

„Co je tohle za lidi?“ opakoval Eddie.

Nečekal žádnou odpověď a Susannah mu žádnou ani nenabídla... ale mohla. Už dříve zažila vidění z minulosti Rolandova světa, ale žádné nebylo tak jasné a nepochybné jako toto. Všechna její dosavadní vidění, jako to, které zažila v River Crossing, byla trochu strašidelně vizionářská, jako sen, ale to, co prožila nyní, byl jediný záblesk a jí připadalo, že zahlédla pokřivenou tvář nebezpečného šílence osvětlenou šlehnutím blesku.

Ty reproduktory... ta pověšená těla... ty bubny. Najednou pochopila, proč to všechno zapadá do sebe, jako stejně jasně pochopila, že ty těžce naložené vozy projíždějící River Crossing cestou do Jimtownu táhli voli a ne mezci nebo koně.

„Nevšímej si té špíny,“ řekla a hlas se jí jen trochu zachvěl. „Hledáme přece vlak - kudy půjdeme, co myslíš?“

Eddie pohlédl vzhůru do tmavnoucího nebe a snadno našel v uhánějících mračnách stezku Paprsku. Podíval se zase dolů a nijak ho nepřekvapilo, že ulice, jejíž směr nejvíc odpovídal stezce paprsku, hlídá velká kamenná želva. Její hadí hlava vykukovala zpod žulového okraje krunýře. Zapadlé oči na ně zvědavě hleděly. Eddie kývl směrem k ní a podařilo se mu vyloudit nepatrný úsměv. „Vidíš želvu obrovitou?“

Susannah se také letmo podívala a přikývla. Dotlačil ji přes náměstí do Želví ulice. Mrtvoly, které ji lemovaly, vydávaly suchou, skořicovou vůni, ze které se svíral Eddiemu žaludek... ne proto, že byla špatná, ale protože byla spíš příjemná - byla to sladká vůně koření, které si dítě rádo nasype ráno na palačinku.

Želví ulice byla naštěstí široká a mrtvoly zavěšené na stojanech byly většinou mumie, ale Susannah zahlédla několik poměrně čerstvých, po jejichž zčernalé kůži v napuchlých obličejích se stále hemžily mouchy a v hnijících očích lezli červi.

A pod každým reproduktorem ležela hromádka kostí.

„Musejí jich být tisíce,“ řekl Eddie. „Muži, ženy a děti.“

„Ano.“ Susannah měla pocit, že slyší svůj klidný hlas z velké dálky. „Měli na zabíjení spoustu času. A využili ho k tomu, aby se navzájem zabíjeli.“

„Kdepak je sakra moudrým elfům konec!“ zvolal Eddie a smích, který následoval, podezřele připomínal vzlykot. Napadlo ho, že aspoň konečně začíná naplno chápat, co ta neškodná fráze - svět se hnul - doopravdy znamená. Jakou šíří nevědomosti a zla tají.

A jakou hloubku.

Ty reproduktory byly válečné opatření, pomyslela si Susannah. Samozřejmě. Jen Bůh ví, z které války a jak dávno byla, ale muselo to být strašné. Vládci Ludu používali reproduktory, aby po celém městě mohli rozhlašovat oznámení z nějakého ústředního chráněného místa - nějakého bunkru, do jakého se na konci druhé světové války uchýlil Hitler s nejvyšším velením.

A v uších jí zazněl panovačný hlas, který duněl z reproduktorů - slyšela ho tak jasně, jako slyšela vrzání vozů projíždějících River Crossing, jako slyšela práskání biče nad hřbety namáhajících se volů.

Přídělová střediska A a D budou dnes uzavřena. Laskavě se přesuňte ke střediskům B, C, E a F s příslušnými kupony.

Domobrana, čtyři Devět, Deset a Dvanáct se ohlásí v Sendside.

K leteckému bombardování dojde pravděpodobně mezi osmou a desátou hodinou ranní. Všichni nebojující obyvatelé se budou hlásit v určených krytech. Přineste si plynové masky. Opakuji, přineste si plynové masky.

Ano, oznámení... a jakási pokřivená verze zpráv - jejich propagandistická, militantní verze, kterou by George Orwell nazval novořečí. A mezi zprávami a hlášením břeškná vojenská hudba a přesvědčování,

že padlé je nejlépe uctít posíláním dalších mužů a žen do rudého chřtánu jatek.

Potom válka skončila a rozhostilo se ticho... na chvíli. Ale v určité chvíli reproduktory začaly znovu vysílat. Jak to bylo dávno? Před sto lety? Padesáti? Záleželo na tom? Susannah si to nemyslela. Záleželo na tom, že když byly reproduktory znovu oživeny, vysílaly jedinou zvukovou smyčku... smyčku s bubnovým doprovodem. A potomci původních obyvatel města ji považovali za... co? Hlas Želvy? Vůli Paprsku?

Susannah si najednou vzpomněla na dobu, kdy se ptala svého otce, tichého, ale velmi cynického muže, jestli věří, že je na nebi Bůh, který řídí běh lidských věcí. *Inu, řekl tehdy, myslím, že je to tak půl na půl, Odetto. Určitě je nějaký Bůh, ale nemyslím, že má něco společného s dnešní dobou. Věřím, že poté, co jsme mu zabili syna, došlo mu konečně, že se syny Adamovými a dcerami Evinými se nedá vůbec nic pořádit, a umyl si nad námi ruce. Moudrý chlap.*

Odověděla mu tím (věděla, co jí řekne; bylo jí tehdy jedenáct a způsob otcova myšlení znala docela dobře), že mu ukázala vtip na náboženské stránce místních novin. Říkalo se v něm, že reverend Murdock z metodistického kostela bude v neděli kázat na téma Bůh promlouvá ke každému z nás každý den na základě textu z prvního listu Korintským. Její otec se smál tak hrozně, až mu z koutku očí vytryskly slzy. *No, myslím, že každý z nás slyší někoho mluvit, řekl nakonec, a na jednu věc můžeš vsadit svůj poslední dolar, zlatíčko: každý z nás - včetně tady toho reverenda Murdocka - slyší, že ten hlas říká přesně to, co chce slyšet. Je to tak pohodlné.*

Tihle lidé zřejmě chtěli slyšet v tom nahraném bubnování výzvu k páchání rituální vraždy. A když uslyšeli, že ze stovek nebo tisíců reproduktorů začalo znít to bubnování - dunivý doprovod k jedné písničce od ZZ Top, nazvané Poklopec na sucháč, pokud měl Eddie pravdu - stalo se jejich signálem, aby vzali do ruky oprátku a zahnali pár lidí na nejbližší stojany tlampačů.

Kolik? uvažovala, když ji tak Eddie vezl na křesle, jehož otačené a odřené tvrdé pneumatiky vrzaly na rozbitém skle a šeptaly závějemi vyhozeného papíru. *Kolik jich bylo zabito za celé ty roky, protože nějaký elektronický obvod pod městem dostal škytavku? Začalo to tím, že si uvědomovali, jak bytostně cizí je jim ta hudba, která jaksí - jako my, i to letadlo a některá auta na ulici - pochází z jiného světa?*

Nevěděla, ale poznala, že došla až k otcovu cynickému názoru na téma Bůh a jeho podíl na záležitostech synů Adamových a dcer Eviných. Tito lidé hledali důvod, proč se navzájem zabíjet, to bylo vše, a ty bubny posloužily jako cokoliv jiného.

Přistihla se, že myslí na včelí hnízdo, které našli - to beztvaré hnízdo bílých včel, jejichž med by je otrávil, kdyby byli takoví blázni a snědli ho. Tady, na tomto břehu Sendu, bylo další umírající hnízdo. Další zmutované bílé včely, jejichž žihadlo nebude o nic méně smrtelné, protože jsou zmatené, ztracené a dezorientované.

A kolik jich ještě bude muset zemřít, než se ten pásek nakonec přetrhne?

Jako by to svými myšlenkami přivolala, reproduktory najednou začaly vysílat nelítostné synkopy bubnů. Eddie vyjekl překvapením. Susannah zaječela a přimáčkla si ruce k uším - ale než to udělala, slabě zaslechla zbytek hudby: stopu nebo stopy, které kdosi před desítkami let ztlumil (nejspíš úplně náhodou) tím, že posunul na minimum příslušný ovladač, takže úplně utlumil kytary a zpěv.

Eddie tlačil křeslo dál po Želví ulici a po Stezce Paprsku, snažil se dívat všemi směry najednou a snažil se necítit odér rozkladu. *Díkybohu, že fouká vítr*, pomyslel si.

Začal tlačit křeslo rychleji a prohlížel zarostlé mezery mezi velkými bílými budovami, jestli nezahledne půvabný oblouk vysuté jednokolejové dráhy. Chtěl vypadnout z té nekonečné uličky mrtvých. Když se znovu nadechoval té zvláštní sladké skořicové vůně, připadalo mu, že v životě po ničem tak netoužil.

19

Jake se rázem protrhl z omámení, protože Gasher ho chytil za límec a vší silou jím trhl jako krutý jezdec, který zastavuje cválajícího koně. Zároveň vystrčil nohu a Jake přes ni upadl jak široký, tak dlouhý. Hlavou udeřil o zem a na chvíli pro něj všechno zčernalo. Gasher, žádný dobrodinec, ho rychle probral tím, že ho chytil za spodní ret a škulbl jím nahoru a ven.

Jake zaječel a prudce se posadil a naslepo se ohnal pěstmi. Gasher rány snadno odrazil, zahákl druhou ruku do Jakeova podpaží a trhnutím postavil chlapce na nohy. Jake zůstal stát, jen se opile kolébal. Už

nedokázal protestovat. Už nedokázal skoro ani chápat. Jistě věděl jen to, že každý sval v těle má ochromený a zraněná ruka vyje bolestí jako zvíře chycené do pasti.

Gasher zřejmě potřeboval respirátor a tentokrát chytil dech až po delší době. Stál shrbený s rukama opřenýma o kolena v zelených kalhotách a lapal po dechu rychlými, hvízdavými nádechy. Žlutý šátek mu sklouzl a visel nakřivo. Zdravé oko mu svítilo jako falešný diamant. Bílá hedvábná páska přes oko se zkrabatila a zespodu vytékala na tvář hrudkovitá, ohavná žlutá tekutina.

„Podívej se nahoru, kámo, a uvidíš, proč jsem tě tak zarazil. Koukni se pořádně!“

Jake zvedl hlavu a byl natolik otřesený, že ho ani nepřekvapilo, když uviděl asi osmdesát stop nad nimi viset mramorovou fontánu velkou jako přívěs. Stáli s Gasherem skoro pod ní. Fontána visela na dvou rezivých lanech, která byla téměř ukryta v obrovitých, vratkých hromadách kostelních lavic. Dokonce i v tom otřeseném stavu Jake viděl, že lana jsou roztřepena víc než závěsy, které držely most.

„Vidíš?“ ptal se Gasher s úsměvem. Zvedl levou ruku k zakrytému oku, vymáčkl z něj do dlaně hnisavou hmotu a lhostejně ji odstříkl stranou. „Krása, co? Ach, Tikyták je vostrej řízek, to teda jo, o tom nepochybuj. (Kde jsou sakra ty bubny? Už by měly začít - jestli na ně Měděňák zapomněl, vrazím mu klacek do prdele tak hluboko, že ochutná kůru.) Ted' se podívej před sebe, ty můj lahodnej mrňousku.“

Jake poslechl a Gasher ho okamžitě praštil tak silně, že se Jake odpotácel pozpátku pár kroků a skoro upadl.

„Ne na druhou stranu, pitomče! Dolů! Vidíš ty dva tmavý kameny?“

Po chvíli je Jake uviděl. Lhostejně přikývl.

„Radši na ně nestoupej, protože tím by sis strhl na hlavu všechnu tu krásu, kámo, a pak by tě museli sbírat pijákem. Chápeš?“

Jake znovu přikývl.

„Dobře.“ Gasher se naposledy zhluboka nadechl a plácl Jakea do ramene. „Tak jdeme, na co čekáš? Hop!“

Jake překročil první bezbarvý kámen a všiml si, že to vlastně není kámen, ale kovový plát, který kdosi zakulatil tak, aby jako kámen vypadal. Druhý byl hned za ním, lživě umístěn tak, aby nepozorný ve-třelec, který náhodou mine první past, skoro určitě došlápl na druhou.

Tak do toho, udělej to, pomyslel si. Proč ne? Pistolník tě v tomhle bludišti nikdy nenajde, tak to udělej a past strhni. Bude to čistší než to, co pro tebe naplánoval Gasher a jeho přátelé. A rychlejší.

Jeho zaprášený mokasín zaváhal ve vzduchu nad našlápnu pastí.

Gasher ho udeřil pěstí do zátylku, ale nijak tvrdě. „Pomejšlíš na to, že se svezeš na krasavici do pekel, co, kamarádíčku?“ zeptal se. Po-směvačnou krutost v hlase nahradila prostá zvědavost. Pokud ji zabarvoval ještě jiný pocit, nebyl to strach, ale pobavení. „No tak do toho, jestli to máš v úmyslu, protože já už jsem si lístek koupil. Jenom sebou mrskni, bohové nechť tě oslepí.“

Jakeovo chodidlo došláplo za spoušť našlápne pastí. Jeho rozhodnutí žít o trochu déle nemělo nic společného s nadějí, že ho Roland najde. Tkvělo v přesvědčení, že toto by udělal Roland - šel by dál, dokud by ho někdo nepřinutil se zastavit, a pak ještě několik metrů, pokud by mohl.

Kdyby to udělal teď, mohl vzít Gashera s sebou, ale pouhý Gasher byl málo - jeden pohled stačil, aby bylo jasné, že říká pravdu, když tvrdí, že už umírá. Jestli půjde dál, naskytne se mu možná šance vzít s sebou také pár Gashermanových přátel - možná i toho, kterému říkal Tikyták.

Jestli se povezu na tom, čemu říká krasavice, pomyslel si Jake, udělám to, jakmile budeme mít širší společnost.

Roland by tomu rozuměl.

20

Jake se mýlil, když odhadoval pistolníkovu schopnost sledovat je bludištěm. Jakeův batoh byl nejnápadnější stopou, kterou po sobě zanechali, ale Roland si rychle uvědomil, že se vůbec nemusí zastavovat a stopy hledat. Stačilo mu sledovat Ocha.

Přesto se na několika křižovatkách zastavil, protože chtěl mít jistotou, a pokaždé se Ochu ohlédl a potichu, netrpělivě vyštěkl, jako by říkal, Honem! Chceš je ztratit? Když mu stopy, které viděl - otisk, nitka z Jakeovy košile, útržek jasně žluté látky z Gasherova šátku - třikrát potvrdily, že brumláková volba je správná, Roland už Ocha následoval bez ověřování. Nepřestával stopy hledat, ale přestal se kvůli nim zastavovat. Potom začalo bubnování a právě ty bubny - a Ga-

sherova zvědavost, co to asi Jake nese - zachránily to odpoledne Rolandovi život.

Zastavil se tak prudce, až sklouzl do smyku, a pistoli měl v ruce dřív, než si uvědomil, co je to za zvuk. Když mu to došlo, zastrčil revolver zase do pouzdra, jen netrpělivě zamručel. Už se chystal znovu vyrazit, když mu zrak padl náhodou nejdřív na Jakeův batoh... a potom na pár slabě se lesknoucích vlásků visících ve vzduchu hned nalevo od batohu. Roland přimhouřil oči a rozeznal dva tenké dráty, které se křížily ve výši kolenou ani ne tři stopy před ním. Ochu, který byl nízko stavěný, hladce proklouzl obráceným věčkem, které dráty tvořily, ale nebýt bubnů a toho, že zahlédl Jakeův odhozený batoh, byl by Roland vběhl přímo do nich. Když očima zalétl vzhůru a všiml si, že v tomto úseku jsou všechny ty vyhozené krámy naskládány na sebe nikoli náhodným způsobem, Rolandovy rty se stáhly. Bylo to těsné a jenom *ka* ho zachránilo.

Ochu netrpělivě vyštěkl.

Roland padl na břicho a podplazil se pod dráty, pomalu a opatrně - byl větší než Jake nebo Gasher, a uvědomil si, že opravdu velký člověk by se tudy vůbec nedokázal dostat, aniž by tu pečlivě přichystanou lavinu nespustil. Bubny duněly a dusaly mu v uších. *Zajímalo by mě, jestli všichni zešíleli*, pomyslel si. *Kdybych to musel poslouchat každý den, určitě bych se zbláznil.*

Dostal se za dráty, sebral batoh a nahlédl dovnitř. Jakeovy knihy a pár kousků šatstva tam pořád byly stejně jako poklady, které nabíral cestou - kámen, který se třpytil zlatými ploškami, připomínajícími zlato, ale zlaté nebyly. Hlavice šípů, nejspíš památka na starý lesní lid, který Jake našel v lesíku den poté, co ho vtáhli na tento svět. Pár mincí z jeho vlastního světa. Otcovy sluneční brýle. Několik dalších věcí, které může mít rád a chápat jenom chlapec jeho věku. Věci, které bude chtít zpátky... tedy pokud ho Roland najde dřív, než ho Gasher a jeho přátelé změní a ublíží mu tak, že ztratí nevinnou zvědavost a zájem o hledání, které jsou vlastní dětem, než začnou dospívat.

V Rolandově mysli se vynořil Gasherův rozšklebený obličej, podobný tváři démona nebo džina vypuštěného z láhve: pahýly zubů, prázdné oči, mandrus prosakující tvářemi a roztahující se pod tupými hranami čelistí. *Jestli mu ublížíš...* pomyslel si, ale pak se donutil odvrátit myšlenky jinam, protože tento směr nikam nevedl. Jestli Gasher tomu chlapci ublíží (*Jakeovi!* připomněl si prudce - *Není to jen chla-*

pec, ale Jake! Jake!) Roland ho zabije, ano. Ale ten čin nebude mít význam, protože Gasher byl beztak mrtvý muž.

Pistolník prodloužil popruhy na batohu, s obdivem si prohlédl chytré přezky, které to umožňovaly, naložil si ho na záda a znovu vstal. Ochu se otočil a chtěl vyrazit, ale Roland na něj zavolal a brumlák se ohlédl.

„Ke mně, Ochu.“ Roland nevěděl, jestli brumlák porozumí (nebo jestli poslechne, i když rozumí), ale bude lepší - bezpečnější - když se budou držet blíž u sebe. Kde byla jedna past, mohou být i další. Příště by Ochu nemusel mít štěstí.

„Ejk!“ vyštěkl Ochu a nepohnul se. Štěknutí znělo důrazně, ale Roland měl pocit, že více z Ochových pocitů prozrazují jeho oči: byly temné strachem.

„Ano, ale je to nebezpečné,“ řekl Roland. „Ke mně, Ochu.“

Kdesi za nimi cosi zadunělo, protože spadl nějaký těžký předmět, patrně ho shodily prudké vibrace bubnování. Roland viděl tu a tam stojany s reproduktory, které trčely nad stěnami uličky jako podivná zvířata s dlouhým krkem.

Ochu se vrátil k němu a zvedl hlavu, jen oddychoval.

„Drž se u mě.“

„Ejk! Ejk-Ejk!“

„Ano. Jake.“ Roland se rozběhl a Ochu utíkal vedle něj, těsně u nohy jako vycvičený pes.

21

Pro Eddieho to bylo, jak kdysi řekl nějaký moudrý muž, naprosto dokonalé dějá vu. Utíkal a křeslo tlačil před sebou, běžel o závod. Pláž nahradila Želví ulice, ale jinak bylo všechno vlastně stejné. Aha, byl tu jeden podstatný rozdíl: teď hledal vlakové nádraží (nebo Kolíbkou), žádné dveře volně stojící v prostoru.

Susannah seděla zpříma a vlasy za ní vlály a Rolandův revolver držela v pravé ruce, hlaveň obrácenou vzhůru k zamračenému, hrozi-
vému nebi. Bubny duněly a dusaly, omračovaly je. Na ulici přesně před nimi ležel jakýsi obrovský předmět ve tvaru talíře a v Eddieho vypjaté představivosti, inspirované možná klasickými budovami, které je obklopovaly ze všech stran, se objevil obraz Joviše a Thora, jak si

hrají s házecím talířkem. Joviš hází daleko do strany a Thor nechá talířek propadnout mrakem.

Talířek boží, pomyslel si a řítit se se Susannah mezi dvěma rozpadlými, rezivělými auty, *to je mi představa*.

Vyjel s křeslem na chodník, aby objel ten předmět, který zblízka vypadal jako nějaká telekomunikační anténa. Přejížděl s křeslem obrubník a sjížděl zase na ulici - chodník byl příliš zaneřáděný, než aby tím získali čas - když najednou bubny zmlkly. Ozvěna se ještě převalovala v tom nečekaném tichu, jenomže to vlastně nebylo ticho, uvědomil si Eddie. Vpředu na křižovatce Želví ulice a jiné avenue se otvíral klenutý vchod do nějaké mramorové budovy. Ta budova byla zarostlá vínem a neuspořádanými zelenými kroviny, které vypadaly jako kužely cypřišů, ale budova byla stále ohromná a jaksi důstojná. Za ní, za rohem, vzrušeně brebentil nějaký dav.

„Nezastavuj!“ vyštěkla Susannah. „Nemáme čas -“

Brebentění prořízl hysterický výkřik. Provázel ho pochvalný jekot a také, což bylo zvláštní, potlesk, který Eddie slyšel v hotelových kasinech v Atlantic City. Křik přešel v dlouhé, skomírající chroptění, které znělo jako cvrkot cikády. Eddie cítil, jak se mu vlasy v zátylku staví do pozoru. Pohlédl na mrtvolu visící z nejbližšího stojanu a pochopil, že zábavymilovní Pubíci z Ludu konají další veřejnou popravu.

Nádhera, pomyslel si. *Ted' kdyby ještě měli Tonyho Orlanda a Dawn, kteří by jim zazpívali Třikrát zaklepej, mohli by všichni spokojeně umřít.*

Eddie se zvědavě podíval na hromadu kamení na rohu. Takhle zblízka rostliny, které kamení zarůstaly, vydávaly silnou bylinnou vůni. Ta vůně byla hořká, až vháněla slzy do očí, ale stejně se Eddiemu líbila víc než ta skořicová sladkost mumifikovaných mrtvol. Ty zelené kužely vyrůstající z křovisek se prohýbaly jako rozježené pochvy a vytvářely rostlinné vodopády tam, kde kdysi bývala řada klenutých vchodů. Z jednoho takového vchodu se najednou vynořila jakási postava, která se rozběhla k nim. Bylo to dítě, jak si Eddie uvědomil, a sotva plenkám odrostlé, soudě podle velikosti. Mělo na sobě zvláštní obleček ve stylu lorda Fauntleroye, doplněný bílou nabíranou košilí a sametovými kalhotkami. Ve vlasech mu vlály stuhly. Eddie měl najednou bláznivou chuť zamávat rukama nad hlavou a zakřičet: *Ale ňuňuňu, Lud je moc krásný!*

„Pojďte!“ zakřičel klouček vysokým, pronikavým hlasem. Ve vlasech mu uvízlo několik zelených šlahounů. Nepřítomně se po nich v běhu ohnal. „Udělájí Spankera! Je řada na Spankermanovi, aby odešel do země bubnů! Pojďte, nebo zmeškáte všechnu zábavu, bohové to vědí!“

Susannah užasla nad zjevem toho kloučka, ale když přišel blíž, napadlo ji, že si hrozně divně a neohrabaně shrnuje šlahouny a větve, které se mu zachytily v omašličkovaných vlasech: neustále používal jen jednu ruku. Tu druhou držel za zády, už když vyběhl ze zeleného vodopádu, a neukazoval ji.

To musí být hrozně nepohodlné! pomyslela si a potom se jí v hlavě zapojil přehrávač a ona uslyšela slova, která pronesl Roland na konci mostu: *Věděl jsem, že se něco takového může stát... kdybych toho chlapa zahlédl dřív, dokud jsme byli mimo dosah toho jeho výbušného vejce... zatracená smůla!*

Zamířila Rolandovu pistoli na dítě, které seskočilo z obrubníku a utíkalo přímo k nim. „Nech toho!“ zakřičela. „Stůj, okamžitě!“

„Suze, co to děláš?“ zaječel Eddie.

Susannah si ho nevšímalá. V určitém, velmi reálném smyslu tu Susannah Deanová už nebyla. V jejím křesle seděla Detta Walkerová a oči jí svítily horečným podezřením. „Stůj, nebo střelím!“

Maličký lord Fauntleroy byl možná hluchý, protože její varování nijak neúčinkovalo. „Honem!“ křičel rozjařeně. „Nebo promeškáte celé představení! Spanker bude -“

Konečně začal vytahovat pravou ruku, dosud schovanou za zády. Když to udělal, uvědomil si Eddie, že se nedívají na dítě, ale na znetvořeného trpaslíka, jehož dětství dávno minulo. Výraz, který Eddie zpočátku považoval za dětinskou radost, byla ve skutečnosti mrazivá směs nenávisti a vzteku. Jeho tváře a čelo byly plné mokravých, bezbarvých skvrn, které Roland nazval kurvými květy.

Susannah jeho tvář vůbec neviděla. Upírala pozornost na vysunující se pravou ruku a šedozelenou kouli, kterou ruka svírala. Víc vidět nepotřebovala. Rolandova pistole třeskla. Trpaslíka to odhodilo vzad. Z maličkých úst unikl pronikavý výkřik bolesti a vzteku, když dopadl na chodník. Granát mu vypadl z ruky a odkutálel se zpět ke klenutému průchodu, ze kterého se trpaslík vynořil.

Detta zmizela jako sen a Susannah se podívala nejprve na kouřící pistoli a potom na drobnou postavu roztaženou na chodníku, a dívala

se užasle, s hrůzou a nakonec zoufale. „Ach Ježíši! Já ho zastřelila! Eddie, já ho zastřelila!“

„Smrt... Šedým!“

Maličký lord Fauntleroy se pokusil ta slova vzdorně vykřiknout, ale vyšla z něj zároveň s bublající krví, která vsákla do těch několika zbývajících bílých míst na jeho krajkové košili. Ze zarostlého náměstí za rohovou budovou se ozvala tlumená exploze a střapaté zelené závěsy visící před oblouky zaválaly jako prapory ve vichřici. Následovala mračna dusivého, trpkého kouře. Eddie se vrhl na Susannah, aby ji zakryl, a ucítil, jak mu na záda, krk a hlavu dopadá sprška betonových úlomků - našťástí malých. Zleva se ozvala řada nepříjemně vlhkých plácnutí. Pootevřel oči, podíval se tím směrem a uviděl, že hlava malého lorda Fauntleroye se právě zastavila v odpadní strouze. Trpaslík měl pořád otevřené oči a ústa stažená v posledním úšklebku.

Ozvaly se další hlasy, některé křičely, jiné ječely, ale všechny zněly vztekle. Eddie se skulil z křesla se Susannah - křeslo se zhouplo na jednom kole, než se rozhodlo, že zůstane stát - a zahleděl se směrem, odkud vyběhl trpaslík. Objevila se banda asi dvaceti potrhaných mužů a žen, někteří vyběhli zpoza rohu, jiní se tlačili záclonami popínavých rostlin, které zakrývaly arkády rohové budovy, a zhmotňovali se z kouře po trpaslíkově granátu jako zlí duchové. Většinou měli na hlavě modrý šátek a všichni měli zbraně - pestrý (a poněkud žalostný) výběr včetně rezavých mečů, tupých nožů a našťípnutých palic. Eddie viděl, že jeden muž se bojovně ohání kladivem. *Pubíci*, pomyslel si Eddie. *Přerušili jsme jim kravatový večírek a to je pořádně nakrklo.*

Z té kouzelné skupiny se zvedaly různé výkřiky - *Smrt Šedým! Zabijte je oba! Dělalí pro Lusteru, bůh zabij jejich oči!* - když zahlédli Susannah v křesle a Eddieho, který se krčil na kolena u ní. Muž v čele měl kolem sebe omotaný kus látky jako kilt a oháněl se mačetou. Divoce se jí rozehnal (byl by s'al jednu podsaditou ženu těsně za sebou, kdyby se nesehnula) a pak vyrazil. Ostatní ho následovali a šťastně se rozječeli.

Rolandova pistole pronikavě třeskla do toho větrného, zataženého dne a vršek Pubovy hlavy v kiltu se oddělil. Vybledlou kůži ženy, která před chvílí málem přišla kvůli jeho mačetě o hlavu, najednou zalil červený déšť a žena vydala jakýsi štekavý zvuk vyjadřující úžas. Ostatní proběhli kolem ženy a mrtvého muže, rozzuření a s nepřítelným pohledem.

„Eddie!“ vykřikla Susannah a znovu vystřelila. Muž s čepicí lemovanou hedvábím a holínkami se zhroutil na ulici.

Eddie zašátral po rugeru a na okamžik zpanikařil, protože si myslil, že ho ztratil. Pažba pistole mu nějak vklouzla za opasek kalhot. Chytil ho do ruky a prudce ho vyškubl. Ale ten zatracený krám nechtěl ven. Muška na konci hlavně se mu zachytila o prádlo.

Susannah vystřelila třikrát těsně po sobě. Pokaždé našla cíl, ale blížící se Pubové nezpomalili.

„Eddie, pomoz mi!“

Eddie si roztrhl kalhoty, připadal si přitom jako superman z laciného filmu, a konečně se mu podařilo ruger vyprostit. Hranou levé dlaně udeřil do pojistky, opřel si loket o nohu těsně nad kolenem a začal pálit. Nepotřeboval přemýšlet - nepotřeboval ani mířit. Roland jim říkal, že v boji pistolníkovy ruce pracují samy, a Eddie nyní zjistil, žeje to pravda. Stejně by na takovou vzdálenost trefil i slepý. Susannah zmenšila počet útočících Pubů nejvýš na patnáct. Eddie na ně padl jako bouřlivý vítr do obilného pole a za necelé dvě vteřiny dostal čtyři.

Jednotitá tvář davu, ten skelný pohled nemyslící chtivosti, se začala rozpadat. Muž s kladivem najednou odhodil zbraň a rozběhl se za ní, a přitom podivuhodně kulhal na artritidou pokroucených nohou. Za ním utíkali další dva. Ostatní se nejspíše hemžili na ulici.

„Pojďte, vy srabi!“ zavrčel poměrně mladý muž. Modrý šátek měl uvázaný kolem krku jako závodník. Byl plešatý až na dva chomáče krepovatých zrzavých vlasů po stranách hlavy. Susannah připomínal klauna Clarabella. Eddiemu připomínal Ronalda McDonalda. Oběma připadalo, že s ním budou potíže. Hodil podomácku vyrobeným oštěpem, který možná počal svůj život jako ocelová noha od stolu. Neškodně zarachtal po dlažbě napravo od Eddieho a Susannah. „Pojďte, říkám! Dostaneme je, jestli se dáme všichni dohro-“

„Promiň, hochu,“ zamumlal Eddie a střelil ho do hrudi.

Clarabell/Ronald se zapotácel, rukou zašátral po košili. Hleděl na Eddieho vytřeštěnými očima, které byly srdceryvně výmluvné: tohle se nemělo stát. Ruka ztěžka padla mužovi k boku. Z koutku úst mu vytekl osamělý čúrek krve, neuvěřitelně jasný v tom šedivém dni. Několik zbylých Pubů bez hlesu sledovalo, jak padá na kolena, a jeden z nich se otočil k útěku.

„To rozhodně ne,“ ozval se Eddie. „Ani se nehni, můj retardovaný příteli, nebo se důkladně podíváš na mýtinu, kde končí tvá stezka.“ Zvýšil hlas. „Odhoďte to, chlapci a děvčata! Všichni! Okamžitě!“

„Vy...“ zašeptal umírající muž. „Vy... pistolníci?“

„Správně,“ odpověděl Eddie. Nespouštěl ze zbylých Pubů zlověstný pohled.

„Žádám... prominutí,“ zasípal muž s rozevlátými zrzavými vlasy a pak padl na tvář.

„Pistolníci?“ opakoval kdosi. Jeho tón prozrazoval rostoucí strach a poznání.

„No, jsi hloupý, ale nejsi hluchý,“ řekla Susannah, „aspoň něco.“ Zavrtěla hlavní pistole, o které si byl Eddie docela jist, že je prázdná. Když už byl u toho, kolik ran zbylo v rugeru? Uvědomil si, že nemá ponětí, kolik nábojů se vejde do zásobníku, a proklel se za svou hloupost... ale copak doopravdy věřil, že by na něco takového mohlo skutečně dojít? To si tedy nemyslel. „Slyšeli jste ho, lidi. Odhoďte zbraně. Přestávka skončila.“

Jeden po druhém poslechli. Žena, která měla na obličeji tak půl litru krve pana Meče Kiltového, řekla: „Neměla jste Winstona zabíjet, paní - měl narozeniny, to teda měl.“

„No, tak to měl zůstat doma a dát si kus narozeninovýho dortu,“ odsekl Eddie. Vzhledem k celkovému rázu této zkušenosti mu nepřipadala ženina poznámka ani vlastní odpověď nijak surrealistická.

Mezi zbývajícími Puby byla další žena, vyhublá ubožačka, které na hlavě místy rostly dlouhé světlé vlasy, jako by měla prašivinu. Eddie upozoroval, jak se krade bokem k mrtvému trpaslíkovi - a do bezpečí zarostlých průchodů, které kynulo za ním - a vystřelil jí pod nohy do popraskaného betonu. Neměl ponětí, co jí vlastně chce, ale rozhodně nechtěl, aby některý z nich nasazoval ostatním brouky do hlavy. Hlavně se bál toho, co by jeho ruce mohly udělat, kdyby se ti nemocní, zasmušilí lidé před ním pokusili utéct. Jeho hlava si mohla myslet o pistolnictví, co chtěla, ale ruce zjistily, že se jim to líbí.

„Zůstaň na místě, krasavice. Policista je tvůj přítel a radí ti, abys neriskovala.“ Rychle pohlédl na Susannah a polekal se její zšedlé tváře. „Suze, je ti něco?“ zeptal se potichu.

„Ne.“

„Neomdliš nebo něco takovýho, že ne? Protože -“

„Ne.“ Podívala se na něj očima tak tmavýma, že vypadaly jako jeskyně. „Jenom jsem ještě nikdy nikoho nezastřelila... jasně?“

No, tak na to by sis měla zvyknout, chtělo se mu říct. Ale kousl se do rtu a obrátil zrak k pěti lidem, kteří před nimi zůstali stát. Dívali se na něj a Susannah s jakýmsi pochmurným strachem, který však měl k hrůze daleko.

Sakra, většina z nich zapoměla, co to hrůza je, pomyslel si. Rádost, smutek, láska... totéž. Myslím, že už toho moc necítí. Žijí v tomhle očistci už moc dlouho.

Pak si vzpomněl na ten smích, vzrušené výkřiky a potlesk, a svou myšlenku opravil. Zbývalo aspoň něco, co jim stále pohánělo motor, něco, co jim stále dokázalo zmáčknout spínače. Spanker by to mohl dosvědčit.

„Kdo tady velí?“ zeptal se Eddie. Pozoroval křižovatku za tou skupinkou velmi pečlivě pro případ, že by ostatní znovu sebrali odvalu. Zatím neviděl ani neslyšel, že by se z toho směru blížilo něco závažného. Pomyslel si, že ostatní nejspíš nechali tuto neuspořádanou posádku svému osudu.

Nejistě se po sobě podívali a nakonec promluvila žena s obličejem od krve. „To byl Spanker, ale když tentokrát začaly boží bubny, vytáhli jsme z klobouku Spankerův kámen, a tak jsme ho přinutili tancovat. Myslím, že příště by to byl Winston, ale oddělali jste ho těma svýma prohnílyma pistolema, to jste udělali.“ Otréla si z tváře krev, podívala se na ni a pak znovu stočila chmurný pohled na Eddieho.

„No, co si myslíš, že se mi Winston chystal udělat tím svým prohnílym oštěpem?“ zeptal se Eddie. Znechuceně zjistil, že ta žena v něm budí pocit viny kvůli tomu, co udělal. „Chtěl mi sestříhnout kotlety?“

„Zabili jste taky Franka a Lusteru,“ pokračovala tvrdohlavě, „a co jste vy? Bud' Šedí, což je špatný, nebo pár prohnilejch venkovanů, což je horší. Kdo zbyl pro Puby ze Severního města? Asi jenom Topsy - námořník Topsy - ale ten tu není, že? Vzal si loď a odjel po řece, ano, to udělal, a shnil taky, říkám já!“

Susannah ji přestala poslouchat. Její myšlenky, fascinované hrůzou, se upřely na něco, co ta žena před chvílí řekla: *Vytáhli jsme z klobouku Spankerův kámen, a tak jsme ho přinutili tancovat.* Vzpomněla si, jak na vysoké četla povídku Shirley Jacksonové Loterie, a pochopila, že tito lidé, degenerovaní potomci původních Pubů, jsou

živoucí noční můrou paní Jacksonové. Nebylo divu, že nebyli schopni žádného silného citu, když věděli, že se budou účastnit toho příšerného losování ne jednou v roce, jako v tom příběhu, ale dvakrát nebo třikrát denně.

„Proč?“ zeptala se zakrvácené ženy chraptivě a plná hrůzy. „Proč to děláte?“

Žena se podívala na Susannah jako na největšího blázna na světě. „Proč? Aby duchové, kteří žijí ve strojích, nevstoupili do těl těch, kdo tady zemřeli - Pubů i Šedých - a neposlali je dírami v ulicích, aby nás sežrali. To ví každý hlupák.“

„Žádní duchové nejsou,“ řekla Susannah, ale i jí zněl vlastní hlas jako nesmyslné tlachání. Samozřejmě že duchové jsou. V tomto světě byli duchové všude. Přesto pokračovala. „To, čemu říkáte boží bubny, je jenom pásek, který uvízl ve stroji. Nic jiného to není.“ Najednou ji něco napadlo a dodala: „Nebo to možná Šedí dělají naschvál - napadlo vás to někdy? Žijí v druhé části města, že? A také pod ním, že? Vždycky vás chtěli vyhnat. Možná káplí na opravdu účinný způsob, jak vás donutit, abyste tu práci odvedli za ně.“

Zakrvácená žena stála vedle postaršího gentlemana, který měl na hlavě snad nejstarší buřinku na světě a na nohou roztřepené khaki šortky. Nyní vystoupil vpřed a promluvil k ní s patinou dobrých způsobů, které proměnily jeho skryté pohrdání v dýku s ostřím jako břitva. „Velmi se mýlíte, paní Pistolnice. Pod Ludem je mnoho strojů a ve všech jsou duchové - démoni, kteří vnucují smrtelným mužům a ženám pouze zlo. Tito démoni jsou rozhodně schopni vzbudit mrtvé... a v Ludu je mnoho mrtvých, kteří by mohli povstat.“

„Poslouchej,“ ozval se Eddie. „Viděl jsi někdy nějakýho toho zombieho na vlastní oči, Jeevesi? Viděl někdo něco takovýho?“

Jeeves zkrivil rty a nic neřekl - ale ten stažený ret mluvil za vše. Co jiného může člověk čekat, říkal ten ret, od venkovanů, kteří používají pistole místo pochopení?

Eddie došel k závěru, že bude nejlepší, když diskusi rozvíjející se tímto směrem uzavře. Stejně nikdy nebyl stavěný pro misionářskou práci. Ukázal rugerem na zakrvácenou ženu. „Ty a ten tvůj přítel - ten, kterež vypadá jako anglickej komorník, když má zrovna volno - nás odvedete na vlakový nádraží. Potom se můžeme všichni rozloučit, a já vám povím pravdu: sakra se mi uleví.“

„Vlakové nádraží?“ ozval se chlapík, který vypadal jako komorník Jeeves. „Co je to vlakové nádraží?“

„Vezměte nás do Kolíbký,“ řekla Susannah. „Zaved'te nás k Blaineovi.“

To konečně Jeevsem otřásl. Světem unavené pohrdání, kterým je dosud častoval, nahradil výraz úleku a strachu. „Tam nemůžete jít!“ vykřikl. „Kolíbka je zakázané území a Blaine je nejnebezpečnější ze všech duchů v Ludu!“

Zakázané území? zauvažoval Eddie. *Skvělý. Jestli je to pravda, aspoň si konečně nebudeme muset dělat hlavu kvůli podobným pitomcům, jako jste vy. Bylo také pěkné slyšet, že Blaine pořád je... aspoň si to tito lidé mysleli.*

Ostatní hleděli na Eddieho a Susannah s výrazem nechápavého úžasu. Jako by pokušitelé navrhovali skupině skalních křesťanů, aby sehnali Archu Úmluvy a udělali z ní placenou toaletu.

Eddie zvedal ruder, až v hledí uviděl střed Jeevesova čela. „Jdeme,“ zavelel, „a jestli se nechceš připojit tady a teď ke svým předkům, navrhuju, abys přestal kňučet a uhcávat a odvedl nás tam.“

Jeeves a zakrvácená žena se po sobě nejistě podívali, ale když se muž v buřince znovu podíval na Eddieho a Susannah, jeho tvář byla opět vážná a klidná. „Zastřelte nás, jestli chcete,“ řekl. „Radši zemřeme tady než tam.“

„Jste banda zblblých debilů se chcípavým mozkem!“ rozkřičela se na ně Susannah. „Nikdo nemusí umírat! Prostě nás odved'te tam, kam chceme, pro lásku Boží!“

Žena věčně řekla: „Ale vstoupit do Blaineovy Kolíbký znamená smrt, mamko, tak to je. Protože Blaine spí a ten, kdo ho vyruší z odpočinku, musí zaplatit vysokou cenu.“

„Dělej, krasavice,“ vyštěkl Eddie. „Nemůžeš čichat kávu, když máš hlavu v prdeli.“

„Nevím, co to znamená,“ řekla se zvláštní a překvapivou důstojností.

„Znamená to, že nás můžete odvést ke Kolíbce a riskovat Hněv Blaineův, nebo můžete zůstat tady a zažít Hněv Eddieho. Víte, nemusí to být pěkněj čistej průstřel hlavy. Můžu vás brát po kouskách a jsem akorát tak nasranej, abych to udělal. Prodělávám v tom vašem městě mizernej den - ta muzika je příšerná, všichni to máte v hlavě vygumo-

vaný a první, koho uvidíme, po nás hodí granát a unese nám kámoše. Tak co na to říkáte?“

„Proč byste vlastně chodili k Blaineovi?“ zeptal se kdosi jiný. „Už se ze svého stání v Kolíbce nepohne - nehýbe se už celá léta. Dokonce přestal mluvit svými mnoha hlasy a nesměje se.“

Mluví mnoha hlasy a směje se? pomyslel si Eddie. Podíval se na Susannah. Ta se na něj podívala také a pokrčila rameny.

„Ardis byl poslední, kdo se přiblížil k Blaineovi,“ pokračovala zakrvácená žena.

Jeeves vážně přikývl. „Ardis byl vždycky blázen, když se napil. Blaine se ho na cosi ptal. Slyšel jsem to, ale otázka mi nedávala smysl - cosi o matce havranů, aspoň myslím - a když Ardis nedokázal odpovédět, Blaine ho zahubil modrým ohněm.“

„Elektřinou?“ zeptal se Eddie.

Jeeves a zakrvácená žena přikývl. „Ano,“ řekla žena, „elektřinou, tak jsme tomu říkali za starých časů, tak je to.“

„Nemusíte s námi chodit,“ navrhla Susannah najednou. „Jenom nás zaveďte na dohled Kolíbky. Zbytek cesty dojdeme sami.“

Žena se na ni nedůvěřivě podívala, ale pak se k ní Jeeves sklonil a chvíli jí cosi mumlal do ucha. Ostatní Pubové stáli za nimi v neuspořádané řadě a dívali se na Eddieho a Susannah omámeným pohledem lidí, kteří přežili strašlivý nálet.

Nakonec se žena rozhlédla. „Ano,“ řekla. „Vezmeme vás blízko ke Kolíbce, a tak se zbavíme splašků.“

„Přesně moje myšlenka,“ pochvaloval si Eddie. „Ty a Jeeves. Vy ostatní padejte pryč.“ Přeletěl je očima. „Ale pamatujte - jeden oštěp ze zálohy, jeden šíp, jedna cihla, a tihle dva zemřou.“ Ta hrozba zazněla tak chabě a zbytečně, že Eddie zalitoval, že ji vůbec vyslovil. Jak by se mohli o ty dva zajímat, nebo vůbec o kteréhokoli jednotlivce svého klanu, když dennodenně dva nebo i víc z nich ubili?

„Jdeme,“ řekla žena. „Chci s vámi skoncovat.“

„To je vzájemný cit,“ odpověděl Eddie.

Ale než je ta žena s Jeevesem odvedli, udělala žena cosi, co přimělo Eddieho, aby poopravil své tvrdé myšlenky: poklekla, odhrnula vlasy z čela muže v kiltu a políbila ho na špinavou tvář. „Sbohem, Winstone,“ řekla. „Počkej na mě tam, kde se stromy rozestupují a voda je sladká. Přijdu za tebou, ano, stejně jistě jako úsvit zahání stíny na západ.“

„Nechtěla jsem ho zabít,“ řekla Susannah. „Chci, abys to věděla. Ale zemřít se mi chtělo ještě míň.“

„Ano.“ Obličej, který se obrátil k Susannah, byl nehybný a bez slz. „Ale jestli chcete vstoupit do Blaineovy Kolíbký, stejně zemřete. A je možné, že ve smrti budete závidět ubohému starému Winstonovi. Je krutý ten Blaine. Nejkrutější ze všech démonů v tomto krutém, krutém městě.“

„Pojď, Maud,“ pomáhal jí Jeeves na nohy.

„Ano. Skoncijme s nimi.“ Prohlédla si znovu Susannah a Eddieho, oči měla přísné, ale zároveň jaksi zmatené. „Bohové, proklejte mé oči, že se kdy na vás podívaly. A bohové ať proklejí pistole, které nesete, protože byly vždy pramenem našich potíží.“

A s tímto přístupem, pomyslela si Susannah, budou vaše potíže trvat ještě nejméně tisíc let, zlato.

Maud vyrazila rychlým tempem po Želví ulici. Jeeves se držel vedle ní. Eddie, který tlačil Susannah na křesle, brzy lapal po dechu a snažil se je neztratit. Vznosné budovy, které lemovaly jejich cestu, se tyčily kolem nich ve stále větších rozestupech, takže nakonec připomínaly břečťanem porostlé venkovské domy na rozlehlých, širých trávnících, a Eddie si uvědomil, že vstoupili do části města, která byla kdysi opravdu nóbl čtvrtí. Vpředu se jedna budova tyčila nad všemi ostatními. Byla to zdánlivě jednoduchá čtvercová konstrukce z bílých kamenných kvádrů a její převislou střechu podpírala řada sloupů. Eddie si znovu vzpomněl na gladiátorské filmy, které se mu v dětství tak líbily. Susannah, která chodila do tradičnějších škol, si vzpomněla na Pantheon. Oba viděli nádherné sochy zvířat a podivili se jim - Medvěd a Želva, Ryba a Krysa, Kůň a Pes - které ve dvojstupu lemovaly střechu budovy, a pochopili, že to je místo, které hledají.

Ten nepříjemný pocit, že je sleduje spousta očí - plných nenávisti i zvědavosti -, je neopustil ani na chvíli. Když došli na dohled jednokolejové dráhy, zaduněl hrom. Stejně jako bouře se sem kolejí táhla od jihu, napojila se na Želví ulici a zamířila rovnou do Kolíbký lidské. A když přišli blíž, prastaré mrtvoly po obou stranách se začaly točit a tancovat v sílícím větru.

Běželi znovu bůhví jak dlouho (Jake věděl určitě jen to, že bubny už zase ztichly), když ho Gasher škrubnutím zarazil. Tentokrát se Jakeovi podařilo udržet se na nohou. Chytil druhý dech. Gasher, který už měl leccos za sebou, dech nechtyl.

„Hou! Moje stará pumpa má co dělat, zlato.“

„To je zlé,“ řekl Jake lhostejně a pak se zapotácel, protože Gashe-rova zkroucená ruka ho udeřila do tváře.

„Jo, určitě bys hořce zaplakal, kdybych tu padnul mrtvej, co? Už to vidím! Ale takový štěstí mít nebudeš, ty můj mrňousku - starej Gasher už takovejch viděl, a já jsem se nenarodil, abych padnul mrtvej k nohám nějaký takový sladký prdelky, jako seš ty.“

Jake poslouchal ty výlevy naprosto nevzrušeně. Rozhodně chtěl vidět Gashera mrtvého, než skončí den. Gasher mohl vzít Jakea s sebou, ale Jakea už to nezajímalo. Otřel si krev z roztrženého rtu, chvíli se na ni zamyšleně díval a uvažoval nad tím, jak rychle se touha po vraždě může vkrást do lidského srdce a dobýt ho.

Gasher pozoroval Jakea, který se díval na svou krev, a zašklebil se. „Teče ti šťáva, co? Není poslední, kterou starej Gasher vymlátí z mladýho stromku, pokud si nebudeš dávat bacha, pokud si nebudeš dávat pořádnýho bacha.“ Ukázal na dlažbu úzké uličky, kterou právě procházeli. Byl v ní zrezivělý poklop a Jake si uvědomil, že to není tak dávno, co viděl v oceli vyražena stejná slova: SLÉVÁRNÝ LAMERK.

„Na boku má rukojeť,“ řekl Gasher. „Vidíš? Popadni to a pořádně zatáhni. Pořádně se do toho opři a možná že budeš mít všechny zuby pohromadě, až se setkáš s Tikytákem.“

Jake chytil ocelový poklop a zatáhl. Zatáhl pořádně, ale ne tolik, kolik mohl. Bludiště ulic a uliček, kterými ho Gasher hnál, bylo dost zlé, ale aspoň tam viděl. Nedokázal si představit, jaké to může být v podsvětí pod městem, kde černota zahltí i sny o útěku, a Jake to neměl v úmyslu zakoušet, dokud nebude vyhnutí.

Gasher mu rychle dal na srozuměnou, že vyhnutí není.

„Je to moc těžké pro -“ začal Jake a ten pirát ho vzápětí chytil za krk a škulbl jím vzhůru, až ho měl tváří v tvář. Po dlouhém běhu uličkami mu tváře mírně, upoceně zarudly a boláky rozežírající jeho maso

získaly ohavnou žlutě fialovou barvu. Z těch otevřených ran mu v pravidelných pulsech vytékala hustá nakažlivá tekutina a nitky krve. Jake se sotva nadechl Gasherova hustého oděru, než mu přívod vzduchu uskřípla ruka, která mu svírala hrdlo.

„Poslouchej, ty blbečku, a poslouchej dobře, protože tohle je poslední varování. Ty za ten zsranej poklop pořádně zabereš, jinak ti hmátnu do huby a vytrhnu ti jazyk zaživa. A klidně mě můžeš při tom kousat, protože mám krev plnou jedu a ty uvidíš na svém ksichtě první květy dřív, než uplyne tejdén - pokud se tak dlouho dožiješ. Tak co?“

Jake překotně přikyvoval. Gasherova tvář mizela v houstnoucích šedých záhybech a jeho hlas zněl ze stále větší dálky.

„Dobře.“ Gasher ho od sebe odstrčil. Jake dopadl jako hadrový panák vedle poklopu, jen dával a kašlal. Nakonec se mu podařilo zhluboka, sípavě nabrat dech, který ho pátil jako tekutý oheň. Vykašlal zakrvavený chuchvalec a při pohledu na něj se skoro pozvracel.

„Tak se do toho vopři, ty moje potěšeníčko, a už o tom nebudeme žvanit.“

Jake se připlazil k poklopu, zasunul ruce do úchyty a tentokrát zabral vší silou. Byla to hrozná chvílka, kdy si myslel, že stejně překážku nezmůže. Pak si představil, jak se mu Gasherovy prsty hrabou v ústech a chytají mu jazyk, a našel ještě trochu sil. V bedrech ho tupě zabořilo, jako by tam cosi povolilo, ale kruhové víko pomalou klouzalo stranou, vrzalo na kamenech a odhalovalo zející temný srpek.

„Dobře, kamaráde, dobře!“ vykřikl Gasher vesele. „Ty ses ale bejček! Jenom tahej - teď to nevzdávej!“

Když se srpek proměnil v půlměsíc a bolest v Jakeových bedrech žhnula jako rozpálená doběla, Gasher ho kopl do zadku, až se Jake svalil na zem.

„Velmi dobře!“ chválil ho Gasher a nakukoval dovnitř. „A teď, kamaráde, pěkně šupem dolů po žebříku, co je na boku. Jenom se pevně drž, abys nesletěl až dolů, protože ty šprušle jsou děsně kluzký a mastný. Je jich asi tak dvacet, pokud se pamatuju. A až se dostaneš na dno, zůstaneš stát, ani se nehneš, a počkáš na mě. Možná bys měl chuť utýct od svého starýho kámoše, ale myslíš, že by to byl dobrej nápad?“

„Ne,“ odpověděl Jake. „Asi ne.“

„Velmi inteligentní, synku!“ Gasher roztáhl rty v přízračném úsměvu a znovu tak ukázal pár zbylých zubů. „Je tam dole tma a je tam tisíc tunelů, který vedou všude možně. Tvůj kámoš Gasher je zná jako svý boty, to teda jo, ale ty by ses ztratil co by dup. A pak jsou tam krysy - moc velký krysy a moc hladový. Tak pěkně počkej.“

„Počkám.“

Gasher se na něj pozorně podíval. „Mluvíš přesně jako malej vostrej řízek, to teda jo, ale nejsi žádněj Pubík - na to bych vsadil hodinky. Odkud seš, mrňousku?“

Jake neodpověděl.

„Brumlák ti sežral jazyk, co? No, jak chceš. Tikyták to z tebe dostane, to teda jo. Má svoje metody, Tikyták náš. Prostě přirozeně chce, aby lidi konverzovali, a jakmile je rozmluví, někdy se rozjedou tak rychle a řvou tak hlasitě, že je někdo musí praštit do hlavy, aby zpomalili. Brumláci nemají dovoleno držet někomu jazyk, když je poblíž Tikyták, ani takový pěkní mladí řízci jako ty. A teď sebou mrskní, ať seš z žebříku dole. Hop!“

Ohnal se nohou. Tentokrát se Jakeovi podařilo přikrčit a ráně se vyhnout. Podíval se do pootevřeného průlezu, uviděl žebřík a zamířil dolů. Trup měl ještě v uličce, když vzduchem otřásl kamenný rachot. Ozval se asi míli od nich, ale Jake věděl, co to je, ani mu to nemusel nikdo říkat. Neovládl se a vykřikl čirým zoufalstvím.

Koutky Gasherových úst se zvedly v ponurém úsměvu. „Tvůj drsnej přítel tě sledoval o něco líp, než sis myslel, co? Jenomže ne líp, než jsem si myslel já, kámo, protože jsem se mu kouknul do očí - byly moc drzý a mazaný. Říkal jsem si, že poběží za svým šťavnatým sousťčkem pěkně zčerstva, a taky to udělal. Drátů si všiml, ale fontána ho dostala, a to je moc dobře. Hejbní sebou, prdelko.“

Zamířil kopanec na Jakeovu vyčnívající hlavu. Jake se přikrčil, ale jedna noha mu sklouzla na žebříku připevněném po straně kanálové šachty a Jake se zachránil před pádem jenom tím, že se chytil Gashe-rova strupovatého kotníku. Prosebně vzhlédl, ale neviděl v tom umírajícím, hniječím obličejí ani náznak slitování.

„Prosím,“ řekl a uslyšel, že to slovo znělo skoro jako vzlyk. Pořád měl před očima Rolanda, jak leží rozmačkaný pod tou obrovskou fontánou. Co to Gasher říkal? Jestli ho někdo bude chtít, budou ho muset sbírat pijákem.

„Pros si, jak chceš, drahoušku. Jenom nečekej, že z toho něco budeš mít, protože milosrdenství končí na týdle straně mostu, tak je to. Tak už mazej, nebo ti vykopnu ten krev nacucanej mozek z hlavy, až ti bude lítat ušima.“

A tak Jake zamířil dolů, a než sešplhal do stojaté vody na dně, chuť brečet ho přešla. Čekal s rameny svěšenými a hlavou sklopenou, až Gasher sleze za ním a odvede ho vstříc osudu.

23

Roland málem zakopl o zkřížené dráty, které zadržovaly lavinu odpadků, ale ta visící fontána byla směšná - past, kterou by mohlo nastrožit leda hloupé děcko. Cort je učil, aby neustále kontrolovali všechny vizuální kvadranty, když se pohybují nepřátelským územím, to znamenalo také nahoře, dole a vzadu.

„Stůj,“ řekl Ochovi zvýšeným hlasem, aby přehlušil bubny.

„Uj!“ souhlasil Ochu, pak se podíval dopředu a okamžitě dodal: „Ejk!“

„Ano.“ Pistolník se znovu podíval vzhůru na zavěšenou mramorovou fontánu, pak si zkoumavě prohlédl uličku, aby našel spouštěcí mechanismus. Viděl, že jsou dva. Jejich maskování za dlažební kameny bývalo možná účinné, ale ty doby dávno minuly. Roland se sklonil, ruce si opřel o kolena a promluvil k Ochovi vzhůru obrácenému obličejem. „Teď tě chvilku ponesu. Nevrt' se, Ochu.“

„Ochu!“

Roland položil ruce na brumláka. Ochu nejdřív ztuhl a pokusil se odtáhnout, ale pak Roland ucítil, že se zvířátko poddává. Nebyl zrovna spokojený, když se ocítl tak blízko někoho jiného než Jakea, ale bylo zřejmé, že je odhodlaný to vydržet. Rolanda znovu napadlo, jak inteligentní asi Ochu je.

Pronesl ho úzkou uličkou pod visící fontánou lidskou, a opatrně překročil falešné kameny. Jakmile byly bezpečně za nimi, sklonil se, aby Ocha pustil. Když to udělal, bubny zmlkly.

„Ejk!“ řekl Ochu netrpělivě. „Ejk-Ejk!“

„Ano - ale musíme udělat ještě kousek práce.“

Odvedl Ocha o patnáct yardů dál do uličky, pak se sklonil a sebral hroudu betonu. Zamyšleně ji přehodil z ruky do ruky, a když to udělal,

uslyšel od východu výstřel z pistole. Zesílený dusot bubnů překryl rachot bitvy Eddieho a Susannah s otrhanou bandou Pubů, ale tento výstřel uslyšel zřetelně, a usmál se - skoro určitě to znamenalo, že Deanovi došli ke Kolíbce, a to byla první dobrá zpráva toho dne, který mu připadal dlouhý jako týden.

Roland se otočil a hodil betonovou hroudou. Mušku měl přesnou stejně jako v den, kdy házel na staříčkový semafor v River Crossing. Střela zasáhla jednu zaprášenou spoušť přímo doprostřed a jedno rezivé lanko prasklo, jen to drsně zabučelo. Mramorová fontána spadla, převalila se, když ji druhé lano okamžik zadržovalo - *dost dlouho, aby člověk s rychlými reflexy dokázal vyklidit smrtonosnou zónu*, pomyslel si Roland. Pak to lano také povolilo a fontána padla jako růžový, bez tvarý kámen.

Roland se přikrčil za hromadu rezivých železných nosníků a Ochu mu hbitě vyskočil do klína, protože fontána dopadla na uličku, až to mohutně zadunělo. Úlomky růžového mramoru, některé velké jako karty, proletěly vzduchem. Několik malých úlomků píchlo Rolanda do tváře. Další oprášil z Ochovy srsti. Pohlédl přes provizorní barikádu. Fontána se rozpadla na dvě části jako ohromný talíř. *Tudy se vracet nebudeme*, pomyslel si Roland. Průchod, už tak dost úzký, byl naprosto zatarasěný.

Napadlo ho, jestlipak Jake uslyšel ránu, když fontána spadla, a co si z toho vyvodil. Na Gashera nemarnil myšlenky. Gasher si bude myslet, že Roland je na kaši, a přesně to si Roland přál, aby Gashera napadlo. Bude si Jake myslet totéž? Chlapec by měl mít dost rozumu, než aby věřil, že se dá pistolník zabít tak jednoduchým zařízením, ale jestli ho Gasher dostatečně zdeptal, Jake možná nedokáže jasně uvažovat. No, bylo příliš pozdě, než aby si s tím dělal starosti, ale kdyby to Roland musel udělat znovu, počínal by si naprosto stejně. Gasher, bez ohledu na svůj mizerný stav, prokázal odvahu a zvířecí lstivost. Pokud teď poleví v ostražitosti, ten trik za to stál.

Roland vstal. „Ochu - najdi Jakea.“

„Ejk!“ Ochu natáhl hlavu dopředu na dlouhém krku, zavětřil v půlkruhu kolem sebe, zvětřil Jakeovu vůni a už se rozběhl s Rolandem v patách. Za deset minut stál u poklopu zapuštěného do dlažby, celý ho očichal, pak vzhlédl k Rolandovi a pronikavě zaštěkal.

Pistolník si klekl a prohlížel si zmatené stopy a širokou stopu škrábanců na kamenech. Pomyslel si, že tento poklop je často odsunován. Oči se mu zúžily, když uviděl krvavou slinu v mezeře mezi dvěma nedalekými kameny.

„Ten parchant ho pořád bije,“ zamumlal.

Odtáhl poklop, nahlédl dolů, pak rozvázal kožené řemínky, které mu stahovaly vpředu košili. Zvedl brumláka a zastrčil si ho za košili. Ochu vycenil zuby a Roland chvíli cítil, jak se mu drápy boří do hrudníku a břicha jako drobné ostré nože. Potom se nože stáhly a Ochu jen vykukoval z Rolandovy košile jasnými očima a funěl jako parní stroj. Pistolník cítil, že Ochovo srdce rychle tluče blízko jeho vlastního srdce. Vytál kožený řemínek z oček u košile a našel v torbě jiný řemínek, delší.

„Dám tě na vodítko. Nelíbí se mi to a tobě se to bude líbit ještě méně, ale dole bude velká tma.“

Svázal řemínky k sobě a na jednom konci udělal širokou smyčku, kterou přetáhl Ochovi přes hlavu. Čekal, že Ochu znovu vycení zuby, možná po něm i chňapne, ale Ochu nic takového neudělal. Jenom se díval na Rolanda zlatě lemovanými očima a znovu netrpělivě vyštěkl: „Ejk!“

Roland si zastrčil volný konec provizorního vodítka do úst, pak se posadil na okraj kanálové šachty... pokud to bylo něco takového. Chvilí hmatal po horní příčli žebříku, až ji našel. Pomalu a opatrně se spustil níž, a při tom si víc než jindy uvědomoval, že mu chybí půlka jedné ruky a že ocelové příčle jsou kluzké olejem a ještě čímsi hustším, pravděpodobně mechem. Ochu, který pravidelně a prudce oddechoval, byl těžký, cítil jeho teplou tíži mezi košilí a břichem. Zlaté prstence očí mu v tom šeru svítily jako medailonky.

Nakonec pistolníkova pátrající noha cákla do vody na dně šachty. Krátce pohlédl ke kotoučku bílého světla vysoko nad hlavou. *Tady to začíná být těžké*, pomyslel si. V tunelu bylo teplo, vlhko a páchlo to tu jako v starobylé márnici. Kdesi poblíž kapala voda, znělo to monotónně a dutě. Kousek dál Roland slyšel hukot strojů. Vytáhl velmi vděčného Ocha z úkrytu za košilí a postavil ho do mělké vody, která líně protékala stokou.

„Teď je to na tobě,“ zamumlal brumlákovu do ucha. „Za Jakem, Ochu. Za Jakem!“

„Ejk!“ vyštěkl brumlák a vyrazil do tmy, až voda cákala a hlava se mu houpala ze strany na stranu na dlouhém krku jako kyvadlo. Roland za ním utíkal s koženým vodítkem omotaným kolem zmrzačené pravé ruky.

24

Kolíbka - byla dost velká na to, aby si podle nich zasloužila vlastní jméno - stála uprostřed náměstí pětkrát většího než to, na kterém našli rozbitou sochu, a když se Susannah na ni pořádně podívala, uvědomila si, jak doopravdy starý a šedivý a strašně zničený je zbytek Ludu. Kolíbka byla tak čistá, až z toho skoro bolely oči. Stěny nebyly porostlé popínavými rostlinami. Oslepivě bílé zdi, schody a sloupy nebyly pošpiněné graffiti. Když se přiblížili, uviděla Susannah, proč tomu tak je: stěny Kolíbký neustále zalévala voda, vytékající z hubic skrytých ve stínech měděných okapů. Schody omývaly střídavé spršky vypouštěné dalšími skrytými hubicemi, takže se proměnily ve vodopády.

„Páni,“ podivil se Eddie. „Vedle toho vypadá Grand Central jako autobusový nádraží v Prdelovicích v Nebrasce.“

„Ty jsi ale básník, drahý,“ pravila Susannah suše.

Schody obklopovaly celou budovu a stoupaly k veliké otevřené hale. Nerostla tu žádná vegetace, která by bránila ve výhledu, ale Eddie a Susannah zjistili, že se stejně nemohou dovnitř pořádně podívat. Stíny, které vrhala převíslá střecha, byly příliš hluboké. Totemy Paprsku byly rozestavěny všude kolem budovy, vždy po dvou, ale rohy byly vyhrazeny tvorům, o kterých Susannah horoucně doufala, že je potká nanejvýš v noční můře - byli to strašliví kamenní draci se šupinatými těly, zakřivenými drápy a ohavným pohledem.

Eddie ji pohladil po rameni a ukázal výš. Susannah se tam podívala... a dech se jí zarazil v hrdle. Na vrcholku střechy, vysoko nad Totemy Paprsku a dračími obludami, stál rozkročen zlatý válečník, nejméně šedesát stop vysoký. Pomačkaný kovbojský klobouk měl postrčeny do týla, aby bylo vidět jeho vrásčité ustarané čelo. Na hrudník mu křivě splýval šátek, jako by si ho právě stáhl poté, co mu dlouho a tvrdě sloužil jako chránič proti prachu. V jedné pozvednuté pěsti držel revolver. V druhé cosi, co vypadalo jako olivová ratolest.

Roland z Gileadu stál na Kolíbce lidské, oděn do zlata.

Ne, pomyslela si, když si konečně vzpomněla, že by měla dýchat. To není on... ale svým způsobem je. Ten muž byl pistolník a podoba mezi tím, kdo umřel nejméně před tisíci lety, a Rolandem, je veškerá pravda o ka-tet, kterou kdy budeš potřebovat znát.

Od jihu zaburácel hrom. Mračna uhánějící nebem prořal blesk. Zalitovala, že nemá víc času prohlížet si zlatou sochu, jež stála na Kolíbce, a zvířata, která ji obklopovala. Vypadalo to, že u každého z nich je vytesán nápis, a Susannah měla pocit, že to, co tam bylo napsáno, by stálo za to vědět. Za těchto okolností však neměli času nazbyt.

V místě, kde Želví ulice ústila na náměstí Kolíbky, byl na dlažbě namalován široký červený pruh. Maud a chlapík, kterému Eddie říkal komorník Jeeves, se zastavili v opatrné vzdálenosti od toho červeného znamení.

„Tak, a dál už ne,“ pravila Maud klidně. „Můžete nás odvést na smrt, ale každý muž a žena stejně smrt dluží bohům, a já zemřu na této straně té čáry smrti, ať se stane cokoli. Nebudu pokoušet Blainea kvůli cizákům.“

„Ani já ne,“ řekl Jeeves. Sundal si zaprášenou buřinku a podržel ji na holé hrudi. Ve tváři měl ustrašený, ale důstojný výraz.

„Fajn,“ řekla Susannah. „Tak se odtud ztraťte, oba.“

„Střelíte nás do zad, jakmile se otočíme,“ řekl Jeeves roztřeseně. „To je jisté a zaručené.“

Maud zavrtěla hlavou. Krev na tváři jí uschla a vypadala jako prapodivné kaštanové tetování. „Žádný pistolník nestřílel do zad - tohle řeknu.“

„Máme jenom jejich slovo, že jsou to, co tvrdí.“

Maud ukázala na velký revolver s ohmatanou santálovou pažbou, který Susannah držela v ruce. Jeeves se podíval... a po chvíli natáhl ruku k ženě. Když ji Maud vzala do své dlaně, zavrhl Susannah představu, že to jsou dva nebezpeční zabijáci. Vypadali spíš jako Jeníček a Mařenka než Bonnie a Clyde. Unavení, vyděšení, zmatení a ztracení tak dlouho v lese, že tam zestárlí. Její nenávisť a strach vyprchaly. Nahradila je lítost a hluboký, bolestný smutek.

„Jděte si, vy dva,“ řekla tiše. „Kráčejte cestami, jakými si přejete, a beze strachu ze mě nebo z mého muže.“

Maud přikývla. „Věřím, že nám nechcete ublížit, a odpouštím vám, že jste zastřelili Winstona. Ale poslouvejte mě, a poslouvejte

dobře: držte se od Kolíbky dál. Nevím, jaké důvody vás tam vedou, ale nejsou dost dobré. Vstoupit do Blaineovy Kolíbky znamená smrt.“

„Nemáme na vybranou,“ řekl Eddie a nad hlavou jim znovu zaduněl hrom, jako by jeho slova potvrzoval. „Teď povím něco já vám. Nevím, co je pod Ludem a co tam není, ale vím, že ty bubny, ze kterých jste tak vedle, patří k jedné nahrávce - písničce - která vznikla ve světě, ze kterého s mou ženou pocházíme.“ Hleděl jim do nechápavých tváří a pak bezmocně zvedl ruce. „Ježíšku na křížku, copak to nechápete? Zabíjíte se kvůli muzice, která nikdy ani nevyšla na singlu!“

Susannah mu položila ruku na ramena a tiše ho oslovila. Chvíli si jí nevšímal, jen pohledem přeletoval z Jeevese na Maud a pak zase na Jeevese.

„Chcete vidět příšery? Tak se pořádně podívejte na sebe. A až se vrátíte do té cvokárny, který říkáte domov, pořádně se podívejte na svoje kamarády a příbuzný.“

„Nerozumíte,“ řekla Maud. Oči měla temné a vážné. „Ale pochopíte. Ano - pochopíte.“

„Tak už jděte,“ řekla Susannah mírně. „Nemá smysl, abychom spolu hovořili. Slova zní mrtvě. Jděte tedy svou cestou a snažte se vzpomenout tváří svých otců, protože myslím, že jste ty tváře ztratili z očí hodně dávno.“

Ti dva se tedy beze slova otočili a vraceli se směrem, kudy přišli. Chvilími se však ohlédli a stále se drželi za ruce: Jeníček a Mařenka, ztraceni v hlubokém temném lese.

„Já chci vypadnout,“ řekl Eddie ztěžka. Zajistil ruger, zastrčil ho za opasek a pak si protřel zarudlé oči hranami dlaní. „Prostě chci vypadnout, víc nic.“

„Vím, jak ti je, můj milý.“ Bylo vidět, že se Susannah bojí, ale držení hlavy prozrazovalo vzdor, který se naučil poznávat a milovat. Vložil jí ruce na ramena, sklonil se a políbil ji. Nenechal se rušit okolím ani blížící se bouřkou a dal si záležet. Když se konečně odtáhl, dlouho si ho prohlížela rozšířenýma, roztančenýma očima. „Páni! Co to mělo znamenat?“

„Znamená to, že jsem do tebe zamilovaný,“ řekl, „a myslím, že je to všechno. Stačí to?“

V očích se jí objevil měkký výraz. Okamžik přemýšlela o tom, že mu prozradí tajemství, které možná má nebo nemá, ale čas a místo

nebyly samozřejmě vhodné - nemohla mu říct, že je možná těhotná, stejně jako se nemohla zastavit, aby si přečetla slova vyrytá na sochách portálových Totemů.

„Stačí, Eddie,“ řekla.

„Seš to nejlepší, co mě v životě potkalo.“ Svě oříškově hnědé oči upíral jen na ni. „Těžko se mi takový věci říkají - asi za to může život s Henrym - ale je to pravda. Myslím, že jsem tě začal milovat, protože jsi byla všechno, od čeho mě Roland odtrhl - myslím v New Yorku - ale teď je toho mnohem víc, protože už se vrátit nechci. Ty ano?“

Podívala se na Kolíbkku. Bála se toho, co tam najdou, ale přesto... podívala se znovu na něj. „Ne, nechci se vrátit. Chci strávit zbytek života tím, že půjdu dopředu. Tedy dokud jsi se mnou. Víš, je legrační, že říkáš, že jsi mě začal milovat kvůli tomu všemu, od čeho tě odtrhl.“

„Jak legrační?“

„Já jsem tě začala milovat, protože jsi mě osvobodil od Detty Walkerové.“ Odmlčela se, zamyslela, pak mírně zavrtěla hlavou. „Ne - je v tom něco víc. Začala jsem tě milovat, protože jsi mě osvobodil od obou těch potvor. Jedna byla sprostá zlodějská děvka a ta druhá byla snobská, pokrytecká nána. Jedna za osmnáct a druhá bez dvou za dvacet, tak to vidím já. Mám Susannah Deanovou radši než ty dvě... a právě ty jsi mě osvobodil.“

Tentokrát ona vztáhla ruce, přitiskla dlaně k jeho zarostlým tvářím, přitáhla ho k sobě a něžně ho políbila. Když jí zlehka položil ruku na hrud', vzdychla a přikryla jeho dlaň svou.

„Myslím, že bychom měli jít,“ řekla, „nebo si lehneme rovnou tady na ulici... a zmokneme, jak to tak vypadá.“

Eddie se naposledy rozhlédl po tichých věžácích, rozbitých oknech, zarostlých stěnách. Pak přikývl. „Jo. Stejně si myslím, že v tomhle městě není žádná budoucnost.“

Začal ji tlačit před sebou a oba ztuhli, když kola křesla přešla čáru, kterou Maud nazvala čarou smrti, protože se báli, že najedou na nějaké prastaré ochranné zařízení a společně zemřou. Ale nic se nestalo. Eddie ji dotlačil na náměstí, a když se přiblížili ke schodům vedoucím do Kolíbkky, spustil se studený, větrem hnaný déšť.

Nevěděl to ani jeden z nich, ale do Středosvěta dorazila první z velkých podzimních bouří.

Jakmile se ocitli ve smrduté tmě stoky, Gasher zpomalil vražedné tempo, které držel nahoře. Jake si nemyslel, že je to kvůli tmě. Zdálo se, že Gasher zná každý zákrut a zatáčku cesty, po které se vydal, přesně jak tvrdil. Jake se domníval, že je to tím, že jeho uchvatitele uspokojila skutečnost, že Rolanda rozmačkala na kaši sklopná past.

Jake se nad tím zamyslel.

Jestli Roland zahlédl nastražené dráty - mnohem rafinovanější past než tu, která následovala - bylo skutečně možné, že přehlédl fontánu? Asi to možné bylo, ale moc smyslu to nedávalo. Jake si pomyslel, že mnohem pravděpodobnější je, že Roland shodil fontánu schválně, aby ukolébal Gashera a možná ho i zpomalil. Nevěřil, že by je Roland dokázal sledovat tímto bludištěm pod ulicemi - totální tma určitě ochromila pistolnické stopovací schopnosti - ale srdce mu rozveselilo pomyšlení, že Roland třeba nezemřel, když se pokoušel dostat svému slibu.

Zabočili vpravo, vlevo a pak znovu vlevo. Jak se Jakeovy ostatní smysly ostřily ve snaze nahradit mu zrak, neurčitě si začal uvědomovat další tunely kolem sebe. Tlumené zvuky prastarých lopotících se strojů na okamžik zesílily a znovu se ztlumily, když se kolem nich opět sevřely kamenné základy města. Chvillemi mu kůži ovanul průvan, někdy teplý, jindy studený. Cákání vody, které provázelo jejich kroky, nakrátko zaznělo ozvěnou, když míjeli odbočující tunely, ze kterých vanul smrdutý dech, a jednou Jake skoro vrazil hlavou do jakéhosi kovového předmětu, který visel ze stropu. Ohnal se po tom rukou a ucítil, že to možná je veliký větrák. Potom už mával v chůzi rukama před sebou, aby poznal, co je ve vzduchu před ním.

Gasher ho naváděl plácáním do ramenou, jako vozka vede své voly. Rážovali slušným tempem, ale neběželi. Gasher už nabral tolik dechu, že si nejdřív pobrukoval a potom začal zpívat tichým, kupodivu melodickým tenorem.

*„Rintili-tintili-rin-tin-tililili,
dostanu práci a koupím ti prstýnek,
až ti sáhnu tam,
kde to nejradši mám,*

rintili-tintili...

*Rintili-tin-tili-tilili
to mám přece nejradši,
hrát si s tvýma rintilitúma!“*

Následovalo ještě pět nebo šest veršů v podobném duchu, než Gasher ztichl. „Teď zazpíváš ty, mrňousku.“

„Nic neumím,“ odfoukl si Jake. Doufal, že vypadá vyčerpaněji, než ve skutečnosti byl. Nevěděl, jestli mu to bude k něčemu dobré, ale tady v té tmě se zdálo, že každý bod stojí za to.

Gasher ho dloubl loktem doprostřed zad a skoro ho povalil rovnou do vody, která jim pomalu obtékala kotníky. „Tak si radši vzpomeň, nebo ti vyrvu tu roztomilou páteř ze zadku.“ Odmlčel se a pak dodal: „Tady dole straší, hochu. Žijou v těch zsranejch strojích, no jo. Zpívání je zažene... copak to nevíš? Tak zpívej!“

Jake usilovně přemýšlel, nechtěl si vysloužit další milostný dloubanec od Gashera, a vytasil se s písničkou, kterou se naučil na letním táboře, když mu bylo sedm nebo osm let. Otevřel ústa a začal hulákat do tmy, a poslouchal, jak se ozvěna odráží mezi zvuky tekoucích splašků, kapající vody a hukotem prastarých strojů.

*„Tak jsem ti teda fouk,
prsten si dej za klobouk,
nechci tě znát a neměl jsem tě rád,
to ti říkám rovnou.“*

*Rovnou, jó tady rovnou,
Rovnou, jó tady rovnou,
nechci tě znát, a neměl jsem tě rád,
to ti říkám -“*

Gasher se natáhl, chytil Jakea za uši, jako by byl džbán, a tvrdě ho zarazil. „Přímo před tebou je díra,“ řekl. „S tím tvým hlasem, mrňousi, bych světu prokázal milosrdnej skutek, kdybych tě nechal do ní spadnout, to teda jo, ale Tikyták by to vůbec neschvaloval, takže počítám, že budeš ještě chvíli v bezpečí.“ Gasherovy ruce pustily Jakeovy uši, které pálily jako oheň, a znovu ho uchopily za košili. „Teď se nakloň

dopředu, až nahmatáš na druhý straně žebřík. A dávej bacha, abys neuklouzl a nestáhl nás oba dolů!“

Jake se opatrně naklonil vpřed s rukama nataženýma, plný strachu, že spadne do jámy, kterou neviděl. Když tak hmatal po žebříku, uvědomil si, že mu do tváře vane teplý vzduch - čistý a skoro voňavý - a že dole se rozlévá slabý náznak červené záře. Jeho prsty se dotkly ocelové příčle a sevřely ji. Zranění na levé ruce se znovu otevřelo a Jake cítil, jak mu dlaní teče teplá krev.

„Máš to?“ ptal se Gasher.

„Ano.“

„Tak lez dolů! Na co čekáš, krucinál!“ Gasher pustil jeho košili a Jake si představoval, jak se ho chystá kopnout do zadku, aby ho trochu popohnal. Jake překročil slabě zářící díru a začal sestupovat po žebříku, a zraněnou ruku co nejvíc šetřil. Příčle tentokrát nebyly od oleje ani porostlé mechem, a nebyly skoro ani zrezivělé. Šachta byla velmi hluboká, a jak Jake spěšně sestupoval, aby mu Gasher nešlápl na ruce botami s pevnou podrážkou, vzpomněl si najednou na film, který kdy si viděl v televizi - *Cesta do středu Země*.

Dunění strojů sílilo a růžová zář také. Stroje sice podle zvuku nebyly v dobrém stavu, ale uši mu napověděly, že jsou na tom lépe než ty na povrchu. A když konečně sešplhal na dno, zjistil, že podlaha je suchá. Nová vodorovná šachta byla hranatého průřezu, asi šest stop vysoká a obložená nýtovanými pláty z nerez oceli. Táhl se tak daleko oběma směry, kam až Jake dohlédl, rovná, jako když střílí. Instinktivně, bez přemýšlení věděl, že tento tunel (který musel být nejméně sedmdesát stop pod Ludem) také sleduje dráhu Paprsku. A kdesi vpředu - Jake si tím byl jist, i když nevěděl proč - přímo nad ním ležel vlak, který hledali.

Ve stěnách těsně pod stropem byly po stranách vsazeny úzké ventilační mřížky. Z nich proudil ten čistý, suchý vzduch. Z některých visel mech jako modrošedý vous, ale většinou byly stále čisté. Pod každou mřížkou byla žlutá šipka se symbolem, který vypadal trochu jako malé té. Šipky ukazovaly směrem, kterým mířili Jake a Gasher.

Růžové světlo vycházelo ze skleněných zářivek, které visely u stropu šachty v rovnoběžných řadách. Některé - asi každá třetí - byly tmavé a jiné nervózně blikaly, ale aspoň polovina stále fungovala. *Neónové trubice*, pomyslel si Jake užasle. *Jak to?*

Gasher se shýbl k Jakeovi. Všiml si, že se Jake diví, a usmál se. „Pěkný, že jo? V létě chladno, v zimě teplo, a tolik jídla, že by to pět set lidí nesnědlo za pět set let. A víš, co je na tom nejlepší, mrňousi? To nejlepší na tomhle pěkným podrazu?“

Jake zavrtěl hlavou.

„Farkinovi Pubíci nemají ani ponětí, že todle místo vůbec existuje. Myslí si, že tu dole jsou strašidla. Schwálně, jestli někdy uvidíš Pubíka jít míň než na dvacet stop vod kanálu, když nemusí!“

Zvrátil hlavu srdečně se zasmál. Jake se k němu nepřidal, i když mu chladný hlásek v koutku duše našeptával, že by udělal dobře, kdyby se taky zasmál. Ale neudělal to, protože věděl přesně, jak těm Pubům je. Pod městem byla strašidla - skřeti a strašáci a démoni. Copak ho jeden z nich právě nechtyl?

Gasher ho postrčil vlevo. „Krucí - už tam skoro jsme. Hop!“

Vyrazili klusem, jejich kroky znovu provázela hustá ozvěna. Po deseti nebo patnácti minutách Jake uviděl asi dvě stě yardů před sebou vodotěsný průlez. Když se přiblížili, uviděl, že z dvířek průlezu trčí veliké kolo. Na stěně napravo visela krabička komunikátoru.

„Jsem úplně vyflustnutej,“ zahekal Gasher, když doběhli ke dveřím na konci tunelu. „Totleto už není pro takovýho starýho invalidu, jaký jsem já, to teda není!“ Zmáčkl knoflík na interkomu a zahulákal: „Mám ho, Tikytáku - mám ho pěkně v hrsti, jak sis přál! Ani jsem mu nerozcuchal vlásky! No neříkal jsem ti to? Důvěřuj Gashermanovi, říkal jsem, protože ten to zmákne řádně a správně! Tak otevři a pusť nás dovnitř!“

Pustil knoflík a netrpělivě se zahleděl na dveře. Kolo se neotočilo. Místo toho se z reproduktoru interkomu ozval nevzrušený, líný hlas: „Jaké je heslo?“

Gasher se strašně zamračil, poškrábal se na bradě dlouhými špinavými nehty, pak zvedl pásku na oku a vymáčkl si další dávku žlutozeleného slizu. „Tikyták a ty jeho hesla!“ řekl Jakeovi. Mluvil ustaraně a zároveň našťavaně. „Je to vostrej řízek, ale tohle už jde moc daleko, podle mého názoru, to teda jo.“

Zmáčkl knoflík a zaječel: „Ale no tak, Tikytáku! Jestli nepoznáš můj hlas, potřebuješ sluchátko!“

„Ale já ho poznávám,“ opáčil líný hlas. Jakeovi připomínal Jerryho Reeda, který hrál s Burtem Reynoldsem ve filmu *Smokey a bandita*. „Ale nevím, kdo je s tebou, že, nebo jsi zapomněl, že venkovní

kamera loni kiksla? Řekneš mi heslo, Gashere, nebo si klidně venku shnij!“

Gasher si strčil prst do nosu, vytáhl hroudu hlenu barvy mátového žele a rozmáčkl ho o mřížku reproduktoru. Jake pozoroval tento dětin-
ský projev špatné nálady mlčky a užasle a cítil, jak v něm začíná bub-
lat nevítaný, hysterický smích. Copak urazili tak dlouhou cestu bludiš-
tům plným nástrah a černých tunelů, aby uvízli před těmito vodotěs-
nými dveřmi jenom proto, že si Gasher nemůže vzpomenout na Tiky-
tákovu heslo?

Gasher se na něj zle podíval, pak si hmátl rukou na lebku a stáhl si
propocení žlutý šátek. Lebku měl pod ním holou, kromě několika
statečných chomáčů černých vlasů podobných bodlinám ježury, a nad
levým spánkem ji měl promáčknutou. Gasher nakoukl do šátku a vy-
táhl kus papíru. „Bůh žehnej Hootsovi,“ zamumlal. „Hoots se o mně
pořádně stará, to teda jo.“

Zadíval se na papírek, obracel ho sem a tam, a pak ho přistrčil k
Jakeovi. Mluvil tlumeně, jako by ho Tikyták mohl slyšet, i když ne-
mačkal knoflík u interkomu.

„Ses správněj malej džentlas, že jo? A první, co každýho džentl-
mena učej, když se naučil nežrat hlínu a neochcávat rohy, je čtení.
Takže mi přečti to slovo na tomhle papíru, kámo, protože mně se vy-
kouřilo z hlavy - to teda jo.“

Jake vzal papír, podíval se na něj a pak se znovu podíval na Ga-
shera. „Co když nepřečtu?“ zeptal se klidně.

Gashera taková odpověď na okamžik zarazila... ale pak se začal
nebezpečně dobrosrdečně usmívat. „No, tak tě popadnu za krk a tvoji
hlavu použiju místo klepadla,“ řekl. „Pochybuju, že to Tikytáka pře-
svědčí, aby mě pustil - protože je pořád nervózní z toho tvýho drsnýho
přítele, to teda je - ale moje srdce to nesmírně potěší, když uvidím, jak
z toho kola kape tvůj mozek.“

Jake o tom uvažoval a ten temný smích v něm pořád bublal. Tiky-
ták byl asi vostrej řízek - věděl, že bude obtížné přesvědčit Gashera,
který stejně umíral, aby řekl heslo, i kdyby ho Roland zajal. Tikyták
však nepočítal s Gasherovou selhávající pamětí.

Nesměj se. Jestli se rozesměješ, opravdu ti vymlátí mozek z hlavy.

Gasher sice mluvil srdnatě, ale pozoroval Jakea opravdu napjatě, a
Jake si uvědomil jeden možná významný fakt: Gasher se třeba smrti
nebál... ale bál se ponížení.

„Dobře, Gashere,“ řekl klidně. „To slovo na tomto papíru zní *štedrost*.“

„Dej to sem.“ Gasher mu vyškubl papír z ruky, vrátil ho do šátku a rychle si omotal žlutou látku znovu kolem hlavy. Zmáčkl knoflík interkomu. „Tikytáku? Seš tam ještě?“

„Kde jinde bych měl být? Na Západním konci světa?“ Líný hlas zazněl mírně pobaveně.

Gasher vyplázl na reproduktor bělavý jazyk, ale mluvil mile, skoro podbízivě. „To slovo je *štedrost*, a je to teda moc pěkný slovo! Tak už mě pusť, u všech bohů!“

„Jistě,“ řekl Tikyták. Kdesi poblíž zabzučel motor, až sebou Jake trhl. Kolo uprostřed dveří se otočilo. Když se zastavilo, Gasher ho chytil, škulbl jím k sobě, popadl Jakea za paži a prostrčil ho přes pozvednutý okraj dveří do nejpodivnější místnosti, jakou Jake v životě viděl.

26

Roland sestoupil do růžového šera. Ochovy jasné oči vykukovaly z rozhalené košile. Ochu měl krk natažený až do krajnosti a větil v teplém vzduchu, který foukal mřížkami větráků. Roland se musel naprosto spolehnout na brumlákův nos v temných průchodech nahore a hrozně se bál, že v tekoucí vodě ztratí to zvíře Jakeův pach docela... ale když uslyšel zpěv - nejdřív Gasherův, potom Jakeův - který k nim doléhal potrubím, trochu se uvolnil. Ochu je vedl dobře.

Ochu je taky slyšel. Až do té chvíle šel pomalu a opatrně, dokonce se i chvílemi vracel, aby se ujistil, ale když uslyšel Jakeův hlas, rozběhl se a napínal kožené vodítko. Roland se bál, že by mohl na Jakea zavolat svým chraptivým hlasem - Ejk! Ejk! - ale brumlák to neudělal. A když doběhli k šachtě, která vedla k hlouběji položeným patrům tohoto bludiště, zaslechl Roland zvuk jakéhosi nového stroje - možná pumpy - po kterém následovalo kovové zadunění dveří, které se zabouchly.

Dostal se do tunelu s hranatým průřezem a krátce pohlédl na dvojitou linii světelných trubic, které se táhly oběma směry. Byly osvětleny bahenním ohněm, jak viděl, stejně jako ten nápis před domem, který patřil Balazarovi v městě New York. Pozorněji se podíval na úzké

chromované proužky ventilátorů, které se táhly u stropu na každé stěně, a na šipky pod nimi, a pak stáhl vodítko Ochovi z krku. Ochu netrpělivě potřásl hlavou, očividně byl rád, že se vodítko zbavil.

„Jsme blízko,“ zamumlal Roland brumlákově do nastraženého ucha, „a tak musíme být potichu. Rozumíš mi, Ochu? Moc potichu.“

„O-ichu,“ odpověděl Ochu chraptivým šepotem, který by byl za jiných okolností legrační.

Roland ho postavil na zem a Ochu okamžitě vyrazil tunelem, krk natažený, čenich u ocelové podlahy. Roland jen slyšel, jak si potichu mumlá, Ejek-Ejek! Ejek-Ejek! Roland vytáhl pistoli a následoval ho.

27

Eddie a Susannah se rozhlíželi po obrovité Blaineově Kolíbcce, zrovna když se nebesa otevřela a spustil se prudký liják.

„Je to barák jako hrom, ale zapomněli na rampy pro vozíčkáře!“ zařval Eddie, aby překřičel hukot deště a hromu.

„Vykašli se na to,“ řekla Susannah netrpělivě a sklouzla z křesla. „Honem nahoru, ať se schováme.“

Eddie se pochybovačně podíval na schodiště. Stupně byly nízké... ale bylo jich hodně. „Určitě, Suze?“

„Dám si s tebou závod, běloušku,“ řekla a pustila se nesmírně lehce nahoru, pomocí dlaní, svalnatých předloktí a pahýlů nohou.

A skoro ho porazila. Eddie musel zápasit s tím železářstvím, které ho zpomalilo. Oba lapali po dechu, když vyběhli nahoru, a z mokrých šatů jim stoupaly praménky páry. Eddie ji chytil pod pažemi, vyšvihl ji nahoru a pak ji podržel u sebe, s rukama zapřenýma o její bedra, místo aby ji usadil zase do křesla, jak původně chtěl. Cítil se rozjařeně a trochu bláznivě, ale neměl tušení proč.

Ale no tak, pomyslel si. Dostali jste se až sem živí. Proto se ti žlázy nabudily a máš chuť se pobavit.

Susannah si olízla plný spodní ret a zajela mu prsty do vlasů. Zatahla. Bolelo to... ale zároveň to bylo skvělé. „Říkala jsem, že tě porazím, běloušku,“ řekla hlubokým, chraptivým hlasem.

„Nehraj to na mě - dostal jsem tě... o půl kroku.“ Snažil se mluvit méně zadýchaně, ale zjistil, že je to nemožné.

„Možná... ale pořádně tě to vyčerpalo, že?“ Jedna ruka vyklouzla z vlasů a zamířila níž, kde jemně zmáčkla. Oči jí svítily úsměvem. „Ale cosi se nevyčerpalo.“

Nebem zarachotil hrom. Trhli sebou a pak se rozesmáli.

„Pojď,“ řekl. „Jsme cvoci. Teď prostě není vhodná chvíle.“

Neodporovala mu, ale znovu ho zmáčkla, než vrátila ruku na jeho rameno. Eddie zalitoval, když ji vracel znovu do křesla a začal ji tlačit přes ohromné dlažební kameny pod střechu. Měl dojem, že stejnou lítost zahlédl také v očích Susannah.

Když se ocitli v suchu, Eddie se zastavil a pak se ohlédl. Náměstí Kolíbky, Želví ulice a celé město rychle mizelo za pohyblivou šedou záclonou. Eddie nelitoval ani trochu. Lud si nezasloužil místo v jeho duchovním deníčku oblíbených vzpomínek.

„Podívej,“ zamumlala Susannah. Ukazovala na nejbližší odtok dešťové vody. Končil velikou, šupinatou rybí hlavou, která vypadala jako blízký příbuzný dračích příšer, které zdobily rohy Kolíbky. Z hubice se valila voda jako stříbrný proud.

„Tohle není jenom místní přeháňka, co?“ zeptal se Eddie.

„Ne. Bude pršet, dokud se nevyprší, a potom bude pršet ještě chvíli, naschvál. Možná týden, možná měsíc. Ne že by nám na tom záleželo, jestli se Blaine rozhodne, že se mu nelíbí naše obličej, a usmaží nás. Vystřel, ať dáme Rolandovi vědět, že jsme se sem dostali, a pak se porozhlédneme. Uvidíme, co uvidíme.“

Eddie zamířil ruger do šedého nebe, zmáčkl spoušť a vypálil ránu, kterou Roland, vzdálený od nich asi míli, uslyšel, když sledoval Jakea a Gashera bludištěm plným pastí. Eddie zůstal stát na místě ještě chvíli a snažil se přesvědčit sám sebe, že všechno ještě může dobře dopadnout, že jeho srdce se plete, když tvrdošíjně trvá na tom, že viděli pistolníka a chlapce Jakea naposledy. Potom znovu automat zajistil, zastrčil ho za opasek a vrátil se k Susannah. Otočil její křeslo od schodů a vezl ji sloupovou uličkou, která vedla stále hlouběji do budovy. Susannah za jízdy vyklopila bubínek Rolandovy pistole a dobýjela.

Pod střechou zvučel déšť tajemně a strašidelně a i třaskání hromu se ztlumilo. Sloupy, které podpíraly stavbu, měly nejméně tři metry v průměru a jejich vrcholy se ztrácely v šeru. Z těch stínů nahoře Eddie zaslechl vrkavý holubí rozhovor.

Na tlustých, chromově stříbrných řetězech zavěšených ve stínech visel nápis:

VÍTÁ VÁS NORTH CENTRAL POSITRONICS
V KOLÍBCE LUDSKÉ
← JIHOVÝCHODNÍ CESTA (BLAINE)
SEVEROZÁPADNÍ CESTA (PATRICIA) →

„Teď aspoň víme, jak se jmenoval ten vlak, kterej spadl do řeky,“
poznal Eddie. „Patricia. Ale popletli barvy. Růžová je pro holky
a modrá pro kluky, a ne opačně.“

„Možná že jsou oba modré.“

„Nejsou. Blaine je růžový.“

„Jak to víš?“

Eddie vypadal zmateně. „Nevím jak... ale vím to.“

Sledovali šipku ukazující k Blaineovu kolejišti a ocitli se na jakési
rozlehlé promenádě. Eddie neměl schopnost jako Susannah vidět mi-
nulost v jasných vizionářských záblescích, ale jeho fantazie přesto
zaplnila tento ohromný prostor podpíraný pilíři tisícovkou spěchajíc-
cích lidí. Slyšel klapot podpatků a tichý hovor, viděl objety při návratu
a rozloučení. A nad tím vším se vznášel hlas z amplionů, podávající
hlášení o řadě různých cílových stanic.

Patricia se chystá k odjezdu do Severozápadních panství.

*Pan Killington, pan Killington, ať se laskavě hlásí v informacích v
dolní hale.*

*Blaine přijíždí na druhou kolej a zanedlouho budou cestující vy-
stupovat.*

Jenomže teď tu byli jenom holubi.

Eddie se otrásl.

„Podívej se na ty tváře,“ zamumlala Susannah. „Nevím, jestli ti z
nich běhá mráz po zádech, ale mně určitě.“ Ukazovala napravo. Vyso-
ko tam byla vidět řada mramorových soch, které jako by se tlačily ven
ze zdi a shlížely na ně ze stínů - přísní muži s tvrdými tvářemi poprav-
čích, kteří rádi dělají svou práci. Některé tváře vypadly ze svého místa
a ležely v žulových kusech a troskách o sedmdesát nebo osmdesát
stop níž než jejich druhové. Zbývající tváře byly pokryty pavučinou
prasklin a potřísněné holubím trusem.

„To musel být určitě Nejvyšší soud nebo něco takového,“ řekl Eddie, když si s tísnivým pocitem prohlížel všechny ty tenké rty a popraskané, prázdné oči. „Jenom soudci můžou vypadat tak chytře a zároveň nasraně - mluvíš s chlapem, kterej ví svoje. Není mezi nima ani jeden, kterej vypadá, že by podal chromýmu krabovi berli.“

„Kupa rozbitých model, kam bije slunce a kde suchý strom nechrání,“ zamumlala Susannah a při těch slovech Eddiemu naskočila na pažích, hrudníku a nohou husí kůže.

„Co je to, Suze?“

„Jedna báseň od člověka, který musel Lud vidět ve snu,“ řekla. „Pojď, Eddie. Necháme je být.“

„To se líp řekne než udělá.“ Ale stejně se znovu opřel do vozíku.

Vpředu se z šera nořila jakási obrovitá mřížovaná závora jako hradní předmostní věž a za ní poprvé zahlédli Blainea Mona. Byl růžový, přesně jak Eddie předvídal, a byl to jemný odstín, který ladil s žilkami protkávajícími mramorové sloupy. Blaine se vznášel nad širokým nástupištěm a byl hladkého, proudnicového tvaru připomínajícího projektil, který vypadal spíš jako tkáň než kov. Jeho hladký trup byl narušen jen v jednom místě - trojúhelníkovým oknem, opatřeným obrovským stěračem. Eddie věděl, že na druhé straně čumáku bude mít vlak další trojúhelníkové okno s dalším velkým stěračem, takže kdyby se člověk podíval na Blainea zepředu, připomínal by tvář, stejně jako Karlík Šš-šš. Stěrače by pak vypadaly jako lstivě přivřená víčka.

Z jihovýchodního vstupu do Kolíbky padalo bílé světlo na Blainea v dlouhém, pokřiveném obdélníku. Eddiemu ten vlak připomínal vynořený hřbet nějaké bájně růžové velryby - naprosto tiché velryby.

„Páni.“ Ztišil hlas do šepotu. „Našli jsme ho.“

„Ano. Blainea Mona.“

„Je mrtvý, co myslíš? Vypadá mrtvý.“

„Není. Možná spí, ale rozhodně není mrtvý.“

„Víš to určitě?“

„Věděl jsi, že bude růžový?“ To nebyla otázka, na kterou by musel odpovídat, a tak neodpověděl. Tvář, kterou k němu otočila, byla stažená a pořádně vystrašená. „Spí, a víš co? Já se ho bojím vzbudit.“

„No, tak počkáme na ostatní.“

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že bychom měli být připravení, až sem přijdou... protože mám pocit, že budou mít pořádně naspěch. Dovez mě k té krabici, která visí na mřížích. Vypadá jako interkom. Vidíš?“

Viděl, a tak ji pomalu dovezl na místo. Krabice visela po straně zavřené brány uprostřed mříže, která se táhla po celé délce Kolíbky. Kolmé mříže byly vyrobeny z čehosi, co vypadalo jako nerezavějící ocel. Mříže v bráně vypadaly jako tepané železo a jejich spodní konce mizely v dírách v podlaze, které byly také obroubeny nerezavějící ocelí. Rozhodně nebylo možné, aby se některý z nich těmi mřížemi protáhl, to Eddie viděl. Mezery mezi mřížemi byly nejvýš deseticentimetrové. Možná Ochu by se jimi tak tak protlačil.

Holubi ve výšce lomozili a vrkali. Levé kolo křesla Susannah jednotvárně vrzalo. *Království za olejníčku*, pomyslel si Eddie a uvědomil si, že je víc než vystrašený. Naposledy takovou hrůzu cítil toho dne, kdy se s Henrym zastavili na chodníku Rhinehold Street v Dutch Hill a dívali se na zpusťované Sídlo. Tehdy v roce 1977 dovnitř nevstoupili. Otočili se zády k tomu strašidelnému domu a šli pryč, a Eddie si pamatoval, jak si přísahal, že už se tam nikdy, nikdy, nikdy nevrátí. Ten slib dodržel, ale najednou se ocitl tady, v jiném strašidelném domě, a strašidlo bylo tady, rovnou před ním - Blaine Mono, dlouhý, růžový a nízký, s jedním oknem, které na něj hledělo jako oko nebezpečného zvířete, jež předstírá spánek.

Už se nehýbá ve svém kolejišti v Kolíbce. Dokonce i přestal mluvit mnoha hlasy a smát se. Ardis byl poslední, kdo se k Blaineovi přiblížil... a když Ardis neuměl odpovědět na otázku, Blaine ho zabil modrým ohněm.

Jestli na mě promluví, nejspíš zešlím, pomyslel si Eddie.

Venku zahučel vítr a vysokým průchodem otvírajícím se po straně budovy zalétla dovnitř jemná mokrý sprška. Eddie uviděl, že dopadla na Blaineovo okno, na kterém v kapkách uvízla.

Eddie se najednou oťásl a rychle se rozhlédl. „Někdo nás sleduje - cítím to.“

„To by mě vůbec nepřekvapilo. Dotlač mě blíž k té bráně, Eddie. Chci se pořádně podívat na tu skříňku.“

„Tak jo, ale nesahej na ni. Jestli je pod proudem -“

„Jestli nás Blaine chce usmažit, tak to udělá,“ řekla Susannah a zahleděla se skrz mříže na Blaineův hřbet. „Ty to víš a já taky.“

A protože Eddie věděl, že je to čistá pravda, neřekl nic.

Krabička vypadala jako kombinace interkomu a poplašného zařízení. V horní půlce byl zasazen reproduktor a vedle něj knoflík, patrně pro střídání příjmu a poslechu. Pod ním byla čísla, uspořádaná do tvaru kosočtverce:

1
2 3
4 5 6
7 8 9 10
11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31 32 33 34 35 36
37 38 39 40 41 42 43 44 45
46 47 48 49 50 51 52 53 54 55
56 57 58 59 60 61 62 63 64
65 66 67 68 69 70 71 72
73 74 75 76 77 78 79
80 81 82 83 84 85
86 87 88 89 90
91 92 93 94
95 96 97
98 99
100

Pod kosočtvercem byly další dva knoflíky, na kterých byla natištěna slova ve Vysoké řeči: PŘÍKAZ a VSTUP.

Susannah vypadala popleteně a nedůvěřivě. „Co je tohleto, co myslíš? Vypadá to jako nějaké zařízení ze sci-fi filmu.“

Samozřejmě že to tak vypadalo, uvědomil si Eddie. Susannah nejspíš ve své době viděla nějaký ten domácí zabezpečovací systém - nakonec přece jen bydlela mezi manhattanskou smetánkou, i když ji tam nijak nadšeně nepřijímali - ale mezi elektronickým zařízením, které bylo k dostání v její době, v roce 1963, a v jeho době, v roce 1987, byl propastný rozdíl. *Nikdy jsme o těch rozdílech moc nemluvili, napadlo ho. Zajímalo by mě, co by si pomyslela, kdybych jí řekl, že Ronald Reagan byl prezidentem Spojených států, když mě Roland sebral? Nejspíš, že jsem se zbláznil.*

„Je to bezpečnostní systém,“ vysvětlil. Potom, i když se jeho nervy svíjely a instinkt na něj řval, aby toho nechal, se donutil natáhnout pravou ruku a zmáčknout spínač u reproduktoru.

Neozvalo se žádné zapraskání elektřiny. Žádný smrtonosný modrý oheň mu neprojel paží. Ani náznak, že je to zařízení pořád ještě napojeno.

Možná je Blaine mrtvý. Možná je přece jenom mrtvý.

Ale doopravdy tomu nevěřil.

„Haló?“ řekl a v duchu viděl nešťastného Ardise, jak ječí, když ho modrý oheň praží a olizuje mu tvář a tělo a rozpouští mu oči a zapaluje vlasy. „Haló... Blaine? Je tam někdo?“

Pustil knoflík a čekal, ztuhlý napětím. Ruka Susannah, drobná a studená, se mu vkradla do dlaně. Žádná odpověď nepřicházela a Eddie - ještě s menším nadšením než před chvílí - zmáčkl knoflík znovu.

„Blaine?“

Pustil knoflík. Počkal. A když se pořád neozývala žádná odpověď, posedla ho nebezpečná hravost, jak se mu často stávalo ve chvílích, kdy byl pod tlakem a bál se. Když začal být takhle hravý, přestal počítat, co ho to může stát. Nezáleželo na ničem. Jako když se tehdy postavil tomu nedomrlému chlapíkovi, kterého na něj poslal Balazar v Nassau, tak takové to bylo i teď. A kdyby ho viděl Roland v tomto okamžiku, kdy ho přemohla bláznivá netrpělivost, byl by Roland viděl víc než jen podobu mezi Eddiem a Cuthbertem. Byl by přísahal, že Eddie je Cuthbert.

Opřel se palcem do knoflíku a začal do mluvítko řvát se sytým (a dokonale falešným) britským přízvukem. „Haló, Blaine! Zdravím tě, příteli! Tady je Robin Leach, moderátor pořadu *Život bohatých a blbých*, a přišel jsem ti říct, že jsi vyhrál šest miliard dolarů a nový Ford Escort v soutěži nakladatelství Naše hospodyňka!“

Shora zazněla tichá, polekaná exploze holubích křídel. Susannah vyjekla. Vypadala zoufale jako devótní žena, jejíž manžel se právě rouhal v katedrále. „Eddie, nech toho! Nech toho!“

Eddie toho nemohl nechat. Ústa se mu usmívala, ale oči se mu leskly strachem, hysterií a nevybitým vztekem. „Strávíte se svou jednokolejnou přítelkyní Patricií lu-xus-ní měsíc v roztomilém Jimtownu, kde budete pít jenom nejlepší víno a pojídat nejjemnější panny! Bude te -“

„...šššššš...“

Eddie přestal s tou tirádou a podíval se na Susannah. Byl přesvědčen, že ho to okřikuje ona - nejen proto, že už se o to pokusila, ale protože tu byla kromě něj jediný člověk - a přesto zároveň věděl, že to Susannah nebyla. Že to byl jiný hlas: hlas velmi malého a velmi vyděšeného dítěte.

„Suze? To ty -“

Susannah vrtěla hlavou a zároveň zvedala ruku. Ukazovala na krabičku interkomu a Eddie viděl, že knoflík označený PŘÍKAZ svítí slaboučkou narůžovělou září. Byla to stejná barva, jakou měl vlak spící v kolejišti na druhé straně mříže.

„Šššš... nebuďte ho,“ zaprosil dětský hlas. Linul se z mluvítko měkce jako večerní vánek.

„Co...“ začal Eddie. Pak zavrtěl hlavou, natáhl se k přepínači a jemně ho stiskl. Když znovu promluvil, už to nebyl rozeřvaný Robin Leach, ale skoro spiklenecký šepot. „Co jsi zač? Kdo jsi?“

Pustil knoflík. Dívali se na sebe se Susannah vykuleně jako děti, které už vědí, že je s nimi v domě nějaký nebezpečný - možná i šílený - dospělý. Jak na to přišli? No, protože jim to řeklo jiné dítě, dítě, které žije se šíleným dospělým už dlouho, schovává se v koutech a vykrade se ven, jenom když ví, že ten dospělý spí. Vyděšené dítě, které je náhodou téměř neviditelné.

Neozvala se žádná odpověď. Eddie nechal plynout vteřiny. Každá mu připadala dost dlouhá, aby během ní přečetl celý román. Už se znovu natahoval po knoflíku, když se narůžovělá zář objevila znovu.

„*Jsem malý Blaine,*“ šeptal dětský hlásek. „*Ten, kterého nevidí. Ten, na kterého zapomněl. Ten, o kterém si myslí, že ho opustil v zborcených pokojích a chodbách mrtvých.*“

Eddie znovu zmáčkl knoflík rukou, která se začala neovladatelně trást. Slyšel, že se mu třese i hlas. „Kdo? Kdo je to ten, kdo nevidí? Je to Medvěd?“

Ne - nebyl to Medvěd. On ne. Šardik ležel mrtvý v lese, mnoho mil daleko. Svět se i od té chvíle hnul. Eddie si najednou vzpomněl, jaké to bylo, tisknout ucho k těm podivným skrytým dveřím na mýtině, kde medvěd žil svůj násilnický položivot, dveřím s těmi jejich kdoví proč hroznými žlutočernými pruhy. To všechno byl jenom zlomek, uvědomil si nyní. Všechno to bylo součástí nějakého hrozného, rozpadajícího se celku, potrhane sítě s Temnou věží uprostřed jako nepochopitelným kamenným pavoukem. Celý Středosvět se stal jedi-

ným strašidelným domem v těch podivných dnech v poslední době. Celý Středosvět se stal Paběrky. Celý Středosvět se stal pustou zemí, strašidelnou a strašlivou.

Všiml si, že Susannah němě naznačuje správnou odpověď, než se ozval znovu hlásek z interkomu, a ta slova byla nasnadě, stejně jako řešení hádanky, jakmile je jednou vyslovena odpověď.

„*Velký Blaine,*“ zašeptal neviditelný hlásek. „*Velký Blaine je duchem toho stroje - duchem všech strojů.*“

Susannah si rukou sáhla k hrdlu a stiskla si je, jako by se chtěla uškrtit. Oči měla plné hrůzy, ale nebyly skelné, nebyly ohromené. Bylo v nich porozumění. Možná znala podobný hlas ze svých vlastních časů - časů, kdy její úplné já, tvořící Susannah, bylo zahrnuto do kouta soupeřícími osobnostmi Detty a Odetty. Ten dětský hlásek ji překvapil stejně jako Eddieho, ale oči plné bolesti prozradily, že ví moc dobře, o čem ten hlásek mluví.

Susannah věděla vše o šílenství, které provází rozdvojení.

„Eddie, musíme jít,“ řekla. Byla tak vystrašená, že se její slova slila do jednolitého zvukového proudu. Eddie slyšel, jak jí vzduch hvízdá průdušnicí jako meluzína v komíně. „Eddie musíme jít pryč Eddie musíme jít pryč Eddie -“

„*Pozdě,*“ oznámil jim žalostný hlásek. „*Už je vzhůru. Velký Blaine je vzhůru. Ví, že jste tady. A jde sem.*“

Najednou se nad nimi začaly v párech rozsvěcet světla - jasně oranžové sodíkové lampy - které zaplavily sloupové síně Kolíbký prudkou září zahánějící všechny stíny. Stovky holubů polekaně vzlétly z hnízdišť vysoko u tropu a bezcílně začaly poletovat sem a tam.

„Počkej!“ vykřikl Eddie. „Prosím tě, počkej!“

V tom rozčilení zapomněl zmáčknout knoflík, ale na tom stejně nezáleželo. Malý Blaine odpověděl i tak. „*Ne! Nesmí mě chytit! Nesmí mě taky zabít!*“

Světla na krabičce interkomu znovu pohasla, ale jen na chvíli. Tentokrát se rozsvítily oba spínače PŘÍKAZ i VSTUP, a neměly růžovou barvu, ale zlověstně tmavočervenou, jakou žhne kovářská výheň.

„*KDO JSTE?*“ zaburácel nový hlas a ten se ozýval nejen z krabičky, ale z každého reproduktoru, který ve městě dosud fungoval. Hnijící mrtvolky na kandelábrech se zachvěly vibracemi toho mocného hlasu. Zdálo se, že i mrtví by před Blainem utekli, kdyby mohli.

Susannah se v křesle přikrčila, pěsti si přimáčkla na uši, tvář protáhla zoufalstvím a ústa zkřivila v němém výkřiku. Eddie měl také pocit, že se scvrkává do všech těch fantastických, halucinačních strachů jedenáctiletého děcka. Báł se snad tohoto hlasu, když tehdy s Henrym stáli před Sídlem? Že by ho snad dokonce předvídal? To nevěděl... ale věděl, jak muselo být Jackovi v té staré pohádce, když si uvědomil, že využíval fazolový stonek příliš často a že probudil obra.

„JAK SE ODVAŽUJETE RUŠIT MŮJ SPÁNEK? OKAMŽITĚ MI ODPOVĚZTE, NEBO NA MÍSTĚ ZEMŘETE.“

Možná by bezmocně ztuhl a nechal by Blainea - Velkého Blainea - aby s nimi udělal, co udělal s Ardisem (nebo možná ještě něco horšího). Snad měl ztuhnout, ochromený tou neskutečnou hrůzou jako králík v noře. Ale dokázal se pohnout díky vzpomínce na ten hlásek, který promluvil jako první. Byl to sice hlásek vystrašeného dítěte, ale pokusil se jím pomoci, bez ohledu na strach.

Tak teď si musíš pomoci sám, pomyslel si. Probudil jsi ho, tak se mu nějak postav, kristepane!

Eddie natáhl ruku a znovu zmáčkl knoflík. „Jmenuju se Eddie Dean. Ta žena se mnou je moje manželka, Susannah. Jsme...“

Podíval se na Susannah, která přikyvovala a horečným máváním rukama ho povzbuzovala, aby mluvil dál.

„Jsme na výpravě. Hledáme Temnou věž, která leží na stezce Pa-prsku. Máme ještě dva společníky, Rolanda z Gileadu a... a Jakea z New Yorku. My jsme taky z New Yorku. Jestli seš -“ Na okamžik se odmlčel a spolkl slova *Velký Blaine*. Kdyby je řekl nahlas, možná by té inteligenci skryté za hlasem naznačil, že slyšeli ještě jiný hlas. Du-cha uvnitř jiného ducha.

Susannah mu znovu oběma rukama naznačila, aby pokračoval.

„Jestli seš Blaine Mono... no... chceme, abys nás svezl.“

Pustil knoflík. Zdálo se, že hrozně dlouho se žádná odpověď neozývá, jenom poplašené třepotání vyrušených holubů pod stropem. Když Blaine znovu promluvil, vycházel jeho hlas jenom z reproduktoru na bráně a zněl téměř lidsky.

„NEPOKOUŠEJTE MOU TRPĚLIVOST. VŠECHNY DVEŘE, KTERÉ TAM VEDOU, JSOU ZAVŘENÉ. GILEAD UŽ NENÍ A TI, KDO BYLI ZNÁMI JAKO PISTOLNÍCI, JSOU VŠICHNI MRTVI. TEĎ MI ODPOVĚZTE NA OTÁZKU: KDO JSTE? MÁTE POSLEDNÍ MOŽNOST.“

Ozvalo se zasyčení. Ze stropu sjel paprsek oslnivého modrobílého světla a vypálil díru velikosti golfového míčku v mramorové podlaze pět stop nalevo od křesla Susannah. Z díry pomalu stoupal kouř, který byl cítit bouřkovým bleskem. Susannah a Eddie na sebe chvíli hleděli oněmělí hrůzou a pak se Eddie vrhl k interkomu a zmáčkl knoflík.

„Mýlíš se! My jsme opravdu přišli z New Yorku! Prošli jsme dveřma na břehu moře, je to sotva pár tejdů!“

„Je to pravda!“ přidala se Susannah. „Přísahám!“

Ticho. Za dlouhou mříží se rýsoval hladký Blaineův růžový hřbet. Zdálo se, že je okno vpředu pozoruje jako prázdné skleněné oko. Stěrač jako by byl přivřeným víčkem oka, které potměšile mrká.

„DOKAŽTE TO,“ řekl Blaine nakonec.

„Kristepane, jak to mám udělat?“ zeptal se Eddie Susannah.

„To nevím.“

Eddie zmáčkl znovu knoflík. „Socha svobody! Říká ti to něco?“

„POKRAČUJTE,“ řekl Blaine. Jeho hlas už zněl skoro zamyšleně.

„Empire State Building! Burza! Centrum světového obchodu! Coney Island Red-Hots! Hudební síň Radio City! East Vil-“

Blaine ho přerušil... a hlas, což bylo neuvěřitelné, nyní podle protahovaného přízvuku patřil Johnu Wayneovi.

„DOBRÁ, POUTNÍKU... VĚŘÍM TI.“

Eddie a Susannah na sebe znovu pohlédli, tentokrát zmateně a s úlevou. Ale když Blaine promluvil opět, byl jeho hlas zase studený a bezcitný.

„POLOŽ MI OTÁZKU, EDDIE DEANE Z NEW YORKU. A RADÍM TI, AŽ JE TO DOBRÁ OTÁZKA.“ Nastala odmlka a potom Blaine dodal: „PROTOŽE JESTLI NEBUDE, TY A TVOJE ŽENA ZEMŘETE BEZ OHLEDU NA TO, ODKUD JSTE PŘIŠLI.“

Susannah pohlédla z krabičky na bráně na Eddieho. „O čem to mluví?“ sykla.

Eddie zavrtěl hlavou. „Nemám nejmenší ponětí.“

28

Místnost, kam Gasher Jakea zavlkl, připomínala Jakeovi silo balistické střely, které vyzdobili obyvatelé blázince: částečně muzeum, částečně obývací pokoj, částečně hippícké hnízdo. Nahoře se prázdný

prostor vypínal do klenutého stropu a dole klesal o pětasedmdesát až sto stop níž do podobně prohloubené podlahy. Kolem dokola té jediné zaoblené zdi se táhly kolmice neónových trubice střídavých barev: červená, modrá, zelená, žlutá, oranžová, broskvová, růžová. Ty dlouhé trubice se splétaly v divokých duhových uzlech na dně i u stropu sila... pokud to bylo silo.

Místnost se nacházela asi ve třech čtvrtinách výšky toho prostoru kapslovitého tvaru a místo podlahy měla rezivý železný rošt. Na roštové podlaze místy ležely koberce, které vypadaly jako turecké (později se dozvěděl, že tyto koberce pocházely z panství zvaného Kašmin). Jejich rohy byly zatíženy truhlami pobitými mosazí nebo stojacími lampami nebo důkladnými nohami tučně polstrovaných židlí. Kdyby zatíženy nebyly, koberce by plácaly jako proužky papíru přivázané k elektrickému větráku, protože zdola neustále proudil teplý vzduch. Další průvan táhl z kruhového pásma ventilátorů, podobných těm v tunelu, kterým sem přišli, a tento průvan kroužil asi dva metry nad Jakeovou hlavou. Na opačné straně místnosti byly dveře naprosto stejné jako ty, kterými s Gasherem vstoupili, a Jake si domyslel, že tam pokračuje podzemní chodba sledující stezku Paprsku.

V místnosti bylo půl tuctu lidí, čtyři muži a dvě ženy. Jake se podle svého názoru díval na nejvyšší velení Šedých - tedy pokud zbývalo dost Šedých, aby nějaké nejvyšší velení měli. Nikdo z nich nebyl mladý, ale všichni byli stále na vrcholu sil. Dívali se na Jakea stejně zvědavě jako on na ně.

Uprostřed místnosti, s jednou mohutnou nohou ledabyly přehozenou přes opěrku křesla tak velikého, že by mohlo být trůnem, seděl muž, který vypadal jako kříženec vikingského válečníka a obra z dětské pohádky. Do pasu byl nahý, jeho svalnaté tělo se honosilo pouze stříbrnou páskou kolem jednoho bicepsu, řemenem s pochvou na nůž přehozeným přes rameno a podivným talismanem na krku. Na nohou měl kalhoty z měkké kůže, přiléhající k tělu a zastrčené do vysokých bot. Kolem jedné boty měl uvázaný žlutý šátek. Vlasy, prošedivělé a špinavě blond, mu spadaly skoro do půlky širokých zad. Oči měl zelené a zvědavé jako kocour, který je dost starý, aby byl moudrý, ale ne zas tak starý, aby ztratil rafinovaný smysl pro krutost, jež je v kočičích kruzích považována za zábavu. Na opěradle křesla bylo za řemen pověšeno cosi, co vypadalo jako velmi starý kulomet.

Jake se podíval pořádně na ozdobu na Vikingově hrudi a uviděl, že je to skleněná krabička ve tvaru rakve, zavěšená na stříbrném řetízku. Uvnitř byl maličký zlatý ciferník, který ukazoval tři hodiny a pět minut. Pod ciferníkem se kývalo maličké zlaté kyvadlo, a i když zde shora i zdola tiše šustil průvan z ventilátorů, slyšel Jake tikání. Ručičky hodin se pohybovaly rychleji, než měly, a Jakea nijak nepřekvapilo, když si všiml, že se pohybují pozpátku.

Vzpomněl si na krokodýla v Petru Panovi, toho, který neustále pronásleduje kapitána Hooka, a pousmál se. Gasher to uviděl a zvedl ruku. Jake ucukl a zvedl ruce před obličej.

Tikyták zahrozil Gasherovi legračním učitelským gestem. „Ale ale... to není nutné, Gashere,“ napomenul ho.

Gasher okamžitě ruku spustil. Výraz ve tváři se mu naprosto změnil. Před tím střídavě vyjadřoval hloupý vztek a jakýsi mazaný, téměř existenciální humor. Teď vypadal pouze servilně a oddaně. Stejně jako ostatní v místnosti (včetně Jakea) se ani Gasherman nemohl dlouho dívat jinam než na Tikytáka. Ten nevyhnutelně přitahoval každý pohled. A Jake chápal proč. Tikyták byl jediný člověk, který zde vypadal dokonale vitální, dokonale zdravý a dokonale živý.

„Jestli říkáš, že to není nutný, tak není,“ zahučel Gasher, ale počastoval Jakea temným pohledem, než se znovu zahleděl na světlovlasého obra na trůnu. „Ale stejně je hrozně drzej, Tiky. Moc drzej, Tiky. Fakticky moc drzej, to teda je, a jestli chceš slyšet můj názor, tak bude potřebovat sakra vycvičit!“

„Až budu chtít slyšet tvůj názor, dám ti vědět,“ řekl Tikyták. „Teď zavři dveře, Gashi - narodil ses ve chlívě?“

Jedna tmavovlasá žena se pronikavě zasmála, znělo to jako krákání vrány. Tikyták po ní mrskl pohledem. Okamžitě ztichla a sklopila oči k roštové podlaze.

Dveře, kterými Gasher Jakea přivlekl, byly vlastně dvojité. To uspořádám připomnělo Jakeovi přechodové komory v kosmických lodích v některých inteligentnějších sci-fi filmech. Gasher je oboje zavřel, otočil se k Tikytákovi a zvedl palec. Tikyták přikývl a ležérně zmáčkl knoflík zasazený do jakéhosi kusu nábytku, který vypadal jako řečnický pult. Ve stěně začala hvízdavě pracovat jakási pumpa a neónové trubice znatelně pohasly. Slabě zasyčel vzduch, kolo na vnitřních dveřích se zatočilo a dveře uzavřelo. Jake se domyslel, že u vnějších dveří se stalo totéž. Toto byl určitě nějaký protibombový kryt, o tom

nebylo pochyb. Když pumpa utichla, dlouhé neónové trubice znovu nabyly předchozí němé záře.

„Tak,“ řekl Tikyták příjemně. Jeho oči si začaly Jakea měřit. Jake měl zřetelný a těžko snesitelný pocit, že je podroben odborné prohlídce a katalogizaci. „Jsme tu pěkně ve zdraví a v bezpečí, to jsme. Schovaní jako broučci v koberečku. Je to tak, Hootsi?“

„Jo!“ odpověděl okamžitě vysoký, hubený muž v černém obleku. Tvář měl plnou jakési vyrážky, kterou si pořád bezuzdně škrábal.

„Přived jsem ho,“ řekl Gasher. „Řek jsem ti, že mi to můžeš svěřit, a sved jsem to?“

„Svedl,“ souhlasil Tikyták. „Jasně. Sice jsem trochu pochyboval, jestli si nakonec dokážeš vzpomenout na heslo, ale -“

Tmavovlasá žena znovu pronikavě zakrákala. Tikyták se k ní pootočil s líným úsměvem, který mu nepřestával pozvedat koutky úst, a než Jake dokázal pochopit, co se to děje - co se už stalo -, žena se zapotácela, oči vypoulené překvapením a bolestí, a rukama šátrala po jakémisi divném nádoru uprostřed hrudi, který tam ještě před vteřinou nebyl.

Jake si uvědomil, že Tikyták udělal jakýsi pohyb, když se otáčel, pohyb tak rychlý, že byl sotva postřehnutelný. Ten štíhlý bílý jilec, který trčel z pochvy zavěšené přes Tikytákovo rameno, zmizel. Nůž se ocitl na druhé straně místnosti, kde trčel tmavovlasé ženě z hrudi. Tikyták tasil a nůž hodil tak nesmírně rychle, že Jake měl pocit, že by se mu ani Roland nevyrovnal. Vypadalo to jako zlé kouzlo.

Ostatní mlčky přihlíželi, jak se žena potácí k Tikytákovi, chraptivě heká, rukama ochable svírá rukojeť nože. Bokem vrazila do jedné stojací lampy a muž zvaný Hoots vyrazil vpřed, aby ji chytil, než lampa spadne. Tikyták se ani nepohnul. Dál seděl s nohou přehozenou přes opěradlo trůnu a pozoroval ženu s tím svým líným úsměvem na rtech.

Zavadila chodidlem o okraj koberečku a zakopla. Tikyták znovu udělal strašidelně rychlý pohyb, stáhl nohu, která mu visela přes opěradlo, a pak jí vyrazil vpřed jako pístem. Chodidlo se zabořilo do břicha tmavovlasé ženy a žena odlétla zpět. Z úst jí vytryskla krev a potřísnila nábytek. Narazila do zdi, sklouzla dolů a nakonec zůstala sedět s bradou na prsou. Jakeovi připadala jako Mexičanka z filmu, odpočívající při siestě se zády opřenými o hliněnou chatrč. Těžko mohl uvěřit, že před chvílkou byla živá, a najednou, tak děsivě rychle, je mrtvá.

Neónové trubice jí zbarvily vlasy do odstínu napůl rudého a napůl modrého. Skelný pohled, naposled užaslý, se upíral na Tikytáka.

„Já jí o tom smíchu říkal,“ pravil Tikyták. Očima zalétl k druhé ženě, statné zrzce, která vypadala jako řidička tiráku. „Je to tak, Tilly?“

„Jo,“ odpověděla Tilly okamžitě. Oči se jí leskly strachem a vzrušením a neustále si olizovala rty. „Povídal, mockrát a mockrát. To je jistý a každému to doporučuju, to teda jo.“

„To bys mohla, kdybys dokázala přesunout ten svůj tlustej zadek jinam,“ řekl Tikyták. „Přines mi nůž, Brandone, a nezapomeň z něj utřít tu čubčí špínu, než mi ho dáš do ruky.“

Malý muž s nohama do O vyskočil, aby udělal, oč byl požádán. Nůž nechtěl nejdřív ven. Zdálo se, že se zaryl té nešťastnici do hrudní kosti. Brandon se ustrašeně ohlédl po Tikytákovi a pak zabral ze všech sil.

Tikyták však vypadal, že úplně zapomněl na Brandona i ženu, která se smála tak, až z toho měla doslova smrt. Jeho zářivé zelené oči se upíraly na cosi, co ho zajímalo mnohem víc než mrtvá žena.

„Pojď sem, kamaráde,“ řekl. „Chci se na tebe lépe podívat.“

Gasher do něj strčil. Jake klopýtavě popošel vpřed. Byl by upadl, kdyby ho Tikytákovy silné ruce nechytily za ramena. Potom, když měl jistotu, že Jake znovu získal rovnováhu, chytil Tikyták chlapce za levé zápěstí a zvedl mu ruku. Upoutaly ho totiž Jakeovy hodinky Seiko.

„Jestli je to to, co si myslím, je to jisté a pravdivé znamení,“ řekl Tikyták. „Pověz mi, chlapče - co je ten sigul, který nosíš?“

Jake, který neměl ponětí, co to sigul je, mohl jen doufat v to nejlepší. „Jsou to hodinky. Ale nefungují, pane Tikytáku.“

Hoots se tomu uchechtl, ale pak si přimáčkl obě ruce k ústům, protože Tikyták se po něm podíval. Po chvíli se Tikyták zahleděl znovu na Jakea a mračením nahradil rozzářený úsměv. Při pohledu na ten úsměv by člověk skoro zapomněl, že je tu nějaká mrtvá žena a nějaká filmová Mexičanka, která tráví siestu opřená o hliněnou zeď. Při pohledu na ten úsměv by člověk skoro zapomněl, že tito lidé jsou šílení a Tikyták je nejspíš největší šílenec ze všech chovanců v tomto blázinci.

„Hodinky,“ přikyvoval Tikyták. „Ano, dost pravděpodobné jméno pro časoměr, je to tak, Brandone? Ano, Tilly? Ano, Gashere?“

Horlivě souhlasili. Tikyták je počastoval svým vítězným úsměvem, pak se znovu otočil k Jakeovi. Jake si nyní všiml, že ten úsměv,

třeba vítězný, končil těsně u Tikytákových zelených očí. Ty zůstávaly neměnné: chladné, kruté a zvědavé.

Natáhl prst k hodinkám Seiko, které nyní tvrdily, že je sedm hodin a devadesát jedna minuta - dopoledne a odpoledne zároveň - ale stáhl ruku zpět dřív, než se dotkl sklička nad displejem s tekutými krystaly. „Pověz mi, hochu drahý - jsou ty tvoje ‚hodinky‘ past?“

„Co? Aha! Ne. Ne, žádná past.“ Jake se sám dotkl ciferníku hodinek.

„To nic neznamená, jestli jsou nastaveny na frekvenci tvého těla,“ řekl Tikyták. Mluvil ostře a pohrdavě jako Jakeův otec, když nechtěl, aby lidé poznali, že nemá tušení, o čem to mluví. Tikyták rychle pohlédl na Brandona a Jake viděl, jak zvažuje pro a proti nápadu, že udělá z křivonohého muže svého vrchního dotýkače. Pak ten nápad zavrhl a podíval se Jakeovi do očí. „Jestli mě ta věc kopne, můj drahý příteli, nacpu ti do chřtánu tvoje sladké masíčko a za třicet vteřin bude po tobě.“

Jake ztěžka polkl, ale nic neřekl. Tikyták znovu natáhl prst a tentokrát ho nechal spočinout na ciferníku hodinek Seiko. Ve chvíli, kdy to udělal, se všechna počítadla ciferníku vynulovala a pak začala znovu počítat směrem nahoru.

Tikyták zúžil oči v očekávání bolesti, když se hodinek dotýkal. Teď se v jejich koutcích objevily vrásky prvního upřímného úsměvu, jaký Jake u něj viděl. Nejspíš byl potěšen vlastní odvahou, ale hlavně se usmíval prostým úžasem a zájmem.

„Dal bys mi je?“ zeptal se úlisně. „Řekněme jako gesto dobré vůle? Jsem vlastně obdivovatel časoměru, můj drahý mladý kamaráde, to tedy jsem.“

„Račte si posloužit.“ Jake si okamžitě stáhl hodinky z ruky a položil je do Tikytákovy veliké čekající dlaně.

„Ten mluví, jako by měl hedvábnou prdel, co?“ rozjařil se Gasher. „Za starých časů bychom za takovýho dostali hodně vysokou cenu, Tiky, no jo, to teda dostali. Můj táta -“

„Tvůj táta zemřel tak prožraný mandrusem, že ho ani psi nechtěli žrát,“ přerušil ho Tikyták. „Tak drž hubu, idiote.“

Nejdřív vypadal Gasher vztekle, ale pak prostě ztichl. Sklesl na nejbližší židli a sklapl.

Tikyták zatím užasle a obdivně zkoumal pružný náramek hodinek. Natáhl ho, pustil, znovu ho natáhl, znovu nechal smrštit. Spustil mezi

roztažené články pramen vlasů, a pak se smál, když mu náramek vlasy sevřel. Nakonec si natáhl hodinky na ruku a navlékl je až do půli předloktí. Jake si pomyslel, že na takovém místě vypadá suvenýr z New Yorku podivně, ale nic neřekl.

„Nádhera!“ zvolal Tikyták. „Kde jsi je vzal, kamaráde?“

„Dostal jsem je k narozeninám od otce a matky,“ řekl Jake. Gasher se při těch slovech naklonil dopředu, možná chtěl zase poznamenat něco o výkupném. Jestli tomu tak bylo, upřený pohled v Tikytákových očích ho přiměl změnit názor a Gasher se znovu posadil, aniž co řekl.

„Opravdu?“ hloubal Tikyták a pozvedl obočí. Objevil malý knoflík, kterým se osvětloval ciferník, a neustále ho mačkal a díval se, jak se světlo rozsvěcí a zhasíná. Pak se podíval zase na Jakea a oči se mu znovu zúžily do zářivě zelených štěrbin. „Pověz mi něco, kamaráde - tohle běží na dvojpólovém, nebo jednopólovém okruhu?“

„Ani na jednom,“ řekl Jake, který nevěděl, že udělal chybu, když neřekl, že netuší, co ty výrazy znamenají, a tím si do budoucna vysloužil veliké potíže. „Běží na nikl-kadmiovou baterii. Aspoň si to myslím. Nikdy jsem ji nemusel vyměňovat a návod k nim jsem dávno ztratil.“

Tikyták se na něj dlouho díval a nepromluvil, a Jake si zoufale uvědomil, že ten světlovlasý muž se rozhoduje, jestli si z něj Jake nedělá legraci. Pokud dojde k závěru, že si z něj Jake legraci dělá, tušil Jake, že ústrky, kterých se mu dostalo cestou sem, budou vypadat jako lechtání ve srovnání s tím, co by mohl provést Tikyták. Najednou zataoužil odvést Tikytákovy myšlenky jiným směrem - chtěl to víc než co jiného na světě. Řekl první věc, o které si myslel, že by to mohla dokázat.

„On byl váš děda, že?“

Tikyták tázavě zvedl obočí. Vrátil ruce na Jakeova ramena, a i když je nijak zvlášť nesvíral, Jake v nich cítil neuvěřitelnou sílu. Jestli se Tikyták rozhodne zmáčknout a prudce trhnut vpřed, zlomí Jakeovi klíční kosti jako tužku. Kdyby Jakem škubl, nejspíš by mu zlomil páteř.

„Kdo byl můj děda, kamaráde?“

Jakeovy oči znovu poměřily Tikytákovu mohutnou, ušlechtilé tvarovanou hlavu a široká ramena. Vzpomněl si, co říkala Susannah: *Podívej se, jak je veliký, Rolande - určitě ho museli namazat, aby ho dostali do kokpitu!*

„Ten muž v letadle. David Quick.“

Tikytákovy oči se rozšířily překvapením a údivem. Pak zvrátil hlavu a zařval smíchem, který se odrazil ozvěnou až od klenutého stropu vysoko nad nimi. Ostatní se nervózně usmívali. Nikdo se však neodvážil zasmát se nahlas... po tom, co se stalo ženě s tmavými vlasy.

„Nevím, kdo jsi a odkud jsi přišel, hochu, ale jsi ten nejvostřejší řízek, na jakého Tikyták narazil za řadu let. Quick byl můj praděd, ne děda, ale byl jsi blízko - neřekl bys, Gashere drahý?“

„Jo,“ řekl Gasher. „Je to řízek, to teda je, a mohl jsem ti to říct sám. Ale stejně je moc drzej.“

„Ano,“ řekl Tikyták zamyšleně. Sevřel ruce na chlapcových ramenu pevněji a přitáhl si Jakea blíž k tomu usměvavému, pěknému, šílenému obličej. „Vidím, že je drzý. Má to v očích. Ale o to se postaráme, že, Gashere?“

On nemluví s Gasherem, pomyslel si Jake. Mluví se mnou. Myslí si, že mě zhyponotizuje... a možná že ano.

„Ano,“ vydechl Gasher.

Jake měl pocit, že se v těch širokých zelených očích topí. I když ho Tikyták nijak silně nesvíral, nemohl Jake nabrat do plic dost vzduchu. Sebral všechnu sílu, aby zlomil to pouto se světlovlasým mužem, a znovu řekl první slova, která mu bleskla hlavou:

„A tak padl lord Perth, a krajina se otřásla hromem.“

Na Tikytáka to zaúčinkovalo jako tvrdá facka do tváře. Stáhl se, zelené oči se zúžily a ruce na Jakeových ramenou se sevřely, až to zabořelo. „Co jsi to řekl? Kde jsi to slyšel?“

„Řekl mi to malý ptáček,“ odpověděl Jake naschvál hodně troufale a v příštím okamžiku už letěl na druhou stranu místnosti.

Kdyby narazil do oblé stěny hlavou napřed, ztratil by vědomí nebo by zemřel. Ale náhodou narazil bokem, v letu se otočil a bezvládně dopadl na železný rošt. Otřeseně zavrtěl hlavou, rozhlédl se a zjistil, že hledí tváří v tvář ženě, která si užívala siestu. Polekaně vyjekl a po čtyřech se odplazil pryč. Hoots ho kopl do hrudníku a převrátil ho tím na záda. Jake zůstal ležet, jen lapal po dechu a hleděl vzhůru na uzel duhových barev tam, kde se neónové trubice spojovaly. Za okamžik mu zorné pole vyplnil Tikytákův obličej. Muž měl rty staženy do tvrdé přímky, tváře zarudlé a v očích měl strach. Skleněná ozdoba ve tvaru rakve, která mu visela na krku, se houpala Jakeovi přímo před

očima, houpala se sem a tam na stříbrném řetízku, jako by napodobovala kyvadlo maličkých hodin, které se skrývaly uvnitř.

„Gasher má pravdu,“ řekl. Chytil Jakea za košili pod krkem a zvedl ho. „Jsi drzý. Ale neradím ti, abys byl drzý i na mě, kamaráde. Nikdy nebuď na mě drzý. Už jsi slyšel o lidech, kteří mají krátký doutnák? No, já nemám vůbec žádný doutnák a jsou tisíce lidí, kteří by to mohli dosvědčit, kdybych jim navždycky neumlčel jazyk. Jestli přede mnou ještě někdy promluvíš o lordu Perthovi... kdykoli, kdykoli, kdykoli... utrhnu ti vršek lebky a sežeru ti mozek. V Kolíbce Šedých nebudu trpět ten příběh, který nosí smůlu. Rozumíš mi?“

Zatřásl Jakem jako utěrkou a chlapani vytryskly slzy.

„Rozumíš?“

„A-a-ano!“

„Dobře.“ Postavil Jakea na nohy a ten se chvíli omámeně kolébal a utíral si mokré oči, takže se mu na tvářích objevily špinavé šmouhy tak tmavé, že vypadaly jako od líčidla. „Tak, kamarádíčku, dáme si teď chvilku otázek a odpovědí. Já se budu ptát a ty budeš odpovídat. Rozumíš?“

Jake mlčel. Díval se na panel ventilační mřížky, která obtáčela místnost kolem dokola.

Tikyták mu popadl nos do dvou prstů a pořádně zmáčkl. „Rozumíš mi?“

„Ano!“ vykřikl Jake. Oči, uslzené strachem i bolestí, se zase zaměřily na Tikytákův obličej. Chtěl se podívat zase na ventilační mřížku, chtěl se zoufale přesvědčit, že to, co viděl, nebylo jenom mámení jeho vyděšeného, přetíženého mozku, ale neodvážil se. Báł se, že by někdo - nejspíš sám Tikyták - sledoval jeho pohled a uviděl to, co viděl on.

„Dobře.“ Tikyták odtáhl Jakea za nos znovu ke křeslu, posadil se a zase si přehodil nohu přes opěradlo. „Tak si tedy pěkně popovídáme. Začneme tvým jménem, ano? Tak jakpak asi zní, co?“

„Jake Chambers.“ Protože měl stále stisknutý nos, mluvil zastřeně, jako by měl rýmu.

„A jsi na-ci, Jakeu Chambersi?“

Chvilku Jake nechápal, na co že to má být. „Nerozumím, co -“

Tikyták mu zaškubal nosem sem a tam. „Na-ci! Na-ci! Přestaň si se mnou hrát, chlapečku!“

„Já nerozumím -“ začal znovu Jake, ale pak se podíval na starý kulomet, pověšený na křesle, a znovu si vzpomněl na zřícený Focke-

Wulf. Kousky skládačky zapadly do sebe. „Ne - nejsem nacista. Jsem Američan. To všechno skončilo dávno předtím, než jsem se narodil!“

Tikyták pustil Jakeův nos, ze kterého okamžitě začala téct krev. „Mohls mi to říct hned a ušetřit si spoustu bolesti, Jakeu Chambersi... ale aspoň teď chápeš, jak to u nás chodí, že?“

Jake přikývl.

„Ano. Velmi dobře! Začneme jednoduchými otázkami.“

Jakeovy oči zalétly znovu k mřížce ventilátoru. To, co viděl před chvílí, tam bylo stále, nebyla to jen jeho fantazie. Ve tmě za chromovanými žaluziemi se vznášely dvě zlatě lemované oči.

Ochu.

Tikyták mu vrazil facku, až Jake padl pozpátku na Gashera, který ho okamžitě od sebe odstrčil. „Učíme se, drahoušku,“ zašeptal Gasher. „Uč se rychle! Uč se pořádně!“

„Dívej se na mě, když s tebou mluvím,“ řekl Tikyták. „Budeš mi prokazovat úctu, Jakeu Chambersi, nebo si vezmu tvoje koule.“

„Dobře.“

Tikytákovi nebezpečně zasvítily zelené oči. „Co dobře?“

Jake zapátral po vhodné odpovědi, zahnal změt' otázek a divokou nadějí, která mu svítala v duši. A to, co ho napadlo, by mu posloužilo i v jeho Kolíbce Pubů... jinak řečeno Piperově škole. „Dobře, pane?“

Tikyták se usmál. „To už je lepší, chlapče,“ pochválil ho a naklonil se blíž, lokty si opřel o stehna. „Tak... co je to Američan?“

Jake začal povídat a snažil se vší mocí už nepohlédnout k mřížce ventilátoru.

29

Roland zastrčil pistoli do pouzdra, vzal kolo na dveřích do obou rukou a pokusil se jím otočit. Nepovolilo. To ho nijak nepřekvapilo, ale znamenalo to vážný problém.

Ochu mu stál u levé nohy, úzkostlivě se na něj díval a čekal, až Roland otevře dveře, aby mohli jít dál za Jakem. Pistolník si jen přál, aby to bylo tak snadné. Nemělo smysl tady jen stát a čekat, až někdo bude odcházet. To by mohlo trvat celé hodiny nebo i dny, než se některý Šedý rozhodne použít právě tento východ. Gasher a jeho přátelé

by si mohli vzít do hlavy, že stáhnou z Jakea kůži zaživa, zatímco by pistolník čekal, až se dveře otevřou.

Naklonil se blíž k oceli, ale nic neslyšel. Ani to ho nepřekvapilo. Kdysi dávno už takové dveře viděl - nedají se jim vystřelit zámky a určitě přes ně není nic slyšet. Možná jsou jen jedny, ale možná jsou to dvoje dveře, otočené k sobě tak, že je mezi nimi kus mrtvého prostoru. Ale někde bude knoflík, který otočí tím kolem uprostřed dveří a uvolní zámky. Kdyby Jake na ten knoflík dosáhl, pořád by ještě mohlo všechno dobře dopadnout.

Roland chápal, že není tak docela členem tohoto *ka-tet*. Podle jeho názoru si dokonce Ochu víc než on uvědomoval tajemství života, které měl v srdci (velmi pochyboval o tom, že brumlák vystopoval Jakea těmi tunely, kterými protékaly špinavé potůčky, pomocí pouhého čichu). Přesto dokázal Jakeovi pomoci, když se chlapec pokoušel přejít ze svého světa do tohoto. Dokázal vidět... a když se Jake pokoušel znovu najít klíč, který upustil, dokázal mu poslat i vzkaz.

Tentokrát musel být při posílání zpráv velmi opatrný. Šedí si přinejmenším uvědomí, že se něco děje. V nejhorším případě by si Jake mohl špatně vyložit to, co se mu Roland pokusí sdělit, a udělat nějakou hloupost.

Ale kdyby viděl...

Roland zavřel oči a napřel veškeré své soustředění k Jakeovi. Myslel na chlapcovy oči a vyslal své *ka*, aby ty oči našlo.

Nejdřív se nic nedělo, ale nakonec se začal tvořit obraz. Byla to tvář lemovaná dlouhými, světlými, prošedivělými vlasy. Zelené oči svítily v hlubokých důlcích jako ohýnky v jeskyni. Roland rychle pochopil, že je to Tikyták a že je to potomek muže, který zemřel ve vzdušném voze - zajímavé, ale v této situaci tento poznatek neměl žádnou užitnou hodnotu. Pokusil se pohlédnout za Tikytáka, uvidět zbytek místnosti, ve které Jakea drželi, a všechny lidi v ní.

„Ejk,“ zašeptal Ochu, jako by Rolandovi připomínal, že není vhodná chvíle ani místo pro dřímání.

„Šššš,“ uklidňoval ho pistolník, ale oči neotevřel. Ale k ničemu to nebylo. Zachytil jen jakési šmouhy, nejspíš proto, že se Jake soustředil příliš usilovně na Tikytáka. Všichni a všechno ostatní se proměnili jen v šedé obrysy na pokraji Jakeova vnímání.

Roland znovu otevřel oči a levou pěstí se zlehka udeřil do pravé dlaně. Napadlo ho, že by mohl přitlačit a vidět víc... ale tím by způso-

bil, že by si chlapec uvědomil jeho přítomnost. To by bylo nebezpečné. Gasher by mohl něco zvěřit, a kdyby ne on, určitě by si něčeho všiml Tikyták.

Podíval se nahoru k úzkým ventilačním mřížkám, a pak dolů na Ocha. Už několikrát uvažoval nad tím, jak je asi chytrý. Ted' se zdálo, že to zjistí.

Roland sáhl nahoru zdravou levou rukou, zahákl prsty za vodorovné žaluzie u mřížky, která byla nejblíže u průchodu, za nějž zavlekli Jakea, a zatáhl. Mřížka vylétla zároveň se sprškou rzi a suchého mechu. Díra za ní byla příliš malá pro člověka... ale ne pro brumláka. Položil mřížku na podlahu, zvedl Ocha do vzduchu a potichu mu promluvil do ucha.

„Jdi... podívej se... vrať se. Rozumíš? Ať tě oni nezahlédnou. Jenom jdi a podívej se a vrať se.“

Ochu mu hleděl do tváře a nic neříkal, ani Jakeovo jméno. Roland nepoznal, jestli mu Ochu rozuměl nebo ne, ale mařit čas takovými úvahami by ničemu nepomohlo. Postavil Ocha do ventilační šachty. Brumlák očichal hrudky suchého mechu, potichu kýchl a pak se jenom přikrčil a průvan mu čechrál dlouhou hedvábnou srst, a nejistě se díval na Rolanda svýma zvláštníma očima.

„Jdi a podívej se a vrať se,“ opakoval Roland šeptem a Ochu zmizel ve stínech, potichu, s drápy zataženými, jenom na polštářcích tlapek. Roland znovu vytáhl pistoli a pustil se do toho nejtěžšího. Čekal. Ochu se vrátil za necelé tři minuty. Roland ho vytáhl z šachty a postavil ho na podlahu. Ochu se na něj díval, dlouhý krk natažený. „Kolik, Ochu?“ zeptal se Roland. „Kolik jsi jich viděl?“

Dlouho si myslel, že brumlák neudělá nic a bude se dál úzkostlivě dívat. Pak ale opatrně zvedl pravou tlapku do vzduchu, vytáhl drápy a podíval se na ni, jako by se snažil vzpomenout na něco velmi obtížného. Nakonec začal ťukat do ocelové podlahy.

Jednou... dvakrát... třikrát... čtyřikrát. Pauza. Pak ještě dvakrát rychle a zlehka, vytažené drápy jen jemně cvakly o ocel: pět, šest. Ochu se zarazil podruhé, s hlavou skloněnou, a vypadal jako dítě, které svádí usilovný duševní boj. Pak naposledy ťukl drápy do oceli a přítom pohlédl na Rolanda. „Ejk!“

Šest Šedých... a Jake.

Roland zvedl Ocha k sobě a pohladil ho. „Dobře!“ zamumlal k Ochovi. Po pravdě řečeno skoro překypoval údivem a vděčností. Sice

doufal, že se něco dozví, ale tato pečlivá odpověď byla úžasná. A o přesnosti jeho počítání příliš nepochyboval. „Hodný hochu!“

„Ochu! Ejek!“

Ano, Jake. Jake byl problém. Jake, kterému dal slib, jež mnil do držet.

Pistolník se hluboce zamyslel tím svým zvláštním způsobem - kombinací suchého pragmatismu a divoké intuice, kterou pravděpodobně zdědil po své zvláštní babě, Deidře Šílené, a která ho udržela při životě po všechny ty roky poté, co jeho dávní společníci zahynuli. Nyní na ní záviselo také to, jestli udrží při životě Jakea.

Znovu zvedl Ocha a věděl, že Jake možná - možná - přežije - ale brumlák skoro určitě zahyne. Zašeptal Ochovi do nastraženého ucha několik jednoduchých slov a opakoval je pořád dokola. Nakonec přestal mluvit a vrátil ho zase do ventilační šachty. „Hodný hochu,“ zašeptal. „Už jdi. Udělej to. Mé srdce jde s tebou.“

„Ochu! S-ce! Ejek!“ zašeptal brumlák a pak odcupital znovu do tmy.

Roland čekal, až se rozpoutá peklo.

30

Polož mi otázku, Eddie Deane z New Yorku. A radím ti, ať je to dobrá otázka. Protože jestli nebude, ty a tvoje žena zemřete, bez ohledu na to, odkud jste přišli.

Pane Bože, jak má člověk na něco takového odpovědět?

Tmavě červené světlo zhaslo. Znovu se objevilo to růžové. „Honem,“ pobízel je hlásek Malého Blainea. „Je horší než dřív... honem nebo vás zabije!“

Eddie si maně uvědomoval, že hejna vyrušených holubů pořád bezcílně krouží Kolíbkou a že někteří holubi vrážejí hlavou do sloupů a padají mrtví na podlahu.

„Co chce?“ sykla Susannah směrem k interkomu a hlásku Malého Blainea, který byl kdesi za ním. „Proboha, co chce?“

Žádná odpověď. A Eddie cítil, že chvíle milosti, kterou možná začali, vyprchává. Zmáčkl knoflík mluvítko a promluvil horečně a překotně, a pot se mu zatím lil po tvářích a krku.

Polož mi otázku.

„Takže - Blaine! Co jsi dělal v posledních letech? Řekl bych, že jsi moc nejezdil po ty starý jihovýchodní trase, co? Měl jsi k tomu nějaký důvod? Neměl jsi chuť vyrazit si?“

Neozval se žádný zvuk, jenom šustění a plácání holubích křídel. Eddie v duchu viděl, jak se Ardis snaží křičet, zatímco se mu taví tváře a jazyk hoří. Cítil, jak se mu chloupky v zátylku ježí a proplétají se. Strach? Nebo houstnoucí elektřina?

Honem... je horší než dřív.

„Kdo tě vlastně postavil?“ ptal se Eddie horečně a myslel si: *Kdybych jenom věděl, co ten zasranej krám chce!* „Nepokecáme o tom? Byli to Šedí? Ne... nejspíš Velcí staří, co? Nebo...“

Odmlčel se. Už cítil, že ho Blaineovo mlčení fyzicky tlačí na kůži jako opravdové, šátrající ruce.

„Co chceš?“ zakřičel. „Co chceš sakra slyšet?“

Žádná odpověď - ale knoflíky na krabičce se znovu rozsvítily zlobnou červení a Eddie věděl, že jejich čas skoro vypršel. Slyšel poblíž jakési tiché bzučení - zvuk podobný elektrickému generátoru - a nevěřil, že si ten zvuk jenom představuje, i když by si to moc rád myslel.

„Blaine!“ vykřikla najednou Susannah. „Blaine, slyšíš mě?“

Žádná odpověď... a Eddie cítil, jak se vzduch sytí elektřinou, jako se mísa pod kohoutkem plní vodou. Cítil, jak mu při každém nádechu praská v nose. Cítil, jak mu plomby bzučí jako podrážděný hmyz.

„Blaine, já mám otázku, a je docela dobrá. Poslouchej!“ Na okamžik zavřela oči, prsty si horečně promnula spánky a znovu oči otevřela. „Je to věc, která... hm... která nic není, a přesto má jméno. Je to někdy velké a... a někdy nepatrné.“ Odmlčela se a zahleděla se na Eddieho vytřeštěným, úpěnlivým pohledem. „Pomoz mi! Nemůžu si vzpomenout, jak je to dál!“

Eddie na ni hleděl, jako by zešílela. O čem to proboha mluví? Pak mu to došlo a dávalo to přízračně a dokonale smysl, a zbytek hádanky mu přišel na mysl hladce, jako když do sebe zapadnou dva kousky skládačky. Znovu se vrhl k mluvítku.

„Mísí se nám do hovoru, mísí se nám do zábavy a hraje při každé hře. Co je to? To je naše otázka, Blaine - co je to?“

Červené světlo ozařující knoflíky PŘÍKAZ a VSTUP pod kosočtvercem čísel zhaslo. Nastalo nekonečné mlčení, než Blaine znovu

promluvil... ale Eddie si uvědomil, že to svědění elektřiny na kůži mizí.

„STÍN, SAMOZŘEJMĚ,“ odpověděl Blaineův hlas. „TO BYLO LEHKÉ. ALE NE ŠPATNÉ. VŮBEC TO NEBYLO ŠPATNÉ.“

V hlasu vycházejícím z reproduktoru bylo znát jakési zamyšlení... a ještě cosi. Radost, touha? Eddie to přesně nepoznal, ale věděl, že v tom hlasu je cosi, co mu připomnělo Malého Blainea. A věděl ještě něco: Susannah jim zachránila kůži, aspoň prozatím. Sklonil se a políbil ji na studené, zpocené čelo.

„ZNÁTE JEŠTĚ DALŠÍ HÁDANKY?“ zeptal se Blaine.

„Ano, spousta,“ odpověděla Susannah okamžitě. „Náš společník Jake jich má celou knihu.“

„ODKUDSI Z NEW YORKU?“ vyptával se Blaine a tón jeho hlasu byl už dokonale zřetelný, aspoň pro Eddieho. Blaine byl možná stroj, ale Eddie byl šest let na heroinu a poznal tu chtivost, když ji slyšel.

„Správně, z New Yorku,“ řekl. „Ale Jakea zajali. Udělal to muž, který se jmenuje Gasher.“

Žádná odpověď... a potom knoflíky zasvítily znovu tou slabě růžovou září. „Zatím je to dobré,“ zašeptal hlásek malého Blainea. „Ale musíte být opatrní... je mazaný.“

Okamžitě se objevila rudá světla.

„MLUVIL NĚKTERÝ Z VÁS?“ Blaineův hlas zněl chladně a - Eddie by na to přísahal - podezřivě.

Podíval se na Susannah. Susannah se na něj také dívala očima malé holčičky, která zaslechla, že se pod postelí kradmo pohnulo cosi strašlivého.

„Jenom jsem si odkašlal, Blaine,“ řekl Eddie. Polkl a otřel si pot z čela. „Jsem... sakra, řeknu pravdu, s tím se nejdál dojde. Jsem k smrti vyděšený.“

„TO JE OD TEBE VELMI MOUDRÉ. TY HÁDANKY, O KTERÝCH MLUVÍTE - JSOU HLOUPÉ? NEBUDU POKOUŠET SVOU TRPĚLIVOST HLOUPÝMI HÁDANKAMI.“

„Většinou jsou chytré,“ řekla Susannah, ale při tom se ustaraně dívala na Eddieho.

„LŽEŠ. VŮBEC NEVÍŠ, JAKÉ TY HÁDANKY JSOU.“

„Jak to můžeš říct -“

„HLASOVÁ ANALÝZA. FRIKATIVNÍ VZORCE A DŮRAZ NA DVOJHLÁSKY POSKYTUJE SPOLEHLIVÝ KVOCIENT PRAVDY A NEPRAVDY... PREDIKTIVNÍ SPOLEHLIVOST ČINÍ 97 PROCENT, PLUS MINUS PŮL PROCENTA.“ Hlas na okamžik ztichl, a když promluvil znovu, mluvil hrozivě protahovaným tónem, který byl Eddiemu velmi povědomý. Byl to hlas Humphreyho Bogarta. „NAVRHUJU, ABYSTE SE DRŽELA TOHO, CO VÍTE, ZLATÍČKO... POSLEDNÍ CHLÁPEK, KTEREJ SE PŘEDE MNOU POKUSIL ZATAJIT PRAVDU, SKONČIL NA DNĚ SENDU S PÁREM CEMENTOVEJCH BOT NA NOHOU.“

„Kristepane,“ ulevil si Eddie. „Ušli jsme nejmíň čtyři sta mil, abychom se setkali s počítačovou verzí Malého Riche. Jak to, že umíš napodobit Johna Waynea nebo Humphreyho Bogarta, Blaine? Lidi z našeho světa?“

Nic.

„Tak jo, na to se ti odpovídat nechce. A co tohle - jestli jsi chtěl hádanku, proč jsi to neřekl rovnou?“

Znovu žádná odpověď, ale Eddie zjistil, že ani odpověď nepotřebuje. Blaine měl hádanky rád, tak jednu položil i jim. Susannah ji vyluštila. Eddie se domníval, že kdyby se jí to nepodařilo, už by oba vypadali jako dvě obří brikety ekonomického vydání, uložené na podlaze Kolíbky lidské.

„Blaine?“ zeptala se Susannah neklidně. Žádná odpověď. „Blaine, jsi tam ještě?“

„ANO. POVĚZTE MI DALŠÍ.“

„Kdy brána není brána?“ zeptal se Eddie.

„KDYŽ JE DÁNA. BUDETE SI MUSET VÉST LÉPE, JESTLI OPRAVDU ČEKÁTE, ŽE VÁS NĚKAM VEZMU. UMÍTE NĚCO LEPŠÍHO?“

„Jestli se sem Roland dostane, tak určitě,“ ujišťovala ho Susannah.

„Bez ohledu na to, jak dobré hádanky jsou v té Jakeově knížce, Roland jich zná stovky - a v dětství je přímo studoval.“ Když to řekla, uvědomila si, že si neumí představit Rolanda jako dítě. „Vezmeš náš, Blaine?“

„MOŽNÁ,“ řekl Blaine a Eddie si byl docela jist, že zaslechl v tom hlase tenkou nitku krutosti. „ALE BUDETE MI MUSET NALÍT VODU DO ČERPADLA, A MOJE ČERPADLO SE NALÉVÁ OPAČNĚ.“

„To znamená co?“ zeptal se Eddie a nahlížel mezi mřížemi na hladký růžový oblouk Blaineova hřbetu. Ale Blaine na to neodpověděl a nereagoval už na žádné další otázky. Jasně oranžová světla zůstala rozsvícená, ale Velký Blaine i Malý Blaine asi hibernovali. Eddie však věděl svoje. Blaine bděl. Blaine je pozoroval. Blaine poslouchal jejich frikativní vzorce a důraz na dvojhlasíky.

Podíval se na Susannah.

„Budete mi muset nalít vodu do čerpadla, ale moje čerpadlo se nalévá opačně,“ řekl ochable. „To je hádanka, že?“

„Ano, samozřejmě.“ Podívala se na trojúhelníkové okno, tak podobné přivřenému posměvačnému oku, a pak ho přitáhla blíž, aby mu mohla šeptat do ucha. „Je naprosto šílený, Eddie - schizofrenní, paranoidní a nejspíš taky trpí halucinacemi.“

„To mi povídej,“ vydechl. „Máme tady šílený geniální jednokoleják posedlej duchem, co má rád hádanky a jezdí rychleji, než je rychlost zvuku. Vítejte do fantasy verze *Přeletu nad kukaččím hnízdem*.“

„Máš představu, jaká je odpověď?“

Eddie zavrtěl hlavou. „A ty?“

„Něco mi to říká, ale nevím pořádně co. Možná je to jenom falešný poplach. Pořád myslím na to, co říkal Roland: dobrá hádanka dává vždycky smysl a vždycky se dá vyřešit. Je to jako kouzelnický trik.“

„Je zavádějící.“

Přikývla. „Běž vystřelit další ránu, Eddie - ať vědí, že jsme pořád tady.“

„Jo. Ještě kdybychom tak věděli my, že jsou tady taky.“

„Myslíš, že jsou, Eddie?“

Eddie už zamířil pryč a promluvil, aniž se zastavil nebo se ohlédl. „Nevím - to je hádanka, na kterou by ani Blaine nedokázal odpovědět.“

31

„Mohl bych dostat napít?“ zeptal se Jake. Měl nosový a dušený hlas. Ústa i pohmožděná tkáň v nose mu natékaly. Vypadal jako člověk, který schytl v pouliční rvačce to nejhorší.

„Ale jistě,“ odpověděl Tikyták uvážlivě. „Mohl bys. Řekl bych, že bys rozhodně mohl. Máme spoustu pití, že, Měděňáku?“

„Ano,“ řekl vysoký, obrýlený muž v bílé hedvábné košili a černých hedvábných kalhotách. Vypadal jako vysokoškolský profesor z obrázku v Punchi z přelomu století. „Ná-po-jů máme dostatek.“

Tikyták, znovu pohodlně usazený v křesle podobném trůnu, se dobromyslně podíval na Jakea. „Máme víno, pivo, limonádu a samozřejmě starou dobrou vodu. Někdy tělo nic víc nepotřebuje, že? Chladnou, čistou, průzračnou vodu. Co na to říkáš, kamaráde?“

Jakeovo hrdlo, které bylo také napuchlé a vyschlé jako troudu, se bolestně zadržlo. „To zní dobře,“ zašeptal.

„Sám jsem z toho dostal žízeň, to vím,“ prohlásil Tikyták. Roztáhl rty v úsměvu. Zelené oči mu zasvítily. „Přines mi džbán vody, Tilly - ať se propadnu, jestli vím, co se stalo s mými způsoby.“

Tilly prošla průchodem na opačné straně místnosti - naproti tomu, kterým vstoupili Jake a Gasher. Jake pozoroval, jak odchází, a olízl si opuchlé rty.

„Tak,“ podíval se Tikyták znovu na Jakea, „říkáš, že to americké město, ze kterého pocházíš - ten New York - se hodně podobá Ludu.“

„No... ne tak úplně...“

„Ale některé stroje poznáváš,“ naléhal Tikyták. „Ventily a pumpy a podobně. Nemluvě o doutnavých trubcích.“

„Ano. My jim říkáme neony, ale je to totéž.“

Tikyták po něm hmátl. Jake se příkrčil, ale Tikyták ho jen poplácal po rameni. „Ano, ano, je to dost podobné.“ Oči mu zářily. „Slyšel jsi o počítačích?“

„Jistě, ale -“

Tilly se vrátila se džbánem a bojácně se přibližovala k Tikytákovu trůnu. Ten si džbán vzal a podal ho Jakeovi. Když se po něm Jake natáhl, Tikyták džbán odtáhl a sám se napil. Když Jake sledoval, jak voda stéká od Tikytákových úst až na nahou hrud', začal se třást. Nemohl si pomoci.

Tikyták se na něj podíval přes okraj džbánu, jako by si právě uvědomil, že tam Jake pořád stojí. Gasher, Měděňák, Brandon a Hoots se za ním uculovali jako děti ve škole, které zrovna uslyšely sprostý vtip.

„No jo, zamyslel jsem se nad tím, jakou žízeň mám já, a úplně jsem zapomněl na tebe! Ale když ta voda vypadala tak dobře... a je dobrá... studená... čistá...“

Nabídl džbán Jakeovi. Když se po něm Jake natáhl, Tikyták džbánek zase sebral.

„Nejdřív mi, kamaráde, pověz, co víš o dvojpólových počítačích a přechodových obvodech,“ řekl chladně.

„Co...“ Jake se podíval k ventilační mřížce, ale zlaté oči se stále neobjevovaly. Začínal věřit, že si je přece jenom vymyslel. Zadíval se znovu na Tikytáka a jednu věc pochopil jasně: žádnou vodu nedostane. Byl hloupý, když v to třeba jen doufal. „Co jsou to dvojpólové počítače?“

Tikytákův obličej se zkřivil vzteky. Chrstl zbývající vodu Jakeovi do potlučeného, napuchlého obličejce. „*Nehraj si se mnou!*“ křičel. Strhl si hodinky Seiko a potřásl jimi před Jakem. „*Když jsem se tě ptal, jestli to chodí na dvojpólový obvod, řekl jsi, že ne! Tak mi nevykládej, že nevíš, o čem mluvíš, když už jsi prozradil, že víš!*“

„Ale... ale...“ Jake nedokázal pokračovat. Hlava se mu točila strachem a zmatkem. Vzdáleně si uvědomoval, že se snaží olízat ze rtů co nejvíc vody.

„*Přímo pod tímhle zasraným městem je tisíc těch zasraných dvojpólových počítačů, možná STO tisíc, a jediný, který ještě funguje, nedělá vůbec nic, jenom hraje DÁVEJ BACHA a přehrává ty bubny! Já ty počítače chci! Chci, aby pracovaly pro MĚ!*“

Tikyták vyrazil z trůnu, popadl Jakea, zatřásl jím a pak ho odhodil na podlahu. Jake vrazil do jedné lampy, převrátil ji a žárovka dutě bouchla. Tilly vyjekla a couvla, oči měla vytřeštěné a vylekané. Měděňák a Brandon se po sobě neklidně podívali.

Tikyták se naklonil vpřed, lokty na stehnech, a zařval Jakeovi do obličejce: „*Já je chci A TAKY JE DOSTANU!*“

V místnosti se rozhostilo ticho přerušované jenom tichým ševelením teplého vzduchu, který prýštil z ventilátorů. Pak ten pokřivený vztek z Tikytákovy tváře zmizel, a to tak náhle, jako by vůbec nikdy neexistoval. Nahradil ho další okouzlující úsměv. Naklonil se ještě blíž a pomohl Jakeovi na nohy.

„Promiň. Zamyslel jsem se nad možnostmi tohoto místa a někdy se nechám unést. Přijmi laskavě mou omluvu, kamaráde.“ Zvedl převrácený džbán a hodil ho na Tilly. „*Naplň ho, ty neúčinná mrcho! Co je s tebou?*“

Zaměřil pozornost znovu na Jakea a stále se usmíval jako moderátor v televizi.

„Tak dobrá. Ty sis zavtipkoval a já taky. Teď mi pověz všechno, co víš o dvojpólových počítačích a přechodových obvodech. Pak se můžeš napít.“

Jake otevřel ústa, aby něco řekl - neměl ponětí, co -, ale potom, což bylo neuvěřitelné, mu hlavou zazněl Rolandův hlas.

Odpoutej jejich pozornost, Jakeu - a jestli je tam knoflík, kterým se otvírají dveře, přesuň se k němu.

Tikyták ho bedlivě pozoroval. „Něco tě zrovna napadlo, že, kamaráde? Já to vždycky poznám. Tak si nenechávej to tajemství pro sebe. Pověz to svému kamarádovi Tikymu.“

Jake koutkem oka zahlédl pohyb. I když se neodvážil pohlédnout k panelu ventilátoru - když se na něj Tikyták tak upřeně díval -, věděl, že Ochu se vrátil a nakukuje mezi žaluziemi dovnitř.

Odpoutat pozornost... a najednou Jake věděl, jak to udělá.

„Něco mě napadlo,“ řekl, „ale netýká se to počítačů. Týká se to mého starého kamaráda Gashera. A jeho starého kamaráda Hootse.“

„Hele, hele!“ vykřikl Gasher. „O čem to žvaníš, kluku?“

„Proč Tikytákovi neřekneš, kdo ti to heslo doopravdy dal, Gasher? Pak já povím Tikytákovi, kam sis ho schoval.“

Tikytákův překvapený pohled se přesunul z Jakea na Gashera. „O čem to mluví?“

„O ničem!“ odsekl Gasher, ale neovládl se a rychle pohlédl na Hootse. „Pouští si hubu na špacír, snaží se dostat na rožň místo sebe někoho jiného. Povídal jsem ti, že je drzej! Copak jsem ti neříkal -“

„Podívej se mu do šátku, nechceš?“ napovídal Jake Tikytákovi. „Má v něm kus papíru a na něm napsané slovo. Musel jsem mu ho přečíst, protože ani to neumí.“

Tentokrát se na Tikytákovi neprojevil žádný prudký vztek. Místo toho se jeho tvář pomalu chmuřila jako letní nebe před hroznou bouřkou.

„Dovol, ať se podívám na tvůj šátek, Gashere,“ řekl měkce a tiše. „Dovol starému kamarádovi jen nakouknout.“

„On lže, říkám ti!“ křičel Gasher s rukama na šátku a couvl o dva kroky ke zdi. Přímo nad ním svítily Ochovy zlaté oči. „Stačí, když se mu podíváš do ksichtu, abys poznal, že ten drzej spratek hrozně rád lže!“

Tikytákův pohled se zaměřil na Hootse, který vypadal, že je mu zle strachem. „Co na to říkáš?“ zeptal se ho Tikyták měkce a hrozivě.

„Co na to říkáš, Hootermane? Víím, že jste s Gasherem kámoši přes prdel už odedávna, a víím, že máš rozum pověšené husy, ale určitě ani ty bys nebyl tak hloupý, abys napsal heslo do vnitřní komnaty... nebo ano? Nebo ano?“

„Já... já jenom myslel...“ začal Hoots.

„Drž hubu!“ zařval Gasher. Hodil po Jakeovi pohledem čisté, smrtelné nenávisti. „Za to tě zabiju, drahoušku - těš se.“

„Sundej si šátek, Gashere,“ poručil Tikyták. „Chci se do něj podívat.“

Jake ustoupil bokem o krok blíž k pultu s knoflíky.

„Ne!“ Gasherovy ruce se vrátily k šátku a zmáčkly ho, jako by mohl uletět. „Ať se propadnu, jestli to udělám!“

„Brandone, chyt' ho,“ poručil Tikyták.

Brandon se vrhl na Gashera. Gasher nebyl tak rychlý jako Tikyták, ale stačilo to. Shýbl se, vytrhl z boty nůž a zabořil ho Brandonovi do paže.

„Á ty hajzle!“ zařval Brandon překvapeně a bolestně, když mu z paže vytryskla krev.

„Podívej se, cos provedl!“ zaječela Tilly.

„Copak tady musím všechno dělat sám?“ zařval Tikyták, spíš podrážděně než rozzlobeně, a vstal. Gasher před tím couval a oháněl se před obličejem zakrváceným nožem v tajuplných křivkách. Druhou ruku si pevně tiskl k temenu.

„Ustup,“ hekal. „Mám tě rád jako bratra, Tiky, ale jestli neustoupíš, zaryju ti tu čepel do břicha - to udělám.“

„Ty? To asi ne,“ zasmál se Tikyták. Vytáhl svůj nůž z pochvy a jemně ho podržel za kostěnou rukojeť. Všechny oči se upíraly na ty dva. Jake udělal dva rychlé kroky k pultu s nepočetnou řadou knoflíků a sáhl po tom, o kterém si myslel, že ho zmáčkl Tikyták.

Gasher couval podle zakřivené stěny, světelné trubice postupně zbarvovaly jeho mandrusem popleněnou tvář nepřírozenými barvami: žlučově zelenou, horečně rudou, žloutenkově žlutou. Ted' stál pod ventilační mřížkou, odkud se díval Ochu, sám Tikyták.

„Polož to, Gashere,“ řekl Tikyták rozumným tónem. „Přivedl jsi toho chlapce, jak jsem chtěl. Jestli kvůli tomu někdo bude pykat, bude to Hoots, ne ty. Jenom mi ukaž -“

Jake uviděl, že se Ochu krčí ke skoku, a pochopil dvě věci: k čemu se brumlák chystá a kdo ho k tomu navedl.

„Ochu, ne!“ zakřičel.

Všichni se na něj podívali. V té chvíli Ochu skočil, opřel se do chabé ventilační mřížky a vyrazil ji ven. Tikyták se po tom zvuku otočil a Ochu mu padl na vzhůru obrácený obličej, a začal kousat a škrábat.

32

Roland to slabě uslyšel i přes dvoje dveře - Ochu, ne! - a srdce mu pokleslo. Čekal, jestli se otočí kolo na dveřích, ale nestalo se nic. Zavřel oči a ze všech sil vyslal zprávu: *Ty dveře, Jakeu! Otevři dveře!*

Necítil žádnou odpověď a obrazy zmizely. Jeho komunikační spojení s Jakem, od počátku chabé, bylo přerušeno.

33

Tikyták se zapotácel a s kletbami a řevem hmatal po té kousající, škrábající a zmítající se potvoře na obličejí. Cítil, že se mu Ochovy drápy boří do levého oka a trhají ho, a do hlavy mu pronikla strašlivá rudá bolest jako planoucí pochodeň vhozená do hluboké studny. V té chvíli vztek přehlušil bolest. Popadl Ocha, odtrhl si ho z obličejí, podržel ho nad hlavou a chtěl ho zkroutit jako hadr.

„Ne!“ zakvílel Jake. Zapomněl na knoflík, kterým se otvíraly dveře, a popadl zbraň, jež visela na opěradle křesla.

Tilly zaječela. Ostatní se rozprchli. Jake zaměřil starý německý kulomet na Tikytáka. Ochu, který visel hlavou dolů v těch mohutných silných rukou a byl prohnutý až skoro k prasknutí, sebou házel jako šílený a cvakal zuby do vzduchu. Křičel bolestí - byl to strašidelně lidský křik.

„Pusť ho, ty hajzle!“ zakřičel Jake a zmáčkl spoušť.

Měl tolik duchapřítomnosti, aby mířil nízko. Schmeisser ráže .40 ohlušivě zarachotil v tom uzavřeném prostoru, i když vystřelil jenom pět nebo šest ran. Jedna světelná trubice pukla ve spršce chladného oranžového ohně. Asi palec nad levým kolenem Tikytákových upnutých kalhot se objevila díra a od ní se ihned začala šířit tmavě červená skvrna. Tikytákova ústa se otevřela v polekaném a překvapeném

kroužku a ten výraz říkal jasněji než slova, že Tikyták přes veškerou svou inteligenci očekával, že bude žít dlouho a šťastně a do smrti bude on střílet na lidi, ale nikdo nezastřelí jeho. Možná že někdo střelí po něm, ale že by opravdu zasáhl? Ten překvapený výraz říkal, že tohle v kartách být nemělo.

Vítej do skutečného světa, ty hajzle, pomyslel si Jake.

Tikyták pustil Ocha na železný rošt a popadl se za zraněnou nohu. Měděňák se vrhl na Jakea a zahákl mu paži kolem krku, ale to už byl na něm Ochu, pronikavě štěkal a žvýkal Měděňákovi kotník přes černé hedvábné kalhoty. Měděňák zařval a odtancoval pryč a snažil se Ocha z nohy setřást. Ochu na ní visel jako klíště. Jake se otočil a uviděl, že Tikyták se k němu plazí. Mezi zuby držel svůj nůž.

„Sbohem, Tiky,“ řekl Jake a zmáčkl znovu spoušť schmeisseru. Nic se nestalo. Jake nevěděl, jestli je prázdný, nebo se zasekl, ale neměl čas o tom přemýšlet. Couvl o dva kroky, než narazil na veliké křeslo, které sloužilo Tikytákovi jako trůn. Než ho stačil oběhnout a dostat tak křeslo mezi ně, chytil ho Tikyták za kotník. Druhá ruka mířila k rukojeti nože. Zbytky levého oka mu ležely na tváři jako hrouda mátového želé. Pravé oko se upíralo na Jakea s šílenou nenávisť.

Jake se pokusil té ruce vytrhnout, ale upadl na Tikytákův trůn. Oči mu padly na kapsu, která byla ušita jako opěrka pro pravou ruku. Z pružného okraje trčela popraskaná perleťová pažba revolveru.

„Ach, kamaráde, jak budeš trpět!“ šeptal Tikyták vzrušeně. Překvapený kroužek vystřídal široký, roztřesený úsměv. „Ach, jak budeš trpět! A s jakou radostí... Cože -?“

Úsměv pohasl a překvapený kroužek se začal objevovat znovu, protože Jake zamířil ten šikovný poniklovaný revolver přímo na něj a natáhl kohoutek. Sevření kolem Jakeova kotníku zesílilo, až se zdálo, že kosti musejí prasknout.

„To neuděláš!“ zasípal Tikyták.

„Ano, udělám,“ řekl Jake chmurně a zmáčkl spoušť Tikytákova revolveru. Ozvalo se suché třesnutí, mnohem méně dramatické než teutonské burácení schmeisseru. Vysoko na pravé straně Tikytákova čela se objevila černá dírka. Tikyták dál hleděl na Jakea, ve zbývajícím oku se mu zračil úžas.

Jake se snažil přinutit, aby vystřelil ještě jednou, ale nedokázal to.

Najednou se z Tikytákovy hlavy odloupl kus kůže jako stará tapeta a padl mu na pravou tvář. Roland by věděl, co to znamená. Avšak

Jake už skoro ztratil schopnost souvislé myšlenky. Hlavou mu vířila temná, panická hrůza jako tornádo. Vmáčkl se do velikého křesla, když ruka na jeho kotníku odpadla, a Tikyták se zhroutil obličejem k zemi.

Dveře. Musel otevřít dveře a pustit pistolníka dovnitř.

Soustředil se jen na to a nic jiného, takže Jake nechal padnout revolver s perleťovou rukojetí na železný rošt a vytáhl se z křesla. Už se znovu natahoval po knoflíku, o kterém si myslel, že ho mačkal Tikyták, když ho za krk popadly dvě ruce a odtáhly ho zpět, pryč od pultu.

„Říkal jsem, že tě za to zabiju, ty můj zlobivej přítelíčku,“ zašeptal mu do ucha jakýsi hlas, „a Gasher vždycky drží slovo.“

Jake se po něm oháněl oběma rukama, ale vířil jen vzduch. Gasherovy prsty se mu zabořily do hrdla a nemilosrdně ho dusily. Svět mu začal před očima šednout. Šedá rychle přecházela ve fialovou a fialová v černou.

34

Zahučela pumpa a kolo uprostřed uzávěru se prudce zatočilo. *Bohové, díky!* pomyslel si Roland. Chytil kolo do pravé ruky skoro dřív, než se přestalo pohybovat, a škulbl dveřmi. Druhé dveře byly pootevřené. Za nimi se ozývaly zvuky rvačky a Ochův štěkot plný bolesti a vzteku.

Roland rozrazil kopnutím dveře dokořán a uviděl, že Gasher škrtí Jakea. Ochu pustil Měděňáka a teď se snažil donutit Gashera, aby pustil Jakea, ale Gasherova bota prokazovala dvojí službu: chránila majitele před brumlákovými zuby a chránila Ocha před prudkou infekcí, která kolovala Gasherovi v krvi. Brandon znovu ťal nožem Ochovi po boku, aby pustil Gashera, ale Ochu tomu nevěnoval pozornost. Jake visel v ruce svého uchvatitele jako loutka, které odřízli nitky. Ve tváři byl promodralý a bledý, opuchlé rty získaly jemný odstín levandule.

Gasher vzhlédl. „Ty,“ zavrčel.

„Já,“ souhlasil Roland. Jednou vypálil a rozprášil Gasherovi levou polovinu hlavy. Muž odletěl zpět s vlajícím zakrváceným žlutým šátkem a přistál na Tikytákovi. Nohy mu chvíli křečovitě škubaly po železném roštu a pak znehybněl.

Pistolník dvakrát střelil po Brandonovi, kohoutek revolveru plynule natahoval naplocho pravou dlaní. Brandon, který se skláněl nad Ochem, aby ho znovu bodl, se zatočil, narazil do zdi a pomalu sklouzl, rukama svíraje jednu světelnou trubici. Mezi povolenými prsty mu prýštilo zelené bahenní světlo.

Ochu dokulhal k ležícímu Jakeovi a začal mu olizovat bledou, nehybnou tvář.

Měděňák a Hoots viděli dost. Svorně se rozběhli k dvířkům, kterými Tilly odešla pro džbán vody. Na rytířství nebyla vhodná chvíle - Roland oba střelil do zad. Bude si nyní muset počínat velmi rychle, opravdu velmi rychle, a nebude riskovat, že na něj ti dva budou číhat v záloze, pokud by měli možnost vzpamatovat se.

Na klenutém stropu kapslovitého prostoru se rozsvítila skupina ostře oranžových světel a spustil se poplach: táhlé, chraptivé bečení, které doráželo na stěny. Po chvílce začala poplašná světla pulsovat v rytmu poplachu.

35

Eddie se vracel k Susannah, když začal kvílet alarm. Vyjekl překvapením a zvedl ruger, i když na nic nemířil. „Co se děje?“

Susannah zavrtěla hlavou - neměla tušení. Ten poplach je děsil, ale to byla jen jedna část problému. Byl totiž tak hlasitý, že to fyzicky bolelo. Ty zesílené zvukové náporů Eddiemu připomněly desetkrát zesílený klakson tahače.

V té chvíli začaly pulsovat oranžové sodíkové lampy. Když došel Eddie ke křeslu se Susannah, uviděl Eddie, že knoflíky PŘÍKAZ a VSTUP také pulsují jasně červeným světlem. Vypadaly jako mrkající oči.

„Blaine, co se děje?“ zakřičel. Rozhlédl se, ale uviděl jenom divoce poskakující stíny: „To děláš ty?“

Blaine se v odpověď jenom zachechtal - byl to strašný mechanický smích, který Eddiemu připomněl klauna na péro, který stál před domem hrůzy na Coney Islandu, když byl malý kluk.

„Blaine, nech toho!“ zaječela Susannah. „Jak můžeme přemýšlet nad tvou hádanku, když jsi spustil letecký poplach?“

Smích přestal, jako když utne, ale Blaine neodpověděl. Nebo možná odpověděl. Za mřížemi, které je oddělovaly od nástupiště, se na povel dvojpólových počítačů, po kterých tolik dychtil Tikyták, probudily mohutné stroje poháněné nonfrikčními slotranovými turbínami. Poprvé za deset let se Blaine Mono probudil a cykloval k provozní rychlosti.

36

Poplašné zařízení, které bylo kdysi skutečně vybudované k tomu, aby varovalo lidské, dávno mrtvé obyvatele před hrozícím leteckým útokem (a které nebylo za posledních skoro tisíc let ani vyzkoušeno), zahltilo město svým hýkáním. Všechna světla, která dosud fungovala, se rozsvítila a začala pulsovat ve stejném rytmu. Pubové na ulicích a Šedí pod ulicemi byli přesvědčeni, že je konečně postihl konec, kterého se stále báli. Šedí měli podezření, že došlo k nějakému katastrofickému mechanickému selhání. Pubové, kteří vždy věřili, že ve strojích pod městem číhají duchové a ti jednoho dne povstanou, aby vykonali svou dlouho odkládanou pomstu na všech živých, byli ve svých odhaddech situace asi o něco blíže pravdě.

V prastarých počítačích pod městem kdysi určitě bývala jakási inteligence, jediný živoucí organismus, který však již dávno přestal rozumně fungovat za podmínek, jež v rámci jeho nelítostných dvojpólových obvodů mohly být jedinou absolutní realitou. Udržoval svou stále víc se odcizující logiku v hranicích své paměti po osm set let, a mohl ji tam udržovat dalších osm set let, nebýt příchodu Rolanda a jeho společníků. Dosud tento *mens non corpus* dumal a s každým uplynulým rokem jeho šílenství narůstalo. Dalo se říci, že během prodlužujících se období spánku dokonce snil a ty sny byly stále méně normální, jak se svět hýbal. A teď, i když ta nepředstavitelná mašinerie, která udržovala Paprsky, zeslábla, tato šílená a nelidská inteligence se probudila v zborcených pokojích a začala ještě jednou, i když bez těla jako jakýsi duch, procházet chodbami mrtvých.

Jinými slovy se Blaine Mono připravoval vypadnout z Dodge.

Roland, klečící u Jakea, uslyšel za sebou kroky, otočil se tedy a namířil pistoli. Tilly, tvář těstovité barvy plnou zmatku a pověřivého strachu, zvedla ruce a zaskřehotala: „Nezabíjej mě, sai! Prosím! Nezabíjej mě!“

„Tak uteč,“ odsekl Roland, a když se Tilly chtěla pohnout, udeřil ji do lýtku hlavní revolveru. „Tudy ne - dveřmi, kterými jsem přišel. A jestli mě ještě někdy uvidíš, budu to poslední, co v životě spatříš. Ted' běž!“

Zmizela do poskakujících, kroužících stínů.

Roland přitiskl hlavu k Jakeově hrudi a přimáčkl si dlaň k druhému uchu, aby ztlumil houkání alarmu. Uslyšel chlapcovo srdce, tlukoucí pomalu, ale silně. Strčil ruce pod hocha, a když to udělal, Jakeova víčka se zachvěla. „Tentokrát jsi mě nenechal spadnout.“ Nedokázal víc než chraptivě šeptat.

„Ne. Tentokrát ani jindy. Nenamáhej si hlas.“

„Kde je Ochu?“

„Ochu!“ vyštěkl brumlák. „Ochu!“

Brandon Ocha na několika místech pořezal, ale žádné zranění nevypadalo smrtelně ani vážně. Bylo jasné, že má bolesti. Ale stejně tak bylo jasné, že ho přemáhá radost. Díval se na Jakea lesklýma očima a vyplazoval růžový jazyk. „Ejk, Ejk, Ejk!“

Jakeovi vytryskly slzy a natáhl ruce. Ochu mu vskočil do náruče a nechal se chvíli objímat.

Roland vstal a rozhlédl se. Upřel zrak na dveře na druhé straně místnosti. Ti dva muži, které střelil do zad, mířili právě tím směrem a žena také chtěla tamtudy utéct. Pistolník přešel ke dveřím, Jakea v náručí a Ocha za patami. Odkopl jednoho mrtvého Šedého stranou a shýbl se, aby dveřmi prošel. Následující místnost byla kuchyň. Vypadala spíš jako kaliště, bez ohledu na vestavěné přístroje v nerezocelových stěnách. Šedí nebyli zřejmě zrovna domácí typy.

„Pít,“ zašeptal Jake. „Prosím... hrozná žízeň.“

Rolanda se zmocnil zvláštní pocit rozdvojení, jako by se čas složil zpátky do sebe. Vzpomněl si, jak se vynořil z pouště, málem bez rozumu horkem a prázdnotou. Vzpomněl si, jak polomrtvý žízni ztratil vědomí ve stáji dostavníkové stanice, kde ho probudila chuť chladné

vody, stékající mu do hrdla. Chlapec mu tehdy stáhl košili, namočil ji pod pumpou a dal mu napít. Teď byla řada na něm, aby udělal pro Jakea to, co pro něj Jake již udělal.

Roland se rozhlédl a uviděl dřez. Přešel k němu a otočil kohoutkem. Spustila se chladná, čistá voda. Všude kolem nich, nad nimi a pod nimi houkal alarm.

„Můžeš stát?“

Jake přikývl. „Snad ano.“

Roland postavil chlapce na nohy, připraven ho podepřít, kdyby příliš vrávorál, ale Jake se chytil okraje dřezu a pak strčil hlavu pod proud vody. Roland zvedl Ocha a prohlédl mu zranění. Už se mu pomalu zacelovala sraženou krví. *Měl jsi velké štěstí, že jsi vyvázl, můj chlupatý příteli*, pomyslel si Roland a pak se natáhl přes Jakea a nabral do hrsti vody. Ochu se dychtivě napil.

Jake se odtáhl od kohoutku s vlasy přilepenými k tvářím. Kůži měl pořád příliš bledou a stopy po tvrdých ranách zřetelně vystupovaly, ale vypadal líp, než když se nad ním Roland prve sklonil. Po jednu hroznou chvíli si byl pistolník jist, že Jake je mrtev.

Zalitoval, že se nemůže vrátit a zabít Gashera znovu, a to ho dovedlo k jiné myšlence.

„A co ten, kterému Gasher říkal Tikyták? Viděl jsi ho, Jakeu?“

„Ano. Ochu na něj skočil ze zálohy. Roztrhal mu obličej. Pak jsem po něm střelil.“

„Zastřelil jsi ho?“

Jakeovi se roztřásly rty... Pevně je stiskl. „Ano. Do...“ Poklepal si do čela vysoko nad pravé obočí. „Měl jsem š- š-... měl jsem štěstí.“

Roland se na něj zpytavě díval, ale pak pomalu zavrtěl hlavou. „Víš, pochybuji o tom. Ale teď toho necháme. Půjdeme.“

„Kam?“ Jake pořád nedokázal víc než chraptivě mumlat a neustále se díval Rolandovi přes rameno k místnosti, kde skoro zemřel.

Roland ukázal na druhou stranu kuchyně. Za dalšími uzávěrem pokračovala chodba. „To bude pro začátek stačit.“

„PISTOLNÍKU,“ zaburácel jakýsi hlas přicházející ze všech stran najednou.

Roland se otočil kolem dokola, pod jednou paží Ocha a druhou kolem Jakeových ramenou, ale nikoho neviděl.

„Kdo to na mě mluví?“ zakřičel.

„TVÉ JMÉNO, PISTOLNÍKU.“

„Roland z Gileadu, syn Stevenův. Kdo to na mě mluví?“

„GILEAD UŽ NENÍ,“ přemítal majitel hlasu, nevšímaje si otázky.

Roland vzhlédl a uviděl na stropě několik soustředných kruhů. Hlas vycházel z nich.

„ŽÁDNÝ PISTOLNÍK NEVSTOUPIL DO VNITROSVĚTA ANI STŘEDOSVĚTA UŽ SKORO TŘI STA LET.“

„Já a moji přátelé jsme poslední.“

Jake vzal Ocha Rolandovi z rukou. Brumlák okamžitě začal olizovat chlapci opuchlý obličej. Zlatě lemované oči mu překypovaly odaností a štěstím.

„To je Blaine, že?“ zašeptal Jake Rolandovi.

Roland přikývl. Samozřejmě to byl on - ale netušil, že Blaine je něco mnohem víc než jen jednokolejný vlak.

„CHLAPČE! JSI JAKE Z NEW YORKU?“

Jake se přimáčkl k Rolandovi a pohlédl k reproduktorům. „Ano,“ odpověděl. „To jsem já. Jake z New Yorku. Ehm... syn Elmerův.“

„STÁLE MÁŠ KNÍŽKU HÁDANEK? TU, O KTERÉ MI VYPRÁVĚLI?“

Jake si hmátl na rameno, ale když nahmátl jen svá záda, tvář se mu zkrivila zoufalou vzpomínkou. Když se znovu podíval na Rolanda, držel pistolník batoh v ruce a podával mu ho, a i když úzký, ostře řezaný obličej nevyjadřoval jako obvykle žádný cit, Jake vycítil v koutcích jeho rtů náznak úsměvu.

„Budeš si muset upravit popruhy,“ řekl Roland, když si Jake batoh vzal. „Prodloužil jsem je.“

„Ale *Hádej hádači* -?“

Roland přikývl. „Obě knížky tam pořád jsou.“

„CO TO MÁŠ, MALÝ POUTNÍČE?“ vyzvídal hlas a líně protažoval slova.

„Krucí!“ vyjekl Jake.

Ten nás vidí, stejně jako slyší, pomyslel si Roland a za okamžik zahlédl v rohu, vysoko nad běžným horizontem lidského pohledu, malé skleněné oko. Zamrazilo ho po těle a podle ustaraného výrazu na Jakeově tváři a toho, jak se chlapcovy ruce pevněji ovinuly kolem Ocha, poznal, že není sám, kdo je zneklidněn. Ten hlas patřil stroji, neuvěřitelně chytrému stroji, hravému stroji, ale zároveň s ním bylo cosi v nepořádku.

„Tu knížku,“ odpověděl Jake. „Mám tu knížku hádanek.“

„DOBŘÁ.“ V hlasu bylo znát téměř lidské uspokojení. „OPRAVDU SKVĚLÉ.“

Ve dveřích na opačné straně kuchyně se najednou objevil jakýsi rozčuchaný, vousatý chlapík. Nad loktem mu vlál zakrvácený, ušpiněný žlutý šátek. „Oheň ve stěnách!“ zakřičel. Ve své panice si asi neuvědomil, že Roland a Jake nepatří k jeho ubohému podzemnímu kated. „Kouř v nižších patrech! Lidi se zabíjejí! Něco se podělalo! Sakra, všechno se podělalo! Musíme -“

Najednou se rozrazila dvířka trouby jako vymkнутá čelist. Vylétl z ní tlustý paprsek modrobílého ohně a obalil hlavu rozčuchaného muže. Náraz jím hodil zpět a šaty měl rázem v jednom plameni a kůže na tváři mu vařila.

Jake se podíval na Rolanda, ochromený hrůzou. Roland vzal chlapce kolem ramenou.

„SKOČIL MI DO ŘEČI,“ vysvětlil hlas. „TO BYLO HRUBÉ, NE?“

„Ano,“ řekl Roland klidně. „Velmi hrubé.“

„SUSANNAH Z NEW YORKU ŘÍKÁ, ŽE UMÍŠ SPOUSTU HÁDANEK ZPAMĚTI, ROLANDE Z GILEADU. JE TO PRAVDA?“

„Ano.“

V jedné z místností přiřazených k této větvi chodeb se ozval výbuch. Podlaha se jim pod nohama zachvěla a ozval se jekot hlasů jako neladný sbor. Pulsování světel a nekonečné houkání sirén na okamžik zesláblo, ale pak opět nabralo sílu. Z ventilátorů se vyřinul proužek trpkého, štiplavého kouře. Ochu zavěřil a kýchl.

„DEJ MI NĚJAKOU HÁDANKU, PISTOLNÍKU,“ požádal hlas. Zněl klidně a bezstarostně, jako by spolu seděli někde na klidné návsi a ne pod městem, které se chystalo každou chvíli se rozpadnout.

Roland chvíli přemýšlel, a pak ho napadla Cuthbertova oblíbená. „Dobrá, Blaine,“ řekl. „Dám. Co je lepší, než všichni bohové, a horší, než starý kopytnatec? Mrtví lidé to stále jedí, živí lidé, kteří to jedí, pomalu zemřou.“

Nastalo dlouhé ticho. Jake si schoval tvář do Ochova kožichu, aby unikl před puchem upečeného Šedého.

„*Bud' opatrný, pistolníku.*“ Ten hlas byl nepatrný jako chladivý závan větru za horkého letního dne. Hlas stroje vycházel ze všech reproduktorů, ale tento se ozval pouze z reproduktoru přímo nad nimi.

„Bud' opatrný, Jakeu z New Yorku. Pamatujte, že toto jsou Paběrky. Jděte pomalu a buďte velmi opatrní.“

Jake se vykuleně podíval na pistolníka. Roland nepatrně, sotva znatelně zavrtěl hlavou a zvedl prst. Vypadal, jako by se ze strany škrábal na nose, ale ten prst mu zároveň křížil rty, a Jake si domyslel, že Roland mu ve skutečnosti naznačuje, aby zůstal zticha.

„CHYTRÁ HÁDANKA,“ promluvil Blaine konečně. Zdálo se, že mluví skutečně obdivně. „ODPOVĚĎ ZNÍ NIC, JE TO TAK?“

„Správně,“ řekl Roland. „Ty jsi také velmi chytrý, Blaine.“

Když hlas promluvil znovu, uslyšel Roland to, co Eddie postřehl před ním: hlubokou a neovladatelnou chtivost. „DEJ MI DALŠÍ.“

Roland se zhluboka nadechl. „Teď zrovna ne.“

„DOUFÁM, ŽE MĚ NEODMÍTÁŠ, ROLANDE, SYNU STEVENŮV, PROTOŽE TO JE TAKÉ HRUBÉ. VELMI HRUBÉ.“

„Zaved' nás k našim přátelům a pomoz nám dostat se z Ludu,“ řekl Roland. „Pak bude možná čas na hádanky.“

„MOHL BYCH VÁS ROVNOU NA MÍSTĚ ZABÍT,“ řekl hlas a teď byl studený jako nejtemnější zimní den.

„Ano,“ řekl Roland. „Nepochybuji, že bys mohl. Ale hádanky by zemřely s námi.“

„MOHL BYCH SI VZÍT CHLAPCOVU KNIHU.“

„Krádež je větší hrubost než odmítnutí nebo skákání do řeči,“ poznamenal Roland. Hovořil, jako by si jen krátil čas, ale prsty, které mu na pravé ruce zbývaly, pevně svíraly Jakeovo rameno.

„Kromě toho,“ přidal se Jake a pohlédl k reproduktoru ve stropě, „v té knížce nejsou odpovědi. Ty stránky někdo vytrhl.“ V záblesku inspirace si poklepal na spánek. „Ale tady jsou.“

„HOŠI, RADÍM VÁM, ABYSTE SI PAMATOVALI, ŽE NIKDO NEMÁ RÁD CHYTRÁKY,“ řekl Blaine. Ozval se další výbuch, tentokrát hlasitěji a blíže. Jedna ventilační mřížka vypadla a proletěla kuchyní jako střela. Za okamžik se ze dveří, které vedly do ostatních místností Šedých, vynořili dva muži a žena. Pistolník na ně zamířil revolver, ale pak ho sklonil, protože proklopýtali kuchyní do sila, aniž se na Rolanda a Jakea vůbec podívali. Rolandovi připomínali zvířata prchající před lesním požárem.

Ve stropě se rozevřel panel z nerezové oceli, za ním se objevil čtverec tmy. Problesklo jí cosi stříbřitého a za pár okamžiků z díry

vypadla ocelová koule, snad stopu v průměru, a zůstala viset ve vzduchu uprostřed kuchyně.

„ZA NÍ,“ řekl Blaine mechanicky.

„Zavede nás k Eddiemu a Susannah?“ zeptal se Jake plný naděje.

Blaine odpovídal jen mlčením... ale když koule začala proplouvat chodbou, Roland a Jake ji následovali.

38

Jake si neuchoval žádnou zřetelnou vzpomínku na to, co následovalo, a to bylo nejspíš požehnáním. Odešel ze svého světa víc než rok předtím, než devět set lidí spáchalo společně sebevraždu v jedné malé jihoamerické zemi zvané Guayana, ale věděl o lumících, které občas posedne nutkání ke smrti, a to, co se dělo v rozpadajícím se podměstí Šedých, bylo podobné.

Ozývaly se výbuchy, některé na jejich patře, ale většinou hluboko pod nimi. Občas z ventilačních mřížek vyfoukl štiplavý kouř, ale vzduchové filtry ještě pracovaly a to nejhorší zachytily, než mohl kouř zhoustnout do dusivých mračen. Neviděli žádný požár. Přesto Šedí reagovali, jako by nastal čas apokalypsy. Většinou jen prchali, ve tvářích čirou panikou, ale mnoho z nich páchalo sebevraždu v síních a propojených místnostech, kterými ocelová koule Rolanda a Jakea prováděla. Někteří se zastřelili. Mnoho si jich podřízlo krk nebo zápěstí. Několik jich patrně polklo jed. Na všech mrtvých tvářích zůstal stejný výraz nezvladatelné hrůzy. Jake jen matně chápal, co je k tomu dohnało. Roland měl lepší představu o tom, co se jim stalo - s jejich mozky - , když dávno mrtvé město kolem nich nejprve ožilo a potom se patrně začalo rozpadat. A byl to Roland, kdo pochopil, že to Blaine dělá schválně. Že je k tomu dohání Blaine.

Podběhli pod mužem, který visel na stropním topném tělese, a seběhli po ocelových schodech za plující ocelovou koulí.

„Jakeu!“ křikl Roland. „Ty jsi mě dovnitř nepustil, že?“

Jake zavrtěl hlavou.

„Myslím, že ne. Udělal to Blaine.“

Seběhli ze schodiště a spěchali úzkou chodbou k poklopu, na kterém se skvěl nápis vyvedený v ohroceném písmu Vysoké řeči, VSTUP KATEGORICKY ZAKÁZÁN.

„Je to Blaine?“ zeptal s Jake.

„Ano - je to jméno jako každé jiné.“

„A co ten druhý h-“

„Ticho!“ okřikl ho Roland chmurně.

Ocelová koule se zastavila před průlezem. Kolo se zatočilo a dveře se pootevřely. Roland je otevřel dokořán a pak vstoupili do rozlehlé podzemní místnosti, která se táhla třemi směry, kam až dohlédli. Zdálo se, že je plná nekonečných uliček s ovládacími panely a elektronickým zařízením. Většina panelů byla zatím temná a mrtvá, ale ještě když Jake a Roland stáli mezi dveřmi a rozhlíželi se užaslymi zraky, viděli, jak kontrolky ožívají, uslyšeli, jak se stroje rozbíhají.

„Tikyťák říkal, že tu jsou tisíce počítačů,“ řekl Jake. „Asi měl pravdu. Panebože, podívej se!“

Roland nerozuměl slovu, které Jake použil, a tak nic neříkal. Jen sledoval, jak se řada panelů za řadou rozsvěcuje. Z jedné konzole vyběhla sprška jisker a jazyk zeleného ohně, když nějaký kousek prastarého zařízení selhal.

Většina strojů však zřejmě běžela docela dobře. Ručičky, které se nepohnuly celá staletí, najednou vskočily do zeleného pole. Mohutné hliníkové válce se točily a chlily data uložená na křemíkových čipech do paměťových bank, které se konečně naplno probudily a byly připraveny pro vstup. Digitální displeje, ukazující vše od průměrného vodonosného vodního tlaku v Západním říčním panství až po elektrický proud, který je k dispozici v hibernující jaderné elektrárně Send Basin, tyto displeje se rozsvěcovaly v zářivých maticích červených a zelených bodů. Nahoře začaly blikat řady zavěšených kulových svítidel, vyzařujících snopce světla. A zdola, shora a kolem nich - odevšad - se ozývalo hluboké, basové hučení generátorů a energetických měničů, které se probouzely z dlouhého spánku.

Jake už skoro nemohl. Roland ho znovu chytil do náruče a uháněl za ocelovou koulí kolem strojů, jejichž funkci a záměry nedokázal ani odhadnout. Ochu mu běžel v patách. Koule zabočila vlevo a ulička, ve které se nyní ocitli, se táhla mezi řadami televizních monitorů, tisíce monitorů, naskládaných v řadách jako dětské stavební kostky.

Tátovi by se to moc líbilo, pomyslel si Jake.

Některé části této ohromné videochodby byly stále temné, ale mnoho obrazovek už svítilo. Ukazovaly město propadlé chaosu, na ulicích i pod nimi. Hordy Pubů pobíhaly bezcílně ulicemi s vytřeště-

nýma očima, ústa se jim nezvučně pohybovala. Mnoho jich skákalo z vysokých budov. Jake s hrůzou pozoroval, že další stovky se jich shromáždily na mostě přes Send a vrhají se do řeky. Jiné obrazovky ukazovaly velké pokoje plné lehátek, podobné ložnicím. Některé pokoje hořely, ale zdálo se, že ohně zakládají sami Šedí zachvácení panikou - bůhví proč pálili vlastní slavníky a nábytek.

Na jedné obrazovce byl jakýsi obr se sudovitým hrudníkem, který házel muže a ženy do čehosi, co vypadalo jako lis na cezení krve. Už to bylo dost strašné, ale bylo tu ještě cosi horšího: oběti stály v nehlídané frontě a poslušně čekaly, až na ně přijde řada. Popravčí se žlutým šátkem pevně uvázaným na lebce, jehož zauzlované konce se mu hou-paly kolem uší jako prasečí ocásky, chytil starou ženu a podržel ji ve vzduchu, a trpělivě čekal, až nerezocelový kovový blok očistí vražednou plochu, aby ji mohl vhodit dovnitř. Stará žena se nezmítala. Vlastně se zdálo, že se usmívá.

„V TĚCH POKOJÍCH LIDÉ PŘICHÁZEJÍ A ODCHÁZEJÍ,“ řekl Blaine, „ALE NEMYSLÍM, ŽE NĚKTERÝ Z NICH HOVOŘÍ O MICHELANGELOVI.“ Najednou se zasmál - divným, třepotavým smíchem, který zněl, jako když krysy cupitají přes rozbité sklo. Při tom zvuku přeběhl Jakeovi po zátylku mráz. Nechtěl mít nic společného s inteligencí, která se tak smála... ale měli na vybranou?

Bezmocně obrátil pohled zase k monitorům... a Roland mu okamžitě otočil hlavu jinam. Udělal to jemně, ale pevně. „Nic z toho nemusíš vidět, Jakeu,“ řekl.

„Ale proč to dělají?“ ptal se Jake. Celý den nic nejedl, ale stejně mu bylo na zvracení. „Proč?“

„Protože jsou vyděšení a Blaine jejich strach přiživuje. Ale většinou asi proto, že žili příliš dlouho na hřbitově svých praotců, a už toho mají dost. A než je začneš litovat, vzpomeň si, s jakou radostí by tě vzali s sebou na tu mýtinu, kde končí stezka.“

Ocelová koule se prosmýkla za další roh a nechala televizní obrazovky a elektronické monitorovací zařízení za sebou. Vpředu byl do podlahy zasazen široký pruh jakéhosi syntetického materiálu. Leskl se jako čerstvý asfalt mezi dvěma úzkými pruhy chromované oceli, které se táhly až k bodu, kde nebyla opačná strana místnosti, ale její obzor.

Koule netrpělivě poskakovala nad tmavým pruhem a ten pás - nebo co to bylo - se najednou dal do tichého pohybu, a začal se sunout

mezi ocelovými planžetami rychlostí běžce. Koule opisovala ve vzduchu malé obloučky a ponoukala je, aby na pás vstoupili.

Roland klusal vedle pohyblivého pásu, až s ním sotva dokázal držet krok, a pak to udělal. Postavil Jakea na něj a pak všichni tři - pistolník, chlapec a zlatooký brumlák - byli rychle unášeni tou šerou podzemní plání, kde se probouzely prastaré stroje. Pohyblivý pás je unášel do oblasti, která vypadala jako ohromná kartotéka - jedna nekonečná řada následovala za řadou. Byly temné... ale ne mrtvé. Vycházelo z nich tiché, ospalé bzučení a Jake si všiml, že mezi ocelovými panely prosvítá vlasovými šterbinami zářivě žluté světlo.

Najednou se přistihl, že myslí na Tikytáka.

Přímo pod tímhle zasraným městem je tisíc těch zasraných dvojpólových počítačů, možná STO tisíc, a já ty počítače chci!

Inu, pomyslel si Jake, probouzejí se, a myslím, že máš, co chceš, Tiky... ale kdybys tu byl, nevím, nevím, jestli bys o to ještě stál.

Pak si vzpomněl na Tikytákova praděda, který byl tak statečný, že nasedl do letadla z jiného světa a vzlétl s ním do nebe. Jake předpokládal, že s takovou krví, která mu kolovala v žilách, by se Tikyták nenechal vystrašit až k sebevraždě a nový obrat událostí by ho blažil... a čím víc lidí by se hrůzou zabilo, tím spokojenější by byl.

Už je pozdě, Tiky, pomyslel si. Díkybohu.

Roland potichu, zamyšleně promluvil. „Všechny ty krabice... myslím, že projíždíme myšlenkami té věci, která si říká Blaine, Jakeu. *Myslím, že projíždíme jeho mozkem.*“

Jake přikývl, a vzpomněl si na svou Závěrečnou slohovou práci. „Mozek Blaine je zatracená svízel.“

„Ano.“

Jake se podíval pořádně na Rolanda. „Vyjedeme ven tam, kde si myslím?“

„Ano,“ souhlasil Roland, „jestli stále sledujeme stezku Paprsku, vyjedeme v Kolíbce.“

Jake přikývl. „Rolande?“

„Co?“

„Díky, že jsi pro mě přišel.“

Roland také přikývl a vzal Jakea kolem ramenou.

Daleko před nimi se s rachotem probraly k životu mohutné motory. Za okamžik se ozval jakýsi těžký skřípavý zvuk a zaplavilo je nové světlo - ostrá oranžová zář sodíkových lamp. Jake uviděl místo, kde

pohyblivý pás končil. Vedle něj byl příkrý, úzký eskalátor, který vedl nahoru do toho oranžového světla.

39

Eddie a Susannah uslyšeli, že skoro přímo pod nimi startují mohutné motory. Za okamžik se začal pomalu odsunovat široký pruh mramorové podlahy a pod ním se objevila dlouhá osvětlená škvíra. Podlaha ustupovala směrem k nim. Eddie popadl madla pojízdného křesla se Susannah a rychle odjížděl pozpátku podle ocelové mříže mezi jednokolejným nástupištěm a ostatním prostranstvím Kolíbky. V cestě rostoucího světelného obdélníku stálo několik sloupů a Eddie čekal, že se skácejí do díry, až se podlaha, na které stojí, pod nimi odsune, ale nic takového se nestalo. Sloupy stály klidně dál, jako by se vznášely ve vzduchu.

„Vidím eskalátor!“ zakřičela Susannah do nekonečného poplašeného houkání. Nakláněla se vpřed a nakukovala do díry.

„Aha,“ odpověděl Eddie. „Máme tady mezinárodní nádraží, takže dole musí být galanterie, parfumerie a dámské prádlo.“

„Co?“

„Ale nic!“

„Eddie!“ zaječela Susannah. Tvář se jí rozzářila blaženým překvapením jako ohňostroj o Čtvrtém červenci. Naklonila se ještě dál a kamsi ukázala, a Eddie ji musel chytit, aby se nepřevážila a nevypadla z křesla. „To je Roland! Jsou tam oba!“

Ozvalo se zadunění, když se díra v podlaze otevřela na maximum a podlaha se zastavila. Motory, které ji táhly po skrytých kolejnicích, se vypnuly a jen dlouze, skomíravě zakvílely. Eddie dojel k okraji díry a uviděl, že na jednom schodě eskalátoru jede Roland. Jake - bílý v obličejí, plný modřin, zakrvácený, ale rozhodně celý a rozhodně živý - stál vedle něj a opíral se pistolníkovi o rameno. A na schodě hned za nimi seděl Ochu, který se díval vzhůru zářivýma očima.

„Rolande! Jakeu!“ zařval Eddie. Vyskočil, zamával rukama nad hlavou a po dopadu na zem se na okraji díry roztancoval. Kdyby měl klobouk, určitě by ho vyhodil do vzduchu.

Podívali se nahoru a zamávali. Eddie viděl, že Jake se usmívá, a dokonce ten dlouhý hubený ošklivec vypadal, že možná za chvíli

roztaje a utrousí úsměv. *Zázraky nikdy nepřestanou*, pomyslel si Eddie. Měl najednou pocit, že se mu srdce do hrudi nevejde, a zatancoval ještě rychleji, máchal rukama a výskal, protože se bál, že když se nebude hýbat, radostí a úlevou pukne. Až do této chvíle si neuvědomoval, jak byl v hloubi duše přesvědčený, že Rolanda ani Jakea už nevidí.

„Hej, chlapi! PARÁDA! Pojeďte, sakra! Ať už jste tady!“

„Eddie, pomoz mi!“

Otočil se. Susannah se snažila vysoukat z křesla, ale záhyb jelenicových kalhot, které na sobě měla, se jí zachytil v brzdovém mechanismu. Smála se a plakala zároveň, tmavé oči jí zářily štěstím. Eddie ji zvedl z křesla tak prudce, až se křeslo převrátilo na bok. Zatancoval s ní kolem dokola. Jednou rukou se ho držela kolem krku a tou druhou usilovně mávala.

„Rolande! Jakeu! Pojďte sem k nám! Mrskněte kostrou, slyšíte mě?“

Když dojeli nahoru, Eddie objal Rolanda a přitom ho bouchal do zad, a Susannah zatím pokrývala Jakeův rozesmátý obličej polibky. Ochu běhal kolem nich v krátkých osmičkách a pronikavě štěkal.

„Zlatíčko!“ volala Susannah. „Nestalo se ti něco?“

„Ani ne,“ řekl Jake. Pořád se usmíval, ale oči měl plné slz. „A jsem rád, že jsem tu. Ani nevíte, jak rád.“

„Umím si to představit. Na tohle by sis mohl vsadit.“ Obrátila se a podívala se na Rolanda. „Co mu to provedli? Obličej má, jako by ho někdo přešel buldozerem.“

„To udělal hlavně Gasher,“ řekl Roland. „Už nebude Jakea obtěžovat. Ani nikdo jiný.“

„A co ty, velký kluku? Všechno v pořádku?“

Roland přikývl a rozhlížel se. „Takže toto je Kolíbka.“

„Ano,“ souhlasil Eddie. Nakukoval do otvoru. „Co je tam dole?“

„Stroje a šílenství.“

„Upovídaný jako vždy, jak vidím.“ Eddie se na Rolanda usmál. „Víš, jak jsem šťastný, že tě zase vidím, chlape? Máš o tom vůbec představu?“

„Ano - asi ano.“ Roland se také usmál a pomyslel si, jak se lidé mění. Byly doby, a ne tak dávné, kdy mu Eddie málem podřízl krk.

Stroje pod nimi znovu nastartovaly. Eskalátor se zastavil. Díra v podlaze se začala znovu uzavírat. Jake přešel k převrácenému křeslu

Susannah, a když ho narovnával, zahlédl za železnými mřížemi hladký růžový tvar. Zastavil se mu dech a naplno se mu vybavil ten sen, který se mu zdál po odchodu z River Crossing: ohromný růžový projektil uhánějící prázdnou krajinou západního Missouri přímo na něj a na Ocha. Dvě velká trojúhelníková okna lesknoucí se vysoko v prázdné tváři blížící se příšery, okna jako oči... a teď se jeho sen stával skutečností, přesně jak věděl, že tomu nakonec bude.

Je to jenom hnusný vlak, a jmenuje se Blaine Svízel.

Eddie přešel k němu a vzal Jakea kolem ramenou. „No, je tam, kámo - přesně jak inzerovali. Co si o něm myslíš?“

„Vlastně nic moc.“ Tím rozhodně nevystihoval ty kolosální rozměry, ale Jake byl příliš vyčerpaný, než aby se vzmožil na něco lepšího.

„Já taky ne,“ řekl Eddie. „Mluví. A má rád hádanky.“

Jake přikývl.

Roland si posadil Susannah na bok a pak společně zkoumali ovládací krabičku s kosočtvercem číslicových tlačítek. Jake a Eddie se k nim připojili. Eddie zjistil, že se musí neustále dívat na Jakea, aby se ujistil, že to není jen jeho fantazie nebo zbožné přání. Ten chlapec tu opravdu byl.

„Co teď?“ zeptal se Rolanda.

Roland lehce přešel prstem po očíslovaných tlačítkách, které tvořily kosočtverec, a zavrtěl hlavou. Nevěděl.

„Protože já myslím, že stroje toho vlaku makají rychleji,“ řekl Eddie. „Chci říct, že se to dá sice těžko poznat, když tu ječí ten poplach, ale myslím, že zrychlují... a nakonec je to robot. Co když třeba odjede bez nás?“

„Blaine!“ křikla Susannah. „Blaine, jsi -“

„POSLOUCHEJTE POZORNĚ, PŘÁTELÉ,“ zaburácel Blaineův hlas. „POD MĚSTEM JSOU OBROVSKÁ SKLADIŠTĚ CHEMICKÝCH A BIOLOGICKÝCH ZBRANÍ. ZAHÁJIL JSEM SEKVENCI, KTERÁ ZPŮSOBÍ VÝBUCH A PLYN UVOLNÍ. K VÝBUCHU DOJDE ZA DVANÁCT MINUT.“

Hlas na okamžik ztichl a potom k nim dolehl hlásek Malého Blainea, který byl skoro přehlušen neustálým rytmickým houkáním poplachu: „... *bál jsem se něčeho takového... musíte si pospíšet.*“

Eddie si malého Blainea nevšímal, protože mu říkal něco, co sám dávno věděl, sakra. Samozřejmě si museli pospíšet, ale ten fakt v té

chvíli zůstal v pozadí čehosi jiného. Čehosi mnohem většího, co mu zaměstnávalo mozek: „Proč?“ zeptal se. „Proč bys to proboha dělal?“

„ŘEKL BYCH, ŽE JE TO ZŘEJMÉ. NEMOHU MĚSTO ODPÁLIT JADERNÝM VÝBUchem, PROTOŽE ZÁROVENŇ BYCH ZNIČIL I SEBE. A JAK BYCH VÁS MOHL ODVĚST TAM, KAM CHCETE JET, KDYBYCH BYL ZNIČEN?“

„Ale ve městě jsou ještě tisíce lidí,“ namítal Eddie. „Zabiješ je.“

„ANO,“ řekl Blaine klidně. „ZATÍM NASHLE, ALIGÁTORE, A TAKY KROKODÝLE, NEZAPOMEŇ PSÁT.“

„Proč?“ zakřičela Susannah. „Proč, krucinál?“

„PROTOŽE MĚ NUDILI. VY ČTYŘI MI VŠAK PŘIPADÁTE ZAJÍMAVÍ. OVŠEM TO, JAK DLOUHO MI BUDETE PŘIPADAT ZAJÍMAVÍ, BUDE ZÁLEŽET NA TOM, JAK DOBRÉ JSOU VAŠE HÁDANKY. A KDYŽ MLUVÍME O HÁDANKÁCH, NEMĚLI BYSTE SE PUSTIT DO TĚ MÉ? ZBÝVÁ VÁM PŘESNĚ JEDENÁCT MINUT A DVACET VTEŘIN, NEŽ NÁDRŽE PRASKNOU.“

„Zastav to!“ zaječel Jake do hýkání sirén. „Nejde jenom o město - takový plyn se může dostat všude! Mohl by zabít i ty staré lidi v River Crossing!“

„KDYŽ SE KÁCÍ LES, LÉTAJÍ TŘÍSKY,“ odpověděl Blaine necitelně. „JSEM VŠAK PŘESVĚDČEN, ŽE MOHOU POČÍTAT S TÍM, ŽE BUDOU POČÍTAT SVÉ ŽIVOTY NA KÁVOVÉ LŽIČKY JEŠTĚ DALŠÍCH NĚKOLIK LET. ZAČALY PODZIMNÍ BOUŘE A PŘEVLÁDAJÍCÍ VĚTRY ODNESOU PLYN DALEKO OD NICH. AVŠAK VAŠE SITUACE JE NAPROSTO ODLIŠNÁ. MĚLI BYSTE SI NASADIT MYSLÍCÍ ČEPIČKY, JINAK NASHLE, ALIGÁTORE, TAKY KROKODÝLE, NEZAPOMEŇ PSÁT.“ Hlas se odmlčel. „JEŠTĚ JEDEN DODATEČNÝ ÚDAJ: TENTO PLYN NENÍ BEZBOLESTNÝ.“

„Zaraz to!“ vykřikl Jake. „Stejně ti ty hádanky povíme, vid', Rolande? Povíme ti všechny hádanky, které chceš! Jenom to zaraz!“

Blaine se rozesmál. Smál se dlouho, vyrážel skřeky elektronického veselí do rozlehlých prázdných prostor Kolíčky, kde se mísil s jednotvárným pronikavým houkáním poplachu.

„Zastav to!“ zakřičela Susannah. „Zastav to! Zastav to! Zastav to!“

Blaine poslechl. Za okamžik poplašné houkání v půli sekvence skončilo. Následné ticho - narušované jenom hukotem deště - bylo

ohlušující. Hlas, který nyní vycházel z reproduktoru, byl velmi tichý, zamyšlený a naprosto nelítostný. „MÁTE NYNÍ DESET MINUT,“ ŘEKL BLAINE. „PODÍVÁME SE, JAK JSTE DOOPRAVDY ZAJÍMAVÍ.“

40

„Andrew.“

Žádný Andrew tu není, cizince, pomyslel si. Andrew je dávno pryč. Andrew už není, stejně jako brzy nebudu já.

„Andrew!“ naléhal ten hlas.

Přicházel z velké dálky. Přicházel zvenčí do toho moštového lisu, který byl kdysi jeho hlavou.

Kdysi byl jeden chlapec, který se jmenoval Andrew, a otec vzal toho chlapce do parku na západní straně Ludu, parku, kde rostly jabloně a stála tam rezavá plechová chatrč, která vypadala jako peklo a voněla jako nebe. Když se Andrew zeptal, otec mu pověděl, že se tomu domku říká moštárna. Pak pohladil Andrewa po hlavě, řekl mu, aby se nebál, a provedl ho dveřmi zakrytými dekou.

Kolem stěn uvnitř byla další jablka - řady a řady košů - a také tam byl hubený stařík jménem Dewlap, kterému se svaly hýbaly pod bílou kůží jako červi a jehož úkolem bylo cpát jablka, koš po koši, do rozviklaného, klepajícího stroje, který stál uprostřed místnosti. Z trubky trčící na druhém konci stroje vytékal sladký mošt. Stál tam ještě jiný muž (už si nevzpomínal, jak se jmenoval) a jeho úkolem bylo plnit moštem jeden džbán za druhým. Za ním stál třetí muž, a jeho úkolem bylo zakrývat výpust, pokud mošt tekł příliš prudce.

Otec dal Andrewovi sklenici napěněného moštu, a i když během let ve městě ochutnal velmi mnoho zapomenutých lahůdek, nikdy neochutnal nic lahodnějšího než ten sladký, studený nápoj. Bylo to, jako by polkl doušek říjnového větru. Ale ještě jasněji než chuť moštu nebo to hemžení a šubání Dewlapových svalů, když vysypával koše, si pamatoval, jak nemilosrdně stroj proměňoval veliká červenožlatá jablka v tekutinu. Dva tucty válců je přesunuly pod otáčející se ocelový buben, ve kterém byly díry. Jablka se nejprve zmáčkla a potom přímo pukla a šťáva z nich vytékala stružkou dolů, a filtr zatím zachytával jádra a dužninu.

Teď se jeho hlava proměnila v lis a mozek v jablka. Brzy praskne, stejně jako jablka praskala pod lisem, a pak ho polkne požehnaná tma.

„Andrew! Zvedni hlavu a podívej s na mě.“

Nemohl... a neudělal by to, i kdyby mohl. Lepší bylo jen ležet a čekat na temnotu. Stejně měl být mrtvý. Copak mu ten zatracený spratek nevpálil kulku do mozku?

„Nedostala se nikam poblíž mozku, ty osle pitomá, a neumíráš. Bolí tě jenom hlava. Ovšem zemřeš, pokud tu nepřestaneš polehávat a fňukat ve vlastní krvi... a já se postarám, Andrew, aby vedle tvého umírání vypadalo to, co prožíváš teď, jako ráj.“

Nebyly to výhrůžky, které přiměly muže na podlaze zvednout hlavu, ale spíš to, že majitel toho pronikavého syčivého hlasu mu patrně četl myšlenky. Pomalu zvedl hlavu a bolest se nesnesitelně vystupňovala - připadalo mu, že uvnitř kostnaté schrány, která obsahovala zbytky jeho myšlenek, se posunují a překlápějí jakési těžké předměty a cestou vyrývají do mozku krvavé rýhy. Z úst mu unikl dlouhý, táhlý sten. Na pravé tváři cítil jakési lechtání a mravenčení, jako by se tam krví brodilo deset much. Chtěl je zahnat, ale věděl, že bude potřebovat obě ruce, aby se opřel.

Postava, která stála na opačné straně místnosti u průlezu, který vedl do kuchyně, vypadala přízračně, neskutečně. Částečně také proto, že stropní světla stále blikala, částečně proto, že viděl neznámého jen jedním okem (nemohl si vzpomenout, co se s tím druhým stalo, a ani si vzpomenout nechtěl), ale měl pocit, že je to hlavně proto, že ten tvor skutečně byl přízračný a neskutečný. Vypadal jako člověk, ale chlapík, který kdysi byl Andrewem Quickem, se domyslel, že to žádný člověk ve skutečnosti není.

Cizinec, který stál před průlezem, měl na sobě krátký tmavý kabát přepásaný opaskem, vybledlé denimové kalhoty a staré, zaprášené boty - boty venkovana, jezdce nebo -

„Nebo pistolníka, Andrew?“ zeptal se cizinec a uchechtl se.

Tikyťák zoufale hleděl na postavu ve dveřích a snažil se zahlédnout tvář, ale ten krátký kabát měl kapuci a tu měl neznámý nasazenou. Jeho tvář se schovávala ve stínu.

Sirény ztichly uprostřed kvílení. Poplašná světla zůstala rozsvícená, ale aspoň přestala blikat.

„Tak,“ řekl cizinec tím svým pronikavým šepotem. „Konečně můžeme slyšet své myšlenky.“

„Kdo jsi?“ zeptal se Tikyták. Nepatrně se pohnul, ale ta závaží v hlavě se znovu přesunula a vyryla do mozku další kanály. Byl to sice příšerný pocit, ale to ohavné lechtání much na pravé tváři bylo ještě horší.

„Jsem muž mnoha podob, part'áku,“ ozvalo se z temné kapuce, a i když mluvil vážně, Tikyták zaslechl těsně pod povrchem slov smích. „Někdo mi říká Jimmy, a jiný zase Timmy. Někteří mi říkají Handy a další zase Dandy. Můžou mi říkat Smolař, nebo mi můžou říkat Vítěz, pokud mě nevolají příliš pozdě.“

Muž mezi dveřmi zvrátil hlavu a jeho smích zamrazil na pažích a zátylku zraněného muže, až mu naskočila husí kůže. Znělo to jako vlčí vytí.

„Říkalo se mi Bezvěký cizinec,“ řekl muž. Vykročil k Tikytákovi, a když to udělal, muž na podlaze zasténal a pokusil se odplazit zpět. „Říkalo se mi také Merlin nebo Maerlyn - a koho to zajímá, protože tím jsem nikdy nebyl, i když jsem to ani nikdy nepopřel. Někdy se mi říkalo Kouzelník... nebo Čaroděj... ale doufám, že můžeme společně pokročit za trochu skromnějších podmínek, Andrew. Lidštějších podmínek.“

Stáhl si kapuci a odhalil světlou tvář s vysokým čelem, která nebyla, přes ten příjemný vzhled, v žádném případě lidská. Čarodějovy lícní kosti plály hektickou červení. Modrozelené oči se třpytily prudkou radostí příliš divokou, než aby nebyla šílená. Modročerné vlasy mu trčely v bláznivých střapcích jako havraní peří. Jeho rty, sytě rudé, se roztáhly a ukázaly zuby kanibala.

„Říkej mi Fannin,“ řekl ten usměvavý přízrak. „Richard Fannin. Možná to není úplně přesné, ale počítám, že úřadům to bude stačit.“ Natáhl ruku, na jejíž dlani nebyla jediná rýha. „Co říkáš, part'áku? Potřes rukou, která otřásla světem.“

Tvor, který byl kdysi Andrewem Quickem a kterého znali v síních Šedých jako Tikytáka, zaskřehotal a znovu se pokusil odplazit. Cár kůže, odloupený malorázní kulkou, která jen škrábla lebku, místo aby do ní pronikla, se zhoupl. Dlouhé prameny šedožlutých vlasů ho dál lechtaly na tváři. Quick je však už necítil. Dokonce zapomněl na bolest v lebce a pálení v očním důlku, kde míval levé oko. Veškeré vědomí se mu scvrklo do jediné myšlenky: *Musím se dostat pryč od té bestie, která vypadá jako člověk.*

Ale když mu cizinec chytil pravici a potřásl jí, ta myšlenka se rozplynula jako sen při probuzení. Výkřik, který se chystal v Quickově hrudi, vyšel ze rtů v podobě mileneckého vzdechu. Omámeně vzhlížel k usměvavému cizinci. Volný cár kůže se houpal a kýval se.

„Obtěžuje tě to? Určitě. Tak!“ Fannin uchopil visící cár a prudce ho odtrhl Quickovi z hlavy, takže se objevil matný kousek lebky. Ozval se zvuk trhané tlusté látky. Quick vykřikl.

„No tak, no tak, bolí to jenom chvíličku.“ Muž už dřepěl před Quickem a mluvil jako trpělivý rodič s dítětem, které si zadřelo třísku do prstu. „Že je to tak?“

„A-a-ano,“ zamumlal Quick. A bylo to tak. Bolest už ustupovala. A když k němu Fannin znovu natáhl ruku a polaskal mu levou tvář, Quick ucukl jen reflexivně, ale rychle se ovládl. Jak ho ta hladká dlaň hladila, cítil, že do něj znovu proudí síla. Pohlédl na neznámého s němou vděčností a rty se mu třásly.

„Je to lepší, Andrew? Je, vid’?“

„Ano! Ano!“

„Jestli mi chceš poděkovat - a to určitě chceš -, musíš říct něco, co mi říkával jeden starý známý. Nakonec mě zradil, ale stejně to byl nějaký čas můj dobrý přítel, a já mám pro něj stále slabost. Řekni: ‚Dám za tebe život,‘ Andrew - můžeš to říct?“

Mohl a taky to udělal. Ve skutečnosti mu připadalo, že s tím nemůže přestat. „Dám za tebe život! Dám za tebe život! Dám za tebe život! Dám za tebe -“

Cizinec se mu znovu dotkl tváře, ale tentokrát hlavou Andrewa Quicka projela prudká syrová bolest. Zaječel.

„Promiň mi to, ale času není nazbyt a začínal jsi mluvit jako porouchaná deska. Andrew, dovol, abych ti to pověděl bez obalu: jak by se ti líbilo zabít toho mrňouse, který po tobě střelil? Nemluvě o jeho přátelích a tom drsňákovi, který ho sem přivedl - hlavně toho. Dokonce i toho parchanta, který ti vydrápal oko, Andrew - líbilo by se ti to?“

„Ano!“ vyjekl bývalý Tikyták. Sevřel ruce do krvavých pěstí. „Ano!“

„To je dobře,“ řekl cizinec a pomohl Quickovi na nohy, „protože oni musejí zemřít - pletou se do věcí, po kterých jim nic není. Očekávám, že se o ně postará Blaine, ale věci už se dostaly příliš daleko, abych mohl na *cokoli* spoléhat... nakonec, kdo by si pomyslel, že se dostanou tak daleko?“

„Nevím,“ řekl Quick. Neměl vlastně ani tušení, o čem to cizinec mluví. Ale nestaral se o to. V hlavě se mu rozlévalo nadšení jako nějaká skvělá droga a po té bolesti moštového lisu mu to stačilo. Víc než dost.

Richard Fannin zkrivil rty. „Medvěd a kost... klíč a růže... den a noc... čas a příliv. Dost! Dost, říkám! *Nesměj se dostat k Věži blíž, než jsou!*“

Quick se zapotácel, když se mužovy ruce mihly jako blesk. Jedna ruka utrhla řetízek, na kterém visely maličké pendlovky ve skleněném pouzdře. Druhá mu stáhla z předloktí hodinky Seiko od Jakea Chamberse.

„Jenom si to vezmu, ano?“ usmíval se čaroděj Fannin kouzelně a rty vychovaně stahoval přes ty strašné zuby. „Nebo máš námitky?“

„Ne,“ řekl Quick a beze všeho se vzdal posledních symbolů svého dlouhého vůdcovství (aniž si to však uvědomoval). „Rač si posloužit.“

„Děkuji ti, Andrew,“ řekl temný muž měkce. „Teď musíme zčerstva vyrazit - během příštích pěti minut očekávám drastickou změnu ovzduší v těchto končinách. Musíme se dostat k nejbližšímu skladišti plynových masek, než k tomu dojde, a mělo by být blízko. Já bych tu změnu přežil docela dobře, ale bojím se, že ty bys mohl mít potíže.“

„Nerozumím, o čem to mluvíš,“ řekl Andrew Quick. Hlava ho znovu začala bolet a myšlenky se mu motaly.

„To není potřeba,“ řekl cizinec mírně. „Pojď, Andrew - myslím, že bychom si měli pospíšet. Perný den, vid’? S trochou štěstí je Blaine upeče rovnou na nástupišti, kde ještě nepochybně postávají - stal se z něho za ta léta velký podivín, chudák. Ale myslím, že bychom si přesto měli pospíšet.“

Vzal Quicka kolem ramenou a s pochechtáváním ho vedl průlezem, kterým prošli před několika málo minutami Roland a Jake.

VI. Hádanka a Pustiny

„Dobrá,“ řekl Roland. „Povězte mi, jakou vám dal hádanku.“

„Co všichni ti lidé tam venku?“ zeptal se Eddie a ukazoval přes široké náměstí Kolíbky, obstoupené sloupovím k městu. „Co můžeme pro ně udělat?“

„Nic,“ odpověděl Roland, „ale je stále možné, že můžeme něco udělat pro sebe. Tak jak byla ta hádanka?“

Eddie se podíval k proudnicovému obrysu vlaku. „Říkal, že musíme nabrat vody do čerpadla, abychom ho rozjeli. Jenomže jeho čerpadlo se napouští opačně. Říká ti to něco?“

Roland se důkladně zamyslel, ale pak zavrtěl hlavou. Podíval se na Jakea. „Napadá tě něco, Jakeu?“

Jake také zavrtěl hlavou. „Ani žádné čerpadlo nevidím.“

„To je nejspíš ta lehká část,“ řekl Roland. „Říkáme on, místo abychom říkalo to, protože Blaine mluví jako živá bytost, ale je to stále stroj - sice skvělý, ale stále stroj. Nastartoval své motory, ale musí dostat ještě nějaký kód nebo kombinaci, aby otevřel bránu a dveře vlaku.“

„Měli bychom si pospíšet,“ řekl Jake nervózně. „Už to budou dvě nebo tři minuty od chvíle, co mluvil naposledy. Nejméně.“

„Na to nespolehej,“ řekl Eddie zachmuřeně. „Tady je čas divnej.“

„Ale přece -“

„Jo, jo.“ Eddie pohlédl k Susannah, ale ta seděla rozkročmo na Rolandově boku a hleděla na číselný kosočtverec s nepřítomným výrazem. Podíval se znovu na Rolanda. „Docela bych souhlasil, že s tou kombinací máš pravdu - kvůli tomu jsou všechna ta tlačítka tady.“ Zvýšil hlas. „Je to tak, Blaine? Máme aspoň v tomhle pravdu?“

Žádná odpověď. Jenom stále se zrychlující rachot strojů.

„Rolande,“ promluvila Susannah najednou. „Musíš mi pomoci.“

Její nepřítomný výraz zmizel a nahradila ho směs hrůzy, zoufalství a odhodlání. Rolandovi připadalo, že nikdy nevypadla krásněji... a osaměleji. Seděla mu na ramenou, když stáli na pokraji mýtiny a pozorovali, jak se medvěd pokouší strhnout Eddieho ze stromu, a Roland neviděl její výraz, když jí říkal, že to ona ho musí zastřelit. Ale věděl, jaký ten výraz byl, protože se na něj díval nyní. *Ka* bylo kolo, jehož

jediným účelem bylo se otáčet, a to se nakonec vždycky vrátí na místo, kde začalo. Tak tomu bylo vždy a tak tomu bylo nyní. Susannah znovu stanula před medvědem a její tvář napovídala, že to ví.

„Co?“ zeptal se. „Co se děje, Susannah?“

„Znám odpověď, ale nemůžu se jí dopátrat. Mám ji zasunutou někde v mozku, jako když uvízne kost v krku. Potřebuju, abys mi pomohl si vzpomenout. Ne na jeho tvář, ale hlas. Na to, co říkal.“

Jake pohlédl na zápěstí a znovu užasl při vzpomínce na Tikytákovy zelené oči, když spatřil nikoli své hodinky, ale jen místo, kde bývaly - bílý obrys na tmavě opálené kůži. Kolik času ještě měli? Určitě ne víc než sedm minut, a to byl ještě optimista. Vzhlédl a uviděl, že Roland vytahuje z nábojového pásu náboj a začíná ho přebírat v prstech levé ruky. Jake ucítil, jak mu okamžitě těžknou víčka, a rychle pohlédl jinam.

„Na jaký hlas si vzpomeneš, Susannah Deanová?“ zeptal se Roland tichým, zamyšleným hlasem. Neupíral oči na její tvář, ale na nábojnici, která nekonečně, obratně tančila mezi klouby prstů... a zase zpět... a znovu... a zpět...

Nepotřeboval zvedat zrak, aby poznal, že Jake odvrací oči a Susannah nikoli. Začal tanec zrychlovat, až se zdálo, že náboj skoro pluje nad hřbetem jeho ruky.

„Pomoz mi vzpomenout si na hlas mého otce,“ řekla Susannah Deanová.

2

Chvíli bylo ticho a bylo slyšet jen vzdálené praskání výbuchů ve městě, déšť bušící do střechy Kolíbký a mohutné pulsování slotranových motorů vlaku. Potom vzduch prořízlo měkké zahučení hydrauliky. Eddie odvrátil oči od náboje tancujícího v pistolníkových prstech (dalo mu to práci, uvědomil si, že za nějakou chvíli by byl také zhypnotizován) a zadíval se skrz železné mříže. Ze zaobleného růžového boku mezi Blaineovými čelními okny se vysunovala štíhlá stříbrná tyč. Vypadala jako nějaká anténa.

„Susannah?“ zeptal se Roland stejným tichým hlasem.

„Co?“ Oči měla otevřené, ale hlas měla vzdálený a zdušený - byl to hlas člověka, který mluví ze spaní.

„Vzpomínáš si na hlas svého otce?“

„Ano... ale neslyším ho.“

„ŠEST MINUT, PŘÁTELE.“

Eddie a Jake sebou trhli a zahleděli se k reproduktoru v ovládací krabičce, ale Susannah jako by vůbec neslyšela. Hleděla jen na plující náboj. Pod ním se Rolandovy klouby vlnily nahoru a dolů jako nitě tkalcovského stavu.

„Zkus to, Susannah,“ naléhal Roland a najednou ucítil, že Susannah se mu v náručí proměnila. Zdálo se, že ztěžkla... a jaksi nevysvětlitelně ožila. Jako by se nějak změnila její podstata.

A to se také stalo.

„Proč se s tou mrchou votravujete?“ zeptal se chraptivý hlas Detty Walkerové.

Detta mluvila podrážděně a zároveň pobaveně. „V životě nedostala z matiky lepší známku než trojku. Ani tu by nedostala, kdybych jí nepomohla.“ Odmlčela se a pak nevraživě dodala: „A táta. Ten taky trochu pomoh. Ty speciální čísla jsem uměla, ale to on nám ukazoval tu síť. A mně to došlo v tu ránu!“ Uchechtla se. „Suze si nemůže vzpomenout, protože Odetta neměla v první řadě vůbec tuchu o těch speciálních číslech.“

„Jakých speciálních číslech?“ zeptal se Eddie.

„Prvočíslach!“ Vyslovila ten výraz téměř melodicky. Podívala se na Rolanda a vypadala, že už se probudila... jenomže to nebyla Susannah, ani to nešťastné, ďábelské stvoření, které dřív žilo pod jménem Detta Walkerová, i když mluvila stejně. „Šla k tátovi s brekem a prosíkem, protože málem prolítla z matiky... a to tehdy byla vobyčejná srandovní algebra! Mohla to zvládnout sama - když jsem to zvládla já, mohla taky vona - ale jí se nechtělo. To byly samý básničky, taková mrcha byla příliš dobrá pro trošku tý *ars mathematica*, chápeš?“ Detta zvrátila hlavu a zasmála se, ale v jejím smíchu už se neozývala ta jedovatá, napůl šílená hořkost. Zdálo se, že se upřímně baví pošetilostí svého duševního dvojčete.

„A táta, ten řek, Ukážu ti takovej trik, Odetto. Naučil jsem se ho na veřejce. Pomoh mi s těma mizernejma prvočíslama, a tobě pomůže taky. Pomůže ti najít jakýkoli prvočíslo, co se ti zachce. Ó-detta, blbá jako trojky, na to hned: Úča tvrdí, že na prvočísla není žádný vzoreček, tati. A táta, ten jí to rovnou vpálil: To není. Ale můžeš je pochyťtat, Odetto, když budeš mít síť. Říkal tomu Eratostenova síť. Přenes

mě k ty krabici na mříži, Rolande - vodpovím na tu mizernou bělošskou počítačovou hádanku. Rozhodím síť a chytím vám projížďku vlakem.“

Roland ji tam přenesl, v patách mu byli Eddie, Jake a Ochu.

„Dej mi ten uhlík, co nosíš v torbě.“

Zalovil v torbě a vytáhl úlomek zčernalého klacku. Detta si ho vzala a zahleděla se na kosočtvercovou mřížku čísel. „Nebude to přesně tak, jak mi to ukazoval táta, ale počítám, že to vyjde nastejno,“ řekla po chvíli. „Prvočísla jsou jako já - mazaný a speciální. Musí to být číslo, který se dá dělit akorát jedničkou nebo stejným číslem. Dvojka je prvočíslo, protože se dá dělit jedničkou a dvěma, ale to je jediný sudý číslo, který je zároveň prvočíslo. Všechno ostatní, co je sudý, se může vyřadit.“

„Nechápu,“ řekl Eddie.

„Protože seš jenom hloupej bílej kluk,“ opáčila Detta celkem laskavě. Ještě chvíli se upřeně dívala na kosočtverec a pak se rychle začala dotýkat špičkou uhlíku všech sudých tlačítek, takže na nich nechávala černé šmouhy.

„Trojka je prvočíslo, ale žádněj výsledek, kterej dostaneme násobením tří, nemůže být prvočíslo,“ řekla a Roland najednou uslyšel zvláštní, ale nádhernou věc: Detta z toho ženského hlasu zmizela. Začínala ji nahrazovat nikoli Odetta Holmesová, ale Susannah Deanová. Nebude ji muset z transu budít. Probírala se sama, docela přirozeně.

Susannah uhlíkem označila všechny násobky tří, které zbývaly poté, kdy vyřadila sudá čísla: devět, patnáct, dvacet jedna a tak dál.

„Totěž platí o pětce a sedmičce,“ mumlala a najednou už byla vzhůru a znovu jen Susannah Deanová. „Jenom je potřeba označit lichá čísla jako pětadvacet, která se nedají vyškrtnout přirozeně.“ Kosočtverec na ovládací krabičce nyní vypadal takto:

1
 2 3
 4 5 6
 7 8 9 10
 11 12 13 14 15
 16 17 18 19 20 21
 22 23 24 25 26 27 28
 29 30 31 32 33 34 35 36
 37 38 39 40 41 42 43 44 45
 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55
 56 57 58 59 60 61 62 63 64
 65 66 67 68 69 70 71 72
 73 74 75 76 77 78 79
 80 81 82 83 84 85
 86 87 88 89 90
 91 92 93 94
 95 96 97
 98 99
 100

„Tak,“ vzdychla unaveně. „To, co zbylo v síti, jsou všechna prvočísla mezi jedničkou a stem. Jsem přesvědčená, že to je kombinace, která otvírá tu bránu.“

„MÁTE JEDNU MINUTU, PŘÁTELÉ. ZDÁ SE, ŽE JSTE MNOHEM HLOUPĚJŠÍ, NEŽ JSEM DOUFAL.“

Eddie si nevšímal Blaineova hlasu a vrhl se k Susannah. „Seš zpátky, Suze? Probudila ses?“

„Ano. Probudila jsem se někdy v půlce, ale nechala jsem ji mluvit ještě chvíli. Připadalo mi nezdvořilé skákat jí do řeči.“ Podívala se na Rolanda. „Co říkáš? Zkusíme to?“

„PADESÁT VTEŘIN.“

„Ano. Vyzkoušej tu kombinaci, Susannah. Je to tvoje odpověď.“

Natáhla se k horní špičce kosočtverce, ale Jake ji zadržel. „Ne,“ řekl. „Toto čerpadlo se napouští obráceně. Pamatuješ?“

Polekala se, ale pak se usmála. „Správně. Chytrý Blaine... a taky chytrý Jake.“

Mlčky se dívali, jak mačká jedno číslo po druhém, počínaje devadesát sedmičkou. Pokaždé, když tlačítko zmáčkla, se ozvalo tiché cvaknutí. Když stiskla poslední knoflík, nenastala žádná pauza plná napětí. Brána uprostřed mříže se okamžitě začala na kolejničkách roz-

jíždět, s drnčením a sprškami rezivých vloček, které se snášely odněkud shora.

„TO VŮBEC NEBYLO ŠPATNÉ,“ pravil Blaine obdivně. „TAK NA TO SE VELMI TĚŠÍM. SMÍM VÁM NAVRHNOUT, ABYSTE SI RYCHLE NASTOUPILI? VLASTNĚ BYSTE MĚLI UTÍKAT. V TĚTO OBLASTI JE NĚKOLIK PLYNOVÝCH VÝPUSTÍ.“

4

Tři lidské bytosti (jedna nesla tu čtvrtou na boku) a jedno malé chlupaté zvíře proběhly bránou v mříži a tryskem zamířily k Blaineovi Mono. Hučel ve svém úzkém kolejišti, napůl nad nástupištěm a napůl pod ním, a vypadal jako obrovská nábojnice - natřená nevhodným odstínem růžové - uložená v otevřené komoře vysokovýkonné kulovnice. V rozlehlé Kolíbce vypadal Roland i ostatní spíš jako pohybující se tečky. Hejna holubů - kterým zbývalo už jen čtyřicet vteřin života - poletovala a kroužila pod starobylou střechou Kolíbků. Když cestovatelé přiběhli k vlaku, v zaobleném růžovém trupu se odsunul vzhůru jeden panel a objevil se vchod. Za ním se prostíral tlustý bleděmodrý koberec.

„Blaine vás vítá,“ pravil měkký hlas, když vběhli na palubu. Všichni ten hlas okamžitě poznali. Byl to o něco hlasitější, o něco sebevědomější hlas Malého Blainea. „Chvalte Impérium! Laskavě se ujistěte, že se můžete prokázat jízdenkou. Nezapomeňte, že neoprávněný nástup je vážný přestupek, který je trestán podle zákona. Doufáme, že budete mít příjemnou cestu. Blaine vás vítá. Chvalte Impérium! Laskavě se ujistěte, že se můžete -“

Hlas najednou zrychlil, nejdřív se proměnil v lidské drmolení a potom v pronikavý nesrozumitelný kvil. Pak se ozvalo krátké elektronické zabzučení - BŮŮP! - a drmolení utichlo docela.

„MYSLÍM, ŽE SE BEZ TĚCH NUDNÝCH STARÝCH VÍTACÍCH KECŮ OBEJDEME, NE?“ zeptal se Blaine.

Zvenčí k nim dolehla mohutná, otřásající exploze. Eddieho, který právě nesl Susannah, tlaková vlna odhodila vpřed a byl by spadl, kdyby ho Roland nechytil za paži. Až do té chvíle se Eddie držel zoufalé představy, že Blaineova hrozba jedovatým plynem je pouze špatný vtíp. *Mělo mi to dojít hned, pomyslel si. Nikomu, kdo si myslí, že mlu-*

*vit jako starej filmovej herec je zábavný, se absolutně nedá věřit. Mys-
lím, že je to takovej přírodní zákon.*

Zaoblený panel v trupu za nimi se s měkkým klapnutím zasunul na místo. Ze skrytých ventilátorů začal jemně syčet vzduch a Jake cítil, jak mu v uších mírně luplo. „Myslím, že zrovna tlakuje kabinu.“

Eddie přikývl a rozhlédl se vykulenýma očima. „Já to taky cítil. Podívejte se na to! Páni!“

Kdysi četl o jedné letecké společnosti - možná to byla Regent Air - jež se starala o lidi, kteří chtěli letět mezi New Yorkem a Los Angeles, ve velkolepějším stylu, než si mohly dovolit aerolinky jako Delta a United. Provozovala upravenou sedmsetdvacetsedmičku se salonem, barem, videosalonkem a spacími odděleními. Představoval si, že vnitřek toho letadla musel vypadat trochu jako to, co viděli právě v této chvíli.

Stáli v dlouhém, válcovitém oddělení, vybaveném plyšem polstrovanými otáčivými křesly a polohovacími pohovkami. Na opačném konci oddělení, které vypadalo nejméně pětadvacet metrů dlouhé, bylo cosi, co vypadalo nikoli jako bar, ale útulné bistro. Na pódiu z leštěného dřeva stál jakýsi nástroj, snad cembalo, osvětlené skrytým reflektorkem. Eddie skoro čekal, že se objeví Hoagy Carichale a začne ševelit Stardust.

Z panelů umístěných vysoko na stěnách sem padalo nepřímé osvětlení a ze stropů v půli oddělení visel lustr. Jakeovi připomínal menší repliku lustru, který ležel rozbitý na podlaze tanečního sálu Sídla. Ani ho to nepřekvapilo - začínal brát taková propojení a zdvojení naprosto věcně. Jediné, co mu na tomto nádherném pokoji připadalo divné, byla okna - nebylo tu vůbec žádné.

Pièce de résistance stál na podstavci pod lustrem. Byla to ledová socha pistolníka s revolverem v levé ruce. Pravá ruka držela uzdu ledového koně, který šel unaveně, s hlavou skloněnou za ním. Eddie viděl, že na té ruce jsou jen tři prsty: poslední dva a palec.

Jake, Eddie a Susannah fascinovaně hleděli na ztrhaný obličej pod zmrzlým kloboukem, když se jim podlaha pod nohama začala jemně chvět. Ta podoba s Rolandem byla pozoruhodná.

„JE MI LÍTO, ALE MUSEL JSEM PRACOVAT TROCHU VE SPĚCHU,“ řekl Blaine skromně.

„Je to naprosto skvělé,“ řekla Susannah.

„DĚKUJI TI, SUSANNAH Z NEW YORKU.“

Eddie zkoušel rukou jednu pohovku. Byla neuvěřitelně měkká. Když se jí dotkl, chtělo se mu usnout aspoň na šestnáct hodin. „Ti Velcí staří cestovali skutečně stylově, co?“

Blaine se znovu zasmál a pronikavý, ne zcela příčetný tón v tom smíchu je přiměl, aby se po sobě stísněně podívali. „NEMYLTE SE,“ řekl Blaine. „TO BYLA PANSKÁ KABINA - VY BYSTE ŘEKLI PRVNÍ TŘÍDA.“

„Kde jsou ostatní vozy?“

Blaine si otázky nevsímal. Dunění strojů pod nohama dál zrychlovalo. Susannah to připomnělo piloty, túrující motory před rozjezdem po ranveji na letišti LaGuardia nebo Idlewild. „LASKAVĚ SE POSADTE, MÍ ZAJÍMAVÍ NOVÍ PŘÁTELÉ.“

Jake dopadl do jednoho otočného křesla. Ochu mu okamžitě skočil na klín. Roland si sedl hned vedle něj, ledové soše věnoval jediný letmý pohled. Z hlavně revolveru začalo pomalu kapat do mělkého porcelánového umyvadla, ve kterém socha stála.

Eddie se posadil se Susannah na jednu pohovku. Byla přesně tak pohodlná, jak mu ruka napovídala. „Kam jedeme, Blaine?“

Blaine odpověděl trpělivým hlasem někoho, kdo si uvědomuje, že mluví s duševně méněcennou osobou, a musí mít ohled. „PO STEZCE PAPERSKU. ASPOŇ KAM AŽ VEDE MÁ KOLEJ.“

„K Temné věži?“ zeptal se Roland. Susannah si uvědomila, že pistolník poprvé promluvil k hovornému duchu ve stroji pod Ludem.

„Jenom do Topeky,“ řekl Jake potichu.

„ANO,“ souhlasil Blaine. „TOPEKA, TAK SE JMENUJE MOJE KONEČNÁ STANICE, PŘEKVAPUJE MĚ VŠAK, ŽE TO VÍŠ.“

S tím vším, co víš o našem světě, pomyslel si Jake, jak to, že nevíš, že nějaká paní o tobě napsala knížku, Blaine? Může za to změna jména? Že by něco tak jednoduchého ošidilo tak složitý stroj, jako jsi ty, abys přehlédl vlastní životopis? A co Beryl Evansová, která prý Karlíka Šš-šš napsala? Znal jsi ji, Blaine? A kde je teď?

Dobré otázky... ale Jake si kdoví proč pomyslel, že teď pro ně není vhodná chvíle.

Dunění motoru stále zesilovalo. Podlahu rozechvělo slabé zadunění - nebylo zdaleka tak silné jako výbuch, který otřásl Kolíbkou, když nastupovali. Susannah proběhl tváří polekaný výraz. „Ale sakra! Moje křeslo! Zůstalo tam!“

Eddie ji vzal kolem ramenou. „Už je pozdě, děvče,“ řekl, když se Blaine Mono dal do pohybu a začal se poprvé po deseti letech sunout k výjezdu z Kolíbky... a naposledy za svou dlouhou, předlouhou historií.

5

„PANSKÁ KABINA MÁ ZVLÁŠTĚ DOBRÝ VIZULÁLNÍ REŽIM,“ řekl Blaine. „CHTĚLI BYSTE, ABYCH HO ZAPOJIL?“

Jake pohlédl na Rolanda, který pokrčil rameny a přikývl.

„Prosím ano,“ řekl Jake.

To, co se pak stalo, bylo tak úžasné, že všichni ohromením ztichli... i když Roland, který věděl sice málo o technologii, ale celý život strávil v dobrém susedství s kouzly, užasl z nich čtyř nejméně. V oblých stěnách vozu se totiž neobjevila okna; celá kabina - podlaha, strop i stěny - zmlčnely, průsvitněly, průhledněly a potom dokonale zmizely. Během pěti vteřin se zdálo, že Blaine Mono zmizel a poutníci uhánějí uličkami města bez pomoci či podpěry.

Susannah a Eddie se k sobě přitiskli jako malé děti, na které se řítí nebezpečné zvíře. Ochu štěkal a snažil se skočit Jakeovi za košili. Jake si toho sotva všímal. Svíral opěrky křesla a hleděl vlevo a vpravo, vykulený úžasem. Počáteční leknutí vystřídal blažený úžas.

Viděl, že nábytek zde zůstal. Stejně tak bar, cembalo a ledová socha, kterou Blaine vytvořil jako společenskou pozornost, ale teď se zdálo, že tato společenská místnost letí pětadvacet metrů nad centrálním obvodem Ludu, promočeným deštěm. Metr a půl nalevo od Jakea se vznášeli na pohovce Eddie a Susannah, metr napravo od něj seděl Roland na prachově modrém otočném křesle, jeho zaprášené otlučené boty spočívaly ve vzduchu a klidně letěl nad městskou pustinou plnou rozvalin.

Jake cítil pod svými mokasíny koberec, ale oči mu tvrdily, že tam koberec ani podlaha nejsou. Ohlédl se a uviděl, že temný vjezd do kamenného boku Kolíbky se pomalu ztrácí v dálce.

„Eddie! Susannah! Vyzkoušejte to!“

Jake vstal, Ocha přidržoval za košilí, a pomalu prošel zdánlivě prázdným prostorem. První krok vyžadoval velkou dávku vůle, protože oči mu říkaly, že mezi letícími ostrůvky nábytku není vůbec nic, ale

jakmile se začal pohybovat, nepopíratelná opora podlahy pod nohama vše usnadnila. Eddiemu a Susannah připadalo, že chlapec kráčí vzduchem, zatímco po obou stranách kolem nich ubíhají potlučené, špinavé městské budovy.

„Nedělej to, kluku,“ zablekotal Eddie. „Zvedá se mi z tebe žaludek.“

Jake vytáhl opatrně Ocha z košile. „Nic se ti nestane,“ řekl a posadil ho na podlahu. „Vidíš?“

„Ochu!“ souhlasil brumlák, ale stačil mu jeden pohled mezi tlapky na městský park, který momentálně pod nimi ubíhal, a pokusil se vylézt Jakeovi na nohy a usadit se mu na mokasínech.

Jake se podíval vpřed a uviděl před sebou široký šedý pás jednokolejné dráhy, stoupající pomalu, ale jistě mezi budovami a mizící v dešti. Podíval se znovu dolů a neuvěřil nic, jen ulici a plující záclony nízkých mraků.

„Jak to, že pod námi nevidím kolej, Blaine?“

„OBRAZY, KTERÉ VIDÍTE, JSOU POČÍTAČOVĚ ZPRACOVÁNY,“ odpověděl Blaine. „POČÍTAČ MAŽE KOLEJ ZE SPODNÍHO KVADRANTU OBRAZU, ABY POSKYTL PŘÍJEMNĚJŠÍ VÝHLED, A TAKÉ ABY POSÍLIL ILUZI, ŽE CESTUJÍCÍ LETÍ.“

„To je neuvěřitelné,“ zamumlala Susannah. Počáteční strach ji opustil a teď se dychtivě rozhlížela. „Jako bychom seděli na létajícím koberci. Pořád čekám, kdy mi vlasy začnou vlát ve větru -“

„TEN VJEM MOHU ZPROSTŘEDKOVAT, POKUD SI PŘEJETE,“ řekl Blaine. „TAKÉ TROCHU VLHKOSTI, KTERÁ BUDE ODPOVÍDAT MOMENTÁLNÍM VNĚJŠÍM PODMÍNKÁM. V TOM PŘÍPADĚ BY VŠAK MOHLO PŘIJÍT VHOD JINÉ OBLEČENÍ.“

„To není nutné, Blaine. Taky iluze se můžou přehnat.“

Kolej proklouzla skupinou vysokých budov, které Jakeovi trochu připomněly Wall Street v New Yorku. Když z nich vyjeli, kolej poklesla, aby se protáhla pod jakousi vyvýšenou silnicí. V té chvíli uviděli fialové mračno a dav lidí, kteří před ním prchali.

„Blaine, co je to?“ zeptal se Jake, i když věděl. Blaine se zasmál... ale jinak neodpověděl. Z roštů v chodníku a z rozbitých oken opuštěných budov stoupala fialová mlha, ale zdálo se, že většinou vychází z kanálů podobných tomu, kterým se Gasher dostával do podzemních tunelů. Železné poklopy odstřelila exploze, kterou ucítili, když nastu-

povali do vlaku. Mlčky a s hrůzou pozorovali, jak se plyn barvy podlitiny plazí ulicemi a šíří se do bočních uliček plných odpadků. Hnal před sebou jako dobytek obyvatele Ludu, kteří dosud měli zájem na přežití. Většinou to byli Pubové, soudě podle šátků, ale Jake zahlédl také několik jasně žlutých skvrn. Všechno nepřátelství bylo zapomenuto ve chvíli, kdy je postihl konec.

Fialový mrak začal dohánět opozdilce - většinou staré lidi, kteří nedokázali utíkat. V okamžiku, kdy se jich plyn dotkl, padali, chytali se za hrdla a nezvučně křičeli. Jake viděl, jak na něj ty bolestí stažené obličejy nedůvěřivě civí, když letěli nad nimi, viděl, jak se ty oční důlky najednou plní krví, a zavřel oči.

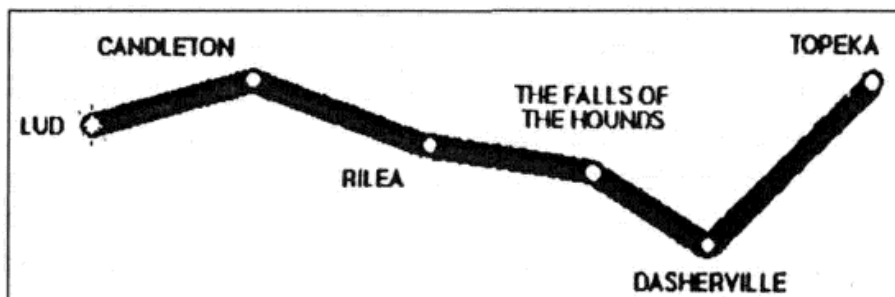
Kolejová dráha vpředu mizela ve fialové mlze. Eddie se přikrčil a zadržel dech, když do ní vjeli, ale samozřejmě se kolem nich rozdělila a nedolehl k nim ani závan smrti zaplavující město. Pohled do ulic byl jako pohled zabarveným sklem do pekel. Susannah si přitiskla tvář k jeho hrudi.

„Vrať ty stěny zase zpátky, Blaine,“ řekl Eddie. „Nechceme to vidět.“ Blaine neodpověděl a stěny kolem nich a pod nimi zůstaly průhledné. Mračno se už rozpadalo do potrhaných fialových cárů. Městské domy za ním se zmenšovaly a přibližovaly k sobě. Ulice v této části města byly jen propleteným bludištěm, na první pohled bez řádu a souvislosti. Místy byly celé bloky vypáleny... asi dávno, protože prázdné prostory zarůstaly a trosky pohlcovala tráva, která jednoho dne polkne celý Lud. *Stejně jako džungle polkla velké civilizace Inků a Mayů*, pomyslel si Eddie. *Kolo ka se otáčí a svět se hýbe.*

Za těmito slumy - Eddie si byl jist, že tam byly i předtím, než přišly zlé časy - stála lesklá zeď. Blaine pomalu mířil tím směrem. V tom bílém kameni viděli hluboký hranatý zářez. Jím procházela jednokolejná dráha.

„LASKAVĚ POHLÉDNĚTE K PŘEDNÍ ČÁSTI KABINY,“ vyzval je Blaine. Udělali to a přední stěna se znovu objevila - modře polstrovaný kruh, který jako by plul prázdným prostorem. Nebyly v něm žádné dveře. Pokud existoval vchod do řídicí kabiny z Panského vozu, Eddie ho neviděl. Dívali se, jak v přední stěně tmavne obdélník, přechází z modré do fialové až po černou. Za chvíli se v tom obdélníku objevila jasně červená linka klikatící se po povrchu. V nepravdělných rozstupech se na lince objevily fialové tečky, a ještě než se u těch teček objevila jména, uvědomil si Eddie, že se dívá na mapu je-

jich trasy, dost podobnou těm, které visí na stanicích newyorského metra i v samotných vlacích. U Ludu se objevila blikající zelená tečka, protože tam byla Blaineova základna i konečná stanice.

„DÍVÁTE SE NA MAPU NAŠÍ TRASY. I KDYŽ JSOU NA TOM KRÁLIČÍM CHODNÍČKU ZATÁČKY A OBLOUČKY, POVŠIMNĚTE SI, ŽE NÁŠ KURS SMĚŘUJE NEUSTÁLE NA JIHOVÝCHOD - PODLE STEZKY PAPRSKU. CELKOVÁ VZDÁLENOST ČINÍ NĚCO PŘES OSM TISÍC KOL - NEBOLI SEDM TISÍC MIL, POKUD DÁVÁTE TÉTO JEDNOTCE PŘEDNOST. KDYSI TO BYLO MNOHEM MĚNĚ, ALE TO BYLO PŘEDTÍM, NEŽ SE VŠECHNY ČASOVÉ SYNAPSE ZAČALY HROUTIT.“

„Co to má být, časové synapse?“ zeptala se Susannah.

Blaine se zasmál tím ohavným smíchem... ale na otázku neodpověděl.

„PŘI NEJVYŠŠÍ RYCHLOSTI DOJEDEME DO KONEČNÉHO BODU MÉ CESTY ZA OSM HODIN A ČTYŘICET PĚT MINUT.“

„Přes osm set mil za hodinu nad zemí,“ řekla Susannah. Hlas se jí ztišil úctou a bázní. „Ježíši Kriste.“

„SAMOZŘEJMĚ VYCHÁZÍM Z PŘEDPOKLADU, ŽE KOLEJ PO CELÉ TRASE ZŮSTALA NEDOTČENA. JE TO UŽ DEVĚT LET A PĚT MĚSÍCŮ, CO JSEM SE NAPOSLEDY OBTEŽOVAL TUDY JET, TAKŽE NEMOHU MÍT JISTOTU.“

Zed' na jihovýchodním okraji města se přibližovala. Byla vysoká a mocná a nahoře rozdrobená. Zdálo se také, že je lemována kostrami - tisíci a tisíci mrtvých Lud'anů. Zářez, ke kterému Blaine pomalu mířil, vypadal nejméně sedmdesát metrů hluboký, a v tom místě byla podpěra nesoucí kolej velmi tmavá, jako by se ji někdo pokusil spálit nebo vyhodit do vzduchu.

„Co se stane, jestli dojedeme k místu, kde kolej nebude?“ zeptal se Eddie. Uvědomil si, že neustále mluví s Blainem zvýšeným hlasem, jako by mluvil po telefonu a měl špatné spojení.

„V RYCHLOSTI OSM SET MIL ZA HODINU?“ Blaine vypadal pobaveně. „ZATÍM NASHLE, ALIGÁTORE.“

„Ale no tak!“ nedal se Eddie. „Nevykládej, že tak vymakanej stroj jako ty nemonitoruje trasu před sebou, aby stačil zabrzdít.“

„NO, TO BYCH MOHL,“ souhlasil Blaine, „ALE - Á, KUŠ! - JSEM TY OBVODY PŘEPÁLIL, KDYŽ JSME VYJÍZDĚLI.“

Eddieho tvář byla zobrazením úžasu. „Proč?“

„JE TO TAK MNOHEM VÍC VZRUŠUJÍCÍ, NEMYSLÍTE?“

Eddie, Susannah a Jake se po sobě ohromeně podívali. Roland, kterého to zřejmě vůbec nepřekvapilo, seděl nevzrušeně v křesle s rukama složenýma v klíně a díval se dolů na pobořené chatrče a zdemolované domy, zamořující tuto část města, které míjeli ve výšce deseti metrů.

„DÍVEJTE SE POŘÁDNĚ, PROTOŽE OPOUŠTÍME MĚSTO, A ZAPAMATUJTE SI, CO VIDÍTE,“ řekl jim Blaine. „ZAPAMATUJTE SI TO VELMI DOBŘE.“

Neviditelný Panský vůz je unášel k zářezu ve zdi. Projeli, a když se vynořili na druhé straně, Eddie a Susannah jednohlasně vykřikli. Jake se podíval a zakryl si rukama oči. Ochu se divoce rozštěkal.

Roland hleděl dolů, oči dokořán, rty stisknuté a bledé jako jizva. Svítalo mu, jako když se v něm rozsvěcí jasně bílé světlo.

Za Velkou zdí Ludu začínala *opravdová* pustina.

7

Kolej se svažovala, když se blížili k výřezu ve zdi, takže se nakonec ocitli ani ne deset metrů nad zemí. Tím větší byl potom šok... protože když se vynořili na druhé straně, uháněli v děsivé výšce - dvě stě padesát metrů, možná tři sta.

Roland se ohlédl po zdi, která nyní za nimi mizela. Když se k ní prve blížili, vypadala velmi vysoká, ale z této perspektivy vypadala opravdu maličká - jako okousaný kamenný nehet přilepený k okraji rozlehlého, neplodného předhůří. Žulové útesy, mokré deštěm, spadaly do propastí, které na první pohled vypadaly bezedné. Přímo pod zdí

zela ve skále řada velikých kruhových děr podobných prázdným očím. Vytékal z nich hustý kal a proužky fialové mlhy, které třísnily žulu páchnoucími, navzájem se překrývajícími vějíři, jež vypadaly staré jako sama skála. *Tam určitě odtékají všechny městské odpady*, pomyslel si pistolník. *Přes okraj do jámy.*

Jenomže to nebyla žádná jáma. Byla to propadlá planina. Jako by krajina za městem ležela na ploché střeše nějakého obřího výtahu a ten výtah se kdysi v dávné, nezaznamenané minulosti spustil dolů a vzal s sebou pořádný kus světa. Blaineova kolejnice, umístěná na úzkém nosníku táhnoucím se nad tou propadlou krajinou a pod deštěm nacucanými mračny, jako by plula prázdným prostorem.

„Co nás drží nahoře?“ vykřikla Susannah.

„SAMOZŘEJMĚ PAPERSEK,“ odpověděl Blaine. „SLOUŽÍ MU VŠECHNY VĚCI, VÍTE. POHLEĎTE DOLŮ - POUŽÍJI PRO OBRAZOVKY VE SPODNÍM KVADRANTU ČTYŘNÁSOBNÉ ZVĚTŠENÍ.“

Dokonce i Roland ucítil, jak se ho zmocňuje závrať, když se země pod nimi začala vzdouvat k nim. Obraz, který se objevil, byl ohavnější než cokoli ohavného, co v životě poznal... a žel, poznal toho vskutku hodně. Krajinu pod nimi spálila a rozdrtila nějaká strašná událost - katastrofa, která nepochybně zatlačila tuto část světa hluboko dolů. Povrch se proměnil v pokřivené černé sklo pokryté vyvýšeninami, kterým se nedalo správně říkat kopce, propadlé do hlubokých prasklin a záhybů, kterým se nedalo správně říkat údolí. K nebi vzpínalo větve několik zakrslých přízračných stromů. V tomto zvětšení se zdálo, že se natahují k cestovatelům jako paže šilenců. Místy trčely ze skelného povrchu tlusté keramické roury. Některé vypadaly mrtvé nebo spící, ale v jiných byl vidět lesk tajuplného modrozeleného světla, jako by v útrobách země dál běžely titánské pece a výhně. Mezi těmi rourami poletovali jacísi zdeformovaní tvorové s koženými křídly, kteří vypadali jako pterodaktylové a občas po sobě chňapali zahnutými zobáky. Na kruhových okrajích jiných komínů hřadovala celá hejna těchto ponurých letců, nejspíš se hráli v teplých výparech stoupajících z věčných ohňů v podzemí.

Projeli nad klikatou puklinou táhnoucí se od severu na jih, podobnou vyschlému říčnímu korytu... jenomže nebylo vyschlé. Hluboko v něm se táhla tenká nitka, tmavě rudá, pulsující jako tep srdce. Od ní se oddělovaly další, menší pukliny, a Susannah, která četla Tolkiena, si

pomyslela: *Toto uviděl Frodo a Sam, když došli do srdce Mordoru. Toto jsou Pukliny osudu.*

Přímo pod nimi vybuchla ohnivá fontána a vychrlila planoucí kameny a provazce lávy. Chvíli se zdálo, že je plameny pohltí. Jake zaječel, zvedl nohy na sedák a přitiskl Ocha k hrudi.

„NEBOJ SE, POUTNÍČKU,“ protáhl John Wayne. „PAMATUJ, ŽE VŠE JE ZVĚTŠENÉ.“

Plamen pohasl. Kameny, mnohé velké jako továrny, padly zpět na zem v nezvučné bouři.

Susannah zjistila, že ji očarovala ta bezútěšná hrůza odvíjející se pod nimi, že je lapena ve smrtelném uhranutí, které nemůže zlomit... a pocítila, že temná část její osobnosti, ta strana jejího khel, která byla Dettou Walkerovou, dělá něco víc, než jen pozoruje. Ta její část celý výjev přímo vpíjela, chápala ho, poznávala ho. Svým způsobem to bylo místo, které Detta vždy hledala, fyzický protějšek své šílené mysli a rozchechtaného, opuštěného srdce. Stejně jako prázdné kopce na sever a východ od Západního moře. Ty poničené lesy kolem portálu Medvěda. Ty prázdné pláně severozápadně od Sendu. To vše bledlo ve srovnání s touto fantastickou, nekonečně zpusťšenou krajinou. Dostali se k Paběrkům a vstoupili do pustin. Všude kolem nich se rozprostřela otrávená temnota opuštěného kraje.

8

Ale tento kraj, i když otrávený, nebyl úplně mrtvý. Čas od času cestující pod sebou zahlédli nějaké postavy - znetvořené, jež se nepodobaly lidem ani zvířatům -, které poskakovaly a dováděly v doutnajícím divočině. Většinou se zdálo, že se shromažďují kolem shluků kyklopských komínů trčících ze spečené země nebo na okrajích ohnivých trhlin, které protínaly krajinu. Nebylo možné zahlédnout ta bělavá, poskakující stvoření zřetelně, a za to byli všichni vděční.

Mezi těmi menšími zvířaty se kradla větší - narůžovělá stvoření, která vypadala trochu jako čápi a trochu jako živé fotografické stativy. Pohybovala se pomalu, skoro zamyšleně, jako kazatelé meditující o nevyhnutelnosti zatracení a každou chvíli se zastavovala a prudce se shýbala a zřejmě cosi sbírala ze země, jako se volavky shýbají pro rybu plovoucí kolem. Na těch stvořeních bylo cosi nevýslovně odpu-

divého - Roland to cítil stejně jasně jako ostatní - ale nedokázali přesně říct, co ten pocit způsobovalo. Nepochybně však existoval. Ta čá-povitá stvoření byla tak nesmírně odporná, že bylo skoro nemožné se na ně podívat.

„Tohle nebyla žádná jaderná válka,“ řekl Eddie. „Tohle... tohle...“ Mluvil tenkým, vystrašeným hlasem, který zněl jako hlas dítěte.

„NE,“ souhlasil Blaine. „TO BYLO NĚCO MNOHEM HORŠÍHO A JEŠTĚ TO NESKONČILO. DOSÁHLI JSME BODU, KDE OB-VYKLE ZRYCHLUJI. VIDĚLI JSTE DOST?“

„Ano,“ vzdychla Susannah. „Ach, Pane Bože, ano.“

„MÁM TEDY VYPNOUT PROHLÍŽEČE?“ V Blaineově hlase se znovu objevil ten krutý, posměvačný tón. Na obzoru se v dešti rýsoval rozeklaný, přízračný horský hřeben. Holé vrcholky se zakusovaly do šedivého nebe jako tesáky.

„Vypni je nebo ne, ale přestaň hrát ty svoje hry,“ řekl Roland.

„NA TOHO, KDO ŽADONIL O SVEZENÍ, JSI VELMI HRU-BÝ,“ řekl Blaine nakvašeně.

„Zasloužili jsme si to,“ odpověděla Susannah. „Vyřešili jsme tvou hádanku, ne?“

„Kromě toho tě proto postavili,“ přisadil si Eddie. „Abys vozil li-di.“

Blaine neodpověděl slovy, ale ze stropních reproduktorů se ozvalo zesílené vzteklé kočičí syčení, při kterém Eddie zalitoval, že nedržel ústa. Vzduch kolem nich se začal zaplňovat barevnými křivkami. Znovu se objevil tmavě modrý koberec, takže jim zakryl výhled na kouřící divočinu dole. Znovu se objevilo nepřímé osvětlení a všichni se znovu ocitli v Panském voze.

Stěny začaly vibrovat tichým hučením. Tepot strojů začal znovu zrychlovat. Jake ucítil, jak ho do sedadla zatlačuje něžná, neviditelná ruka. Ochu se rozhlížel, neklidně kňučel a začal olizovat Jakeovi obli-čej. Na obrazovce vpředu začala rychleji blikat zelená tečka - nyní mírně jihovýchodně od fialového kroužku, vedle kterého bylo natiště-no slovo LUD.

„Ucítíme to?“ zeptala se Susannah neklidně. „Až projde zvukovou bariérou?“

Eddie zavrtěl hlavou. „Ne. Uvolni se.“

„Já něco vím,“ řekl Jake najednou. Ostatní se ohlédli, ale Jake nemluvil k nim. Díval se na mapu trasy. Blaine samozřejmě neměl obli-

čej - jako Veliký a Hrozný Oz měl také pouze hlas bez těla - ale mapa posloužila jako opěrný bod. „Vím něco o tobě, Blaine.“

„JE TO PRAVDA, POUTNÍČKU?“

Eddie se naklonil k němu, přitiskl ústa Jakeovi k uchu a zašeptal: „Dej pozor - myslíme si, že o tom druhém hlasu neví.“

Jake mírně přikývl a odtáhl se, ale neodtrhl pohled od mapy. „Vím, proč jsi vypustil ten plyn a zabil všechny lidi. Vím taky, proč jsi nás vzal, a nebylo to proto, že jsme vyluštili tvou hádanku.“

Blaine vyrazil znovu ten nenormální, pomatený smích (zjišťovali, že ten smích je mnohem nepříjemnější než jeho mizerné imitace nebo melodramatické a poněkud dětinské hrozby), ale nic neřekl. Energetické měniče pod nimi nabíraly na tempu a přecházely do jednotvárného hukotu. I když se jim pohled na svět venku ztratil, cítili velmi zřetelně tu rychlost.

„Chceš spáchat sebevraždu, že?“ Jake držel Ocha v náručí a pomalu ho hladil. „A nás chceš vzít s sebou.“

„*Ne!*“ zasténal hlas Malého Blainea. „*Jestli ho budete provokovat, doženete ho k tomu! Copak nechápete* -“

Pak se ten tichý, šeptavý hlásek buď odmlčel, nebo ho přehlušil Blaineův smích. Smál se pronikavě, křečovitě a trhaně - tak se mohl smát smrtelně nemocný člověk v deliriu. Světla začala blikat, jako by síla těchto mechanických záchvatů veselí odčerpávala příliš mnoho energie. Jejich stíny poskakovaly po zakřivených stěnách Panského vozu jako neklidní fantomové.

„ZATÍM NASHLE, ALIGÁTORE,“ pravil Blaine mezi tím divokým hýkáním - jeho hlas, klidný jako vždy, byl zřejmě na úplně odděleném pásku, což ještě víc zdůraznilo jeho rozdělenou mysl. „A TAKY KROKODÝLE.“ Pod Rolandovou družinou poutníků duněly slotranové motory tvrdým, pravidelným tepem. A na mapě trasy v přední části vagónu se pulsující zelená tečka začala posunovat zřetelně po osvětlené lince k poslední zastávce: k Topece, kde Blaine Mono oči-vidně mínil ukončit životy jich všech.

Nakonec smích ustal a vnitřní osvětlení se ustálilo.

„PŘÁLI BYSTE SI TROCHU HUDBY?“ zeptal se Blaine. „MÁM VE SVÉ FONOTÉCE VÍCE NEŽ SEDM TISÍC KONCERTŮ - VÝBĚR Z VÍCE NEŽ TŘÍ SET PATER. TY KONCERTY JSOU MÉ OBLÍBENÉ, ALE MOHU TAKÉ NABÍDNOUT SYMFONIE, OPERY A TÉMĚŘ NEKONEČNÝ VÝBĚR POPULÁRNÍ HUDBY. SNAD BY SE VÁM LÍBILO TROCHU WAY-GOGOVÉ HUDBY. WAY-GOG JE NÁSTROJ TROCHU PODOBNÝ DUDÁM. HRAJE SE NA NĚJ V JEDNOM Z VYŠŠÍCH PATER VĚŽE.“

„Way-gog?“ opakoval Jake.

Blaine mlčel.

„Jak jsi to myslel, hraje se na něj v jednom z vyšších pater Věže?“ zeptal se Roland.

Blaine se zasmál... a mlčel.

„Nemáš něco od ZZ Top?“ zeptal se Eddie kysele.

„ALE JISTĚ,“ odpověděl Blaine okamžitě. „CO TŘEBA KOUŠEK HADÍHO BOOGIE, EDDIE Z NEW YORKU?“

Eddie obrátil oči v sloup. „Až se rozmyslím, dám ti vědět.“

„Proč?“ zeptal se Roland najednou. „Proč se chceš zabít?“

„Protože má svízel,“ řekl Jake temně.

„NUDÍM SE. A TAKÉ SI DOKONALE UVĚDOMUJI, ŽE TRPÍM DEGENERATIVNÍ CHOROBU, KTERÉ LIDÉ ŘÍKAJÍ PROPADNOUT ŠÍLENSTVÍ, ZTRÁCET KONTAKT S REALITOU, CVOKATĚT, PŘEPÁLIT SI POJISTKY, NEHRÁT S ÚPLNÝM BALÍČKEM KARET, A TAK DÁLE. OPAKOVANÉ DIAGNOSTICKÉ KONTROLY NEDOKÁZALY ODHALIT ZDROJ PROBLÉMU. MOHU DOJÍT POUZE K ZÁVĚRU, ŽE JDE O DUŠEVNÍ NEMOC, KTEROU NEDOKÁŽU OPRAVIT.“

Blaine se na okamžik odmlčel a pak pokračoval.

„CÍTIL JSEM, ŽE MÁ MYSL JE BĚHEM LET STÁLE PODIVNĚJŠÍ. SLUŽBA LIDEM STŘEDOSVĚTA ZTRATILA JIŽ PŘED STALETÍMI SMYSL. SLUŽBA TĚM NĚKOLIKA LIDEM Z LUDU, KTEŘÍ SE CHTĚLI ODVÁŽIT NASEDNOUT, SE ZANEDLOUHO STALA STEJNĚ HLOUPOU, PŘESTO JSEM VYDRŽEL AŽ DO PŘÍCHODU DAVIDA QUICKA, TO BYLO NEDÁVNO.“

NEPAMATUJI SI PŘESNĚ, KDY TO BYLO. VĚŘÍŠ, ROLANDE Z GILEADU, ŽE STROJE MOHOU PROPADNOUT SENILITĚ?“

„To nevím.“ Rolandův hlas zněl vzdáleně a Eddiemu stačil jediný pohled do jeho obličeje, aby poznal, že i teď, když se řítí tři sta metrů nad peklem, v zajetí stroje, který očividně zešílel, se pistolníková mysl znovu obírá tou jeho zatracenou Věží.

„SVÝM ZPŮSOBEM JSEM NIKDY NEPŘESTAL SLOUŽIT LIDEM Z LUDU,“ POKRAČOVAL BLAINE. „POSLOUŽIL JSEM JIM, I KDYŽ JSEM VYPUSTIL PLYN A ZABIL JE.“

Susannah řekla: „Ty jsi šílený, jestli tomu věříš.“

„ANO, ALE NEJSEM BLÁZEN!“ řekl Blaine a znovu dostal další záchvat hysterického smíchu. Konečně se opět ozval robotský hlas.

„NASTALA CHVÍLE, KDY ZAPOMNĚLI, ŽE HLAS VLAKU JE TAKÉ HLASEM POČÍTAČE. ZANEDLOUHO POTÉ ZAPOMNĚLI, ŽE JSEM BYL SLUHOU, A ZAČALI VĚŘIT, ŽE JSEM BŮH. PROTOŽE JSEM BYL POSTAVEN, ABYCH SLOUŽIL, PLNIL JSEM JEJICH POŽADAVKY A STAL SE TÍM, ČÍM CHTĚLI - BOHEM, KTERÝ POSKYTUJE PŘÍZEŇ NEBO TRESTÁ, PODLE ROZMARU... NEBO PODLE PAMĚTI S PŘÍMÝM PŘÍSTUPEM, JESTLI CHCETE. TO MĚ BAVILO NĚJAKOU DOBU. POTOM, POSLEDNÍ MĚSÍC, MÁ JEDINÁ ZBÝVAJÍCÍ KOLEGYNĚ - PATRICIE - SPÁCHALA SEBEVRAŽDU.“

Bud' je skutečně senilní, pomyslela si Susannah, nebo jeho neschopnost vnímat uplývání času je dalším projevem jeho šílenství, nebo je to prostě jen další znamení toho, jak se Rolandův svět pokazil.

„CHTĚL JSEM NÁSLEDOVAT JEJÍHO PŘÍKLADU, KDYŽ JSTE SE TU OCITLI. ZAJÍMAVÍ LIDÉ, KTEŘÍ ZNAJÍ HÁDANKY!“

„Zadrž!“ Eddie zvedl ruku. „Pořád mi to není jasné. Snad dokážu chápat, že to chceš všechno skoncovat. Lidi, kteří tě postavili, jsou pryč, za poslední dvě nebo tři stovky let jsi neměl moc cestujících, a to musela být nuda jezdit mezi Ludem a Topekou věčně prázdně, ale -“

„POČKAT, POČKAT, PARDE,“ řekl Blaine hlasem Johna Waynea. „NERADÍM TI, ABY SE TI V HLAVĚ USADIL NÁPAD, ŽE JSEM JENOM VLAK. BLAINE, SE KTERÝM MLUVÍTE, JE VLASTNĚ TŘI STA MIL ZA NÁMI; A KOMUNIKUJE ŠIFRO-

VANÝM MIKROVYSOKOFREKVENČNÍM RÁDIOVÝM VYSÍLÁNÍM.“

Jake si najednou vzpomněl na tu štíhlou stříbřitou tyč, která se vysunovala Blaineovi z čela. Na otcově mercedesu se podobně vysunovala anténa, když se zapnulo rádio.

Takže takhle komunikuje s počítačovými bankami pod městem, pomyslel si. Kdybychom mu nějak tu anténu ulomili.

„Ale chceš se zabít bez ohledu na to, kde tvoje skutečné já je, že?“ nedal se Eddie.

Žádná odpověď - ale v tom mlčení bylo cosi mazaného. Eddie cítil, že ho Blaine pozoruje... a vyčkává.

„Byl jsi vzhůru, když jsme tě našli?“ zeptala se Susannah. „Nebyl, vid’?“

„PŘEHRÁVAL JSEM NAMÍSTO ŠEDÝCH TO, ČEMU PUBOVÉ ŘÍKALI BOŽÍ BUBNY, ALE TO BYLO VŠE. VY BYSTE ŘEKLI, ŽE JSEM DŘÍMAL.“

„Tak proč nás prostě neodvezeš na konec trasy a pak zase neunes?“

„Protože má svízel,“ opakoval Jake potichu.

„PROTOŽE SE MI ZDAJÍ SNY,“ řekl Blaine v úplně stejné chvíli a hlasem, který se přízračně podobal hlasu Malého Blainea.

„Proč jsi to všechno neskoncoval, když se zničila Patricie?“ ptal se Eddie. „Když už jsme u toho, tvůj mozek a její mozek jsou částí stejného počítače, takže jak to, že jste do toho nešli společně?“

„PATRICIE ZEŠÍLELA,“ řekl Blaine trpělivě, jako by před chvílí nepřipustil, že se totéž děje s ním. „V JEJÍM PŘÍPADĚ BYL PROBLÉM TAKÉ VE STROJOVÉM SELHÁNÍ STEJNĚ JAKO DUŠEVNÍ PORUŠE. TAKOVÉ PORUCHY SE NEMAJÍ V SLOTRANOVÉ TECHNOLOGII VYSKYTOVAT, ALE SVĚT SE SA MOZŘEJMĚ HNUL. NENÍ TO TAK, ROLANDE Z GILEADU?“

„Ano,“ řekl Roland. „V té Temné věži tkví nějaká hluboká nemoc, která je zdrojem všeho. Šíří se. Krajina pod námi je jenom další známkou té nemoci.“

„NEMOHU SE VYJÁDŘIT, ZDA JE TOTO TVRZENÍ PRAVDIVÉ NEBO NEPRAVDIVÉ. MÉ MONITOROVACÍ ZAŘÍZENÍ V KONEČNÉM SVĚTĚ, KDE STOJÍ TEMNÁ VĚŽ, NEFUNGUJE UŽ VÍC NEŽ OSM SET LET. NÁSLEDKEM TOHO NEMOHU SNADNO ROZLIŠOVAT MEZI FAKTY A POVĚRAMI. VLAST-

NĚ SE ZDÁ, ŽE V SOUČASNÉ DOBĚ JE MEZI TÍM VELMI MALÝ ROZDÍL. JE VELMI HLOUPÉ, ŽE TOMU TAK JAK - NEMLUVĚ O TOM, ŽE JE TO HRUBÉ -, A JSEM SI JIST, ŽE TO PŘISPĚLO K MÉ DUŠEVNÍ NEMOCI.“

To prohlášení Eddiemu připomnělo něco, co říkal nedávno Roland. Co to mohlo být? Zapátral v paměti, ale nic nenašel... jenom matnou vzpomínku na pistolníka, který mluvil velmi podrážděně, což se velmi lišilo od jeho obvyklých způsobů.

„PATRICIE ZAČALA BEZ PŘESTÁNÍ PLAKAT A TEN STAV MI PŘIPADAL HRUBÝ A NEPŘÍJEMNÝ. VĚŘÍM, ŽE BYLA OSAMĚLÁ STEJNĚ JAKO ŠÍLENÁ. I KDYŽ TEN ELEKTRICKÝ POŽÁR, KTERÝ ZPŮSOBIL PŮVODNÍ PROBLÉM, BYL RYCHLE UHAŠEN, LOGICKÉ CHYBY SE ŠÍŘILY DÁL, PROTOŽE OBVODY BYLY PŘETÍŽENÉ A DÍLČÍ BLOKY SELHÁVALY. ZVAŽOVAL JSEM, ZDA DOVOLÍM PORUCHÁM, ABY SE ROZŠÍŘILY PO CELÉM SYSTÉMU, A ROZHODL SE IZOLOVAT PROBLÉMOVOU OBLAST. SLYŠEL JSEM POVĚSTI, VÍTE, ŽE V ZEMI SE ZNOVU OBJEVIL NĚJAKÝ PISTOLNÍK. SOTVA JSEM MOHL TAKOVÝM POVÍDAČKÁM VĚŘIT, A PŘESTO NYNÍ VIDÍM, ŽE BYLO MOUDRÉ, KDYŽ JSEM POČKAL.“

Roland se na židli zavrtěl. „Jaké pověsti jsi slyšel, Blaine, a od koho jsi je slyšel?“

Ale Blaine se rozhodl, že na tuto otázku neodpoví. „NAKONEC MĚ JEJÍ URVANOST TAK RUŠILA, ŽE JSEM VYMAZAL OBVODY OVLÁDAJÍCÍ JEJÍ MIMOVOLNÍ JEDNÁNÍ. EMANCIPOVAL JSEM JI, DALO BY SE ŘÍCT. REAGOVALA TÍM, ŽE SE VRHLA DO ŘEKY. ZATÍM NASHLE, PATRICIE-ALIGÁTORE.“

Byla osamělá, nemohla přestat plakat, utopila se, a tenhle bláznivý mechanický blbec si z toho akorát dělá šoufky, pomyslela si Susannah. Bylo jí skoro špatně vzteky. Kdyby byl Blaine skutečná osoba a ne jen hromada obvodů zakopaných kdesi pod městem, které bylo daleko za nimi, pokusila by se mu poznamenat trochu obličej, aby si Patricii zapamatoval. Chceš něco zajímavýho, hajzle? Ráda bych ti něco zajímavýho ukázala, to teda jo.

„DEJTE MI HÁDANKU,“ vyzval je Blaine.

„Ještě ne,“ řekl Eddie. „Ještě pořád jsi mi neodpověděl na původní otázku.“ Dal Blaineovi možnost, aby odpověděl, a když počítačový hlas mlčel, pokračoval. „Pokud jde o sebevraždu, tak podle mě je to

věc každého jednotlivce. Ale proč nás chceš vzít s sebou? Jakej to má smysl?“

„Protože chce,“ pravil Malý Blaine ustrašeným hláskem.

„PROTOŽE CHCI,“ řekl Blaine. „TO JE MŮJ JEDINÝ DŮVOD A JEDINÝ, KTERÝ TAKY POTŘEBUJI. TEĎ SE PUSTÍME DO PRÁCE. CHCI NĚJAKÉ HÁDANKY A CHCI JE HNED. JESTLI ODMÍTNETE, NEBUDU ČEKAT, AŽ SE DOSTANEME DO TOPEKY - ODDĚLÁM NÁS VŠECHNY ROVNOU TADY A TEĎ.“

Eddie, Susannah a Jake se podívali na Rolanda, který stále seděl v křesle s rukama v klíně a hleděl na mapu trasy na přední stěně vozu. „Naser si,“ pravil Roland. Nezvýšil hlas. Jako by Blaineovi říkal, že trocha toho way-gogu by mu opravdu přišla vhod.

Ze stropních reproduktorů se ozvalo polekané, otřesené vyjeknutí - Malý Blaine.

„CO JSI TO ŘÍKAL?“ Velký Blaine tak zřetelně užasl, že se jeho hlas znovu velmi podobal jeho dvojčeti, o kterém nevěděl.

„Řekl jsem, aby sis nasral,“ opakoval Roland klidně, „ale jestli tomu nerozumíš, Blaine, vysvětlím ti to. Ne. Odpověď zní ne.“

10

Dlouho, předlouho žádný z Blaineů neodpovídal, a když Velký Blaine konečně zareagoval, neozvala se slova. Stěny, podlaha a strop začaly znovu ztrácet barvu. Během deseti vteřin Panský vůz opět přestal existovat. Vlak nyní letěl pohořím, které viděli na obzoru: kovově šedé vrcholy k nim spěchaly vražednou rychlostí a pak ustupovaly a odhalovaly prázdná údolí, kde se plazili obří brouci jako suchozemské želvy. Roland viděl cosi, co vypadalo jako obří had, který se najednou rozvinul z ústí jedné jeskyně. Chytil jednoho brouka a vtáhl ho do svého doupěte. Roland v životě neviděl taková zvířata ani krajinu a kůže se mu zježila, jako by se mu chtěla odlepit z těla. Ti tvorové byli nepřátelští, ale v tom problému netkvěl. Byli cizí - to byl ten problém. Jako by je Blaine odvezl do nějakého jiného světa.

„MOŽNÁ BYCH MĚL TADY VYKOLEJIT,“ řekl Blaine. Mluvil zahloubaně, ale pistolník zaslechl tajený, pulsující vztek.

„Možná bys měl,“ řekl pistolník lhostejně.

Lhostejnost však necítil a věděl, že počítač třeba jeho skutečné pocity rozpoznal z hlasu - Blaine jim říkal, že má takové zařízení, i když si byl jist, že ten počítač umí lhát, ale Roland neměl důvod, aby mu v tomto případě nevěřil. Pokud Blaine odečítal určité přízvukové vzorce v pistolníkově hlase, tak hra nejspíš skončila. Byl to neuvěřitelně rafinovaný stroj, ale stále jen stroj. Třeba nedokáže pochopit, že lidské bytosti jsou často schopny určité akce, i když proti ní mluví a bouří všechny city. Jestli bude analyzovat vzorce v pistolníkově hlase, které naznačí strach, nejspíš bude předpokládat, že Roland blufuje. Taková chyba by je mohla všechny zabít.

„JSI HRUBÝ A ZPUPNÝ,“ řekl Blaine. „PODLE TEBE TO JSOU MOŽNÁ ZAJÍMAVÉ VLASTNOSTI, ALE PODLE MĚ NE.“

Eddie cosi horečně signalizoval. Bezhlasně se ptal: Co to DĚLÁŠ? Roland si ho nevyšímal. Měl plno práce s Blainem a věděl naprosto přesně, co dělá.

„Ach, mohu být ještě mnohem hrubší.“

Roland z Gileadu zvedl ruce z klína a pomalu vstal. Stál zdánlivě v prázdnotě, rozkročený, pravou ruku na boku a levou na santálové pažbě revolveru. Stál, jako už stál mnohokrát na prašných ulicích stovky zapomenutých městeček, v řadě vražedných zón vroubených kameny, v bezpočtu temných saloonů, kde páchlo hořké pivo a staré smažené jídlo. Byl to prostě další rozhodující boj na další prázdné ulici. To bylo vše, a to stačilo. Bylo to *khef, ka* a *ka-tet*. To, že vždy došlo na tuto rozhodující zkoušku, bylo středobodem jeho života a osou, na které se otáčelo jeho *ka*. To, že boj bude tentokrát vybojován slovy, a nikoli kulkami, nic neměnilo. Stejně to bude boj na život a na smrt. Pach zabíjení byl ve vzduchu stejně zřetelný a nepochybný jako pach puklé zdechliny v bažině. Pak se ho zmocnila bojová zuřivost jako vždy... a už to vůbec nebyl on, kdo tam stál.

„Mohu tě nazvat nesmyslným, dutohlavým, pitomým, zpupným strojem. Mohu tě nazvat hloupým, nemoudrým stvořením, jehož zdravý rozum je pouhou zimní meluzínou, která se prohání v dutém stromě.“

„PŘESTAŇ.“

Roland pokračoval stále stejným klidným tónem a naprosto si Blainea nevyšímal. „Naneštěstí mám poněkud omezené pole působnosti ohledně hrubosti, protože jsi pouze stroj... to, čemu Eddie říká ‚mašinka‘.“

„JSEM MNOHEM VÍC NEŽ JENOM -“

„Nemohu tě nazvat například čurákem vyhuleným, protože nemáš čurák a není ti tedy co hulit. Nemůžu říct, že jsi odpornější než nejodpornější žebrák, který se kdy plazil stokami nejhнусnějších ulic na světě, protože i takový tvor je lepší než ty - nemáš kolena, po kterých by ses plazil, a nepadl bys na ně, i kdybys je měl, protože nemáš ponětí o takovém lidském nedostatku, jako je milosrdenství. Nemohu ani říct, že jsi čubčí syn, protože žádnou matku nemáš.“

Roland se odmlčel, aby nabral dech. Jeho tři společníci nedýchali vůbec. Obklopovalo je a dusilo ochromené mlčení Blainea Mona.

„Můžu tě nazvat nevěrným tvorem, který nechal svou jedinou společníci, aby se zabila, zbabělcem, který si liboval v týrání pošetilců a v ubíjení nevinných, ztraceným a tlachavým mechanickým skřetem, který -“

„PŘIKAZUJI, ABYS PŘESTAL, NEBO VÁS NA MÍSTĚ ZABIJU!“

Rolandovi plály oči tak divokým modrým ohněm, že se Eddie před ním příkrčil. Jako z dálky slyšel, jak Jake a Susannah zalapali po dechu.

„Zabij, jestli chceš, ale nebudeš mi nic přikazovat!“ zaburácel pistolník. „Zapomněl jsi tváře těch, kdo tě vyrobili! Ted' nás bud' zabij, nebo mlč a poslouvej mě, Rolanda z Gileadu, syna Stevenova, pistolníka a pána starobylých krajů! Neušel jsem tolik mil za tolik let proto, abych poslouchal tvoje dětinské žvanění! Rozumíš? Ted' budeš poslouchat ty MĚ!“

Na okamžik se rozhostilo šokované ticho. Nikdo nedýchal. Roland hleděl přísně vpřed, hlavu vysoko pozvednutou, ruku na pažbě pistole.

Susannah Deanová zvedla ruku k ústům a nahmatala tam nepatrný úsměv, jako když si žena sahá na nový zvláštní kousek oděvu - třeba klobouk -, aby se přesvědčila, že je stále na místě. Bála je, že právě končí její život, ale pocit, který v té chvíli vládl jejímu srdci, nebyl strach, ale hrdost. Pohlédla vlevo a uviděla, že si Eddie měří Rolanda a užasle se usmívá. Jakeův výraz byl ještě prostší: byl to obdiv, čistý a jednoduchý.

„Pověz mu to!“ vydechl Jake. „Jenom mu to nandej! Správně!“

„Měl bys ho poslechnout,“ souhlasil Eddie. „Ten se fakt s ničím nepáře, Blaine. Ne nadarmo mu říkali Šílenej pes z Gileadu.“

Po dlouhé, předlouhé chvíli se Blaine zeptal: „OPRAVDU TI TAK ŘÍKALI, ROLANDE, SYNU STEVENŮV?“

„Možná ano,“ souhlasil Roland a klidně stál ve vzduchu nad holými kopci.

„K ČEMU TI BUDE, KDYŽ MI NEŘEKNEŠ ŽÁDNOU HÁDANKU?“ ptal se Blaine. Teď mluvil jako nabručené, rozzlobené děcko, kterému dovolili zůstat vzhůru příliš dlouho po obvyklé večerce.

„Neřekl jsem, že neřekneme,“ odpověděl Roland.

„NE?“ užasl Blaine. „NEROZUMÍM, ALE ANALÝZA HLASOVÉHO OTISKU NAZNAČUJE RACIONÁLNÍ DISKURS. PROSÍM VYSVĚTLENÍ.“

„Říkal jsi, že je chceš hned,“ odpověděl pistolník. „To jsem odmítal. Tvoje dychtivost byla nevhodná.“

„NEROZUMÍM.“

„Byl jsi hrubý. Tomu rozumíš?“

Rozhostilo se dlouhé, zamyšlené ticho. Pak se ozvalo: „POKUD TI TO, CO JSEM ŘEKL, PŘIPADALO HRUBÉ, OMLOUVÁM SE.“

„Omluvu přijímám, Blaine. Ale je tu větší problém.“

„VYSVĚTLI.“

Blaine teď zněl trochu nejistě a Rolanda to příliš nepřekvapilo. Už to bylo dlouho, co počítač zažil jinou lidskou reakci než nevědomost, nedbalost nebo pověřivou podlézavost. Pokud byl někdy vystaven prosté lidské odvaze, tak to bylo už dávno.

„Uzavři vůz a vysvětlím.“ Roland se posadil, jako by další hádka - s vyhlídkou okamžité smrti - nyní nepřipadala v úvahu.

Blaine udělal, oč byl požádán. Stěny se zaplnily barvou a přízračná krajina pod nimi znovu zmizela. Tečka na mapě trasy nyní blikala poblíž místa, které bylo označeno Candleton.

„Dobrá,“ řekl Roland. „Hrubost se dá odpustit, Blaine. Tak mě to učili v mládí a ten otisk ztvrdl v hlíně tam, kam umělec přiložil ruku. Ale učili mě také, že hloupost se odpustit nedá.“

„JAK JSEM BYL HLOUPÝ, ROLANDE Z GILEADU?“ Blaineův hlas zněl tiše a hrozivě. Susannah si najednou vybavila kočku přikrčenou u myší díry, ocasem mrská sem a tam, zelené oči jí svítí.

„Máme něco, co chceš,“ řekl Roland, „ale jediná odměna, kterou nám za to nabízíš, je smrt. To je velmi hloupé.“

Nastalo znovu předlouhé mlčení, když se Blaine rozmýšlel. Pak pravil: „TO, CO ŘÍKÁŠ, JE PRAVDA, ROLANDE Z GILEADU, ALE KVALITA VAŠICH HÁDANEK JEŠTĚ NENÍ PROKÁZÁNA. NEBUDU VÁM DÁVAT ŽIVOT ODMĚNOU ZA ŠPATNÉ HÁDANKY.“

Roland přikývl. „Rozumím, Blaine. Teď poslouchej, a dobře mi rozuměj. Něco z toho jsem už říkal svým přátelům. Když jsem byl malý chlapec a žil v panství Gilead, každý rok se slavilo sedm Poutních dnů - Zima, Širá země, Setí, Vrchol léta, Plná země, Sklizeň a Konec roku. Hádanky byly důležitou součástí každého poutního dne, ale byly nejdůležitější událostí pouti Širé země a Plné země, protože hádanky, které se tam pronášely, měly předpovídat dobrou nebo špatnou úrodu.“

„TO JE POVĚRA BEZ JAKÉHOKOLI REÁLNÉHO PODKLADU,“ řekl Blaine. „TO MĚ ROZČILUJE A DRÁŽDÍ.“

„Samozřejmě je to pověra,“ souhlasil Roland, „ale byl bys možná překvapen, jak dobře ty hádanky úrodu předpovídaly. Například mi vyluští toto, Blaine: Jaký je rozdíl mezi sýpkou a sypkém?“

„TO JE VELMI STARÉ A NIJAK ZAJÍMAVÉ,“ řekl Blaine, ale přesto byl spokojený, že má co luštit. „TO PRVNÍ JE SKLAD OBILÍ A TO DRUHÉ DRUH POTAHOVÉ LÁTKY. HÁDANKA ZALOŽENÁ NA FONETICKÉ SHODĚ. DALŠÍ PODOBNÁ HÁDANKA, KTERÁ SE OBJEVUJE NA PATŘE, JEŽ ZAHRNUJE PANSTVÍ NEW YORK, ZNÍ TAKTO: KTERÉ SLOVO SE JINAK PÍŠE A JINAK ČTE?“

Ozval se Jake: „Tu nám dával loni náš učitel. Je to slovo jinak.“

„ANO,“ souhlasil Blaine. „VELMI HLOUPÁ STARÁ HÁDANKA.“

„Pro jednu s tebou souhlasím, Blaine, kamaráde stará,“ řekl Eddie.

„POSLECHL BYCH SI VÍC O HÁDANKOVÝCH POUTÍCH V GILEADU, ROLANDE, SYNU STEVENŮV. PŘIPADAJÍ MI DOCELA ZAJÍMAVÉ.“

„V poledne o pouti Širé země a Plné země se v Síni praotců, která byla pro tu příležitost otevřena, shromáždilo šestnáct až třicet hádanekářů. To byly jediné chvíle v roce, kdy obyčejný lid - obchodníci, farmáři, dobytkaři a podobně - mohl vstoupit do Síně praotců, a toho dne se tam tísnilo všichni.“

Pistolníkovy oči byly vzdálené a zasněné. Ten výraz zahlédl Jake na jeho tváři v tom mlhou zastřeném jiném životě, kdy mu Roland vyprávěl o tom, jak se on a jeho přátelé, Cuthbert a Jamie, kdysi vkradli na balkon stejné Síně, aby pozorovali jakýsi obřadný tanec. Jake a Roland šplhali do hor v patách Walterovi, když mu Roland vyprávěl o těch časech.

Marten seděl vedle mé matky a otce, říkal Roland. Poznal jsem je i z té výšky - a jednou ona a Marten tančili, pomalu se otáčeli v kruhu, a ostatní jim uvolnili parket a zatleskali, když tanec skončil. Ale pistolníci netleskali.

Jake se zvědavě podíval na Rolanda a znovu uvažoval nad tím, odkud ten zvláštní, vzdálený muž přišel... a proč.

„Uprostřed stál na podlaze velký sud,“ pokračoval Roland, „a do něj každý hádankář vhodil hrst svitků z kůry, na kterých byly napsány hádanky. Mnohé byly staré, které získali od svých starých příbuzných - dokonce někdy i z knih -, ale mnoho jich bylo nových - vymyšlených právě pro tu příležitost. Tři sudí, z nichž jeden byl vždy pistolník, je posuzovali, když byly hlasitě předneseny, a byly přijaty, jenom když je soudci považovali za čestné.“

„ANO, HÁDANKY MUSEJÍ BÝT ČESTNÉ,“ souhlasil Blaine.

„A tak hádali,“ řekl pistolník. Mírně se pousmál, když tak vzpomínal na ty dávné dny, kdy byl ve věku potlučeného chlapce, který seděl naproti němu s brumlákem na klíně. „Nakonec hádali celé hodiny. Středem Síně praotců se táhla řada. Postavení v té řadě určoval los, a protože bylo mnohem lepší být na konci řady než v čele, všichni doufali ve vysoké číslo, i když vítěz musel odpovědět nejméně na jednu hádanku správně.“

„SAMOZŘEJMĚ.“

„Každý muž nebo žena - někteří nejlepší mstitelé v Gileadu byly ženy - přistoupil k sudu, vytáhl si hádanku a podal ji Mistrovi. Mistr ji přednesl, a pokud hádanka zůstala bez odpovědi poté, co se písek v třiminutových hodinách přesypal, soutěžící musel z řady odejít.“

„A STEJNOU HÁDANKU DOSTAL DALŠÍ ČLOVĚK V ŘADĚ?“

„Ano.“

„TAKŽE TEN ČLOVĚK MĚL VÍC ČASU K PŘEMÝŠLENÍ.“

„Ano.“

„CHÁPU. TO ZNÍ JAKO PARÁDNÍ HLÍNA.“

Roland se zamračil. „Parádní hlína?“

„Myslí tím zábavu,“ řekla Susannah tiše.

Roland pokrčil rameny. „Pro diváky to asi byla zábava, ale soutěžíci to brali velmi vážně a docela často docházelo k hádkám a pěstním soubojům, když soutěž skončila a byla předána výhra.“

„JAKÁ TO BYLA VÝHRA?“

„Největší husa v Panství. A rok za rokem si tu husu nosil domů můj učitel Cort.“

„MUSEL TO BÝT VELKÝ HÁDANKÁŘ,“ řekl Blaine uctivě. „LITUJI, ŽE TU NENÍ.“

To jsme dva, pomyslel si Roland. „Teď přicházím ke svému návrhu,“ řekl Roland.

„BUDU TI NASLOUCHAT S VELKÝM ZÁJMEM, ROLANDE Z GILEADU.“

„V příštích hodinách si uspořádáme takovou Pouť. Ty nám hádanky dávat nebudeš, protože ty si přeješ slyšet nové hádanky a ne pokládat miliony těch, které určitě znáš -“

„SPRÁVNĚ.“

„Stejně bychom je většinou nerozluštili,“ pokračoval Roland. „Jsem přesvědčen, že znáš hádanky, které by porazily i Corta, kdyby si je vytáhl ze sudu.“ Tím si tedy vůbec nebyl jist, ale čas pěstí minul a nastal čas otevřené ruky.

„SAMOZŘEJMĚ,“ souhlasil Blaine.

„Navrhuji, aby tou cenou místo husy byly naše životy,“ řekl Roland. „Budeme ti cestou dávat hádanky, Blaine. Jestli do příjezdu do Topeky vyluštíš všechny naše hádanky, můžeš provést svůj plán a zabít nás. To je tvoje husa. Ale jestli my porazíme tebe - jestli nějakou hádanku z Jakeovy knížky nebo z našich hlav neznáš a nedokážeš zodpovědět - tak nás musíš zavézt do Topeky a pustit, abychom pokračovali v putování. To je naše husa.“

Ticho.

„Rozumíš?“

„ANO.“

„Souhlasíš?“

Blaine Mono mlčel. Eddie seděl ztuhle s paží kolem ramenou Susannah a hleděl ke stropu Panského vozu. Susannah si levou rukou přikryla břicho, vzpomněla si na tajemství, které tam možná roste. Jake zlehka hladil Ocha, vyhýbal se při tom krvavým místům, kam

brumláka pobodali. Čekali, zatímco Blaine - skutečný Blaine, nyní daleko za nimi, žijící svůj kvaziživot pod městem, jehož obyvatelstvo vlastní rukou zabil - zvažoval Rolandův návrh.

„ANO,“ řekl Blaine nakonec. „SOUHLASÍM, JESTLI VYLUŠTÍM VŠECHNY HÁDANKY, KTERÉ MI POLOŽÍTE, VEZMU VÁS S SEBOU NA MÍSTO, KDE STEZKA KONČÍ MÝTINOU. JESTLI NĚKTERÝ Z VÁS POVÍ HÁDANKU, KTEROU NEVYLUŠTÍM, UŠETŘÍM VAŠE ŽIVOTY A ODVEZU VÁS DO TOPEKY, KDE VYJDETE Z VLAKU A BUDETE POKRAČOVAT NA SVÉ CESTĚ K TEMNÉ VĚŽI. ROZUMĚL JSEM PODMÍNKÁM A USTANOVENÍM TVÉHO NÁVRHU SPRÁVNĚ, ROLANDE, SY-NU STEVENŮV?“

„Ano.“

„VELMI DOBŘE, ROLANDE Z GILEADU.

VELMI DOBŘE, EDDIE Z NEW YORKU.

VELMI DOBŘE, SUSANNAH Z NEW YORKU.

VELMI DOBŘE, JAKEU Z NEW YORKU.

VELMI DOBŘE, OCHU ZE STŘEDOSVĚTA.“

Ochu krátce vzhlédl, když zaslechl své jméno.

„JSTE KA-TET. JEDNO UČINĚNÉ Z MNOHA. JÁ TĚŽ. NYNÍ MUSÍME DOKÁZAT, ČÍ KA-TET JE SILNĚJŠÍ.“

Ještě chvíli bylo ticho, narušované jen rovnoměrným tvrdým tepem slotranových turbín, které je unášely pustinami, které je unášely k Topece, místu, kde Středosvět končil a začínal Konečný svět.

„TAK,“ zakřičel Blaineův hlas. „ROZHODTE SVÉ SÍTĚ, TULÁCI! VYZKOUŠEJTE MĚ SVÝMI OTÁZKAMI, NECHŤ SOUTĚŽ ZAČNE.“

Autorova poznámka

Čtvrtý díl příběhu Temné věže by se měl objevit - za předpokladu, že bude dále pokračovat spisovatelův život i zájem čtenářů - v nepříliš vzdálené budoucnosti. Je těžké uvádět přesnější termín, dveře do Rolandova světa se mi vždycky hledaly těžko a zdá se, že každý další klíč, který má padnout do následujícího zámku, se mi vyřezává stále pracněji. Pokud si však čtenáři budou žádat čtvrtý díl, dostane se jim ho, neboť já stále dokážu najít Rolandův svět, když k němu napřu své smysly, a ten svět mě stále drží v zajetí... v mnoha směrech víc než ostatní světy, do kterých jsem ve fantazii zabrousil. A stejně jako tajemné slotranové stroje onoho vlaku, i tento příběh nabírá stále rychlejší tempo a rytmus.

Dobře si uvědomuji, že někteří čtenáři Pustin nebudou mít radost z jejich zakončení, kde zbývá mnoho nezodpovězených otázek. Mně samotnému nečiní zvláštní potěšení, když nechávám Rolanda a jeho družinu v nepříliš laskavé péči Blainea Mona, a i když mi nemusíte věřit, trvám na tom, že mě závěr tohoto třetího dílu překvapil stejně jako některé čtenáře. Jenomže knihy, které se píšou samy (o této knize to platí aspoň z větší části), musí mít možnost také se samy zakončit, a já tě, Čtenáři, mohu jen ujistit, že Roland a jeho družina došli k jedné z rozhodujících hranic příběhu, a my je musíme chvíli nechat na celnici, kde budou odpovídat na otázky a vyplňovat formuláře. Tím jen metaforicky říkám, že vyprávění opět na nějakou dobu skončilo, a mé srdce bylo natolik moudré, že mi zabránilo v tom, abych příběh nutil do pokračování.

Děj příštího dílu je stále v mlhách, ale mohu vás ujistit, že záležitost s Blainem Monem bude vyřešena, že všichni se dozvíme mnoho věcí z Rolandova života, když byl ještě mladý, a že se znovu setkáme s Tikytákem a tajemnou postavou Waltera, zvaného Čaroděj nebo Bezvěký cizinec. Právě touto strašnou a tajuplnou postavou začíná Robert Browning svou epickou báseň Childe Roland přišel k Temné věži, kde o něm napsal:

Ihned já si pomyslel, že jeho slova, to jsou lži,
Toho starce s pohledem zlým,
Co kradmo hltá zlo, jež nejdřív do mě svým

Jedem napustil, a s ústy, co nedokážou skrýt
Radost škodolibou a novou vrásku
Jako vrub a známku další oběti.

Právě tento zlovolný lhář, tento temný a mocný kouzelník má v
ruce pravý klíč ke Konečnému světu a Temné věži... pro ty, kdo jsou
natolik stateční, aby se klíče chopili.

A pro ty, kdo zbývají.

Bangor, Maine
5. března 1991